CBHO

[COLLEGE VAN BEROEP VOOR HET HOGER ONDERWIJS]

Jurisprudentie 2022

Den Haag, 2023

Deze bundel bevat uitsluitend uitspraken van het CBHO die in 2022 zijn gepubliceerd

I. Inhoudsopgave

II. JURISPRUDENTIE 5

CBHO 2020/073 5
CBHO 2021/095.7 8
CBHO 2021/095.8 12
CBHO 2021/100 15
CBHO 2021/103 21
CBHO 2021/109 27
CBHO 2021/113 30
CBHO 2021/115 36
CBHO 2021/119 39
CBHO 2021/121 42
CBHO 2021/127 48
CBHO 2021/128 51
CBHO 2021/130 58
CBHO 2021/131 61
CBHO 2021/132 64
CBHO 2021/135 69
CBHO 2021/136 74
CBHO 2021/137 78
CBHO 2021/141 86
CBHO 2021/142 89
CBHO 2021/144 94
CBHO 2021/146 98
CBHO 2021/148 106
CBHO 2021/149 109
CBHO 2021/154 112
CBHO 2021/155 119
CBHO 2021/156 123
CBHO 2021/157 129
CBHO 2021/161 132
CBHO 2021/162 137
CBHO 2022/002 141
CBHO 2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 EN 2022/009.1 144
CBHO 2022/010 148
CBHO 2022/011 152
CBHO 2022/012 156
CBHO 2022/013 161
CBHO 2022/015.4 167
CBHO 2022/016 169
CBHO 2022/017 172
CBHO 2022/018 176
CBHO 2022/019.1 183
CBHO 2022/020 186
CBHO 2022/021.1 190
CBHO 2022/021 193
CBHO 2022/022 202
CBHO 2022/023 204
CBHO 2022/025 207
CBHO 2022/027 210
CBHO 2022/028 216
CBHO 2022/029 221
CBHO 2022/030 225
CBHO 2022/031 230
CBHO 2022/032 234

CBHO 2022/033 241
CBHO 2022/035 244
CBHO 2022/036 249
CBHO 2022/038 253
CBHO 2022/039 257
CBHO 2022/040 258
CBHO 2022/041 263
CBHO 2022/043 266
CBHO 2022/044 270
CBHO 2022/050 274
CBHO 2022/051 279
CBHO 2022/053 283
CBHO 2022/054 287
CBHO 2022/056 292
CBHO 2022/057 295
CBHO 2022/058 299
CBHO 2022/059 305
CBHO 2022/060 309
CBHO 2022/068 313
CBHO 2022/069 317
CBHO 2022/070.6 322
CBHO 2022/071.4 326
CBHO 2022/073 329
CBHO 2022/075 332
CBHO 2022/076.6 335
CBHO 2022/078 339
CBHO 2022/080.6 343
CBHO 2022/081 347
CBHO 2022/082.5 349
CBHO 2022/083.5 353
CBHO 2022/086.5 357
CBHO 2022/087 361
CBHO 2022/090.5 364
CBHO 2022/091.6 368
CBHO 2022/092 372
CBHO 2022/093 375
CBHO 2022/094 377
CBHO 2022/095 380
CBHO 2022/096 385
CBHO 2022/098.1 387
CBHO 2022/098.5 391
CBHO 2022/100.5 394
CBHO 2022/101.5 399
CBHO 2022/103 402
CBHO 2022/105.5 405
CBHO 2022/106.5 409
CBHO 2022/108 EN 2022/108.1 413
CBHO 2022/110.5 415
CBHO 2022/112 423
CBHO 2022/114 427
CBHO 2022/115 430
CBHO 2022/116 433
CBHO 2022/117.5 437
CBHO 2022/118.1 443
CBHO 2022/122 446
CBHO 2022/124.5 449
CBHO 2022/125 453

CBHO 2022/127 456
CBHO 2022/128 461
CBHO 2022/129.1 464
CBHO 2022/130 467
CBHO 2022/131 471
CBHO 2022/140 475
CBHO 2022/148 478
CBHO 2022/151.5 481
CBHO 2022/152 485
CBHO 2022/155.6 487
CBHO 2022/157.5 489
CBHO 2022/158.5 492
CBHO 2022/169.1 496

III. ARTIKELENREGISTER 500

IV. REGISTER INSTELLINGEN 503

V. TREFWOORDENREGISTER 505

VI. CHRONOLOGISCH REGISTER 516

II. Jurisprudentie

Zaaknummer:	**CBHO 2020/073**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	25 februari 2022
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	minnelijke schikking proceskostenvergoeding schadevergoeding wegingsfactor
Artikelen:	Awb: artikel 6:19 Besluit proceskosten bestuursrecht: artikel 1
Uitspraak:	Deels niet-ontvankelijk, deels ongegrond, verzoek om schadevergoeding afgewezen, verzoek om proceskosten toegewezen
Hoofdoverwegingen:	2.2. Het College overweegt als volgt. Verweerder heeft met de beslissing van 31 augustus 2021 erkend dat appellante aanspraak maakt op een proceskostenvergoeding. Appellante heeft daarom geen belang meer bij het beroep tegen de beslissing van 25 juni 2020. Dat beroep is niet-ontvankelijk. Omdat verweerder pas na het instellen van beroep appellante is tegemoetkomen, dient verweerder wel in de proceskosten van het beroep te worden veroordeeld. Hierbij dient 1 procespunt te worden toegekend voor het beroepschrift met een wegingsfactor 0,5 nu het beroep uitsluitend betrekking heeft op de proceskosten. Over het van rechtswege ontstane beroep tegen de beslissing van 31 augustus 2021 overweegt het College dat verweerder appellante terecht een proceskostenvergoeding van € 534,- heeft toegekend. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder 1 procespunt diende toe te kennen voor het schikkingsgesprek dat heeft plaatsgevonden. Uitsluitend de kostenposten die zijn opgenomen in artikel 1 van het Besluit proceskosten bestuursrecht kunnen voor vergoeding in aanmerking komen. Anders dan appellante stelt is het wettelijk schikkingsgesprek met de Examencommissie gelet op het doel er van niet gelijk te stellen met een hoorzitting die verweerder voor behandeling van een bij hem ingesteld beroep houdt. 2.3. De conclusie is dat het beroep tegen de beslissing van 25 juni 2020 niet-ontvankelijk is. Het beroep tegen de beslissing van 31 augustus 2021 is ongegrond. Reeds hierom dient het verzoek om schadevergoeding te worden afgewezen. 2.4. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 april 2020 heeft de examencommissie van de Faculteit Bewegen, Sport en Voeding een door appellante op 6 april 2020 gemaakt tentamen ongeldig verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante administratief beroep ingesteld.

Bij beslissing van 22 juni 2020 heeft de examencommissie de beslissing van 22 april 2020 ingetrokken.

Bij beslissing van 25 juni 2020 heeft verweerder appellante bericht dat het administratief beroep is beëindigd en heeft hij geweigerd appellante een proceskostenvergoeding toe te kennen.

Appellante heeft hiertegen beroep bij het College ingesteld.

Bij beslissing van 31 augustus 2021 heeft verweerder appellante een proceskostenvergoeding van € 534,- toegekend.

Partijen hebben nadere stukken ingediend.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder heeft, nadat de examencommissie de beslissing van 22 april 2020 heeft herroepen, appellante bij e-mail van 25 juni 2020 bericht dat aldus een schikking is bereikt en dat de administratief beroepsprocedure hiermee is beëindigd. Verweerder heeft daarbij geweigerd appellante een proceskostenvergoeding toe te kennen. Appellante heeft zich op het standpunt gesteld dat geen schikking is bereikt, omdat verweerder heeft nagelaten een proceskostenvergoeding toe te kennen. Zij heeft daarom beroep bij het College ingesteld. Bij beslissing van 31 augustus 2021 heeft verweerder appellante alsnog een proceskostenvergoeding toegekend. Het beroep van appellante heeft op grond van artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) van rechtswege mede betrekking op deze beslissing. Appellante voert tegen deze beslissing aan dat verweerder ten onrechte geen punt heeft toegekend voor het minnelijke schikkingsgesprek dat tussen haar en de instelling heeft plaatsgevonden. Volgens appellante is dit gesprek vergelijkbaar met een hoorzitting, zodat 1 procespunt voor het gesprek moet worden toegekend. Voor zover het Besluit proceskosten bestuursrecht hierin niet voorziet, dient haar een schadevergoeding te worden toegekend, aldus appellante.

2.2. Het College overweegt als volgt. Verweerder heeft met de beslissing van 31 augustus 2021 erkend dat appellante aanspraak maakt op een proceskostenvergoeding. Appellante heeft daarom geen belang meer bij het beroep tegen de beslissing van 25 juni 2020. Dat beroep is niet-ontvankelijk. Omdat verweerder pas na het instellen van beroep appellante is tegemoetkomen, dient verweerder wel in de proceskosten van het beroep te worden veroordeeld. Hierbij dient 1 procespunt te worden toegekend voor het beroepschrift met een wegingsfactor 0,5 nu het beroep uitsluitend betrekking heeft op de proceskosten. Over het van rechtswege ontstane beroep tegen de beslissing van 31 augustus 2021 overweegt het College dat verweerder appellante terecht een proceskostenvergoeding van € 534,- heeft toegekend. Het College ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder 1 procespunt diende toe te kennen voor het schikkingsgesprek dat heeft plaatsgevonden. Uitsluitend de kostenposten die zijn opgenomen in artikel 1 van het Besluit proceskosten bestuursrecht kunnen voor vergoeding in aanmerking komen. Anders dan appellante stelt is het wettelijk schikkingsgesprek met de Examencommissie gelet op het doel er van niet gelijk te stellen met een hoorzitting die verweerder voor behandeling van een bij hem ingesteld beroep houdt.

2.3. De conclusie is dat het beroep tegen de beslissing van 25 juni 2020 niet-ontvankelijk is. Het beroep tegen de beslissing van 31 augustus 2021 is ongegrond. Reeds hierom dient het verzoek om schadevergoeding te worden afgewezen.

2.4. Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen de beslissing van 25 juni 2020 niet-ontvankelijk;
II. verklaart het beroep tegen de beslissing van 31 augustus 2021 ongegrond;
III. wijst het verzoek om schade af;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 379,50 (zegge: driehonderdnegenenzeventig euro en vijftig cent) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 48,00 (zegge: achtenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/095.7**
Rechter(s):	mrs. Borman, Lubberdink, Verheij
Datum uitspraak:	22 november 2021
Partijen:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	coronacrisis COVID-19 delegatiebesluit Erasmusbeurs gelijkheidsbeginsel legaliteitsbeginsel uitwisseling
Artikelen:	Awb: artikel 8:51d Verordening (EUR) Nr. 1288/2013: artikel 28, zevende lid
Tussenuitspraak	Gebrek herstellen
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College heeft ter zitting aan verweerder gevraagd waaraan de universiteit de bevoegdheid ontleent beleidsregels vast te stellen over het al dan niet toekennen van de Erasmus+ beurs. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat Nuffic de gelden die zij van de Europese Unie ontvangt verdeelt over de verschillende onderwijsinstellingen in Nederland en dat de onderwijsinstellingen vervolgens aan studenten de Erasmus+ beurzen mogen toekennen. Volgens verweerder is dit vaste praktijk. De grondslag hiervoor is volgens verweerder gelegen in een toekenningsbesluit van het Nuffic op grond waarvan Nuffic subsidie aan de Rijksuniversiteit Groningen toekent. Het College stelt vast dat dit besluit zich niet in het dossier bevindt. Ook heeft verweerder niet aangetoond dat voorafgaande aan dit delegatiebesluit schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen. Het College is dan ook van oordeel dat verweerder in zijn beslissing op bezwaar ontoereikend heeft gemotiveerd dat het bevoegd is te beslissen over de toekenning van de Erasmus+ beurs. Het betoog slaagt reeds hierom. Wat overigens is aangevoerd, behoeft daarom geen bespreking. 2.6. De beslissing op bezwaar kent dus een gebrek dat moet worden hersteld. Het College ziet, in het belang van een spoedige beëindiging van het geschil, aanleiding verweerder krachtens artikel 8:51d van de Awb op te dragen het gebrek in die beslissing te herstellen binnen twaalf weken na verzending van deze tussenuitspraak. Verweerder moet dus aantonen dat er een delegatiebesluit is en dat voorafgaand aan dat besluit schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen. Ingeval een nieuwe beslissing wordt genomen, dient dat op de wettelijk voorgeschreven wijze te worden bekendgemaakt en aan het College te worden meegedeeld.

Tussenuitspraak met toepassing van artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek jo. artikel 8:51d van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 april 2021 heeft verweerder het verzoek van appellant om hem een Erasmusbeurs toe te kennen afgewezen.

Bij beslissing van 29 juli 2021 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 oktober 2021, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E. Wiltvank en mr. E.R. Dreijer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft de bacheloropleiding Internationaal en Europees Recht aan de Faculteit Rechtsgeleerdheid van de Rijksuniversiteit Groningen gevolgd. In het kader van die opleiding heeft appellant zich op 29 februari 2020 aangemeld voor een uitwisseling naar Ierland gedurende het eerste semester van studiejaar 2020-2021. Voor dit zogeheten Erasmusprogramma is voor studenten een studiebeurs beschikbaar, de Erasmus+ beurs. Op 4 juni 2020 deelt de opleiding aan studenten mee dat het vanwege de coronacrisis niet toegestaan is om af te reizen naar een land waarvoor een rood of oranje reisadvies geldt. Ook wordt meegedeeld dat de Erasmus+ beurs alleen beschikbaar is voor studenten die deelnemen aan een fysieke uitwisseling. Bij e-mail van 1 juli 2020 is appellant afgeraden om naar Ierland te vertrekken in verband met de geldende kleurcodes voor reizen naar het buitenland. Appellant is evenwel op 1 augustus 2020 naar Ierland vertrokken en heeft daar het uitwisselingsprogramma gevolgd.

2.2. Verweerder heeft bij beslissing van 21 april 2021 het verzoek van appellant om hem een Erasmusbeurs toe te kennen afgewezen en deze afwijzing in bezwaar, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, gehandhaafd. Verweerder heeft hieraan ten grondslag gelegd dat het bevoegd is, en de beleidsruimte heeft, om Erasmus+ beurzen al dan niet te verstrekken. Het aanvullende beleid dat naar aanleiding van de coronacrisis is opgesteld over de uitwisseling van studenten, waarbij op basis van kleurcodes is bepaald of uitwisseling mogelijk is, is volgens verweerder niet onredelijk. Volgens verweerder is duidelijk aan appellant gecommuniceerd dat reizen naar een land met de kleurcode oranje niet is toegestaan. De opleiding is niet gehouden om in specifieke individuele gevallen een afweging te maken of het mogelijk is om te reizen naar landen met kleurcode rood of oranje.

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing op bezwaar van verweerder. Hij betoogt dat het aanvullende beleid van verweerder in strijd is met het legaliteitsbeginsel. Hij voert aan dat de bevoegdheid om regels over de Erasmus+ beurs vast te stellen op grond van artikel 28, zevende lid, van Verordening (EUR) Nr. 1288/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 11 december 2013 tot vaststelling van "Erasmus+": het programma van de Unie voor onderwijs, opleiding, jeugd en sport en tot intrekking van Besluiten nr. 1719/2006/EG, nr. 1720/2006/EG en nr. 1298/2008/EG toekomt aan het nationale agentschap, in dit geval Nuffic. Volgens appellant heeft Nuffic haar bevoegdheid niet aan verweerder gedelegeerd. Mocht de bevoegdheid wel zijn gedelegeerd dan heeft verweerder niet aangetoond dat voorafgaand aan de delegatie schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen.
Appellant betoogt ook dat de beslissing van verweerder in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur is genomen. Hij voert aan dat verweerder in de praktijk in sommige gevallen uitwisseling wel heeft laten doorgaan. Dit beleid leidt volgens appellant tot de situatie waarbij een oranje gebied op basis van

willekeurige criteria soms toch veilig genoeg wordt geacht, als de student een vrijwaringsverklaring tekent. Dit duidt volgens appellant niet op een juiste invulling van de zorgplicht van verweerder. Appellant voert ook aan dat verweerder de uitspraak van de voorzieningenrechter van het College van 24 juli 2021, CBHO 2020/078.1, onjuist heeft geïnterpreteerd. Verder voert appellant aan dat verweerder onjuist is omgegaan met de reisadviezen van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Appellant betoogt voorts dat de beslissing van verweerder in strijd is met de Erasmus Charter for Higher Education Guidelines, waaraan verweerder is gebonden. Hij voert aan dat de procedure over de toekenning van Erasmus+ beurzen niet eerlijk, transparant en coherent is verlopen. Appellant betoogt verder dat verweerder in strijd met het gelijkheidsbeginsel heeft gehandeld. Hij voert aan dat uit het beleid van verweerder volgt dat een student die tijdens een geel reisadvies bijvoorbeeld naar Spanje zou zijn gegaan om te studeren, nog steeds een beurs krijgt wanneer het reisadvies oranje wordt gedurende de uitwisseling. Omdat verweerder zich uitsluitend richt op de kleurcode van een land om het gevaar in te schatten, zonder andere factoren in acht te nemen, is het gelijkheidsbeginsel geschonden. Ook het feit dat studenten die al in het land van de uitwisseling waren, omdat dat hun thuisland is wel altijd het recht op een beurs hebben behouden. Appellant betoogt daarnaast dat het beleid van verweerder onterecht onderscheid maakt naar nationaliteit, zodat verweerder in strijd met diverse discriminatiebepalingen heeft gehandeld. Appellant betoogt verder dat hij niet correct is bejegend, dat verweerder niet juist over het beleid heeft gecommuniceerd. Tot slot betoogt appellant dat hij voldeed aan alle eisen van het Erasmusprogramma, zodat er geen reden bestond om zijn verzoek om een beurs af te wijzen.

2.4. Artikel 28, zevende lid, van Verordening Nr. 1288/2013 luidt: “Het nationale agentschap mag geen enkele taak met betrekking tot de uitvoering van het programma of de besteding van middelen delegeren aan een derde zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Commissie. Het nationale agentschap blijft als enige verantwoordelijk voor de taken die aan een derde gedelegeerd zijn.”

2.5. Het College heeft ter zitting aan verweerder gevraagd waaraan de universiteit de bevoegdheid ontleent beleidsregels vast te stellen over het al dan niet toekennen van de Erasmus+ beurs. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat Nuffic de gelden die zij van de Europese Unie ontvangt verdeelt over de verschillende onderwijsinstellingen in Nederland en dat de onderwijsinstellingen vervolgens aan studenten de Erasmus+ beurzen mogen toekennen. Volgens verweerder is dit vaste praktijk. De grondslag hiervoor is volgens verweerder gelegen in een toekenningsbesluit van het Nuffic op grond waarvan Nuffic subsidie aan de Rijksuniversiteit Groningen toekent.

Het College stelt vast dat dit besluit zich niet in het dossier bevindt. Ook heeft verweerder niet aangetoond dat voorafgaande aan dit delegatiebesluit schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen. Het College is dan ook van oordeel dat verweerder in zijn beslissing op bezwaar ontoereikend heeft gemotiveerd dat het bevoegd is te beslissen over de toekenning van de Erasmus+ beurs.
Het betoog slaagt reeds hierom. Wat overigens is aangevoerd, behoeft daarom geen bespreking.

2.6. De beslissing op bezwaar kent dus een gebrek dat moet worden hersteld. Het College ziet, in het belang van een spoedige beëindiging van het geschil, aanleiding verweerder krachtens artikel 8:51d van de Awb op te dragen het gebrek in die beslissing te herstellen binnen twaalf weken na verzending van deze tussenuitspraak. Verweerder moet dus aantonen dat er een delegatiebesluit is en dat voorafgaand aan dat besluit schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen. Ingeval een nieuwe beslissing wordt genomen, dient dat op de wettelijk voorgeschreven wijze te worden bekendgemaakt en aan het College te worden meegedeeld.

2.7. In de einduitspraak zal worden beslist over de proceskosten en de vergoeding van het betaalde griffierecht.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

draagt het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen op om binnen twaalf weken na de verzending van deze tussenuitspraak met inachtneming van hetgeen daarin is overwogen het gebrek in het besluit van 29 juli 2021, kenmerk 21.004009 te herstellen door dat alsnog deugdelijk te motiveren dan wel een nieuw besluit te nemen, dat op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend te maken en aan het College mede te delen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. H.G. Lubberdink en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/095.8**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	1 maart 2022
Partijen:	appellant en Rijkuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	bevoegdheid delegatiebesluit Erasmus+ beurs Europese Commissie Grant Agreement nationale autoriteit subsidie
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:57, tweede lid, aanhef en onder c
Uitspraak:	Gegrond
Hoofdoverwegingen:	***De tussenuitspraak*** 2.2. In de tussenuitspraak heeft het College vastgesteld dat het toekenningsbesluit van het Nuffic op grond waarvan Nuffic subsidie aan de Rijksuniversiteit Groningen toekent zich niet in het dossier bevindt. Het College heeft vervolgens overwogen dat verweerder niet heeft aangetoond dat voorafgaande aan dit besluit schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen. Het College heeft vervolgens geoordeeld dat verweerder in zijn beslissing op bezwaar ontoereikend heeft gemotiveerd dat het bevoegd is te beslissen over de toekenning van de Erasmus+ beurs. […] 2.6. Het College overweegt dat verweerder met het toezenden van het toekenningsbesluit heeft aangetoond dat er een delegatiebesluit is. Verweerder heeft echter niet aangetoond dat voorafgaand aan dat besluit schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen. Dit betekent dat verweerder het door het College in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek nog steeds niet heeft hersteld en aldus ontoereikend heeft gemotiveerd dat het bevoegd is te beslissen over de toekenning van de Erasmus+ beurs. ***Conclusie*** 2.7. De conclusie is dat het beroep van appellant gegrond is. Gelet op hetgeen het College onder 2.6 heeft overwogen, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van deze beslissing in stand te laten. Dit betekent dat verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar moet nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij tussenuitspraak van 22 november 2021 heeft het College verweerder in de gelegenheid gesteld het door hem geconstateerde gebrek in de beslissing van 29 juli 2021 te herstellen.

Bij brief van 29 november 2021 heeft het verweerder de beslissing van 29 juli 2021 nader gemotiveerd.

Appellant heeft een zienswijze naar voren gebracht.

Met toepassing van artikel 8:57, tweede lid, aanhef en onder c, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, heeft het College bepaald dat een nader onderzoek ter zitting achterwege blijft. Vervolgens heeft het College het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Voor een weergave van de relevante feiten en het relevante wettelijk kader verwijst het College naar de tussenuitspraak.

De tussenuitspraak

2.2. In de tussenuitspraak heeft het College vastgesteld dat het toekenningsbesluit van het Nuffic op grond waarvan Nuffic subsidie aan de Rijksuniversiteit Groningen toekent zich niet in het dossier bevindt. Het College heeft vervolgens overwogen dat verweerder niet heeft aangetoond dat voorafgaande aan dit besluit schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen. Het College heeft vervolgens geoordeeld dat verweerder in zijn beslissing op bezwaar ontoereikend heeft gemotiveerd dat het bevoegd is te beslissen over de toekenning van de Erasmus+ beurs.

Conclusie over beslissing op bezwaar

2.3. Het College concludeert dat de beslissing op bezwaar van 29 juli 2021 niet deugdelijk is gemotiveerd. Gelet op hetgeen in de tussenuitspraak is overwogen, is het beroep gegrond. De beslissing van 29 juli 2021 dient te worden vernietigd.

Opdracht in tussenuitspraak

2.4. In de tussenuitspraak heeft het College verweerder opgedragen het geconstateerde gebrek te herstellen door aan te tonen dat er een delegatiebesluit is en dat voorafgaand aan dat besluit schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen.

Aanvullende motivering

2.5. Ter uitvoering van de opdracht heeft verweerder bij brief van 29 november 2021 een aanvullende motivering gegeven. Ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij bevoegd is te beslissen over de toekenning van de Erasmus+ beurs heeft verweerder het toekenningsbesluit van het Nuffic op de aanvraag voor 2020 toegezonden, alsmede de daaronder liggende Grant Agreement tussen het Nuffic en de Rijksuniversiteit Groningen.

2.6. Het College overweegt dat verweerder met het toezenden van het toekenningsbesluit heeft aangetoond dat er een delegatiebesluit is. Verweerder heeft echter niet aangetoond dat voorafgaand aan dat besluit schriftelijke toestemming van de nationale autoriteit en de Europese Commissie is verkregen. Dit betekent dat verweerder het door het College in de tussenuitspraak geconstateerde gebrek nog steeds niet heeft hersteld en aldus ontoereikend heeft gemotiveerd dat het bevoegd is te beslissen over de toekenning van de Erasmus+ beurs.

Conclusie

2.7. De conclusie is dat het beroep van appellant gegrond is. Gelet op hetgeen het College onder 2.6 heeft overwogen, ziet het College geen aanleiding om de rechtsgevolgen van deze beslissing in stand te laten. Dit betekent dat verweerder een nieuwe beslissing op bezwaar moet nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.8. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken. Verweerder moet wel het door appellant betaalde griffierecht vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing op bezwaar van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 29 juli 2021, kenmerk; 21.004009;
III. gelast dat het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/100**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Van Diepenbeek en Verheij
Datum uitspraak:	23 juni 2022
Partijen:	verzoeker en Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden:	betaalde collegegeld (ernstige) fraude gegrond beroep kwalificatie schadevergoeding schorsing studievertraging vertragingsschade
Artikelen:	Awb: artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a Awb: artikel 8:89, tweede lid Awb: artikel 8:90, eerste lid Awb: artikel 8:92, eerste lid Awb: artikel 8:119, eerste lid
Uitspraak:	verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen:	2.3.2. Het College volgt het standpunt van het CvB over niet-ontvankelijkverklaring van het verzoek niet. Anders dan het CvB stelt, ziet het verzoek van 17 augustus 2021 niet op een herziening van de uitspraak van het College van 21 juni 2021, zodat artikel 8:119 van de Awb niet van toepassing is. Verder verzet titel 8.4 van de Awb, dat handelt over schadevergoeding, zich niet tegen de indiening van het nieuwe verzoek op 17 augustus 2021. De omstandigheid dat het College op 21 juni 2021 onherroepelijk heeft beslist op het eerdere verzoek van 8 maart 2021, leidt niet tot een ander oordeel. 2.3.3. Het College overweegt dat uit randnummers 2.2 tot en met 2.2.4 volgt dat de beslissingen van 2 oktober 2017, 16 mei 2018 en 31 augustus 2018 als onrechtmatig moeten worden aangemerkt. Door die onrechtmatige besluitvorming is appellant onterecht geschorst. Als gevolg van die schorsing heeft appellant in de periode van 2 oktober 2017 tot 16 mei 2018 zijn opleiding niet kunnen vervolgen terwijl hij mogelijk wel kosten als student heeft moeten maken. Deze kosten moeten volgens het College worden aangemerkt als schade voortvloeiende uit voormelde onrechtmatige besluitvorming en komen voor vergoeding in aanmerking. […] 2.4.2. Anders dan het CvB nader heeft betoogd, is er geen aanleiding de onder 2.4 genoemde, door verzoeker beweerdelijk geleden, schade te beperken omdat artikel 8:92 van de Awb zich in dit geval tegen vergoeding van die schade zou verzetten. Anders dan het CvB acht het College het op de zitting van 2 december 2021 door verzoeker nader toegelichte verzoek niet beperkt tot uitsluitend inkomensschade. Met het CvB gaat het College voorts ervan uit dat verzoeker slechts schade heeft geleden over de periode van 2 oktober 2017 (toen hij werd geschorst) tot februari 2018 (toen hij een externe minor is gaan volgen). Hierbij neemt het College in aanmerking dat de stellingen van het CvB over de gevolgde minor van de kant van verzoeker niet zijn betwist. Dat brengt mee dat het over de periode 2 oktober 2017 tot februari 2018 betaalde collegegeld is aan te merken als schade die moet worden vergoed. Het College gaat daarbij uit van de door het CvB genoemde bedragen, waarop van de kant van verzoeker niet nader is gereageerd. Van de gestelde terugbetaling aan DUO is naar het oordeel van het CvB aan de hand van het overgelegde afschrift niet vast te stellen dat het daarbij gaat om schade die is geleden als gevolg van de onrechtmatige besluitvorming. Enerzijds lijkt uit het afschrift te volgen

dat het hier niet gaat om een terugbetaling aan DUO, anderzijds is niet aannemelijk dat verzoeker geen recht had op studiefinanciering over de hiervoor genoemde periode en dat hij als gevolg van de onrechtmatige besluitvorming tot terugbetaling zou zijn verplicht. De overige schade, zoals omschreven onder randnummer 2.3, is speculatief en niet met concrete bewijsstukken onderbouwd, zodat niet aannemelijk is geworden dat deze schade is geleden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Van Hall Larenstein (hierna: het CvB), verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 20 oktober 2020 heeft verzoeker het CvB verzocht om betaling van schadevergoeding wegens studievertraging als gevolg van onrechtmatige besluitvorming.

Hierop heeft het CvB op 18 december 2020 afwijzend beslist.

Vervolgens heeft verzoeker bij brief van 18 maart 2021 een verzoek om schadevergoeding bij het College ingediend.

Bij uitspraak van 21 juni 2021 in zaak CBHO 2021/036 heeft het College het verzoek kennelijk niet-ontvankelijk verklaard omdat het verschuldigde bedrag aan griffierecht niet binnen de gestelde termijn is ontvangen.

Bij brief van 17 augustus 2021 heeft verzoeker opnieuw een verzoek om schadevergoeding bij het College ingediend.

Het CvB heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 december 2021, waar verzoeker, bijgestaan door mr. B. Bernard, rechtsbijstandverlener bij ARAG Rechtsbijstand, en het CvB, vertegenwoordigd door mr. W. Brussee, advocaat te Den Haag, en M.W. Forkink, werkzaam bij de hogeschool, zijn verschenen.

Het College heeft het onderzoek heropend en verzoeker een nadere vraag gesteld. Daarnaast heeft het College partijen gevraagd te bezien of wellicht overeenstemming kan worden bereikt over de te betalen schadevergoeding en het College over de uitkomst van dit overleg te informeren. Partijen hebben het College laten weten geen overeenstemming te hebben bereikt en hebben ieder een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak opnieuw ter zitting behandeld op 25 mei 2022, waar verzoeker en zijn gemachtigde niet zijn verschenen. Het CvB heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. W. Brussee en M.W. Forkink.

2. Overwegingen

Wettelijk kader

2.1. Ingevolge artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) is de bestuursrechter bevoegd op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van schade die de belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit.

Ingevolge artikel 8:89, tweede lid, is de bestuursrechter bevoegd voor zover de gevraagde vergoeding ten hoogste € 25.000,00 bedraagt met inbegrip van de tot aan de dag van het verzoek verschenen rente, en onverminderd het recht van de belanghebbende om op grond van andere wettelijke bepalingen schadevergoeding te vragen.

Ingevolge artikel 8:90, eerste lid, wordt het verzoek schriftelijk ingediend bij de bestuursrechter die bevoegd is kennis te nemen van het beroep tegen het besluit. Ingevolge het tweede lid vraagt de belanghebbende het betrokken bestuursorgaan ten minste acht weken voor het indienen van het in het eerste lid bedoelde verzoekschrift schriftelijk om vergoeding van de schade, tenzij dit redelijkerwijs niet van hem kan worden gevergd.

Ingevolge artikel 8:92, eerste lid, wordt het verzoekschrift ondertekend en bevat dat ten minste:
a. de naam en het adres van de verzoeker;
b. de dagtekening;
c. een aanduiding van de oorzaak van de schade;
d. een opgave van de aard van de geleden of de te lijden schade en, voor zover redelijkerwijs mogelijk, het bedrag van de schade en een specificatie daarvan;
e. de gronden van het verzoek.

Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, kan de bestuursrechter op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden, die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij de bestuursrechter eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

Fraude

2.2. Bij beslissing van 2 oktober 2017 heeft de examencommissie DAR-Velp (hierna: de examencommissie) geoordeeld dat verzoeker ernstige fraude heeft gepleegd omdat hij in zijn afstudeeropdracht gebruik heeft gemaakt van materiaal dat hij tijdens zijn stage in zijn bezit heeft gekregen en een bronvermelding ontbreekt. De examencommissie heeft de sanctie opgelegd dat verzoeker wordt geschorst en zijn inschrijving moet beëindigen.

2.2.1. Bij beslissing van 26 maart 2018 heeft het college van beroep voor de examens van de hogeschool (hierna: het CBE) het daartegen door verzoeker ingestelde administratieve beroep gegrond verklaard. Het CBE heeft overwogen dat de gepleegde fraude ten onrechte als ernstig is gekwalificeerd en de schorsing daarom onevenredig is. Volgens het CBE ligt een sanctie die inhoudt dat verzoeker een nieuwe afstudeeropdracht dient te maken, meer in de rede. Het CBE heeft de beslissing van de examencommissie van 2 oktober 2017 vernietigd en de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen.

2.2.2. Bij beslissing van 16 mei 2018 heeft de examencommissie gevolg gegeven aan de beslissing van het CBE en bepaald dat de afstudeeropdracht van verzoeker ongeldig is en verzoeker de gehele module Afstuderen Realisatie T&L, waaronder de afstudeeropdracht, opnieuw moet maken. De examencommissie heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat de kwalificatie van ernstige fraude gerechtvaardigd is.

2.2.3. Bij beslissing van 31 augustus 2018 heeft het CBE het daartegen door verzoeker ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

2.2.4. Bij uitspraak van 4 februari 2019 in zaak CBHO 2018/74 heeft het College het daartegen door verzoeker ingestelde beroep gegrond verklaard en de beslissing van het CBE van 31 augustus 2018 vernietigd. Het College heeft zelf in de zaak voorzien door het administratieve beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 16 mei 2018 te vernietigen voor zover de door verzoeker

gepleegde fraude als ernstig is aangemerkt. Het College heeft daartoe overwogen dat het CBE heeft geoordeeld dat de fraude niet als ernstig kan worden gekwalificeerd en dat de examencommissie aan dit oordeel gebonden is. De opgelegde sanctie, te weten dat de afstudeeropdracht ongeldig is verklaard en verzoeker de gehele module Afstuderen Realisatie T&L opnieuw moet maken, is niet disproportioneel, aldus het College.

Schadevergoeding

2.3. Verzoeker stelt dat hij als gevolg van de onrechtmatige beslissingen van 16 mei en 31 augustus 2018 schade heeft geleden. Hij heeft de gestelde schade als volgt onderbouwd. Doordat de gepleegde fraude ten onrechte als ernstig is gekwalificeerd, heeft hij pas later tot de arbeidsmarkt kunnen toetreden waardoor hij inkomen heeft misgelopen. Uit de uitspraak van het College in zaak CBHO 2018/74 volgt dat de examencommissie op 2 oktober 2017 en 16 mei 2018 onrechtmatige besluiten heeft genomen. Daardoor is studievertraging ontstaan van in totaal 15 maanden, namelijk van 2 oktober 2017 tot en met 4 februari 2019. Het directe gevolg van de beslissing van 16 mei 2018 was immers dat verzoeker, die tot die tijd geschorst was vanwege de beslissing van 2 oktober 2017, een nieuwe afstudeeropdracht voor de module moest maken. Die opdracht zou hij vrijwel meteen hebben kunnen afronden, waardoor hij vanaf die tijd als hovenier aan de slag had gekund. Verzoeker stelt dat hij in het eerste jaar een bedrag van € 2.520,79 bruto per maand en in het tweede jaar een bedrag van € 2.567,93 bruto per maand aan inkomsten is misgelopen, wat hij heeft gebaseerd op de cao Hoveniersbedrijf 1 juli 2018 tot en met 30 juni 2020. De schade komt derhalve neer op een totaalbedrag van € 30.249,48, maar in het kader van deze procedure wordt de schadevergoeding beperkt tot een bedrag van € 25.000,00, aldus verzoeker.

2.3.1. Het CvB heeft zich in het verweerschrift en ter zitting bij het College op 2 december 2021 primair op het standpunt gesteld dat het verzoek niet-ontvankelijk is. Daartoe is het volgende naar voren gebracht. Het verzoek van 17 augustus 2021 is identiek aan het eerdere verzoek van 18 maart 2021. Op dit eerdere verzoek is reeds onherroepelijk beslist bij de uitspraak van het College van 21 juni 2021. Gelet hierop kan verzoeker niet nogmaals eenzelfde verzoek om schadevergoeding indienen. Dat het College niet inhoudelijk heeft beslist op het verzoek van 18 maart 2021, maakt dit niet anders. Verzoeker kan volgens het CvB wel op grond van artikel 8:119 van de Awb vragen om herziening van de uitspraak van het College. Verzoeker vraagt hier niet expliciet om maar de facto dient het verzoek wel als zodanig te worden aangemerkt. Er is echter niet voldaan aan de voorwaarde als bedoeld in het eerste lid van artikel 8:119 van de Awb omdat het verzoek van 17 augustus 2021 geen feiten of omstandigheden behelst die – kort gezegd – tot juridisch relevante nieuwe inzichten zouden moeten leiden, aldus het CvB.

2.3.2. Het College volgt het standpunt van het CvB over niet-ontvankelijkverklaring van het verzoek niet. Anders dan het CvB stelt, ziet het verzoek van 17 augustus 2021 niet op een herziening van de uitspraak van het College van 21 juni 2021, zodat artikel 8:119 van de Awb niet van toepassing is. Verder verzet titel 8.4 van de Awb, dat handelt over schadevergoeding, zich niet tegen de indiening van het nieuwe verzoek op 17 augustus 2021. De omstandigheid dat het College op 21 juni 2021 onherroepelijk heeft beslist op het eerdere verzoek van 8 maart 2021, leidt niet tot een ander oordeel.

2.3.3. Het College overweegt dat uit randnummers 2.2 tot en met 2.2.4 volgt dat de beslissingen van 2 oktober 2017, 16 mei 2018 en 31 augustus 2018 als onrechtmatig moeten worden aangemerkt. Door die onrechtmatige besluitvorming is appellant onterecht geschorst. Als gevolg van die schorsing heeft appellant in de periode van 2 oktober 2017 tot 16 mei 2018 zijn opleiding niet kunnen vervolgen terwijl hij mogelijk wel kosten als student heeft moeten maken. Deze kosten moeten volgens het College worden aangemerkt als schade voortvloeiende uit voormelde onrechtmatige besluitvorming en komen voor vergoeding in aanmerking.

Hoogte schadebedrag

2.4. In het nadere stuk van 10 februari 2022 heeft verzoeker desgevraagd gesteld dat hij in de periode van 2 oktober 2017 tot 16 mei 2018 als student schade heeft geleden in de vorm van betaling van collegegeld en verplichte terugbetaling aan DUO. Het gaat volgens verzoeker om een totaalbedrag van € 2.565,00, te

weten:
- € 425,20 in verband met betaling van collegegeld op 25 september 2017;
- € 401,20 in verband met betaling van collegegeld op 27 november 2017;
- € 401,20 in verband met betaling van collegegeld op 25 januari 2018;
- € 401,20 in verband met betaling van collegegeld op 26 maart 2018;
- € 401,20 in verband met betaling van collegegeld op 28 mei 2018;
- € 535,00 in verband met terugbetaling aan DUO op 1 oktober 2021.
Ter onderbouwing hiervan heeft verzoeker bankafschriften overgelegd.

2.4.1. Het CvB heeft primair gesteld dat verzoeker niet in aanmerking kan komen voor vertragingsschade omdat hij in zijn verzoekschrift alleen inkomensschade had gevorderd. In het nadere stuk van 22 februari 2022 heeft het CvB dit schadebedrag betwist en de geleden schade gesteld op € 669,00. Daartoe heeft het CvB het volgende naar voren gebracht. Het voor de periode vanaf februari 2018 door verzoeker betaalde collegegeld dient niet als schade te worden gekwalificeerd. Verzoeker heeft in de periode vanaf februari 2018 een door de hogeschool betaalde externe minor gevolgd bij Aeres Hogeschool. Ter onderbouwing heeft het CvB stukken overgelegd. De externe minor is een verplicht onderdeel van het reguliere onderwijscurriculum dat verzoeker volgde aan de hogeschool en verzoeker heeft voor deze periode collegegeld betaald, aldus het CvB. De kosten van deze externe minor zijn door de hogeschool vergoed aan Aeres Hogeschool. Als vermeende schade zou volgens het CvB dus resteren het collegegeld over de periode van 2 oktober 2017 tot februari 2018 (afgerond vier maanden), waarmee een bedrag is gemoeid van 4/12 x € 2.006,00 (het wettelijke collegegeld van het studiejaar 2017-2018), derhalve € 669,00. Verzoeker heeft volgens het CvB met de overgelegde bankafschriften niet aannemelijk gemaakt dat hij geld terug heeft moeten betalen aan DUO. Uit het desbetreffende bankafschrift valt af te leiden dat het een betaling betreft van DUO aan verzoeker van € 535,00, en niet andersom. Dit blijkt uit het feit dat op het desbetreffende bankafschrift een voor verzoeker positieve transactie (zonder minteken) is opgenomen, aldus het CvB.

2.4.2. Anders dan het CvB nader heeft betoogd, is er geen aanleiding de onder 2.4 genoemde, door verzoeker beweerdelijk geleden, schade te beperken omdat artikel 8:92 van de Awb zich in dit geval tegen vergoeding van die schade zou verzetten. Anders dan het CvB acht het College het op de zitting van 2 december 2021 door verzoeker nader toegelichte verzoek niet beperkt tot uitsluitend inkomensschade. Met het CvB gaat het College voorts ervan uit dat verzoeker slechts schade heeft geleden over de periode van 2 oktober 2017 (toen hij werd geschorst) tot februari 2018 (toen hij een externe minor is gaan volgen). Hierbij neemt het College in aanmerking dat de stellingen van het CvB over de gevolgde minor van de kant van verzoeker niet zijn betwist. Dat brengt mee dat het over de periode 2 oktober 2017 tot februari 2018 betaalde collegegeld is aan te merken als schade die moet worden vergoed. Het College gaat daarbij uit van de door het CvB genoemde bedragen, waarop van de kant van verzoeker niet nader is gereageerd. Van de gestelde terugbetaling aan DUO is naar het oordeel van het CvB aan de hand van het overgelegde afschrift niet vast te stellen dat het daarbij gaat om schade die is geleden als gevolg van de onrechtmatige besluitvorming. Enerzijds lijkt uit het afschrift te volgen dat het hier niet gaat om een terugbetaling aan DUO, anderzijds is niet aannemelijk dat verzoeker geen recht had op studiefinanciering over de hiervoor genoemde periode en dat hij als gevolg van de onrechtmatige besluitvorming tot terugbetaling zou zijn verplicht. De overige schade, zoals omschreven onder randnummer 2.3, is speculatief en niet met concrete bewijsstukken onderbouwd, zodat niet aannemelijk is geworden dat deze schade is geleden.

2.5. Wat is overwogen onder 2.3 tot en met 2.4.2 brengt mee dat het verzoek om schadevergoeding kan worden toegewezen tot het bedrag van € 669,00, te vermeerderen met de daarover verschuldigde wettelijke rente. Het College zal het CvB veroordelen tot vergoeding van deze schade.

2.6. Het CvB dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. wijst het verzoek om vergoeding van schade toe;

II. veroordeelt het college van bestuur van Hogeschool Van Hall Larenstein tot vergoeding van de door verzoeker geleden schade tot een bedrag van € 669,00 (zegge: zeshonderdnegenenzestig euro), te vermeerderen met de daarover verschuldigde wettelijke rente;

III. veroordeelt het college van bestuur van Hogeschool Van Hall Larenstein tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.807,50 (zegge: achttienhonderdzeven euro en vijftig cent) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

IV. gelast dat het college van bestuur van Hogeschool Van Hall Larenstein aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) voor de behandeling van het verzoek vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, als voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/103**
Rechter(s):	mrs. Borman, Troostwijk en Hoogvliet
Datum uitspraak:	22 april 2022
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	rangnummer selectieprocedure selectieronde termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen:	
Uitspraak:	Gegrond
Hoofdoverwegingen:	***Beoordeling door het College*** 2.4. Het College stelt vast dat in de inleiding van het bezwaarschrift van appellante is gesteld dat bezwaar wordt ingediend tegen “de beslissing d.d. 26 februari 2021 (en daarin vervatte beslissing d.d. 15 april)”, zodat het (naar tekst) ook is gericht tegen het besluit van 15 april 2021. Verder valt uit het (aanvullend) bezwaarschrift af te leiden dat de eindscore van 0,501 (die werd bepaald in het besluit van 15 april 2021) inhoudelijk aan de orde werd gesteld. Het College is daarom van oordeel dat het bezwaar van appellante, naar tekst en strekking, mede was gericht tegen het besluit van 15 april 2021. Dit betekent dat het college van bestuur dit bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Het betoog slaagt. *[…]* ***De puntentoekenning in de eerste selectieronde*** 2.6. Naar het oordeel van het College kan het college van bestuur niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de puntentoekenning van de eerste selectieronde al in rechte vast staat. Hiertoe merkt het College het volgende op. Het rangnummer is tot stand gekomen door zowel de resultaten van de eerste selectieronde als van de tweede selectieronde mee te wegen. De puntentoekenning van de eerste selectieronde is dus mede dragend geweest voor de uiteindelijke toekenning van het rangnummer. Verder bestond er voor appellante eerst aanleiding om de puntentoekenning uit de eerste selectieronde ter discussie te stellen, in het kader van haar bezwaar tegen het besluit van 15 april 2021, aangezien pas uit dat besluit bleek dat haar op basis van het rangnummer geen opleidingsplaats werd aangeboden. Gezien het vorenstaande zal wat appellante tegen de puntentoekenning uit de eerste selectieronde naar voren heeft gebracht inhoudelijk worden beoordeeld. ***Nadere toelichting van het college van bestuur op het toegekende puntentotaal van 5*** […] 2.9. Het College stelt vast dat het college van bestuur heeft toegelicht hoe de score van appellante tot stand is gekomen. Op de nadere zitting heeft het college van bestuur per activiteit een nadere toelichting op het scoreformulier gegeven. Daarbij is niet gebleken dat het dossier van appellante onzorgvuldig is beoordeeld. Het College tekent hierbij aan dat terzake van de activiteit “begeleiden cliënten verzorgingstehuis Cordaan” het college van bestuur slechts beschikte over een versie waarin onder het veld “specifieke periode” de term “helpende” stond. Zelfs al zou appellante worden gevolgd in haar standpunt dat zij voor

die activiteit wel de juiste periode had ingevuld, dan is naar het oordeel van het College nog steeds aannemelijk dat extra puntentoekenning voor die activiteit niet tot een andere uitkomst zou hebben geleid dan dat aan appellante geen opleidingsplaats zou worden aangeboden voor de opleiding Geneeskunde. Verder heeft het college van bestuur (wat betreft activiteit 3) toegelicht dat het maken van de genoemde website en het werken in de (web)winkel beide bij de beoordeling zijn betrokken, maar dat hieraan slechts 1 punt is toegekend, welk punt is gegeven voor het maken van de website. Gelet op de aard van de daarbij eveneens beoordeelde activiteit “werken in de webshop”, ziet het College geen tekortkomingen in de onderbouwing van het college van bestuur om daarvoor geen extra punten toe te kennen. Verder ziet het College geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het college van bestuur gehouden was om meer dan 6 activiteiten te beoordelen, zodat het college van bestuur de meeloopstage (omdat dat de zevende activiteit betrof) buiten de beoordeling mocht laten. Hierbij tekent het College aan dat, indien in plaats van de activiteit “begeleiden cliënten verzorgingstehuis Cordaan” de meeloopstage zou zijn beoordeeld, aannemelijk is dat extra puntentoekenning voor die activiteit niet tot een andere uitkomst zou hebben geleid dan dat aan appellante geen opleidingsplaats zou worden aangeboden voor de opleiding Geneeskunde.
Gezien het vorenstaande ziet het College in wat appellante heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat de vaststelling van het rangnummer op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Gelet hierop ziet het College aanleiding om zelf in deze zaak te voorzien en het bezwaar van appellante alsnog ongegrond te verklaren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 26 februari 2021 heeft het college van bestuur appellante toegelaten tot de tweede selectieronde van de opleiding Geneeskunde met een puntentotaal van 5.

Bij beslissing van 15 april 2021 heeft het college van bestuur appellante het rangnummer 489 toegekend en haar medegedeeld dat op basis van dat rangnummer haar geen opleidingsplaats kan worden aangeboden voor de opleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 16 juli 2021 heeft het college van bestuur het door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de beslissing van het college van bestuur heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 20 december 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. J. Paijmans, jurist bij Jurion, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren en

dr. L. Diergaarde, zijn verschenen.

Na de zitting hebben het college van bestuur en appellante nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep tijdens een nadere zitting behandeld op 4 april 2022, waar appellante, opnieuw bijgestaan door mr. J. Paijmans, en het college van bestuur, wederom vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren en dr. L. Diergaarde, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de selectieprocedure voor de opleiding Geneeskunde. De einduitslag van de selectie wordt bepaald op basis van de resultaten van de eerste en tweede ronde gezamenlijk.
De scores van appellante hebben geleid tot rangnummer 489. Dit nummer heeft niet geleid tot het aanbieden van een opleidingsplaats.
Appellante meent dat haar in de eerste ronde te weinig punten zijn toegekend, waardoor haar eindscore lager is uitgevallen dan had gemoeten.

Beroepsgronden

2.2. Appellante voert aan dat het college van bestuur haar bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Appellante stelt dat het college van bestuur hiervoor ten onrechte redengevend heeft gevonden dat haar bezwaar feitelijk alleen zou zijn gericht tegen het (eerste primaire) besluit van 26 februari 2021 (waarbij zij is toegelaten tot de tweede ronde van de selectieprocedure). Appellante voert aan dat voldoende duidelijk was dat haar bezwaar ook was gericht tegen het besluit van 15 april 2021. Verder wijst appellante erop dat het puntentotaal van 5 (waartoe bij beslissing van 26 februari 2021 is besloten) ook is meegewogen bij de toekenning van het rangnummer (bij de beslissing van 15 april 2021). Daarom kan die puntentelling volgens appellante inhoudelijk aan de orde worden gesteld. Appellante stelt dat vanuit dat het college van bestuur fouten zijn gemaakt bij de toekenning van het puntenaantal, althans dat de puntentoekenning niet inzichtelijk is gemaakt.

Standpunt college van bestuur

2.3. Het college van bestuur stelt dat het bezwaar niet-ontvankelijk was, omdat het feitelijk alleen is gericht tegen het eerste (primaire) besluit van 26 februari 2021 (en de daarin vervatte puntentoekenning). Het college van bestuur vindt dat appellante niet tijdig bezwaar heeft gemaakt tegen het (primaire) besluit van 26 februari 2021. Van een verschoonbare termijnoverschrijding is volgens het college van bestuur geen sprake. Daarom staat de puntentoekenning van de eerste selectieronde (5 in totaal) volgens het college van bestuur vast.

Beoordeling door het College

2.4. Het College stelt vast dat in de inleiding van het bezwaarschrift van appellante is gesteld dat bezwaar wordt ingediend tegen “de beslissing d.d. 26 februari 2021 (en daarin vervatte beslissing d.d. 15 april)”, zodat het (naar tekst) ook is gericht tegen het besluit van 15 april 2021. Verder valt uit het (aanvullend) bezwaarschrift af te leiden dat de eindscore van 0,501 (die werd bepaald in het besluit van 15 april 2021) inhoudelijk aan de orde werd gesteld.
Het College is daarom van oordeel dat het bezwaar van appellante, naar tekst en strekking, mede was gericht tegen het besluit van 15 april 2021. Dit betekent dat het college van bestuur dit bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.
Het betoog slaagt.

Tussenconclusie

2.5. Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit op bezwaar van 16 juli 2021 van het college van bestuur dient te worden vernietigd.

De puntentoekenning in de eerste selectieronde

2.6. Naar het oordeel van het College kan het college van bestuur niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de puntentoekenning van de eerste selectieronde al in rechte vast staat. Hiertoe merkt het College het volgende op.
Het rangnummer is tot stand gekomen door zowel de resultaten van de eerste selectieronde als van de tweede selectieronde mee te wegen. De puntentoekenning van de eerste selectieronde is dus mede dragend geweest voor de uiteindelijke toekenning van het rangnummer. Verder bestond er voor appellante eerst aanleiding om de puntentoekenning uit de eerste selectieronde ter discussie te stellen, in het kader van haar bezwaar tegen het besluit van 15 april 2021, aangezien pas uit dat besluit bleek dat haar op basis van het rangnummer geen opleidingsplaats werd aangeboden.
Gezien het vorenstaande zal wat appellante tegen de puntentoekenning uit de eerste selectieronde naar voren heeft gebracht inhoudelijk worden beoordeeld.

Nadere toelichting van het college van bestuur op het toegekende puntentotaal van 5

2.7. Het college van bestuur heeft, ná de zitting van 20 december 2021, bij brief van 24 december 2021 alsmede tijdens de nadere zitting, een inhoudelijke toelichting gegeven over het bij de beslissing van 26 februari 2021 aan appellante toegekende puntentotaal van 5. In algemene zin heeft het college van bestuur toegelicht dat er strenge eisen worden gesteld aan activiteiten wat betreft de intensiteit, duur en het niveau, voordat punten worden toegekend. Bovendien moeten de activiteiten hebben plaatsgevonden in een specifieke periode (de “scoringsperiode”) en ondersteund worden door een juiste bewijsvoering. De verantwoordelijkheid voor dat laatste ligt bij de studenten, aldus het college van bestuur.
Het college van bestuur heeft specifiek ten aanzien van appellante aangegeven dat appellante 3 punten heeft verkregen in de categorie B (Vooropleiding), dat zij 1 punt heeft verkregen in de categorie F (Ervaring in de techniek), gelet op het maken van een website, en dat zij 1 punt heeft gekregen in categorie I (Toelichting). Voor andere activiteiten heeft appellante 0 punten gekregen. Hierbij heeft het college van bestuur toegelicht dat onder ogen is gezien dat appellante naast het maken van de website ook in de desbetreffende winkel heeft gewerkt, maar dat gezien de aard van de activiteit, maar 1 punt is toegekend. Voor de activiteit “begeleiden cliënten verzorgingstehuis Cordaan” heeft het college van bestuur toegelicht dat de specifieke periode, waarin die activiteit is uitgeoefend, ontbreekt in het aangeleverde bewijsmateriaal. Ter zitting heeft het college van bestuur erop gewezen dat de term “helpende” is vermeld in het vakje waarin de periode ingevuld had moeten worden. Zonder dat de omvang van een activiteit duidelijk is, kunnen er geen punten worden toegekend, aldus het college van bestuur. Wat betreft de activiteit “secretaris jongerenraad Diemen” heeft het college van bestuur toegelicht dat het om een activiteit van ongeveer 35 uur per maand ging. Dit aantal uren vindt het college van bestuur onvoldoende om voor toekenning van punten in aanmerking te komen. Hierbij heeft het college van bestuur ook het niveau en de mate van verantwoordelijkheid bij de activiteit onder ogen gezien. Wat betreft de activiteit “DELF certificaten en CPE+CAE certificaten” heeft het college van bestuur opgemerkt dat taal-certificaten nooit punten opleveren. Ten aanzien van de activiteit (“diverse”) heeft het college van bestuur opgemerkt dat een handtekening ontbreekt op het formulier van de EHBO-cursus. Verder heeft het college van bestuur wat betreft de cursussen “Algemene wondzorg” en “Compressietherapie” opgemerkt dat die te beperkt van duur waren. Ook heeft het college van bestuur één activiteit voor een meeloopstage niet beoordeeld, omdat het maximum aantal van 6 activiteiten was bereikt.

2.8. Op deze toelichting van het college van bestuur heeft appellante in haar nadere stukken alsmede tijdens de nadere zitting inhoudelijk gereageerd, waarbij appellante, samengevat weergegeven, heeft gesteld dat er geen dan wel onvoldoende motivering is gegeven waarom voor bepaalde activiteiten geen punten zijn toegekend, terwijl die wel relevant zijn voor de opleiding Geneeskunde. Hierbij heeft appellante

onder meer erop gewezen dat zij (bij activiteit 1) een document heeft ingediend waarin wel de periode was aangeduid en daarnaast dat weliswaar de term “helpende” is vermeld op het door het college van bestuur bedoelde formulier, maar dat uit andere stukken viel af te leiden in welke periode de activiteit “begeleiden cliënten verzorgingstehuis Cordaan” plaats vond. Verder vindt appellant (inzake activiteit 3) onder meer dat ten onrechte alleen de website “L’art pour vous” is beoordeeld, terwijl zij ook heeft gewerkt in de desbetreffende (web)winkel. Ook wijst zij erop dat zij een meeloopstage heeft gelopen, waar ten onrechte geen punten voor zijn toegekend.

2.9. Het College stelt vast dat het college van bestuur heeft toegelicht hoe de score van appellante tot stand is gekomen. Op de nadere zitting heeft het college van bestuur per activiteit een nadere toelichting op het scoreformulier gegeven. Daarbij is niet gebleken dat het dossier van appellante onzorgvuldig is beoordeeld. Het College tekent hierbij aan dat terzake van de activiteit “begeleiden cliënten verzorgingstehuis Cordaan” het college van bestuur slechts beschikte over een versie waarin onder het veld “specifieke periode” de term “helpende” stond. Zelfs al zou appellante worden gevolgd in haar standpunt dat zij voor die activiteit wel de juiste periode had ingevuld, dan is naar het oordeel van het College nog steeds aannemelijk dat extra puntentoekenning voor die activiteit niet tot een andere uitkomst zou hebben geleid dan dat aan appellante geen opleidingsplaats zou worden aangeboden voor de opleiding Geneeskunde. Verder heeft het college van bestuur (wat betreft activiteit 3) toegelicht dat het maken van de genoemde website en het werken in de (web)winkel beide bij de beoordeling zijn betrokken, maar dat hieraan slechts 1 punt is toegekend, welk punt is gegeven voor het maken van de website. Gelet op de aard van de daarbij eveneens beoordeelde activiteit “werken in de webshop”, ziet het College geen tekortkomingen in de onderbouwing van het college van bestuur om daarvoor geen extra punten toe te kennen. Verder ziet het College geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het college van bestuur gehouden was om meer dan 6 activiteiten te beoordelen, zodat het college van bestuur de meeloopstage (omdat dat de zevende activiteit betrof) buiten de beoordeling mocht laten. Hierbij tekent het College aan dat, indien in plaats van de activiteit “begeleiden cliënten verzorgingstehuis Cordaan” de meeloopstage zou zijn beoordeeld, aannemelijk is dat extra puntentoekenning voor die activiteit niet tot een andere uitkomst zou hebben geleid dan dat aan appellante geen opleidingsplaats zou worden aangeboden voor de opleiding Geneeskunde. Gezien het vorenstaande ziet het College in wat appellante heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat de vaststelling van het rangnummer op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. Gelet hierop ziet het College aanleiding om zelf in deze zaak te voorzien en het bezwaar van appellante alsnog ongegrond te verklaren.

Conclusie

2.10. Zoals hiervoor is vermeld, is het beroep gegrond en dient het besluit op bezwaar van 16 juli 2021 te worden vernietigd. Het College zal zelf in de zaak voorzien en het bezwaar van appellante tegen de beslissing van 15 april 2021 alsnog ongegrond verklaren. Verder zal het college van bestuur bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

2.11. Het college van bestuur moet de proceskosten vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van College van Bestuur van de Vrije Universiteit van 16 juli 2021, waarbij het bezwaar van appellante niet-ontvankelijk is verklaard;
III. verklaart het bezwaar tegen de beslissing van 15 april 2021 alsnog ongegrond;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. bepaalt dat het College van Bestuur van de Vrije Universiteit wordt veroordeeld tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.897,50 geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het College van Bestuur van de Vrije Universiteit het door appellante voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht, ten bedrage van € 49,- (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. G,M.H. Hoogvliet, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris

Zaaknummer:	**CBHO 2021/109**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	5 januari 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	beroepstermijn termijnoverschrijding verschoonbaarheid
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:7, eerste lid Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9 Awb: artikel 6:11, eerste lid
Uitspraak:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen:	2.3. Vast staat dat appellant zijn beroepschrift tegen de beslissing van 12 november 2018 niet binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijn heeft ingediend. Niet-ontvankelijkverklaring van het beroep blijft achterwege, in het geval dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Uit de reactie van appellant van 15 september 2021 is niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest. Ook uit het betoog ter zitting is niet van dergelijke feiten of omstandigheden gebleken. Dat appellant een aantal zeer moeilijke jaren heeft gehad met dakloosheid en een flinke schuldenlast, kan uit zijn verhaal zonder meer worden afgeleid, maar dat hij niet in gelegenheid was om eerder dan in het najaar van 2021 tegen de beslissing van 12 november 2018 beroep in te stellen of dat te laten instellen, blijkt daaruit niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 augustus 2018 heeft de docent Communicatie en Methoden en technieken van onderzoek van de Hogeschool Inholland aan appellant laten weten dat de herkansing van zijn scriptie met een onvoldoende is beoordeeld.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij verweerder administratief beroep ingesteld.

Bij beslissing van 12 november 2018, verzonden op 14 december 2018, heeft verweerder het beroep van appellant ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellant op 1 september 2021 beroep bij het College ingesteld.

Bij brief van 15 september 2021 heeft appellant desgevraagd nadere informatie verstrekt.

Verweerder heeft op 28 oktober 2021 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep behandeld ter zitting van 17 december 2021. Appellant is verschenen. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. C.W. Elbers, secretaris van het college van beroep voor de examens.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Artikel 6:7, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, luidt als volgt: De termijn voor het indienen van een bezwaar- of beroepschrift bedraagt zes weken.

Artikel 6:8, eerste lid, van de Awb luidt als volgt:
“1. De termijn vangt aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.”

Artikel 6:9 van de Awb luidt als volgt:
“1. Een bezwaar- of beroepschrift is tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
2. Bij verzending per post is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn ter post is bezorgd, mits het niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.”

Artikel 6:11 van de Awb luidt als volgt:
“Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.”

2.2. De beslissing van het college van beroep voor de examens van 12 november 2018 is op 14 december 2018 per mail en per post toegezonden aan de advocaat van appellant en daarmee aan hem bekendgemaakt. Dit betekent dat de termijn voor het indienen van een beroepschrift, gelet op de artikelen 6:7 en 6:8, eerste lid, van de Awb, is aangevangen op 15 december 2018 en is geëindigd op 25 januari 2019. Het College heeft het beroepschrift van appellant van 31 augustus 2021 ontvangen op 1 september 2021, ruim 2,5 jaar na afloop van de beroepstermijn. Daarom is appellant gevraagd naar de redenen voor het te laat indienen van het beroepschrift, waarop hij op 15 september 2021 heeft gereageerd.

2.3. Vast staat dat appellant zijn beroepschrift tegen de beslissing van 12 november 2018 niet binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijn heeft ingediend.
Niet-ontvankelijkverklaring van het beroep blijft achterwege, in het geval dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Uit de reactie van appellant van 15 september 2021 is niet gebleken van feiten of omstandigheden op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat appellant in verzuim is geweest. Ook uit het betoog ter zitting is niet van dergelijke feiten of omstandigheden gebleken. Dat appellant een aantal zeer moeilijke jaren heeft gehad met dakloosheid en een flinke schuldenlast, kan uit zijn verhaal zonder meer worden afgeleid, maar dat hij niet in gelegenheid was om eerder dan in het najaar van 2021 tegen de beslissing van 12 november 2018 beroep in te stellen of dat te laten instellen, blijkt daaruit niet.

2.4. Het beroep is daarom niet-ontvankelijk.

2.5. Het College wijst appellant ten overvloede nogmaals op het aanbod dat de Hogeschool Inholland in het verweerschrift heeft gedaan om te bezien of appellant, nu de opleiding die hij tot 2018 heeft gevolgd niet meer bestaat, een andere opleiding aan de Hogeschool kan voltooien, waarbij hij mogelijk vrijstellingen kan ontvangen voor in het curriculum overlappende vakken die hij eerder bij de Hogeschool met goed gevolg heeft afgesloten.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/113**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Van Diepenbeek, Van Rijswick
Datum uitspraak:	12 januari 2022
Partijen:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	basisbeurs feitelijke kosten financiële ondersteuning onderwijskundige overmacht overgangsregeling overmacht profileringsfonds studievertraging vergoeding van schade vrijstellingen ziekte
Artikelen:	WHW: artikel 7.51, eerste lid WHW: artikel 7.51h, eerste lid Regeling Profileringsfonds: artikel 1 Regeling Profileringsfonds: artikel 2 Regeling Profileringsfonds: artikel 3 Regeling Profileringsfonds: artikel 5 Regeling Profileringsfonds: artikel 6
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5.1. Het college van bestuur heeft zich in beroep op het standpunt gesteld dat in de beslissing van 16 juli 2021 bij nader inzien ten onrechte is tegengeworpen dat het verzoek van appellant niet tijdig is ingediend nu uit nader contact met de afdeling Student Services is gebleken dat aan appellant is toegezegd dat hij zijn verzoek na afloop van de studie kon indienen. Gelet hierop slaagt de grond van appellant. […] 2.6.1. Niet in geschil is dat appellant gelijktijdig twee bacheloropleidingen volgde en in het studiejaar 2017-2018 in totaal 43 studiepunten heeft behaald en in het studiejaar 2018-2019 in totaal 103 studiepunten. Het College is van oordeel dat de directeur het uitgangspunt heeft mogen hanteren dat alleen sprake is van relevante studievertraging als per studiejaar minder dat 60 studiepunten zijn behaald. Dit volgt uit artikel 3, zesde lid, Deel 1, van de Regeling Profileringsfonds dat gebaseerd is op het volgen van één bacheloropleiding in een studiejaar. Dat appellant in de desbetreffende studiejaren gelijktijdig twee bacheloropleidingen volgde, is geen valide reden voor een uitzondering hierop omdat het volgen van twee opleidingen een eigen keuze betrof van appellant. Dit betekent dat de directeur terecht heeft geconcludeerd dat in het studiejaar 2017-2018 sprake was van een studievertraging van 17 studiepunten. Ook is terecht geconcludeerd in het studiejaar 2018-2019 geen sprake was studievertraging. Ook als de 14 studiepunten die appellant in dat studiejaar door vrijstellingen heeft behaald niet in de berekening zouden worden meegenomen, wat appellant heeft betoogd, dan zijn in dat studiejaar in totaal immers nog steeds meer dan 60 studiepunten behaald. Blijkens de adviezen van de studentendecaan en de Commissie dient de studievertraging in het studiejaar 2017-2018 volledig te worden toegerekend aan ziekte en was geen sprake van onvoldoende studeerbare opleidingen. Het College ziet op grond van de stukken en het verhandelde op de zitting van 2 december 2021 geen

reden om die adviezen onjuist te achten. Bij de berekening van het aantal maanden studievertraging heeft de directeur de 17 studiepunten aan vertraging omgerekend naar maanden, waarbij is uitgegaan van 5 studiepunten per maand. Dit betekent volgens de directeur dat een vertraging van 17 studiepunten 4 maanden studievertraging oplevert. Appellant heeft dit deel van de berekening niet als zodanig betwist. Los daarvan, ziet het College geen reden om te oordelen dat de directeur hier niet van heeft mogen uitgaan. De directeur heeft vervolgens berekend dat één maand studievertraging leidt tot een vergoeding van € 368,21, zijnde € 275,00 aan basisbeurs en € 93,21 aan aanvullende beurs. Het College acht het juist dat de vergoeding is gebaseerd op het bedrag aan studiefinanciering en niet op de door appellant gestelde daadwerkelijke kosten om te kunnen blijven studeren.
De gronden van appellant falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 11 december 2020 heeft de directeur Studenten Services (hierna: de directeur) namens het college van bestuur het verzoek van appellant om financiële ondersteuning uit het Profileringsfonds, gedeeltelijk toegewezen.

Bij beslissing van 16 juli 2021 heeft het college van bestuur het daartegen door appellant gemaakte bezwaar gegrond verklaard, de beslissing van 11 december 2020 herroepen en het verzoek van appellant afgewezen.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 december 2021, waar appellant en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen-Verhoek, werkzaam bij de Universiteit van Amsterdam, zijn verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Ingevolge artikel 7.51, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) treft het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.
Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder c, wordt onder een zodanige bijzondere omstandigheid verstaan ziekte of zwangerschap en bevalling of een onvoldoende studeerbare opleiding.

Ingevolge artikel 7.51h, eerste lid, van de WHW stelt het instellingsbestuur regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van de artikelen 7.51 tot en met 7.51d, waartoe in ieder geval behoren regels over de aanvang, duur en hoogte van de financiële ondersteuning.

De universiteit heeft deze nadere regels vastgelegd in de Regeling Profileringsfonds 2017-2018 (hierna: de Regeling Profileringsfonds).

In artikel 2, Algemeen deel, van het Regeling Profileringsfonds is bepaald dat financiële ondersteuning wordt verstrekt aan een student die als gevolg van omstandigheden zoals vermeld in de regeling, studievertraging oploopt in een studiejaar waarin hij is ingeschreven als voltijd of duaal student voor een opleiding waarvan hij het afsluitend examen nog niet heeft afgelegd, terwijl hij in verband met het volgen van de opleiding ten minste aanspraak heeft (gemaakt) op de prestatiebeurs hoger onderwijs als bedoeld in de Wet studiefinanciering 2000 en, indien van toepassing, een aanvullende beurs, en dat hij aan de UvA als student is ingeschreven en aan de UvA wettelijk collegegeld heeft betaald.

Deel 1 van de Regeling Profileringsfonds bevat specifieke bepalingen voor financiële ondersteuning op grond van overmacht.

Ingevolge artikel 3, eerste lid, Deel 1, is de omvang van de financiële ondersteuning gebaseerd op de duur van de daadwerkelijk opgelopen studievertraging, als gevolg van de in artikel 1 bedoelde bijzondere omstandigheden op basis van de nominale cursusduur.
Ingevolge het tweede lid wordt hierbij rekening gehouden met de inrichting van het onderwijs- en examenprogramma van de desbetreffende opleiding(en).
Ingevolge het derde lid wordt de duur van de studievertraging per studiejaar vastgesteld. Uiterlijk op 31 december na afloop van het studiejaar, waarin zich de bijzondere omstandigheid heeft voorgedaan, wordt aan de hand van het aantal nominaal te behalen studiepunten en de daadwerkelijk behaalde studiepunten berekend tot hoeveel maanden studievertraging de bijzondere omstandigheden hebben geleid.
Ingevolge het vierde lid worden aanvragen ontvangen na de datum, bedoeld in het tweede lid, niet in behandeling genomen, tenzij de aanvrager aantoont dat een aanvraag achterwege is gebleven door overmacht.
Ingevolge het vijfde lid kan de door bijzondere omstandigheden opgelopen studievertraging niet meer bedragen dan het aantal studiepunten dat volgens het onderwijs- en examenprogramma (vastgelegd in de Onderwijs- en examenregeling) behorend bij de nominale cursusduur van de opleiding(en) in het desbetreffende studiejaar kan worden behaald.
Ingevolge het zesde lid is geen sprake van studievertraging, indien de aanvrager in het studiejaar 60 studiepunten of meer heeft behaald.
Ingevolge het zevende lid leidt studievertraging van minder dan één maand of minder dan 5 studiepunten niet tot een toekenning van financiële ondersteuning.

Ingevolge artikel 5, eerste lid, Deel 1, van de Regeling Profileringsfonds dient een verzoek tot het vaststellen van de periode voor vertraging en de aanvraag voor financiële ondersteuning gelijktijdig, na afloop van het betreffende studiejaar, maar vóór 31 december, te worden ingediend met gebruikmaking van het daartoe vastgestelde digitale formulier.

Ingevolge artikel 6, tweede lid, Deel 1, van de Regeling Profileringsfonds brengt de studentendecaan advies uit aan de commissie van advies over de omvang van studievertraging. De omvang van de ondersteuning is gerelateerd aan de daadwerkelijk opgelopen studievertraging door de bijzondere omstandigheden.

Ingevolge artikel 1, eerste lid, Deel 2, van de Regeling Profileringsfonds kan een student die studievertraging heeft als gevolg van de wijze waarop de instelling de opleiding feitelijk verzorgt (“onvoldoende studeerbare opleiding”), een verzoek tot financiële ondersteuning indienen.

Ingevolge het tweede lid wendt een student die op deze grond in aanmerking wenst te komen voor ondersteuning, zich tot de decaan door tussenkomst van een studieadviseur. De decaan verstrekt de student een verklaring, waarin in ieder geval het aantal maanden studievertraging van de student staat vermeld.

2.2. Appellant heeft op 6 november 2020 een aanvraag ingediend om financiële ondersteuning uit het Profileringsfonds in verband met opgelopen studievertraging in de studiejaren 2017-2018 en 2018-2019. Appellant heeft op het aanvraagformulier ingevuld dat de studievertraging voor 13 maanden te wijten is aan ziekte en voor 2,5 maand aan onderwijskundige overmacht.

2.3. Bij beslissing van 11 december 2020 heeft de directeur appellant meegedeeld dat hij voor financiële ondersteuning in aanmerking komt ter hoogte van het bedrag van het beursgedeelte van de gemengde studiefinanciering, zijnde € 368,21 per maand, voor een periode van 4 maanden, te weten van 1 september 2020 tot 1 januari 2021, wegens de omstandigheid ziekte. Het totaalbedrag van de toegekende financiële ondersteuning bedraagt daarmee € 1.472,84. Bij deze beslissing heeft de directeur het advies van de studentendecaan van 7 december 2020 en het advies van de “Commissie van advies inzake financiële ondersteuning studenten UvA” (hierna: de Commissie) van 8 december 2020 in aanmerking genomen.

2.4. Bij beslissing van 16 juli 2021 heeft het college van bestuur overwogen dat het verzoek van appellant niet tijdig is ingediend. Het verzoek van 6 november 2020 ziet immers op studievertraging opgelopen in de studiejaren 2017-2018 en deels 2018-2019 en had dan ook vóór 31 december 2018 respectievelijk 31 december 2019 ingediend moeten zijn. Gelet hierop heeft het college van bestuur het bezwaar van appellant tegen de beslissing van 11 december 2020 gegrond verklaard, de beslissing van 11 december 2020 herroepen en het verzoek van 6 november 2020 afgewezen. Verder heeft het college van bestuur bepaald dat de reeds toegekende vergoeding voor 4 maanden, niet wordt teruggevorderd en dat het primaire besluit op dit punt in stand blijft. Aan deze beslissing heeft het college van bestuur het advies van de Geschillenadviescommissie Studentenbezwaren van 7 juli 2021 ten grondslag gelegd.

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het college van bestuur. Hij voert daartegen het volgende aan. In 2018 kon hij geen verzoek indienen omdat er toen sprake was van overmacht. Appellant zat toen in een enorm zware periode. Door omstandigheden was hij destijds compleet mentaal gedesoriënteerd en zat hij tegen een burn-out aan. Hij heeft dit bij zijn studieadviseurs gemeld, maar deze hebben hier niets mee gedaan. Toen hij in 2019 uiteindelijk wel tijd en ruimte had om een verzoek in te dienen en daadwerkelijk stappen daartoe had gezet, werd hem vanuit de afdeling Studenten Services meegedeeld dat hij beter kon wachten totdat hij zijn studie had afgerond en alles in een keer kon worden ingediend, omdat dit administratief makkelijk was. Zodoende heeft appellant nadat hij zijn opleiding heeft afgerond, een definitief verzoek ingediend. Niemand heeft hem er op dat moment op gewezen dat het verzoek te laat was, aldus appellant.

2.5.1. Het college van bestuur heeft zich in beroep op het standpunt gesteld dat in de beslissing van 16 juli 2021 bij nader inzien ten onrechte is tegengeworpen dat het verzoek van appellant niet tijdig is ingediend nu uit nader contact met de afdeling Student Services is gebleken dat aan appellant is toegezegd dat hij zijn verzoek na afloop van de studie kon indienen.
Gelet hierop slaagt de grond van appellant.

2.6. Appellant heeft tegen de hoogte van de toegekende vergoeding in bezwaar en ter zitting van het College het volgende aangevoerd. Ten onrechte is het uitgangspunt gehanteerd dat bij het behalen van minimaal 60 studiepunten per studiejaar geen sprake is van studievertraging. Appellant stelt dat in zijn geval moet worden uitgegaan van 120 studiepunten, in plaats van 60 studiepunten, nu hij in de desbetreffende studiejaren gelijktijdig twee bacheloropleidingen volgde, te weten Geneeskunde en Biomedische wetenschappen. Verder zijn de studiepunten die uit vrijstellingen zijn behaald, ten onrechte als behaalde studiepunten meegenomen in de berekening waardoor geen rekening is gehouden met de

daadwerkelijke studievertraging. Daarnaast is de vergoeding ten onrechte gerelateerd aan het bedrag van de basisbeurs en aanvullende beurs. Appellant heeft veel geld moeten lenen om zijn opleidingen te kunnen bekostigen. De kosten om zijn studies voort te zetten waren dan ook veel hoger dan het bedrag van de basisbeurs en aanvullende beurs. De vergoeding had dan ook gerelateerd moeten worden aan de feitelijke kosten, aldus appellant.

2.6.1. Niet in geschil is dat appellant gelijktijdig twee bacheloropleidingen volgde en in het studiejaar 2017-2018 in totaal 43 studiepunten heeft behaald en in het studiejaar 2018-2019 in totaal 103 studiepunten. Het College is van oordeel dat de directeur het uitgangspunt heeft mogen hanteren dat alleen sprake is van relevante studievertraging als per studiejaar minder dat 60 studiepunten zijn behaald. Dit volgt uit artikel 3, zesde lid, Deel 1, van de Regeling Profileringsfonds dat gebaseerd is op het volgen van één bacheloropleiding in een studiejaar. Dat appellant in de desbetreffende studiejaren gelijktijdig twee bacheloropleidingen volgde, is geen valide reden voor een uitzondering hierop omdat het volgen van twee opleidingen een eigen keuze betrof van appellant. Dit betekent dat de directeur terecht heeft geconcludeerd dat in het studiejaar 2017-2018 sprake was van een studievertraging van 17 studiepunten. Ook is terecht geconcludeerd in het studiejaar 2018-2019 geen sprake was studievertraging. Ook als de 14 studiepunten die appellant in dat studiejaar door vrijstellingen heeft behaald niet in de berekening zouden worden meegenomen, wat appellant heeft betoogd, dan zijn in dat studiejaar in totaal immers nog steeds meer dan 60 studiepunten behaald. Blijkens de adviezen van de studentendecaan en de Commissie dient de studievertraging in het studiejaar 2017-2018 volledig te worden toegerekend aan ziekte en was geen sprake van onvoldoende studeerbare opleidingen. Het College ziet op grond van de stukken en het verhandelde op de zitting van 2 december 2021 geen reden om die adviezen onjuist te achten. Bij de berekening van het aantal maanden studievertraging heeft de directeur de 17 studiepunten aan vertraging omgerekend naar maanden, waarbij is uitgegaan van 5 studiepunten per maand. Dit betekent volgens de directeur dat een vertraging van 17 studiepunten 4 maanden studievertraging oplevert. Appellant heeft dit deel van de berekening niet als zodanig betwist. Los daarvan, ziet het College geen reden om te oordelen dat de directeur hier niet van heeft mogen uitgaan. De directeur heeft vervolgens berekend dat één maand studievertraging leidt tot een vergoeding van € 368,21, zijnde € 275,00 aan basisbeurs en € 93,21 aan aanvullende beurs. Het College acht het juist dat de vergoeding is gebaseerd op het bedrag aan studiefinanciering en niet op de door appellant gestelde daadwerkelijke kosten om te kunnen blijven studeren.
De gronden van appellant falen.

2.7. Voor zover appellant in zijn nadere stukken nog naar voren heeft gebracht dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de door hem geleden schade als gevolg van de volgens hem inhumane overgangsregeling van de universiteit en onderwijskundige overmacht, overweegt het College dat deze procedure betrekking heeft op een besluit over vergoeding op grond van het Profileringsfonds, en niet op vergoeding van schade. Gelet hierop kan hetgeen over die schade is aangevoerd door het College niet inhoudelijk worden beoordeeld.

2.8. Gelet op hetgeen in 2.5.1 is overwogen, is het beroep gegrond. De beslissing van 16 juli 2021 van het college van bestuur dient te worden vernietigd. Gelet op hetgeen in 2.6.1 en 2.7 is overwogen, ziet het College aanleiding om zelf in de zaak te voorzien. Het College zal het door appellant bij het college van bestuur gemaakte bezwaar alsnog ongegrond verklaren en bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 16 juli 2021.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding nu niet is gebleken van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam van 16 juli 2021;
III. verklaart het bij het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam gemaakte bezwaar alsnog ongegrond;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 16 juli 2021;
V. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam het door appellant betaalde griffierecht van € 49,- aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/115**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	24 januari 2022
Partijen:	appellante en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	afstuderen herroepen kostenveroordeling ingangseis niet-ontvankelijk onrechtmatigheid procesbelang proceskosten wegingsfactor
Artikelen:	Awb: artikel 7:28, tweede lid
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College heeft in zijn vorige uitspraak in deze kwestie al overwogen geen aanleiding te zien om het standpunt van verweerder te volgen dat de kosten niet voor vergoeding in aanmerking komen omdat die niet noodzakelijk zouden zijn; appellante heeft immers rechtsmiddelen moeten aanwenden om het door haar beoogde resultaat te kunnen bereiken, zodat zij die kosten redelijkerwijs heeft moeten maken. Dat betekent dat uitsluitend nog de vraag moet worden beantwoord of de examencommissie het besluit van 27 februari 2020 heeft herroepen wegens een aan die commissie te wijten onrechtmatigheid. 2.4.1. Van ‘herroepen’ in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb is sprake is indien de primaire beslissing wordt gewijzigd wat betreft het daarbij beoogde of geweigerde rechtsgevolg. Gelet op de gang van zaken als beschreven onder 2.2 is daarvan in het voorliggende geval sprake. 2.4.2. Verweerder heeft gesteld dat de examencommissie aan appellante tegemoetgekomen is omdat na de primaire beslissing de omstandigheden zijn veranderd. Deze stelling is echter in het geheel niet onderbouwd en in het dossier zijn voor deze stelling ook geen aanwijzingen te vinden. Het College volgt verweerder hierin daarom niet. Het moet er daarom voor worden gehouden dat een gewijzigd inzicht de aanleiding is geweest voor de beslissing om appellant toch toe te laten tot de scriptiewerkgroep in het collegejaar 2019-2020. Het College leidt daaruit af dat, gegeven de gelijk gebleven omstandigheden, de examencommissie bij het voorbereiden van de oorspronkelijke beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft gehandeld. 2.5. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep van appellante gegrond is. De beslissing van 6 augustus 2021 wordt vernietigd. Doende wat verweerder zou behoren te doen, zal het College het administratief beroep gegrond verklaren, de beslissing van 27 februari 2020 vernietigen, de door de examencommissie te vergoeden kosten van het administratief beroep van appellante vaststellen en de examencommissie veroordelen tot betaling daarvan aan appellante. Verder moet verweerder op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld. Omdat het beroep bij het College uitsluitend betrekking heeft op de kostenveroordeling merkt het College de zaken als "licht" aan en past de wegingsfactor 0,5 toe.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 februari 2020 heeft de examencommissie van het College of Humanities (hierna: de examencommissie) aan appellante laten weten dat zij haar verzoek om dispensatie van de ingangseis van de Bachelorscriptie Europese Studies heeft afgewezen, zodat zij geen toestemming heeft om deel te nemen aan de scriptiewerkgroep in het studiejaar 2019-2020.

Tegen deze beslissing heeft appellante administratief beroep bij het college van beroep voor de examens ingesteld.

Bij beslissing van 8 september 2020 heeft verweerder het beroep van appellante wegens het ontbreken van procesbelang niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld. Het College heeft de beslissing van 8 september 2020 bij uitspraak van 17 maart 2021 vernietigd.

Bij beslissing van 6 augustus 2021 heeft verweerder het beroep van appellante ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep behandeld ter zitting van 17 december 2021. Partijen zijn daar, zoals tevoren aangekondigd, niet verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft de examencommissie verzocht om ontheffing van de ingangseis van de bachelorscriptie Europese Studies. Zij wilde toestemming om deel te nemen aan de scriptiewerkgroep in het collegejaar 2019-2020. In plaats daarvan heeft de examencommissie appellante bij beslissing van 27 februari 2020 toestemming verleend om haar scriptie in het eerste semester van het studiejaar 2020-2021 te schrijven. Tegen die beslissing heeft appellante administratief beroep ingesteld.

2.2. Appellante heeft met haar administratief beroep beoogd dat zij wordt toegelaten tot de scriptiewerkgroep in het collegejaar 2019-2020. Bij de hoorzitting van verweerder is gebleken dat de examencommissie aan appellante is tegemoetgekomen en dat appellante onder begeleiding de scriptie heeft geschreven en de scriptie ook ter beoordeling heeft mogen inleveren in het collegejaar 2019-2020. De examencommissie heeft in dit verband toegelicht dat zij het afstuderen van appellante zoveel mogelijk heeft willen faciliteren.

2.3. In artikel 7:28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) is bepaald dat de kosten die de belanghebbende in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, door het bestuursorgaan uitsluitend worden vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid.

2.4. Het College heeft in zijn vorige uitspraak in deze kwestie al overwogen geen aanleiding te zien om het standpunt van verweerder te volgen dat de kosten niet voor vergoeding in aanmerking komen omdat die niet noodzakelijk zouden zijn; appellante heeft immers rechtsmiddelen moeten aanwenden om het door haar beoogde resultaat te kunnen bereiken, zodat zij die kosten redelijkerwijs heeft moeten maken. Dat betekent dat uitsluitend nog de vraag moet worden beantwoord of de examencommissie het besluit van 27 februari 2020 heeft herroepen wegens een aan die commissie te wijten onrechtmatigheid.

2.4.1. Van ‘herroepen’ in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb is sprake is indien de primaire beslissing wordt gewijzigd wat betreft het daarbij beoogde of geweigerde rechtsgevolg. Gelet op de gang van zaken als beschreven onder 2.2 is daarvan in het voorliggende geval sprake.

2.4.2. Verweerder heeft gesteld dat de examencommissie aan appellante tegemoetgekomen is omdat na de primaire beslissing de omstandigheden zijn veranderd. Deze stelling is echter in het geheel niet onderbouwd en in het dossier zijn voor deze stelling ook geen aanwijzingen te vinden. Het College volgt verweerder hierin daarom niet. Het moet er daarom voor worden gehouden dat een gewijzigd inzicht de aanleiding is geweest voor de beslissing om appellant toch toe te laten tot de scriptiewerkgroep in het collegejaar 2019-2020. Het College leidt daaruit af dat, gegeven de gelijk gebleven omstandigheden, de examencommissie bij het voorbereiden van de oorspronkelijke beslissing onvoldoende zorgvuldig heeft gehandeld.

2.5. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep van appellante gegrond is. De beslissing van 6 augustus 2021 wordt vernietigd. Doende wat verweerder zou behoren te doen, zal het College het administratief beroep gegrond verklaren, de beslissing van 27 februari 2020 vernietigen, de door de examencommissie te vergoeden kosten van het administratief beroep van appellante vaststellen en de examencommissie veroordelen tot betaling daarvan aan appellante. Verder moet verweerder op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld. Omdat het beroep bij het College uitsluitend betrekking heeft op de kostenveroordeling merkt het College de zaken als "licht" aan en past de wegingsfactor 0,5 toe.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 6 augustus 2021;
III. verklaart het beroep tegen de beslissing van 27 februari 2020 gegrond en vernietigt die beslissing;
IV. stelt de kosten voor het administratief beroep van appellante vast op € 270,50, en veroordeelt de examencommissie van het College of Humanities van de Universiteit van Amsterdam tot de betaling daarvan aan appellante;
V. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 6 augustus 2021;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam tot vergoeding aan appellante van bij haar in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 379,50;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrag van € 49,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door J.D. Streefkerk , lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/119**
Rechter(s):	mrs. Borman, Troostwijk en Vermeulen
Datum uitspraak:	24 februari 2022
Partijen:	appellant en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	collegegeld instellingscollegegeld corona-maatregelen COVID-19 (online) onderwijs praktijkonderwijs restitutie (tussentijdse) uitschrijving
Artikelen:	
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College kan zich voorstellen dat appellante er teleurgesteld over is dat er in de periode van de eerste lockdown beduidend minder praktijkonderwijs is gegeven, dan oorspronkelijk de bedoeling was. Echter, er was in die periode sprake van een situatie van overmacht, waardoor praktijkonderwijs geen mogelijkheid was. Toen de corona-maatregelen dat weer toelieten heeft appellante in de periode van juli tot en met september 2020 nog wel gedurende 5 weken 4 uur per week praktijkonderwijs gehad in de vorm van patiëntenbehandeling. De onderwijsinstelling heeft zich zodoende ingespannen om het onderwijs doorgang te laten vinden met – noodgedwongen – een alternatief studieprogramma. Dit heeft appellante in staat gesteld de studie te kunnen voltooien en zij heeft dus geen studievertraging opgelopen. Onder deze omstandigheden bestond naar het oordeel van het College geen aanleiding voor een gedeeltelijke restitutie van het instellingscollegegeld. Een recht op restitutie was er mogelijk wel geweest in de situatie van een tussentijdse uitschrijving, maar die doet zich hier niet voor. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 maart 2021 heeft het college van bestuur het verzoek van appellante om (gedeeltelijke) restitutie van het instellingscollegegeld afgewezen.

Bij beslissing van 24 augustus 2021 heeft het college van bestuur het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het college van bestuur heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft deze zaak tijdens een zitting behandeld op 20 december 2021, waar appellante,

bijgestaan door [naam 2], en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen en L. van der Wolf, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante heeft in het collegejaar 2019-2020 de bacheloropleiding Tandheelkunde gevolgd. Vast staat dat op haar situatie niet het wettelijk collegegeld van toepassing was, zodat zij het (hogere tarief aan) instellingscollegegeld verschuldigd was. Het instellingscollegegeld bedroeg € 18.600,-.
De opleiding Tandheelkunde heeft een aanzienlijke component praktijkonderwijs. Vanwege de corona-maatregelen vanaf medio maart 2020 was het praktisch onderwijs vervangen door een alternatief onderwijsprogramma, bestaande uit een thuisopdracht en online bespreking.

2.2.Appellante vindt dat zij niet het gehele bedrag aan instellingscollegegeld van € 18.600,- verschuldigd is, maar slechts een deel daarvan, omdat de (onderwijs) dienst die aan haar is geleverd, wat betreft het praktijkonderwijs in de periode van maart 2020 tot en met augustus 2020, in haar optiek onder de maat is geweest.

2.3. Het college van bestuur heeft het verzoek van appellante om (gedeeltelijke) restitutie van het instellingscollegegeld afgewezen en die afwijzing in bezwaar gehandhaafd. Het college van bestuur heeft daartoe redengevend gevonden dat aan appellante alternatief (online) onderwijs is aangeboden, ten tijde van de corona-maatregelen. Het college van bestuur heeft daarbij erop gewezen dat vanwege de corona-situatie alle studenten geconfronteerd zijn met aangepast onderwijs. Volgens het college van bestuur had het op de weg van appellante gelegen om een verzoek om uitschrijving in te dienen, indien het onderwijs niet aan haar verwachtingen voldeed, wat zij niet heeft gedaan. Ook wijst het college van bestuur erop dat appellante bij de decaan had kunnen klagen over de inhoud van het aangeboden alternatieve onderwijs.

2.4. Tijdens de zitting is gebleken dat in de periode van (globaal) half maart 2020 tot augustus 2020 er, onder normale omstandigheden, alleen praktijkonderwijs voor appellante op het programma had gestaan bij haar bacheloropleiding Tandheelkunde. Deze periode viel echter in de eerste lockdown vanwege de corona-pandemie, waarin van overheidswege maatregelen zijn genomen om verspreiding van het corona-virus tegen te gaan. Dit betekende dat het praktijkonderwijs geen doorgang kon vinden. In deze situatie van overmacht heeft de instelling zich ingespannen om een alternatieve invulling van het studieprogramma te geven. Er is vervangend onderwijs gedurende enige weken aangeboden, bestaande uit een thuisopdracht en een online bespreking daarover. Tijdens de zitting is overigens gebleken dat appellante alle studiepunten heeft gehaald. Volgens het college van bestuur had appellante wel recht gehad op restitutie van collegegeld, indien zij zich tussentijds had uitgeschreven, wat zij niet heeft gedaan.

2.5. Het College kan zich voorstellen dat appellante er teleurgesteld over is dat er in de periode van de eerste lockdown beduidend minder praktijkonderwijs is gegeven, dan oorspronkelijk de bedoeling was. Echter, er was in die periode sprake van een situatie van overmacht, waardoor praktijkonderwijs geen mogelijkheid was. Toen de corona-maatregelen dat weer toelieten heeft appellante in de periode van juli tot en met september 2020 nog wel gedurende 5 weken 4 uur per week praktijkonderwijs gehad in de vorm van patiëntenbehandeling. De onderwijsinstelling heeft zich zodoende ingespannen om het onderwijs doorgang te laten vinden met – noodgedwongen – een alternatief studieprogramma. Dit heeft appellante in staat gesteld de studie te kunnen voltooien en zij heeft dus geen studievertraging opgelopen. Onder deze omstandigheden bestond naar het oordeel van het College geen aanleiding voor een gedeeltelijke restitutie van het instellingscollegegeld. Een recht op restitutie was er mogelijk wel geweest in de situatie van een tussentijdse uitschrijving, maar die doet zich hier niet voor. Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/121**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Verheij en Van Rijswick
Datum uitspraak:	25 maart 2022
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	disproportioneel ernstige fraude fraude ongeldig verklaring plagiaat proportionaliteitsafweging recidive sanctie uitsluiting
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid Regels en Richtlijnen: artikel 19 Regels en Richtlijnen: artikel 20
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.8.1. Het College stelt met het CBE vast dat sprake is van grote overeenkomsten tussen de door appellant getypte uitwerking van een opdracht tijdens het tentamen en tekst van de internetbron Wikipedia. Onder deze omstandigheden lag het naar het oordeel van het College op de weg van appellant om hiervoor een plausibele verklaring te geven. Naar het oordeel van het College heeft het CBE, in navolging van de examencommissie, de verklaring van appellant, die erop neer komt dat hij de tekst van Wikipedia uit zijn hoofd zou hebben geleerd, niet plausibel hoeven vinden. Hierbij is van belang dat deze internetbron geen deel uitmaakte van de tentamenstof. Het College merkt nog op dat de uitwerking volgens appellant tevens was neergelegd in een samenvatting - al dan niet door hemzelf gemaakt - die tussen studenten zou hebben gecirculeerd, maar dat appellant (hoewel hij daartoe in de gelegenheid is gesteld) de vermeende samenvatting echter niet heeft overgelegd. Het College merkt hierbij op dat appellant ook geen verklaring heeft gegeven voor het niet overleggen van deze samenvatting. Het College komt gelet op het vorenstaande tot de slotsom dat het CBE terecht heeft aangenomen dat sprake is van fraude bestaande uit het tijdens het tentamen gebruik maken van een niet geoorloofde bron. Het betoog slaagt niet. 2.8.2. Het College stelt vast dat artikel 7.12b van de WHW bepaalt dat de examencommissie een student in geval van gepleegde fraude gedurende ten hoogste één jaar het recht kan ontnemen om tentamens af te leggen. Ook artikel 20, vijfde lid, van de Regels en richtlijnen bepaalt (conform de WHW) een maximale termijn van één jaar. Het College stelt vast dat, gezien het samenstel van maatregelen en in het bijzonder de ingangsdatum van de (één jaar) uitsluiting van tentamens, appellant langer dan één jaar is uitgesloten van deelname aan het tentamen Hadithwetenschappen. Dit is in strijd met artikel 20, vijfde lid, van de Regels en Richtlijnen. Het had naar het oordeel van het College in de rede gelegen dat de uitsluiting van appellant voor deelname aan tentamens voor de periode van één jaar in te laten gaan op de datum van het primaire besluit, dus 2 juni 2021 en te laten eindigen op 2 juni 2022. Het betoog slaagt in zoverre.

2.8.3. Het College stelt vast dat aan appellant drie keer eerder een (onherroepelijke) sanctie wegens fraude is opgelegd. Dat, zoals appellant tijdens de zitting heeft gesteld, die keren geen sprake was van een punitieve sanctie, laat (wat daar overigens ook van zij) onverlet dat door appellant eerder fraude is gepleegd en dat dus sprake is van recidive. Gelet op de thans gepleegde fraude en de omstandigheid dat sprake is van recidive heeft het CBE terecht geoordeeld dat aan appellant een proportionele sanctie is opgelegd, behoudens (gezien wat onder 2.8.2 is overwogen) voor zover hij ook na 2 juni 2022 is uitgesloten van deelname aan tentamens. Dat appellant enige studievertraging oploopt, is inherent aan de oplegging van de sanctie en leidt dus niet tot een ander oordeel. De stelling van appellant dat de sanctie tot financiële problemen zal of kan leiden, geeft geen aanleiding voor matiging van de sanctie, ook omdat die stelling niet nader is onderbouwd.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 2 juni 2021 heeft de examencommissie Informatica van de Faculteit der Bètawetenschappen (hierna: de examencommissie) appellant een maatregel wegens fraude opgelegd.

Bij beslissing van 9 september 2021 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 14 februari 2022, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen. Tevens is verschenen prof. dr. M. Hoogendoorn.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien de student fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 19, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen 2020-2021 van de examencommissie Faculteit der Bètawetenschappen van de Vrije Universiteit Amsterdam (hierna: de Regels en Richtlijnen) wordt onder

fraude en plagiaat verstaan: ieder handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden, of die van een andere student, geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.
Ingevolge het tweede, aanhef en onder a, wordt in ieder geval als fraude aangemerkt: tijdens het tentamen in het bezit zijn van hulpmiddelen (zoals voorgeprogrammeerde rekenmachine, mobiele telefoon, boeken, syllabi, aantekeningen), waarvan de raadpleging niet uitdrukkelijk is toegestaan.
Ingevolge het derde lid, aanhef en onder a, wordt in ieder geval als plagiaat aangemerkt: het gebruik maken dan wel overnemen van andermans teksten, gegevens of ideeën zonder volledige of correcte bronvermelding.

Ingevolge artikel 20, derde lid, van de Regels en Richtlijnen wordt een sanctie opgelegd, in geval de examencommissie tot de overtuiging is gekomen dat er sprake is van fraude of plagiaat.
Ingevolge het vierde lid kan de examencommissie in geval van fraude of plagiaat met inachtneming van de beginselen van rechtsgelijkheid en proportionaliteit, het tentamen of het werkstuk waarop de fraude of plagiaat betrekking heeft, het cijfer 0,0 toekennen of ongeldig verklaren en bovendien de student uitsluiten van het eerstvolgende desbetreffende tentamen.
Ingevolge het vijfde lid kan de examencommissie in geval van recidive of een ernstige vorm van fraude de student uitsluiten van deelname aan een of meer aan te wijzen tentamens of examens voor maximaal een jaar.

Ingevolge het tiende lid onderzoekt de examencommissie van de opleiding waartoe het vak hoort het vermoeden van fraude door de student indien een student een vak bij een andere opleiding volgt en er wordt fraude vermoed. Van de bevindingen wordt de examencommissie van de opleiding die de student volgt, op de hoogte gesteld. Deze laatste examencommissie bepaalt of, en welke maatregel aan de student wordt opgelegd als sprake is van fraude of plagiaat.

2.2. Appellant volgt de bacheloropleiding Information Sciences (hierna: de bacheloropleiding) aan de Faculteit der Bètawetenschappen en heeft in dat kader de minor Hadithwetenschappen bij de Faculteit Religie en Theologie gevolgd. Op 24 februari 2021 heeft appellant deelgenomen aan het online afgenomen hertentamen Hadithwetenschappen. Het betrof een tentamen waarbij via Zoom cameratoezicht werd gehouden op appellant. Er was geen toezicht op het beeldscherm van appellant. Het was geen openboektentamen.

2.3. De examencommissie van de Faculteit Religie en Theologie (hierna: de examencommissie FRT) heeft een melding ontvangen van het vermoeden dat appellant tijdens het online hertentamen Hadithwetenschappen plagiaat heeft gepleegd. Op 16 maart 2021 heeft de examencommissie FRT appellant het zogenoemde Urkund-rapport toegestuurd, met daarin de vastgestelde overeenkomsten tussen de tekst van appellant en een bron op internet, te weten een Wikipediapagina. Op 15 april 2021 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen de examencommissie FRT en appellant. Op dezelfde datum heeft de examencommissie FRT vastgesteld dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan plagiaat en is de zaak in handen gegeven aan de examencommissie van de Faculteit der Bètawetenschappen voor het bepalen van de op te leggen sanctie.

2.4. Die examencommissie heeft op basis van dossieronderzoek geconcludeerd dat dit al de vierde keer is dat appellant fraude heeft gepleegd tijdens zijn bacheloropleiding. De examencommissie heeft appellant een sanctie opgelegd, inhoudende dat appellant:

- een 0,0 krijgt voor het vak Hadithwetenschappen;
- wordt uitgesloten van de herkansing voor het vak Hadithwetenschappen in het studiejaar 2020-2021;
- wordt geschorst voor het afleggen van alle tentamens in het studiejaar 2021-2022, wat betekent dat studiepunten behaald in het studiejaar 2021-2022 niet meetellen voor zijn studieprogramma Information Sciences, en dus ook geen studiepunten behaald aan een andere instelling dan de Vrije Universiteit; en

- een waarschuwing krijgt, inhoudende dat indien nogmaals fraude wordt vastgesteld bij appellant, de examencommissie appellant zal voordragen bij het College van Bestuur voor het definitief beëindigen van de inschrijving.

2.5. In administratief beroep heeft appellant het volgende aangevoerd. Er is geen sprake geweest van plagiaat noch van fraude; appellant had aan de hand van de Wikipediapagina een samenvatting gemaakt die hij uit zijn hoofd had geleerd. Appellant heeft een gesprek met de examencommissie FRT gehad over het vermoeden van plagiaat. Aan hem is toen gevraagd om de tekst van de samenvatting te herhalen. Dat is echter niet gelukt omdat het gesprek 1,5 maand na het hertentamen plaatsvond en hij bovendien niet is gewaarschuwd dat hij zich hierop moest voorbereiden. Verder is de overlap van 76 woorden in een stuk tekst van bijzonder beperkte omvang en is ook daarom onvoldoende aannemelijk dat er fraude is gepleegd. Het is appellant ook niet duidelijk welk verwijt hem wordt gemaakt. Het is immers ongebruikelijk om bij een tentamen een bronvermelding te doen van de tekst. De sanctie bestaat verder uit diverse sancties. De examencommissie is niet bevoegd om meer dan één sanctie op te leggen. Verder is de opgelegde sanctie in strijd met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW, omdat deze ertoe leidt dat appellant voor langer dan één jaar is uitgesloten van het doen van tentamens. Daarnaast is de opgelegde sanctie onevenredig zwaar, nu onvoldoende is onderbouwd dat sprake is van ernstige fraude en zijn zijn belangen onvoldoende meegewogen, aldus appellant.

2.6. In reactie hierop heeft de examencommissie haar standpunt in administratief beroep als volgt nader toegelicht. Appellant heeft niet kunnen weerleggen dat hij heeft gefraudeerd. De examencommissie FRT heeft tijdens het gesprek uitgelegd waarop het vermoeden van fraude is gebaseerd, namelijk een meer dan 90% match tussen het tentamenantwoord van appellant en een Wikipediapagina, terwijl het raadplegen van externe bronnen gedurende het tentamen niet was toegestaan. Het online hertentamen was afgenomen door middel van Zoom en het was niet met het zogenoemde programma Proctorio afgenomen. Dit betekent dat appellant weliswaar in beeld was, maar het openen van andere (web)pagina's niet zichtbaar was. De verklaring van appellant dat deze overlap komt omdat hij een studentensamenvatting met deze informatie uit zijn hoofd had geleerd, is niet aannemelijk omdat appellant de tekst desgevraagd niet kon reproduceren en hij bedoelde samenvatting ook niet aan de examencommissie FRT heeft overgelegd, terwijl hem tot twee dagen na dit gesprek die mogelijkheid was geboden. Appellant heeft daarmee zodanig gehandeld dat een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden onmogelijk werd als bedoeld in artikel 19, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen. Appellant heeft gebruik gemaakt van niet uitdrukkelijk toegestane hulpmiddelen, wat een vorm van fraude is als bedoeld in artikel 19, tweede lid, aanhef en onder a, van de Regels en Richtlijnen. De examencommissie blijft bij het standpunt dat de sanctie terecht is opgelegd. De toekenning van het cijfer 0,0 en de uitsluiting van de herkansing voor het vak Hadithwetenschappen in het studiejaar 2020-2021 staan los van de uitsluiting van tentamens in het studiejaar 2021-2022, zodat geen sprake is van strijd met artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW. Verder is meegewogen dat voor de vierde keer fraude bij appellant is vastgesteld.

2.7. Het CBE heeft de opgelegde sanctie in stand gelaten en heeft daartoe het volgende overwogen. Appellant wordt verweten dat hij werk heeft ingeleverd voor het hertentamen dat sterk overeenkomt met een onlinebron en dat het raadplegen van bronnen tijdens het hertentamen niet was toegestaan. De overeenkomsten tussen het werk van appellant en de internetbron zijn zo treffend dat het aan appellant is om er een aannemelijke verklaring voor te geven hoe dit mogelijk is geweest zonder dat hij tijdens het hertentamen over de (niet toegestane) bron beschikte. Hier is appellant niet in geslaagd. Zijn verklaring is niet aannemelijk. Het hertentamen gaat verder over een veelheid van onderwerpen waardoor het niet mogelijk is om ter voorbereiding hierop, relevante teksten te memoriseren. Het CBE acht het verder niet van belang welke duiding – plagiaat of fraude -– aan de handelingen van appellant wordt toegekend. De examencommissie FRT en de examencommissie van de Faculteit der Bètawetenschappen gaan uit van hetzelfde verwijt, namelijk dat appellant in zijn antwoord bijna letterlijk een tekst uit een externe bron heeft overgenomen. Op grond van de Regels en Richtlijnen maakt het voor de te volgen procedure en de op te leggen sanctie niet uit of de gedraging als plagiaat of fraude wordt gekwalificeerd. Volgens het CBE is de maximale periode van een jaar, genoemd in artikel 7.12b, tweede lid van de WHW niet overschreden.

Appellant is voor het studiejaar 2021-2022 uitgesloten van deelname aan tentamens. De overige door de examencommissie getroffen maatregelen hebben betrekking op het tentamen waarin appellant in februari 2021 heeft gefraudeerd en staan los van die uitsluiting. De opgelegde sanctie is passend bij recidive. Niet gesteld of gebleken is van persoonlijke omstandigheden van appellant die de sanctie disproportioneel maken, aldus het CBE.

Gronden van beroep

2.8. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Appellant blijft van mening dat de beperkte overlap (76 woorden op een heel tentamen) met de nodige afwijkingen onvoldoende grond vormt om fraude aan te nemen. Er is ook geen enkele andere indicatie dat door appellant fraude zou kunnen zijn gepleegd. De opgelegde sanctie is verder zwaarder dan op grond van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW is toegestaan. Appellant kan zich niet vinden in de stelling dat de getroffen maatregelen die betrekking hebben op het vak Hadithwetenschappen los moeten worden gezien van de uitsluiting van tentamens in het studiejaar 2021-2022. Zo wordt hij voor dit vak zowel in het studiejaar 2020-2021 uitgesloten van herkansing en kan hij ook in het studiejaar 2021-2022 niet deelnemen aan tentamens voor dit vak. Wat betreft de proportionaliteitsafweging stelt appellant dat het CBE tijdens de hoorzitting in administratief beroep niet op de hoogte was van de inhoud van de eerdere besluiten die door de examencommissie zijn meegewogen.

Beoordeling College

2.8.1. Het College stelt met het CBE vast dat sprake is van grote overeenkomsten tussen de door appellant getypte uitwerking van een opdracht tijdens het tentamen en tekst van de internetbron Wikipedia. Onder deze omstandigheden lag het naar het oordeel van het College op de weg van appellant om hiervoor een plausibele verklaring te geven. Naar het oordeel van het College heeft het CBE, in navolging van de examencommissie, de verklaring van appellant, die erop neer komt dat hij de tekst van Wikipedia uit zijn hoofd zou hebben geleerd, niet plausibel hoeven vinden. Hierbij is van belang dat deze internetbron geen deel uitmaakte van de tentamenstof. Het College merkt nog op dat de uitwerking volgens appellant tevens was neergelegd in een samenvatting - al dan niet door hemzelf gemaakt - die tussen studenten zou hebben gecirculeerd, maar dat appellant (hoewel hij daartoe in de gelegenheid is gesteld) de vermeende samenvatting echter niet heeft overgelegd. Het College merkt hierbij op dat appellant ook geen verklaring heeft gegeven voor het niet overleggen van deze samenvatting.
Het College komt gelet op het vorenstaande tot de slotsom dat het CBE terecht heeft aangenomen dat sprake is van fraude bestaande uit het tijdens het tentamen gebruik maken van een niet geoorloofde bron. Het betoog slaagt niet.

2.8.2. Het College stelt vast dat artikel 7.12b van de WHW bepaalt dat de examencommissie een student in geval van gepleegde fraude gedurende ten hoogste één jaar het recht kan ontnemen om tentamens af te leggen. Ook artikel 20, vijfde lid, van de Regels en richtlijnen bepaalt (conform de WHW) een maximale termijn van één jaar. Het College stelt vast dat, gezien het samenstel van maatregelen en in het bijzonder de ingangsdatum van de (één jaar) uitsluiting van tentamens, appellant langer dan één jaar is uitgesloten van deelname aan het tentamen Hadithwetenschappen. Dit is in strijd met artikel 20, vijfde lid, van de Regels en Richtlijnen. Het had naar het oordeel van het College in de rede gelegen dat de uitsluiting van appellant voor deelname aan tentamens voor de periode van één jaar in te laten gaan op de datum van het primaire besluit, dus 2 juni 2021 en te laten eindigen op 2 juni 2022.
Het betoog slaagt in zoverre.

2.8.3. Het College stelt vast dat aan appellant drie keer eerder een (onherroepelijke) sanctie wegens fraude is opgelegd. Dat, zoals appellant tijdens de zitting heeft gesteld, die keren geen sprake was van een punitieve sanctie, laat (wat daar overigens ook van zij) onverlet dat door appellant eerder fraude is gepleegd en dat dus sprake is van recidive. Gelet op de thans gepleegde fraude en de omstandigheid dat sprake is van recidive heeft het CBE terecht geoordeeld dat aan appellant een proportionele sanctie is

opgelegd, behoudens (gezien wat onder 2.8.2 is overwogen) voor zover hij ook na 2 juni 2022 is uitgesloten van deelname aan tentamens. Dat appellant enige studievertraging oploopt, is inherent aan de oplegging van de sanctie en leidt dus niet tot een ander oordeel. De stelling van appellant dat de sanctie tot financiële problemen zal of kan leiden, geeft geen aanleiding voor matiging van de sanctie, ook omdat die stelling niet nader is onderbouwd.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.9. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing op het administratieve beroep van 9 september 2021 dient te worden vernietigd, omdat daarbij de duur van de periode waarbinnen appellant is uitgesloten van tentamens onjuist is vastgesteld. Het College zal zelf in de zaak voorzien door het administratieve beroep alsnog gegrond te verklaren, de primaire beslissing te vernietigen, voor zover daarbij appellant is uitgesloten van deelname aan tentamens in het studiejaar 2021-2022, en het College zal in plaats daarvan bepalen dat appellant is uitgesloten van deelname aan tentamens tot 2 juni 2022. Het College zal voorts bepalen dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

Het College merkt, ter toelichting op, dat deze uitspraak betekent dat de primaire beslissing van 2 juni 2021 in stand blijft, voor zover het betreft de toekenning van een 0,0 voor het vak Hadithwetenschappen, de uitsluiting van de herkansing voor het vak Hadithwetenschappen in het studiejaar 2020-2021 en de waarschuwing die appellant heeft gekregen, inhoudende dat indien nogmaals fraude wordt vastgesteld bij appellant, de examencommissie appellant zal voordragen bij het College van Bestuur voor het definitief beëindigen van de inschrijving. Als gevolg van deze uitspraak komt daarbij dat appellant is uitgesloten van deelname aan tentamens tot 2 juni 2022 (dus niet meer gedurende het gehele studiejaar 2021-2022). Dit betekent dat appellant weer kan deelnemen aan tentamens vanaf 2 juni 2022.

2.10. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 9 september 2021, waarbij het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit het door appellant ingestelde administratieve beroep ongegrond heeft verklaard;
III. verklaart het administratieve beroep alsnog gegrond, vernietigt de beslissing van 2 juni 2021, voor zover daarbij appellant is uitgesloten van deelname aan tentamens in het studiejaar 2021-2022 en bepaalt in plaats daarvan dat Appellant wordt uitgesloten voor deelname aan tentamens tot uiterlijk 2 juni 2022;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 9 september 2021;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit in verband met de behandeling van het beroep en administratief beroep tot vergoeding van de bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.600,- geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,- (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. H.F.M.W. van Rijswick, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/127**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	24 januari 2022
Partijen:	appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	BNSA persoonlijke omstandigheden studieadvies vrijstellingen
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellante binnen redelijke termijn de voltijdse bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid zal afronden en op dit moment aldus niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt hiertoe dat verweerder heeft kunnen vaststellen dat ook als de medische omstandigheden van appellante bij de beoordeling van de studievoortgang worden betrokken er onvoldoende perspectief bestaat dat appellante haar studie binnen een redelijke termijn zal voltooien. Verweerder heeft dat mogen baseren op het gegeven dat appellante vanaf 2017, afgezien van de vrijstellingen als gevolg van het colloquium doctum, maar één vak heeft gehaald van de propedeuse en dat zij voor alle kernvakken een onvoldoende heeft gehaald. Waar voor het voldoen aan de BSA-norm normaal 45 studiepunten in een jaar moeten worden behaald, heeft appellante er bij haar colloquium doctum 30 behaald in twee jaar, waarbij geen enkel vak is behaald met een cijfer boven de 6. Appellante heeft zich bovendien niet toegelegd op het behalen van alle propedeusevakken, terwijl dat, gelet op de waarschuwing die zij heeft gehad, wel van haar mocht worden verlangd. Zij zou op dit laatste ook zijn gewezen als zij zich bij de studieadviseur zou hebben gemeld. Ook zonder dat zij de details van haar medische problemen zou hebben gemeld, zou dat naar zeggen van de universiteit zonder meer zijn gebeurd. Er is geen aanleiding om aan die laatste mededeling te twijfelen. Daar komt bij dat appellante naast haar studie een eigen bedrijf runde waarbij zij als gevolg van de coronamaatregelen extra problemen ondervond. Die omstandigheden heeft zij evenmin gemeld toen haar studieresultaten daar volgens haar onder hebben geleden. Door (het voortduren van) haar problemen niet te melden heeft appellante de universiteit de mogelijkheid ontnomen om haar te adviseren over de (on)mogelijkheden om de studie (in aangepaste vorm, bijvoorbeeld met contractonderwijs te vervolgen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 juli 2021 heeft het bestuur van de faculteit rechtsgeleerdheid namens het college van bestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid gegeven.

Bij beslissing van 16 september 2021 heeft verweerder het door appellante hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 december 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wolgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden is verschenen. Verweerder werd via een videoverbinding vertegenwoordigd door mr. M.A.E. Donkersloot, secretaris van het college van beroep voor de examens. Namens de BSA-commissie, eveneens via een videoverbinding, heeft dr. J.J. Dijkstra, directeur onderwijs, aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2019-2020 begonnen aan de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid van de Rijksuniversiteit Groningen. Appellante heeft aan het eind van het tweede jaar een BNSA gekregen. Zij moest in het studiejaar 2020-2021 in totaal 45 studiepunten hebben behaald om aan de BSA-norm te voldoen. Appellante heeft 40 studiepunten behaald, 30 punten aan vrijstellingen (vanwege een afgelegd colloquium doctum), 5 punten met een vak uit het eerste studiejaar en 5 punten met een vak uit het tweede studiejaar. Bij beslissing van 23 juli 2021 heeft het faculteitsbestuur haar een BNSA gegeven. Verweerder heeft deze beslissing in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij betoogt dat onvoldoende rekening is gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Deze zijn weliswaar pas recent gemeld , maar waren al wel bekend omdat zij in 2017 – het jaar waarin zij haar colloquium doctum begon – heeft gemeld dat zij PTSS had. Zij heeft zich beroepen op de uitspraak van het College van 25 februari 2020, CBHO 2020/168 (www.cbho.nl).

2.3. Verweerder stelt zich, in navolging van faculteitsbestuur, op het standpunt dat appellante voor de propedeuse te weinig studiepunten heeft behaald. De norm voor een positief advies is 45 en daarvan zijn er 35 behaald. Afgezien van de vrijstellingen heeft appellante in twee studiejaren slecht 10 studiepunten gehaald. De helft van die 10 punten is behaald met het vak Communicatie- en Mediarecht en die tellen bij de beoordeling of de norm is gehaald niet mee, omdat dit een tweedejaars vak is. Appellante heeft gedurende haar inschrijving geen contact gehad met haar studieadviseur over haar bijzondere omstandigheden en de planning van de studie. Ook op de hoorzitting zijn bijzondere omstandigheden niet aan de orde geweest. De bijzondere omstandigheden, die inmiddels op zichzelf worden erkend, zijn pas toegelicht nadat het BNSA is gegeven.

2.4. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
"Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”

Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

2.5. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellante binnen redelijke termijn de voltijdse bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid zal afronden en op dit moment aldus niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt hiertoe dat verweerder heeft kunnen vaststellen dat ook als de medische omstandigheden van appellante bij de beoordeling van de studievoortgang worden betrokken er onvoldoende perspectief bestaat dat appellante haar studie binnen een redelijke termijn zal voltooien. Verweerder heeft dat mogen baseren op het gegeven dat appellante vanaf 2017, afgezien van de vrijstellingen als gevolg van het colloquium doctum, maar één vak heeft gehaald van de propedeuse en dat zij voor alle kernvakken een onvoldoende heeft gehaald. Waar voor het voldoen aan de BSA-norm normaal 45 studiepunten in een jaar moeten worden behaald, heeft appellante er bij haar colloquium doctum 30 behaald in twee jaar, waarbij geen enkel vak is behaald met een cijfer boven de 6. Appellante heeft zich bovendien niet toegelegd op het behalen van alle propedeusevakken, terwijl dat, gelet op de waarschuwing die zij heeft gehad, wel van haar mocht worden verlangd. Zij zou op dit laatste ook zijn gewezen als zij zich bij de studieadviseur zou hebben gemeld. Ook zonder dat zij de details van haar medische problemen zou hebben gemeld, zou dat naar zeggen van de universiteit zonder meer zijn gebeurd. Er is geen aanleiding om aan die laatste mededeling te twijfelen. Daar komt bij dat appellante naast haar studie een eigen bedrijf runde waarbij zij als gevolg van de coronamaatregelen extra problemen ondervond. Die omstandigheden heeft zij evenmin gemeld toen haar studieresultaten daar volgens haar onder hebben geleden. Door (het voortduren van) haar problemen niet te melden heeft appellante de universiteit de mogelijkheid ontnomen om haar te adviseren over de (on)mogelijkheden om de studie (in aangepaste vorm, bijvoorbeeld met contractonderwijs te vervolgen.

2.6. Wat hiervoor is overwogen betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/128**
Rechter(s):	mrs. Borman, Troostwijk en Vermeulen
Datum uitspraak:	24 februari 2022
Partijen:	appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	aanmelding inschrijving inschrijvingsdatum onbillijkheid van overwegende aard oorzakelijk verband persoonlijke omstandigheden studiekeuze-activiteit voorlopige voorziening
Artikelen:	Reglement van Inschrijving en Collegegeld: artikel 1A
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College stelt vast dat appellant zich niet tijdig (dat wil zeggen: uiterlijk op 1 mei 2021) heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Kunstmatige Intelligentie. Het College ziet geen oorzakelijk verband tussen deze niet-tijdige aanmelding en de psychische situatie van appellant. Tijdens de zitting is komen vast te staan dat tijdig aanmelden voor appellant op zichzelf mogelijk was geweest, althans dat zijn psychische situatie daar niet aan in de weg stond, maar dat hij op dat moment andere prioriteiten stelde (namelijk een focus op een behandelplan) dan het volgen van een bacheloropleiding. Eerst aanzienlijk later – medio augustus 2021 – toen bleek dat zijn behandeling vanwege de corona-situatie niet op korte termijn kon plaatsvinden, is bij appellant de gedachte opgekomen om de bacheloropleiding te volgen. Nu appellant pas toen, derhalve geruime tijd na 1 mei 2021, op het idee is gekomen om de bacheloropleiding te volgen, heeft het college van bestuur zich op het standpunt mogen stellen dat de weigering om appellant in te schrijven voor de bacheloropleiding niet onevenredig is. De omstandigheid dat appellant op basis van een voorlopige voorziening (hangende het bezwaar bij het college van bestuur en beroep bij het College) in staat is gesteld tentamens voor deze bacheloropleiding te doen, maakt dit niet anders, aangezien het appellant alleen was toegestaan om tentamens te volgen voor het geval hij met zijn rechtsmiddelen gelijk zou krijgen, in welk geval hij geen studievertraging zou hoeven oplopen. De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 augustus 2021 heeft het college van bestuur de inschrijving van appellant voor de bacheloropleiding Kunstmatige Intelligentie geweigerd vanwege een te late inschrijving.

Bij beslissing van 6 oktober 2021 heeft het college van bestuur het hiertegen door appellant gemaakte

bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het college van bestuur heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep behandeld op 20 december 2021, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, is verschenen. Het college van bestuur heeft, vertegenwoordigd door mr. M.M. Hoppenbrouwers en Q.L. van der Steen, via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Volgens het Reglement Inschrijving en Collegegeld (artikel 1A) is een eerste inschrijving voor een bacheloropleiding uitsluitend mogelijk indien betrokkenen zich uiterlijk op 1 mei 2021 in Studielink hebben aangemeld voor de opleiding. Daarbij gelden enige uitzonderingen (waarbij een uiterlijke inschrijvingsdatum van 2 augustus 2021 geldt).

2.2. Vast staat dat appellant zich niet uiterlijk op 1 mei 2021 in Studielink heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Kunstmatige Intelligentie, maar pas op 15 augustus 2021. Vast staat ook dat de uitzonderingen van artikel 1A van het Reglement van Inschrijving en Collegegeld zich niet voordoen. Het college van bestuur is nagegaan of er reden was om ten aanzien van appellant af te wijken van de eis dat op uiterlijk 1 mei 2021 de aanmelding moet worden gedaan. Het college van bestuur is daarbij tot de conclusie gekomen dat er geen omstandigheden zijn die leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard indien appellant niet wordt ingeschreven.

Beroepsgronden

2.3. Appellant vindt dat het college van bestuur de inschrijving ten onrechte heeft geweigerd vanwege de enkele omstandigheid dat hij zich niet uiterlijk op 1 mei 2021 heeft aangemeld voor de bacheloropleiding. Appellant voert daartoe aan dat de weigering van inschrijving onevenredig of onbillijk uitpakt. Hierbij wijst hij in het bijzonder op persoonlijke omstandigheden (vermijdende persoonlijkheid, depressie). Appellant heeft een behandelplan van zijn psycholoog (van 15 februari 2021) overgelegd, waaruit volgt dat het zetten van concrete stappen in de studiekeuze één van de behandeldoelen is. Hij wijst er ook op dat hij op basis van een voorlopige voorziening al tentamens heeft mogen doen voor de bacheloropleiding.

Tijdens de zitting heeft appellant toegelicht dat op 1 mei 2021 zijn focus nog lag op een behandeltraject, maar dat dat behandeltraject (vanwege de corona-situatie) niet aangevangen kon worden, en overigens nog steeds niet is gestart. Tijdens de zitting heeft appellant toegelicht dat, toen het behandeltraject niet door bleek te kunnen gaan, hij het plan op heeft gevat om de bacheloropleiding Kunstmatige Intelligentie te gaan doen en zich daarvoor heeft aangemeld. Tijdens de zitting heeft appellant toegelicht dat hij zich weliswaar te laat heeft aangemeld, maar hij met zijn aanmelding in augustus 2021 nog wel op tijd was voor eventuele deelname aan de studiekeuze-activiteit.

Standpunt college van bestuur

2.4. Het college van bestuur vindt dat niet is gebleken dat appellant niet tijdig een verzoek om inschrijving had kunnen doen. Het college van bestuur heeft op zichzelf begrip voor de door appellant aangevoerde persoonlijke omstandigheden, maar ziet daarin geen grond om af te wijken van de datum uit de toepasselijke regelgeving. Ook voor het overige is volgens het college van bestuur niet gebleken van omstandigheden die leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard indien appellant niet wordt ingeschreven.

Beoordeling door het College

2.5. Het College stelt vast dat appellant zich niet tijdig (dat wil zeggen: uiterlijk op 1 mei 2021) heeft aangemeld voor de bacheloropleiding Kunstmatige Intelligentie. Het College ziet geen oorzakelijk verband tussen deze niet-tijdige aanmelding en de psychische situatie van appellant. Tijdens de zitting is komen vast te staan dat tijdig aanmelden voor appellant op zichzelf mogelijk was geweest, althans dat zijn psychische situatie daar niet aan in de weg stond, maar dat hij op dat moment andere prioriteiten stelde (namelijk een focus op een behandelplan) dan het volgen van een bacheloropleiding. Eerst aanzienlijk later – medio augustus 2021 – toen bleek dat zijn behandeling vanwege de corona-situatie niet op korte termijn kon plaatsvinden, is bij appellant de gedachte opgekomen om de bacheloropleiding te volgen. Nu appellant pas toen, derhalve geruime tijd na 1 mei 2021, op het idee is gekomen om de bacheloropleiding te volgen, heeft het college van bestuur zich op het standpunt mogen stellen dat de weigering om appellant in te schrijven voor de bacheloropleiding niet onevenredig is. De omstandigheid dat appellant op basis van een voorlopige voorziening (hangende het bezwaar bij het college van bestuur en beroep bij het College) in staat is gesteld tentamens voor deze bacheloropleiding te doen, maakt dit niet anders, aangezien het appellant alleen was toegestaan om tentamens te volgen voor het geval hij met zijn rechtsmiddelen gelijk zou krijgen, in welk geval hij geen studievertraging zou hoeven oplopen.
De betogen slagen niet.

2.6. Ten overvloede wijst het College hierbij nog op het volgende. Zoals hiervoor is overwogen, is appellant op basis van een voorlopige voorziening in staat gesteld tentamens te doen. Tijdens de zitting is gebleken dat appellant twee tentamens succesvol had afgerond, dat nog twee gemaakte tentamens beoordeeld moeten worden en dat er nog tentamens in januari 2022 zouden worden gedaan. Tijdens de zitting is van de zijde van het college van bestuur aangegeven dat appellant welkom is om zich vóór 1 mei 2022 van het volgende studiejaar aan te melden en dat het college van bestuur bereid is om de cijfers van al deze tentamens mee te nemen naar het volgende studiejaar, indien appellant zich tijdig (dus vóór 1 mei 2022) voor deze opleiding aanmeldt.

Conclusie

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Het college van bestuur hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/129**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	28 januari 2022
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	deelname cum laude hardheidsclausule inconsistente toepassing judicium predicaat summa cum laude
Artikelen:	Regels en Richtlijnen: artikel 17
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3 […] Het College merkt op dat de Regels en Richtlijnen uitgaan van een onderscheid tussen “deelname” aan een tentamen en het “met goed gevolg” afleggen van een tentamen. Dat laatste betreft het resultaat van de “deelname”. Tijdens de zitting heeft het CBE erkend dat sommige studenten na hun eerste deelname het desbetreffende tentamen niet inleveren, maar pas bij een tweede (of eventueel latere) deelname en dat in die situatie de tweede (of latere) deelname door de instelling niet buiten beschouwing wordt gelaten. Dit betekent dat het CBE de Regels en Richtlijnen niet zo toepast dat in alle gevallen een (succesvolle) tweede deelname buiten beschouwing wordt gelaten. In het geval van appellant is de tweede deelname (aan de vakken waar hij bij de eerste deelname een 6 had gehaald) echter wel buiten beschouwing gelaten. In zoverre wijst appellant terecht op een inconsistente toepassing. Het College is van oordeel dat het CBE hieraan bij de beoordeling van het beroep van appellant op de hardheidsclausule onvoldoende aandacht heeft besteed. Het had op de weg van het CBE gelegen om deze omstandigheid uitdrukkelijk bij de besluitvorming te betrekken en daarbij ook mee te wegen dat appellant zeer hoge cijfers heeft gehaald, alsmede de overige omstandigheden die appellant aan zijn beroep op de hardheidsclausule ten grondslag heeft gelegd. De beslissing van 17 september 2021 is uiterst summier op dit punt en in dit opzicht naar het oordeel van het College niet toereikend gemotiveerd. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 mei 2021 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid het verzoek van appellant om het judicium “(summa) cum laude” toe te kennen afgewezen.

Bij beslissing van 17 september 2021 heeft het CBE het door appellant tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 januari 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en het CBE, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van het CBE, zijn verschenen. Tevens was aanwezig dr. J. Gooijer, lid van de examencommissie.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant wil primair dat het judicium “summa cum laude” en subsidiair dat het judicium “cum laude” aan hem wordt toegekend. Het CBE heeft, in navolging van de examencommissie, daartoe echter geen aanleiding gezien, omdat appellant voor twee vakken bij een eerste deelname een 6 heeft gehaald, waardoor niet is voldaan aan artikel 17, eerste lid, onder c, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Vrije Universiteit Amsterdam (hierna: de Regels en Richtlijnen). Appellant had op grond van genoemd artikel minimaal een 7 moeten behalen. Appellant heeft weliswaar de desbetreffende vakken bij een tweede deelname met een 8,5 afgerond, maar die tweede deelnames zijn door de examencommissie buiten beschouwing gelaten, vanwege het bepaalde in artikel 17, vierde lid, van de Regels en Richtlijnen.
Appellant heeft aangevoerd dat de hardheidsclausule moet worden toegepast. Daartoe heeft appellant onder meer aangevoerd:
- dat sprake is van een inconsistente toepassing van artikel 17, vierde lid, van de Regels en Richtlijnen,
- dat hij bijzonder hoge cijfers heeft gehaald, waaronder een 10 voor zijn scriptie,
- dat sprake is van corona-tijd, waarin hij ook de zorg voor zijn dochter heeft/had,
- dat hij naast zijn studie ondernemer is/was, en
- dat hij bij de eerste deelname aan de twee vakken (waarvoor een 6 is behaald) “voor spek en bonen” heeft meegedaan.

Het CBE heeft, in navolging van de examencommissie, geen aanleiding gezien om de hardheidsclausule toe te passen. Volgens het CBE leidt de door de examencommissie gegeven toepassing aan artikel 17 van de Regels en Richtlijnen niet tot zwaarwegende gevolgen die onredelijk en onbillijk uitwerken voor appellant.

Beroepsgronden

2.2. Appellant voert aan dat artikel 17, vierde lid, van de Regels en Richtlijnen inconsistent wordt toegepast. Appellant heeft erop gewezen dat sommige studenten na hun eerste deelname het tentamen niet inleveren, maar pas bij een tweede of nog latere deelname. In die situatie wordt de tweede of nog latere deelname door de instelling wel in ogenschouw genomen bij de toekenning van een judicium, aldus appellant. Appellant voert verder aan dat, mede gezien deze inconsistente toepassing, het CBE niet toereikend heeft gemotiveerd dat de hardheidsclausule in zijn geval (waarin sprake is van zeer hoge cijfers) niet hoefde te worden toegepast.

2.2.1. Artikel 17 van de Regels en Richtlijnen luidt als volgt:
“1. Het judicium “cum laude” wordt door de examencommissie toegekend als de geëxamineerde
a. ieder examenonderdeel bij eerste deelname met goed gevolg heeft afgelegd en
b. voor de scriptie ten minste een 8 heeft behaald en
c. voor de overige examenonderdelen ten minste een 7 als eindresultaat voor het onderdeel heeft behaald en
d. voor alle examenonderdelen ongewogen gemiddeld een volle 8 heeft behaald. […]
2. Het judicium “summa cum laude” wordt door de examencommissie toegekend als de geëxamineerde
a. ieder examenonderdeel bij eerste deelname met goed gevolg heeft afgelegd en
b. voor de scriptie ten minste een 9 heeft behaald en
c. voor de overige examenonderdelen ten minste een 8 als eindresultaat voor het onderdeel heeft behaald en
d. voor alle examenonderdelen ongewogen gemiddeld een volle 9 heeft behaald. […]
[…]
4. Bij het toepassen van de criteria voor het toekennen van het judicium blijven de resultaten die zijn behaald bij een tweede (of latere) deelname buiten beschouwing.”

In artikel 27 is de hardheidsclausule neergelegd. Daarin is bepaald dat in gevallen waarin de bepalingen van de Regels en Richtlijnen onredelijk en onbillijk uitwerken voor de student, de examencommissie beslist.

Beoordeling door het College

2.3. Het staat vast dat appellant zeer hoge cijfers heeft behaald. Hij heeft een zogenoemd gewogen gemiddelde van 9. Voor zijn scriptie heeft appellant een 10 gehaald.
Appellant voldoet echter niet aan de voorwaarde van artikel 17, eerste lid, onder c, van de Regels en Richtlijnen op grond waarvan minimaal een 7 had moeten zijn behaald. Appellant heeft namelijk tweemaal voor een eerste deelname aan een tentamen een 6 gehaald. Bij de tweede deelname heeft hij een 8,5 voor deze tentamens gehaald. Die tweede deelnames zijn echter buiten beschouwing gelaten, vanwege het bepaalde in artikel 17, vierde lid, van de Regels en Richtlijnen. Tijdens de zitting is overigens gebleken dat het hierbij om verplichte vakken ging.

Het College merkt op dat de Regels en Richtlijnen uitgaan van een onderscheid tussen “deelname” aan een tentamen en het “met goed gevolg” afleggen van een tentamen. Dat laatste betreft het resultaat van de “deelname”. Tijdens de zitting heeft het CBE erkend dat sommige studenten na hun eerste deelname het desbetreffende tentamen niet inleveren, maar pas bij een tweede (of eventueel latere) deelname en dat in die situatie de tweede (of latere) deelname door de instelling niet buiten beschouwing wordt gelaten. Dit betekent dat het CBE de Regels en Richtlijnen niet zo toepast dat in alle gevallen een (succesvolle) tweede deelname buiten beschouwing wordt gelaten. In het geval van appellant is de tweede deelname (aan de vakken waar hij bij de eerste deelname een 6 had gehaald) echter wel buiten beschouwing gelaten. In zoverre wijst appellant terecht op een inconsistente toepassing. Het College is van oordeel dat het CBE hieraan bij de beoordeling van het beroep van appellant op de hardheidsclausule onvoldoende aandacht heeft besteed. Het had op de weg van het CBE gelegen om deze omstandigheid uitdrukkelijk bij de besluitvorming te betrekken en daarbij ook mee te wegen dat appellant zeer hoge cijfers heeft gehaald, alsmede de overige omstandigheden die appellant aan zijn beroep op de hardheidsclausule ten grondslag heeft gelegd. De beslissing van 17 september 2021 is uiterst summier op dit punt en in dit opzicht naar het oordeel van het College niet toereikend gemotiveerd.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 17 september 2021 komt voor vernietiging in aanmerking. In een nieuw te nemen beslissing zal het CBE, met inachtneming van deze uitspraak, opnieuw moeten beoordelen of de hardheidsclausule had moeten worden toegepast door de examencommissie. Het CBE zal hierbij dienen te bezien of de primaire beslissing dient te worden vernietigd.

2.6. Het CBE moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep van appellant gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 17 september 2021 van het College van Beroep voor de Examens van de Vrije Universiteit, waarbij het administratief beroep van appellant (tegen de beslissing van 25 mei 2021 van de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid om hem niet het judicium “(summa) cum laude” toe te kennen) ongegrond is verklaard;
III. veroordeelt het College van Beroep voor de Examens van de Vrije Universiteit in verband met de behandeling van het beroep tot vergoeding van de bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,- geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat College van Beroep voor de Examens van de Vrije Universiteit aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris

Zaaknummer:	**CBHO 2021/130**
Rechter(s):	mrs. Borman, Van Diepenbeek en Streefkerk
Datum uitspraak:	23 maart 2022
Partijen:	appellante en CBE Codarts Hogeschool voor de Kunsten
Trefwoorden:	beoordeling criterium kennen en kunnen
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid aanhef en onder b
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van het door appellante gemaakte tentamen juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. 2.5. Naar het oordeel van het College doet de hiervoor bedoelde onzorgvuldigheid zich niet voor. Uit de in geding gebrachte stukken blijkt dat het 'wijder belang' bij de beoordeling ter sprake is gekomen. Uit die stukken blijkt echter niet dat de vaststelling van het cijfer 8,5 in de tweede stemronde door toepassing van een 'wijder belang'-criterium is beïnvloed. Hierbij is van belang dat de voorzitter van de beoordelingscommissie de examinatoren er na de eerste stemronde op heeft gewezen dat het 'wijder belang' geen beoordelingscriterium is en het cijfer na de tweede stemronde hoger is dan het cijfer na de eerste stemronde. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Codarts Hogeschool voor de Kunsten, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 juli 2021 is appellante het cijfer 8,5 toegekend voor de onderwijseenheid Artistic Research 2.

Bij beslissing van 28 september 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 januari 2022, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. M.C. van Tol, en verweerder, vertegenwoordigd door G. Severien, secretaris van verweerder,

bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, zijn verschenen. Voor de examencommissie is haar voorzitter, L.M. Vervelde, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 26 mei 2021 heeft appellante ten overstaan van een beoordelingscommissie het tentamen voor de onderwijseenheid Artistic Research 2 afgelegd. De commissie bestond uit vier examinatoren en een technisch voorzitter. Na twee stemrondes heeft de commissie appellante het cijfer 8,5 toegekend. Verweerder heeft de toekenning van dit cijfer in stand gelaten.

2.2. Appellante is het niet eens met de instandlating van de beoordeling. Zij betoogt dat verweerder heeft miskend dat de beoordelingscommissie haar werk ten onrechte en ten nadele van haar aan een criterium 'wijder belang' heeft getoetst. Dit criterium gold volgens haar niet voor het afgelegde tentamen.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van het door appellante afgelegde tentamen in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van het door appellante gemaakte tentamen juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellante heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat de beoordeling zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Naar het oordeel van het College doet de hiervoor bedoelde onzorgvuldigheid zich niet voor. Uit de in geding gebrachte stukken blijkt dat het 'wijder belang' bij de beoordeling ter sprake is gekomen. Uit die stukken blijkt echter niet dat de vaststelling van het cijfer 8,5 in de tweede stemronde door toepassing van een 'wijder belang'-criterium is beïnvloed. Hierbij is van belang dat de voorzitter van de beoordelingscommissie de examinatoren er na de eerste stemronde op heeft gewezen dat het 'wijder belang' geen beoordelingscriterium is en het cijfer na de tweede stemronde hoger is dan het cijfer na de eerste stemronde.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/131**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	23 maart 2022
Partijen:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	BNSA minnelijke schikking Osiris spam-map studieadvies termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen:	WHW: artikel 7.61, derde lid
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard. Het administratief beroepschrift is ingediend na afloop van de voor indiening geldende termijn. Dat appellant naar zijn zeggen geen melding via Osiris heeft ontvangen en de e-mail van 19 juli 2021 in zijn spam-map is terechtgekomen, hoefde verweerder niet tot het oordeel te brengen dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. De examencommissie heeft appellant bij brief van 13 juli 2021 meegedeeld dat hij het studieadvies eind juli 2021 via Osiris per e-mail zou ontvangen. Het lag op de weg van appellant om met het oog op het te ontvangen studieadvies zijn e-mailmappen goed in de gaten te houden. De door appellant aangehaalde passage in de brief van 13 juli 2021, dat studenten die in augustus 2021 nog herkansingen doen pas op 31 augustus 2021 een studieadvies krijgen, kan appellant niet baten. Weliswaar heeft appellant in augustus 2021 twee vakken uit de hoofdfase herkanst, maar die passage gaat duidelijk over herkansingen van propedeusevakken. In augustus 2021 waren er geen herkansingen voor propedeusevakken die appellant nog open had staan. In zoverre faalt het betoog. 2.4. Voordat verweerder het administratief beroepschrift in behandeling heeft genomen, is niet overeenkomstig artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek nagegaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Dit gebrek in de besluitvorming leidt echter niet tot vernietiging van de beslissing van 4 oktober 2021, omdat de examencommissie hangende het beroep bij het College alsnog een schikkingsgesprek met appellant heeft gevoerd, dat niet tot een schikking heeft geleid. Aannemelijk is dat appellant door het gebrek in de besluitvorming niet is benadeeld. Gelet op de ter zitting van het College door de examencommissie gegeven toelichting, bestaat geen grond voor het oordeel dat de schikkingspoging niet serieus is verlopen. Het College zal verweerder wegens het geconstateerde gebrek in de besluitvorming wel in de voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten veroordelen en hem gelasten aan appellant het betaalde griffierecht te vergoeden.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2021 heeft de examencommissie van de opleiding Finance & Control appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Finance & Control.

Bij beslissing van 4 oktober 2021 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 februari 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie is G.O.M. Alkemade, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij beslissing van 19 juli 2021, op dezelfde dag via Osiris per e-mail bekendgemaakt, heeft de examencommissie appellant een BNSA gegeven. Op 3 september 2021 heeft appellant via Osiris administratief beroep ingesteld. Omdat het administratief beroepschrift is ingediend na afloop van de voor indiening geldende termijn van zes weken, heeft verweerder het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard. Dat de e-mail van 19 juli 2021 naar zeggen van appellant in zijn spam-map is terechtgekomen, leidt volgens verweerder niet tot het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat verweerder zijn administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Hierbij voert hij aan dat hij in juli 2021 geen melding vanuit Osiris over het BNSA heeft gehad. Deze gang van zaken is volgens hem niet gebruikelijk. Verder betoogt hij dat in de administratief beroepsfase ten onrechte niet is nagegaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. De schikkingspoging in de beroepsfase is volgens appellant niet serieus geweest.

2.3. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk verklaard. Het administratief beroepschrift is ingediend na afloop van de voor indiening geldende termijn. Dat appellant naar zijn zeggen geen melding via Osiris heeft ontvangen en de e-mail van 19 juli 2021 in zijn spam-map is terechtgekomen, hoefde verweerder niet tot het oordeel te brengen dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. De examencommissie heeft appellant bij brief van 13 juli 2021 meegedeeld dat hij het studieadvies eind juli 2021 via Osiris per e-mail zou ontvangen. Het lag op de weg van appellant om met het oog op het te ontvangen studieadvies zijn e-mailmappen goed in de gaten te houden. De door appellant aangehaalde passage in de brief van 13 juli 2021, dat studenten die in augustus 2021 nog herkansingen doen pas op 31 augustus 2021 een studieadvies krijgen, kan appellant niet baten. Weliswaar heeft appellant in augustus 2021 twee vakken uit de hoofdfase herkanst, maar die passage gaat

duidelijk over herkansingen van propedeusevakken. In augustus 2021 waren er geen herkansingen voor propedeusevakken die appellant nog open had staan.
In zoverre faalt het betoog.

2.4. Voordat verweerder het administratief beroepschrift in behandeling heeft genomen, is niet overeenkomstig artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek nagegaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Dit gebrek in de besluitvorming leidt echter niet tot vernietiging van de beslissing van 4 oktober 2021, omdat de examencommissie hangende het beroep bij het College alsnog een schikkingsgesprek met appellant heeft gevoerd, dat niet tot een schikking heeft geleid. Aannemelijk is dat appellant door het gebrek in de besluitvorming niet is benadeeld. Gelet op de ter zitting van het College door de examencommissie gegeven toelichting, bestaat geen grond voor het oordeel dat de schikkingspoging niet serieus is verlopen. Het College zal verweerder wegens het geconstateerde gebrek in de besluitvorming wel in de voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten veroordelen en hem gelasten aan appellant het betaalde griffierecht te vergoeden.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder zal op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 759,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/132**
Rechter(s):	mrs. Borman, Streefkerk en Van Diepenbeek
Datum uitspraak:	19 mei 2022
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	actieve deelname hardheidsclausule herkansingsmogelijkheid
Artikelen:	WHW: artikel 7.13 WHW: artikel 7.66, tweede lid OER: artikel 2 OER: artikel 13 OER: artikel 15 OER: artikel 36
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College kan verweerder en de examencommissie volgen in hun standpunt dat artikel 15, achtste lid, van de OER niet op het Seminar van toepassing is. Zoals de examencommissie uiteen heeft gezet in haar bij verweerder ingediende verweerschrift, is het Seminar niet een vak als bedoeld in artikel 2, onder n, maar een werkcollege als bedoeld in artikel 2, onder o, van de OER. Op een werkcollege is niet het achtste, maar het negende lid van artikel 15 van de OER van toepassing. Dat het Seminar voor meer dan 50% uit groepsopdrachten bestond, is dus niet in strijd met artikel 15, achtste lid, van de OER. In zoverre faalt het betoog. 2.6. Het College volgt appellant niet in zijn stelling dat hij onvoldoende begeleiding heeft gekregen. Uit het door de examencommissie bij verweerder ingebrachte commentaar van de docenten komt naar voren dat appellant bij de twaalf discussierondes weliswaar heeft ingebeld, maar niets heeft gezegd. Dit terwijl studenten door middel van de handopsteekfunctie van Zoom inbreng konden leveren, de helft van de discussies doorgingen totdat niemand meer iets had in te brengen en de docenten actief hebben gemodereerd, zodat niet steeds dezelfde studenten aan het woord waren. Verder hebben de docenten na de eerste drie discussierondes een aantal studenten, onder wie appellant, er via e-mail op gewezen dat zij tot op dat moment onvoldoende actief aan de discussies hebben deelgenomen en dat actieve deelname een beoordelingscriterium is. Alleen al hierom kon het appellant naar het oordeel van het College duidelijk zijn wat van hem werd verwacht en hoe hij zijn optreden kon verbeteren. Indien het hem toch niet helemaal duidelijk was, had appellant naar aanleiding van de e-mail nog contact met de docenten kunnen opnemen, wat hij, anders dan een aantal andere studenten, niet heeft gedaan. Het College ziet ook niet dat appellant onvoldoende feedback op het onderdeel Writing a research paper on policy economics is geboden. Uit commentaar van de betrokken docent komt naar voren dat appellant en de medestudent met wie hij aan het onderdeel deelnam, feedback is gegeven op de eerste, onvoldoende versie van het Research proposal. Hoewel de verbeterde versie nog steeds onvoldoende was, heeft de docent appellant en de medestudent niet meteen laten zakken, maar hen feedback gegeven en de kans geboden de Research paper in te leveren. Daarbij heeft de docent erop gewezen dat er geen officiële feedbacksessies meer waren, maar dat ze bij dringende vragen altijd contact mochten opnemen. Anders dan appellant, heeft de medestudent hiervan gebruik gemaakt en twee keer per e-mail contact met de docent opgenomen. Naar aanleiding van het e-mailcontact heeft de docent nog een Zoom-sessie met de medestudent gehad. Ook in zoverre faalt het betoog.

2.7. Het College volgt appellant ten slotte ook niet in zijn stelling dat hij niet kon weten dat er geen herkansingsmogelijkheid voor het Seminar was. Uit artikel 13, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 2, onder v, van de OER volgt immers dat het Seminar, een werkcollege, maar eenmaal per jaar wordt aangeboden. Naar het oordeel van het College is de studeerbaarheid van het Seminar hierdoor niet in het geding. Hierbij acht het College de toelichting van de examencommissie in haar bij verweerder ingediende verweerschrift van belang dat studenten bij het deelnemen aan een werkcollege gedurende het onderwijsblok feedback en mogelijkheden voor reparatie van minder geslaagde onderdelen krijgen en dat studenten hun werkcolleges, waaronder het Seminar, bijna altijd met een voldoende resultaat afronden. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College ten slotte terecht op het standpunt gesteld dat appellant niet met toepassing van de in artikel 36 van de OER neergelegde hardheidsclausule bij wijze van uitzondering een herkansing hoefde te worden geboden. Dat appellant door het niet halen van het Seminar geen toegang tot een masteropleiding krijgt, is niet een zeer uitzonderlijke individuele omstandigheid als bedoeld in die bepaling.
Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Op 12 mei 2021 zijn appellant de cijfers 6 en 4,5 voor de onderdelen Presentation of an academic paper en Writing a research paper on policy economics van het Seminar Economics of the Public Sector (hierna: het Seminar) medegedeeld.

Bij beslissing van 14 mei 2021 is appellant het eindcijfer 4,7 voor het Seminar toegekend.

Bij beslissing van 22 juni 2021 is een verzoek van appellant om het Seminar te mogen herkansen afgewezen.

Bij beslissing van 30 september 2021 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep, voor zover gericht tegen de mededeling van 12 mei 2021, niet-ontvankelijk verklaard. Verweerder heeft het administratief beroep, voor zover gericht tegen de beslissingen van 14 mei en 22 juni 2021, ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verweerder heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 januari 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, secretaris van verweerder, is verschenen. Appellant heeft via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen, bijgestaan door mr. D.J.C. Hans, advocaat te Middelburg. Aan de kant van verweerder heeft verder mr. M. Sparidis-Hans via een online videoverbinding aan de zitting

deelgenomen. Voor de examencommissie van de Erasmus School of Economics hebben drs. V.H.M. Beerkens en B.J. Slingerland via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het derde jaar van zijn bacheloropleiding Economie en Bedrijfseconomie aan het Seminar deelgenomen. Een voldoende eindcijfer voor het Seminar is vereist om met een masteropleiding te mogen beginnen. Er wordt voor het Seminar geen herkansing aangeboden. Het Seminar bestaat uit drie onderdelen: Presentation of an academic paper, In class discussion en Writing a research paper on policy economics. Voor deze onderdelen heeft appellant een 6,0, een 3,8 en een 4,5 gehaald. Het toegekende eindcijfer 4,7 is het gewogen gemiddelde hiervan. Een verzoek van appellant om het Seminar te mogen herkansen, is afgewezen.

2.2. Appellant is het niet eens met de ongegrondverklaring van zijn administratief beroep door verweerder tegen de toekenning van het eindcijfer 4,7 en tegen de afwijzing van zijn verzoek om het Seminar te mogen herkansen. Hij betoogt dat de toetsing van het Seminar voor meer dan 50% uit groepsopdrachten bestond, wat in strijd is met artikel 15, achtste lid, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER). Verder betoogt hij dat hij tijdens het Seminar onvoldoende begeleiding van de docenten heeft gekregen. Tijdens de twaalf discussies van het onderdeel In class discussion werd hij, als timide student, gehinderd door het gebruik van Zoom en kwam hij er tijdens de discussies niet tussen. Volgens hem hebben de docenten nagelaten hem het woord te geven. Verder staan de leerdoelen van het onderdeel In class discussion niet in de studiebeschrijving en heeft hij geen feedback gekregen, zodat hem onduidelijk was hoe hij zijn optreden kon verbeteren. Evenmin heeft hij feedback gekregen op het onderdeel Writing a research paper on policy economics. De in het beoordelingsformulier vermelde kritiek voor dit onderdeel is hem tijdens het Seminar niet als feedback medegedeeld. Dat hij wel feedback heeft gekregen op zijn Research proposal doet hieraan niet af, omdat het Research proposal iets anders is dan het Research paper. Verder betoogt hij dat het onredelijk is om hem het Seminar niet te laten herkansen, omdat hij vooraf niet kon weten dat er geen herkansingsmogelijkheid was en het ontbreken van een herkansing afdoet aan de studeerbaarheid. Hem had ten minste een herkansing of vervangende opdracht voor het onderdeel Writing a research paper on policy economics moeten worden geboden, aldus appellant.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van het Seminar waaraan appellant heeft deelgenomen in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Artikel 2 van de OER luidt: “In deze regeling wordt verstaan onder:
[…]
m. onderwijseenheid: een zelfstandig onderdeel van een examen, bijvoorbeeld een vak, werkcollege of scriptie;
n. vak: onderwijseenheid waarin vakspecifieke kennis wordt behandeld;
o. werkcollege: kleinschalige onderwijsvorm waarin de praktische toepassing van theoretische kennis door middel van groeps- en individuele opdrachten wordt geoefend;
[…]
v. practicum: een praktische oefening, als bedoeld in artikel 7.13 van de wet, in een van de volgende vormen:

• het deelnemen aan een werkcollege,
• het schrijven van een scriptie,
• het doorlopen van een stage,
• of het deelnemen aan een andere onderwijsleeractiviteit, die gericht is op het bereiken van bepaalde vaardigheden, zoals bijvoorbeeld een bachelor 1- of bachelor 2-practicum;
[…]"
Artikel 13, tweede lid, luidt: "In afwijking van het vorige lid geldt dat practica en deeltoetsen maar eenmaal per jaar worden aangeboden. Een deeltoets waarvoor een te behalen minimumcijfer vereist wordt (zie artikel 15 lid 5 van deze regeling), wordt tweemaal per jaar aangeboden."

Artikel 15, achtste lid, van de OER luidt: "Het resultaat van een bachelor 3-vak kan nooit voor meer dan 50% bepaald worden door groepsopdrachten."
Het negende lid luidt: "Het resultaat van een werkcollege kan nooit voor 100% bepaald worden door een schriftelijk tentamen."
Artikel 36 luidt: "In zeer uitzonderlijke individuele omstandigheden waarbij toepassing van een of meer bepalingen uit deze onderwijs- en examenregeling leidt tot apert onredelijke en/of onbillijke situaties, kan het bevoegde orgaan op een schriftelijk en met redenen omkleed verzoek van betrokkene afwijken van bedoelde bepaling(en) ten gunste van betrokkene."

2.5. Het College kan verweerder en de examencommissie volgen in hun standpunt dat artikel 15, achtste lid, van de OER niet op het Seminar van toepassing is. Zoals de examencommissie uiteen heeft gezet in haar bij verweerder ingediende verweerschrift, is het Seminar niet een vak als bedoeld in artikel 2, onder n, maar een werkcollege als bedoeld in artikel 2, onder o, van de OER. Op een werkcollege is niet het achtste, maar het negende lid van artikel 15 van de OER van toepassing. Dat het Seminar voor meer dan 50% uit groepsopdrachten bestond, is dus niet in strijd met artikel 15, achtste lid, van de OER.
In zoverre faalt het betoog.

2.6. Het College volgt appellant niet in zijn stelling dat hij onvoldoende begeleiding heeft gekregen. Uit het door de examencommissie bij verweerder ingebrachte commentaar van de docenten komt naar voren dat appellant bij de twaalf discussierondes weliswaar heeft ingebeld, maar niets heeft gezegd. Dit terwijl studenten door middel van de handopsteekfunctie van Zoom inbreng konden leveren, de helft van de discussies doorgingen totdat niemand meer iets had in te brengen en de docenten actief hebben gemodereerd, zodat niet steeds dezelfde studenten aan het woord waren. Verder hebben de docenten na de eerste drie discussierondes een aantal studenten, onder wie appellant, er via e-mail op gewezen dat zij tot op dat moment onvoldoende actief aan de discussies hebben deelgenomen en dat actieve deelname een beoordelingscriterium is. Alleen al hierom kon het appellant naar het oordeel van het College duidelijk zijn wat van hem werd verwacht en hoe hij zijn optreden kon verbeteren. Indien het hem toch niet helemaal duidelijk was, had appellant naar aanleiding van de e-mail nog contact met de docenten kunnen opnemen, wat hij, anders dan een aantal andere studenten, niet heeft gedaan. Het College ziet ook niet dat appellant onvoldoende feedback op het onderdeel Writing a research paper on policy economics is geboden. Uit commentaar van de betrokken docent komt naar voren dat appellant en de medestudent met wie hij aan het onderdeel deelnam, feedback is gegeven op de eerste, onvoldoende versie van het Research proposal. Hoewel de verbeterde versie nog steeds onvoldoende was, heeft de docent appellant en de medestudent niet meteen laten zakken, maar hen feedback gegeven en de kans geboden de Research paper in te leveren. Daarbij heeft de docent erop gewezen dat er geen officiële feedbacksessies meer waren, maar dat ze bij dringende vragen altijd contact mochten opnemen. Anders dan appellant, heeft de medestudent hiervan gebruik gemaakt en twee keer per e-mail contact met de docent opgenomen. Naar aanleiding van het e-mailcontact heeft de docent nog een Zoom-sessie met de medestudent gehad.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.7. Het College volgt appellant ten slotte ook niet in zijn stelling dat hij niet kon weten dat er geen herkansingsmogelijkheid voor het Seminar was. Uit artikel 13, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 2, onder v, van de OER volgt immers dat het Seminar, een werkcollege, maar eenmaal per jaar

wordt aangeboden. Naar het oordeel van het College is de studeerbaarheid van het Seminar hierdoor niet in het geding. Hierbij acht het College de toelichting van de examencommissie in haar bij verweerder ingediende verweerschrift van belang dat studenten bij het deelnemen aan een werkcollege gedurende het onderwijsblok feedback en mogelijkheden voor reparatie van minder geslaagde onderdelen krijgen en dat studenten hun werkcolleges, waaronder het Seminar, bijna altijd met een voldoende resultaat afronden. Verweerder heeft zich naar het oordeel van het College ten slotte terecht op het standpunt gesteld dat appellant niet met toepassing van de in artikel 36 van de OER neergelegde hardheidsclausule bij wijze van uitzondering een herkansing hoefde te worden geboden. Dat appellant door het niet halen van het Seminar geen toegang tot een masteropleiding krijgt, is niet een zeer uitzonderlijke individuele omstandigheid als bedoeld in die bepaling.
Ook in zoverre faalt het betoog.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/135**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	9 februari 2022
Partijen:	appellant en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden:	aanmelddatum numerus fixus selectie studieadvies
Artikelen:	WHW:artikel7.8b WHW: artikel 9.15 OER: artikel 27
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.7. Naar het oordeel van het College is het uitgangspunt dat een student die geen enkel studiepunt in zijn propedeutische fase haalt, ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding met een negatief bindend studieadvies tot gevolg, op zichzelf gerechtvaardigd. 2.8. In dit concrete geval heeft appellant echter, gelet op het verhandelde ter zitting, aannemelijk gemaakt dat hij in het studiejaar 2020-2021 geen onderwijs voor de opleiding Werktuigbouwkunde heeft gevolgd of tentamens van de opleiding heeft gedaan en dat zijn voortdurende inschrijving voor die opleiding in dat studiejaar op een misverstand berustte. Vast staat dat appellant zich in het studiejaar 2020-2021 voor de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek, waarvoor selectie in verband met numerus fixus gold, heeft aangemeld. Daarnaast heeft hij zich ingeschreven voor de opleiding Werktuigbouwkunde voor het geval hij opnieuw niet zou worden geselecteerd voor de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek. Toen hij werd geselecteerd bij de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek, is hij met die opleiding gestart. Appellant heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat hij feitelijk niet meer met de opleiding Werktuigbouwkunde is gestart. Die inschrijving was immers bedoeld als alternatief, zodat hij in ieder geval een vergelijkbare studie kon volgen als hij zou worden uitgeloot bij de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek. De stelling van verweerder dat niet valt uit te sluiten dat appellant toch onderwijs heeft gevolgd bij de opleiding Werktuigbouwkunde, heeft verweerder niet kunnen concretiseren en geeft onvoldoende aanleiding tot twijfel aan de lezing van appellant. Dat hij zich niet heeft uitgeschreven en meerdere berichten over het aanstaande bindende negatieve studieadvies voor de studie Werktuigbouwkunde heeft genegeerd, valt hem, zoals hij zelf ook heeft erkend, te verwijten, maar is geen bewijs dat appellant wel onderwijs heeft gevolgd. Het College betrekt daarbij dat appellant, zoals uit zijn studieresultaten blijkt, wel onderdelen van de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek heeft gevolgd. Onder deze uitzonderlijke omstandigheden, waarbij appellant geen onderwijs heeft gevolgd en tentamens heeft gemaakt en waarbij de voortdurende inschrijving op een misverstand berustte, kan niet staande worden gehouden dat appellant door het enkele feit dat hij 0 punten voor deze opleiding heeft gehaald niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding Werktuigbouwkunde wegens ontoereikende studieresultaten. Het standpunt van verweerder ter zitting van het College dat tijdens het minnelijke schikkingsgesprek tussen de BSA-commissie en appellant is gebleken dat appellant ongeschikt is voor de opleiding

Werktuigbouwkunde omdat hij geen reëel beeld heeft van de studie, is niet aan de beslissing ten grondslag gelegd en kan daarom niet tot een ander oordeel leiden. Verweerder heeft zich daarom ten onrechte op het standpunt gesteld dat de decaan aan appellant een negatief bindend studieadvies mocht geven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 augustus 2021 heeft de directeur Onderwijs namens de decaan van de faculteit Werktuigbouwkunde, Maritieme Techniek en Technische Materiaalwetenschappen aan appellant een negatief bindend studieadvies voor de bacheloropleiding Werktuigbouwkunde gegeven.

Bij beslissing van 14 oktober 2021 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 6 januari 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A. van der Meijs, secretaris van het college van beroep voor de examens. Tevens zijn verschenen dr. P. de Vos, voorzitter van de BSA-commissie, en drs. G. Pessers, hoofd onderwijs- en studentenzaken van de faculteit.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.8b. Studieadvies propedeutische fase
1. Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. […]
[…]
3. Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden.

[…]
4. Voordat het instellingsbestuur tot afwijzing overgaat, geeft het de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van dat bestuur moeten zijn verbeterd. Het instellingsbestuur stelt de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.

5. Van de student die op grond van het derde lid is afgewezen, wordt de inschrijving voor de desbetreffende opleiding aan de betrokken instelling beëindigd. De student kan niet opnieuw aan die instelling voor die opleiding worden ingeschreven, tenzij het instellingsbestuur toepassing heeft gegeven aan de derde volzin van het derde lid of tenzij de betrokkene op een later tijdstip verzoekt om te worden ingeschreven voor de desbetreffende opleiding en daarbij ten genoegen van het instellingsbestuur aannemelijk maakt dat hij die opleiding met vrucht zal kunnen volgen.
6. Het instellingsbestuur stelt ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast. Deze regels hebben in elk geval betrekking op de studieresultaten en de voorzieningen, bedoeld in het derde lid, alsmede op de termijn, bedoeld in het vierde lid.
[…].

Artikel 9.15. Overige taken en bevoegdheden decaan
1. De decaan is, onverminderd artikel 9.5, voorts belast met:
[…]
f. de uitvoering van de artikelen 7.8b en 7.9, met uitzondering van de aanwijzing van opleidingen, bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, eerste lid.

Onderwijs- en Examenregeling 2020-2021 bachelor werktuigbouwkunde (hierna: OER)

Artikel 27 – (Negatief) bindend studieadvies
1. Aan iedere student wordt uiterlijk aan het eind van zijn eerste jaar van inschrijving voor de opleiding door de decaan een advies uitgebracht over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding tenzij deze zich heeft uitgeschreven voor 1 februari van dat studiejaar. Hij geeft aan iedere student die voor het eerst staat ingeschreven in het eerste studiejaar van de opleiding:
- een pre-advies (tevens met eventuele waarschuwing) in maart,
- een voorgenomen bindend studieadvies begin augustus of een definitief positief studieadvies,
- een definitief (positief of negatief) bindend studieadvies uiterlijk op 31 augustus.
2. De student die aan het eind van het eerste studiejaar (laatste resultaatdatum 31 augustus) minder dan 45 studiepunten behaald heeft, krijgt een negatief bindend studieadvies. De inschrijving van deze student wordt met ingang van de eerste van de maand volgend op de dagtekening van het besluit waarin dit advies staat vermeld, beëindigd, echter niet eerder dan met ingang van 1 september van het jaar volgend op het eerste studiejaar.

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.2. Appellant is in het studiejaar 2019-2020 gestart met de bacheloropleiding Werktuigbouwkunde aan de Technische Universiteit Delft. Omdat hij zich vóór februari van het studiejaar heeft uitgeschreven bij deze opleiding, heeft hij voor deze opleiding geen bindend negatief studieadvies gekregen.
In mei 2020 heeft appellant zich voor het studiejaar 2020-2021 opnieuw voor de bacheloropleiding Werktuigbouwkunde aangemeld. Hij heeft zich voor dit studiejaar ook voor de bacheloropleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek ingeschreven. Voor deze opleiding heeft hij aan het eind van studiejaar 2020-2021 een, inmiddels onherroepelijk, negatief bindend studieadvies ontvangen.

2.3. Bij beslissing van 27 augustus 2021 heeft de decaan ook een negatief bindend studieadvies voor de bacheloropleiding Werktuigbouwkunde gegeven. Aan die beslissing is ten grondslag gelegd dat appellant in het studiejaar 2020-2021 0 studiepunten heeft behaald, terwijl hij minimaal 39 van de 60 studiepunten moest behalen. De decaan heeft bij die beslissing tevens bepaald dat appellant zich vier jaar lang niet

opnieuw kan inschrijven als student voor de bacheloropleiding Werktuigbouwkunde en de bacheloropleiding Maritieme Techniek.

2.4. Bij beslissing van 14 oktober 2021 heeft verweerder de beslissing van de examencommissie in administratief beroep in stand gelaten. Daaraan heeft verweerder ten grondslag gelegd dat appellant tijdig en volledig is geïnformeerd over zijn inschrijving bij de bacheloropleiding Werktuigbouwkunde en zijn gebrek aan voortgang. Appellant heeft bij de opleiding ingeschreven gestaan en heeft toegang gehad tot het onderwijs. Niet kan worden vastgesteld of appellant, zoals hij stelt, daadwerkelijk geen onderwijs heeft gevolgd. Dat appellant zich naar eigen zeggen heeft vergeten uit te schrijven dient volgens verweerder daarom voor zijn rekening en risico te blijven. Verder heeft verweerder vastgesteld dat appellant onvoldoende studiepunten heeft behaald om aan de studievoortgangsnorm te voldoen en dat geen bijzondere omstandigheden zijn aangevoerd die het tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Gelet hierop heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de examencommissie in redelijkheid tot een negatief bindend studieadvies heeft kunnen komen.

Het geschil in beroep

2.5. Appellant betwist niet dat hij het gehele studiejaar 2020-2021 als student bij de bacheloropleiding Werktuigbouwkunde ingeschreven heeft gestaan. Hij voert aan dat verweerder niet heeft onderkend dat voor de opleiding Werktuigbouwkunde geen oordeel over zijn geschiktheid kan worden gegeven, nu hij in het geheel niet aan het onderwijs heeft deelgenomen. Daarbij heeft appellant uiteengezet dat hij in het studiejaar 2019-2020 niet is geselecteerd voor de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek waarvoor een numerus fixus geldt. Om die reden is hij gestart met de opleiding Werktuigbouwkunde. Om zich toch te kunnen richten op de toelating tot de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek voor het volgende studiejaar, heeft hij zich in februari 2020 voor de opleiding Werktuigbouwkunde uitgeschreven. In het studiejaar 2020-2021 heeft hij zich opnieuw aangemeld voor de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek. Zekerheidshalve heeft hij zich ook opnieuw aangemeld voor de opleiding Werktuigbouwkunde, aangezien de uitslag van de selectie voor de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek pas bekend zou worden gemaakt na de uiterste aanmelddatum. Vervolgens is appellant geselecteerd voor de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek en heeft hij zijn inschrijving voor de opleiding Werktuigbouwkunde abusievelijk niet ingetrokken. Volgens appellant staat vast dat hij niet aan werkgroepen, digitale bijeenkomsten en tentamens van de opleiding Werktuigbouwkunde heeft deelgenomen. Het louter afwijzen op grond van een administratieve overweging is volgens appellant onterecht. De decaan heeft daarmee oneigenlijk gebruik gemaakt van het instrument van het bindend studieadvies. De decaan had gebruik moeten maken van zijn bevoegdheid om ten gunste van hem af te wijken van de OER, aldus appellant.

Beoordeling door het College

2.6. Niet in geschil is dat appellant in het studiejaar 2020-2021 als student bij de bacheloropleiding Werktuigbouwkunde ingeschreven heeft gestaan. Ook niet in geschil is dat hij in dat jaar geen studiepunten voor die opleiding heeft behaald en daarmee niet heeft voldaan aan de studievoortgangsnorm van 39 studiepunten.

2.7. Naar het oordeel van het College is het uitgangspunt dat een student die geen enkel studiepunt in zijn propedeutische fase haalt, ongeschikt moet worden geacht voor de opleiding met een negatief bindend studieadvies tot gevolg, op zichzelf gerechtvaardigd.

2.8. In dit concrete geval heeft appellant echter, gelet op het verhandelde ter zitting, aannemelijk gemaakt dat hij in het studiejaar 2020-2021 geen onderwijs voor de opleiding Werktuigbouwkunde heeft gevolgd of tentamens van de opleiding heeft gedaan en dat zijn voortdurende inschrijving voor die opleiding in dat studiejaar op een misverstand berustte. Vast staat dat appellant zich in het studiejaar 2020-2021 voor de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek, waarvoor selectie in verband met numerus fixus gold, heeft aangemeld. Daarnaast heeft hij zich ingeschreven voor de opleiding Werktuigbouwkunde voor het geval hij

opnieuw niet zou worden geselecteerd voor de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek. Toen hij werd geselecteerd bij de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek, is hij met die opleiding gestart. Appellant heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat hij feitelijk niet meer met de opleiding Werktuigbouwkunde is gestart. Die inschrijving was immers bedoeld als alternatief, zodat hij in ieder geval een vergelijkbare studie kon volgen als hij zou worden uitgeloot bij de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek. De stelling van verweerder dat niet valt uit te sluiten dat appellant toch onderwijs heeft gevolgd bij de opleiding Werktuigbouwkunde, heeft verweerder niet kunnen concretiseren en geeft onvoldoende aanleiding tot twijfel aan de lezing van appellant. Dat hij zich niet heeft uitgeschreven en meerdere berichten over het aanstaande bindende negatieve studieadvies voor de studie Werktuigbouwkunde heeft genegeerd, valt hem, zoals hij zelf ook heeft erkend, te verwijten, maar is geen bewijs dat appellant wel onderwijs heeft gevolgd. Het College betrekt daarbij dat appellant, zoals uit zijn studieresultaten blijkt, wel onderdelen van de opleiding Lucht- en Ruimtevaarttechniek heeft gevolgd. Onder deze uitzonderlijke omstandigheden, waarbij appellant geen onderwijs heeft gevolgd en tentamens heeft gemaakt en waarbij de voortdurende inschrijving op een misverstand berustte, kan niet staande worden gehouden dat appellant door het enkele feit dat hij 0 punten voor deze opleiding heeft gehaald niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding Werktuigbouwkunde wegens ontoereikende studieresultaten. Het standpunt van verweerder ter zitting van het College dat tijdens het minnelijke schikkingsgesprek tussen de BSA-commissie en appellant is gebleken dat appellant ongeschikt is voor de opleiding Werktuigbouwkunde omdat hij geen reëel beeld heeft van de studie, is niet aan de beslissing ten grondslag gelegd en kan daarom niet tot een ander oordeel leiden. Verweerder heeft zich daarom ten onrechte op het standpunt gesteld dat de decaan aan appellant een negatief bindend studieadvies mocht geven.

Slotsom

2.9. Het beroep is gegrond.

2.10. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft van 14 oktober 2021;
III. verklaart het door appellant ingestelde administratief beroep tegen de beslissing van 27 augustus 2021 van de decaan van de faculteit Werktuigbouwkunde, Maritieme Techniek en Technische Materiaalwetenschappen gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de decaan van 27 augustus 2021;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 14 oktober 2021;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft tot vergoeding van bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00 (zegge: vijftienhonderd achttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft het door appellant betaalde griffierecht van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/136**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	5 januari 2022
Partijen:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	BNSA causaal verband corona COVID-19 melding persoonlijke omstandigheden uitstelgedrag
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b, eerste lid
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellant binnen redelijke termijn de bacheloropleiding Chemische Technologie zal afronden en op dit moment aldus niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt hiertoe dat verweerder terecht heeft overwogen dat de opleiding appellant voldoende mogelijkheden heeft geboden om te laten zien dat hij de opleiding aan kan, maar dat de studieresultaten zijn achtergebleven. Appellant betwist niet dat hij voor meerdere vakken een aantal keren aan het tentamen heeft deelgenomen en dat deze telkens niet zijn gehaald. De problemen waarop appellant heeft gewezen kunnen niet worden geverifieerd omdat appellant zich niet bij de studentendecaan en/of zijn studieloopbaanbegeleider heeft gemeld. 2.5.1. Het College stelt vast dat appellant tijdens de hoorzitting bij verweerder heeft toegegeven dat hij zijn omstandigheden niet heeft gemeld, omdat hij niet gemakkelijk praat over persoonlijke zaken. In reactie daarop heeft de examencommissie aangegeven dat zij een uitspraak op het beroep wenst, maar ook dat er een mogelijkheid bestaat dat het besluit wordt heroverwogen als appellant met nadere informatie komt. Uit het vervolg van het procedure is niet gebleken dat appellant er zichtbaar werk van heeft gemaakt om de benodigde informatie bij de examencommissie aan te leveren. Uit de door verweerder overgelegde e-mail van 20 september 2021 is af te leiden dat de verlangde informatie ook tot op dat moment niet door appellant is verstrekt. 2.5.2. Ter zitting heeft appellant uitgelegd dat hij vooral problemen heeft met *time management* en dat hij last heeft van uitstelgedrag en dat dit de persoonlijke omstandigheden zijn als gevolg waarvan hij studievertraging heeft opgelopen. Namens verweerder en de examencommissie is ter zitting verklaard dat de onderwijsinstelling hem juist bij deze problemen behulpzaam zou hebben kunnen zijn zodat zijn resultaten mogelijk niet zouden zijn achtergebleven, maar in dit stadium van de procedure is dat helaas niet meer mogelijk.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2021 heeft de examencommissie CE-IB namens het instellingsbestuur appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Chemische Technologie gegeven.

Bij beslissing van 3 oktober 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant op 12 november 2021 beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft op 29 november 2021 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 december 2021, waar appellant is verschenen. Verweerder was vertegenwoordigd door mr. C.A.M. Tiel, secretaris van het college van beroep voor de examens. Namens de examencommissie is dr. ir. B.D. Kieviet, voorzitter van die commissie, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2019-2020 begonnen aan de bacheloropleiding Chemische Technologie (English Stream) aan De Haagse Hogeschool. In dit studiejaar is het uitbrengen van een studieadvies vanwege de corona-maatregelen voor alle eerstejaars studenten uitgesteld. Appellant moest vervolgens tot aan het studiejaar 2020-2021 in totaal 50 studiepunten behalen om aan de BSA-norm te voldoen. Appellant heeft er daarvan 39 behaald, als de daarbij nog niet geregistreerde maar volgens appellant wel behaalde resultaten (6 studiepunten) worden meegeteld. Bij beslissing van 14 juli 2021 heeft de examencommissie hem daarom een BNSA gegeven. Verweerder heeft deze beslissing in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Bij de beoordeling is verweerder voorbijgegaan aan een deel van het bewijs. Appellant geniet op dit moment van zijn studie en wil graag laten zien dat hij die aankan. Hij zit inmiddels in het laatste studiejaar en hoeft nog maar twee vakken met elk 6 studiepunten te behalen. Hij wil graag in februari beginnen met zijn stage. Zijn toekomst hangt van deze studie af, te meer nu hij twee eerder aangevangen studies ook niet heeft afgerond.

2.3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat appellant te weinig studiepunten heeft behaald en dat hij zijn persoonlijke omstandigheden niet heeft gemeld, blijkbaar ook niet nadat hij er tweemaal door de examencommissie op is gewezen dat dat zou moeten. Met deze omstandigheden heeft de examencommissie dus geen rekening kunnen houden en kon er bijvoorbeeld ook geen aangepast studieprogramma worden aangeboden. Verder is door het ontbreken van deze informatie niet vast te stellen of er een causaal verband bestaat tussen de door appellant gestelde problemen en de vertraging bij de succesvolle afronding van het propedeuseprogramma.

2.4. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
"Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."

Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

2.5. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft zich op het standpunt mogen stellen dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellant binnen redelijke termijn de bacheloropleiding Chemische Technologie zal afronden en op dit moment aldus niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt hiertoe dat verweerder terecht heeft overwogen dat de opleiding appellant voldoende mogelijkheden heeft geboden om te laten zien dat hij de opleiding aan kan, maar dat de studieresultaten zijn achtergebleven. Appellant betwist niet dat hij voor meerdere vakken een aantal keren aan het tentamen heeft deelgenomen en dat deze telkens niet zijn gehaald. De problemen waarop appellant heeft gewezen kunnen niet worden geverifieerd omdat appellant zich niet bij de studentendecaan en/of zijn studieloopbaanbegeleider heeft gemeld.

2.5.1. Het College stelt vast dat appellant tijdens de hoorzitting bij verweerder heeft toegegeven dat hij zijn omstandigheden niet heeft gemeld, omdat hij niet gemakkelijk praat over persoonlijke zaken. In reactie daarop heeft de examencommissie aangegeven dat zij een uitspraak op het beroep wenst, maar ook dat er een mogelijkheid bestaat dat het besluit wordt heroverwogen als appellant met nadere informatie komt. Uit het vervolg van het procedure is niet gebleken dat appellant er zichtbaar werk van heeft gemaakt om de benodigde informatie bij de examencommissie aan te leveren. Uit de door verweerder overgelegde e-mail van 20 september 2021 is af te leiden dat de verlangde informatie ook tot op dat moment niet door appellant is verstrekt.

2.5.2. Ter zitting heeft appellant uitgelegd dat hij vooral problemen heeft met *time management* en dat hij last heeft van uitstelgedrag en dat dit de persoonlijke omstandigheden zijn als gevolg waarvan hij studievertraging heeft opgelopen. Namens verweerder en de examencommissie is ter zitting verklaard dat de onderwijsinstelling hem juist bij deze problemen behulpzaam zou hebben kunnen zijn zodat zijn resultaten mogelijk niet zouden zijn achtergebleven, maar in dit stadium van de procedure is dat helaas niet meer mogelijk.

2.6. Het betoog van appellant slaagt niet. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/137**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	9 februari 2022
Partijen:	appellante en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden:	beoordeling extra kans feedback herkansing kennen en kunnen maatwerk
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College stelt vast dat de module “Veranderen” geen deel uitmaakte van het reguliere onderwijsprogramma dat in het studiejaar 2020-2021 aangeboden werd. De reden hiervan is dat vanwege de kleinschaligheid van de opleiding het aanbod jaarlijks verschilt. Het College stelt ook vast dat de instelling appellante desondanks ter wille is geweest door speciaal voor haar een alternatief (maatwerk) aan te bieden, waarmee zij – buiten het reguliere programma om – een extra kans kreeg om de module “Veranderen” te doen. Hierbij heeft de instelling onder meer aan appellante te kennen gegeven dat het eerste criterium (het implementatieplan) in het kader van deze kans niet zou worden beoordeeld en dat er geen lessen zouden zijn. De instelling is dus, buiten de regelgeving om, appellante ter wille geweest door haar een extra kans te geven, buiten het reguliere programma om. Deze situatie valt niet gelijk te stellen met een eerste kans in een regulier programma, waarna gebruikelijk is dat er nog een herkansingsmogelijkheid volgt. Het CBE hoefde, in navolging van de examencommissie, geen aanleiding te zien om appellante nog een nieuwe herkansing aan te bieden. Van gerechtvaardigde verwachtingen bij appellante dat dit wel zou gebeuren, is geen sprake. Bij de aan appellante gegeven extra kans was er, anders dan bij het reguliere programma, geen mogelijkheid voor appellante om van lessen of begeleiding gebruik te maken. Dat betekende dat van begeleiding en feedback in mindere mate sprake was dan te doen gebruikelijk in een regulier programma. Appellante is er uitdrukkelijk op gewezen dat het aan haar was om het initiatief te nemen om feedback te krijgen. Het College stelt vast dat appellante bij het uiteindelijke inleveren van het draaiboek niet uitdrukkelijk en concreet om feedback heeft gevraagd. Het enkele inleveren van het draaiboek, is naar het oordeel van het College in een geval als hier aan de orde niet hetzelfde als een concreet verzoek om feedback. Onder deze omstandigheden ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat, wat betreft de feedback, onzorgvuldig zou zijn gehandeld. In de aanloop naar het uiteindelijke inleveren van het draaiboek heeft appellante overigens wel enige feedback gekregen en na afloop van de module (in het beoordelingsformulier) heeft zij eveneens feedback gekregen. Voor zover appellante heeft gesteld dat zij een workshop mocht uitvoeren, wat volgens haar betekende dat het niet anders kon zijn dan dat het draaiboek voldoende was, is ter zitting toegelicht dat het niet zo is dat het draaiboek per definitie een voldoende moet zijn om de workshop te mogen doen. Een workshop kan los gezien worden van het draaiboek. Tijdens de zitting is bovendien toegelicht dat tijdens het

Criterium Gericht Interview eventuele missers in een draaiboek nog hersteld kunnen worden. Het College ziet onder deze omstandigheden in wat appellante heeft aangevoerd, geen reden om aan te nemen dat een voldoende beoordeling van het draaiboek een voorwaarde is voor het starten aan de workshop.
Over de stelling van appellante dat de beoordeling van het onderdeel Reflectie mede zal zijn beïnvloed door de fouten in de procedure wat betreft het draaiboek en de feedback, heeft het CBE, de examencommissie volgend, toegelicht dat dit te onderscheiden onderdelen zijn. Bij het onderdeel Reflectie gaat het erom dat een student in staat is te reflecteren op zijn of haar handelen en identiteit als veranderaar. Het College vindt dit standpunt van het CBE niet onjuist. Daarom ziet het College, anders dan appellante, geen verband tussen de beoordeling van het draaiboek/feedback en de beoordeling van het onderdeel Reflectie.
De slotsom is dat het College in wat appellante heeft aangevoerd geen concrete aanknopingspunten ziet voor het oordeel dat de beoordeling van de module “Veranderen” op onzorgvuldige wijze is verricht. Niet is gebleken dat voorschriften van procedurele aard zijn geschonden.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 28 mei 2021 heeft de examinator de module “Veranderen” met een onvoldoende beoordeeld.

Bij beslissing van 15 september 2019 heeft het CBE het door appellante tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 januari 2021, waar appellante, bijgestaan door mr. C.P.J.M. van de Ven, advocaat, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. R.H.J. van Stokkom, secretaris van het CBE zijn verschenen. Namens de opleiding was M.H.J.M. van den Broek, aanwezig.

2. <u>Overwegingen</u>

Inleiding

2.1. Appellante volgt sinds september 2019 de deeltijd bacheloropleiding Management in de Zorg aan de Avans Hogeschool. Zij heeft in het studiejaar 2020-2021 deelgenomen aan de onderwijsmodule “Veranderen”. Deze module bestaat uit 5 onderdelen, te weten:

1. Het implementatieplan
2. Het programma (inclusief een draaiboek)
3. Weerstand/veranderbeleid
4. Begeleiden werkplektaak
5. Reflectie op de professionele identiteit als behandelaar.
Toetsing van de 5 onderdelen vindt (achteraf) plaats door middel van een Criterium Gericht Interview. Appellante heeft voor de onderdeel 2 en 5 een onvoldoende gehaald. Hierdoor heeft appellante een onvoldoende (4,5) gekregen voor de module “Veranderen”.

2.1.1. Appellante heeft de module “Veranderen” eerder gevolgd in het studiejaar 2019-2020. Toen heeft zij een eerste toetsmogelijkheid en een herkansing gedaan. Haar eerste toets is beoordeeld met een onvoldoende en de herkansing eveneens met een onvoldoende.
Vast staat dat de module “Veranderen” geen deel uitmaakt van het reguliere onderwijsprogramma dat in het studiejaar 2020-2021 aangeboden werd. De instelling heeft evenwel in een verzoek van appellante aanleiding gezien om voor haar een alternatief (maatwerk) te bieden; appellante kreeg een extra kans, buiten het reguliere programma om, om de module alsnog te behalen, wat niet is gelukt. De instelling heeft geen aanleiding gezien om appellante daarna een nieuwe herkansing aan te bieden.

2.1.2. Appellante kan zich niet met de onvoldoende beoordeling van de module verenigen. Zij vindt onder meer dat zij in aanmerking had moeten komen voor een nieuwe herkansing. Ook voert appellante aan dat zij te weinig feedback heeft gehad.

Nieuwe beroepsgrond

2.2. Het College stelt vast dat appellante voor het eerst tijdens de zitting naar voren heeft gebracht dat de beoordelingsnorm (die geldt voor de module “Veranderen”) niet transparant en duidelijk is. Het College laat dit betoog (wegens strijd met een goede procesorde) bij de beoordeling buiten beschouwing. Het CBE is door het in deze fase van de procedure inbrengen van dit betoog belemmerd in haar mogelijkheden hierop adequaat te reageren. Bovendien is niet gebleken dat dit betoog niet eerder naar voren had kunnen worden gebracht.

Wijze van toetsen

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

Beroepsgronden

2.4. Appellante kan zich niet ermee verenigen dat het CBE de onvoldoende in stand heeft gelaten. Zij vindt dat zij voor de module ten onrechte geen nieuwe herkansingsmogelijkheid heeft gekregen, die normaal gesproken in een studiejaar altijd wordt gegeven. Volgens appellante was sprake van een nieuwe opdracht, zodat de gebruikelijke herkansingsmogelijkheid gegeven had moeten worden. Verder voert zij aan dat zij onvoldoende feedback heeft gehad, wat betreft het draaiboek dat zij uiteindelijk heeft ingeleverd. Een en ander zal ook de beoordeling van het onderdeel Reflectie hebben beïnvloed, aldus appellante.

Beoordeling door het College

2.5. Het College stelt vast dat de module “Veranderen” geen deel uitmaakte van het reguliere onderwijsprogramma dat in het studiejaar 2020-2021 aangeboden werd. De reden hiervan is dat vanwege de kleinschaligheid van de opleiding het aanbod jaarlijks verschilt. Het College stelt ook vast dat de instelling appellante desondanks ter wille is geweest door speciaal voor haar een alternatief (maatwerk) aan te bieden, waarmee zij – buiten het reguliere programma om – een extra kans kreeg om de module “Veranderen” te doen. Hierbij heeft de instelling onder meer aan appellante te kennen gegeven dat het eerste criterium (het implementatieplan) in het kader van deze kans niet zou worden beoordeeld en dat er geen lessen zouden zijn. De instelling is dus, buiten de regelgeving om, appellante ter wille geweest door haar een extra kans te geven, buiten het reguliere programma om. Deze situatie valt niet gelijk te stellen met een eerste kans in een regulier programma, waarna gebruikelijk is dat er nog een herkansingsmogelijkheid volgt. Het CBE hoefde, in navolging van de examencommissie, geen aanleiding te zien om appellante nog een nieuwe herkansing aan te bieden. Van gerechtvaardigde verwachtingen bij appellante dat dit wel zou gebeuren, is geen sprake.

Bij de aan appellante gegeven extra kans was er, anders dan bij het reguliere programma, geen mogelijkheid voor appellante om van lessen of begeleiding gebruik te maken. Dat betekende dat van begeleiding en feedback in mindere mate sprake was dan te doen gebruikelijk in een regulier programma. Appellante is er uitdrukkelijk op gewezen dat het aan haar was om het initiatief te nemen om feedback te krijgen. Het College stelt vast dat appellante bij het uiteindelijke inleveren van het draaiboek niet uitdrukkelijk en concreet om feedback heeft gevraagd. Het enkele inleveren van het draaiboek, is naar het oordeel van het College in een geval als hier aan de orde niet hetzelfde als een concreet verzoek om feedback. Onder deze omstandigheden ziet het College geen aanleiding voor het oordeel dat, wat betreft de feedback, onzorgvuldig zou zijn gehandeld. In de aanloop naar het uiteindelijke inleveren van het draaiboek heeft appellante overigens wel enige feedback gekregen en na afloop van de module (in het beoordelingsformulier) heeft zij eveneens feedback gekregen.
Voor zover appellante heeft gesteld dat zij een workshop mocht uitvoeren, wat volgens haar betekende dat het niet anders kon zijn dan dat het draaiboek voldoende was, is ter zitting toegelicht dat het niet zo is dat het draaiboek per definitie een voldoende moet zijn om de workshop te mogen doen. Een workshop kan los gezien worden van het draaiboek. Tijdens de zitting is bovendien toegelicht dat tijdens het Criterium Gericht Interview eventuele missers in een draaiboek nog hersteld kunnen worden. Het College ziet onder deze omstandigheden in wat appellante heeft aangevoerd, geen reden om aan te nemen dat een voldoende beoordeling van het draaiboek een voorwaarde is voor het starten aan de workshop.
Over de stelling van appellante dat de beoordeling van het onderdeel Reflectie mede zal zijn beïnvloed door de fouten in de procedure wat betreft het draaiboek en de feedback, heeft het CBE, de examencommissie volgend, toegelicht dat dit te onderscheiden onderdelen zijn. Bij het onderdeel Reflectie gaat het erom dat een student in staat is te reflecteren op zijn of haar handelen en identiteit als veranderaar. Het College vindt dit standpunt van het CBE niet onjuist. Daarom ziet het College, anders dan appellante, geen verband tussen de beoordeling van het draaiboek/feedback en de beoordeling van het onderdeel Reflectie.
De slotsom is dat het College in wat appellante heeft aangevoerd geen concrete aanknopingspunten ziet voor het oordeel dat de beoordeling van de module “Veranderen” op onzorgvuldige wijze is verricht. Niet is gebleken dat voorschriften van procedurele aard zijn geschonden.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/139**
Rechter(s):	mrs. Borman, Drop en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	11 juli 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	beoordelingsformulieren deskundig kennen of kunnen onafhankelijk toelatingscommissie vooraf
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. In hetgeen appellant heeft aangevoerd ziet het College geen grond voor het oordeel dat in de bestreden beslissing ten onrechte is overwogen dat de toelatingscommissie tot haar oordeel heeft kunnen komen. De beoordeling is verricht aan de hand van een vooraf vastgestelde Scoringslijst behorende bij de selectie Master Farmacie van de Universiteit Leiden voor het studiejaar 2020-2021. Met verweerder is het College van oordeel dat het referentiekader voor de beoordeling voldoende is uitgewerkt. Uit wat op de beoordelingsformulieren is vermeld, is af te leiden dat de in de Scoringslijst omschreven criteria zijn toegepast. De beoordelaars die betrokken waren bij de beoordeling van het verzoek tot toelating moeten worden verondersteld deskundig en onafhankelijk te zijn. Uit de stukken is niet gebleken dat hieraan moet worden getwijfeld en uit wat appellant heeft aangevoerd is dat ook niet af te leiden. Beide beoordelaars komen onafhankelijk van elkaar tot (min of meer) dezelfde conclusie. Aan appellant is de beslissing toegelicht in de aanvullende beslissing van 24 juni 2021, in het minnelijke schikkingsgesprek van 27 juni 2021 en in het verweerschrift dat de toelatingscommissie bij verweerder heeft ingediend. Aan appellant kan worden toegegeven dat de procedure niet geheel vlekkeloos is verlopen, maar dat die procedure heeft geleid tot een dusdanig onzorgvuldige totstandkoming van de beslissing dat deze om die reden voor vernietiging in aanmerking komt, kan niet worden gezegd. 2.6. Wat hiervoor is overwogen, betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 mei 2021, aangevuld bij beslissing van 24 juni 2021, heeft de Toelatingscommissie van de master Farmacie van de Universiteit Leiden (hierna: de toelatingscommissie) aan appellant meegedeeld dat zijn verzoek om toelating tot de masteropleiding Farmacie is afgewezen.

Bij ongedateerde beslissing, verzonden op 5 oktober 2021, heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend. Daarbij is verzocht om geheimhouding van het ingevulde beoordelingsformulier. De geheimhoudingskamer van het College heeft dat verzoek afgewezen.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 maart 2022, waar appellant is verschenen. Verweerder was vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-Van de Loo, secretaris van verweerder. Verder waren aanwezig mr. J. Havelaar, opleidingscoördinator Farmacie, en mr. K. Bavinck, jurist bij de Raad van Bestuur van het Leids Universitair Medisch Centrum.

2. Overwegingen

2.1. Appellant studeert geneeskunde aan de Universiteit van Amsterdam. Hij heeft verzocht, naast deze studie, te worden toegelaten tot de masteropleiding Farmacie. Dat verzoek is door de toelatingscommissie afgewezen omdat appellant bij de kwalitatieve eis ‘Communicatieve vaardigheden’ met 2 van de 6 te behalen punten ‘onder verwachting’ heeft gescoord. De toelatingscommissie heeft vastgesteld dat appellant moeite had *to-the-point* en duidelijk te formuleren. Daarnaast zou appellant zeer beperkt bereid zijn om kritisch naar zichzelf en zijn handelen te kijken.

2.2. Appellant betoogt dat hij in de procedure bij verweerder is benadeeld omdat hij niet tijdig beschikte over het beoordelingsformulier dat aan de beoordeling ten grondslag lag. Uit dat formulier is – naderhand – gebleken dat het niet volledig was ingevuld. Zo zijn bijvoorbeeld de vooropleidingen van appellant niet volledig vermeld. Op het formulier is daardoor ook een onjuiste score opgenomen. Daarnaast is de beoordeling inhoudelijk onjuist en is niet duidelijk hoe in een gesprek van 10 minuten communicatieve vaardigheden (kunnen) worden getoetst. Dat deze vaardigheden in orde zijn, blijkt volgens appellant uit het feit dat zijn beheersing van de Nederlandse taal en zijn schrijfopdracht voldoende/goed zijn bevonden. De beoordeling lijkt meer toegespitst op de vraag of de combinatie geneeskunde/farmacie mogelijk is en niet zo zeer te gaan over de communicatieve vaardigheden. De in het formulier gebruikte woorden wijzen niet op een neutrale beoordeling. Appellant herkent zich niet in wat de beoordelaars hebben vastgesteld.

2.3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant inderdaad niet tijdig beschikte over het beoordelingsformulier, maar dat hij daardoor niet is benadeeld. Ook al zou een inzagemogelijkheid zijn geboden, dan zou appellant wegens zijn verblijf in het buitenland daarvan geen gebruik hebben kunnen maken. De feitelijke beoordeling komt overeen met de weergave op het formulier. Dat appellant zich niet herkent in de beoordeling maakt niet dat de procedure niet juist is verlopen. Appellant heeft niet aannemelijk gemaakt dat geen sprake was van een onafhankelijke, professionele en correcte beoordeling.

2.4.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht, kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.

2.4.2. Voornoemde bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van de bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat, wat betreft de aan de beslissing van 5 oktober 2021 ten grondslag liggende beslissingen van de toelatingscommissie van 18 mei 2021 en 24 juni 2021, het College slechts kan beoordelen of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de toelatingscommissie geen algemeen verbindende voorschriften heeft geschonden en ook overigens niet onzorgvuldig heeft besloten.

2.5. In hetgeen appellant heeft aangevoerd ziet het College geen grond voor het oordeel dat in de bestreden beslissing ten onrechte is overwogen dat de toelatingscommissie tot haar oordeel heeft kunnen komen. De beoordeling is verricht aan de hand van een vooraf vastgestelde Scoringslijst behorende bij de selectie Master Farmacie van de Universiteit Leiden voor het studiejaar 2020-2021. Met verweerder is het College van oordeel dat het referentiekader voor de beoordeling voldoende is uitgewerkt. Uit wat op de beoordelingsformulieren is vermeld, is af te leiden dat de in de Scoringslijst omschreven criteria zijn toegepast. De beoordelaars die betrokken waren bij de beoordeling van het verzoek tot toelating moeten worden verondersteld deskundig en onafhankelijk te zijn. Uit de stukken is niet gebleken dat hieraan moet worden getwijfeld en uit wat appellant heeft aangevoerd is dat ook niet af te leiden. Beide beoordelaars komen onafhankelijk van elkaar tot (min of meer) dezelfde conclusie. Aan appellant is de beslissing toegelicht in de aanvullende beslissing van 24 juni 2021, in het minnelijke schikkingsgesprek van 27 juni 2021 en in het verweerschrift dat de toelatingscommissie bij verweerder heeft ingediend. Aan appellant kan worden toegegeven dat de procedure niet geheel vlekkeloos is verlopen, maar dat die procedure heeft geleid tot een dusdanig onzorgvuldige totstandkoming van de beslissing dat deze om die reden voor vernietiging in aanmerking komt, kan niet worden gezegd.

2.6. Wat hiervoor is overwogen, betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman als voorzitter en mr. J.Th. Drop en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt als leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/141**
Rechter(s):	mrs. Borman, Van Diepenbeek en Streefkerk
Datum uitspraak:	23 maart 2022
Partijen:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden:	disproportioneel geluidsopname ongeldigverklaring proctoring webcam
Artikelen:	OER: artikel 4.8
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht het standpunt van de commissie voor de examens onderschreven dat het door de uitgevallen webcam niet mogelijk was een juist oordeel omtrent kennis, inzicht en vaardigheden van appellant vast te stellen. De webcam heeft meer dan een uur niet gefunctioneerd. In die periode was geen visuele surveillance door middel van proctoring mogelijk. De commissie voor de examens hoefde niet de in die periode gemaakte geluidsopname te beluisteren. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, kan bij proctoring een geluidsopname een beeldopname niet vervangen. Dat er op de geluidopname niets vreemds of verdachts te horen zou moeten zijn, doet hieraan niet af. De commissie voor de examens heeft de ongeldigverklaring niet gebaseerd op een vermoeden van fraude door appellant, maar op het gedurende een uur onmogelijk zijn van visuele surveillance. Van een onevenredige beslissing is geen sprake. Appellant heeft zijn tentamenkans behouden. De universiteit heeft inmiddels ook de inschrijving van appellant verlengd, zodat hij van die kans gebruik kan maken. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 september 2021 heeft de commissie voor de examens het door appellant op 24 augustus 2021 afgelegde online tentamen voor het vak Cultuurgeschiedenis van de oudheid ongeldig verklaard.

Bij beslissing van 17 november 2021 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 28 januari 2022, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de commissie voor de examens is haar secretaris, mr. M.F.R.H. Ruijschop, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft op 24 augustus 2021 het online tentamen voor het vak Cultuurgeschiedenis van de oudheid afgelegd. De online surveillance hierbij is door middel van proctoring uitgevoerd. De bij proctoring noodzakelijke webcam van appellant is kort na aanvang van het tentamen uitgevallen. Na iets meer dan een uur is de werking van de webcam hersteld. Voor de commissie voor de examens is dit aanleiding geweest het door appellant afgelegde tentamen ongeldig te verklaren, omdat het door de uitgevallen webcam niet mogelijk was op basis van het tentamen een juist oordeel omtrent kennis, inzicht en vaardigheden van appellant vast te stellen. De commissie voor de examens heeft de ongeldigverklaring bij de beslissing van 2 september 2021 aan appellant meegedeeld. In deze beslissing heeft de commissie voor de examens nadrukkelijk te kennen gegeven dat appellant niet van fraude wordt beschuldigd. Verder heeft de commissie voor de examens te kennen geven dat appellant zijn tentamenkans behoudt. Verweerder heeft deze beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat verweerder heeft miskend dat de beslissing van de commissie voor de examens onzorgvuldig is voorbereid en een disproportionele werking heeft. Hierbij wijst hij erop dat hij ongeveer een uur na aanvang van het tentamen zag dat de webcam was uitgevallen. Dit heeft hij gemeld via de chat en na ongeveer vijf minuten is de beeldverbinding hersteld, waarna hij verder is gegaan met het tentamen. De geluidverbinding is niet verbroken geweest. Op de geluidsopname zou niets vreemds of verdachts te horen moeten zijn, alleen het geluid van vingers op een toetsenbord en gezucht bij een volgende vraag. Als dit was onderzocht, had dit de commissie voor de examens tot een coulanter oordeel hebben kunnen brengen. Verder wijst hij erop dat het behoud van zijn tentamenkans een lege huls is, omdat zijn inschrijving is verlopen.

2.3. Artikel 4.8, onder f, van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) luidt: “De commissie voor de examens is bevoegd tot ongeldigverklaring van een tentamen of een onderdeel daarvan, indien een juist oordeel omtrent kennis, inzicht en vaardigheden van de tentamenkandidaat op basis van het tentamen of dat onderdeel niet mogelijk is gebleken.”

In het addendum van 26 mei 2021 bij de OER, onderdeel C, staat: “Ten aanzien van een online thuistentamen geldt het volgende:

- Studenten dienen zich strikt te houden aan de genoemde instructies om te voorkomen dat een tentamen ongeldig wordt verklaard door de commissie voor de examens. Indien de roomscan(s) niet volledig (altijd bureaublad, ruimte, oren, polsen en hulpmiddelen tonen) of onduidelijk is/zijn, of men zich niet houdt aan de instructies (zie ook de tabel hierna) kan een tentamen door de commissie voor de examens ongeldig worden verklaard.
- Wanneer zich, voordat een student toegang heeft tot het tentamen, technische problemen voordoen, krijgt de student een Geldig absent. Hij dient dan eerst zijn resterende tentamenkansen te benutten. Indien de cursus daarmee niet succesvol kan worden afgerond, krijgt de student een extra tentamenkans en wordt indien nodig de inschrijfduur verlengd.
- Indien een student tijdens het tentamen technische storing heeft beslist de commissie voor de examens op basis van de omstandigheden van het geval.”

Voorts staat er:

> “De student is zelf verantwoordelijk voor goed werkende apparatuur tijdens het tentamen. In geval van nood is er geen noodoplossing beschikbaar. De OU heeft een test-tentamen beschikbaar om vooraf instellingen te kunnen controleren.”

En:

> “Student dient zichtbaar in beeld te blijven, behalve wanneer het legitimatiebewijs en de eventuele hulpmiddelen getoond moeten worden en bij het maken van een roomscan. De student mag tijdens het tentamen de ruimte niet verlaten.”

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht het standpunt van de commissie voor de examens onderschreven dat het door de uitgevallen webcam niet mogelijk was een juist oordeel omtrent kennis, inzicht en vaardigheden van appellant vast te stellen. De webcam heeft meer dan een uur niet gefunctioneerd. In die periode was geen visuele surveillance door middel van proctoring mogelijk. De commissie voor de examens hoefde niet de in die periode gemaakte geluidsopname te beluisteren. Zoals verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, kan bij proctoring een geluidsopname een beeldopname niet vervangen. Dat er op de geluidopname niets vreemds of verdachts te horen zou moeten zijn, doet hieraan niet af. De commissie voor de examens heeft de ongeldigverklaring niet gebaseerd op een vermoeden van fraude door appellant, maar op het gedurende een uur onmogelijk zijn van visuele surveillance. Van een onevenredige beslissing is geen sprake. Appellant heeft zijn tentamenkans behouden. De universiteit heeft inmiddels ook de inschrijving van appellant verlengd, zodat hij van die kans gebruik kan maken.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/142**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	24 februari 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	BNSA minnelijke schikking SIS studieadvies termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen:	WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 2:14, eerste lid Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11 Studentenstatutuut: artikel 2.2 OER: artikel 5.1
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.1. Het College acht het aannemelijk dat het BNSA op 9 juli 2021 door de hogeschool aan appellant is verzonden. De vertegenwoordiger van het CBE heeft ter zitting van het College toegelicht dat beslissingen van de hogeschool altijd in SIS worden gegenereerd. Een beslissing is dan zichtbaar in SIS en daarnaast wordt een kopie van de beslissing verzonden naar het HvA e-mailaccount van de desbetreffende student. Een beslissing is dus zowel in SIS als via de HvA e-mailaccount van de student zichtbaar voor de student. Als de e-mail naar het HvA e-mailaccount niet goed wordt afgeleverd, dan wordt dit door het systeem herkend en ontvangt de hogeschool daarvan een automatisch e-mailbericht. In dat geval stuurt de hogeschool de desbetreffende beslissing nogmaals naar het tweede e-mailadres dat bij haar bekend is, zoals een privé-e-mailadres van de student. In de SIS-overzichtsgegevens van appellant staat dat het BNSA op 9 juli 2021 is gegenereerd, wat volgens het systeem inhoudt dat het is verzonden. De hogeschool heeft geen foutmelding ontvangen bij verzending van het BNSA naar het HvA e-mailaccount van appellant, wat volgens het systeem inhoudt dat het goed is afgeleverd op het e-mailadres. Appellant heeft onvoldoende feiten gesteld op grond waarvan de ontvangst van het BSNA redelijkerwijs moet worden betwijfeld. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellant louter heeft gesteld dat hij de e-mail niet heeft ontvangen. Verder heeft appellant ter zitting van het College desgevraagd verklaard dat hij SIS niet heeft geraadpleegd in de periode van 9 juli 2021 tot 23 augustus 2021 omdat hij ervan uitging in die periode geen bindend studieadvies te ontvangen. Gelet hierop komt het College tot het oordeel dat het CBE terecht heeft geconcludeerd dat het administratief beroepschrift buiten de beroepstermijn is ingediend. 2.4.2. Volgens het College heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de termijnoverschrijding redelijkerwijs niet verschoonbaar is. Ingevolge artikel 5.1, eerste lid, van de OER wordt een studieadvies per e-mail aan de student kenbaar gemaakt. Zoals hiervoor reeds is uiteengezet, is een beslissing van de hogeschool zichtbaar in SIS en wordt het naar het HvA e-mailaccount van de student verzonden. Voorts is de student ingevolge artikel 2.2, eerste lid, van het Studentenstatuut

verantwoordelijk voor het regelmatig raadplegen van zijn HvA e-mailaccount en SIS. Daarmee is gewaarborgd dat de student op deze wijze voldoende bereikbaar is. Het BNSA kon derhalve per e-mail aan appellant worden bekendgemaakt. Ter zitting van het College heeft de vertegenwoordiger van het CBE toegelicht dat studenten bij de inschrijving voor een opleiding aan de hogeschool altijd worden gewezen op de regels in het Studentenstatuut. Appellant heeft dit niet als zodanig betwist. Met zijn inschrijving voor de opleiding moet er derhalve van worden uitgegaan dat appellant heeft ingestemd met het bepaalde in artikel 2.2, eerste lid. Dit brengt mee dat artikel 2:14, eerste lid, van de Awb niet aan elektronische verzending in de weg staat. Gelet op het bepaalde in artikel 2.2, eerste lid, van het Studentenstatuut had het op de weg van appellant gelegen om ook aan het einde van het studiejaar regelmatig het SIS en zijn HvA e-mailaccount te verifiëren. Dit geldt temeer nu appellant wist dan wel redelijkerwijs behoorde te weten dat hij aan het einde van het studiejaar een bindend studieadvies zou ontvangen. Hierover was van de zijde van de hogeschool meermaals gecommuniceerd richting appellant. Zo heeft de studieloopbaanbegeleider appellant tijdens het studieloopbaantraject erop gewezen dat hij gelet op zijn studieresultaten in juli 2021 mogelijk een BSNA zou kunnen ontvangen. Ook heeft appellant in het betrokken studiejaar een brief ontvangen van de hogeschool over het melden van persoonlijke omstandigheden waarin was vermeld dat aan het einde van het studiejaar een bindend studieadvies zou volgen. Het is het College niet gebleken dat appellant feitelijk niet in staat was zijn e-mailaccount en het SIS te raadplegen.
2.4.3. Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgronden tegen de niet-ontvankelijkverklaring falen. Gelet hierop komt het College niet toe aan bespreking van de inhoudelijke beroepsgronden tegen het BNSA.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 9 juli 2021 heeft de examencommissie van de opleiding Communication and Multimedia Design (hierna: de examencommissie) appellant namens het college van bestuur een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de opleiding Communication and Multimedia Design (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 9 november 2021 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 februari 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. K.J. de Haan, advocaat te Amsterdam, ter zitting is verschenen. Het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, heeft de zitting via een videoverbinding bijgewoond.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 2:14, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), gelezen in samenhang met artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW)) kan een bestuursorgaan een bericht dat tot een of meer geadresseerden is gericht, elektronisch verzenden voor zover de geadresseerde kenbaar heeft gemaakt dat hij langs deze weg voldoende bereikbaar is.

Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de WHW bedraagt de termijn voor het indienen van een beroepschrift zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Awb, vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

Ingevolge artikel 7.61, derde lid, van de WHW zendt het college van beroep het beroepschrift alvorens het in behandeling te nemen aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen.

In artikel 5.1, tweede lid, van de Onderwijs- en examenregeling 2021-2021 van de opleiding (hierna: de OER) is bepaald dat het studieadvies per e-mail aan de studenten kenbaar wordt gemaakt.

In artikel 2.2, eerste lid, van het Studentenstatuut 2021-2021 van de hogeschool (hierna: het Studentenstatuut) is bepaald dat ten behoeve van het onderwijs aan studenten een HvA e-mailaccount beschikbaar wordt gesteld. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van de student dit e-mailaccount regelmatig te raadplegen. Datzelfde geldt voor het regelmatig raadplegen van het Studenten Informatie Systeem (hierna: SIS). De gevolgen van het niet regelmatig raadplegen van het door de hogeschool beschikbaar gestelde e-mailaccount en het SIS, zijn voor risico van de student.

2.2. Bij beslissing van 9 juli 2021 heeft de examencommissie appellant een BNSA verstrekt. Het CBE heeft het daartegen ingestelde administratief beroep kennelijk niet-ontvankelijk verklaard, omdat het administratief beroepschrift niet tijdig is ingediend nu de beroepstermijn is geëindigd op 20 augustus 2021 en het administratief beroepschrift op 23 augustus 2021 is ingediend. De door appellant aangevoerde omstandigheden vormen volgens het CBE geen aanleiding om de termijnoverschrijding redelijkerwijs verschoonbaar te achten.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij heeft in zijn beroepschrift en ter zitting van het College het volgende aangevoerd.
Er is gehandeld in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW nu de examencommissie niet met appellant is nagegaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is. Appellant had de examencommissie veelvuldig gemaild met de vraag of hij door mocht met de opleiding en tijdens het telefonisch gesprek op 7 september 2021 informeerde de examencommissie hem enkel dat hij de opleiding niet mocht voortzetten. Over een minnelijke schikking is toen niet gesproken.

Appellant zag te laat dat zijn bindend studieadvies negatief was en dat hij maar een aantal weken de tijd had om in beroep te gaan. Hij had op 2 augustus 2021 een e-mail gestuurd naar de examencommissie met de vraag wanneer hij een bindend studieadvies kon verwachten. Daarop ontving hij een automatisch e-mailbericht inhoudende dat de examencommissie met vakantiereces was en dat hij pas na 23 augustus 2021 een reactie kon verwachten. Gelet hierop heeft hij pas weer op 23 augustus 2021 zijn e-mailbox gecontroleerd en gezien dat de examencommissie hem al op 10 augustus 2021 een e-mailbericht had gestuurd waarbij was aangegeven dat de uitslag al eerder naar hem was verstuurd. Hij heeft meteen op dezelfde dag een beroepschrift ingediend bij het CBE. Appellant ontkent de beslissing op 9 juli 2021 te hebben ontvangen. Pas op 23 augustus 2021 is hij met de beslissing bekend geworden aan de hand van voormelde e-mail van de examencommissie van 10 augustus 2021.
Als wel moet worden uitgegaan van een correcte digitale verzending van de beslissing op 9 juli 2021, dan is volgens appellant sprake van een verschoonbare termijnoverschrijding, nu de examencommissie gelet op het bepaalde in artikel 2:14, eerste lid, van de Awb, niet had mogen afleiden dat hij kenbaar heeft gemaakt dat hij langs elektronische weg voldoende bereikbaar is. Gelet op de zwaarwichtigheid van de beslissing, had de examencommissie niet mogen volstaan met digitale verzending van het BNSA, maar had ook verzending naar zijn postadres moeten plaatsvinden. Dit geldt temeer nu de beslissing in de schoolvakantie is verstuurd en van een student in redelijkheid niet kan worden verwacht dat deze in de vakantieperiode frequent schoolsystemen controleert.
Verder heeft appellant een aantal inhoudelijke gronden tegen het BNSA naar voren gebracht.

2.4. Ter zitting van het College heeft de vertegenwoordiger van het CBE toegelicht dat op 7 september 2021 een telefonisch gesprek is gevoerd tussen de examencommissie en appellant. Tijdens dit gesprek heeft de examencommissie bezien of een minnelijke schikking als bedoeld in artikel 7.61, derde lid, van de WHW met appellant mogelijk was. De examencommissie maakte uit het gesprek op dat geen minnelijke schikking kon worden bereikt, wat vervolgens aan het CBE is doorgegeven. Het College ziet in hetgeen appellant heeft aangevoerd en ter zitting van het College naar voren heeft gebracht, onvoldoende aanknopingspunten die erop duiden dat dit in twijfel moet worden getrokken. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW is gehandeld.

2.4.1. Het College acht het aannemelijk dat het BNSA op 9 juli 2021 door de hogeschool aan appellant is verzonden. De vertegenwoordiger van het CBE heeft ter zitting van het College toegelicht dat beslissingen van de hogeschool altijd in SIS worden gegenereerd. Een beslissing is dan zichtbaar in SIS en daarnaast wordt een kopie van de beslissing verzonden naar het HvA e-mailaccount van de desbetreffende student. Een beslissing is dus zowel in SIS als via de HvA e-mailaccount van de student zichtbaar voor de student. Als de e-mail naar het HvA e-mailaccount niet goed wordt afgeleverd, dan wordt dit door het systeem herkend en ontvangt de hogeschool daarvan een automatisch e-mailbericht. In dat geval stuurt de hogeschool de desbetreffende beslissing nogmaals naar het tweede e-mailadres dat bij haar bekend is, zoals een privé-e-mailadres van de student. In de SIS-overzichtsgegevens van appellant staat dat het BNSA op 9 juli 2021 is gegenereerd, wat volgens het systeem inhoudt dat het is verzonden. De hogeschool heeft geen foutmelding ontvangen bij verzending van het BNSA naar het HvA e-mailaccount van appellant, wat volgens het systeem inhoudt dat het goed is afgeleverd op het e-mailadres. Appellant heeft onvoldoende feiten gesteld op grond waarvan de ontvangst van het BSNA redelijkerwijs moet worden betwijfeld. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellant louter heeft gesteld dat hij de e-mail niet heeft ontvangen. Verder heeft appellant ter zitting van het College desgevraagd verklaard dat hij SIS niet heeft geraadpleegd in de periode van 9 juli 2021 tot 23 augustus 2021 omdat hij ervan uitging in die periode geen bindend studieadvies te ontvangen. Gelet hierop komt het College tot het oordeel dat het CBE terecht heeft geconcludeerd dat het administratief beroepschrift buiten de beroepstermijn is ingediend.

2.4.2. Volgens het College heeft het CBE zich terecht op het standpunt gesteld dat de termijnoverschrijding redelijkerwijs niet verschoonbaar is. Ingevolge artikel 5.1, eerste lid, van de OER wordt een studieadvies per e-mail aan de student kenbaar gemaakt. Zoals hiervoor reeds is uiteengezet, is een beslissing van de hogeschool zichtbaar in SIS en wordt het naar het HvA e-mailaccount van de student verzonden. Voorts is de student ingevolge artikel 2.2, eerste lid, van het Studentenstatuut verantwoordelijk voor het regelmatig

raadplegen van zijn HvA e-mailaccount en SIS. Daarmee is gewaarborgd dat de student op deze wijze voldoende bereikbaar is. Het BNSA kon derhalve per e-mail aan appellant worden bekendgemaakt. Ter zitting van het College heeft de vertegenwoordiger van het CBE toegelicht dat studenten bij de inschrijving voor een opleiding aan de hogeschool altijd worden gewezen op de regels in het Studentenstatuut. Appellant heeft dit niet als zodanig betwist. Met zijn inschrijving voor de opleiding moet er derhalve van worden uitgegaan dat appellant heeft ingestemd met het bepaalde in artikel 2.2, eerste lid. Dit brengt mee dat artikel 2:14, eerste lid, van de Awb niet aan elektronische verzending in de weg staat. Gelet op het bepaalde in artikel 2.2, eerste lid, van het Studentenstatuut had het op de weg van appellant gelegen om ook aan het einde van het studiejaar regelmatig het SIS en zijn HvA e-mailaccount te verifiëren. Dit geldt temeer nu appellant wist dan wel redelijkerwijs behoorde te weten dat hij aan het einde van het studiejaar een bindend studieadvies zou ontvangen. Hierover was van de zijde van de hogeschool meermaals gecommuniceerd richting appellant. Zo heeft de studieloopbaanbegeleider appellant tijdens het studieloopbaantraject erop gewezen dat hij gelet op zijn studieresultaten in juli 2021 mogelijk een BSNA zou kunnen ontvangen. Ook heeft appellant in het betrokken studiejaar een brief ontvangen van de hogeschool over het melden van persoonlijke omstandigheden waarin was vermeld dat aan het einde van het studiejaar een bindend studieadvies zou volgen. Het is het College niet gebleken dat appellant feitelijk niet in staat was zijn e-mailaccount en het SIS te raadplegen.

2.4.3. Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgronden tegen de niet-ontvankelijkverklaring falen. Gelet hierop komt het College niet toe aan bespreking van de inhoudelijke beroepsgronden tegen het BNSA.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/144**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	31 mei 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	BNSA persoonlijke omstandigheden
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. In hetgeen appellant aanvoert ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft zich evenals de BSA-commissie op het standpunt mogen stellen dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellant binnen redelijke termijn de voltijdse bacheloropleiding Business Administration zal afronden en op dit moment aldus niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt hiertoe dat verweerder heeft kunnen vaststellen dat ook als de gemelde omstandigheden van appellant bij de beoordeling van de studievoortgang worden betrokken er onvoldoende perspectief bestaat dat appellant zijn studie binnen een redelijke termijn zal voltooien. Verweerder heeft dat mogen baseren op de geringe studievoortgang in het tweede jaar van de studie. Appellant heeft toen immers slechts 12 studiepunten behaald aan eerstejaars- en 6 studiepunten aan tweedejaarsvakken. Uit de persoonlijke omstandigheden kan deze beperkte voortgang niet voldoende worden verklaard. Verweerder heeft er, in navolging van de BSA-commissie, naar het oordeel van het College verder terecht op gewezen dat het op de weg van appellant lag om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat op zorgvuldige wijze had kunnen worden vastgesteld of een causaal verband bestond tussen die omstandigheden en de studieresultaten. In de brieven van 27 januari 2020, 3 september 2020 en 20 juli 2021 is appellant hierop ook nadrukkelijk gewezen. Ook de algemene informatie op de website van de onderwijsinstelling maakt melding van de voortgangseisen en de gevolgen bij het niet behalen daarvan. Door zijn problemen pas op 28 juli 2021, aan het eind van het studiejaar, te melden heeft appellant de onderwijsinstelling de mogelijkheid ontnomen om hem te adviseren over de (on)mogelijkheden om de studie (in aangepaste vorm) te vervolgen, of werkcolleges te volgen op andere momenten. Uit de overige gegevens in het dossier volgt niet dat verweerder zich anderszins, gelet op de behaalde resultaten en het aantal tentamenkansen, niet op het standpunt heeft mogen stellen dat appellant niet geschikt werd geacht voor de opleiding. 2.5.1. Dat het appellant naar eigen zeggen veel moeite en tijd heeft gekost om bewijsstukken te verzamelen over zijn ziekenhuisopnames werpt hierop geen ander licht. Dat geldt ook voor nader bewijs dat appellant nu nog zou kunnen leveren. Appellant zou zich ook zonder deze stukken bij een decaan of studieadviseur hebben kunnen melden. 2.5.2. Anders dan appellant meent is hij ten opzichte van studenten in latere studiejaren niet benadeeld. Weliswaar hoeven studenten in het studiejaar 2021-2022 maar 42 studiepunten aan eerstejaarsvakken te halen, maar zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht moeten die punten niet over een periode van twee jaar, maar over een periode van één jaar worden behaald en moeten alle 60 punten van de propedeuse binnen twee jaar zijn behaald.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 augustus 2021 heeft de decaan van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde van de Universiteit van Amsterdam aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Business Administration gegeven.

Bij beslissing van 8 november 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De meervoudige kamer van het College heeft de zaak verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 februari 2022. Appellant, bijgestaan door zijn tolk I. Popov, heeft door middel van videohoren aan de zitting deelgenomen. Verweerder was vertegenwoordigd door mr. M.M. de Roon, secretaris van het college van beroep voor de examens. Via videohoren was daarnaast drs. C.A.W. Troost, voorzitter van de BSA-commissie, aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is in het studiejaar 2019-2020 begonnen aan de bacheloropleiding Business Administration. Appellant heeft aan het eind van het tweede jaar een BNSA gekregen. Hij moest in het studiejaar 2020-2021 in totaal 48 studiepunten aan eerstejaars vakken hebben behaald om aan de BSA-norm te voldoen. Appellant heeft 42 studiepunten aan eerstejaars vakken behaald, waarvan 12 gedurende het tweede jaar van zijn studie.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij heeft in januari 2021 een ski-ongeluk gehad waarna hij een week in het ziekenhuis heeft gelegen en hij heeft een dubbele longontsteking gehad als gevolg van besmetting met het coronavirus. Ook daarvoor heeft hij in het ziekenhuis gelegen. Hij heeft zijn medische omstandigheden naar eigen zeggen destijds niet gemeld omdat hij ervan uitging dat hij zijn tentamens zou kunnen (in)halen.

2.3. Verweerder stelt zich, de BSA-commissie volgend, op het standpunt dat appellant voor de propedeuse te weinig studiepunten heeft behaald. Appellant heeft in het tweede studiejaar slechts 12 studiepunten aan eerstejaars vakken gehaald. Hij heeft er daarnaast voor gekozen ook tweedejaars vakken te volgen en daarin tentamens af te leggen, waar de nadruk had moeten liggen op het behalen van de propedeuse. Appellant heeft gedurende zijn inschrijving geen contact gehad met zijn studieadviseur over bijzondere omstandigheden en de planning van de studie.

2.4. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
"Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."

Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt, voor zover van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

2.5. In hetgeen appellant aanvoert ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft zich evenals de BSA-commissie op het standpunt mogen stellen dat onvoldoende vertrouwen bestaat dat appellant binnen redelijke termijn de voltijdse bacheloropleiding Business Administration zal afronden en op dit moment aldus niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding. Het College overweegt hiertoe dat verweerder heeft kunnen vaststellen dat ook als de gemelde omstandigheden van appellant bij de beoordeling van de studievoortgang worden betrokken er onvoldoende perspectief bestaat dat appellant zijn studie binnen een redelijke termijn zal voltooien. Verweerder heeft dat mogen baseren op de geringe studievoortgang in het tweede jaar van de studie. Appellant heeft toen immers slechts 12 studiepunten behaald aan eerstejaars- en 6 studiepunten aan tweedejaarsvakken. Uit de persoonlijke omstandigheden kan deze beperkte voortgang niet voldoende worden verklaard. Verweerder heeft er, in navolging van de BSA-commissie, naar het oordeel van het College verder terecht op gewezen dat het op de weg van appellant lag om zijn persoonlijke omstandigheden tijdig kenbaar te maken, zodat op zorgvuldige wijze had kunnen worden vastgesteld of een causaal verband bestond tussen die omstandigheden en de studieresultaten. In de brieven van 27 januari 2020, 3 september 2020 en 20 juli 2021 is appellant hierop ook nadrukkelijk gewezen. Ook de algemene informatie op de website van de onderwijsinstelling maakt melding van de voortgangseisen en de gevolgen bij het niet behalen daarvan. Door zijn problemen pas op 28 juli 2021, aan het eind van het studiejaar, te melden heeft appellant de onderwijsinstelling de mogelijkheid ontnomen om hem te adviseren over de (on)mogelijkheden om de studie (in aangepaste vorm) te vervolgen, of werkcolleges te volgen op andere momenten. Uit de overige gegevens in het dossier volgt niet dat verweerder zich anderszins, gelet op de behaalde resultaten en het aantal tentamenkansen, niet op het standpunt heeft mogen stellen dat appellant niet geschikt werd geacht voor de opleiding.

2.5.1. Dat het appellant naar eigen zeggen veel moeite en tijd heeft gekost om bewijsstukken te verzamelen over zijn ziekenhuisopnames werpt hierop geen ander licht. Dat geldt ook voor nader bewijs dat appellant nu nog zou kunnen leveren. Appellant zou zich ook zonder deze stukken bij een decaan of studieadviseur hebben kunnen melden.

2.5.2. Anders dan appellant meent is hij ten opzichte van studenten in latere studiejaren niet benadeeld. Weliswaar hoeven studenten in het studiejaar 2021-2022 maar 42 studiepunten aan eerstejaarsvakken te halen, maar zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht moeten die punten niet over een periode van twee jaar, maar over een periode van één jaar worden behaald en moeten alle 60 punten van de propedeuse binnen twee jaar zijn behaald.

2.6. Wat hiervoor is overwogen betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/146**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	9 maart 2022
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	afgeronde cijfers beoordeling beoordelingsmatrix corona COVID-19 cum laude fair play beginsel gewogen gemiddelde iudicium kennen en kunnen onderwijsbelasting persoonlijke omstandigheden scriptiecommissie vooringenomenheid
Artikelen:	WHW: artikel 7.61, tweede lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Regels en Richtlijnen: artikel 4.3 Regels en Richtlijnen: artikel 5.1 Regels en Richtlijnen: artikel 5.4
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	*Inzake weigering iudicium* *[…]* 2.5. Het College ziet geen aanwijzingen die erop duiden dat de examencommissie dan wel het CBE met vooringenomenheid heeft gehandeld. Appellant heeft zijn stellingen op dit punt onvoldoende onderbouwd. Om die reden ziet het College ook geen reden om te concluderen dat in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor dan wel de goede procesorde is gehandeld. Het CBE heeft over het zittingsverslag toegelicht dat geen separaat verslag is opgemaakt maar dat ervoor is gekozen om het verhandelde ter zitting op te nemen in de beslissing van 24 augustus 2021. De wet verzet zich hier niet tegen. *Inzake beoordeling masterscriptie* 2.5.1. Het is het College niet gebleken dat de beoordeling van de masterscriptie strijdig is met enig voorschrift van procedurele aard als bedoeld in 2.1. Daartoe heeft het College het volgende in aanmerking genomen. Het is op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van het College niet aannemelijk dat het CBE zodanige aanwijzingen of instructies aan de examinatoren heeft gegeven dat er geen objectieve beoordeling van de masterscriptie heeft kunnen plaatsvinden. De e-mail van de beoordelaar aan appellant van 24 juni 2021 bevat daartoe geen aanknopingspunten. Verder heeft het CBE ter zitting van het College meermaals nadrukkelijk verklaard dat aan de examinatoren geen aanwijzingen of instructies inzake de beoordeling zijn gegeven. In wat appellant heeft aangevoerd, wordt onvoldoende aanleiding gezien om hieraan te twijfelen. Hieruit volgt dat appellant ook geen stukken zijn onthouden waaruit zou blijken van dergelijke aanwijzingen of instructies. Gelet hierop is er ook geen strijd met het beginsel van fair-play. Verder

heeft de beoordeling plaatsgevonden conform artikel 5.1 van de Regels en Richtlijnen. Het scriptietraject is conform de course manual met een beoordelingsmatrix beoordeeld aan de hand van acht dimensies. Deze beoordelingsmatrix wordt toegepast bij alle scriptietrajecten van de initiële masteropleidingen van de Rotterdam School of Management. De beoordelingsmatrix is een hulpmiddel bij het vaststellen van het eindcijfer voor de scriptie. Masterscripties worden beoordeeld op een schaal van 0,0 tot en met 10,0, nauwkeurig tot op 0,5 punt. Beide examinatoren hebben te kennen gegeven de masterscriptie van appellant goed te vinden. Zij hebben overleg gevoerd of het cijfer 8,0 of 8,5 moest worden toegekend. Uiteindelijk is het cijfer 8,0 toegekend; met name de analyse van de data heeft het cijfer nadelig beïnvloed.

Inzake weigering iudicium

2.5.2. Het staat het instellingsbestuur volgens het College vrij om eigen beleid te voeren inzake toekenning van het iudicium. Het CBE heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat andere faculteiten (van andere universiteiten) andere regels voor toekenning van het iudicium hanteren, niet maakt dat in strijd met de wet dan wel onredelijk is gehandeld. De toepasselijke regels van de universiteit voor toekenning van het iudicium zijn opgenomen in artikel 5.4, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet voldoet aan de voorwaarde in artikel 5.4, tweede lid, aanhef en onder a, van de Regels en Richtlijnen nu het op basis van de studiepunten gewogen gemiddelde van de afgeronde cijfers voor de examenonderdelen (inclusief het scriptietraject) in het geval van appellant geen 8,25 of hoger is. Derhalve is terecht geoordeeld dat appellant op grond van de regels niet in aanmerking komt voor het iudicium.

Het College is van oordeel dat op goede gronden geen aanleiding is gezien om in dit geval af te wijken van de regels. Zoals hiervoor reeds is overwogen, is de beoordeling van de masterscriptie niet in strijd met enig voorschrift van procedurele aard als bedoeld in 2.1 tot stand gekomen. Voor zover appellant heeft gesteld dat hij vanwege persoonlijke omstandigheden niet aan bedoelde grens van 8,25 en hoger heeft kunnen voldoen, overweegt het College als volgt. Appellant heeft gesteld dat hij zijn methodiek tijdens het scriptietraject heeft moeten aanpassen wegens de omstandigheden rond corona en dat uit de beoordeling blijkt dat de dataverzameling zijn cijfer nadelig heeft beïnvloed. Uit de stukken blijkt dat uit navraag bij de examinatoren is gebleken dat dit geen grote rol heeft gespeeld bij de totstandkoming van het cijfer. De impact van de situatie rond corona is beperkt geweest tot hooguit het online afnemen van interviews en mogelijk het ontstaan van meer drukte bij sommige bedrijven. Verder heeft niet zozeer de dataverzameling het scriptiecijfer nadelig beïnvloed, maar juist de analyse van de data. Ook heeft appellant gewezen op de onzekerheid die bestond rondom zijn uitwisseling in het najaar en het moeten volgen van een extra vak in de korte periode van maart 2021 tot en met juni 2021. Het College maakt uit de stukken op dat appellant wegens de onzekerheid over het al dan niet doorgaan van de uitwisseling mogelijk het vak vrije elective in het laatste onderwijsblok heeft moeten volgen. Dat is echter een vak dat in het reguliere examenprogramma thuishoort en dus regulier is ingeroosterd naast het scriptietraject. Alle studenten die niet op uitwisseling gaan, moeten dit

vak volgen. Het betreft dus geen extra onderwijsbelasting, maar een reguliere onderwijsbelasting. Het College ziet dan ook niet in dat appellant hierdoor nadeel heeft ondervonden. Overigens maakt het College uit de stukken op dat appellant alsnog in het najaar op uitwisseling is gegaan en daarmee de uitwisseling in het examenprogramma kon inbrengen in plaats van het vak vrije elective. De uitwisseling is beoordeeld met “voldaan” en heeft het gemiddelde dus niet nadelig beïnvloed. De enkele omstandigheid dat met het cijfer 8,5 voor zijn masterscriptie wel aan de voorwaarde als bedoeld artikel 5.4, tweede lid, onder a, van de Regels en Richtlijnen zou zijn voldaan, rechtvaardigt volgens het College ook geen afwijking van de regels. In wat appellant heeft aangevoerd, ziet het College verder geen aanknopingspunten om te concluderen dat het CBE heeft gehandeld in strijd met het verbod van willekeur. Appellant heeft zijn stellingen op dit punt onvoldoende onderbouwd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 juni 2021 hebben de examinatoren van de Rotterdam School of Management (hierna: de examinatoren) appellant het cijfer 8,0 toegekend voor zijn masterscriptie Business Information Management (hierna: masterscriptie). Bij beslissing van 28 juni 2021 heeft de examencommissie van de Rotterdam School of Management (hierna: de examencommissie) geweigerd appellant het iudicium “cum laude” (hierna: het iudicium) toe te kennen.

Bij beslissing van 24 augustus 2021 heeft het CBE de daartegen door appellant ingestelde administratief beroepen ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

De zaak is verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 februari 2022, waar appellant, bijgestaan door T. Alberts, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. B. van den Mulken, secretaris van het CBE, en mr. M. Sparidis-Hans zijn verschenen. Tevens was aanwezig mr. C.M. Dirks - van den Broek, secretaris van de examencommissie RSM

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

Ingevolge artikel 4.3, eerste lid, van de Regels en Richtlijnen van de ”60 EC initiële MSc-degree opleidingen 2020-2021” van de Rotterdam School of Management (hierna: de Regels en Richtlijnen) wordt de masterscriptie beoordeeld met cijfers van de schaal 0,0 – 10,0 nauwkeurig tot op 0,5 punt.

Ingevolge artikel 5.1, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen wordt het scriptietraject beoordeeld door een scriptiecommissie.
Ingevolge het derde lid bestaat die commissie uit ten minste twee leden: een coach en een meelezer.
Ingevolge het vierde lid beoordeelt de scriptiecommissie een masterscriptie aan de hand van de beoordelingsmatrix op basis van de scriptie en de mondelinge verdediging. De beoordeling geschiedt unaniem.

Ingevolge artikel 5.4, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen wordt het iudicium “cum laude” (hierna: het iudicium) toegekend indien de student ten minste aan de volgende voorwaarden heeft voldaan:

a. het op basis van de studiepunten gewogen gemiddelde van de afgeronde cijfers (op één decimaal) voor de examenonderdelen (inclusief het scriptietraject) een 8,25 of hoger is, waarbij
b. het cijfer voor het scriptietraject ten minste een 8,0 is
c. (…)

2.2. De examinatoren hebben de masterscriptie van appellant beoordeeld met het cijfer 8.0. De examencommissie heeft het verzoek van appellant om toekenning van het iudicium afgewezen, omdat niet is voldaan aan de voorwaarde als bedoeld in artikel 5,4, tweede lid, aanhef en onder a, van de Regels en Richtlijnen.

2.3**.** Het CBE heeft deze beslissingen in stand gelaten. Daartoe heeft het CBE het volgende overwogen.

Inzake beoordeling masterscriptie

2.3.1. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de beoordeling van de masterscriptie naar inhoud of wijze van totstandkoming niet genoegzaam is onderbouwd of dat de examinatoren niet in redelijkheid tot hun beoordeling hebben kunnen komen. In dit verband is overwogen dat het beoordelingsformulier door beide beoordelaars is ondertekend en is voorzien van een uitgebreide toelichting. Verder zijn er onvoldoende

aanknopingspunten naar voren gebracht op grond waarvan enige twijfel bestaat dat de beoordelaars zonder vooringenomenheid hebben gehandeld. Ook wist appellant al geruime tijd wanneer hij zijn masterscriptie moest inleveren zodat hij bij zijn planning voldoende rekening had kunnen houden met de coronasituatie. De omstandigheid dat de uitwisseling mogelijk niet door zou gaan en appellant een extra vak moest volgen, is van onvoldoende gewicht omdat het gemiddelde van appellant hierdoor niet negatief is beïnvloed en er geen sprake is geweest van extra onderwijsbelasting, aldus het CBE.

Inzake weigering iudicium

2.3.2. De examencommissie heeft een grote beoordelingsruimte bij het toekennen van het iudicium. De wijze van puntentoekenning brengt met zich dat de mate van detaillering bij de beoordeling van de masterscriptie groot is en dat hierdoor examinatoren een goed gevoel hebben bij de waarde van de niveaus. Verder is van belang dat de masterscriptie minder dan 27% (16/60) van het gewogen gemiddelde bepaalt en dat door het inbrengen van de uitwisseling (exchange) het gemiddelde van appellant omhoog is gebracht. Verder worden bij het berekenen van een gewogen gemiddelde over de examenonderdelen niet alleen afrondingsnadelen maar ook afrondings-voordelen betrokken. Anders dan appellant betoogt, maakt het gegeven dat andere faculteiten (van andere universiteiten) andere eisen voor toekenning van het iudicium hanteren, niet dat in strijd met de wet dan wel onredelijk is gehandeld. Het staat de examencommissie volgens het CBE vrij om eigen beleid op dit punt te hanteren.

2.4. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij stelt dat het CBE nieuwe argumenten aanhaalt die ter zitting bij het CBE onbehandeld zijn gebleven. Verder is volgens hem sprake van vooringenomenheid; hij heeft het idee dat de beslissing al vaststond voor de zitting. Dit is in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor en de goede procesorde. Verder heeft het CBE ten onrechte geen zittingsverslag beschikbaar gesteld. Meer specifiek heeft appellant, samengevat weergegeven, nog het volgende aangevoerd.

Inzake beoordeling masterscriptie

2.4.1. Het CBE is onvoldoende ingegaan op zijn stelling dat de examinatoren zich niet vrij genoeg voelden om mee te wegen dat appellant het iudicium cum laude zou mislopen met het cijfer 8,0 en zou verkrijgen met het cijfer 8,5. Uit het verhandelde op de zitting van het CBE op 24 augustus 2021, eerdere gesprekken tussen hoofdassessor en appellant en in het dossier opgenomen correspondentie blijkt dat de examinatoren welwillend zouden zijn geweest als ze dit in hun overwegingen hadden mogen meenemen. Ter zitting van het College heeft appellant nader toegelicht dat het volgens hem aannemelijk is dat de examinatoren ten behoeve van de beoordeling strikte aanwijzingen hebben gekregen van het CBE. Het betrof namelijk een herbeoordeling nadat het CBE de eerdere beoordeling had vernietigd en het College bij uitspraak van 14 juli 2021 in zaaknummer CBHO 2020/060.5 uitspraak had gedaan op het door appellant daartegen ingestelde beroep. Eén van de examinatoren is Engelstalig zodat het niet anders kan dan dat het CBE uitgelegd moet hebben wat er moest gebeuren na eerdergenoemde uitspraak van 14 juli 2021. Hiervan bevinden zich echter geen stukken in het dossier. De bewijslast dat sprake is geweest van een onbevoegde aanwijzing van het CBE aan de examinatoren ligt bij appellant, terwijl het CBE niet alle relevante stukken op dit punt beschikbaar heeft gesteld. Dit is in strijd met het beginsel van fair-play als bedoeld in artikel 7.61, tweede lid, van de WHW, aldus appellant. Appellant verzoekt het College om de zaak na vernietiging zelf af te doen. Hij heeft geen vertrouwen in een objectieve herbeoordeling door het CBE. Verder vreest appellant voor een wraakzuchtige reactie van de zijde van de universiteit die zijn

loopbaan kan beschadigen. Appellant wantrouwt de universiteit op basis van het handelen tot nu toe.

Inzake weigering iudicium

2.4.2. Het oordeel van het CBE is onvoldoende onderbouwd. Verder heeft het CBE niet onderkend dat sprake is geweest van vooringenomenheid van de zijde van de examencommissie. Verder lijken de afwegingen van het CBE willekeurig. Daarnaast heeft het CBE verder onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden.

2.4.3. Appellant betoogt verder dat de onrechtmatige onzorgvuldigheid, te weten het niet nakomen van een door het CBE opgewekte verwachting, voldoende is om schadevergoeding te eisen. Als appellant nu alsnog cum laude afstudeert, lijdt hij immateriële schade omdat hij als gevolg van onnodige rechtsonzekerheid geen erkenning hiervoor kan krijgen tijdens de ceremonie met zijn klasgenoten, nu dat afstuderen een week voor het toezenden van de beslissing van het CBE plaatsvond.

2.5. Het College ziet geen aanwijzingen die erop duiden dat de examencommissie dan wel het CBE met vooringenomenheid heeft gehandeld. Appellant heeft zijn stellingen op dit punt onvoldoende onderbouwd. Om die reden ziet het College ook geen reden om te concluderen dat in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor dan wel de goede procesorde is gehandeld. Het CBE heeft over het zittingsverslag toegelicht dat geen separaat verslag is opgemaakt maar dat ervoor is gekozen om het verhandelde ter zitting op te nemen in de beslissing van 24 augustus 2021. De wet verzet zich hier niet tegen.

Inzake beoordeling masterscriptie

2.5.1. Het is het College niet gebleken dat de beoordeling van de masterscriptie strijdig is met enig voorschrift van procedurele aard als bedoeld in 2.1. Daartoe heeft het College het volgende in aanmerking genomen. Het is op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting van het College niet aannemelijk dat het CBE zodanige aanwijzingen of instructies aan de examinatoren heeft gegeven dat er geen objectieve beoordeling van de masterscriptie heeft kunnen plaatsvinden. De e-mail van de beoordelaar aan appellant van 24 juni 2021 bevat daartoe geen aanknopingspunten. Verder heeft het CBE ter zitting van het College meermaals nadrukkelijk verklaard dat aan de examinatoren geen aanwijzingen of instructies inzake de beoordeling zijn gegeven. In wat appellant heeft aangevoerd, wordt onvoldoende aanleiding gezien om hieraan te twijfelen. Hieruit volgt dat appellant ook geen stukken zijn onthouden waaruit zou blijken van dergelijke aanwijzingen of instructies. Gelet hierop is er ook geen strijd met het beginsel van fair-play. Verder heeft de beoordeling plaatsgevonden conform artikel 5.1 van de Regels en Richtlijnen. Het scriptietraject is conform de course manual met een beoordelingsmatrix beoordeeld aan de hand van acht dimensies. Deze beoordelingsmatrix wordt toegepast bij alle scriptietrajecten van de initiële masteropleidingen van de Rotterdam School of Management. De beoordelingsmatrix is een hulpmiddel bij het vaststellen van het eindcijfer voor de scriptie. Masterscripties worden beoordeeld op een schaal van 0,0 tot en met 10,0, nauwkeurig tot op 0,5 punt. Beide examinatoren hebben te kennen gegeven de masterscriptie van appellant goed te vinden. Zij hebben overleg gevoerd of het cijfer 8,0 of 8,5 moest worden toegekend. Uiteindelijk is het cijfer 8,0 toegekend; met name de analyse van de data heeft het cijfer nadelig beïnvloed.

Inzake weigering iudicium

2.5.2. Het staat het instellingsbestuur volgens het College vrij om eigen beleid te voeren inzake toekenning van het iudicium. Het CBE heeft terecht overwogen dat de omstandigheid dat andere faculteiten (van andere universiteiten) andere regels voor toekenning van het iudicium hanteren, niet maakt dat in strijd met de wet dan wel onredelijk is gehandeld. De toepasselijke regels van de universiteit voor toekenning van het iudicium zijn opgenomen in artikel 5.4, tweede lid, van de Regels en Richtlijnen. Tussen partijen is niet in geschil dat appellant niet voldoet aan de voorwaarde in artikel 5.4, tweede lid, aanhef en onder a, van de Regels en Richtlijnen nu het op basis van de studiepunten gewogen gemiddelde van de afgeronde cijfers voor de examenonderdelen (inclusief het scriptietraject) in het geval van appellant geen 8,25 of hoger is. Derhalve is terecht geoordeeld dat appellant op grond van de regels niet in aanmerking komt voor het iudicium.
Het College is van oordeel dat op goede gronden geen aanleiding is gezien om in dit geval af te wijken van de regels. Zoals hiervoor reeds is overwogen, is de beoordeling van de masterscriptie niet in strijd met enig voorschrift van procedurele aard als bedoeld in 2.1 tot stand gekomen. Voor zover appellant heeft gesteld dat hij vanwege persoonlijke omstandigheden niet aan bedoelde grens van 8,25 en hoger heeft kunnen voldoen, overweegt het College als volgt. Appellant heeft gesteld dat hij zijn methodiek tijdens het scriptietraject heeft moeten aanpassen wegens de omstandigheden rond corona en dat uit de beoordeling blijkt dat de dataverzameling zijn cijfer nadelig heeft beïnvloed. Uit de stukken blijkt dat uit navraag bij de examinatoren is gebleken dat dit geen grote rol heeft gespeeld bij de totstandkoming van het cijfer. De impact van de situatie rond corona is beperkt geweest tot hooguit het online afnemen van interviews en mogelijk het ontstaan van meer drukte bij sommige bedrijven. Verder heeft niet zozeer de dataverzameling het scriptiecijfer nadelig beïnvloed, maar juist de analyse van de data. Ook heeft appellant gewezen op de onzekerheid die bestond rondom zijn uitwisseling in het najaar en het moeten volgen van een extra vak in de korte periode van maart 2021 tot en met juni 2021. Het College maakt uit de stukken op dat appellant wegens de onzekerheid over het al dan niet doorgaan van de uitwisseling mogelijk het vak vrije elective in het laatste onderwijsblok heeft moeten volgen. Dat is echter een vak dat in het reguliere examenprogramma thuishoort en dus regulier is ingeroosterd naast het scriptietraject. Alle studenten die niet op uitwisseling gaan, moeten dit vak volgen. Het betreft dus geen extra onderwijsbelasting, maar een reguliere onderwijsbelasting. Het College ziet dan ook niet in dat appellant hierdoor nadeel heeft ondervonden. Overigens maakt het College uit de stukken op dat appellant alsnog in het najaar op uitwisseling is gegaan en daarmee de uitwisseling in het examenprogramma kon inbrengen in plaats van het vak vrije elective. De uitwisseling is beoordeeld met “voldaan” en heeft het gemiddelde dus niet nadelig beïnvloed. De enkele omstandigheid dat met het cijfer 8,5 voor zijn masterscriptie wel aan de voorwaarde als bedoeld artikel 5.4, tweede lid, onder a, van de Regels en Richtlijnen zou zijn voldaan, rechtvaardigt volgens het College ook geen afwijking van de regels.
In wat appellant heeft aangevoerd, ziet het College verder geen aanknopingspunten om te concluderen dat het CBE heeft gehandeld in strijd met het verbod van willekeur. Appellant heeft zijn stellingen op dit punt onvoldoende onderbouwd.

2.5.3. Uit het vorenstaande volgt dat de beroepsgronden falen.

2.6. Het beroep is ongegrond. De overige beroepsgronden behoeven geen bespreking. Gelet hierop bestaat ook geen aanleiding voor schadevergoeding.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/148**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	18 januari 2022
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	persoonlijke omstandigheden rechtsmiddelenclausule rechtvaardiging termijnoverschrijding verschoonbaar
Artikelen:	Awb: artikel 6:11
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast dat appellante niet bestrijdt dat zij niet tijdig administratief beroep heeft ingesteld. Het is het College niet gebleken dat zij dat wel tijdig zou hebben gedaan. Hierbij merkt het College op dat het besluit van 19 juli 2021 van de examencommissie een juiste rechtsmiddelenvoorlichting bevatte. Verder volgt het College het CBE in zijn standpunt dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Naar het oordeel van het College is geen rechtvaardiging gelegen in de door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden. Het College merkt hierbij op dat appellante haar gezondheidstoestand ten tijde van (het einde van) de termijn voor het instellen van administratief beroep niet met medische stukken heeft onderbouwd. Zelfs als het College aanneemt dat appellante toen fysiek en mentaal in een moeilijke situatie verkeerde, is naar het oordeel van het College door het CBE terecht gesteld dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daardoor niet in staat was om ofwel zelf tijdig administratief beroep in te stellen, ofwel een derde in te schakelen om dat voor haar te doen. Hierbij merkt het College op dat appellante blijkens de dossierstukken in staat was om op 30 augustus 2021 Whatsapp berichten te verzenden (en dat zij daags na het einde van de termijn voor het indienen van administratief beroep - op 31 augustus 2021 - een vliegreis heeft gemaakt). Dit duidt erop dat appellante, hoewel zij zich wellicht niet in een optimale toestand bevond, toch in staat was bepaalde dingen te regelen en te doen. Het College ziet ook daarom onvoldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat het indienen van een rechtsmiddel voor appellante in feitelijk opzicht onmogelijk was. Het College tekent hierbij ook aan dat appellante geen stukken van medische aard heeft ingebracht waaruit is af te leiden dat zij geen administratief beroep kon instellen. Een zogenoemd pro-forma administratief beroepschrift (dus: op nader aan te voeren gronden) was overigens al genoeg geweest om zeker te stellen dat de termijn niet zou worden overschreden. De omstandigheid - die de gemachtigde van appellante tijdens de zitting naar voren heeft gebracht - dat appellante aan het einde van de termijn voor het indienen van administratief beroep met haar ziekte bezig was en niet met het aanwenden van rechtsmiddelen, komt voor haar risico. Het had op de weg van appellante gelegen om de termijn in acht te nemen. Daarbij herhaalt het College dat appellante ook een derde had kunnen inschakelen om voor haar haar (pro forma) administratief beroep in te stellen. Het College is onder deze omstandigheden van oordeel dat het CBE het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit betekent dat het College niet kan toekomen aan hetgeen appellante

inhoudelijk naar voren heeft gebracht over het bindend negatief studieadvies.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder (hierna ook: het CBE).

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 juli 2021 heeft de examencommissie aan appellante een bindend negatief studieadvies verstrekt.

Bij beslissing van 8 september 2021 heeft het CBE het door appellante tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen de beslissing van het CBE heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 12 januari 2022, waar appellante, bijgestaan door mr. J.P.D. Visser, advocaat te Leiden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Het staat vast dat de termijn voor het indienen van administratief beroep afliep op 30 augustus 2021. Het CBE heeft het administratief beroepschrift van appellante pas op 8 september 2021 ontvangen. Het staat vast dat het administratief beroepschrift niet voor het einde van de termijn voor het indienen van administratief beroep ter post is bezorgd.

2.1.1. Appellante heeft derhalve buiten de wettelijke termijn administratief beroep ingesteld. Volgens het CBE was deze termijnoverschrijding niet verschoonbaar. Daarbij heeft het CBE erop gewezen dat de beslissing van 19 juli 2021 van de examencommissie een duidelijke rechtsmiddelenclausule bevatte. Verder heeft het CBE hierbij opgemerkt dat appellante niet heeft aangetoond dat zij vanwege haar gezondheid niet in staat was om tijdig beroep in te stellen. Ook heeft het CBE erop gewezen dat appellante desnoods een derde (een zaakwaarnemer) had kunnen inschakelen.

Beroepsgronden

2.2. Appellante voert aan dat het CBE haar administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens appellante is sprake van een verschoonbare termijnoverschrijding. Zij wijst erop dat zij fysiek en mentaal in slechte conditie was aan het einde van de termijn voor het indienen van administratief

beroep. Zij stelt een terugval te hebben gekregen verband houdend met eerdere persoonlijke omstandigheden.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt vast dat appellante niet bestrijdt dat zij niet tijdig administratief beroep heeft ingesteld. Het is het College niet gebleken dat zij dat wel tijdig zou hebben gedaan. Hierbij merkt het College op dat het besluit van 19 juli 2021 van de examencommissie een juiste rechtsmiddelenvoorlichting bevatte. Verder volgt het College het CBE in zijn standpunt dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. Naar het oordeel van het College is geen rechtvaardiging gelegen in de door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden.
Het College merkt hierbij op dat appellante haar gezondheidstoestand ten tijde van (het einde van) de termijn voor het instellen van administratief beroep niet met medische stukken heeft onderbouwd. Zelfs als het College aanneemt dat appellante toen fysiek en mentaal in een moeilijke situatie verkeerde, is naar het oordeel van het College door het CBE terecht gesteld dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daardoor niet in staat was om ofwel zelf tijdig administratief beroep in te stellen, ofwel een derde in te schakelen om dat voor haar te doen. Hierbij merkt het College op dat appellante blijkens de dossierstukken in staat was om op 30 augustus 2021 Whatsapp berichten te verzenden (en dat zij daags na het einde van de termijn voor het indienen van administratief beroep - op 31 augustus 2021 - een vliegreis heeft gemaakt). Dit duidt erop dat appellante, hoewel zij zich wellicht niet in een optimale toestand bevond, toch in staat was bepaalde dingen te regelen en te doen. Het College ziet ook daarom onvoldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat het indienen van een rechtsmiddel voor appellante in feitelijk opzicht onmogelijk was. Het College tekent hierbij ook aan dat appellante geen stukken van medische aard heeft ingebracht waaruit is af te leiden dat zij geen administratief beroep kon instellen. Een zogenoemd pro-forma administratief beroepschrift (dus: op nader aan te voeren gronden) was overigens al genoeg geweest om zeker te stellen dat de termijn niet zou worden overschreden. De omstandigheid - die de gemachtigde van appellante tijdens de zitting naar voren heeft gebracht - dat appellante aan het einde van de termijn voor het indienen van administratief beroep met haar ziekte bezig was en niet met het aanwenden van rechtsmiddelen, komt voor haar risico. Het had op de weg van appellante gelegen om de termijn in acht te nemen. Daarbij herhaalt het College dat appellante ook een derde had kunnen inschakelen om voor haar haar (pro forma) administratief beroep in te stellen.
Het College is onder deze omstandigheden van oordeel dat het CBE het administratief beroep terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Dit betekent dat het College niet kan toekomen aan hetgeen appellante inhoudelijk naar voren heeft gebracht over het bindend negatief studieadvies.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/149**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	23 maart 2022
Partijen:	appellant en CBE Open Universiteit
Trefwoorden:	belang beoordelen beoordeling schadevergoeding
Artikelen:	
Uitspraak:	Niet-ontvankelijk
Hoofdoverwegingen:	2.2. Het College overweegt ambtshalve als volgt. Appellant kan met zijn beroep tegen de beslissingen van verweerder van 20 oktober 2021 niet bereiken dat hem een voldoende eindcijfer voor het vak Integratiepracticum wordt toegekend. Hij heeft immers niet aan fasen 2, 3 en 4 deelgenomen, zodat hem zonder meer een onvoldoende eindresultaat zal worden toegekend. Hij heeft daarom geen belang bij een beoordeling van het beroep. Het behalen van een hoger cijfer voor alleen fase 1 levert appellant geen belang bij een beoordeling van het beroep op, omdat dit slechts een cijfer voor een fase van het vak is en geen betekenis heeft zonder deelname aan de overige fasen. Voor zover appellant stelt dat zijn belang is gelegen in door hem gewenste schadevergoeding, overweegt het College dat niet in zekere mate aannemelijk is dat hij als gevolg van de besluitvorming schade heeft geleden. De gewenste schadevergoeding is daarom geen belang dat een beoordeling van het beroep rechtvaardigt. Voor zover appellant stelt dat zijn belang is gelegen in het kunnen bespreken van de beoordeling van de door hem in fase 1 gemaakte opdrachten dan wel de opzet van het vak, overweegt het College dat het kunnen bespreken van de beoordeling en de opzet, zonder dat deze bespreking een hoger cijfer kan opleveren, evenmin een belang is dat een beoordeling van het beroep door het College rechtvaardigt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mailbericht van 19 april 2021 heeft de examinator van het vak Integratiepracticum aan appellant de door hem in fase 1 van het Integratiepracticum behaalde cijfers meegedeeld. Die cijfers zijn een 7 voor civiel recht en een 7 voor strafrecht, met een 7 als gemiddelde.

Bij beslissing van 22 juni 2021 heeft de examencommissie appellant namens de examinator medegedeeld dat hij een onvoldoende resultaat voor het vak Integratiepracticum heeft behaald.

Bij beslissingen van 20 oktober 2021 heeft verweerder de daartegen door appellant ingestelde administratief beroepen niet-ontvankelijk verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 februari 2022. Aan de zitting heeft verweerder, vertegenwoordigd door S.E.M. van der Westen LLB en mr. A.L.H. Koopman, secretaris en plaatsvervangend secretaris van verweerder, online deelgenomen. Ook de examencommissie, vertegenwoordigd door mr. M.F.R.H. Ruijschop, secretaris van de examencommissie, heeft online aan de zitting deelgenomen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Het vak Integratiepracticum bestaat uit vier fasen. Voor het verkrijgen van een eindcijfer moet een student elk van de vier fasen doorlopen en daarbij voldoen aan de gestelde eisen. Om door te gaan van fase 1 naar fase 2 moet voor fase 1 een voldoende worden behaald. Het eindcijfer voor het vak is een gewogen gemiddelde van de voor fasen 1 en 4 behaalde cijfers.
Appellant heeft met het behalen van de hem bij e-mailbericht van 19 april 2021 meegedeelde cijfers succesvol fase 1 doorlopen. Omdat hij de wijze van beoordelen van de door hem in fase 1 gemaakte opdrachten niet inzichtelijk vindt, heeft hij hiertegen administratief beroep ingesteld. In zijn administratief beroepschrift heeft hij te kennen gegeven het vak niet te zullen voortzetten, omdat hij in fase 4 wordt geacht een opdracht uit te voeren die hij niet kan aanvaarden en hij de opzet van het vak Integratiepracticum niet goed vindt. Omdat appellant niet aan fasen 2, 3 en 4 heeft deelgenomen, is hem bij beslissing van 22 juni 2021 meegedeeld dat hij een onvoldoende voor het vak heeft behaald. Ook hiertegen heeft hij administratief beroep ingesteld.
Verweerder heeft het administratief beroep tegen het e-mailbericht van 19 april 2021 niet-ontvankelijk verklaard, omdat de mededeling daarin van de door appellant voor fase 1 behaalde cijfers geen beslissing is waartegen administratief beroep kan worden ingesteld. Verweerder heeft ook het administratief beroep tegen de beslissing van 22 juni 2021 niet-ontvankelijk verklaard. Volgens verweerder heeft appellant geen belang bij een beoordeling van dat administratief beroep, omdat hij het vak niet wil voortzetten en na fase 1 niet meer aan het vak heeft deelgenomen.

2.2. Het College overweegt ambtshalve als volgt.
Appellant kan met zijn beroep tegen de beslissingen van verweerder van 20 oktober 2021 niet bereiken dat hem een voldoende eindcijfer voor het vak Integratiepracticum wordt toegekend. Hij heeft immers niet aan fasen 2, 3 en 4 deelgenomen, zodat hem zonder meer een onvoldoende eindresultaat zal worden toegekend. Hij heeft daarom geen belang bij een beoordeling van het beroep.
Het behalen van een hoger cijfer voor alleen fase 1 levert appellant geen belang bij een beoordeling van het beroep op, omdat dit slechts een cijfer voor een fase van het vak is en geen betekenis heeft zonder deelname aan de overige fasen. Voor zover appellant stelt dat zijn belang is gelegen in door hem gewenste schadevergoeding, overweegt het College dat niet in zekere mate aannemelijk is dat hij als gevolg van de besluitvorming schade heeft geleden. De gewenste schadevergoeding is daarom geen belang dat een beoordeling van het beroep rechtvaardigt. Voor zover appellant stelt dat zijn belang is gelegen in het kunnen bespreken van de beoordeling van de door hem in fase 1 gemaakte opdrachten dan wel de opzet van het vak, overweegt het College dat het kunnen bespreken van de beoordeling en de opzet, zonder dat deze bespreking een hoger cijfer kan opleveren, evenmin een belang is dat een beoordeling van het beroep door het College rechtvaardigt.

2.3. Het beroep is niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep niet-ontvankelijk

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/154**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	23 mei 2022
Partijen:	appellante en CBE Open Universiteit
Trefwoorden:	antwoordmodel cursusmateriaal hoor en wederhoor kennen of kunnen minnelijke schikking virtuele klassen
Artikelen:	WHW: artikel 7.61 WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.66 WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Reglement van orde: artikel 9
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.7. Het College stelt vast dat de examinator met haar e-mailbericht van 30 april 2021 weliswaar een aanzet tot een gesprek over een minnelijke schikking heeft gegeven, maar dat de poging tot een minnelijke schikking door het bestaan van interne reactietermijnen vroegtijdig is afgekapt. De examencommissie had op grond van artikel 7.61, derde lid, van de WHW drie weken om een minnelijke schikking te beproeven. In dit geval heeft de examinator een termijn van vijf werkdagen van verweerder gekregen om tot een minnelijke schikking te komen. Die interne termijn is in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW. De stelling van verweerder dat de examinator ook zonder dit gesprek geen mogelijkheid zag tot een minnelijke schikking gaat voorbij aan het belang dat de wetgever heeft gehecht aan een gesprek hierover. Reeds op deze grond dient het beroep van appellante gegrond te worden verklaard en de beslissing van verweerder in zoverre te worden vernietigd. *Hoor en wederhoor* 2.8. Het betoog van appellante dat zij bij de hoorzitting door verweerder amper de ruimte heeft gekregen om haar standpunt toe te lichten, volgt het College niet. Uit het verslag van de hoorzitting van 15 september 2021 blijkt dat appellante uitvoerig de gelegenheid heeft gekregen om haar standpunt toe te lichten en te reageren op hetgeen de examinator naar voren heeft gebracht. Dat de voorzitter van de hoorzitting uit het oogpunt van een ordentelijk verloop van de zitting, mede in het licht van de mededeling van verweerder dat hij op de hoogte was van de inhoud van het dossier en de beroepsgronden in administratief beroep, een beperking heeft gesteld aan de tijd die appellante had om haar administratief beroep toe te lichten, levert dan ook geen strijd op met het beginsel van hoor en wederhoor. Dit betoog faalt. *Aansluiting vragen op modelantwoorden* 2.9. Voor zover appellante tegen de beslissing van de examinator heeft aangevoerd dat de modelantwoorden niet aansloten op de vragen, overweegt het College als volgt. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een

beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.
Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.
Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of appellante voor het tentamen Verdieping straf(proces)recht terecht het cijfer 6 is toegekend.
De beoordeling of een modelantwoord aansluit bij een tentamenvraag, zoals appellante wenst, vergt een inhoudelijke beoordeling, waarover geen oordeel van het College kan worden verkregen.
Het beroep kan in zoverre niet tot vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Virtuele Klas 2

2.10. Naar het oordeel van het College behoren de opnames van virtuele klassen in de leeromgeving, waaronder dus ook de Virtuele Klas 2, tot de verplichte lesstof. Voor deelnemers aan de cursus moet in dat geval wel de mogelijkheid bestaan dat zij die Virtuele Klas 2 kunnen terugkijken. Het College is er, gelet op hetgeen appellante heeft aangevoerd, niet van overtuigd dat die mogelijkheid bestond. In zoverre slaagt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 februari 2021 is medegedeeld dat de examinator de tentamenuitslag voor de cursus Verdieping straf(proces)recht (RB2402) op het cijfer 6 heeft vastgesteld.

Bij beslissing van 15 september 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen die beslissing heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 maart 2022, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A.L.H. Koopman en S.E.M. van der Westen LLB, plaatsvervangend secretaris

respectievelijk secretaris van het college van beroep voor de examens, zijn verschenen. Voorts is ter zitting de commissie voor de examens, vertegenwoordigd door mr. M.F.R.H. Ruijschop, secretaris, verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis en besluitvorming

2.1. Appellante is student aan de Open Universiteit, waar zij de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid volgt. Zij heeft op 3 februari 2021 deelgenomen aan het tentamen voor de cursus Verdieping straf(proces)recht (RB2402) en daarvoor het cijfer 6 behaald. Dit resultaat is door de voorzitter van de commissie voor de examens (hierna: examencommissie) bij beslissing van 20 februari 2021 aan haar medegedeeld. Omdat appellante het oneens was met het toegekende cijfer, heeft zij administratief beroep tegen de beslissing van de examinator ingesteld.

2.2. Aan de beslissing van 15 september 2021 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examinator niet heeft geweigerd om overleg ten behoeve van een minnelijke schikking te doen plaatsvinden. De slechte bereikbaarheid van appellante kan niet aan de examinator worden tegengeworpen, zeker niet nu de examinator voldoende heeft onderzocht of er gekomen kon worden tot een minnelijke schikking, aldus verweerder.
Verder heeft verweerder aan de beslissing ten grondslag gelegd dat de examinator voldoende heeft gemotiveerd dat de virtuele klas behoort tot het cursusmateriaal en digitaal toegankelijk is gemaakt. Daarmee zou er volgens verweerder geen beletsel hoeven zijn om van dit cursusmateriaal op een voor haar geschikt moment kennis te nemen. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het daarmee niet onredelijk is dat een vraagstelling uit het tentamen mede is gebaseerd op cursusstof die in de virtuele klas is behandeld.
Daarnaast heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de beoordeling in rechte stand kan houden. Appellante heeft bij de beantwoording van de vragen 1a en 2 bepaalde elementen uit het antwoordmodel niet benoemd, waardoor de examinator hiervoor terecht geen punten of niet het volledige aantal punten heeft kunnen toekennen. Volgens verweerder is er ook geen aanleiding om het antwoordmodel met betrekking tot de vragen 1b, 3a en 3b onjuist of onredelijk te achten. De formulering van de aangevochten vragen is ook niet onzorgvuldig. In dat verband is meegewogen dat zowel een cursusteam als het Expertisecentrum Onderwijs de vragen in het tentamen hebben beoordeeld op een onzorgvuldige dan wel een niet eenduidige vraagstelling.

Het gegeven aantal punten is door de examinator beargumenteerd en verweerder acht de beoordeling niet kennelijk onredelijk. De eindconclusie van verweerder is dat de eindbeoordeling van de examinator voldoet aan de daaraan te stellen eisen.

Het geschil in beroep

2.3. Appellante stelt voorop dat op de hoorzitting het beginsel van hoor en wederhoor door verweerder is geschonden. Zij heeft amper de ruimte gekregen om haar standpunt toe te lichten, terwijl de examinator daarentegen alle gelegenheid kreeg om haar standpunt over het voetlicht te brengen.
Inhoudelijk is appellante het oneens met de toekenning van het cijfer 6. Zij meent dat zij op basis van het door haar gemaakte tentamen het cijfer 7 had moeten krijgen. Daartoe voert zij aan dat de virtuele klassen niet behoren tot de verplichte lesstof. Zij wijst op de tekst in de leeromgeving, waarin volgens haar duidelijk is vermeld dat het cursusmateriaal uit een aantal teksten en uit jurisprudentie bestaat. De opgaven van het tentamen dienen te worden gebaseerd op het cursusmateriaal en niet op de virtuele klassen die niet tot het cursusmateriaal behoren. Daarbij komt volgens appellante dat van Virtuele Klas 2 geen inhoudelijke opname is gemaakt. In de beschikbare video van een kwartier zet de examinator uiteen dat een inhoudelijke opname niet is gelukt, waarna zij enkele dia’s van haar presentatie laat zien. Verweerder is er ten onrechte vanuit gegaan dat er een inhoudelijke Virtuele klas 2 in de leeromgeving beschikbaar was en zij die opname tot zich had kunnen nemen. Daarmee heeft verweerder ten onrechte het risico van het niet

volgen van een Virtuele Klas bij haar neergelegd. De motivering kan hierdoor de beslissing van verweerder niet dragen, aldus appellante.
Verder voert appellante aan dat verweerder zich weliswaar op grond van een oordeel van een toetsdeskundige van het Expertisecentrum Onderwijs op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van onzorgvuldig of niet eenduidig geformuleerde vraagstellingen in het tentamen, maar dat het probleem erin is gelegen dat het modelantwoord niet aansluit op de vraag. Het modelantwoord gaat over een ander onderwerp dan het onderwerp in de vraagstelling. Vraag 1b ging over de wijze en het tijdstip waarop de tenlastelegging kon worden gewijzigd, terwijl het antwoord uitgebreid inging op het ne bis in idem-beginsel. In de vraag is dit beginsel niet genoemd en beide onderwerpen komen in de cursusstof in een heel ander hoofdstuk ter sprake. Uit door de examinator overgelegde stukken blijkt verder dat slechts 4 van de 24 tentamenkandidaten deze vraag voldoende hebben beantwoord. Het merendeel van de tentamenkandidaten heeft dus niet het modelantwoord op de vraag kunnen gegeven. Het bovengenoemde geldt evenzeer voor vraag 3a en 3b, aldus appellante.
Tot slot voert appellante aan dat de examinator ten onrechte punten heeft afgetrokken voor het niet noemen van een ECLI-nummer van een uitspraak en auteurs van artikelen in de reader. De noodzaak van het noemen van auteurs van artikelen in de reader zou uitdrukkelijk aan de orde zijn geweest in de Virtuele Klas 2. Maar juist die opname is, zoals eerder opgemerkt, dus niet beschikbaar geweest in de leeromgeving, aldus appellante. Bovendien behoort het uit het hoofd leren van namen van auteurs van artikelen en ECLI-nummers van jurisprudentie niet tot de leeruitkomsten van de cursus. Appellante noemt in dit verband zogenoemde Dublin-descriptoren, die volgens haar bepalen wat een student op een bepaald niveau moet kennen en kunnen. Op het niveau van de universitaire bachelor is dit geen vaardigheid die een aankomend jurist dient te beheersen, aldus appellante.
Appellante verzoekt het College om de beslissing van verweerder te vernietigen en verweerder op te dragen om een derde examinator aan te wijzen die haar tentamenuitwerking onafhankelijk kan beoordelen. Op deze wijze kan zij mogelijkerwijs alsnog de twee voor het cijfer 7 benodigde ontbrekende punten toegekend krijgen.

Wet- en regelgeving

2.4. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.61
[…]
3. Alvorens het beroep in behandeling te nemen zendt het college van beroep het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen.
[…].

Artikel 7.66
[…]
2. Hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht is van overeenkomstige toepassing, met uitzondering van de artikelen 8:1, 8:2, eerste lid, aanhef en onder a, en 8:13.
[…]

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb)

Artikel 8:4
[…]
3. Geen beroep kan worden ingesteld tegen een besluit:
[…]
b. inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing.
[…].

Beoordeling door het College

Minnelijke schikking

2.5. Onder verwijzing naar de uitspraak van 18 januari 2017 in zaak nr. CBHO 2016/189 (www.cbho.nl) overweegt het College ambtshalve als volgt. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW schrijft dwingend voor dat, voorafgaand aan de behandeling van het beroep door verweerder, wordt nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is. Het College benadrukt dat de wetgever aan de schikkingsprocedure de hoogste prioriteit heeft toegekend. De examencommissie heeft op grond van voornoemde bepaling in ieder geval drie weken om een minnelijke schikking te beproeven alvorens verweerder moet worden ingelicht over de uitkomst hiervan.

2.6. De examinator heeft op 29 april 2021 een verzoek van de examencommissie ontvangen om met appellante te overleggen of een minnelijke schikking mogelijk is. Daarbij heeft de examinator van de examencommissie, zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht, op grond van artikel 9 van het Reglement van orde college van beroep voor de examens van de Open Universiteit een reactietermijn van vijf werkdagen gekregen. De laatste dag van de reactietermijn voor de examinator was in dit geval 10 mei 2021. De examinator heeft op 30 april 2021 een e-mailbericht naar appellante gezonden met daarin twee concrete voorstellen voor telefonisch contact, namelijk maandagochtend 3 mei 2021 om 10:00 uur of dinsdagochtend 4 mei 2021 om 10:00 uur.
Op maandagochtend 10 mei 2021 om 9:15 uur heeft appellante op de e-mail van de examinator gereageerd en aangegeven graag verder (e-mail)contact te hebben. Ter zitting heeft zij toegelicht dat zij het e-mailbericht pas op 10 mei 2021 heeft gelezen, omdat het de periode daarvoor schoolvakantie was en zij ook daadwerkelijk met haar kinderen met vakantie was. Diezelfde dag heeft de examinator per e-mailbericht aan appellante laten weten dat de uiterste reactietermijn voor haar aan de examencommissie die dag afliep en zij haar inhoudelijke advies inmiddels aan verweerder had verzonden. In het inhoudelijke advies aan de examencommissie heeft de examinator gemeld dat zij zich vanwege de gestelde reactietermijn genoodzaakt ziet te melden dat er geen inhoudelijk contact met appellante is geweest om te overleggen over een eventuele schikking. Bij brief van 20 mei 2021 heeft verweerder vervolgens aan appellante medegedeeld dat, na raadpleging van onder meer de examinator, aan haar geen minnelijke schikking zal worden aangeboden.

2.7. Het College stelt vast dat de examinator met haar e-mailbericht van 30 april 2021 weliswaar een aanzet tot een gesprek over een minnelijke schikking heeft gegeven, maar dat de poging tot een minnelijke schikking door het bestaan van interne reactietermijnen vroegtijdig is afgekapt. De examencommissie had op grond van artikel 7.61, derde lid, van de WHW drie weken om een minnelijke schikking te beproeven. In dit geval heeft de examinator een termijn van vijf werkdagen van verweerder gekregen om tot een minnelijke schikking te komen. Die interne termijn is in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW. De stelling van verweerder dat de examinator ook zonder dit gesprek geen mogelijkheid zag tot een minnelijke schikking gaat voorbij aan het belang dat de wetgever heeft gehecht aan een gesprek hierover. Reeds op deze grond dient het beroep van appellante gegrond te worden verklaard en de beslissing van verweerder in zoverre te worden vernietigd.

Hoor en wederhoor

2.8. Het betoog van appellante dat zij bij de hoorzitting door verweerder amper de ruimte heeft gekregen om haar standpunt toe te lichten, volgt het College niet. Uit het verslag van de hoorzitting van 15 september 2021 blijkt dat appellante uitvoerig de gelegenheid heeft gekregen om haar standpunt toe te lichten en te reageren op hetgeen de examinator naar voren heeft gebracht. Dat de voorzitter van de hoorzitting uit het oogpunt van een ordentelijk verloop van de zitting, mede in het licht van de mededeling van verweerder dat hij op de hoogte was van de inhoud van het dossier en de beroepsgronden in administratief beroep, een beperking heeft gesteld aan de tijd die appellante had om haar administratief beroep toe te lichten, levert dan ook geen strijd op met het beginsel van hoor en wederhoor. Dit betoog faalt.

Aansluiting vragen op modelantwoorden

2.9. Voor zover appellante tegen de beslissing van de examinator heeft aangevoerd dat de modelantwoorden niet aansloten op de vragen, overweegt het College als volgt.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in samenhang met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen of kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd.
Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.
Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of appellante voor het tentamen Verdieping straf(proces)recht terecht het cijfer 6 is toegekend.
De beoordeling of een modelantwoord aansluit bij een tentamenvraag, zoals appellante wenst, vergt een inhoudelijke beoordeling, waarover geen oordeel van het College kan worden verkregen.
Het beroep kan in zoverre niet tot vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Virtuele Klas 2

2.10. Naar het oordeel van het College behoren de opnames van virtuele klassen in de leeromgeving, waaronder dus ook de Virtuele Klas 2, tot de verplichte lesstof. Voor deelnemers aan de cursus moet in dat geval wel de mogelijkheid bestaan dat zij die Virtuele Klas 2 kunnen terugkijken. Het College is er, gelet op hetgeen appellante heeft aangevoerd, niet van overtuigd dat die mogelijkheid bestond. In zoverre slaagt het betoog.

Slotsom

2.11. Het betoog over schending van het beginsel van hoor en wederhoor slaagt niet. Het betoog van appellante over de aansluiting van de vragen uit het tentamen op de modelantwoorden kan evenmin leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Het betoog van appellante over de minnelijke schikking slaagt, evenals het betoog over de toegankelijkheid van Virtuele Klas 2. Dit leidt ertoe dat het beroep in zoverre gegrond is.

2.12. Verweerder dient een nieuwe beslissing op het administratief beroep van appellante te nemen, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Daarbij dient verweerder voorafgaand aan het nemen van een nieuwe beslissing op het administratief beroep een nieuwe poging tot een

schikkingsgesprek te beproeven. In dit gesprek moet tussen partijen ook meer duidelijkheid worden geschapen over het bestaan van een opname van de Virtuele Klas 2.

2.13. Het beroep is gegrond.

2.14. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit van 15 september 2021 voor zover deze betrekking heeft op de minnelijke schikking en de toegankelijkheid van de Virtuele klas 2;
III. bepaalt dat het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit een nieuwe beslissing op het administratief beroep moet nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Open Universiteit het door [naam] betaalde griffierecht van € 49,00 (zegge: negenenveertig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/155**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	24 februari 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	BNSA causaal verband corona COVID-19 persoonlijke omstandigheden studieadvies studieplanning
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b OER: artikel 6.3 OER: artikel 6.4
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5.1. Het College stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat voor appellante de eis gold dat in het studiejaar 2020-2021 alle studiepunten voor de eerstejaarsvakken behaald moesten zijn. Appellante heeft aan het einde van dit studiejaar in totaal 36 van de 60 studiepunten voor eerstejaarsvakken behaald, zodat zij aan het eind van haar derde jaar van de opleiding een tekort heeft van 24 studiepunten voor eerstejaarsvakken. Naar het oordeel van het College rechtvaardigen de gestelde persoonlijke omstandigheden van appellante dit tekort niet. Het College stelt vast dat appellante in het studiejaar 2020-2021 last kreeg van haar extra ribben. Zij heeft dit echter te laat bij de studieadviseur gemeld, namelijk pas in juni 2021 toen de belangrijkste eerstejaarsvakken al waren afgerond. Hierdoor kan niet worden vastgesteld in hoeverre deze omstandigheid heeft bijgedragen aan het tekort van 24 studiepunten aan het einde van het derde studiejaar. Dit dient voor rekening van appellante te komen. Appellante wist dan wel behoorde te weten dat zij persoonlijke omstandigheden tijdig diende te melden bij de studieadviseur. Dat appellante ADHD had, was reeds in het studiejaar 2019-2020 bij de universiteit bekend. Het is het College niet gebleken dat de universiteit onvoldoende rekening heeft gehouden met deze omstandigheid. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellante medicatie kreeg voor ADHD en dat zij drie jaren de tijd heeft gehad om alle studiepunten voor het eerste jaar te behalen. Verder volgt het College het standpunt van het CBE dat appellante het advies van de studieadviseur om zich in het studiejaar 2020-2021 met name te focussen op het behalen van de resterende eerstejaarsvakken, onvoldoende lijkt te hebben gevolgd. De beroepsgronden falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 augustus 2021 heeft de Bindend Studieadvies Commissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde (hierna: de BSA-commissie) appellante namens de decaan van de faculteit een bindend

negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de bacheloropleiding Business Administration (hierna: de opleiding).

Bij beslissing van 9 november 2021 heeft het CBE het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 februari 2022, waar appellante is verschenen. Het CBE, vertegenwoordigd door mr. M.M. de Roon, secretaris van het CBE, heeft de zitting via een videoverbinding bijgewoond. Op de zitting was tevens aanwezig drs. C.A.W. Troost., voorzitter van de bsa-commissie..

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding.
[…]
Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur onverminderd het eerste lid het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid kan het instellingsbestuur aan een advies, als bedoeld in het eerste of tweede lid, ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld.
Ingevolge het vierde lid geeft het instellingsbestuur, voordat het tot afwijzing overgaat, de desbetreffende student een waarschuwing onder bepaling van een redelijke termijn waarbinnen de studieresultaten ten genoegen van het bestuur moeten zijn verbeterd. Het instellingsbestuur stelt de student alvorens tot een afwijzing over te gaan in de gelegenheid te worden gehoord.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast.

Ingevolge artikel 6.3, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2020-2021 van de faculteit Economics & Business van de universiteit (hierna: de OER) brengt de decaan aan iedere student van een voltijdse bacheloropleiding uiterlijk aan het eind van diens eerste studiejaar van inschrijving bindend advies uit over de voortzetting van de studie.
Ingevolge het tweede lid moet de student, om een positief advies te krijgen, aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de opleiding, ten minste 48 studiepunten van het studieprogramma van het eerste jaar hebben behaald.
Ingevolge het vierde lid ontvangt de student die na afloop van het eerste jaar van inschrijving niet aan de norm heeft voldaan, de schriftelijke mededeling dat de decaan voornemens is hem een BNSA te geven.
Ingevolge het vijfde lid blijft een BNSA achterwege als de student via een verzoek tot uitstel aantoont niet aan de norm te hebben voldaan als gevolg van persoonlijke omstandigheden zoals gedefinieerd in artikel 6.4, derde lid.
Ingevolge het negende lid zal aan een student die uitstel van het bindend studieadvies krijgt, bij herinschrijving in een volgend studiejaar wederom het studieadvies als bedoeld in het eerste lid worden uitgebracht. Bij herinschrijving moet de student opnieuw aan de norm van 48 studiepunten voldoen, waarbij

de reeds behaalde vakken buiten beschouwing worden gelaten. Indien de student, om het volledig eerste jaar af te ronden, minder dat het aantal studiepunten dient te behalen dan die in de norm zijn vastgesteld, voldoet de student aan de norm als alle resterende eerstejaarsvakken behaald zijn.

Ingevolge artikel 6.4, eerste lid, van de OER verbindt de decaan geen afwijzing aan het studieadvies, indien sprake is van persoonlijke omstandigheden en de student als gevolg hiervan in redelijkheid niet geacht kan worden te hebben voldaan aan de norm als bedoeld in artikel 6.3, tweede lid.
Ingevolge het tweede lid maakt de student, indien een persoonlijke omstandigheid als bedoeld in het derde lid zich voordoet, daarvan zo spoedig mogelijk melding bij de studieadviseur tijdens een persoonlijk gesprek.
Ingevolge het derde lid worden onder meer als persoonlijke omstandigheden aangemerkt:
- ziekte van de student
- lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis van de student
- bijzondere familieomstandigheden.

2.2. Appellante is in het studiejaar 2018-2019 gestart met de opleiding. Aan het einde van het studiejaar 2018-2019 heeft zij uitstel van het bindend negatief studieadvies gekregen wegens persoonlijke omstandigheden. Hierbij was als voorwaarde gesteld dat zij alle resterende eerstejaarsvakken, in totaal 42 studiepunten, in het studiejaar 2019-2020 behaald moest hebben. Voor het studiejaar 2019-2020 heeft appellante, evenals andere studenten, dispensatie ontvangen voor het bindend studieadvies wegens de omstandigheden inzake corona. Bij die beslissing is aan appellante meegedeeld dat zij in het studiejaar 2020-2021 alle resterende eerstejaarsvakken behaald moest hebben teneinde een positief bindend studieadvies te ontvangen.

2.3. Aan het einde van het studiejaar 2020-2021 heeft de BSA-commissie appellante een BNSA verstrekt. Hieraan is het volgende ten grondslag gelegd. Bij uitstel van het BNSA aan het einde van het studiejaar 2018-2019 is de eis gesteld dat appellante het daaropvolgende studiejaar alle eerstejaarsvakken behaald moest hebben (60 studiepunten). Appellante heeft aan het einde van het studiejaar 2020-2021 niet aan die eis voldaan, nu zij in totaal 36 studiepunten aan eerstejaarsvakken heeft behaald. Appellante heeft zich gedurende dat studiejaar onvoldoende gericht op het behalen van de eerstejaarsvakken en te veel tweedejaarsvakken gevolgd. Daarom kan onvoldoende verband worden vastgesteld tussen haar persoonlijke omstandigheden en de opgelopen studieachterstand, aldus de BSA-commissie.

2.4. Het CBE heeft geoordeeld dat de BSA-commissie in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat appellante in aanmerking dient te komen voor een BNSA. Daarbij heeft het CBE in aanmerking genomen dat appellante gedurende het studiejaar 2021-2021 is gewezen op het feit dat zij 60 studiepunten aan eerstejaarsvakken moest behalen en het van belang is om contact op te nemen met de studieadviseur voor advies en het melden ven eventuele persoonlijke omstandigheden. Appellante heeft persoonlijke omstandigheden gemeld waardoor zij in overleg met de studieadviseur een studieplanning op heeft kunnen stellen. Het advies van de studieadviseur hield in dat appellante zich in het studiejaar 2020-2021 uitsluitend moest richten op het behalen van eerstejaarsvakken. Dit advies heeft appellante niet opgevolgd nu zij in dat studiejaar de keuze heeft gemaakt om ook tweedejaarsvakken te volgen. De gevolgen van deze keuze dienen voor rekening van appellante te blijven. Gelet hierop volgt het CBE het standpunt van de BSA-commissie dat het causaal verband tussen de persoonlijke omstandigheden van appellante en de opgelopen studievertraging onvoldoende kan worden vastgesteld.

2.5. Appellante kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Appellante betoogt dat onvoldoende rekening is gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij had met de studieadviseur afgesproken om zich in het studiejaar 2020-2021 te richten op de eerstejaarsvakken en andere vakken alleen te doen als dit mogelijk was. Zij heeft, anders dan het CBE stelt, in dat studiejaar de vereiste aandacht aan de eerstejaarsvakken besteed. Het lijkt erop dat ze ook veel tweede- en derdejaarsvakken heeft gedaan maar dat is niet het geval. Ze had zich namelijk geregistreerd voor een aantal vakken, maar uiteindelijk had ze daar niet aan deelgenomen. Daar waar ze wel tweedejaarsvakken had gevolgd, was dit bijkomend.

Appellante heeft het volgende naar voren gebracht over haar persoonlijke omstandigheden. Na het studiejaar 2019-2020 behaalde appellante geen goede studieresultaten en merkte ze problemen, waarna ze naar de dokter is gegaan. Aan het begin van het studiejaar 2020-2021 ondervond ze ook longproblemen. Na onderzoek bleek dat ze geboren was met extra ribben. Appellante wist dit niet en de extra ribben gaven problemen. Zij heeft hiervoor behandelingen gehad. Ter onderbouwing hiervan verwijst zij naar de bijgevoegde verklaringen van haar fysiotherapeut en sportarts. Daarnaast heeft appellante ADHD. Daarvoor kreeg ze eerder medicijnen waar ze niet goed op reageerde. Op de nieuwe medicijnen reageert zij wel goed, aldus appellante.

2.5.1. Het College stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat voor appellante de eis gold dat in het studiejaar 2020-2021 alle studiepunten voor de eerstejaarsvakken behaald moesten zijn. Appellante heeft aan het einde van dit studiejaar in totaal 36 van de 60 studiepunten voor eerstejaarsvakken behaald, zodat zij aan het eind van haar derde jaar van de opleiding een tekort heeft van 24 studiepunten voor eerstejaarsvakken. Naar het oordeel van het College rechtvaardigen de gestelde persoonlijke omstandigheden van appellante dit tekort niet. Het College stelt vast dat appellante in het studiejaar 2020-2021 last kreeg van haar extra ribben. Zij heeft dit echter te laat bij de studieadviseur gemeld, namelijk pas in juni 2021 toen de belangrijkste eerstejaarsvakken al waren afgerond. Hierdoor kan niet worden vastgesteld in hoeverre deze omstandigheid heeft bijgedragen aan het tekort van 24 studiepunten aan het einde van het derde studiejaar. Dit dient voor rekening van appellante te komen. Appellante wist dan wel behoorde te weten dat zij persoonlijke omstandigheden tijdig diende te melden bij de studieadviseur. Dat appellante ADHD had, was reeds in het studiejaar 2019-2020 bij de universiteit bekend. Het is het College niet gebleken dat de universiteit onvoldoende rekening heeft gehouden met deze omstandigheid. Daarbij neemt het College in aanmerking dat appellante medicatie kreeg voor ADHD en dat zij drie jaren de tijd heeft gehad om alle studiepunten voor het eerste jaar te behalen. Verder volgt het College het standpunt van het CBE dat appellante het advies van de studieadviseur om zich in het studiejaar 2020-2021 met name te focussen op het behalen van de resterende eerstejaarsvakken, onvoldoende lijkt te hebben gevolgd.
De beroepsgronden falen.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/156**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	13 april 2022
Partijen:	appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden:	aanvraag beslissing besluit getuigschrift inschrijving motivering onherroepelijkheid
Artikelen:	Awb: artikel 1:3, eerste lid Awb: artikel 4:6, eerste lid
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.8. Het College overweegt het volgende. De brief van appellant van 14 mei 2021 dient, gelet op de bewoordingen ervan, als een verzoek om uitreiking van een getuigschrift ACA te worden aangemerkt. Appellant heeft op 27 november 2015 eenzelfde verzoek ingediend waarop op 17 december 2015 afwijzend is beslist. Derhalve is de brief van 14 mei 2021 een herhaalde aanvraag als bedoeld in artikel 4:6, eerste lid, van de Awb. De examencommissie heeft zich in haar brief van 28 mei 2021 - onder verwijzing naar de eerdere afwijzing van 17 december 2015 - op het standpunt gesteld dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden. Die brief behelst volgens het College dan ook de afwijzing van een aanvraag op grond van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, wat een beslissing is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Gelet hierop komt het College tot de conclusie dat het CBE het administratieve beroep van appellant ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard nu dit beroep zich wel richtte tegen een Awb-besluit, namelijk een beslissing om niet anders te oordelen dan op 17 december 2015. Er moet derhalve opnieuw worden beslist op het administratieve beroep van appellant, waarbij het CBE, als hij het beroep ongegrond acht, dient aan te geven waarom de feiten en omstandigheden die thans aan het verzoek ten grondslag zijn gelegd, geen nieuw gebleken feiten of gewijzigde omstandigheden zijn die tot een andere beslissing dan op 17 december 2015 leiden. Hiertoe is onvoldoende enkel te overwegen dat appellant destijds geen rechtsmiddelen heeft aangewend. Het ligt in de rede dat het CBE in zijn nieuw te nemen beslissing vermeld waarom hij van mening is dat de thans bekende feiten en omstandigheden niet rechtvaardigen om een getuigschrift ACA uit te reiken. De beroepsgrond slaagt. 2.9. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 1 november 2021 dient te worden vernietigd. Het CBE dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen op het administratieve beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 28 mei 2021.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 28 mei 2021 heeft de examencommissie Accountancy en Finance & Controle (hierna: de examencommissie) appellant meegedeeld dat zijn verzoek om uitreiking van een getuigschrift "Accountancy Algemeen" (hierna: getuigschrift ACA), niet wordt ingewilligd.

Bij beslissing van 1 november 2021 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

De zaak is verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 februari 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. J.M. Stevens, juridisch adviseur te Leiden, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. R.H.J. van Stokkum, werkzaam bij de Avans Hogeschool (hierna: de hogeschool), zijn verschenen. Tevens waren namens de examencommissie aanwezig mr. J.J.J. Vissenberg en mr. E.M. van Opstal-Sonke.

Het College heeft de behandeling van de zaak op de zitting van 3 februari 2022 aangehouden teneinde het CBE in de gelegenheid te stellen opnieuw te beslissen op het verzoek van appellant dan wel een nadere motivering te geven op de beslissing van 1 november 2021. Bij brief van 24 februari 2022 heeft het CBE de beslissing nader gemotiveerd. Appellant heeft hierop bij brief van 21 maart 2022 gereageerd.

Vervolgens heeft het College partijen geïnformeerd dat zij zich voldoende ingelicht acht en een nadere zitting niet nodig vindt. Daarop hebben partijen toestemming verleend voor het achterwege laten van een nieuwe zitting.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 1:3, eerste lid, van de Awb wordt onder besluit verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.
Ingevolge het derde lid wordt onder aanvraag verstaan: een verzoek van een belanghebbende, een besluit te nemen.

Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, van de Awb is de aanvrager, indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.
Ingevolge het tweede lid kan het bestuursorgaan, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

2.2. Bij e-mail van 9 april 2020 heeft de gemachtigde van appellant (hierna: de gemachtigde) de examencommissie benaderd. In de e-mail is de studiegeschiedenis van appellant als volgt samengevat:

- In 1997 is appellant gestart bij de toenmalige HBO-opleiding Accountancy bij de toenmalige Hogeschool West-Brabant. Van 1997 tot 2004 was hij ingeschreven voor de voltijdsopleiding. Medio 2004 moest hij nog twee vakken behalen, te weten Controlebeginselen en Administratieve Organisatie.
- Van 2004 tot 2008 was hij ingeschreven voor de deeltijdopleiding en heeft hij deze vakken enkele malen herkanst en behaald. Hij heeft echter nooit de resultaten (cijfers) gekregen. In die periode is ook de opzet van het programma gewijzigd, waarbij de twee vakken zijn vervangen door een geïntegreerd IOT-blok. Ook aan die tentamens heeft appellant enkele malen deelgenomen, maar ook daarvan heeft hij nooit de resultaten gekregen. Hetzelfde geldt voor zijn scriptie (afstudeeropdracht) van de accountancy-opleiding.
- In dezelfde periode van 2004 tot 2008 is appellant gestart met de opleiding Bedrijfseconomie. Hiervoor heeft hij in 2008 het diploma behaald.
- Pas enige tijd later is appellant gebleken dat studenten die niet de volledige opleiding Accountancy met succes hebben afgerond, in aanmerking konden komen voor een ander getuigschrift, namelijk het getuigschrift ACA.

In de e-mail is vermeld dat appellant alsnog graag een getuigschrift ACA wil verkrijgen. Omdat appellant de gemachtigde geen informatie over de opleidingsprogramma's en de studievoortgang kon verstrekken, wil de gemachtigde graag antwoord op een zestal vragen ontvangen. Zo wordt gevraagd 1) of op dit moment nog een overzicht van studieresultaten kan worden verstrekt over de jaren 2004 tot 2008, 2) of ook (deel)certificaten kunnen worden afgegeven, 3) of het op dit moment mogelijk is een getuigschrift ACA te ontvangen, 4) of op basis van de studieresultaten in de periode 1997 tot 2008 alsnog een HBO-diploma Accountancy kan worden verstrekt, 5) en zo nee, of appellant op basis van de behaalde studieresultaten in het verleden, vrijstelling voor het huidige programma kan worden verkregen en 6) als een van de vragen bevestigend wordt beantwoord, wat de aangewezen route daarvoor is.
Op 10 juli 2020 heeft de voorzitter van de examencommissie (hierna: de voorzitter) een aantal vragen beantwoord en de gemachtigde meegedeeld dat voor de resterende vragen nagegaan zal worden of gegevens, waaronder oude studieresultaten, nog te achterhalen zijn.
Bij e-mail van 19 januari 2021 heeft de gemachtigde de voorzitter gevraagd of het inmiddels al mogelijk is een antwoord te geven op de resterende vragen.
Bij e-mail van 5 februari 2021 is de voorzitter nader ingegaan op de resterende vragen.
Bij e-mail van 1 maart 2021 heeft de gemachtigde een aanvullende vraag gesteld aan de voorzitter, te weten of het mogelijk is om ook een overzicht te verschaffen van de studieresultaten van appellant over de jaren 2004 tot en met 2008.
Bij e-mail van 30 maart 2021 heeft de voorzitter hierop gereageerd.
Bij brief van 14 mei 2021 heeft appellant de examencommissie verzocht een getuigschrift ACA uit te reiken.

2.3. Bij brief van 28 mei 2021 heeft de examencommissie als volgt gereageerd op het verzoek van appellant om hem een getuigschrift uit te reiken. De examencommissie heeft opgemerkt dat appellant per heden geen actieve inschrijving heeft bij de hogeschool voor de opleiding Accountancy. Hierdoor is het niet mogelijk om hem een getuigschrift uit te reiken. Verder heeft de examencommissie opgemerkt dat getuigschriften ACA niet meer mogen worden uitgereikt. Tot slot heeft de examencommissie toegelicht dat indien appellant alsnog een getuigschrift ACA wenst te ontvangen, hij een actieve inschrijving voor de opleiding dient te hebben en na zijn inschrijving de examencommissie kan verzoeken te beoordelen of hij recht heeft op vrijstellingen op basis van in het verleden behaalde resultaten. Volgens de examencommissie zal dit waarschijnlijk in slechts zeer beperkte mate mogelijk zijn omdat de inhoud en eisen van de opleiding Accountancy in sterke mate zijn veranderd, wat betekent dat appellant eerst nog onderwijs zal moeten volgen.

2.4. Het CBE heeft het daartegen door appellant ingestelde administratieve beroepschrift niet-ontvankelijk verklaard. Daartoe heeft het CBE het volgende overwogen. Bij beslissing van 17 december 2015 heeft de examencommissie reeds afwijzend beslist op een verzoek van appellant van 27 november 2015 om uitreiking van een getuigschrift. Tegen die beslissing heeft appellant geen rechtsmiddelen aangewend zodat de beslissing onherroepelijk is geworden. Dat appellant zich in die procedure niet heeft laten bijstaan door een juridisch adviseur, doet aan de onherroepelijkheid van die beslissing niet af en het enkele feit dat

appellant thans wel juridische bijstand heeft, maakt dat evenmin anders. Daar komt bij dat de examencommissie, mede gelet op het feit dat sprake is van een reeds genomen en onherroepelijk geworden beslissing, op 28 mei 2021 geen (nieuw) beslissing heeft genomen waartegen beroep openstaat. Met de brief van 28 mei 2021 is slechts informatief gereageerd op het bericht van appellant van 9 april 2020.

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Dat hij eerder een verzoek heeft ingediend dat bij onherroepelijke beslissing van 17 december 2015 is afgewezen, betekent volgens appellant niet dat geen nieuwe aanvraag kon worden ingediend. Die mogelijkheid bestaat als sprake is nieuwe feiten en/of gewijzigde omstandigheden. Het CBE heeft niet geoordeeld dat daarvan geen sprake is. Reeds hierom is de beslissing van het CBE volgens appellant voorzien van een ontoereikende motivering. Het CBE heeft verder zonder meer als juist aangenomen dat de examencommissie op 28 mei 2021 geen beslissing heeft genomen maar slechts per brief heeft gereageerd op een bericht van appellant. Niet is onderkend dat wel degelijk sprake is van een aanvraag van appellant waarop de examencommissie had moeten beslissen door toewijzing, afwijzing of buiten behandeling laten van de aanvraag. Derhalve is niet onderkend dat de examencommissie heeft gehandeld in strijd met de principes van het administratief procesrecht, aldus appellant.

2.5.1. Inhoudelijk brengt appellant nog naar voren dat hij pas in het jaar 2014 van medestudenten heeft vernomen dat studenten die niet de volledige opleiding Accountancy met succes hebben afgerond, in aanmerking konden komen voor een ander getuigschrift, te weten het getuigschrift ACA. In de periode daarvoor is hij hier nooit van op de hoogte gesteld. Vereist was dat het ontbrekende aantal studiepunten werd gecompenseerd door behaalde studiepunten van een aanverwant programma. Het door appellant behaalde bachelor-diploma Bedrijfseconomie omvatte onder meer 30 studiepunten waarmee ruimschoots het ontbrekende aantal van 6 studiepunten werd goedgemaakt. Appellant meent dat hij op grond van zijn behaalde resultaten in de jaren tot en met 2008 (het grootste deel van de opleiding Accountancy en een aantal vakken of blokken van Bedrijfseconomie) voldeed aan de voorwaarden voor uitreiking van een getuigschrift ACA. Dat hij dat niet eerder heeft gevraagd, kan hem niet worden verweten omdat hij redelijkerwijs niet van de mogelijkheid daartoe op de hoogte was, aldus appellant.

2.6. Bij nader stuk van 24 februari 2022 heeft het CBE zijn beslissing van 1 november 2021 nader gemotiveerd. Daarbij is het CBE ingegaan op de vraag of al dan niet sprake is van gewijzigde omstandigheden dan wel nieuwe feiten, gewijzigde regelgeving of gewijzigde beleidsinzichten op grond waarvan appellant alsnog het getuigschrift ACA zou kunnen krijgen. Het CBE heeft toegelicht dat hoewel de examencommissie in de brief van 28 mei 2021 stelt te reageren op het verzoek tot afgifte van het getuigschrift, de examencommissie zich op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is geweest van een nieuwe aanvraag en dat haar reactie dus niet als een (nieuwe) beslissing kan worden opgevat. Wat de gewijzigde omstandigheden betreft, heeft appellant ter zitting in de administratieve beroepsprocedure naar voren gebracht dat hij het indertijd te druk had om in beroep te gaan tegen de beslissing van 17 december 2015 en dat hij op dat moment geen juridische bijstand had. In de beslissing van 1 november 2021 is overwogen dat het voorgaande niet afdoet aan de onherroepelijkheid van de eerdere beslissing, waarmee is bedoeld te concluderen dat de aangevoerde gronden geen wijzing van omstandigheden opleveren op grond waarvan een nieuwe beslissing kon worden genomen. Verder heeft appellant op geen enkele wijze onderbouwd dat hij inmiddels voldeed aan de voorwaarden voor afgifte van het getuigschrift. Verder heeft de wet- en regelgeving dan wel het vigerende beleid sinds de eerdere beslissing van 17 december 2015 geen relevante wijziging ondergaan. Derhalve is de brief van de examencommissie van 28 mei 20121 terecht niet als een beslissing aangemerkt waartegen administratief beroep kon worden ingesteld en is het administratieve beroepschrift van appellant terecht niet-ontvankelijk verklaard, aldus het CBE.

2.7. In zijn nadere stuk van 21 maart 2022 heeft appellant hier als volgt op gereageerd. De e-mails in de periode van 9 april 2020 tot 14 mei 2021 behelzen correspondentie omtrent een verzoek om informatie over de bij de examencommissie beschikbare gegevens en over de voorwaarden voor afgifte van het getuigschrift ACA. De brief van appellant van 14 mei 2021 behelst echter een nieuw verzoek om afgifte van

een getuigschrift ACA. Op een dergelijk verzoek moest door de examencommissie expliciet worden beslist conform artikel 4:5 of 4:6 van de Awb. Het CBE heeft niet onderkend dat de examencommissie een dergelijke beslissing niet heeft genomen.

2.8. Het College overweegt het volgende. De brief van appellant van 14 mei 2021 dient, gelet op de bewoordingen ervan, als een verzoek om uitreiking van een getuigschrift ACA te worden aangemerkt. Appellant heeft op 27 november 2015 eenzelfde verzoek ingediend waarop op 17 december 2015 afwijzend is beslist. Derhalve is de brief van 14 mei 2021 een herhaalde aanvraag als bedoeld in artikel 4:6, eerste lid, van de Awb. De examencommissie heeft zich in haar brief van 28 mei 2021 - onder verwijzing naar de eerdere afwijzing van 17 december 2015 - op het standpunt gesteld dat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden. Die brief behelst volgens het College dan ook de afwijzing van een aanvraag op grond van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, wat een beslissing is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Gelet hierop komt het College tot de conclusie dat het CBE het administratieve beroep van appellant ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard nu dit beroep zich wel richtte tegen een Awb-besluit, namelijk een beslissing om niet anders te oordelen dan op 17 december 2015. Er moet derhalve opnieuw worden beslist op het administratieve beroep van appellant, waarbij het CBE, als hij het beroep ongegrond acht, dient aan te geven waarom de feiten en omstandigheden die thans aan het verzoek ten grondslag zijn gelegd, geen nieuw gebleken feiten of gewijzigde omstandigheden zijn die tot een andere beslissing dan op 17 december 2015 leiden. Hiertoe is onvoldoende enkel te overwegen dat appellant destijds geen rechtsmiddelen heeft aangewend. Het ligt in de rede dat het CBE in zijn nieuw te nemen beslissing vermeld waarom hij van mening is dat de thans bekende feiten en omstandigheden niet rechtvaardigen om een getuigschrift ACA uit te reiken.
De beroepsgrond slaagt.

2.9. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 1 november 2021 dient te worden vernietigd. Het CBE dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen op het administratieve beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie van 28 mei 2021.

2.10. Het CBE wordt op na te melden wijze in de proceskosten veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van het administratieve beroepschrift, het verschijnen ter zitting (digitaal via videoverbinding) van het CBE, het indienen van het beroepschrift, het verschijnen ter zitting van het College en de schriftelijke reactie van 21 maart 2022 in totaal 4,5 punten toegekend, met een waarde van € 541,- per punt voor de administratief beroepsprocedure en € 759,- per punt voor de beroepsprocedure, en een wegingsfactor 1. Er zijn geen overige, op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht, voor vergoeding in aanmerking komende kosten. Ook dient het CBE het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 49,- te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool van 1 november 2021;
III. draagt het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool op met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen op het administratief beroep van appellant tegen de beslissing van de examencommissie Accountancy en Finance & Control van 28 mei 2021;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het administratieve beroep en beroep opgenomen proceskosten tot een totaalbedrag van € 2.979,50, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

V. gelast het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/157**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	25 februari 2022
Partijen:	appellant en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden:	afstudeeropdracht beoordeling kennen en kunnen schikkingspoging scriptie verdediging vooringenomenheid
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In wat appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College is van oordeel dat niet is gebleken dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. De door appellant opgestelde scriptie is bij zijn tweede kans beoordeeld met een 5,5, waarna appellant de scriptie mocht verdedigen. Deze verdediging heeft ertoe geleid dat hij 1,0 punt aftrek heeft gekregen, waardoor zijn Afstudeeropdracht met een 4,5 is beoordeeld. Het College stelt vast dat op grond van de Afstudeerwijzer en het Beoordelingsformulier het resultaat van de scriptie op basis van de verdediging met 1,0 punt kan worden verhoogd of verlaagd. Het College stelt ook vast dat de Afstudeeropdracht overeenkomstig het beoordelingsformulier door twee examinatoren is beoordeeld. Naar aanleiding van het door appellant ingestelde administratief beroep heeft de examencommissie een derde examinator de verdediging van appellant, die is vastgelegd op video, laten bekijken. Verweerder heeft toegelicht dat dat dit volgens de examencommissie is gebeurd zodat zeker kon worden gesteld dat zich tijdens de verdediging geen onregelmatigheden hebben plaatsgevonden. Niet valt in te zien dat de examencommissie dit uit een oogpunt van zorgvuldigheid niet mocht doen. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder niet is ingegaan op de procedurele bezwaren die hij heeft aangevoerd. Verweerder is in zijn beslissing van 10 november 2021 hierop ingegaan. Verder ziet het College in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor diens stelling dat de examinatoren vooringenomen waren. Over de stelling van appellant dat verweerder pas na 7 maanden hem het voorstel heeft gedaan om de verdediging van zijn afstudeeropdracht te herkansen, overweegt het College dat verweerder dit voorstel geheel onverplicht heeft gedaan. In het kader van het administratief beroep was appellant op grond van artikel 7.61, derde lid, van de WHW al uitgenodigd voor een gesprek met de examencommissie om te zien of minnelijke schikking mogelijk was. Dat gesprek heeft plaatsgevonden, maar heeft er niet toe geleid dat partijen tot een minnelijke schikking zijn gekomen. Het had volgens het College wel op de weg van het CBE gelegen om nog in te gaan op de klacht dat appellant zich niet mocht laten bijstaan bij dat gesprek. Nu er nadien alsnog een schikking is aangeboden is het College evenwel van oordeel dat appellant door deze gang van zaken niet onevenredig is benadeeld. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 mei 2021 hebben twee examinatoren van de faculteit Economie en Communicatie de door appellant gemaakte afstudeeropdracht met een 4.5 beoordeeld.

Bij beslissing van 10 november 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 februari 2022, waar appellant, bijgestaan door drs. A.W. Kragtwijk en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.W. van der Heiden, secretaris van het CBE, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Commerciële Economie aan de Fontys Hogeschool. In het kader van deze opleiding heeft appellant een afstudeeropdracht gemaakt die door de examinatoren met een onvoldoende is beoordeeld. Appellant had een 5,5, voor zijn scriptie en zijn verdediging heeft geleid tot 1 punt aftrek. Omdat appellant het niet met de beoordeling eens is, heeft hij hiertegen administratief beroep ingesteld. Verweerder heeft bij beslissing van 10 november 2021 het administratief beroep ongegrond verklaard.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de beslissing van de examinatoren in stand heeft gelaten. Hij voert hiertoe het volgende aan. Volgens appellant is verweerder niet ingegaan op de procedurele bezwaren die hij heeft aangevoerd. Hij wijst er onder meer op dat verweerder niet is ingegaan op zijn stelling dat het door de examencommissie voorleggen van zijn bezwaren aan twee examinatoren en een externe deskundige niet onafhankelijk is verlopen. Een van de examinatoren was volgens hem mogelijk vooringenomen, omdat uit de reactie van de examinator blijkt dat deze boos was. Appellant wijst er ook op dat er geen juridische basis is om een herbeoordeling van de verdediging door een andere examinator te laten uitvoeren. Verder wijst appellant erop dat de examinatoren en de leden van de examencommissie incorrect hebben gehandeld. Volgens appellant hebben de examinatoren hun reactie onderling afgestemd en mocht zijn vertegenwoordiger niet bij de schikkingspoging aanwezig zijn. Ter zitting van het College heeft appellant er ook nog op gewezen dat verweerder pas na 7 maanden hem het voorstel heeft gedaan om de verdediging van zijn afstudeeropdracht te herkansen. Omdat verweerder echter van hem eiste dat hij in dat geval zijn beroep bij het College zou intrekken, en hij geen geloof had in een objectieve beoordeling, heeft hij hiervan afgezien, aldus appellant.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek

(hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld. Die beperking geldt overigens, in tegenstelling tot hetgeen door verweerder is aangevoerd, niet voor de examencommissie noch voor het CBE.

2.4. In wat appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College is van oordeel dat niet is gebleken dat bij de beoordeling niet is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard. De door appellant opgestelde scriptie is bij zijn tweede kans beoordeeld met een 5,5, waarna appellant de scriptie mocht verdedigen. Deze verdediging heeft ertoe geleid dat hij 1,0 punt aftrek heeft gekregen, waardoor zijn Afstudeeropdracht met een 4,5 is beoordeeld. Het College stelt vast dat op grond van de Afstudeerwijzer en het Beoordelingsformulier het resultaat van de scriptie op basis van de verdediging met 1,0 punt kan worden verhoogd of verlaagd. Het College stelt ook vast dat de Afstudeeropdracht overeenkomstig het beoordelingsformulier door twee examinatoren is beoordeeld. Naar aanleiding van het door appellant ingestelde administratief beroep heeft de examencommissie een derde examinator de verdediging van appellant, die is vastgelegd op video, laten bekijken. Verweerder heeft toegelicht dat dat dit volgens de examencommissie is gebeurd zodat zeker kon worden gesteld dat zich tijdens de verdediging geen onregelmatigheden hebben plaatsgevonden. Niet valt in te zien dat de examencommissie dit uit een oogpunt van zorgvuldigheid niet mocht doen. Appellant kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder niet is ingegaan op de procedurele bezwaren die hij heeft aangevoerd. Verweerder is in zijn beslissing van 10 november 2021 hierop ingegaan. Verder ziet het College in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen grond voor diens stelling dat de examinatoren vooringenomen waren. Over de stelling van appellant dat verweerder pas na 7 maanden hem het voorstel heeft gedaan om de verdediging van zijn afstudeeropdracht te herkansen, overweegt het College dat verweerder dit voorstel geheel onverplicht heeft gedaan. In het kader van het administratief beroep was appellant op grond van artikel 7.61, derde lid, van de WHW al uitgenodigd voor een gesprek met de examencommissie om te zien of minnelijke schikking mogelijk was. Dat gesprek heeft plaatsgevonden, maar heeft er niet toe geleid dat partijen tot een minnelijke schikking zijn gekomen. Het had volgens het College wel op de weg van het CBE gelegen om nog in te gaan op de klacht dat appellant zich niet mocht laten bijstaan bij dat gesprek. Nu er nadien alsnog een schikking is aangeboden is het College evenwel van oordeel dat appellant door deze gang van zaken niet onevenredig is benadeeld.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/161**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	14 februari 2022
Partijen:	appellant en Gerrit Rietveld Academie
Trefwoorden:	belang beslissing dwangsom formele waarschuwing geschillenadviescommissie ingebrekestelling inschrijving niet tijdig proceskostenvergoeding
Artikelen:	WHW: artikel 7.57h, eerste lid WHW: artikel 7.63a, eerste lid WHW: artikel 7.63b, eerste lid Awb: artikel 4:17, eerste lid Awb: artikel 6:19 Awb: artikel 6:19, eerste lid Awb: artikel 8:55d, eerste lid
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt vast dat appellant bezwaar heeft gemaakt tegen de beslissing van 31 mei 2021. Verweerder heeft thans nog steeds niet beslist op dit bezwaar, ondanks dat de voorzieningenrechter van het College bij uitspraak van 10 augustus 2021, zaak nrs. 2021/067 en 2021/067.1, verweerder erop heeft gewezen dat hij op het bezwaar moet beslissen. Appellant heeft terecht aangevoerd dat de beslissing van 23 augustus 2021 niet kan worden aangemerkt als een beslissing op bezwaar. Appellant voert ook terecht aan dat de beslissing van 23 augustus 2021 is aan te merken als een beslissing als bedoeld in artikel 6:19, eerste lid, van de Awb. Bij deze beslissing is immers de beslissing van 31 mei 2021 ingetrokken. Het voorgaande betekent dat het bezwaar tegen de beslissing van 31 mei 2021 van rechtswege mede betrekking heeft op de beslissing van 23 augustus 2021. De stelling van verweerder dat appellant niet uitdrukkelijk bezwaar heeft gemaakt tegen laatstgenoemde beslissing, nog daargelaten de onjuistheid van deze stelling, is niet relevant. Op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb volgt immers dat het bezwaar van rechtswege betrekking heeft op die beslissing. Het College volgt verweerder niet in zijn standpunt dat appellant geen belang hierbij heeft. Het College overweegt hiertoe dat in de beslissing van 23 augustus 2021 een formele waarschuwing aan appellant is gegeven. Ook is nog niet beslist op het verzoek van appellant om de gemaakte proceskosten te vergoeden. De conclusie is dat verweerder nog moet beslissen op het bezwaar tegen de beslissingen van 31 mei 2021 en 23 augustus 2021. Het College stelt verder vast dat appellant na afloop van de beslistermijn verweerder op 12 november 2021 schriftelijk in gebreke heeft gesteld wegens het uitblijven van een beslissing op bezwaar. Nu verweerder nog steeds niet heeft beslist, was appellant gerechtigd om op grond van artikel 6:12 van de Awb beroep in te stellen wegens het niet tijdig nemen van die beslissing. Het College overweegt verder dat verweerder de volledige dwangsom als bedoeld in artikel 4:17 van de Awb heeft verbeurd. Het door appellant ingestelde beroep wegens het

niet tijdig beslissen moet gegrond worden verklaard.
Het betoog slaagt.
2.5. Uit hetgeen hiervoor is overwogen, volgt dat verweerder alsnog een beslissing moet nemen op het bezwaar van appellant tegen de beslissingen van 31 mei 2021 en 23 augustus 2021. Het College zal verweerder met toepassing van artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb opdragen om binnen twee weken na de dag waarop deze uitspraak wordt verzonden alsnog een beslissing op het bezwaar te nemen en bekend te maken. Het College ziet in de door verweerder aangevoerde omstandigheid dat er binnen de instelling nog geen geschillenadvies-commissie is geen aanleiding om van deze termijn af te wijken. Hiertoe overweegt het College dat iedere instelling een geschillenadviescommissie behoort te hebben en dat verweerder bij voornoemde uitspraak van 10 augustus 2021 door de voorzieningenrechter erop is gewezen dat het bezwaar van appellant in behandeling moet worden genomen. Het College zal verder bepalen dat verweerder een dwangsom van € 1.442,- moet betalen. Het College zal verder op grond van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb aan zijn uitspraak een nadere dwangsom verbinden voor iedere dag dat verweerder in gebreke blijft de uitspraak na te leven. In de regel wordt, bij toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb een dwangsom bepaald van € 100,- per dag met een maximum van € 15.000,-. Het College ziet nu nog geen aanleiding om in dit geval daarvan af te wijken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 31 mei 2021 heeft verweerder appellant meegedeeld dat zijn inschrijving aan de Gerrit Rietveld Academie per 1 juni 2021 wordt beëindigd.

Tegen deze beslissing heeft appellant bezwaar gemaakt.

Bij beslissing van 23 augustus 2021 heeft verweerder de beslissing van 31 mei 2021 ingetrokken en appellant gelijktijdig een ‘formele waarschuwing’ gegeven.

Bij brief van 26 augustus 2021 heeft appellant aan verweerder bericht dat zijn bezwaar ook ziet op het besluit van 23 augustus 2021.

Appellant heeft vervolgens beroep bij het College ingesteld wegens het niet tijdig nemen een beslissing op bezwaar.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 februari 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door G.A. van Eenennaam, voorzitter van het college van bestuur, bijgestaan door mr. A.J. Quant, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant staat ingeschreven bij de Gerrit Rietveld Academie. Bij beslissing van 31 mei 2021 heeft verweerder appellant meegedeeld dat zijn inschrijving aan de Gerrit Rietveld Academie per 1 juni 2021 wordt beëindigd. Nadat appellant hiertegen bezwaar heeft gemaakt en de voorzieningenrechter van het College een verzoek om voorlopige voorziening bij uitspraak van 10 augustus 2021 had toegewezen, heeft verweerder bij beslissing van 23 augustus 2021 de beslissing van 31 mei 2021 ingetrokken.

2.2. Appellant heeft vervolgens bij het College beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op bezwaar. Appellant heeft dit als volgt toegelicht. Uit de uitspraak van het College van 10 augustus 2021 in zaak nrs. 2020/067 en 2020/067.1 volgt dat verweerder een beslissing op bezwaar dient te nemen. Volgens appellant moet verweerder hiervoor eerst advies aan de Geschillenadviescommissie vragen. Verweerder is tot nu toe nog niet overgegaan tot het nemen van een beslissing op zijn bezwaar. De beslissing van 23 augustus 2021, waarbij de beslissing van 31 mei 2021 is ingetrokken, kan volgens appellant niet worden aangemerkt als een beslissing op bezwaar. Volgens appellant betreft dit een beslissing als bedoeld in artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en moet deze beslissing worden meegenomen bij de beslissing op bezwaar. Appellant wijst er op dat hij belang heeft bij een beslissing op bezwaar, onder meer omdat verweerder bij beslissing van 23 augustus 2021 voorwaarden heeft gesteld voor deelname aan het onderwijs, waarbij hem bovendien een officiële waarschuwing is gegeven. Ook wijst hij erop dat hij heeft verzocht om een proceskostenvergoeding.

Appellant voert verder aan dat de termijn voor het nemen van een beslissing op bezwaar is verstreken, dat hij na afloop van die termijn aan een verweerder een ingebrekestelling heeft gezonden en dat thans nog steeds geen beslissing op bezwaar is genomen. Hij verzoekt het College daarom aan verweerder een termijn te geven waarbinnen het alsnog een beslissing op bezwaar moet nemen. Ook verzoekt appellant het College om de door verweerder verbeurde dwangsom vast te stellen en een nieuwe dwangsom aan verweerder op te leggen voor elke dag dat verweerder in gebreke blijft een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

2.3. Artikel 7.57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt: “Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.
Het tweede lid luidt: “Als de persoon die de voorschriften, bedoeld in het eerste lid, overtreedt, ernstige overlast binnen de gebouwen en terreinen van de instelling heeft veroorzaakt en deze overlast ook na aanmaning door of vanwege het instellingsbestuur niet heeft gestaakt, kan het instellingsbestuur die student de toegang tot de instelling definitief ontzeggen of zijn inschrijving beëindigen.”
Artikel 7.63a, eerste lid, luidt: “Elke instelling voor hoger onderwijs heeft een geschillenadviescommissie. Op een geschillenadviescommissie is artikel 7:13, eerste tot en met zesde lid, van de Algemene wet bestuursrecht van overeenkomstige toepassing. De leden van de geschillenadviescommissie zijn functioneel onafhankelijk.”
Het tweede lid luidt: “De geschillenadviescommissie brengt aan het instellingsbestuur advies uit over bezwaren met betrekking tot andere beslissingen dan wel het ontbreken ervan op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen dan die, bedoeld in artikel 7.61.”

Artikel 7:63b, eerste lid, luidt: “Het instellingsbestuur beslist na ontvangst van het bezwaar binnen 10 weken, onverminderd de beslissingen op grond van de procedure, bedoeld in artikel 7.63a, vierde lid. Wat de openbare instellingen betreft beslist het instellingsbestuur in afwijking van artikel 7:10, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht.”

Artikel 4:17, eerste lid, van de Awb luidt: “Indien een beschikking op aanvraag niet tijdig wordt gegeven, verbeurt het bestuursorgaan aan de aanvrager een dwangsom voor elke dag dat het in gebreke is, doch voor ten hoogste 42 dagen. De Algemene termijnenwet is op laatstgenoemde termijn niet van toepassing.”
Het tweede lid luidt: “De dwangsom bedraagt de eerste veertien dagen € 23 per dag, de daaropvolgende veertien dagen € 35 per dag en de overige dagen € 45 per dag.”
Het derde lid luidt: “De eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, is de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.”
Artikel 6:19, eerste lid, luidt: “Het bezwaar of beroep heeft van rechtswege mede betrekking op een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit, tenzij partijen daarbij onvoldoende belang hebben.”
Artikel 8:55d, eerste lid, luidt: “Indien het beroep gegrond is en nog geen besluit is bekendgemaakt, bepaalt de bestuursrechter dat het bestuursorgaan binnen twee weken na de dag waarop de uitspraak wordt verzonden alsnog een besluit bekendmaakt.”
Het tweede lid luidt: “De bestuursrechter verbindt aan zijn uitspraak een nadere dwangsom voor iedere dag dat het bestuursorgaan in gebreke blijft de uitspraak na te leven. De artikelen 611c en 611g van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering zijn van overeenkomstige toepassing.”
Het derde lid luidt: “In bijzondere gevallen of indien de naleving van andere wettelijke voorschriften daartoe noopt, kan de bestuursrechter een andere termijn bepalen of een andere voorziening treffen.”

2.4. Het College stelt vast dat appellant bezwaar heeft gemaakt tegen de beslissing van 31 mei 2021. Verweerder heeft thans nog steeds niet beslist op dit bezwaar, ondanks dat de voorzieningenrechter van het College bij uitspraak van 10 augustus 2021, zaak nrs. 2021/067 en 2021/067.1, verweerder erop heeft gewezen dat hij op het bezwaar moet beslissen. Appellant heeft terecht aangevoerd dat de beslissing van 23 augustus 2021 niet kan worden aangemerkt als een beslissing op bezwaar. Appellant voert ook terecht aan dat de beslissing van 23 augustus 2021 is aan te merken als een beslissing als bedoeld in artikel 6:19, eerste lid, van de Awb. Bij deze beslissing is immers de beslissing van 31 mei 2021 ingetrokken. Het voorgaande betekent dat het bezwaar tegen de beslissing van 31 mei 2021 van rechtswege mede betrekking heeft op de beslissing van 23 augustus 2021. De stelling van verweerder dat appellant niet uitdrukkelijk bezwaar heeft gemaakt tegen laatstgenoemde beslissing, nog daargelaten de onjuistheid van deze stelling, is niet relevant. Op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb volgt immers dat het bezwaar van rechtswege betrekking heeft op die beslissing. Het College volgt verweerder niet in zijn standpunt dat appellant geen belang hierbij heeft. Het College overweegt hiertoe dat in de beslissing van 23 augustus 2021 een formele waarschuwing aan appellant is gegeven. Ook is nog niet beslist op het verzoek van appellant om de gemaakte proceskosten te vergoeden. De conclusie is dat verweerder nog moet beslissen op het bezwaar tegen de beslissingen van 31 mei 2021 en 23 augustus 2021.
Het College stelt verder vast dat appellant na afloop van de beslistermijn verweerder op 12 november 2021 schriftelijk in gebreke heeft gesteld wegens het uitblijven van een beslissing op bezwaar. Nu verweerder nog steeds niet heeft beslist, was appellant gerechtigd om op grond van artikel 6:12 van de Awb beroep in te stellen wegens het niet tijdig nemen van die beslissing. Het College overweegt verder dat verweerder de volledige dwangsom als bedoeld in artikel 4:17 van de Awb heeft verbeurd. Het door appellant ingestelde beroep wegens het niet tijdig beslissen moet gegrond worden verklaard.
Het betoog slaagt.

2.5. Uit hetgeen hiervoor is overwogen, volgt dat verweerder alsnog een beslissing moet nemen op het bezwaar van appellant tegen de beslissingen van 31 mei 2021 en 23 augustus 2021. Het College zal verweerder met toepassing van artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb opdragen om binnen twee weken na de dag waarop deze uitspraak wordt verzonden alsnog een beslissing op het bezwaar te nemen en bekend

te maken. Het College ziet in de door verweerder aangevoerde omstandigheid dat er binnen de instelling nog geen geschillenadviescommissie is geen aanleiding om van deze termijn af te wijken. Hiertoe overweegt het College dat iedere instelling een geschillenadviescommissie behoort te hebben en dat verweerder bij voornoemde uitspraak van 10 augustus 2021 door de voorzieningenrechter erop is gewezen dat het bezwaar van appellant in behandeling moet worden genomen. Het College zal verder bepalen dat verweerder een dwangsom van € 1.442,- moet betalen. Het College zal verder op grond van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb aan zijn uitspraak een nadere dwangsom verbinden voor iedere dag dat verweerder in gebreke blijft de uitspraak na te leven. In de regel wordt, bij toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb een dwangsom bepaald van € 100,- per dag met een maximum van € 15.000,-. Het College ziet nu nog geen aanleiding om in dit geval daarvan af te wijken.

2.6. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen het niet tijdig beslissen gegrond;
II. bepaalt dat het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie aan appellant een dwangsom van € 1.442,- (zegge: veertienhonderdtweeënveertig euro) betaalt;
III. draagt het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie op om, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen, uiterlijk binnen twee weken na de dag waarop deze uitspraak wordt verzonden een beslissing op het bezwaar van appellant te nemen en dit op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend te maken;
IV. bepaalt dat het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie aan appellant een dwangsom van € 100,- moet betalen voor elke dag waarmee hij de hiervoor genoemde termijn overschrijdt, met een maximum van € 15.000,-;
V. veroordeelt het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,- (zegge: vijftienhonderdachttien euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van bestuur van de Gerrit Rietveld Academie aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 49,00 (zegge: negenveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2021/162**
Rechter(s):	mrs. Borman, en De Moor-van Vugt en Drop
Datum uitspraak:	23 juni 2022
Partijen:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	bevoegdheid (onafgeronde) bacheloropleiding hardheidsclausule eigen handelen extra tentamenkans fraude (persoonlijke) omstandigheden studievertraging zachte knip-regeling
Artikelen:	WHW: artikel 7.10 WHW: artikel 7.11 WHW: artikel 7.12, tweede lid WHW: artikel 7.12b, tweede lid, aanhef en onder e WHW: artikel 7.13 WHW: artikel 9.15 OER: artikel 45 Addendum bij OER: artikel 6.11 Regels examencommissie 2020: artikel 8
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	*Over de bevoegdheid* 2.5. De beslissing van 27 augustus 2021 is genomen door de examencommissie. Verweerder trekt in twijfel of deze daartoe bevoegd was. Het College deelt deze twijfel niet. Uit het systeem van de WHW, in het bijzonder de hiervoor weergegeven (delen van) de artikelen 7.10, 7.12b en 7.13, eerste en tweede lid, van de WHW vloeit voort dat een bevoegdheid als in het voorliggende geval uitgeoefend, toekomt aan de examencommissie. Het ontbreken van een nadere regeling op dit punt in de OER staat daaraan niet in de weg. Ook bijvoorbeeld artikel 39, derde lid, van de OER en artikel 22 van de Regels geven aanknopingspunten voor dit oordeel. Er is dan ook geen aanleiding de beslissing aan te merken als onbevoegd genomen. *Over de afwijzing van het verzoek* 2.6. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie het verzoek om de extra tentamenkans van appellante mogen afwijzen. Appellante voldeed niet aan de voorwaarde dat het vak waarvoor zij de extra tentamenkans aanvroeg het laatste vak van haar bachelorfase betrof, zoals bedoeld in artikel 8, negende lid, van de Regels. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat deze bepaling gelet op de bewoordingen niet van toepassing is in situaties waarin de student met het halen van nog slechts één tentamen het op grond van de zachte knipregeling vereiste puntenaantal van 162 ECTS behaalt en op grond daarvan zou mogen doorstromen naar de masterfase. Verweerder heeft zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat er in dit geval geen grond is voor toepassing van de hardheidsclausule. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat de door appellante opgelopen studievertraging als gevolg van de ongeldigverklaring van een (ander) tentamen wegens fraude, het gevolg is van haar eigen handelen en daarom aan toepassing van de hardheidsclausule in de weg staat. Anders dan appellante meent, wordt zij daarmee niet dubbel gestraft omdat de afwijzing van haar verzoek niet op de geconstateerde fraude is gebaseerd, maar op het niet voldoen aan bovenvermeld vereiste. Dat de examencommissie met meer (persoonlijke) omstandigheden rekening had moeten houden dan

zij in het kader van de beoordeling van de eventuele toepassing van de hardheidsclausule heeft gedaan, volgt niet uit hetgeen is aangevoerd. Verder is niet gebleken dat de examencommissie in gevallen die op relevante punten vergelijkbaar zijn met de situatie van appellante wél de door appellante gevraagde uitzondering heeft gemaakt. Verweerder heeft terecht geen aanleiding gezien de beslissing van de examencommissie te vernietigen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 augustus 2021 heeft de examencommissie aan appellante meegedeeld dat zij geen toestemming krijgt voor het tussentijds afleggen van het tentamen Goederen- en Insolventierecht.

Bij beslissing van 1 november 2021 heeft verweerder het door appellante hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 maart 2022, waar appellante is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag. Verweerder was vertegenwoordigd door mr. B. Van Mulken en mr. R.P. Vroegop. Namens de examencommissie was aanwezig mr. S.C. Bambach, secretaris van die commissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is studente aan de Faculteit Rechtsgeleerdheid van de universiteit. Appellante heeft 155 ECTS. Zij heeft verzocht om een tussentijds tentamen Goederen- en Insolventierecht te mogen afleggen, omdat zij bij het behalen van dit vak voldoende punten (162 ECTS) zal hebben om door te stromen naar de masteropleiding (de zogenoemde zachte knip-regeling). De examencommissie heeft dit verzoek afgewezen. In administratief beroep is deze afwijzing door verweerder in stand gelaten. Als gevolg hiervan is appellante niet langer toegelaten tot het onderwijs van de masteropleiding.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij betoogt dat zij definitief was ingeschreven voor de masteropleiding en dat de examencommissie niet de bevoegdheid heeft om haar uit te schrijven, ook al zou de afwijzing op het verzoek om een tussentijds tentamen Goederen- en Insolventierecht gehandhaafd blijven. Appellante betoogt verder dat persoonlijke omstandigheden hebben geleid tot studievertraging, zodat haar verzoek met toepassing van de hardheidsclausule had moeten worden toegewezen. Dat zij bij het tentamen Rechtsfilosofie heeft gefraudeerd en dat het resultaat van dat tentamen om die reden ongeldig is verklaard, mag bij de beoordeling van het voorliggende verzoek geen rol spelen. Mocht het zo zijn dat niet de examencommissie bevoegd is om te beslissen op een verzoek om een extra tentamenkans, dan is het instellingsbestuur bevoegd. In dat geval had niet de rechtsgang moeten worden gevolgd die nu is gevolgd en moet de zaak worden verwezen naar de Geschillenadviescommissie van de universiteit.

2.3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat onduidelijk is of aan de examencommissie de bevoegdheid toekomt om te beslissen of aan een student een extra tentamenkans wordt geboden, of dat het instellingsbestuur daarover gaat. Verweerder heeft in dit verband verwezen naar het bepaalde in de

artikelen 7.13 en 9.15 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) en artikel 45 van de Onderwijs- en Examenregeling van de Bacheloropleiding rechtsgeleerdheid van de EUR (hierna: OER), waarin de mogelijkheid van het toekennen van een extra tentamenkans niet is geregeld. Het verzoek van appellante is volgens verweerder terecht afgewezen omdat appellante niet aan de voorwaarden voor toewijzing voldeed. Voor toepassing van de hardheidsclausule bestaat volgens verweerder geen aanleiding. De omstandigheden waarop appellante zich heeft beroepen, zijn niet tijdig gemeld en ook niet onderbouwd. Verder is inherent aan een sanctie dat studievertraging kan optreden.

Toepasselijke regelgeving

2.4.1. In artikel 7.10, derde lid, van de WHW is bepaald dat het instellingsbestuur verantwoordelijk is voor de praktische organisatie van tentamens en examens.
In artikel 7.12b, tweede lid, aanhef en onder e, is bepaald dat de examencommissie naast de taken en bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 7.11 en 7.12, tweede lid, taken en bevoegdheden heeft met betrekking tot het borgen van de kwaliteit van de organisatie en de procedures rondom tentamens en examens.
In het derde lid is bepaald dat de examencommissie regels vaststelt over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, van artikel 7.12b van de WHW en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.
In artikel 7.13, eerste lid, is, voor zover hier van belang, bepaald dat het instellingsbestuur voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vaststelt. In het tweede lid is bepaald dat in de onderwijs- en examenregeling per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten worden vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde.
In artikel 9.15, eerste lid, is bepaald dat de decaan belast is met, voor zover hier van belang, het vaststellen van de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13, alsmede de regelmatige beoordeling daarvan.

2.4.2. In artikel 45, eerste volzin, van de OER is bepaald dat er voor alle onderdelen van het bachelorexamen tweemaal per studiejaar gelegenheid is tot het afleggen van tentamens.
In artikel 6.11 van het Addendum bij de OER is, voor zover hier van belang, bepaald dat met een onafgeronde bacheloropleiding voorwaardelijke toelating tot de Master Rechtsgeleerdheid wordt verleend voor zover in ieder geval ten minste 162 ECTS zijn behaald, waaronder de bachelorscriptie.

2.4.3. In artikel 8 van de Regels van de examencommissie 2020 (hierna: Regels) is bepaald dat de examencommissie aan de examinandus op diens verzoek toestemming kan verlenen tot het tussentijds afleggen van een tentamen.
In het negende lid, eerste volzin, van dit artikel zijn de regels neergelegd voor het afleggen van het laatste tentamen van de bacheloropleiding.
In artikel 22 is een hardheidsclausule opgenomen waarmee kan worden afgeweken van de Regels ter voorkoming van een onbillijke studievertraging.

Over de bevoegdheid

2.5. De beslissing van 27 augustus 2021 is genomen door de examencommissie. Verweerder trekt in twijfel of deze daartoe bevoegd was. Het College deelt deze twijfel niet. Uit het systeem van de WHW, in het bijzonder de hiervoor weergegeven (delen van) de artikelen 7.10, 7.12b en 7.13, eerste en tweede lid, van de WHW vloeit voort dat een bevoegdheid als in het voorliggende geval uitgeoefend, toekomt aan de examencommissie. Het ontbreken van een nadere regeling op dit punt in de OER staat daaraan niet in de weg. Ook bijvoorbeeld artikel 39, derde lid, van de OER en artikel 22 van de Regels geven aanknopingspunten voor dit oordeel. Er is dan ook geen aanleiding de beslissing aan te merken als onbevoegd genomen.

Over de afwijzing van het verzoek

2.6. Naar het oordeel van het College heeft de examencommissie het verzoek om de extra tentamenkans van appellante mogen afwijzen. Appellante voldeed niet aan de voorwaarde dat het vak waarvoor zij de extra tentamenkans aanvroeg het laatste vak van haar bachelorfase betrof, zoals bedoeld in artikel 8,

negende lid, van de Regels. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat deze bepaling gelet op de bewoordingen niet van toepassing is in situaties waarin de student met het halen van nog slechts één tentamen het op grond van de zachte knipregeling vereiste puntenaantal van 162 ECTS behaalt en op grond daarvan zou mogen doorstromen naar de masterfase. Verweerder heeft zich voorts terecht op het standpunt gesteld dat er in dit geval geen grond is voor toepassing van de hardheidsclausule. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat de door appellante opgelopen studievertraging als gevolg van de ongeldigverklaring van een (ander) tentamen wegens fraude, het gevolg is van haar eigen handelen en daarom aan toepassing van de hardheidsclausule in de weg staat. Anders dan appellante meent, wordt zij daarmee niet dubbel gestraft omdat de afwijzing van haar verzoek niet op de geconstateerde fraude is gebaseerd, maar op het niet voldoen aan bovenvermeld vereiste. Dat de examencommissie met meer (persoonlijke) omstandigheden rekening had moeten houden dan zij in het kader van de beoordeling van de eventuele toepassing van de hardheidsclausule heeft gedaan, volgt niet uit hetgeen is aangevoerd. Verder is niet gebleken dat de examencommissie in gevallen die op relevante punten vergelijkbaar zijn met de situatie van appellante wél de door appellante gevraagde uitzondering heeft gemaakt. Verweerder heeft terecht geen aanleiding gezien de beslissing van de examencommissie te vernietigen.
Het betoog faalt.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. A.J.C. de Moor-Van Vugt en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/002**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	13 april 2022
Partijen:	appellante en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	ontzegging toegang co-schap Osiris patiëntveiligheid termijnoverschrijding tussenbeoordeling
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast dat het op 22 juni 2021 door appellante tegen de op 23 maart 2021 via Osiris bekendgemaakte tussenbeoordeling ingediende administratief beroepschrift buiten de beroepstermijn van zes weken is ingediend. Administratief beroep moet, al dan niet in digitale vorm, schriftelijk worden ingesteld. Het stuk dat appellante bij de examencommissie heeft ingediend, is geen administratief beroepschrift, omdat het niet tegen de tussenbeoordeling is gericht. Niet is gebleken van omstandigheden die nopen tot het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Hierbij acht het College van belang dat appellante bij brief van de voorzitter van de Summa examencommissie van 1 april 2021 is herinnerd aan de bekendmaking van de tussenbeoordeling en de voor het instellen van administratief beroep geldende termijn. Verweerder heeft het administratief beroep tegen de tussenbeoordeling terecht niet ontvankelijk verklaard. In zoverre faalt het betoog. 2.4. In de brief van 12 mei 2021, onder meer ondertekend door de opleidingsdirecteur Geneeskunde, is appellante medegedeeld dat haar de toegang tot de coschappen is ontzegd. Verweerder heeft toegelicht dat het hier de toepassing betreft van een door de decaan van de faculteit Geneeskunde aan de opleidingsdirecteur gemandateerde bevoegdheid, ontleend aan de plicht om voor veilig en verantwoord onderwijs te zorgen, om te interveniëren als de patiëntveiligheid niet kan worden gewaarborgd. In het licht hiervan bevat de brief van 12 mei 2021 naar het oordeel van het College geen beslissing als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek. Verweerder heeft zich daarom terecht onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het door appellante tegen de brief van 12 mei 2021 ingestelde administratief beroep. In de lopende bezwaarprocedure tegen de brief van 12 mei 2021 kan aan de orde komen of de onderwijsdirecteur inderdaad bevoegd is te interveniëren door een student de toegang tot de coschappen te ontzeggen en, zo ja, of deze bevoegdheid juist is toegepast. Ook in zoverre faalt het betoog.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Op 4 maart 2021 heeft appellante een onvoldoende tussenbeoordeling gekregen voor het coschap Kindergeneeskunde. Dit resultaat is op 23 maart 2021 in Osiris geregistreerd.

Bij brief van 12 mei 2021 is appellante medegedeeld dat haar de toegang tot de coschappen is ontzegd.

Bij beslissing van 4 november 2021 heeft verweerder het door appellante tegen de tussenbeoordeling ingestelde administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard en zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het door appellante tegen de brief van 12 mei 2021 ingestelde administratief beroep.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 februari 2022, waar appellante is verschenen. Verweerder, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLB, secretaris van verweerder, en de SUMMA examencommissie, vertegenwoordigd door haar voorzitter drs. H. Brehler, hebben per online videoverbinding aan de zitting deelgenomen. Na de zitting heeft het College het onderzoek geschorst, teneinde verweerder in de gelegenheid te stellen een nadere toelichting te geven.

Verweerder heeft een nadere toelichting gegeven.

Het College heeft bepaald dat een nader onderzoek ter zitting achterwege blijft.

2. Overwegingen

2.1. Op 4 maart 2021 heeft appellante een onvoldoende tussenbeoordeling gekregen voor het coschap Kindergeneeskunde. Dit resultaat is op 23 maart 2021 in Osiris geregistreerd. Bij brief van 12 mei 2021 is appellante medegedeeld dat haar wegens de onvoldoende tussenbeoordeling en met het oog op de patiëntveiligheid de toegang tot de coschappen is ontzegd. Appellante heeft op 22 juni 2021 administratief beroep ingesteld tegen de tussenbeoordeling en de brief van 12 mei 2021. Verweerder heeft het administratief beroep tegen de tussenbeoordeling niet-ontvankelijk verklaard omdat het beroepschrift is ingediend na afloop van de beroepstermijn van zes weken. Verweerder heeft zich onbevoegd verklaard om van het administratief beroep tegen de brief van 12 mei 2021 kennis te nemen, omdat de daarin neergelegde beslissing door de opleidingsdirecteur is genomen en daartegen geen administratief beroep, maar bezwaar openstaat.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat geen sprake is van een termijnoverschrijding, omdat zij al kort na de tussenbeoordeling gesprekken heeft gevoerd en een stuk van 16 maart 2021 bij de examencommissie heeft ingediend, dat zij vervolgens mondeling heeft toegelicht. Verder betoogt zij dat verweerder op haar administratief beroep tegen de brief van 12 mei 2021 had moeten beslissen.

2.3. Het College stelt vast dat het op 22 juni 2021 door appellante tegen de op 23 maart 2021 via Osiris bekendgemaakte tussenbeoordeling ingediende administratief beroepschrift buiten de beroepstermijn van zes weken is ingediend. Administratief beroep moet, al dan niet in digitale vorm, schriftelijk worden ingesteld. Het stuk dat appellante bij de examencommissie heeft ingediend, is geen administratief beroepschrift, omdat het niet tegen de tussenbeoordeling is gericht. Niet is gebleken van omstandigheden die nopen tot het oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Hierbij acht het College van belang dat appellante bij brief van de voorzitter van de Summa examencommissie van 1 april 2021 is herinnerd aan de bekendmaking van de tussenbeoordeling en de voor het instellen van administratief beroep geldende termijn. Verweerder heeft het administratief beroep tegen de tussenbeoordeling terecht

niet-ontvankelijk verklaard.
In zoverre faalt het betoog.

2.4. In de brief van 12 mei 2021, onder meer ondertekend door de opleidingsdirecteur Geneeskunde, is appellante medegedeeld dat haar de toegang tot de coschappen is ontzegd. Verweerder heeft toegelicht dat het hier de toepassing betreft van een door de decaan van de faculteit Geneeskunde aan de opleidingsdirecteur gemandateerde bevoegdheid, ontleend aan de plicht om voor veilig en verantwoord onderwijs te zorgen, om te interveniëren als de patiëntveiligheid niet kan worden gewaarborgd. In het licht hiervan bevat de brief van 12 mei 2021 naar het oordeel van het College geen beslissing als bedoeld in artikel 7.61, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek. Verweerder heeft zich daarom terecht onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het door appellante tegen de brief van 12 mei 2021 ingestelde administratief beroep. In de lopende bezwaarprocedure tegen de brief van 12 mei 2021 kan aan de orde komen of de onderwijsdirecteur inderdaad bevoegd is te interveniëren door een student de toegang tot de coschappen te ontzeggen en, zo ja, of deze bevoegdheid juist is toegepast. Ook in zoverre faalt het betoog.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1**
Rechter(s):	mr. Troostwijk
Datum uitspraak:	24 januari 2022
Partijen:	verzoeker en Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	evenredigheid grondslag klachten ordemaatregel social probation zorgvuldigheidseisen
Artikelen:	WHW:artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 7:10 Awb: artikel 7:13 Complaints procedure for students regarding inappropriate behavior: artikel 14
Uitspraak:	verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen:	2.6.1. De gebeurtenissen waarop de klachten betrekking hebben, hebben zich niet alleen voorgedaan op terreinen en in gebouwen van de Universiteit. In zoverre bestaat er naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen grondslag voor de beslissingen van 13 december 2021. Ook overigens heeft verweerder niet kunnen aangeven waarop zijn bevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissingen berust. Ook de nader ingediende stukken geven daarover onvoldoende duidelijkheid. 2.6.2. Aan de beslissingen van 13 december 2021 liggen adviezen van de klachtencommissie ten grondslag. Die adviezen bevatten een overzicht van de ingediende klachten. Verder zijn de gebeurtenissen die aan de orde zijn gesteld in de klacht vanuit het verenigingsgebouw Common House Eliott – zoals ter zitting is toegelicht voor de context van het advies – eveneens opgenomen. De klachtencommissie heeft de inhoud van die laatste klacht bij haar beoordeling betrokken, hoewel die klacht niet-ontvankelijk is verklaard omdat deze niet afkomstig is van een student. De klachten zijn daardoor gekleurd en het advies is daardoor gebaseerd op meer dan door de indieners van de ontvankelijke klachten naar voren is gebracht. 2.6.3. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter blijkt uit de beslissingen die de decaan op basis van de adviezen heeft genomen en hetgeen ter zitting is toegelicht, niet dat hij op juiste wijze heeft beoordeeld of het advies en de totstandkoming daarvan voldoen aan de daaraan te stellen zorgvuldigheidseisen. In dit verband is niet zonder betekenis dat de procedure lijkt te zijn gestart als een informele klachtenbehandeling, die niettemin heeft uitgemond in een formeel vervolg. Daarbij valt op dat verzoeker zich niet voortdurend heeft mogen laten bijstaan door zijn advocaat, hetgeen in strijd is met artikel 14 van de regeling “Complaints procedure for students regarding inappropriate behavior at University College Roosevelt”. Uit de beslissing blijkt verder niet dat met alle relevante omstandigheden rekening is gehouden en dat aan de belangen van verzoeker, gelet op zijn persoonlijke reacties op elk van de klachten, voldoende aandacht is besteed. Dat laatste klemt te meer nu verweerder bekend is of moet worden geacht met de stoornis van verzoeker, die tot onbeholpen gedrag kan leiden. Bovendien is in het geheel niet onderbouwd waarom

de opgelegde (zware) maatregel evenredig is aan de gedragingen die verzoeker worden verweten en waarom de door (een deel van) de klagers en verzoeker gewenste en mogelijke mediation niet nader is onderzocht als methode om de problemen op te lossen.
2.7. Het is evident dat verweerder er belang bij heeft dat rust en orde worden gehandhaafd op de terreinen en in de gebouwen van zijn onderwijsinstelling. Maar daar tegenover staat het belang van verzoeker om volwaardig onderwijs te mogen volgen, inclusief alle aan zijn opleiding gerelateerde (sociale) activiteiten.
2.8. Nu aan de beslissing van 13 december 2021 veel gebreken kleven, is er naar het oordeel van de voorzieningenrechter, zoals volgt uit wat hiervoor is overwogen, een aanzienlijke kans dat die beslissing niet (ongewijzigd) in stand kan blijven. Gelet op het bepaalde in de artikelen 7:10 en 7:13 van de Algemene wet bestuursrecht, gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, het einde van de bezwaartermijn en de datum die voor de hoorzitting is gepland, valt afhandeling van het bezwaar niet op korte termijn te verwachten en in ieder geval niet voor het begin van het nieuwe semester van het studiejaar. Gelet daarop en gelet op de onder 2.7 beschreven belangen van verzoeker en verweerder, zal de voorzieningenrechter het verzoek toewijzen, zoals hieronder weergegeven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissingen van 13 december 2021 heeft de decaan van University College Roosevelt (UCR) aan verzoeker meegedeeld, verkort zakelijk weergegeven, dat hij de rest van het academische jaar is uitgesloten van deelname aan extracurriculaire sociale activiteiten van zijn onderwijsinstelling, dat hij, behoudens uitdrukkelijke toestemming, geen contact mag zoeken met de (met naam genoemde) studenten die een klacht over hem hebben ingediend bij de klachtencommissie (UCR Student Complaint Board), dat deze klagers niet met hem hoeven samen te werken in het onderwijs en dat hij een coach toegewezen krijgt om aan zijn gedrag te werken en te leren de gedragsregels van de onderwijsinstelling te volgen. Als verzoeker deze regels in de toekomst niet naleeft, zal dat leiden tot consequenties, waarbij verwijdering van de opleiding een mogelijkheid is. Op 15 december 2021 hebben decaan en verzoeker de voorgenomen uitwerking van de beslissingen besproken.

Verzoeker heeft tegen deze beslissingen bezwaar gemaakt bij het college van bestuur van de Universiteit Utrecht en aan de voorzieningenrechter van het College verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

De decaan heeft namens verweerder op 12 januari 2022 een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 17 januari 2022 waar verzoeker, vergezeld door zijn ouders en bijgestaan door mr. J.A. Platteeuw, advocaat in Middelburg, en verweerder, vertegenwoordigd door prof. dr. H.H.A. van den Brink, decaan van UCR, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter is voorlopig en niet bindend in de hoofdzaak.

2.2. Verzoeker is eerstejaarsstudent op het University College Roosevelt in Middelburg. Tegen hem zijn door onder meer zeven medestudenten klachten ingediend over zijn sociaal onwenselijk en grensoverschrijdend gedrag en zijn seksistische en homofobe uitlatingen gedurende de eerste weken van het academisch jaar. Verweerder heeft verzoeker naar aanleiding van deze klachten, op basis van een advies van de klachtencommissie dat aan de UCR Board is uitgebracht, op een *social probation* gezet, wat met name inhoudt dat hem deelname aan extracurriculaire activiteiten wordt ontzegd. Wel mag hij, met restricties, onderwijs blijven volgen.

2.3. Verzoeker heeft een klein deel van wat hem in de klachten wordt verweten erkend en een aanzienlijk deel betwist en er daarbij op gewezen dat een deel hiervan niet in een gebouw of op een terrein van de onderwijsinstelling heeft plaatsgevonden. Hij heeft erop gewezen dat hij de betrokkenen zijn excuses heeft aangeboden voor zijn laakbare gedragingen, voor zover hij die erkent en die ook samenhangen met zijn stoornis DCD, waarvan verweerder op de hoogte is. Hij meent dat met zijn (persoonlijke) reacties op alle voorvallen onvoldoende rekening is gehouden en dat hij feitelijk in een isolement wordt geplaatst. De beslissingen zijn stigmatiserend en verzoeker is ermee in zijn integriteit aangetast. De beslissingen hebben bovendien geleid tot psychische schade. Verzoeker heeft daarnaast gewezen op diverse onvolkomenheden in de door verweerder gevolgde procedure. Verzoeker wil in afwachting van de beslissing op bezwaar onvoorwaardelijk worden toegelaten tot zijn opleiding en zonder beperkingen kunnen deelnemen aan alle aan zijn opleiding gerelateerde (sociale) activiteiten.

2.4. Verweerder heeft erop gewezen dat het gedrag van verzoeker heeft geleid tot onrust en gevoelens van sociale onveiligheid en dat dat niet kan worden getolereerd. Met de *social probation* is het nog steeds mogelijk om onderwijs te volgen. De maatregelen zijn er uitsluitend op gericht om spoedig en begeleid de orde en de geschade relaties te herstellen.

2.5. Of er in het voorliggende geval aanleiding is om een voorlopige voorziening te treffen hangt af van de vraag of de beslissingen en de nadere maatregelen ter invulling daarvan bij de heroverweging in bezwaar door verweerder in stand kunnen worden gelaten en of, gegeven de belangen van verzoeker en verweerder, de beslissingen van 13 december 2021 onmiddellijk ten uitvoer mogen worden gelegd, dan wel de beslissing op bezwaar dient te worden afgewacht.

2.6. De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

2.6.1. De gebeurtenissen waarop de klachten betrekking hebben, hebben zich niet alleen voorgedaan op terreinen en in gebouwen van de Universiteit. In zoverre bestaat er naar het oordeel van de voorzieningenrechter geen grondslag voor de beslissingen van 13 december 2021. Ook overigens heeft verweerder niet kunnen aangeven waarop zijn bevoegdheid tot het nemen van de bestreden beslissingen berust. Ook de nader ingediende stukken geven daarover onvoldoende duidelijkheid.

2.6.2. Aan de beslissingen van 13 december 2021 liggen adviezen van de klachtencommissie ten grondslag. Die adviezen bevatten een overzicht van de ingediende klachten. Verder zijn de gebeurtenissen die aan de orde zijn gesteld in de klacht vanuit het verenigingsgebouw Common House Eliott – zoals ter zitting is toegelicht voor de context van het advies – eveneens opgenomen. De klachtencommissie heeft de inhoud van die laatste klacht bij haar beoordeling betrokken, hoewel die klacht niet-ontvankelijk is verklaard omdat deze niet afkomstig is van een student. De klachten zijn daardoor gekleurd en het advies is daardoor gebaseerd op meer dan door de indieners van de ontvankelijke klachten naar voren is gebracht.

2.6.3. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter blijkt uit de beslissingen die de decaan op basis van de adviezen heeft genomen en hetgeen ter zitting is toegelicht, niet dat hij op juiste wijze heeft beoordeeld

of het advies en de totstandkoming daarvan voldoen aan de daaraan te stellen zorgvuldigheidseisen. In dit verband is niet zonder betekenis dat de procedure lijkt te zijn gestart als een informele klachtenbehandeling, die niettemin heeft uitgemond in een formeel vervolg. Daarbij valt op dat verzoeker zich niet voortdurend heeft mogen laten bijstaan door zijn advocaat, hetgeen in strijd is met artikel 14 van de regeling “Complaints procedure for students regarding inappropriate behavior at University College Roosevelt”. Uit de beslissing blijkt verder niet dat met alle relevante omstandigheden rekening is gehouden en dat aan de belangen van verzoeker, gelet op zijn persoonlijke reacties op elk van de klachten, voldoende aandacht is besteed. Dat laatste klemt te meer nu verweerder bekend is of moet worden geacht met de stoornis van verzoeker, die tot onbeholpen gedrag kan leiden. Bovendien is in het geheel niet onderbouwd waarom de opgelegde (zware) maatregel evenredig is aan de gedragingen die verzoeker worden verweten en waarom de door (een deel van) de klagers en verzoeker gewenste en mogelijke mediation niet nader is onderzocht als methode om de problemen op te lossen.

2.7. Het is evident dat verweerder er belang bij heeft dat rust en orde worden gehandhaafd op de terreinen en in de gebouwen van zijn onderwijsinstelling. Maar daar tegenover staat het belang van verzoeker om volwaardig onderwijs te mogen volgen, inclusief alle aan zijn opleiding gerelateerde (sociale) activiteiten.

2.8. Nu aan de beslissing van 13 december 2021 veel gebreken kleven, is er naar het oordeel van de voorzieningenrechter, zoals volgt uit wat hiervoor is overwogen, een aanzienlijke kans dat die beslissing niet (ongewijzigd) in stand kan blijven. Gelet op het bepaalde in de artikelen 7:10 en 7:13 van de Algemene wet bestuursrecht, gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, het einde van de bezwaartermijn en de datum die voor de hoorzitting is gepland, valt afhandeling van het bezwaar niet op korte termijn te verwachten en in ieder geval niet voor het begin van het nieuwe semester van het studiejaar. Gelet daarop en gelet op de onder 2.7 beschreven belangen van verzoeker en verweerder, zal de voorzieningenrechter het verzoek toewijzen, zoals hieronder weergegeven.

2.9. Er is aanleiding verweerder te veroordelen in de verzoeker gemaakte proceskosten. Deze worden begroot op € 1.518,-.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. Wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen toe, in die zin dat de beslissingen van 13 december 2021 en de ter nadere invulling daarvan beoogde maatregelen worden geschorst tot zes weken na de datum waarop de beslissing op bezwaar op de voorgeschreven wijze aan verzoeker bekend is gemaakt;
II. veroordeelt verweerder in de proceskosten die verzoeker heeft moeten maken tot een bedrag van €1.518,- (zegge: eenduizendvijfhonderdenachttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde verleende rechtsbijstand;
III. bepaalt dat het door verzoeker betaalde griffierecht van € 50,- (zegge: vijftig euro) door verweerder aan hem wordt vergoed.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/010**
Rechter(s):	mrs. Drop, Van Diepenbeek en Vermeulen
Datum uitspraak:	3 juni 2022
Partijen:	appellant en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	beoordelingsprocedure feedback kennen en kunnen onderdeel onzorgvuldig tussentijdse verbetering voorgeschreven wijze
Artikelen:	WHW: artikel 7.34 WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Verweerder wordt niet gevolgd in zijn in verweer ingenomen standpunt dat het beroep uitsluitend zou zijn gericht tegen het schrijven van 8 juli 2021. Dit schrijven bevat een toelichting op het besluit van 1 juli 2021 en is te beschouwen als een onderdeel van genoemd besluit. Zoals ook volgt uit de beslissing op het administratief beroep is dat beroep gericht tegen het besluit van 1 juli 2021 waar het co-schap Psychiatrie onderdeel van uitmaakt. 2.6.1. Het College stelt vast dat het co-schap Psychiatrie voor appellant conform het studieprogramma een periode heeft omvat van vijf weken. Het beoordelingsformulier van dat co-schap wordt, zo is ter zitting toegelicht, opgemaakt voordat het co-schap volledig is afgerond. Voor de beoordelingsprocedure moet een student twee keer per week vragen om feedback, waarvoor een formulier in het zogeheten EPASS beschikbaar is. Tijdens de eindbeoordeling moet de student ten overstaan van de beoordelaar aantonen dat voldoende feedback is gevraagd. 2.6.2. De procedure zoals – verkort – onder 2.6.1 beschreven is in het geval van appellant niet op de voorgeschreven wijze verlopen. Appellant heeft niet op die wijze feedback gevraagd en hij heeft ook niet aangetoond dat anderszins voldoende feedback is gevraagd. Zoals appellant heeft toegelicht wordt de beschreven werkwijze bij andere co-schappen niet gevolgd, zonder dat dat tot gevolg heeft dat een student wordt tegengeworpen dat geen feedback is gevraagd. Verweerder heeft dat niet ontkend. De procedure is ook niet op deze wijze in de OER beschreven, wat maakt dat een student geen duidelijk houvast heeft. Appellant heeft tijdens het co-schap weliswaar feedback gekregen, maar hij is er bij die gelegenheden niet op gewezen dat hij – blijkbaar daarnaast – de feedbackformulieren moest invullen. Ook volgt uit de toelichting bij het gebruik van de formulieren in EPASS niet voldoende duidelijk wat de gevolgen zijn van het niet gebruiken van zulke formulieren. 2.6.3. Hoewel appellant kan worden tegengeworpen dat hij de feedback niet heeft gevraagd op de voorgeschreven wijze, ligt naar het oordeel van het College in artikel 7.34 van de WHW besloten dat de onderwijsinstelling zich er in een geval als het voorliggende van vergewist dat het co-schap verloopt als beschreven in de daarvoor geldende regels, ook op het punt van het vragen van feedback. Indien daarin onvolkomenheden worden gesignaleerd, wat in het geval van appellant eenvoudig zou hebben gekund, is het aan de onderwijsinstelling de student daarop te wijzen. Door dat niet te doen, heeft de onderwijsinstelling jegens appellant onzorgvuldig gehandeld, met als gevolg dat appellant zich aan het eind van zijn co-schap

geconfronteerd heeft gezien met een onvoldoende resultaat, terwijl hem de mogelijkheid van een tussentijdse verbetering van zijn handelen, voor zover nodig, is ontnomen.
2.7. Naar het oordeel van het College worden de gevolgen van het niet op juiste wijze verlopen van de procedure met betrekking tot het geven van feedback aan appellant tijdens zijn co-schap Psychiatrie ten onrechte volledig afgewenteld op appellant. Verweerder heeft dat niet onderkend.
2.8. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen kan de bestreden beslissing niet in stand blijven. Verweerder zal opnieuw moeten beslissen op het administratief beroep van appellant.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 1 juli 2021, toegelicht bij brief van 8 juli 2021, heeft de examencommissie van de Faculteit Geneeskunde van de Erasmus Universiteit Rotterdam aan appellant meegedeeld dat hij voor zijn co-schap psychiatrie een onvoldoende heeft behaald.

Bij beslissing van 16 november 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend en verweerder heeft aanvullend verweer gevoerd.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 februari 2022, waar appellant is verschenen, bijgestaan door mr. C.P.J.M. van de Ven, advocaat in Moergestel. Verweerder was vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken MSc RBA, secretaris van het college van beroep voor de examens. Verder waren voor de examencommissie aanwezig prof. dr. H.W. Tilanus, dr. S.J.C.M.M. Neggers en mr. A.M. Ciloglu.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is sinds 2019 student aan de Faculteit Geneeskunde van de Erasmus Universiteit Rotterdam, waar hij de opleiding tot psychiater volgt. In dat kader heeft hij van 31 mei 2021 tot 2 juli 2021 het co-schap Psychiatrie gevolgd in Kliniek U van Antes GGZ in Poortugaal. Hij heeft op 1 juli 2021 een negatieve beoordeling ontvangen voor dit co-schap. De beoordeling is op 8 juli 2021 schriftelijk toegelicht. Verweerder heeft de beslissing over de beoordeling in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat hij is overvallen door de beoordeling omdat hij niet, zoals volgens hem mocht worden verwacht, tussentijds (met regelmaat en met toelichting) feedback heeft ontvangen. Dat volgt ook uit de door de onderwijsinstelling ter zake gehanteerde richtlijnen. Pas in het eindgesprek is appellant met de eindbeoordeling geconfronteerd. Daarbij komt dat appellant meent dat de feedback blijkt te zijn gebaseerd op de ervaringen van de (onervaren) begeleider en niet op waarnemingen van de beoordelaar zelf. De beoordeling is hierdoor ook niet transparant. Appellant heeft in dit verband gewezen op de uitspraak van het College van 24 november 2020 in zaak nr. CBHO 2020/107 (www.cbho.nl). Voor zijn standpunt ziet appellant in dit opzicht een bevestiging in het verweerschrift in beroep waarin bijvoorbeeld naar voren komt dat de feedback aanvankelijk “informeel” is gegeven en dat de aanvankelijk gegeven feedback mogelijk “onvoldoende duidelijk” is geweest. Ook

inhoudelijk heeft appellant de feedback bestreden, onder meer in het schikkingsgesprek, waarin hij heeft toegelicht dat gebeurtenissen door de beoordelaars buiten de context zijn geplaatst en – min of meer – zijn gebruikt als gelegenheidsargumenten om de onvoldoende beoordeling te onderbouwen. Enkele “ongemakkelijke” situaties hebben zijn gevoel van twijfel over de onafhankelijkheid van de beoordeling versterkt.

2.3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het beroep van appellant zich richt tegen het schrijven van 8 juli 2021, waarin een toelichting op de feedback is vervat en dat niet te beschouwen is als besluit in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Het is verder aan de student om feedback te vragen en daarop te reflecteren. De procedure is correct verlopen.

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 24 juli 2020 in zaak nr. CBHO 2020/043, www.cbho.nl), kan ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van het college van beroep voor de examens (CBE) een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of het CBE terecht de vaststelling van de beoordeling in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Verweerder wordt niet gevolgd in zijn in verweer ingenomen standpunt dat het beroep uitsluitend zou zijn gericht tegen het schrijven van 8 juli 2021. Dit schrijven bevat een toelichting op het besluit van 1 juli 2021 en is te beschouwen als een onderdeel van genoemd besluit. Zoals ook volgt uit de beslissing op het administratief beroep is dat beroep gericht tegen het besluit van 1 juli 2021 waar het co-schap Psychiatrie onderdeel van uitmaakt.

2.6.1. Het College stelt vast dat het co-schap Psychiatrie voor appellant conform het studieprogramma een periode heeft omvat van vijf weken. Het beoordelingsformulier van dat co-schap wordt, zo is ter zitting toegelicht, opgemaakt voordat het co-schap volledig is afgerond. Voor de beoordelingsprocedure moet een student twee keer per week vragen om feedback, waarvoor een formulier in het zogeheten EPASS beschikbaar is. Tijdens de eindbeoordeling moet de student ten overstaan van de beoordelaar aantonen dat voldoende feedback is gevraagd.

2.6.2. De procedure zoals – verkort – onder 2.6.1 beschreven is in het geval van appellant niet op de voorgeschreven wijze verlopen. Appellant heeft niet op die wijze feedback gevraagd en hij heeft ook niet aangetoond dat anderszins voldoende feedback is gevraagd. Zoals appellant heeft toegelicht wordt de beschreven werkwijze bij andere co-schappen niet gevolgd, zonder dat dat tot gevolg heeft dat een student wordt tegengeworpen dat geen feedback is gevraagd. Verweerder heeft dat niet ontkend. De procedure is ook niet op deze wijze in de OER beschreven, wat maakt dat een student geen duidelijk houvast heeft. Appellant heeft tijdens het co-schap weliswaar feedback gekregen, maar hij is er bij die gelegenheden niet op gewezen dat hij – blijkbaar daarnaast – de feedbackformulieren moest invullen. Ook volgt uit de toelichting bij het gebruik van de formulieren in EPASS niet voldoende duidelijk wat de gevolgen zijn van het niet gebruiken van zulke formulieren.

2.6.3. Hoewel appellant kan worden tegengeworpen dat hij de feedback niet heeft gevraagd op de voorgeschreven wijze, ligt naar het oordeel van het College in artikel 7.34 van de WHW besloten dat de onderwijsinstelling zich er in een geval als het voorliggende van vergewist dat het co-schap verloopt als beschreven in de daarvoor geldende regels, ook op het punt van het vragen van feedback. Indien daarin onvolkomenheden worden gesignaleerd, wat in het geval van appellant eenvoudig zou hebben gekund, is het aan de onderwijsinstelling de student daarop te wijzen. Door dat niet te doen, heeft de onderwijsinstelling jegens appellant onzorgvuldig

gehandeld, met als gevolg dat appellant zich aan het eind van zijn co-schap geconfronteerd heeft gezien met een onvoldoende resultaat, terwijl hem de mogelijkheid van een tussentijdse verbetering van zijn handelen, voor zover nodig, is ontnomen.

2.7. Naar het oordeel van het College worden de gevolgen van het niet op juiste wijze verlopen van de procedure met betrekking tot het geven van feedback aan appellant tijdens zijn co-schap Psychiatrie ten onrechte volledig afgewenteld op appellant. Verweerder heeft dat niet onderkend.

2.8. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen kan de bestreden beslissing niet in stand blijven. Verweerder zal opnieuw moeten beslissen op het administratief beroep van appellant.

2.9. Verweerder dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 16 november 2021;
III. draagt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam op een nieuwe beslissing te nemen op het administratief beroep met inachtneming van deze uitspraak;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,-, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,- voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop als voorzitter en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. B.P. Vermeulen als leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/011**
Rechter(s):	mrs. Drop, Van Diepenbeek en Vermeulen
Datum uitspraak:	2 juni 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	bindend negatief studieadvies objectiviteit onvoldoende perspectief persoonlijke omstandigheden waarborgen
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b, eerste lid WHW: artikel 7.12a UWHW 2008: artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i OER: artikel 5.2 OER: artikel 5.3 OER: artikel 5.4
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. De betrokkenheid bij het geven van een BNSA van een docente die aan appellant een onvoldoende heeft gegeven voor een door haar getentamineerd vak, maakt niet dat verweerder tot het oordeel zou hebben moeten komen dat het BNSA niet zorgvuldig tot stand is gekomen. Niet betwist is dat de desbetreffende docente in overeenstemming met het bepaalde in artikel 7.12a van de WHW in de examencommissie is benoemd. De door haar gegeven beoordeling van het vak is door appellant ook niet in bezwaar aangevochten. Verweerder heeft er, ter onderbouwing van de objectiviteit van deze docente, nog op gewezen dat zij voorafgaand aan de vaststelling van het cijfer voor het tentamen van appellant een collega (informeel) heeft benaderd om zijn oordeel over dat tentamen te geven, waarbij deze tot dezelfde waardering is gekomen. Appellant heeft het cijfer ook niet aangevochten. Voor een objectieve beoordeling van de vraag of aan een student een BNSA kan worden gegeven, bevat artikel 7.12a van de WHW ook overigens voldoende waarborgen waar het gaat om de rol van de examencommissie. 2.6. De omstandigheden waarop appellant heeft gewezen zijn weliswaar niet opgenomen in artikel 5.4 van de OER, maar gelet op artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van het Uitvoeringsbesluit WHW kunnen deze wel in de beoordeling van de examencommissie worden betrokken. Ook voor deze omstandigheden heeft te gelden dat zij in overeenstemming met het bepaalde in artikel 5.4, tweede lid, van de OER tijdig moeten worden gemeld. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft terecht geconstateerd dat ook als de gemelde omstandigheden van appellant - voor zover deze op basis van de beperkte informatie daarover van de zijde van appellant objectief zijn vast te stellen - bij de beoordeling van de studievoortgang worden betrokken, de conclusie van de examencommissie kan worden gevolgd dat er onvoldoende perspectief bestaat dat appellant zijn studie binnen een redelijke termijn zal voltooien. Appellant heeft in het tweede studiejaar slechts 25 punten behaald, waarvan 15 van het eerste leerjaar. Appellant was met de brieven van 15 januari 2021 en 7 april 2021 op de hoogte van de mogelijke gevolgen van het niet tijdig behalen van zijn eerstejaarsvakken. Daarbij komt dat appellant de omstandigheden die tot studievertraging hebben geleid pas in een zo laat stadium bij de onderwijsinstelling heeft gemeld en deze zo summier heeft onderbouwd, dat, conform het standpunt van de studentendecaan, niet meer valt na te gaan wat de impact van die omstandigheden is geweest

op het verloop van de studie. De ter zitting door appellant in algemene bewoordingen gegeven toelichting werpt daarop geen ander licht. Door (het voortduren van) zijn problemen niet te melden heeft appellant de onderwijsinstelling de mogelijkheid ontnomen om hem te adviseren over de mogelijkheden om de studie (in aangepaste vorm) te vervolgen dan wel deze tijdelijk te onderbreken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 juli 2021 heeft de examencommissie namens het instellingsbestuur aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Bestuurskunde gegeven.

Bij beslissing van 26 november 2021 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 februari 2022, waar appellant is verschenen. Verweerder was vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van het college van beroep voor de examens.

2. Overwegingen

2.1. Het College gaat uit van de volgende feiten. Appellant is in het studiejaar 2019-2020 begonnen aan de bacheloropleiding Bestuurskunde aan de Hogeschool van Amsterdam. Hij moest in het studiejaar 2020-2021 in totaal 60 studiepunten hebben behaald om aan de BSA-norm te voldoen. Appellant heeft 55 studiepunten behaald. Bij beslissing van 12 juli 2021 heeft de examencommissie hem een BNSA gegeven. Verweerder heeft deze beslissing in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij heeft alleen het vak Project 1.3 niet gehaald. Appellant heeft verder aangegeven dat hij beter kan presteren dan hij heeft laten zien en dat hij gezien zijn ervaring en kennis bij de opleiding “hoort”. De docent weigerde een heroverweging van het behaalde resultaat voor dit vak, maar maakte, zo heeft appellant ter zitting benadrukt, ook deel uit van de examencommissie die over het BNSA heeft geoordeeld.

2.3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat de examencommissie juist heeft vastgesteld dat appellant voor de propedeuse te weinig studiepunten heeft behaald. Appellant heeft in het tweede studiejaar in totaal slechts 25 studiepunten gehaald. Appellant heeft gedurende zijn inschrijving geen contact gehad met zijn studieadviseur over zijn bijzondere omstandigheden en de planning van de studie. Hij heeft zijn omstandigheden, voor zover al te beschouwen als persoonlijke omstandigheden, ook niet onderbouwd. Verder is het, mede doordat de melding pas na afloop van het studiejaar werd gedaan, niet mogelijk (geweest) om een causaal verband vast te stellen tussen de gestelde omstandigheden en de studievertraging.

2.4.1. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:

"Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

2.4.2. Artikel 7.12a van de WHW luidt, voor zover hier van belang:
“1. Het instellingsbestuur stelt de examencommissie in en benoemt de leden op basis van hun deskundigheid op het terrein van de desbetreffende opleiding of groep van opleidingen.
2. Het instellingsbestuur draagt er zorg voor dat het onafhankelijk en deskundig functioneren van de examencommissie voldoende wordt gewaarborgd.
3. Bij de benoeming van de leden van de examencommissie draagt het instellingsbestuur er zorg voor dat:
a. ten minste één lid als docent verbonden is aan de desbetreffende opleiding of aan een van de opleidingen die tot de groep van opleidingen behoort;
b. ten minste één lid afkomstig is van buiten de desbetreffende opleiding of een van de opleidingen die tot de groep van opleidingen behoort;
c. leden van het instellingsbestuur of personen die anderszins financiële verantwoordelijkheid dragen binnen de instelling niet worden benoemd.”

2.4.3. Artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van het Uitvoeringsbesluit WHW luidt als volgt:
“ 1. De persoonlijke omstandigheden bedoeld in de artikelen 7.8b, derde lid, en 7.9, derde lid, van de wet, zijn:
(…)
i. andere dan in de onderdelen a tot en met h bedoelde persoonlijke omstandigheden die, indien zij door het instellingsbestuur niet in de beoordeling zouden worden betrokken, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.”

2.4.4. Artikel 5.2 van de Onderwijs- en examenregeling 2020-2021 (OER) van de opleiding van appellant luidt als volgt:
“1. Indien de examencommissie aan het einde van het eerste jaar van inschrijving voor de propedeuse geen oordeel kan vormen over de geschiktheid voor de opleiding vanwege persoonlijke omstandigheden van de student, kan zij besluiten geen studieadvies uit te brengen in het eerste jaar van inschrijving.
2. Het studieadvies wordt in dat geval opgeschort naar het einde van het tweede jaar van inschrijving. (…)”

2.4.5. Artikel 5.3, eerste lid, van de OER luidt als volgt:
“Bij opschorting wordt het studieadvies uiterlijk aan het einde van het tweede jaar van inschrijving gegeven. Dit heeft een negatief bindend karakter indien de student, met inachtneming van haar persoonlijke omstandigheden, aan het einde van haar tweede jaar van inschrijving de propedeuse niet heeft behaald.”

2.4.6. Artikel 5.4 van de OER luidt als volgt:
“1. Persoonlijke omstandigheden zijn:
a. ziekte;
b. functiebeperking;
c. zwangerschap;

d. bijzondere familieomstandigheden;
e. topsport;
f. het lidmaatschap van medezeggenschapsraad, deelraad of opleidingscommissie;
g. het lidmaatschap van het bestuur van een door de HvA erkende vereniging.
2. De student moet de persoonlijke omstandigheden tijdig melden bij de studentendecaan. De studentendecaan brengt advies uit aan de examencommissie."

2.5. De betrokkenheid bij het geven van een BNSA van een docente die aan appellant een onvoldoende heeft gegeven voor een door haar getentamineerd vak, maakt niet dat verweerder tot het oordeel zou hebben moeten komen dat het BNSA niet zorgvuldig tot stand is gekomen. Niet betwist is dat de desbetreffende docente in overeenstemming met het bepaalde in artikel 7.12a van de WHW in de examencommissie is benoemd. De door haar gegeven beoordeling van het vak is door appellant ook niet in bezwaar aangevochten. Verweerder heeft er, ter onderbouwing van de objectiviteit van deze docente, nog op gewezen dat zij voorafgaand aan de vaststelling van het cijfer voor het tentamen van appellant een collega (informeel) heeft benaderd om zijn oordeel over dat tentamen te geven, waarbij deze tot dezelfde waardering is gekomen. Appellant heeft het cijfer ook niet aangevochten. Voor een objectieve beoordeling van de vraag of aan een student een BNSA kan worden gegeven, bevat artikel 7.12a van de WHW ook overigens voldoende waarborgen waar het gaat om de rol van de examencommissie.

2.6. De omstandigheden waarop appellant heeft gewezen zijn weliswaar niet opgenomen in artikel 5.4 van de OER, maar gelet op artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder i, van het Uitvoeringsbesluit WHW kunnen deze wel in de beoordeling van de examencommissie worden betrokken. Ook voor deze omstandigheden heeft te gelden dat zij in overeenstemming met het bepaalde in artikel 5.4, tweede lid, van de OER tijdig moeten worden gemeld. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Verweerder heeft terecht geconstateerd dat ook als de gemelde omstandigheden van appellant - voor zover deze op basis van de beperkte informatie daarover van de zijde van appellant objectief zijn vast te stellen - bij de beoordeling van de studievoortgang worden betrokken, de conclusie van de examencommissie kan worden gevolgd dat er onvoldoende perspectief bestaat dat appellant zijn studie binnen een redelijke termijn zal voltooien. Appellant heeft in het tweede studiejaar slechts 25 punten behaald, waarvan 15 van het eerste leerjaar. Appellant was met de brieven van 15 januari 2021 en 7 april 2021 op de hoogte van de mogelijke gevolgen van het niet tijdig behalen van zijn eerstejaarsvakken. Daarbij komt dat appellant de omstandigheden die tot studievertraging hebben geleid pas in een zo laat stadium bij de onderwijsinstelling heeft gemeld en deze zo summier heeft onderbouwd, dat, conform het standpunt van de studentendecaan, niet meer valt na te gaan wat de impact van die omstandigheden is geweest op het verloop van de studie. De ter zitting door appellant in algemene bewoordingen gegeven toelichting werpt daarop geen ander licht. Door (het voortduren van) zijn problemen niet te melden heeft appellant de onderwijsinstelling de mogelijkheid ontnomen om hem te adviseren over de mogelijkheden om de studie (in aangepaste vorm) te vervolgen dan wel deze tijdelijk te onderbreken.

2.7. Dat betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop als voorzitter en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. B.P. Vermeulen als leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/012**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	25 april 2022
Partijen:	appellant en Zuyd Hogeschool
Trefwoorden:	beëindigen inschrijving collegegeld studieadvies Studielink uitschrijven
Artikelen:	WHW: artikel 7.34, eerste lid WHW, artikel 7.43, eerste lid Regeling Toelating en Inschrijving: artikel 5.1 Regeling Toelating en Inschrijving: artikel 6.1 Regeling Toelating en Inschrijving: artikel 6.3 Procedure uitschrijven bij wanbetalen
Uitspraak:	Gegrond.
Hoofdoverwegingen:	2.5.1. Niet in geschil is dat appellant geen verzoek tot uitschrijving via Studielink heeft ingediend. Het College stelt vast dat appellant in januari 2019 op gesprek is geweest bij het IO. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur dit niet als zodanig betwist. Hoewel thans niet kan worden vastgesteld wat er precies is besproken tussen appellant en het IO nu daarvan geen stukken zijn, acht het College het aannemelijk dat appellant in ieder geval bij het IO heeft aangekaart dat hij wil stoppen met zijn opleiding. Vervolgens heeft appellant op 31 januari 2019 een brief van de hogeschool ontvangen waarin hij is gewezen op het achterstallige collegegeld en hem is meegedeeld dat als hij het collegegeld niet binnen veertien dagen voldoet, zijn inschrijving als student zal worden beëindigd, wat betekent dat hij niet langer studiefinanciering zal ontvangen en zijn OV-kaart zal worden ingetrokken en zijn account van de hogeschool zal worden geblokkeerd. Vaststaat dat appellant vervolgens het collegegeld niet heeft betaald en dat hij vanaf januari 2019 geen onderwijs meer heeft gevolgd of examens heeft gedaan aan de hogeschool. Ook staat vast dat de pasjes en het account van de hogeschool vervolgens zijn geblokkeerd. In de periode van 31 januari 2019 tot 25 juli 2019 heeft appellant vervolgens niets meer van de hogeschool gehoord over de beëindiging van zijn inschrijving. Het eerstvolgende signaal dat appellant kreeg van de hogeschool waaruit hij kon opmaken dat de inschrijving toch niet was beëindigd, was de brief van de hogeschool van 25 juli 2019, waarin werd aangegeven dat het bedrag aan achterstallig collegegeld nog steeds niet volledig was voldaan, zodat de inschrijving als student was beëindigd. Gelet op deze gang van zaken is begrijpelijk dat appellant ervan uitging dat zijn inschrijving beëindigd was conform aankondiging in de brief van 31 januari 2019. Het College is dan ook van oordeel dat de hogeschool in de specifieke omstandigheden van dit geval geen collegegeld van appellant had mogen vorderen over de periode van januari 2019 tot en met augustus 2019. Tussen partijen is niet in geschil dat over de maanden november en december 2018 wel collegegeld verschuldigd is. De beroepsgrond van appellant slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Zuyd Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 september 2020 heeft de directeur van de Dienst Finance & Control (hierna: de directeur) appellant namens het college van bestuur meegedeeld dat hij een bedrag van € 2.196,69 verschuldigd is wegens het verschuldigde collegegeld over de periode van november 2018 tot en met augustus 2019.

Bij beslissing van 10 december 2021 is het door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het college van bestuur heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 13 april 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. E.R. van Dijk, advocaat te Rotterdam, en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. A. Defauwes en J. Aelmans, beiden werkzaam bij Zuyd Hogeschool, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.43, eerste lid, van de Wet op het Hoger onderwijs en Wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is een student voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling volledig, gedeeltelijk of verlaagd wettelijk collegegeld als bedoeld in artikel 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd.

Ingevolge artikel 5,1, eerste lid, subonderdeel d, van de Regeling Toelating en Inschrijving Zuyd Hogeschool, 2018-2019, (hierna: de Regeling Toelating en Inschrijving) staat de inschrijving voor de propedeutische fase van een opleiding open voor degene die heeft voldaan aan de financiële verplichting zoals beschreven in het vierde lid.

Ingevolge artikel 6.1, eerste lid, van de Regeling Toelating en Inschrijving dient degene die zich wenst uit te schrijven, daarvoor een verzoek tot beëindiging van de inschrijving te doen via www.studielink.nl. Ingevolge het tweede lid wordt de inschrijving beëindigd met ingang van de eerste dag van de maand, volgend op het verzoek. Uitschrijving met terugwerkende kracht is niet mogelijk.

Ingevolge artikel 6.3, tweede lid, subonderdeel 1, van de Regeling Toelating en Inschrijving wordt, als een student na aanmaningen met betrekking tot de (gedeeltelijke) betaling van het collegegeld weigert te voldoen aan zijn collegegeldverplichtingen, op last van het CVB de inschrijving met ingang van de eerste dag van de eerste maand volgend op de tweede aanmaning beëindigd. Dit ontheft betrokkene niet van zijn betalingsplicht. Het account bij de hogeschool wordt met onmiddellijke ingang geblokkeerd.
Ingevolge subonderdeel 2 draagt de hogeschool bij het niet of niet tijdig nakomen van de financiële verplichtingen de vordering over aan een incassobureau; hierbij zullen alle (buiten)-gerechtelijke kosten aan de student in rekening worden gebracht.
Ingevolge subonderdeel 3 volgt de hogeschool hierbij de *Procedure uitschrijven bij wanbetalen*.

2.2. Appellant is voor het studiejaar 2018-2019 per 1 november 2018 ingeschreven bij de hogeschool voor de opleiding International Business. Als internationale student is appellant het instellingscollegegeld verschuldigd. Omdat appellant een achterstand in betaling van collegegeld heeft opgelopen, heeft de Dienst Finance & Control (hierna: de Dienst) appellant op 31 januari 2019 gemaand tot betaling van achterstallig collegegeld. Op 25 juli 2019 heeft de Dienst de uitschrijving aan appellant kenbaar gemaakt. Het door het college van bestuur ingeschakelde incassobureau heeft appellant op 19 augustus 2019 bericht dat hij een bedrag van € 3.563,60 aan achterstallig collegegeld moet betalen over de periode van september 2018 tot en met augustus 2019. Bij brief van 23 september 2019 heeft appellant hierop gereageerd en naar voren gebracht dat hij zich reeds in januari 2019 heeft uitgeschreven voor de opleiding zodat volgens hem uitsluitend collegegeld verschuldigd is over de maanden november en december 2018, zijnde de maanden dat hij onderwijs heeft gevolgd. Daarop heeft de directeur de beslissing van 14 september 2020 genomen.

2.3. Daarop heeft de directeur appellant bij beslissing van 14 september 2020 meegedeeld dat hij over de maanden september en oktober 2018 bij nader inzien geen collegegeld verschuldigd is maar dat dit anders ligt ten aanzien van het verschuldigde collegegeld over de maanden november 2018 tot en met augustus 2019. Dit blijft volgens de directeur onverkort verschuldigd. Het betreft een bedrag van EUR 2.196,69. De stelling van appellant dat hij zich zou hebben uitgeschreven per januari 2019, is volgens de directeur onjuist. In- en uitschrijving door de student geschiedt uitsluitend via het daartoe geëigende kanaal, te weten Studielink. Via Studielink ontvangt de hogeschool dan bericht over de in- en uitschrijving van een student. In het geval van appellant heeft in januari 2019 geen uitschrijving via Studielink plaatsgevonden. Appellant heeft in juli 2019 een bericht van de hogeschool ontvangen over de uitschrijving per 31 augustus 2019 met als reden dat appellant een bindend negatief studieadvies heeft ontvangen, aldus de directeur.

2.4. Het college van bestuur heeft het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Daarbij heeft het college van bestuur het advies van de Geschillencommissie Zuyd Hogeschool van 8 december 2021 overgenomen. Het college van bestuur heeft het volgende overwogen. Op grond van artikel 7.43 van de WHW is een student verplicht collegegeld te betalen zolang hij is ingeschreven aan een opleiding. Deze bepaling vormt het uitgangspunt van de beoordeling. Er zijn geen bijzondere omstandigheden gesteld of gebleken op basis waarvan van die regel zou moeten worden afgeweken. Het is de eigen verantwoordelijkheid van een student om zorg te dragen voor uitschrijving. Appellant heeft in verband hiermee contact gezocht met het International Office van de hogeschool (hierna: het IO), maar hij mocht er niet op vertrouwen dat zijn enkele mondelinge mededeling aan het IO gelijk stond aan een formele uitschrijving. Vooral omdat hij, zoals hij ter zitting in bezwaar naar voren heeft gebracht, het gesprek met de desbetreffende medeweker onduidelijk vond en geen bevestiging van de uitschrijving heeft ontvangen en hij in de maanden nadien herhaaldelijk is aangemaand om tot betaling van collegegeld over te gaan. Hij heeft zich verzet tegen betaling van het collegegeld, maar hij heeft geen poging ondernomen om te verifiëren of de uitschrijving effectief was. Ook het geruime tijd uitblijven van een reactie op het schrijven van appellant van 23 september 2019, is geen omstandigheid die zou moeten leiden tot afwijking van de regelgeving. Het enkele tijdsverloop is daartoe onvoldoende, met name nu in de voorafgaande periode appellant uit de correspondentie met het college van bestuur juist bij herhaling is gebleken dat het college van bestuur hem tot betaling van het collegegeld gehouden achtte, aldus het college van bestuur.

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het college van bestuur. Hij voert daartegen het volgende aan. Appellant heeft in januari 2019 besloten te stoppen met de opleiding en heeft zich laten uitschrijven. Hiervoor is hij naar het IO gegaan, waar internationale studenten terecht kunnen met vragen en ondersteuning, waaronder hulp bij in- en uitschrijving. Hij heeft daar verteld dat hij zich wilde uitschrijven en niet langer deel zal nemen aan de opleiding. Omdat hij ook bij zijn inschrijving was geholpen door het IO, wat uitstekend was gegaan, ging hij ervan uit dat ook de uitschrijving goed was gegaan. Hij mocht er ook op vertrouwen dat het IO de uitschrijving voor hem zou regelen. Nadat appellant bij het IO was geweest, waren zijn pasjes geblokkeerd waardoor hij geen toegang meer had tot het gebouw. Derhalve ging appellant ervan uit dat de uitschrijving was doorgevoerd. Omdat appellant zijn collegegeld in termijnen

betaalde, kon hij per januari 2019 stoppen met zijn betalingen. Hij heeft immers daarna geen gebruik meer kunnen maken van deze studiefaciliteiten en heeft evenmin deelgenomen aan het onderwijs. Hij kon zijn rechten als student als bedoeld in artikel 7.34, eerste lid, van de WHW immers niet doen gelden. Ook heeft hij na zijn brief van 23 september 2019 en tot aan de beslissing van de directeur van 14 september 2020 geen aanmaningen dan wel brieven meer over de vordering ontvangen zodat hij ervan uitging dat de uitschrijving was afgerond. Appellant wijst er nog op dat op de website van de rijksoverheid staat dat als een student zich in het eerste jaar van zijn bacheloropleiding uitschrijft, hij recht heeft op vermindering van het collegegeld. Appellant doet hier een beroep op.

2.5.1. Niet in geschil is dat appellant geen verzoek tot uitschrijving via Studielink heeft ingediend. Het College stelt vast dat appellant in januari 2019 op gesprek is geweest bij het IO. Ter zitting van het College heeft het college van bestuur dit niet als zodanig betwist. Hoewel thans niet kan worden vastgesteld wat er precies is besproken tussen appellant en het IO nu daarvan geen stukken zijn, acht het College het aannemelijk dat appellant in ieder geval bij het IO heeft aangekaart dat hij wil stoppen met zijn opleiding. Vervolgens heeft appellant op 31 januari 2019 een brief van de hogeschool ontvangen waarin hij is gewezen op het achterstallige collegegeld en hem is meegedeeld dat als hij het collegegeld niet binnen veertien dagen voldoet, zijn inschrijving als student zal worden beëindigd, wat betekent dat hij niet langer studiefinanciering zal ontvangen en zijn OV-kaart zal worden ingetrokken en zijn account van de hogeschool zal worden geblokkeerd. Vaststaat dat appellant vervolgens het collegegeld niet heeft betaald en dat hij vanaf januari 2019 geen onderwijs meer heeft gevolgd of examens heeft gedaan aan de hogeschool. Ook staat vast dat de pasjes en het account van de hogeschool vervolgens zijn geblokkeerd. In de periode van 31 januari 2019 tot 25 juli 2019 heeft appellant vervolgens niets meer van de hogeschool gehoord over de beëindiging van zijn inschrijving. Het eerstvolgende signaal dat appellant kreeg van de hogeschool waaruit hij kon opmaken dat de inschrijving toch niet was beëindigd, was de brief van de hogeschool van 25 juli 2019, waarin werd aangegeven dat het bedrag aan achterstallig collegegeld nog steeds niet volledig was voldaan, zodat de inschrijving als student was beëindigd. Gelet op deze gang van zaken is begrijpelijk dat appellant ervan uitging dat zijn inschrijving beëindigd was conform aankondiging in de brief van 31 januari 2019. Het College is dan ook van oordeel dat de hogeschool in de specifieke omstandigheden van dit geval geen collegegeld van appellant had mogen vorderen over de periode van januari 2019 tot en met augustus 2019. Tussen partijen is niet in geschil dat over de maanden november en december 2018 wel collegegeld verschuldigd is.
De beroepsgrond van appellant slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van het college van bestuur van 10 december 2021 dient te worden vernietigd. Het college van bestuur dient met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen op het bezwaar van appellant tegen de beslissing van de directeur van 14 september 2020.

2.7. Het college van bestuur wordt op na te melden wijze in de proceskosten veroordeeld. Daarbij worden voor het indienen van het bezwaarschrift, het verschijnen ter hoorzitting in bezwaar, het indienen van het beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College in totaal 4 punten toegekend, met een waarde van € 541,- per punt voor de bezwaarprocedure en € 759,- per punt voor de beroepsprocedure, en een wegingsfactor 1. Er zijn geen overige, op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht, voor vergoeding in aanmerking komende kosten. Ook dient het college van bestuur het door appellant betaalde griffierecht ter hoogte van € 50,- te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van Zuyd Hogeschool van 10 december 2021;
III. draagt het college van bestuur van Zuyd Hogeschool op met inachtneming van deze uitspraak een nieuwe beslissing te nemen op het bezwaar van appellant tegen de beslissing van de directeur van de Dienst Finance & Control van 14 september 2020;
IV. veroordeelt het college van bestuur van Zuyd Hogeschool tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het bezwaar en beroep opgekomen proceskosten tot een totaalbedrag van € 2.600,-, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van bestuur van Zuyd Hogeschool aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris

Zaaknummer:	**CBHO 2022/013**
Rechter(s):	mrs. Borman, Hoogvliet en Drop
Datum uitspraak:	31 augustus 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden:	afstuderen bevoegdheid competenties eerstegraads gemotiveerd getuigschrift persoonlijke omstandigheden studiepunten tweedegraads vergelijkbaarheid vertraging vrijstellingen
Artikelen:	WHW: artikel 7.3 WHW: artikel 7.4 WHW: artikel 7.10 WHW: artikel 7.12b WHW: artikel 7.13 OER: artikel 1.4 OER: artikel 4.4 OER: artikel 4.7 OER: artikel 5.3 OER: artikel 7.9
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.8. In de beslissing van 30 september 2021, in stand gelaten door verweerder bij beslissing van 10 november 2021, heeft de examencommissie zich op het standpunt gesteld dat appellant nog drie vakken voor in totaal 25 studiepunten dient te behalen om zijn studie af te kunnen ronden. In de bijlage bij die beslissing heeft de examencommissie op cursusniveau uiteengezet welke onderdelen appellant nog moet voltooien. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het overzicht van resterende vakken voldoende heeft onderbouwd. De examencommissie is in de beslissing van 30 september 2021 alsook in de bijlage bij die beslissing in detail en gemotiveerd ingegaan op de vergelijkbaarheid van oude en nieuwe vakken en heeft daaruit afgeleid welke onderdelen appellant nog dient te volgen om zijn studie binnen afzienbare tijd te kunnen afronden. De examencommissie heeft bovendien uitputtend gereageerd op de zienswijze van appellant ten aanzien van de vergelijkbaarheid. De examencommissie heeft daarmee voldoende aannemelijk gemaakt dat de nog te volgen vakken cruciaal zijn in het examenprogramma van de opleiding. De door de examencommissie gestelde eis dat appellant nog drie vakken dient te volgen om tot afronding van zijn studie te komen, is daarmee naar het oordeel van het College niet onredelijk. De beslissing van verweerder van 10 november 2021 kan dan ook stand houden. Ten aanzien van het betoog van appellant dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij niet op basis van een 2 jarige versnelde deeltijdopleiding Nederlands kon afstuderen, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft op verzoek van het College nog onderzocht of appellant kon afstuderen op basis van de versnelde deeltijdopleiding, zoals appellant naar voren heeft gebracht. Uit de door verweerder toegezonden stukken is echter gebleken dat dit traject niet gunstiger was voor appellant dan het programma dat hem in de

beslissing van 30 september 2021 is aangeboden. Het College ziet geen grond voor twijfel aan de juistheid van die conclusie.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 maart 2021 heeft de voorzitter van de examencommissie van het Instituut voor Lerarenopleidingen namens het college van bestuur van de hogeschool medegedeeld dat is bepaald dat appellant het in de beslissing opgenomen programma ter grootte van 44 studiepunten moet volgen om te kunnen afstuderen.

Hangende het administratief beroep heeft de examencommissie bij beslissing van 30 september 2021 de eerdere beslissing van 18 maart 2021 herzien en bepaald dat appellant nog 25 studiepunten dient te behalen om de opleiding te kunnen afronden.

Bij beslissing van 10 november 2021 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 maart 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. J. Visscher, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Verder zijn ter zitting mr. J.A. Stenfert Kroese, voorzitter van de examencommissie, en R. El Himer, leerlijncoördinator, gehoord. Het College heeft het onderzoek ter zitting geschorst om verweerder in staat te stellen om nadere informatie te verstrekken.

Verweerder heeft een nader stuk ingediend.

Appellant heeft daarop gereageerd.

Daartoe in de gelegenheid gesteld hebben partijen verklaard geen gebruik te willen maken van hun recht om op een nadere zitting te worden gehoord. Het College heeft met toepassing van artikel 8:57, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.3. Opleidingen en onderwijseenheden
1. Het onderwijs wordt door de instelling aangeboden in de vorm van opleidingen.
2. Een opleiding is een samenhangend geheel van onderwijseenheden, gericht op de verwezenlijking van welomschreven doelstellingen op het gebied van kennis, inzicht en vaardigheden waarover degene die de opleiding voltooit, dient te beschikken. Een onderwijseenheid kan betrekking hebben op de praktische

voorbereiding op de beroepsuitoefening en op de beroepsuitoefening in verband met het onderwijs in een duale opleiding, voorzover deze activiteiten onder begeleiding van het instellingsbestuur plaatsvinden.
3. Aan elke opleiding is een examen verbonden. Aan elke onderwijseenheid is een tentamen verbonden.
[…].

Artikel 7.4. Studiepunten
1. De studielast van elke opleiding en elke onderwijseenheid wordt door het instellingsbestuur uitgedrukt in studiepunten. De studielast voor een studiejaar bedraagt 60 studiepunten. 60 studiepunten is gelijk aan 1.680 uren studie.
2. Een opleiding wordt zodanig opgericht dat een student in staat is het aantal studiepunten te behalen waarop de studielast voor een studiejaar gebaseerd is.

Artikel 7.12b. Taken en bevoegdheden examencommissie
1. Naast de taken en bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 7.11 en 7.12, tweede lid, heeft een examencommissie de volgende taken en bevoegdheden:
a. het borgen van de kwaliteit van de tentamens en examens onverminderd artikel 7.12c,
b. het vaststellen van richtlijnen en aanwijzingen binnen het kader van de onderwijs- en examenregeling, bedoeld in artikel 7.13, om de uitslag van tentamens en examens te beoordelen en vast te stellen,
[…]
d. het verlenen van vrijstelling voor het afleggen van één of meer tentamens,
[…].

Artikel 7.10. Examens en tentamens
[…]
4. Het instellingsbestuur kan de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens beperken, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur in een individueel geval te verlengen. De geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd tentamen kan uitsluitend worden beperkt, indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Het instellingsbestuur stelt nadere regels vast omtrent de uitvoering van dit lid en over de wijze waarop bij het beperken van de geldigheidsduur in redelijkheid rekening wordt gehouden met bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 7.51, tweede lid. De geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens wordt in geval van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51, tweede lid, ten minste verlengd met de duur van de op grond van artikel 7.51, eerste lid, toegekende financiële ondersteuning.

Artikel 7.13. Onderwijs- en examenregeling
1. Het instellingsbestuur stelt voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
2. In de onderwijs- en examenregeling worden, onverminderd het overigens in deze wet bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen:
a. de inhoud van de opleiding en van de daaraan verbonden examens,
[…]
c. de kwaliteiten op het gebied van kennis, inzicht en vaardigheden die een student zich bij beëindiging van de opleiding moet hebben verworven,
[…]
k. de nadere regels bedoeld in artikel 7.10, vierde lid,
[…]

Onderwijs- en Examenregeling Instituut voor Lerarenopleidingen 2021-2022

Artikel 1.4 Examencommissie
[…]
2. De examencommissie beoordeelt of het niveau van de afgestudeerde conform het gestelde eindniveau is gerealiseerd […].
[…].

Artikel 4.4 Toekenning van studiepunten
1. De student krijgt de bij de cursus behorende studiepunten als hij:
a. een tentamen met een voldoende resultaat heeft afgelegd conform de cesuur zoals opgenomen in de cursushandleiding, of;
b. vrijstelling heeft gekregen van de examencommissie.

Artikel 4.7 Vrijstellingen en erkenning verworven competenties (evc)
1. Als de student eerder kennis, inzicht en vaardigheden heeft opgedaan die overeenkomen met de leerdoelen van een cursus of eenheid van leeruitkomsten uit zijn examenprogramma, kan de examencommissie de student vrijstelling verlenen voor het afleggen van het tentamen. […]
[…]
5. Meer informatie over vrijstellingen staat in de Regels en richtlijnen examencommissies.

Artikel 5.3 Geldigheidsduur studieresultaten
1. De studieresultaten zijn ten minste vijf jaar geldig en kunnen na die periode hun geldigheid alleen verliezen als de kennis, de kunde of het inzicht inzake de onderwijseenheid aantoonbaar is verouderd.

Artikel 7.9 Conversie
1. Als een cursus is komen te vervallen, wordt het tentamen het daarop volgende studiejaar nog tweemaal aangeboden. Daarna moet de student de geconverteerde cursus volgen.
2. De opleiding is verplicht om een deugdelijke conversietabel op te nemen als het curriculum wordt gewijzigd. […].

Voorgeschiedenis

2.2. Appellant is sinds 1996 werkzaam als docent in het voortgezet onderwijs. Hij is in het bezit van een tweedegraads bevoegdheid Frans, een propedeuse wiskunde en een eerstegraads bevoegdheid maatschappijleer/maatschappijwetenschappen. In het jaar 2000 is hij als student begonnen met de bacheloropleiding tot leraar voortgezet onderwijs van de tweede graad in Nederlands aan de hogeschool. Hij heeft op grond van zijn kennis en ervaring als docent diverse vrijstellingen gekregen. Door persoonlijke omstandigheden, te weten een chronische ziekte die hem veelvuldig belemmerde in het studeren en het overlijden van zijn vrouw, heeft hij grote vertraging opgelopen in zijn studie.

2.3. In 2020 wenste appellant af te studeren door een scriptie te schrijven en een assessment te doen. De examencommissie heeft hiervoor echter geen toestemming gegeven en zich daarbij op het standpunt gesteld dat appellant nog openstaande vakken heeft waardoor afstuderen nog niet mogelijk is. Het door appellant tegen deze beslissing van de examencommissie ingestelde administratief beroep is door verweerder bij beslissing van 1 februari 2021 gegrond verklaard. Aan die beslissing heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examencommissie onvoldoende zorgvuldig heeft onderzocht en gemotiveerd in hoeverre appellant reeds studiepunten heeft behaald, die niet in zijn examenprogramma zijn opgenomen en die openstaande cursussen uit zijn huidige examenprogramma zouden kunnen vervangen. De examencommissie had alle door appellant aangeleverde stukken zorgvuldig met het examenprogramma 2015-2016 moeten vergelijken. De examencommissie heeft volgens verweerder bovendien onvoldoende gemotiveerd in hoeverre appellant bepaalde studiepunten daarvan reeds heeft behaald en welke verplaatsingen mogelijk zijn uit ‘overige resultaten’. De examencommissie diende op cursusniveau te motiveren waarom eerder rechtsgeldig verleende vrijstellingen zijn opgenomen onder ‘overige resultaten’. Verweerder heeft op basis hiervan de beslissing van de examencommissie vernietigd en bepaald dat de examencommissie een nieuwe beslissing diende te nemen.

Besluitvorming

2.4. Op 18 maart 2021 heeft de examencommissie een nieuwe beslissing genomen. Daarbij heeft de examencommissie de door appellant gevolgde cursussen en de daarbij behaalde resultaten geïnventariseerd. Volgens de examencommissie heeft appellant in de hoofdfase 108,58 studiepunten behaald, waarbij voor 84,86 studiepunten een vrijstelling is verleend. Onder ‘overige resultaten’ staan 113,86 studiepunten vermeld waarbij voor 107 studiepunten een vrijstelling is verleend. Feitelijk heeft appellant volgens de examencommissie in de hoofdfase op basis van toetsing door de hogeschool zelf 23,72 studiepunten voor de verplichte onderdelen behaald. De examencommissie heeft zich op het

standpunt gesteld dat het voor de hogeschool van belang is dat de hogeschool bij het verstrekken van een getuigschrift zelf ook een oordeel heeft kunnen vellen over de competenties van de student, hetgeen bij appellant niet goed mogelijk is door de toegekende vrijstellingen.
Verder heeft de examencommissie aan de beslissing ten grondslag gelegd dat, omdat appellant twintig jaar geleden met de opleiding is gestart, het onmogelijk is om de vele wijzigingen die in die periode in het curriculum zijn doorgevoerd te vertalen naar het huidige examenprogramma. Niet-schriftelijk vastgelegde afspraken en toezeggingen zijn niet meer verifieerbaar.
Volgens de examencommissie is de normale gang van zaken dat appellant zou moeten afstuderen met het afstudeerprogramma zoals dat nu geldt. Omdat het afstudeerprogramma 2020-2021 nauwelijks aansluit op de door appellant behaalde resultaten, is er om reden van studeerbaarheid voor gekozen om appellant te plaatsen in het meest recente afstudeerprogramma dat nog enigszins aansluit op zijn resultaten, te weten het afstudeerprogramma 2015-2016. De examencommissie heeft vervolgens de cursussen naast elkaar gelegd en een overzicht met nog door appellant te volgen cursussen ter grootte van 44 studiepunten vastgesteld en 30 studiepunten aan vrijstellingen toegekend. Daarbij heeft de examencommissie als uitgangspunt gehanteerd dat punten die in de propedeuse zijn toegekend niet ook in de hoofdfase kunnen worden toegekend. Er is alleen gekeken naar het studievoortgangsoverzicht van de hoofdfase, waardoor een aantal geconverteerde vrijstellingen is vervallen en de vrijstelling voor het afstuderen die in de hoofdfase is toegekend wel wordt gehonoreerd. Ten tweede is als uitgangspunt gehanteerd dat appellant moet voldoen aan het behalen van ten minste 180 studiepunten in de verplichte hoofdvakken om te kunnen afstuderen. Omdat appellant 108,58 studiepunten had behaald, diende hij nog 71,42 studiepunten te behalen. Met het voorgestelde programma met 44 nog te behalen studiepunten en 30 studiepunten aan toegekende vrijstellingen, kan appellant daaraan voldoen.

2.5. Hangende het administratief beroep hebben partijen gepoogd om tot een minnelijke schikking te komen. Daarbij heeft de examencommissie bij brief van 9 juli 2021 een schikkingsvoorstel gedaan. Op grond van dit schikkingsvoorstel diende appellant nog de cursussen Afstuderen startbekwaam (15 studiepunten), Vakdidactiek Visie 1 (5 studiepunten) en Vakdidactiek Visie 2 (5 studiepunten) te behalen. Partijen hebben diverse gesprekken over het voorstel gevoerd. Bij brief van 30 september 2021 heeft de examencommissie een definitief schikkingsvoorstel gedaan, waarin de bovengenoemde 25 studiepunten zijn gehandhaafd. Uiteindelijk heeft appellant dit definitieve schikkingsvoorstel afgewezen. De examencommissie heeft verweerder verzocht om het afgewezen schikkingsvoorstel te beschouwen als herziening van de eerdere beslissing van 18 maart 2021, zodat appellant nog 25 studiepunten dient te behalen om de opleiding te kunnen afronden.

2.6. Aan de beslissing van 10 november 2021 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat, gelet op de specifieke unieke situatie van appellant waarin een conversietabel geen uitkomst meer biedt, de examencommissie bevoegd is tot het nemen van een individuele beslissing op basis van maatwerk. De examencommissie dient vanuit haar kwaliteit borgende taak zorg te dragen voor een examenprogramma dat waarborgt dat appellant na het afronden daarvan beschikt over de kwaliteiten op het gebied van kennis, inzicht en vaardigheden die van een student worden verwacht bij het voltooien van de opleiding. Dat door een individuele examinator tevens uitspraken zijn gedaan op dit vlak, doet daar volgens verweerder niet aan af.
Verder heeft verweerder aan de beslissing ten grondslag gelegd dat de examencommissie, ondanks het ontbreken van een vastgestelde conversietabel, zorgvuldig heeft gemotiveerd op welke wijze zij tot de beslissing is gekomen. In de drie cursussen die appellant nog dient te behalen, ligt de nadruk op de actualiteiten in de vakdidactiek. Daarnaast wordt aan appellant met aangepaste toetsvormen de gelegenheid geboden om zijn werkervaring in te brengen, hoewel hij geen student is aan de flexibele tweejarige deeltijdopleiding waarbij dit gebruikelijk is. De beslissing van de examencommissie is volgens verweerder alleszins redelijk. De examencommissie heeft bovendien voldoende rekening gehouden met de persoonlijke situatie van appellant. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat de examencommissie een zorgvuldige procedure heeft gevolgd en in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen.

Het geschil in beroep

2.7. Appellant betoogt dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de examencommissie een zorgvuldige procedure heeft gevolgd en in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen. Daartoe voert hij aan dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij

vervangende dan wel aanvullende vakken moet volgen met betrekking tot de vakken Nt2, Bijbel en Klassieken, Klanken en Woorden, extracurriculaire activiteiten, dyslexie en twee openstaande studiepunten voor afstuderen. Daarnaast voert hij aan dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij in 2020 niet kon afstuderen op basis van het Maattraject Nederlands.

Beoordeling door het College

2.8. In de beslissing van 30 september 2021, in stand gelaten door verweerder bij beslissing van 10 november 2021, heeft de examencommissie zich op het standpunt gesteld dat appellant nog drie vakken voor in totaal 25 studiepunten dient te behalen om zijn studie af te kunnen ronden. In de bijlage bij die beslissing heeft de examencommissie op cursusniveau uiteengezet welke onderdelen appellant nog moet voltooien. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het overzicht van resterende vakken voldoende heeft onderbouwd. De examencommissie is in de beslissing van 30 september 2021 alsook in de bijlage bij die beslissing in detail en gemotiveerd ingegaan op de vergelijkbaarheid van oude en nieuwe vakken en heeft daaruit afgeleid welke onderdelen appellant nog dient te volgen om zijn studie binnen afzienbare tijd te kunnen afronden. De examencommissie heeft bovendien uitputtend gereageerd op de zienswijze van appellant ten aanzien van de vergelijkbaarheid. De examencommissie heeft daarmee voldoende aannemelijk gemaakt dat de nog te volgen vakken cruciaal zijn in het examenprogramma van de opleiding. De door de examencommissie gestelde eis dat appellant nog drie vakken dient te volgen om tot afronding van zijn studie te komen, is daarmee naar het oordeel van het College niet onredelijk. De beslissing van verweerder van 10 november 2021 kan dan ook stand houden.
Ten aanzien van het betoog van appellant dat de examencommissie onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hij niet op basis van een 2-jarige versnelde deeltijdopleiding Nederlands kon afstuderen, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft op verzoek van het College nog onderzocht of appellant kon afstuderen op basis van de versnelde deeltijdopleiding, zoals appellant naar voren heeft gebracht. Uit de door verweerder toegezonden stukken is echter gebleken dat dit traject niet gunstiger was voor appellant dan het programma dat hem in de beslissing van 30 september 2021 is aangeboden. Het College ziet geen grond voor twijfel aan de juistheid van die conclusie.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Verweerder hoeft de proceskosten niet te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/015.4**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	7 april 2022
Partijen:	verzoeker
Trefwoorden:	herziening
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:119, eerste lid
Uitspraak:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er niet toe om een geschil waarin reeds onherroepelijk is beslist, opnieuw aan de rechter voor te leggen. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift geen feiten of omstandigheden die vóór de uitspraak van 21 januari 2021 hebben plaatsgevonden, maar die niet bij hem bekend waren, dan wel konden zijn. Er is daarom geen sprake van feiten of omstandigheden zoals bedoeld in voormeld artikel 8:119, zodat het College de uitspraak van 21 januari 2021 niet kan herzien.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

om herziening van de uitspraak van het College van 21 januari 2021 in zaak nr. CBHO 2020/112.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 21 januari 2021 in zaak nr. 2020/112 heeft het College het door verzoeker ingestelde beroep ongegrond verklaard en zijn verzoek om schadevergoeding afgewezen.

Verzoeker heeft verzocht deze uitspraak te herzien.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op 25 maart 2022 ter zitting aan de orde gesteld.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht, gelezen in samenhang met artikel 7:66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, kan het College op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij het College eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.2. Verzoeker betoogt dat de uitspraak van 21 januari 2021 evident onjuist is en ondeugdelijk is gemotiveerd.

2.3. Het bijzondere rechtsmiddel herziening dient er niet toe om een geschil waarin reeds onherroepelijk is beslist, opnieuw aan de rechter voor te leggen. Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift geen feiten of omstandigheden die vóór de uitspraak van 21 januari 2021 hebben plaatsgevonden, maar die niet bij hem bekend waren, dan wel konden zijn. Er is daarom geen sprake van feiten of omstandigheden zoals bedoeld in voormeld artikel 8:119, zodat het College de uitspraak van 21 januari 2021 niet kan herzien.

2.4. Het verzoek moet worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/016**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	7 april 2022
Partijen:	appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden:	groepsproduct kennen en kunnen studiepunten
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van appellants bijdrage aan het groepsproduct juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat die beoordeling zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.2.5. Naar het oordeel van het College doet de hiervoor bedoelde onzorgvuldigheid zich niet voor. De examinator heeft voldoende toegelicht hoe hij tot zijn beoordeling is gekomen. Zo heeft de examinator toegelicht dat appellant aan het begin van het project een waarschuwing heeft gekregen wegens onvoldoende deelname en dat hij, ondanks die waarschuwing, geen bijdrage aan de laatste fase van het eindrapport heeft geleverd. Gelet op de zeer beperkte ruimte voor het College om de beoordeling te toetsen, kan hetgeen appellant aanvoert tegen de inhoudelijke juistheid van de beoordeling, niet tot vernietiging van de beslissing van verweerder leiden. Dat zijn medestudenten er geen bezwaar tegen hadden om de laatste fase van het eindrapport zonder appellant te doen, laat onverlet dat de examinator zich een beeld van het kennen en kunnen van appellant moet kunnen vormen. Zonder bijdrage van appellant was dit voor de examinator niet mogelijk. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 januari 2021 heeft de examinator Logistiek Management appellant bericht dat hij hem geen studiepunten toekent voor het groepsproduct van het vak Keuzeproject Logistiek.

Bij beslissing van 13 december 2021 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 maart 2022, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.H.J. van Stokkom zijn verschenen. Verder zijn ir. G. Dolmans, examinator, en M. de Reus verschenen.

2. Overwegingen

2.1. De examinator heeft appellant bij de beslissing van 21 januari 2021 bericht dat hij hem geen studiepunten toekent voor het groepsproduct van het vak Keuzeproject Logistiek. Volgens de examinator heeft appellant onvoldoende aan de totstandkoming van het groepsproduct bijgedragen. Verweerder heeft de beslissing van de examinator in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat hij voldoende aan de totstandkoming van het groepsproduct heeft bijgedragen. Hij wijst erop dat hij aan het begin door zijn groepsgenoten is gepasseerd bij het opstellen van een plan van aanpak. Dat hij de laatste dag geen bijdrage heeft geleverd aan het eindrapport, komt volgens hem doordat hij verhinderd was op het moment dat de groep bijeenkwam en zijn groepsgenoten hadden laten weten het wel alleen af te kunnen. Verder voert hij aan dat hij werd uitgesloten van groepsprocessen en
-beslissingen, en de communicatie met zijn groepsgenoten niet goed ging.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4,derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van appellants bijdrage aan het groepsproduct in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van appellants bijdrage aan het groepsproduct juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat die beoordeling zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Naar het oordeel van het College doet de hiervoor bedoelde onzorgvuldigheid zich niet voor. De examinator heeft voldoende toegelicht hoe hij tot zijn beoordeling is gekomen. Zo heeft de examinator toegelicht dat appellant aan het begin van het project een waarschuwing heeft gekregen wegens onvoldoende deelname en dat hij, ondanks die waarschuwing, geen bijdrage aan de laatste fase van het eindrapport heeft geleverd. Gelet op de zeer beperkte ruimte voor het College om de beoordeling te toetsen, kan hetgeen appellant aanvoert tegen de inhoudelijke juistheid van de beoordeling, niet tot vernietiging van de beslissing van verweerder leiden. Dat zijn medestudenten er geen bezwaar tegen hadden om de laatste fase van het eindrapport zonder appellant te doen, laat onverlet dat de examinator zich een beeld van het kennen en kunnen van appellant moet kunnen vormen. Zonder bijdrage van appellant was dit voor de examinator niet mogelijk.
Het betoog faalt.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/017**
Rechter(s):	mrs. Daalder, Van Diepenbeek en Vermeulen
Datum uitspraak:	4 mei 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden:	herinschrijving persoonlijke omstandigheden beëindiging track vrij onderwijsprogramma
Artikelen:	WHW: artikel 7.3j WHW: artikel 7.61, vijfde lid Awb: artikel 6:19
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Naar aanleiding van de beslissing van verweerder heeft de examencommissie bij beslissing van 17 december 2021 opnieuw beslist op het verzoek van appellant om te worden ingeschreven voor de Bachelor ELS-RT. Het College overweegt dat deze beslissing niet kan worden aangemerkt als een beslissing in de zin van artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Daarvoor is noodzakelijk dat die beslissing afkomstig is van hetzelfde bestuursorgaan dat de eerdere, in beroep ter discussie staande, beslissing heeft genomen. Dat is hier niet het geval nu de beslissing van 17 december 2021 niet van verweerder, maar van de examencommissie afkomstig is. Artikel 6:19 van de Awb mist dan ook toepassing en het beroep van appellant is dus niet van rechtswege gericht tegen de beslissing van de examencommissie. Het College stelt verder vast dat appellant geen administratief beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de examencommissie. Dat betekent dat die beslissing inmiddels onherroepelijk is geworden. Het College bespreekt hierna dus uitsluitend het beroep gericht tegen de beslissing van verweerder van 13 december 2021. […] 2.5. Het College overweegt dat in de overwegingen van de beslissing van verweerder is opgenomen dat de beslissing van de examencommissie van 13 juli 2021 niet van een dragende motivering is voorzien, hetgeen volgens verweerder ertoe leidt dat die beslissing moet worden vernietigd. Dat verweerder in het dictum van de beslissing vervolgens heeft nagelaten de beslissing van de examencommissie te vernietigen, beschouwt het College als een kennelijke omissie. Immers, uit de overwegingen blijkt dat uitdrukkelijk is beoogd op de voet van artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW die beslissing te vernietigen en de examencommissie op te dragen opnieuw een beslissing te nemen. Ook de examencommissie gaat daar van uit. Het betoog van appellant op dit punt slaagt niet. Het College stelt vast dat de bacheloropleiding ELS werd aangeboden in twee varianten, te weten, de zogenoemde regular track, Bachelor ELS-RT, en de zogenaamde "English language track", de Bachelor ELS-ELT. Inschrijving als eerstejaars in de bachelor ELS in de vorm van de "regular track" is met ingang van het academisch jaar 2015/2016 niet meer mogelijk. Dit brengt mee dat de mogelijkheid om binnen de Bachelor ELS af te studeren in de variant Bachelor ELS-RT per 1 september 2019 is vervallen. Het College stelt vast dat niet in geschil is dat verweerder de beslissing tot beëindiging van deze afstudeervariant rechtsgeldig heeft genomen en dat de beslissing tot beëindiging van de regular track tijdig, te weten vanaf het academisch

jaar 2015/2016, aan studenten is bekendgemaakt. Gezien het uittreksel in het CROHO constateert het College dat de Bachelor ELS weliswaar nog steeds bestaat, maar dat alleen nog kan worden afgestudeerd in de variant Bachelor ELS-ELT. Anders dan appellant stelt, volgt uit het CROHO niet dat het mogelijk is af te studeren in de variant Bachelor ELS RT. Het betoog van appellant op dit punt slaagt evenmin.
Over het betoog van appellant dat verweerder in zijn beslissing ten onrechte de examencommissie heeft opgedragen om twee door haar aangedragen opleidingen te onderzoeken, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft overwogen dat de examencommissie moet onderzoeken of aansluiting kan worden gezocht bij het programma van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid (oud), of aansluiting bij het programma van de Bachelor ELS-ELT. Dat staat er niet aan in de weg dat door de examencommissie andere mogelijkheden worden gezocht om in overleg met appellant te bezien of het uiteindelijke doel van het verzoek van appellant om binnen een bestaande opleiding af te studeren kan worden bereikt. Overigens blijkt uit de nieuwe beslissing van de examencommissie, en uit hetgeen ter zitting van het College is besproken, dat de examencommissie ook daadwerkelijk bereid is om met appellant te kijken naar de mogelijkheden van een op hem toegesneden, individueel studietraject. Ook dit betoog van appellant slaagt dus niet. .

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 13 juli 2021 heeft de examencommissie van de Faculteit Rechtsgeleerdheid aan appellant meegedeeld dat de bacheloropleiding European Law School regular track (hierna: Bachelor ELS-RT) niet meer bestaat en hierin niet meer kan worden afgestudeerd.

Bij beslissing van 13 december 2021 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de examencommissie opgedragen om binnen twee weken na dagtekening van deze beslissing een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de beslissing.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 april 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.A.M.J. Soons-Smeets, zijn verschenen. Voorts zijn dr. N. Gundt, voorzitter van de examencommissie, en mr. E.M. Wijckerheld Bisdom, secretaris van de examencommissie, verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellant heeft op 5 juli 2021 een e-mail aan de examencommissie gestuurd met de mededeling dat hij zich heeft heringeschreven voor de Bachelor European Law School-Regular Track (ELS-RT). Daarbij heeft hij tevens vier vragen gesteld. De examencommissie heeft bij beslissing van 13 juli 2021 aan appellant

meegedeeld dat deze bachelor-variant niet meer bestaat. Afstuderen in deze bachelortrack kon slechts tot en met 31 augustus 2019. De herinschrijving van appellant kan volgens de examencommissie dan ook alleen maar zien op de Bachelor European Law School-English Language Track (ELS-ELT). De examencommissie heeft appellant hierbij gewezen op de mogelijkheid tot het indienen van verzoeken tot vrijstelling voor de reeds behaalde vakken. Omdat appellant het er niet mee eens is dat zijn inschrijving voor Bachelor ELS-RT is omgezet naar een inschrijving voor Bachelor ELS-ELT heeft hij administratief beroep ingesteld.

2.2. Verweerder heeft het door appellant ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de examencommissie opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. Verweerder heeft hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Tussen partijen is niet in geschil dat de beslissing van het instellingsbestuur om de opleiding Bachelor ELS-RT per 31 augustus 2019 te beëindigen rechtsgeldig is genomen. De daarin opgenomen overgangstermijn van één academisch jaar om studenten in staat te stellen deze opleiding met goed gevolg te kunnen afronden, is volgens verweerder niet onredelijk.

Het voorgaande laat volgens verweerder onverlet dat uit het verzoek van appellant kan worden opgemaakt dat hij geen herinschrijving voor de Bachelor ELS-ELT voor ogen had. Uit het verzoek van appellant kan worden afgeleid dat hij een herinschrijving voor de Bachelor ELS-RT wil. Verder kan uit zijn verzoek worden afgeleid dat appellant drie jaar intensieve therapeutische begeleiding heeft gehad, die verband hield met mentale instabiliteit. Uit de stukken komt naar voren dat appellant in 2018 aan de examencommissie heeft meegedeeld dat het sinds september 2018 met de studie niet de goede kant op ging, met als gevolg dat in september 2018 een psychiatrische behandeling is gestart. Uit de beslissing van de examencommissie blijkt echter niet dat zij bij haar besluitvorming oog heeft gehad voor de door appellant gestelde persoonlijke omstandigheden, noch voor de concrete gevolgen voor hem van het beëindigen van de opleiding. Aangezien appellant in de academische jaren 2018/2019, 2019/2020 en 2020/2021 intensief therapeutisch is begeleid, acht verweerder het aangewezen dat de examencommissie deze omstandigheden betrekt bij de beoordeling het verzoek van appellant tot herinschrijving en bij de inschatting van de termijn die appellant daarvoor redelijkerwijs, met inachtneming van deze omstandigheden, zou moeten worden geboden.

2.3. Naar aanleiding van de beslissing van verweerder heeft de examencommissie bij beslissing van 17 december 2021 opnieuw beslist op het verzoek van appellant om te worden ingeschreven voor de Bachelor ELS-RT. Het College overweegt dat deze beslissing niet kan worden aangemerkt als een beslissing in de zin van artikel 6:19 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Daarvoor is noodzakelijk dat die beslissing afkomstig is van hetzelfde bestuursorgaan dat de eerdere, in beroep ter discussie staande, beslissing heeft genomen. Dat is hier niet het geval nu de beslissing van 17 december 2021 niet van verweerder, maar van de examencommissie afkomstig is. Artikel 6:19 van de Awb mist dan ook toepassing en het beroep van appellant is dus niet van rechtswege gericht tegen de beslissing van de examencommissie. Het College stelt verder vast dat appellant geen administratief beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de examencommissie. Dat betekent dat die beslissing inmiddels onherroepelijk is geworden. Het College bespreekt hierna dus uitsluitend het beroep gericht tegen de beslissing van verweerder van 13 december 2021.

2.4. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten de beslissing van de examencommissie te vernietigen. Hij voert aan dat het administratief beroep gegrond is verklaard, maar dat in strijd met artikel 7.61, vijfde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is nagelaten de beslissing van de examencommissie te vernietigen.
Appellant betoogt daarnaast dat verweerder ten onrechte de examencommissie in haar standpunt is gevolgd dat de Bachelor ELS-RT per 1 september 2019 is vervallen. Hij voert aan dat uit het CROHO volgt dat deze opleiding tot op heden nog bestaat. Om die reden had de examencommissie zijn persoonlijke omstandigheden moeten meewegen bij de boordeling van de mogelijkheden om alsnog af te studeren. Ten onrechte wordt er vanuit gegaan dat dit niet meer mogelijk is.
Appellant betoogt ten slotte dat verweerder in zijn beslissing ten onrechte de examencommissie heeft

opgedragen om twee door haar aangedragen opleidingen te onderzoeken. Appellant voert aan dat artikel 7.3j van de WHW nog de mogelijkheid van een vrij onderwijsprogramma kent. Volgens appellant is deze mogelijkheid ten onrechte buiten beschouwing gelaten.

2.5. Het College overweegt dat in de overwegingen van de beslissing van verweerder is opgenomen dat de beslissing van de examencommissie van 13 juli 2021 niet van een dragende motivering is voorzien, hetgeen volgens verweerder ertoe leidt dat die beslissing moet worden vernietigd. Dat verweerder in het dictum van de beslissing vervolgens heeft nagelaten de beslissing van de examencommissie te vernietigen, beschouwt het College als een kennelijke omissie. Immers, uit de overwegingen blijkt dat uitdrukkelijk is beoogd op de voet van artikel 7.61, vijfde lid, van de WHW die beslissing te vernietigen en de examencommissie op te dragen opnieuw een beslissing te nemen. Ook de examencommissie gaat daar van uit. Het betoog van appellant op dit punt slaagt niet.
Het College stelt vast dat de bacheloropleiding ELS werd aangeboden in twee varianten, te weten, de zogenoemde regular track, Bachelor ELS-RT, en de zogenaamde "English language track", de Bachelor ELS-ELT. Inschrijving als eerstejaars in de bachelor ELS in de vorm van de "regular track" is met ingang van het academisch jaar 2015/2016 niet meer mogelijk. Dit brengt mee dat de mogelijkheid om binnen de Bachelor ELS af te studeren in de variant Bachelor ELS-RT per 1 september 2019 is vervallen. Het College stelt vast dat niet in geschil is dat verweerder de beslissing tot beëindiging van deze afstudeervariant rechtsgeldig heeft genomen en dat de beslissing tot beëindiging van de regular track tijdig, te weten vanaf het academisch jaar 2015/2016, aan studenten is bekendgemaakt. Gezien het uittreksel in het CROHO constateert het College dat de Bachelor ELS weliswaar nog steeds bestaat, maar dat alleen nog kan worden afgestudeerd in de variant Bachelor ELS-ELT. Anders dan appellant stelt, volgt uit het CROHO niet dat het mogelijk is af te studeren in de variant Bachelor ELS-RT. Het betoog van appellant op dit punt slaagt evenmin.
Over het betoog van appellant dat verweerder in zijn beslissing ten onrechte de examencommissie heeft opgedragen om twee door haar aangedragen opleidingen te onderzoeken, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft overwogen dat de examencommissie moet onderzoeken of aansluiting kan worden gezocht bij het programma van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid (oud), of aansluiting bij het programma van de Bachelor ELS-ELT. Dat staat er niet aan in de weg dat door de examencommissie andere mogelijkheden worden gezocht om in overleg met appellant te bezien of het uiteindelijke doel van het verzoek van appellant om binnen een bestaande opleiding af te studeren kan worden bereikt. Overigens blijkt uit de nieuwe beslissing van de examencommissie, en uit hetgeen ter zitting van het College is besproken, dat de examencommissie ook daadwerkelijk bereid is om met appellant te kijken naar de mogelijkheden van een op hem toegesneden, individueel studietraject. Ook dit betoog van appellant slaagt dus niet.
De conclusie is dat de beslissing van verweerder van 13 december 2021 in stand kan blijven.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/018**
Rechter(s):	mrs. Borman, Streefkerk en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	19 mei 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden:	bronvermelding didactisch hulpmiddel evenredigheidstoets fraudemaatregel herstelmaatregel intentie kennen en kunnen legaliteitsbeginsel ongeldig verklaring plagiaat punitieve sanctie uitsluiting (voorwaardelijk) opzet
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid OER: artikel 9.6 Reglement tentaminering en examinering: artikel 11.10 Reglement tentaminering en examinering: artikel 11.12
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5.1. Het College stelt vast dat de WHW geen definitie geeft van het begrip “fraude” en geen verwijzing bevat naar strafrechtelijke of civielrechtelijke bepalingen voor de uitleg van dit begrip. Omdat het instellingsbestuur van de hogeschool belast is met de uitvoering van de desbetreffende regeling in de WHW, was het bevoegd dit begrip nader uit te werken in lagere regelgeving. De hogeschool heeft “fraude” in artikel 11.10, eerste lid, van de Hogeschoolgids gedefinieerd als “elke handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt”. Deze definitie is gangbaar in onderwijs- en examenregelingen van onderwijsinstellingen. Het College heeft zich reeds eerder gebogen over deze definitie en geoordeeld dat de definitie op zichzelf beschouwd binnen de grenzen van een redelijke wetsuitleg blijft (zie zaaknummer CBHO 2016/234; www.cbho.nl). Het College ziet in wat appellant heeft aangevoerd geen aanleiding om hiervan terug te komen. Door de nadere invulling van het begrip “fraude” in de Hogeschoolgids is volgens het College voldaan aan het legaliteitsbeginsel. Deze beroepsgrond faalt. 2.5.2. Tussen partijen is niet in geschil dat in de eerste bijlage van het werkstuk (Formulier Opdrachten Fictie Speeddate) een vragenlijst is opgenomen die is ontleend aan bestaand lesmateriaal, en dat daarbij geen bron is vermeld. Deze bijlage hoort bij les 4 van de door appellant ontworpen lessenreeks (Formatieve toetsing) en daar is verwezen naar de bijlage voor een beoordelingsmodel met bijbehorende vragen dat door leerlingen moet worden gebruikt. Ook in desbetreffende tekst in les 4 ontbreekt een bronvermelding, wat door appellant evenmin wordt betwist. Ook de uitkomsten van de plagiaatscanner staan als zodanig niet ter discussie tussen partijen. Het is het College duidelijk geworden dat een correcte bronvermelding van belang is voor de beoordeling van het kennen en kunnen van appellant. Een student mocht de vragenlijst voor de lessenreeks zelf ontwerpen of overnemen uit bestaand materiaal. Voor een eigen ontwerp konden extra punten worden toegekend, wat kon leiden tot een hogere beoordeling van het werkstuk. Bij de beoordeling van het werkstuk moest voor de examinator dus

helder zijn welke onderdelen in een lessenreeks zelf waren ontworpen en welke waren overgenomen uit bestaand materiaal. Om die reden was correcte bronvermelding van belang. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat terecht is geoordeeld dat het ontbreken van bronvermelding moet worden aangemerkt als plagiaat in de zin van artikel 11.10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Hogeschoolgids. Dat van de zijde van appellant geen sprake was van (voorwaardelijk) opzet, maakt dit niet anders. Het College heeft eerder geoordeeld (zie bijvoorbeeld zaaknummer CBHO2015/247.5; www.cbho.nl) dat de vraag of sprake is geweest van fraude, dient te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en dat de intenties van de betrokken student niet van belang zijn. Het College ziet geen aanleiding om van dit standpunt terug te komen. De stelling van appellant dat in lijn met de APA is gehandeld, volgt het College niet. In de APA staat dat het binnen de APA-verwijsstijl verplicht is op twee plekken in een verslag of rapport te verwijzen: in de tekst en de literatuurlijst. Naar het oordeel van het College valt ook de bij een les behorende bijlage onder het begrip “tekst”. Daarnaast merkt het College op dat ook in de tekst van les 4 van de lessenreeks ten onrechte een bronvermelding ontbreekt. Deze beroepsgrond faalt.
2.5.3. Door het gepleegde plagiaat kon het werkstuk van appellant niet worden beoordeeld. Daarom is de opgelegde herstelmaatregel in de vorm van het ongeldig verklaren van het desbetreffende tentamen een passende maatregel. Appellant is daarnaast een sanctiemaatregel opgelegd in de vorm van uitsluiting van het eerste kans tentamen voor het vak Visie op schrijverschap. Naar het oordeel van het College is sprake van een overtreding van geringe ernst. Het gepleegde plagiaat heeft betrekking op slechts een onderdeel van het werkstuk; appellant heeft in de lessenreeks een didactisch hulpmiddel gebruikt zonder te vermelden dat het geen eigen ontwerp was. Appellant heeft dit erkend. Verder acht het College aannemelijk dat appellant niet opzettelijk heeft gehandeld. Op de zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat het plagiaat appellant met name zwaarder verweten wordt nu hij vierdejaarsstudent is en daarom op de hoogte is dan wel zou moeten zijn van de regels inzake bronvermelding. Hoewel in de beslissing van 15 december 2021 niet tot uitdrukking komt dat het CBE dit element bij zijn afwegingen heeft betrokken, betrekt het College dit wel bij zijn evenredigheidstoets. Het College is van oordeel dat in dit geval toch geen aanleiding bestond om appellant – naast de herstelmaatregel – voormelde sanctiemaatregel op te leggen. Daarbij weegt het College mee dat de overtreding op zichzelf van geringe ernst is. Dat appellant als ouderejaars goed op de hoogte had moeten zijn van de regels rond bronvermelding, maakt in dit geval niet dat de overtreding hem zwaarder zou moeten worden aangerekend. De examencommissie had naar het oordeel van het College ook kunnen volstaan met een berisping als bedoeld in artikel 11.12, tweede lid, aanhef en onder a, van het Reglement zoals opgenomen in de Hogeschoolgids. De beroepsgrond slaagt. De sanctiemaatregel moet dan ook worden vernietigd. Het College ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van de sanctie in stand te laten. Het CBE heeft er namelijk terecht rekening mee gehouden dat de sanctiemaatregel in de praktijk nauwelijks nadelige gevolgen voor appellant heeft omdat hij al een positief resultaat voor het vak had behaald en de sanctie er feitelijk op neerkomt dat het resultaat later in het registratiesysteem wordt ingevoerd. Daarmee is appellant niet onevenredig zwaar gesanctioneerd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 13 september 2021 heeft de examencommissie van het Instituut voor Lerarenopleidingen (hierna: de examencommissie) appellant een fraudemaatregel opgelegd.

Bij beslissing van 15 december 2021 heeft het CBE het daartegen door appellant ingestelde administratieve beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Het CBE heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 13 april 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. D. Vermaat, advocaat te Barendrecht, en het CBE, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, zijn verschenen. Tevens zijn namens de examencommissie verschenen mr. J.A. Stenfert Kroese en R. El Himer.

2. Overwegingen

Wettelijk kader

2.1. Ingevolge artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) kan de examencommissie, indien de student fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
Ingevolge het derde lid stelt de examencommissie regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen.

Ingevolge artikel 9.6, eerste lid, van de OER, zoals opgenomen in de Hogeschoolgids, editie augustus 2020, Instituut voor Lerarenopleidingen, van de hogeschool (hierna: de Hogeschoolgids) kan de examencommissie, indien een student fraudeert, de betrokkene het recht ontnemen een of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het College van Bestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.

Ingevolge artikel 11.10, eerste lid, van het Reglement tentaminering en examinering, zoals opgenomen in de Hogeschoolgids wordt onder fraude verstaan het bewust of onbewust handelen, nalaten, pogen of aanzetten tot gedrag, dat het op juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht en vaardigheden of (beroeps)houding), geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt.
In het tweede lid is bepaald dat plagiaat een verschijningsvorm van fraude is. Ingevolge subonderdeel a wordt onder plagiaat in ieder geval verstaan: het gebruik maken dan wel overnemen van andermans

teksten, gegevens ideeën, beeldmateriaal, prototypen en dergelijke, zonder volledige en correcte bronvermelding.

Ingevolge artikel 11.12, tweede lid, aanhef en onder a tot en met e, van de Hogeschoolgids wordt plagiaat door de examencommissie als volgt bestraft:

a. Bij gedragingen zoals omschreven in artikel 11.10, tweede lid, indien bepaalde gedeeltes uit bestaande teksten zijn overgenomen maar de student nog wel eigen onderzoek heeft verricht, volgt ongeldig verklaring van het ingeleverde werkstuk, een berisping en mogelijk uitsluiting van deelneming aan (een) met naam genoemd(e) tentamen(s) voor minimaal één (1) studiepunt en maximaal vijftien (15) studiepunten.
b. Bij gedragingen zoals omschreven in artikel 11.10, tweede lid, waarbij het hele werkstuk dan wel aanzienlijke delen daarvan, inclusief het als eigen werk gepresenteerde onderzoek, afkomstig is van bestaand materiaal en elders gepubliceerd onderzoek dan wel literatuur, volgt ongeldig verklaring van het ingeleverde werkstuk, een berisping en volledige uitsluiting van deelname aan alle tentamens, examens of andere vormen van toetsing van de opleiding voor een periode van zes (6) maanden.
c. Indien het werkstuk betrekking heeft op een afstudeerwerk worden de begeleidingswerkzaamheden van de afstudeerbegeleider, alsmede het inlevermoment voor de duur van deze periode opgeschort.
d. In geval van recidive volgt altijd een hogere sanctie.
e. Bij ernstige plagiaat en/of herhaalde plagiaat kan het College van Bestuur, op voorstel van de examencommissie, de inschrijving voor de opleiding definitief beëindigen.

Beslissing van de examencommissie

2.2. Appellant volgt de lerarenopleiding Nederlands aan de hogeschool. In dat kader heeft hij voor het vak “Vakdidactiek 3.1” (hierna: het vak Vakdidactiek) een werkstuk ingeleverd. Op 13 juli 2021 heeft de vakdocent appellant meegedeeld dat bij het door hem ingeleverde werkstuk vermoedelijk plagiaat is geconstateerd, dat het nakijken van het dossier is opgeschort en dat de zaak ter beoordeling is voorgelegd aan de examencommissie.

2.3. Bij beslissing van 13 september 2021 heeft de examencommissie het werkstuk van appellant in verband met plagiaat ongeldig verklaard en hem uitgesloten van het eerste kans tentamen van het vak “NEDL3A02X Fictie 3: Visie op schrijverschap (+ Taalcursus 3) (KG)” (hierna: het vak Visie op schrijverschap). Het gepleegde plagiaat bestaat volgens de examencommissie uit het ontbreken van bronvermelding bij de bijlage “opdrachtenformulier fictiespeeddates” van het werkstuk.

2.3.1. In de administratieve beroepsprocedure heeft de examencommissie haar standpunt als volgt nader toegelicht. De opdracht bestond uit het ontwerpen van een lessenreeks. In de beschrijving van de lessenreeks is opgenomen dat leerlingen per tweetal hun bevindingen zouden gaan bespreken. De vragen die bij deze bespreking hoorden, kwamen overeen met bestaand lesmateriaal, wat de examinator opviel. Vervolgens gaf de plagiaatscanner bij de bijlage “opdrachtenformulier fictiespeeddates” aan dat dit uit een andere bron was overgenomen. Ter motivering van de zwaarte van de sanctie heeft de examencommissie toegelicht dat de inhoud van de bijlage essentieel is voor het antwoord op de vraag of de lessenreeks (geheel) door de student zelf is bedacht of niet. Daarom is ook (het ontbreken van) de bronvermelding van essentieel belang. Om die reden is niet alleen de opdracht ongeldig verklaard, maar is ook een aanvullende sanctie opgelegd in de vorm van uitsluiting van deelname aan een tentamengelegenheid. In dat kader heeft de examencommissie verder uiteengezet dat appellant het tentamen waarvoor hij is uitgesloten, al heeft afgelegd en behaald, maar dat het resultaat niet kon worden ingevoerd omdat appellant destijds niet stond ingeschreven. Het gevolg van de opgelegde sanctie is dus enkel dat dit resultaat later, wanneer appellant zich mag inschrijven voor de tweede tentamengelegenheid, wordt ingevoerd in Osiris. Appellant hoeft dus geen activiteiten meer te verrichten voor het vak Visie op schrijverschap, anders dan zich in te schrijven, aldus de examencommissie.

Beslissing van het CBE

2.4. Het CBE heeft geoordeeld dat de examencommissie een zorgvuldige procedure heeft gevolgd en in redelijkheid tot de bestreden beslissing heeft kunnen komen. Daartoe heeft het CBE het volgende overwogen.
De grond van appellant dat de definitie van fraude in artikel 11.10 van de Hogeschoolgids onverbindend moet worden verklaard wegens strijd met hoger recht, slaagt niet. De hogeschool hanteert een gangbare definitie waarbij geen sprake is van (bijvoorbeeld) een delict in strafrechtelijke zin of een onrechtmatige daad. Het gaat hier om fraude in wetenschappelijke en onderwijskundige zin. Verder dient de gedraging van appellant als fraude te worden gekwalificeerd. Appellant heeft werk van een externe bron overgenomen zonder enige bronvermelding. Daarmee is sprake van plagiaat zoals beschreven in artikel 11.10, tweede lid, van de Hogeschoolgids. Dat appellant daartoe niet de intentie had, doet hier niet aan af. De stelling van appellant dat zijn “kennen en kunnen” desondanks had kunnen worden beoordeeld, volgt het CBE niet. De betreffende bijlage vormt een essentieel onderdeel van de totale lessenreeks. Daarnaast wordt de indruk gewekt dat de bijlage door appellant zelf is opgesteld, omdat hij in zijn opdracht over deze werkvorm schrijft als onderdeel van zijn lessenreeks, zonder daarbij te benoemen dat hiervoor een bron is geraadpleegd. Dat het hier een bronvermelding in een bijlage betreft, maakt in dit geval dan ook niet dat het kennen en kunnen van appellant ook zonder deze bijlage beoordeeld had kunnen worden. Door geen bron te vermelden bij de bijlage dan wel bij de verwijzing naar het desbetreffende onderdeel in de les, wordt de indruk gewekt dat die bijlage door appellant zelf is opgesteld. De opgelegde maatregel is verder proportioneel. Het ongeldig verklaren van het desbetreffende tentamen, is een herstelmaatregel. Nu sprake is van plagiaat, kan het tentamen niet worden beoordeeld en is de opgelegde herstelmaatregel niet onbegrijpelijk. De daarnaast opgelegde sanctiemaatregel in de vorm van uitsluiting van onderwijs, is niet dusdanig zwaar dat sprake is van een disproportionele sanctie. Bovendien is op de zitting door de examencommissie toegelicht dat deze punitieve sanctie nauwelijks nadelige gevolgen heeft voor appellant nu zijn positief behaalde resultaat slechts later wordt ingevoerd in Osiris. Dat appellant ten gevolge van de opgelegde herstelmaatregel mogelijk nadelige gevolgen ervaart, maakt dit niet anders. Het eventueel niet kunnen starten met het afstuderen in februari 2022, is een rechtstreeks gevolg van het gepleegde plagiaat en is derhalve te wijten aan het handelen van appellant zelf, aldus het CBE.

Beroepsgronden van appellant

2.5. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij voert in dit verband het volgende aan. Ten onrechte wordt ervan uitgegaan dat artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW bepaalt dat indien een student iets verzuimt, zoals hier het in de bijlage vermelden van een bron, dit als fraude in de zin van die bepaling moet worden aangemerkt. Artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW biedt de hogeschool geen ruimte om het begrip fraude zelf te definiëren of ruimer in te vullen, wat de hogeschool heeft gedaan. Zodoende hanteert de hogeschool – gelet op het legaliteitsbeginsel – een onjuist en te veelomvattend begrip. Het oordeel van het CBE dat de hogeschool een gangbare definitie hanteert als het om verschrijvingen of omissies van kleine aard gaat, is contra legem. De stelling dat appellant op de hoogte had kunnen zijn van de verplichting om ook in de bijlage een bron te vermelden, is in strijd met de waarheid. Uit de APA Verwijswijzer van de hogeschool (hierna: de APA) volgt dat het verplicht is om in een verslag of rapport op twee plekken bronnen te vermelden, te weten in de tekst en de literatuurlijst. Appellant heeft gehandeld conform deze richtlijnen. De bijlage is geen tekst, en daar kon de bron dus niet vermeld worden. Ten onrechte heeft het CBE de omissie als fraude bestempeld. Er is immers geen sprake van (voorwaardelijk) opzet en het ontbreken van de bronvermelding heeft er niet toe geleid dat het werkstuk niet te beoordelen zou zijn. Verder is de opgelegde maatregel disproportioneel voor een dergelijke kleine omissie. Het CBE heeft niet onderkend dat de omvang en de ernst van de onjuiste bronvermelding relevante factoren zijn die meegewogen hadden moeten worden, aldus appellant.

Oordeel van het College

2.5.1. Het College stelt vast dat de WHW geen definitie geeft van het begrip “fraude” en geen verwijzing bevat naar strafrechtelijke of civielrechtelijke bepalingen voor de uitleg van dit begrip. Omdat het

instellingsbestuur van de hogeschool belast is met de uitvoering van de desbetreffende regeling in de WHW, was het bevoegd dit begrip nader uit te werken in lagere regelgeving. De hogeschool heeft “fraude” in artikel 11.10, eerste lid, van de Hogeschoolgids gedefinieerd als “elke handelen, nalaten, pogen, aanzetten tot of toelaten van gedrag dat het op de juiste wijze vormen van een correct en eerlijk oordeel over iemands kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding, geheel of gedeeltelijk onmogelijk maakt”. Deze definitie is gangbaar in onderwijs- en examenregelingen van onderwijsinstellingen. Het College heeft zich reeds eerder gebogen over deze definitie en geoordeeld dat de definitie op zichzelf beschouwd binnen de grenzen van een redelijke wetsuitleg blijft (zie zaaknummer CBHO 2016/234; www.cbho.nl). Het College ziet in wat appellant heeft aangevoerd geen aanleiding om hiervan terug te komen. Door de nadere invulling van het begrip “fraude” in de Hogeschoolgids is volgens het College voldaan aan het legaliteitsbeginsel. Deze beroepsgrond faalt.

2.5.2. Tussen partijen is niet in geschil dat in de eerste bijlage van het werkstuk (Formulier Opdrachten Fictie Speeddate) een vragenlijst is opgenomen die is ontleend aan bestaand lesmateriaal, en dat daarbij geen bron is vermeld. Deze bijlage hoort bij les 4 van de door appellant ontworpen lessenreeks (Formatieve toetsing) en daar is verwezen naar de bijlage voor een beoordelingsmodel met bijbehorende vragen dat door leerlingen moet worden gebruikt. Ook in desbetreffende tekst in les 4 ontbreekt een bronvermelding, wat door appellant evenmin wordt betwist. Ook de uitkomsten van de plagiaatscanner staan als zodanig niet ter discussie tussen partijen. Het is het College duidelijk geworden dat een correcte bronvermelding van belang is voor de beoordeling van het kennen en kunnen van appellant. Een student mocht de vragenlijst voor de lessenreeks zelf ontwerpen of overnemen uit bestaand materiaal. Voor een eigen ontwerp konden extra punten worden toegekend, wat kon leiden tot een hogere beoordeling van het werkstuk. Bij de beoordeling van het werkstuk moest voor de examinator dus helder zijn welke onderdelen in een lessenreeks zelf waren ontworpen en welke waren overgenomen uit bestaand materiaal. Om die reden was correcte bronvermelding van belang. Gelet op het vorenstaande komt het College tot de conclusie dat terecht is geoordeeld dat het ontbreken van bronvermelding moet worden aangemerkt als plagiaat in de zin van artikel 11.10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Hogeschoolgids. Dat van de zijde van appellant geen sprake was van (voorwaardelijk) opzet, maakt dit niet anders. Het College heeft eerder geoordeeld (zie bijvoorbeeld zaaknummer CBHO2015/247.5; www.cbho.nl) dat de vraag of sprake is geweest van fraude, dient te worden beoordeeld aan de hand van objectieve maatstaven en dat de intenties van de betrokken student niet van belang zijn. Het College ziet geen aanleiding om van dit standpunt terug te komen. De stelling van appellant dat in lijn met de APA is gehandeld, volgt het College niet. In de APA staat dat het binnen de APA-verwijsstijl verplicht is op twee plekken in een verslag of rapport te verwijzen: in de tekst en de literatuurlijst. Naar het oordeel van het College valt ook de bij een les behorende bijlage onder het begrip “tekst”. Daarnaast merkt het College op dat ook in de tekst van les 4 van de lessenreeks ten onrechte een bronvermelding ontbreekt. Deze beroepsgrond faalt.

2.5.3. Door het gepleegde plagiaat kon het werkstuk van appellant niet worden beoordeeld. Daarom is de opgelegde herstelmaatregel in de vorm van het ongeldig verklaren van het desbetreffende tentamen een passende maatregel. Appellant is daarnaast een sanctiemaatregel opgelegd in de vorm van uitsluiting van het eerste kans tentamen voor het vak Visie op schrijverschap. Naar het oordeel van het College is sprake van een overtreding van geringe ernst. Het gepleegde plagiaat heeft betrekking op slechts een onderdeel van het werkstuk; appellant heeft in de lessenreeks een didactisch hulpmiddel gebruikt zonder te vermelden dat het geen eigen ontwerp was. Appellant heeft dit erkend. Verder acht het College aannemelijk dat appellant niet opzettelijk heeft gehandeld. Op de zitting van het College heeft het CBE toegelicht dat het plagiaat appellant met name zwaarder verweten wordt nu hij vierdejaarsstudent is en daarom op de hoogte is dan wel zou moeten zijn van de regels inzake bronvermelding. Hoewel in de beslissing van 15 december 2021 niet tot uitdrukking komt dat het CBE dit element bij zijn afwegingen heeft betrokken, betrekt het College dit wel bij zijn evenredigheidstoets. Het College is van oordeel dat in dit geval toch geen aanleiding bestond om appellant – naast de herstelmaatregel – voormelde sanctiemaatregel op te leggen. Daarbij weegt het College mee dat de overtreding op zichzelf van geringe ernst is. Dat appellant als ouderejaars goed op de hoogte had moeten zijn van de regels rond bronvermelding, maakt in dit geval niet dat de overtreding hem zwaarder zou moeten worden aangerekend. De examencommissie had naar het oordeel van het College ook kunnen volstaan met een berisping als bedoeld in artikel 11.12, tweede lid,

aanhef en onder a, van het Reglement zoals opgenomen in de Hogeschoolgids. De beroepsgrond slaagt. De sanctiemaatregel moet dan ook worden vernietigd. Het College ziet echter aanleiding om de rechtsgevolgen van de sanctie in stand te laten. Het CBE heeft er namelijk terecht rekening mee gehouden dat de sanctiemaatregel in de praktijk nauwelijks nadelige gevolgen voor appellant heeft omdat hij al een positief resultaat voor het vak had behaald en de sanctie er feitelijk op neerkomt dat het resultaat later in het registratiesysteem wordt ingevoerd. Daarmee is appellant niet onevenredig zwaar gesanctioneerd.

2.6. Het beroep is ongegrond. De beslissing van het CBE van 15 december 2021 dient te worden vernietigd, maar de rechtsgevolgen van die beslissing dienen in stand te blijven.

2.7. Het CBE dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld. Daarbij wordt uitgegaan van in totaal 4 punten, te weten voor het indienen van het administratieve beroepschrift, het verschijnen ter zitting van het CBE, het indienen van het beroepschrift en het verschijnen ter zitting van het College, met een waarde van € 541,- per punt voor de administratief beroepsprocedure en € 759,- per punt voor de beroepsprocedure en een wegingsfactor 1. Ook dient het CBE het door appellant betaalde griffierecht ter hoogde van € 50,- te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam van 15 december 2021;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van die beslissing in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam tot vergoeding van bij appellant in verband met de behandeling van het administratieve beroep en beroep opgekomen proceskosten tot een totaalbedrag van € 2.600,-, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam het door appellant betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/019.1**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	25 februari 2022
Partijen:	verzoekster en Zuyd Hogeschool
Trefwoorden:	ernstige fraude inschrijving misleiding stage studievertraging voorlopige voorziening
Artikelen:	
Uitspraak:	Verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.4. De vraag of een voorlopige voorziening moet worden getroffen, zal de voorzieningenrechter beantwoorden aan de hand van een belangenafweging. De voorzieningenrechter overweegt dat tussen partijen niet in geschil is dat verzoekster fraude heeft gepleegd, hoewel zij ter zitting, voor het eerst in deze procedure, het standpunt heeft ingenomen dat zij haar stage elders heeft vervolgd en voltooid. Verweerder heeft er, gelet op de toegegeven fraude, belang bij dat, in afwachting van de beslissing op bezwaar, verzoekster geen toegang heeft tot het onderwijs en tentamens. Tegenover het belang van verweerder staat het belang van verzoekster om onderwijs te kunnen volgen en tentamens te maken, en aldus eventuele studievertraging zoveel mogelijk te beperken. De voorzieningenrechter is van oordeel dat vooralsnog meer gewicht moet worden toegekend aan het belang van verweerder dan aan het belang van verzoekster. Hiertoe overweegt de voorzieningenrechter dat de door verzoekster gepleegde fraude als ernstig dient te worden aangemerkt. De voorzieningenrechter overweegt ook dat het belang van verzoekster om in afwachting van de beslissing op bezwaar onderwijs te kunnen volgen en tentamens te maken beperkt is, omdat de hoorzitting in bezwaar al heeft plaatsgevonden en de beslissing op bezwaar naar het zich laat aanzien binnen enkele weken wordt genomen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoekster,

en

het college van bestuur van Zuyd Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 december 2021 heeft verweerder de inschrijving van verzoekster voor de opleiding Hotel Management met onmiddellijke ingang beëindigd.

Verzoekster heeft hiertegen bezwaar gemaakt en tevens een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij de voorzieningenrechter van het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Partijen hebben nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 februari 2022, waar verzoekster, bijgestaan door mr. M.N.G. Crompvoets, advocaat te Maastricht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. A. Defauwes, zijn verschenen. Voorts zijn drs. A. Smits, directeur van de opleiding en K. van der Aa, werkzaam bij Bureau Stages, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2 Verzoekster volgt de opleiding Hotel Management aan Zuyd Hogeschool. In het kader van deze opleiding dient zij een stage te volgen. Verzoekster is haar stage gestart bij Park Hotel Vitznau in Zwitserland.
Bij beslissing van 2 december 2021 heeft verweerder de inschrijving van verzoekster aan de opleiding Hotel Management met onmiddellijke ingang beëindigd. Aan deze beslissing heeft verweerder ten grondslag gelegd dat verzoekster tijdens haar stage ernstige fraude heeft gepleegd. Zo heeft verzoekster volgens verweerder bewust foutieve data vermeld over de feitelijke periode van haar stage. Daarnaast heeft zij de examinator, het Bureau Stages en de examencommissie bewust misleid door de door haar aangeleverde documenten met onjuiste informatie als bewijs laten dienen van het voldoen aan de eisen die aan de stage worden gesteld, met het doel deze te gebruiken alsof het echte en onvervalste documenten waren.
Ook heeft verzoekster een derde ingeschakeld die noch bij de stage-instelling noch bij hogeschool werkzaam was. Deze heeft doen voorkomen alsof hij de begeleider was vanuit de stage-instelling en heeft de beoordelingsformulieren ingevuld. De examencommissie heeft op basis van de gedragingen geconstateerd dat deze naar hun aard waren gericht op het geheel onmogelijk maken van een juist oordeel over haar kennis, inzichten en vaardigheden en heeft het college van bestuur wegens de ernst van de fraude geadviseerd de inschrijving van verzoekster te beëindigen. Het College is over dat standpunt van de examencommissie, dat sprake is van ernstige fraude, (nog) geen formele beslissing bekend. Ook volgens verweerder is ernstige fraude gepleegd.

2.3. Verzoekster heeft de voorzieningenrechter van het College verzocht bij wijze van voorlopige voorziening verweerder te gelasten de rechtsgevolgen van de beslissing van 2 december 2021 op te schorten totdat op het bezwaar is beslist. Verzoekster legt aan haar verzoek het volgende ten grondslag. Verzoekster betwist niet dat zij fraude heeft gepleegd, maar zij is van mening dat verweerder onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de omstandigheden waaronder deze fraude heeft plaatsgevonden. Verzoekster voert aan dat haar stage zeer moeizaam is verlopen, omdat zij kort na aanvang van haar stage werd lastig gevallen door een mannelijke medewerker die werkzaam was in een ander restaurant van het desbetreffende hotel. Deze medewerker heeft haar aangerand. Aangezien deze medewerker in dezelfde accommodatie verbleef, kon ze hem tijdens stage niet ontwijken. Omdat zij niet wist hoe zij hiermee om moest gaan, heeft zij besloten haar stage te beëindigen. Volgens verzoekster kreeg zij last van paniekaanvallen en heeft ze in dat verband een Zwitserse huisarts geraadpleegd. Zij durfde vanwege het moeizame verloop van een eerdere stage het voorval niet aan de opleiding te melden en heeft er toen voor gekozen om het voorval en het verlaten van de stage voor de opleiding te verzwijgen. In dit verband wijst zij erop dat zij vermoedelijk ADHD heeft en last heeft van stemmingswisselingen. Volgens verzoekster had verweerder bij de oplegging van de sanctie met het vorenstaande rekening moeten houden. Ter zitting heeft eiseres nog aangevoerd dat zij na het verlaten van haar bij verweerder bekende stage-adres aansluitend werkzaamheden heeft verricht in het Waldhaus Flims. Nog los van de vraag of deze werkzaamheden als stage kwalificeren, staat vast dat zij (het stagebureau van) de hogeschool hiervan niet op de hoogte heeft gebracht, laat staan toestemming heeft gevraagd.

2.4. De vraag of een voorlopige voorziening moet worden getroffen, zal de voorzieningenrechter beantwoorden aan de hand van een belangenafweging.
De voorzieningenrechter overweegt dat tussen partijen niet in geschil is dat verzoekster fraude heeft gepleegd, hoewel zij ter zitting, voor het eerst in deze procedure, het standpunt heeft ingenomen dat zij

haar stage elders heeft vervolgd en voltooid. Verweerder heeft er, gelet op de toegegeven fraude, belang bij dat, in afwachting van de beslissing op bezwaar, verzoekster geen toegang heeft tot het onderwijs en tentamens. Tegenover het belang van verweerder staat het belang van verzoekster om onderwijs te kunnen volgen en tentamens te maken, en aldus eventuele studievertraging zoveel mogelijk te beperken. De voorzieningenrechter is van oordeel dat vooralsnog meer gewicht moet worden toegekend aan het belang van verweerder dan aan het belang van verzoekster. Hiertoe overweegt de voorzieningenrechter dat de door verzoekster gepleegde fraude als ernstig dient te worden aangemerkt. De voorzieningenrechter overweegt ook dat het belang van verzoekster om in afwachting van de beslissing op bezwaar onderwijs te kunnen volgen en tentamens te maken beperkt is, omdat de hoorzitting in bezwaar al heeft plaatsgevonden en de beslissing op bezwaar naar het zich laat aanzien binnen enkele weken wordt genomen.

2.5. Gelet hierop bestaat aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening af te wijzen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/020**
Rechter(s):	mr. De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	19 juli 2022
Partijen:	appellante en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	actueel geldigheidsduur getentamineerde kennis getentamineerde vaardigheden redelijk termijn verlenging verouderd
Artikelen:	WHW: artikel 7.10, vierde lid WHW: artikel 7.13 OER: artikel 8.2 Regels en Richtlijnen: artikel 11, eerste en tweede lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College volgt appellante niet in haar stelling dat de regeling over de verlengingsmogelijkheden van de geldigheidsduur van tentamens in de OER onverbindend is. De OER is in overeenstemming met de daarvoor geldende regels vastgesteld. Ook is van een onrechtmatige of onredelijke invulling van artikel 7.10, vierde lid, van de WHW in artikel 8.2 van de OER geen sprake. 2.5.1. Artikel 7.10, vierde lid, van de WHW geeft het instellingsbestuur de bevoegdheid om de geldigheidsduur van afgelegde tentamens te beperken. In het vierde lid is voorts bepaald dat de geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd tentamen uitsluitend kan worden beperkt, indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Het college van bestuur heeft dit uitgewerkt in artikel 8.2 van de OER, waarbij is gekozen voor een geldigheidsduur van 48 maanden. De woorden ‘aantoonbaar verouderd’ brengen niet mee dat de onderwijsinstelling van geval tot geval gehouden zou zijn te beoordelen of bepaalde kennis verouderd is, bijvoorbeeld omdat de lesstof (gedeeltelijk) is veranderd. Een categorale invulling met een vaste termijn, waarvan in voorkomende gevallen kan worden afgeweken, is naar het oordeel van het College een toegestane invulling van deze woorden. Het college van bestuur heeft bij de keuze voor de termijn van 48 maanden aansluiting gezocht bij de eisen die aan artsen worden gesteld in het kader van de BIG-registratie. Het College is van oordeel dat het op zichzelf niet onredelijk is dat het college van bestuur eisen stelt aan de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden en daarvoor aansluit bij de termijn die geldt voor registratie in het BIG-register. Het College verwijst hierbij naar zijn uitspraak van 6 februari 2019 in zaak CBHO 2018/168 (www.cbho.nl). Het lag dan ook op de weg van appellante om aan te tonen dat de specifieke kennis, inzicht en vaardigheden die zij heeft opgedaan in M1, M2 en M3 ondanks het verstrijken van de termijn van 48 maanden, nog steeds actueel is. Hierin is appellante niet geslaagd. […] 2.5.3. Het College volgt verweerder in diens standpunt dat de deelexamencommissie de verlenging heeft mogen weigeren omdat deze niet tijdig is aangevraagd. Appellante moet worden geacht op de hoogte te zijn geweest van de regels rond de beperkte geldigheidsduur van haar tentamens en de mogelijkheid van verlenging daarvan als daarom tijdig wordt verzocht. Niet alleen zijn deze regels in de OER en de Regels en Richtlijnen vastgelegd, appellante heeft hiermee ook in

eerdere procedures al te maken gehad. Haar beroepschrift geeft er ook blijk van dat zij van de regels op de hoogte is.
2.5.4. Voor afwijking van de regeling in artikel 8 van de OER en artikel 11 van de Regels en Richtlijnen heeft de deelexamencommissie geen aanleiding hoeven zien. De omstandigheden die appellante naar voren heeft gebracht (ziekte, verlies van vertrouwen in de examencommissie, financiële problemen) zijn daarvoor niet voldoende, omdat niet is gebleken dat deze omstandigheden een voldoende verklaring vormen voor de te late aanvraag van de verlenging. De slotsom is dan ook dat verweerder de beslissing van 20 januari 2021 terecht in stand heeft gelaten.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 januari 2021 heeft de deelexamencommissie Geneeskunde aan appellante meegedeeld dat haar verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van de resultaten van haar masteropleiding Geneeskunde is afgewezen.

Bij beslissing van 17 december 2021 heeft verweerder het door appellante hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De meervoudige kamer heeft de zaak verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 30 maart 2022, waar appellante is verschenen, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag. Verweerder was vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder. Voor de deelexamencommissie is mr. drs. A.E.M. Boogerman verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2012-2013 begonnen aan de masteropleiding Geneeskunde aan de universiteit. Op 21 februari 2018 is zij met deze opleiding gestopt. Op dat moment had zij deze nog niet afgerond. De laatst behaalde resultaten dateren uit 2015. De geldigheidsduur van deze resultaten is, na tijdelijke verlenging daarvan (onder voorwaarden), vervallen in september 2019 voor zover het de vakken uit het eerste en het tweede jaar van de master betreft, en, zonder verlenging, in september 2020 voor zover het het derdejaars vak betreft. Appellante heeft in januari 2021 verzocht om verlenging van de geldigheidsduur van alle behaalde resultaten. De deelexamencommissie heeft dit verzoek afgewezen, omdat de verlenging niet tijdig is aangevraagd. In administratief beroep heeft deze afwijzing standgehouden.

2.2. Appellante betoogt dat de studievertraging die zij heeft opgelopen grotendeels is veroorzaakt door de door universiteit vastgestelde programmering van de studie in verband met de ziekte van appellante. De termijn van 48 maanden waarna studieresultaten vervallen, is voor appellante (mede) daarom te kort. Een verzoek om verlenging van de studieresultaten kan, gelet op artikel 7.10, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), niet zomaar worden geweigerd. Artikel 8 van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER), waarmee de bevoegdheid van

artikel 7.10, vierde lid, van de WHW is ingevuld, is vanwege de beperkende werking ten opzichte van artikel 7.10 van de WHW in strijd met laatstgenoemde bepaling en daarom onverbindend. De kennis, het inzicht en de vaardigheden van appellante zijn niet verouderd en daarom had, zo de resultaten zijn vervallen en het verzoek te laat is ingediend, toepassing moeten worden gegeven aan de hardheidsclausule. Studievoortgang mag bij die beoordeling geen rol spelen, aldus appellante.

2.3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het verzoek te laat is ingediend en dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. De keuze van appellante om haar studie niet (eerder) te vervolgen was niet ingegeven door haar ziekte, maar door financiële motieven. De studievertraging die appellante heeft opgelopen was niet het gevolg van de vastgestelde programmering, maar van het niet behalen van voldoende resultaten. Appellante heeft met de gemaakte voortgangstoetsen niet laten zien dat zij haar kennis op masterniveau 3 heeft behouden, aldus verweerder.

2.4.1. Artikel 7.10, vierde lid, van de WHW bepaalt:
“Het instellingsbestuur kan de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens beperken, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur in een individueel geval te verlengen. De geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd tentamen kan uitsluitend worden beperkt, indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Het instellingsbestuur stelt nadere regels vast omtrent de uitvoering van dit lid en over de wijze waarop bij het beperken van de geldigheidsduur in redelijkheid rekening wordt gehouden met bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 7.51, tweede lid. De geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens wordt in geval van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51, tweede lid, ten minste verlengd met de duur van de op grond van artikel 7.51, eerste lid, toegekende financiële ondersteuning.”

2.4.2. Artikel 7.13 van de WHW bepaalt, voor zover hier van belang:
“1. Het instellingsbestuur stelt voor elke door de instelling aangeboden opleiding of groep van opleidingen een onderwijs- en examenregeling vast. De onderwijs- en examenregeling bevat adequate en heldere informatie over de opleiding of groep van opleidingen.
2. In de onderwijs- en examenregeling worden, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen:
(…)
k. de nadere regels bedoeld in artikel 7.10, vierde lid,
(…)”

2.4.3. Artikel 8.2 van de OER bepaalt, voor zover hier van belang:
“1. De geldigheidsduur van tentamens en vrijstellingen voor tentamens is beperkt en wel als volgt:
a. De geldigheidsduur van alle tentamens is 48 maanden, volgend op het masterjaar waarin de onderwijseenheid is behaald met uitzondering van (het) bepaalde in lid 3.
(…)
2. Een student kan de examencommissie verzoeken de geldigheidsduur van een tentamen (of vrijstelling) te verlengen (zie ook Regels en Richtlijnen van de examencommissie). Indien de getentamineerde kennis of getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn, kan de examencommissie een aanvullend tentamen opleggen of verlenging van de geldigheidsduur afwijzen.”

2.4.4. Artikel 11, eerste en tweede lid, van de Regels en Richtlijnen masteropleiding geneeskunde VUmc-compas ’15 (hierna: Regels en Richtlijnen) bepaalt:
“1. In bijzondere gevallen kan de deel-EC GNK de geldigheidsduur van de met goed gevolg afgelegde tentamens met een door haar vast te stellen termijn verlengen.
2. Een verzoek om verlenging van de geldigheidsduur van studiepunten kan ingediend worden vanaf twaalf maanden voor dat de geldigheid van de studiepunten vervalt tot uiterlijk één maand voordat de geldigheid van de studiepunten vervalt. Resultaten die reeds zijn vervallen vóór de datum waarop het verzoek wordt gedaan, kunnen niet met terugwerkende kracht geldig worden verklaard.”

2.5. Het College volgt appellante niet in haar stelling dat de regeling over de verlengingsmogelijkheden van de geldigheidsduur van tentamens in de OER onverbindend is. De OER is in overeenstemming met de

daarvoor geldende regels vastgesteld. Ook is van een onrechtmatige of onredelijke invulling van artikel 7.10, vierde lid, van de WHW in artikel 8.2 van de OER geen sprake.

2.5.1. Artikel 7.10, vierde lid, van de WHW geeft het instellingsbestuur de bevoegdheid om de geldigheidsduur van afgelegde tentamens te beperken. In het vierde lid is voorts bepaald dat de geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd tentamen uitsluitend kan worden beperkt, indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Het college van bestuur heeft dit uitgewerkt in artikel 8.2 van de OER, waarbij is gekozen voor een geldigheidsduur van 48 maanden. De woorden 'aantoonbaar verouderd' brengen niet mee dat de onderwijsinstelling van geval tot geval gehouden zou zijn te beoordelen of bepaalde kennis verouderd is, bijvoorbeeld omdat de lesstof (gedeeltelijk) is veranderd. Een categorale invulling met een vaste termijn, waarvan in voorkomende gevallen kan worden afgeweken, is naar het oordeel van het College een toegestane invulling van deze woorden. Het college van bestuur heeft bij de keuze voor de termijn van 48 maanden aansluiting gezocht bij de eisen die aan artsen worden gesteld in het kader van de BIG-registratie. Het College is van oordeel dat het op zichzelf niet onredelijk is dat het college van bestuur eisen stelt aan de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden en daarvoor aansluit bij de termijn die geldt voor registratie in het BIG-register. Het College verwijst hierbij naar zijn uitspraak van 6 februari 2019 in zaak CBHO 2018/168 (www.cbho.nl). Het lag dan ook op de weg van appellante om aan te tonen dat de specifieke kennis, inzicht en vaardigheden die zij heeft opgedaan in M1, M2 en M3 ondanks het verstrijken van de termijn van 48 maanden, nog steeds actueel is. Hierin is appellante niet geslaagd.

2.5.2. Dit brengt mee dat appellante dus gehouden was om te vragen om verlenging van de geldigheidsduur en dat moet worden beoordeeld of de deelexamencommissie het verzoek om die verlenging heeft mogen afwijzen.

2.5.3. Het College volgt verweerder in diens standpunt dat de deelexamencommissie de verlenging heeft mogen weigeren omdat deze niet tijdig is aangevraagd. Appellante moet worden geacht op de hoogte te zijn geweest van de regels rond de beperkte geldigheidsduur van haar tentamens en de mogelijkheid van verlenging daarvan als daarom tijdig wordt verzocht. Niet alleen zijn deze regels in de OER en de Regels en Richtlijnen vastgelegd, appellante heeft hiermee ook in eerdere procedures al te maken gehad. Haar beroepschrift geeft er ook blijk van dat zij van de regels op de hoogte is.

2.5.4. Voor afwijking van de regeling in artikel 8 van de OER en artikel 11 van de Regels en Richtlijnen heeft de deelexamencommissie geen aanleiding hoeven zien. De omstandigheden die appellante naar voren heeft gebracht (ziekte, verlies van vertrouwen in de examencommissie, financiële problemen) zijn daarvoor niet voldoende, omdat niet is gebleken dat deze omstandigheden een voldoende verklaring vormen voor de te late aanvraag van de verlenging. De slotsom is dan ook dat verweerder de beslissing van 20 januari 2021 terecht in stand heeft gelaten.

2.6. Wat hiervoor is overwogen, betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.J.C. de Moor-Van Vugt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/021.1**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	9 februari 2022
Partijen:	verzoekster en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	instellingscollegegeld omstandigheden overgangsregeling verzoek voorlopige voorziening
Artikelen:	
Uitspraak:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.3. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om de door verzoekster verzochte voorlopige voorziening te treffen. Het College heeft eerder uitspraken gedaan in procedures van verzoekster over het haar in rekening gebrachte collegegeld voor inschrijving voor de bacheloropleiding Geschiedenis. De uitspraak van 22 augustus 2019 in zaak nr. 2019/048 gaat over inschrijving voor het studiejaar 2018-2019, de uitspraak van 23 oktober 2020 in zaak nr. 2019/112 over inschrijving voor het studiejaar 2019-2020 en de uitspraak van 18 oktober 2021 in zaak nr. 2021/009 over inschrijving voor het studiejaar 2020-2021. De conclusie van deze uitspraken is steeds dat verweerder terecht het instellingscollegegeld in rekening heeft gebracht. Wat verzoekster in de hier voorliggende procedure naar voren brengt, is vergelijkbaar met door haar naar voren gebrachte argumenten in de eerdere procedures. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is er geen grond voor de conclusie dat de beoordeling door het College van die argumenten in de eerdere procedures bij nader inzien onjuist was. Verzoekster heeft naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen omstandigheden naar voren gebracht die verweerder nopen tot het oordeel dat zich een bijzonder geval van overwegende aard voordoet. Verder biedt hetgeen verzoekster aanvoert geen grond voor het voorlopige oordeel dat verweerder er bij de motivering van de hoogte van het instellingscollegegeld niet vanuit mag gaan dat voor studenten als verzoekster geen bekostiging wordt gegeven. Ten slotte leidt de terugwerkende kracht van de desbetreffende regelgeving naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet tot het oordeel dat verzoekster het instellingscollegegeld niet in rekening mag worden gebracht, omdat in verband daarmee een overgangsregeling in het leven is geroepen, waarvan verzoekster ook gebruik heeft gemaakt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoekster,

en

Het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 januari 2022 heeft de centrale studentenadministratie namens het college van bestuur verzoekster te kennen gegeven dat zij instellingscollegegeld moet betalen voor inschrijving per 1 februari 2022 voor de deeltijd bacheloropleiding Geschiedenis.

Hiertegen heeft verzoekster bij verweerder bezwaar gemaakt. Voorts heeft verzoekster de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoekster heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 3 februari 2022, waar verzoekster is verschenen. Verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen-Verhoek, heeft online aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is het niet eens met de beslissing van 21 januari 2022. Volgens haar moet haar niet het instellingscollegegeld, maar collegegeld ten hoogte van het wettelijk collegegeldtarief worden gerekend. Volgens haar heeft de centrale studentenadministratie miskend dat zij op grond van de hardheidsclausule voor lager collegegeldtarief in aanmerking komt. Voorts is volgens haar de gegeven motivering voor de hoogte van het instellingscollegegeld ondeugdelijk, omdat er daarin ten onrechte vanuit is gegaan dat voor studenten als zij geen bekostiging wordt gegeven. Het in rekening brengen van het instellingscollegegeld is volgens haar ook onjuist, omdat de daaraan ten grondslag liggende regelgeving terugwerkende kracht heeft. Verzoekster verzoekt de voorzieningenrechter te bepalen dat zij hangende het bezwaar tegen de beslissing van 21 januari 2022 tegen collegegeld ten hoogte van het wettelijk collegegeldtarief moet worden ingeschreven.

2.2. De voorzieningenrechter stelt vast dat in de beslissing van 21 januari 2022 is verwezen naar een beslissing van verweerder van 17 december 2021, waarin een bezwaar van verzoekster tegen een beslissing van 7 juli 2021 over de rekening van instellingscollegegeld voor inschrijving per 1 september 2021 ongegrond is verklaard. Voor zover verweerder zich op het standpunt stelt dat, gelet op de inhoudelijke overlap met de beslissingen van 7 juli en 17 december 2021, niet op het door verzoekster gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 21 januari 2022 behoeft te worden beslist, kan verweerder hierin niet worden gevolgd. De beslissing van 21 januari 2022 ziet immers op inschrijving per 1 februari 2022, niet op inschrijving per 1 september 2021. Verweerder moet dus nog op het bezwaar tegen de beslissing van 21 januari 2022 beslissen.

2.3. De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om de door verzoekster verzochte voorlopige voorziening te treffen.
Het College heeft eerder uitspraken gedaan in procedures van verzoekster over het haar in rekening gebrachte collegegeld voor inschrijving voor de bacheloropleiding Geschiedenis. De uitspraak van 22 augustus 2019 in zaak nr. 2019/048 gaat over inschrijving voor het studiejaar 2018-2019, de uitspraak van 23 oktober 2020 in zaak nr. 2019/112 over inschrijving voor het studiejaar 2019-2020 en de uitspraak van 18 oktober 2021 in zaak nr. 2021/009 over inschrijving voor het studiejaar 2020-2021. De conclusie van deze uitspraken is steeds dat verweerder terecht het instellingscollegegeld in rekening heeft gebracht. Wat verzoekster in de hier voorliggende procedure naar voren brengt, is vergelijkbaar met door haar naar voren gebrachte argumenten in de eerdere procedures. Naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter is er geen grond voor de conclusie dat de beoordeling door het College van die argumenten in de eerdere procedures bij nader inzien onjuist was. Verzoekster heeft naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter geen omstandigheden naar voren gebracht die verweerder nopen tot het oordeel dat zich een bijzonder geval van overwegende aard voordoet. Verder biedt hetgeen verzoekster aanvoert geen grond voor het voorlopige oordeel dat verweerder er bij de motivering van de hoogte van het instellingscollegegeld niet vanuit mag gaan dat voor studenten als verzoekster geen bekostiging wordt gegeven. Ten slotte leidt de terugwerkende kracht van de desbetreffende regelgeving naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet tot het oordeel dat verzoekster het instellingscollegegeld niet in

rekening mag worden gebracht, omdat in verband daarmee een overgangsregeling in het leven is geroepen, waarvan verzoekster ook gebruik heeft gemaakt.

2.4. Het verzoek moet worden afgewezen.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/021**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	19 april 2022
Partijen:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	collegegeldtarief hardheidsclausule instellingscollegegeld niet-ontvankelijk onevenredig persoonlijke omstandigheden procesbelang rijksbijdrage tussentijdse inschrijving wettelijk collegegeld
Artikelen:	WHW: artikel 7.45a, eerste lid WHW: artikel 7.46 UWHW 2008: artikel 2.3a Inschrijvingsbesluit: artikel 20 Inschrijvingsbesluit: artikel 24 Inschrijvingsbesluit: Bijlage 1 ESH: artikel 10 EVRM: artikel 6 IVESCR: artikel 13, lid 2, sub c
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	***Het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021*** 2.4.2. Het College stelt vast dat ten tijde van het besluit op bezwaar – 17 december 2021 – de gewenste datum van tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 reeds was verstreken. Met het college van bestuur is het College van oordeel dat er daardoor geen actueel en reëel belang meer was bij een inhoudelijke beslissing op het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021. Het resultaat, namelijk een inschrijving per 1 mei 2021, kon immers op dat moment niet meer daadwerkelijk worden bereikt. Over de stelling van appellante dat zij op een later moment dan 1 mei 2021 had kunnen worden ingeschreven, merkt het College op dat, zoals ter zitting naar voren is gekomen, appellante ná 1 mei 2021 afzonderlijke verzoeken om tussentijdse inschrijving heeft gedaan. Zoals hiervoor is vermeld, vallen die (latere) verzoeken om tussentijdse inschrijving buiten de omvang van dit geding. Ook overigens is niet gebleken dat appellante nog procesbelang heeft. Gelet op het vorenstaande ziet het College geen grond voor vernietiging van het besluit van 17 december 2021, voor zover daarbij het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021, niet-ontvankelijk is verklaard. Het betoog faalt. [..] ***De beslissing over het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022*** 2.5.3. Het College stelt vast dat appellante geen aanspraak op basis van de WHW heeft op het betalen van wettelijk collegegeld. Dit betekent dat zij op basis van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is voor haar bacheloropleiding Geschiedenis. Appellante heeft deze opleiding mogen starten tegen het

wettelijk collegegeldtarief omdat zij destijds onder een overgangsregeling van de universiteit viel. Niet in geschil is dat appellante bij de inschrijving voor het voorliggende studiejaar 2021-2022 niet onder enige overgangsregeling van de universiteit viel. Uit (de bijlagen van) het Inschrijvingsbesluit volgt dat het instellingscollegegeldtarief in dit geval € 7.216,- bedraagt.
Het inschrijvingsbesluit bevat algemeen verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/11)) kunnen algemene verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn, worden getoetst op rechtmatigheid, in het bijzonder op verenigbaarheid met hogere regelgeving. De rechter moet ook beoordelen of dat algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het bestreden besluit. Bij deze toetsing van het algemeen verbindend voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer.
Het College stelt vast dat het college van bestuur bij de vaststelling van het instellingscollegegeld heeft betrokken dat de universiteit geen bekostiging ontvangt. Verder heeft het college van bestuur verder toegelicht dat onder meer als uitgangspunt geldt dat de instellingscollegegeldtarieven in principe minimaal kostendekkend moeten zijn. Omdat de kosten niet per eenheid van een opleiding worden vastgelegd is gezocht naar het beste alternatief dat in aanmerking komt voor de berekening van het instellingscollegegeld. De alternatieve kosten (opportunity cost) zijn de economische kosten, die de (niet gerealiseerde) opbrengst van het best mogelijke alternatief waardeert. De tarieven voor 2021-2022 zijn berekend op basis van gederfde inkomsten of opportunity costs, waarbij het tarief wordt gebaseerd op de gemiste rijksbijdrage bestaande uit een onderwijs- en onderzoeksdeel voor bekostigde studenten, vermeerderd met het volledig wettelijk collegegeld van het betreffende studiejaar, aldus het college van bestuur.
Het College stelt voorop dat het Inschrijvingsbesluit niet rechtstreeks ter beoordeling voorligt, maar alleen indirect aan de orde kan worden gesteld, in het kader van het beroep tegen een concreet (ander) besluit (zoals in het hierboven geschetste toetsingskader, zoals vermeld in de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) naar voren komt). Het College merkt verder op dat in de eerdere uitspraken over het instellingscollegegeld dat appellante in eerdere studiejaren verschuldigd was (uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020 en 18 oktober 2021) is geoordeeld over de manier waarop de hoogte van het instellingscollegegeld is vastgesteld. Het College merkt op dat het, in het licht van deze eerdere uitspraken, op de weg van appellante ligt om concrete aanknopingspunten te bieden dat en waarom aanleiding bestaat om in dit opzicht tot een ander oordeel te komen. Het College ziet in wat appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur bij de motivering van de hoogte van het instellingscollegegeld niet ervan uit mag gaan dat voor studenten zoals appellante geen bekostiging wordt gegeven en ziet ook verder onvoldoende aanknopingspunten om tot een ander oordeel te komen dan is gegeven in de eerdere uitspraken. Het College ziet geen aanknopingspunten dat het toepassen van het instellingscollegegeld tot onevenredige gevolgen (en in het verlengde daarvan tot strijd met het

evenredigheidsbeginsel) leidt. Hierbij neemt het College het volgende in ogenschouw.
Het College heeft in haar eerdere uitspraken van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048), 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) en 18 oktober 2021 (CBHO 2021/009, zie www.cbho.nl) al geoordeeld dat appellantes persoonlijke omstandigheden niet noodzaken tot toepassing van de hardheidsclausule. In de uitspraak van 22 augustus 2019 is daarbij (onder meer) betrokken dat appellante bij het begin van haar bacheloropleiding wist dat zij, als zij haar opleiding niet binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding zou afronden, het instellingscollegegeldtarief diende te gaan betalen, zodat zij niet in de loop van de opleiding onverwachts is geconfronteerd met dit tarief. Ook heeft het College in die uitspraak aangegeven dat het college van bestuur appellante nog een extra kans heeft gegeven door haar ook in het studiejaar 2017-2018 te laten studeren tegen het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegetarief. Dat appellante het instellingscollegegeld niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig (zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112). Dat appellante alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven, maakt ook niet dat sprake is van een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard dat tot toepassing van de hardheidsclausule noopt (zie de uitspraak van het College van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048).
Het College stelt thans vast dat appellante wat betreft de toepassing van de hardheidsclausule geen wezenlijk andere omstandigheden naar voren heeft gebracht dan in de eerdere procedures. Het College ziet daarom geen reden om nu tot een ander oordeel te komen dan in de genoemde eerdere uitspraken. Over de stelling van appellante dat zij recht had op een lager collegegeld-tarief tot 1 februari 2019, merkt het College op dat die niet ziet op het studiejaar 2021-2022. Zoals hiervoor is overwogen, valt een stelling die op de eerdere studiejaren betrekking heeft buiten de omvang van het geding. Het College zal zich dus niet uitlaten over het collegegeld dat appellante in eerdere studiejaren verschuldigd was. Aangezien appellante deze gang van zaken in het verleden ten grondslag legt aan haar stelling dat zij in het voorliggende studiejaar 2021-2022 een extra half jaar studie voor een lager tarief zou moeten kunnen verkrijgen, heeft het college van bestuur - nu in de beoordeling van zaken uit het verleden niet kan worden getreden - ook in die stelling geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen.
De betogen slagen niet.
2.5.4. Verder merkt het College op dat in de eerdergenoemde uitspraak van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048) het volgende is overwogen:
“Ook het beroep van appellante op artikel 13, lid 2, sub c, van het Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten en artikel 10 van het Europees Sociaal Handvest faalt. Anders dan appellante betoogt, rust op verweerder niet een positieve verplichting om zorg te dragen voor hoger onderwijs op de door appellante gewenste wijze. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het instellingscollegegeldtarief ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten. In de uitspraak van 18 oktober 2021 (CBHO

2021/009, zie overweging 2.6.5) heeft het College zich bij dit oordeel aangesloten.
Het College ziet thans geen aanknopingspunten om op dit punt tot een ander oordeel te komen dan in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 18 oktober 2021 is gegeven.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 februari 2021 heeft het college van bestuur een verzoek van appellante om per 1 mei 2021 tussentijds ingeschreven te worden voor de bacheloropleiding Geschiedenis aan de universiteit afgewezen.

Bij beslissing van 7 juli 2021 heeft het college van bestuur appellante medegedeeld dat zij het instellingscollegegeld verschuldigd is voor het studiejaar 2021-2022.

Bij beslissing van 17 december 2021 heeft het college van bestuur het door appellante tegen de beslissing van 18 februari 2021 gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard en heeft het college van bestuur het door appellante tegen de beslissing van 7 juli 2021 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van 17 december 2021 van het college van bestuur heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 7 april 2022, waar appellante en het college van bestuur, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen-Verhoek en L. van der Wolf MA, zijn verschenen.

Met toestemming van partijen heeft appellante tijdens de zitting nadere stukken ingediend.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante behaalde op 30 augustus 2010 een doctoraal diploma Nederlands Recht aan de Universiteit van Amsterdam. Sinds 1 februari 2011 volgt zij in deeltijd de bacheloropleiding Geschiedenis aan de universiteit.
Sinds het studiejaar 2018-2019 kreeg appellante van de Centrale Studentenadministratie het bericht dat zij voor de bacheloropleiding Geschiedenis het (hoge tarief) aan instellingscollegegeld verschuldigd was. Hierover heeft appellante (die van mening is dat zij het lagere tarief aan wettelijk collegegeld zou hoeven te betalen) geprocedeerd bij het College: de uitspraak van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048) ging over de inschrijving voor het studiejaar 2018-2019, de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) ging over de inschrijving voor het studiejaar 2019-2020, en de uitspraak van 18 oktober 2021 (2021/009) ging over de inschrijving voor het studiejaar 2020-2021 (zie voor de genoemde eerdere uitspraken: www.cbho.nl). De

conclusie van deze uitspraken was, samengevat weergegeven, dat het college van bestuur terecht het (hogere) tarief aan instellingscollegegeld in rekening heeft gebracht.
Voor een uitgebreide weergave van de in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden verwijst het College naar de uitspraak van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048).

2.2. De thans voorliggende procedure heeft betrekking op het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022. In deze procedure betoogt appellante opnieuw dat zij slechts het collegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief zou hoeven betalen. Daarnaast is in deze procedure een verzoek om tussentijdse inschrijving (per 1 mei 2021) aan de orde.

Tijdens de zitting is gebleken dat appellante alleen nog haar scriptie moet afronden. Eveneens is gebleken dat appellante nog niet is begonnen met het schrijven van de scriptie en dat zij zich nog in de voorbereidende fase bevindt.

Omvang van het geding

2.3. Het College overweegt dat in deze procedure alleen het besluit van 17 december 2021 (over enerzijds de afwijzing van het verzoek van appellante om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 en anderzijds het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022) ter beoordeling voorligt. Stellingen die betrekking hebben op de voorgeschiedenis, eerdere studiejaren en latere verzoeken om tussentijdse inschrijving die appellante bij het college van bestuur heeft ingediend, alsmede een ter zitting door appellante genoemd bouwproject in de buurt, hebben geen betrekking op dit besluit. Dit betekent dat deze stellingen buiten de omvang van het geding vallen en in deze uitspraak niet inhoudelijk kunnen worden besproken.

Het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021

2.4. Appellante kan zich er niet mee verenigen dat het college van bestuur haar bezwaar tegen de afwijzing van haar verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021, wegens het ontbreken van procesbelang, niet-ontvankelijk heeft verklaard. Volgens appellante heeft zij wel procesbelang behouden. Zij wijst erop dat de onderwijsinstelling haar eventueel op een later moment zou kunnen inschrijven.

2.4.1. Het college van bestuur heeft het bezwaar van appellante tegen de afwijzing van haar verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 niet-ontvankelijk verklaard. Daarbij heeft het college van bestuur opgemerkt dat ten tijde van het besluit op bezwaar (17 december 2021) het door appellante gewenste resultaat – een inschrijving per 1 mei 2021 – niet meer kon worden bereikt.

2.4.2. Het College stelt vast dat ten tijde van het besluit op bezwaar – 17 december 2021 – de gewenste datum van tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 reeds was verstreken. Met het college van bestuur is het College van oordeel dat er daardoor geen actueel en reëel belang meer was bij een inhoudelijke beslissing op het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021. Het resultaat, namelijk een inschrijving per 1 mei 2021, kon immers op dat moment niet meer daadwerkelijk worden bereikt. Over de stelling van appellante dat zij op een later moment dan 1 mei 2021 had kunnen worden ingeschreven, merkt het College op dat, zoals ter zitting naar voren is gekomen, appellante ná 1 mei 2021 afzonderlijke verzoeken om tussentijdse inschrijving heeft gedaan. Zoals hiervoor is vermeld, vallen die (latere) verzoeken om tussentijdse inschrijving buiten de omvang van dit geding. Ook overigens is niet gebleken dat appellante nog procesbelang heeft.
Gelet op het vorenstaande ziet het College geen grond voor vernietiging van het besluit van 17 december 2021, voor zover daarbij het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021, niet-ontvankelijk is verklaard.
Het betoog faalt.

De beslissing over het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022

2.5. Appellante kan zich er niet mee verenigen dat zij instellingscollegegeld voor het studiejaar 2021-2022 dient te betalen. Zij vindt dat het instellingscollegegeld onevenredig hoog is. Zij meent in dit kader dat het uitgangspunt van het college van bestuur, dat geen rijksbijdrage wordt verkregen voor studenten zoals appellante, onjuist is. Appellante meent dat de hoogte van het instellingscollegegeld hoger is dan de daadwerkelijke kosten van de opleiding. Appellante doet ook een beroep op de hardheidsclausule. Daarbij wijst appellante erop dat zij te maken heeft gehad met moeilijke psychische omstandigheden. Ter onderbouwing heeft zij stukken van een huisarts overgelegd. Verder stelt appellante dat zij een bijstandsuitkering ontvangt en derhalve in een moeilijke financiële situatie verkeert, waardoor het voor haar praktisch onmogelijk is het instellingscollegegeld te betalen. Appellante heeft stukken overgelegd ter onderbouwing van haar financiële omstandigheden. Appellante wijst er verder op dat zij in het verleden een half jaar langer recht had moeten hebben om het lagere bedrag van het wettelijk tarief aan collegegeld te betalen, namelijk tot 1 februari 2019. Omdat dit recht haar toen, volgens appellante ten onrechte, is onthouden, meent zij dat zij alsnog een recht op een half jaar studie tegen het (lagere) tarief van het wettelijk collegegeld zou moeten verkrijgen.
Appellante betoogt tot slot dat er uit internationaal recht een positieve verplichting volgt om aan ieder toegang tot onderwijs te garanderen, zonder dat een financiële drempel wordt opgeworpen.

2.5.1. Ingevolge artikel 7.46 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) is een student, die niet voldoet aan de voorwaarden, zoals vermeld in artikel 7.45a, […] van de WHW, het instellingscollegegeldtarief verschuldigd. Ingevolge het tweede lid stelt het instellingsbestuur de hoogte van het instellingscollegegeld vast.
In artikel 7.45a, eerste lid van de WHW is bepaald welke studenten aanspraak kunnen maken op het wettelijk collegegeld. Blijkens artikel 7.45a WHW, tweede lid, kan deze categorie studenten bij algemene maatregel van bestuur worden uitgebreid.
Artikel 2.3a van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (het Uitvoeringsbesluit) bepaalt dat een persoon die blijkens het basisregister onderwijs sedert 1 september 1991 voor de eerste keer een bacheloropleiding of een masteropleiding volgt, en zich voor het behalen van de aan die opleiding verbonden graad heeft ingeschreven voor een of meer andere bachelor- of masteropleidingen, voor die andere opleiding of andere opleidingen wettelijk collegegeld verschuldigd is, mits hij behoort tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000, of de Surinaamse nationaliteit bezit.
Gezien bijlage 1 van het Inschrijvingsbesluit Universiteit van Amsterdam 2021-2022 (het Inschrijvingsbesluit), bedraagt het instellingscollegegeld voor het studiejaar 2021-2022 voor een bacheloropleiding Geschiedenis € 8.300,-. Gelet op het addendum bij het Inschrijvingsbesluit geldt voor het studiejaar 2021-2022 dat op het instellingscollegegeldtarief voor de bacheloropleiding Geschiedenis een bedrag van € 1.084,- in mindering wordt gebracht als tegemoetkoming in verband met de Covid-19 pandemie. Dit komt neer op een te betalen bedrag van € 7.216,-.
Ingevolge artikel 20, aanhef en tweede lid van het Inschrijvingsbesluit geldt - voor zover hier van belang - dat het instellingstarief gelijk is aan het wettelijke tarief als het eerste bachelor respectievelijk masterdiploma aan de universiteit is behaald en het eerste bachelor- respectievelijk masterdiploma aan de universiteit binnen de daarvoor geldende nominale studieduur + 1 jaar (c+1) is behaald. Voorts gelden daarvoor nog enige voorwaarden, waaronder de voorwaarde, die in het vierde lid van artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit is bepaald, inhoudende dat het instellingstarief ter hoogte van het wettelijk tarief geldt voor de nominale duur + 1 jaar (c+1) van de tweede bachelor- respectievelijk masteropleiding.
In artikel 24 van het Inschrijvingsbesluit is een hardheidsclausule opgenomen. Ingevolge die bepaling kan het college van bestuur van het inschrijvingsbesluit afwijken, indien een bepaling in deze regeling zou leiden tot een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard.

2.5.2. Volgens het college van bestuur valt appellante niet onder de categorie studenten zoals bedoeld in artikel 7.45a, eerste lid van de WHW, hetgeen ertoe leidt dat zij ingevolge artikel 7.46 van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is. Er is geen sprake van een situatie zoals beschreven in artikel 20 van het Inschrijvingsbesluit, noch van een andere situatie op grond waarvan appellante volgens het college van bestuur recht zou hebben op betaling van het wettelijk collegegeldtarief. Het college van bestuur is van

mening dat alle omstandigheden van het geval in aanmerking genomen, toepassing van de hardheidsclausule niet gerechtvaardigd is, mede omdat de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden reeds jaren, soms in meer of mindere mate, bekend en van toepassing zijn en door appellante in zekere zin eerder zijn aangevoerd en onvoldoende zijn bevonden.

2.5.3. Het College stelt vast dat appellante geen aanspraak op basis van de WHW heeft op het betalen van wettelijk collegegeld. Dit betekent dat zij op basis van artikel 7.46, eerste lid, van de WHW het instellingscollegegeld verschuldigd is voor haar bacheloropleiding Geschiedenis. Appellante heeft deze opleiding mogen starten tegen het wettelijk collegegeldtarief omdat zij destijds onder een overgangsregeling van de universiteit viel. Niet in geschil is dat appellante bij de inschrijving voor het voorliggende studiejaar 2021-2022 niet onder enige overgangsregeling van de universiteit viel. Uit (de bijlagen van) het Inschrijvingsbesluit volgt dat het instellingscollegegeldtarief in dit geval € 7.216,- bedraagt. Het inschrijvingsbesluit bevat algemeen verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/11)) kunnen algemene verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn, worden getoetst op rechtmatigheid, in het bijzonder op verenigbaarheid met hogere regelgeving. De rechter moet ook beoordelen of dat algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het bestreden besluit. Bij deze toetsing van het algemeen verbindend voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer.
Het College stelt vast dat het college van bestuur bij de vaststelling van het instellingscollegegeld heeft betrokken dat de universiteit geen bekostiging ontvangt. Verder heeft het college van bestuur verder toegelicht dat onder meer als uitgangspunt geldt dat de instellingscollegegeldtarieven in principe minimaal kostendekkend moeten zijn. Omdat de kosten niet per eenheid van een opleiding worden vastgelegd is gezocht naar het beste alternatief dat in aanmerking komt voor de berekening van het instellingscollegegeld. De alternatieve kosten (opportunity cost) zijn de economische kosten, die de (niet gerealiseerde) opbrengst van het best mogelijke alternatief waardeert. De tarieven voor 2021-2022 zijn berekend op basis van gederfde inkomsten of opportunity costs, waarbij het tarief wordt gebaseerd op de gemiste rijksbijdrage bestaande uit een onderwijs- en onderzoeksdeel voor bekostigde studenten, vermeerderd met het volledig wettelijk collegegeld van het betreffende studiejaar, aldus het college van bestuur.
Het College stelt voorop dat het Inschrijvingsbesluit niet rechtstreeks ter beoordeling voorligt, maar alleen indirect aan de orde kan worden gesteld, in het kader van het beroep tegen een concreet (ander) besluit (zoals in het hierboven geschetste toetsingskader, zoals vermeld in de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) naar voren komt). Het College merkt verder op dat in de eerdere uitspraken over het instellingscollegegeld dat appellante in eerdere studiejaren verschuldigd was (uitspraken van 22 augustus 2019 en 23 oktober 2020 en 18 oktober 2021) is geoordeeld over de manier waarop de hoogte van het instellingscollegegeld is vastgesteld. Het College merkt op dat het, in het licht van deze eerdere uitspraken, op de weg van appellante ligt om concrete aanknopingspunten te bieden dat en waarom aanleiding bestaat om in dit opzicht tot een ander oordeel te komen. Het College ziet in wat appellante heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het college van bestuur bij de motivering van de hoogte van het instellingscollegegeld niet ervan uit mag gaan dat voor studenten zoals appellante geen bekostiging wordt gegeven en ziet ook verder onvoldoende aanknopingspunten om tot een ander oordeel te komen dan is gegeven in de eerdere uitspraken. Het College ziet geen aanknopingspunten dat het toepassen van het instellingscollegegeld tot onevenredige gevolgen (en in het verlengde daarvan tot strijd met het evenredigheidsbeginsel) leidt. Hierbij neemt het College het volgende in ogenschouw.
Het College heeft in haar eerdere uitspraken van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048), 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112) en 18 oktober 2021 (CBHO 2021/009, zie www.cbho.nl) al geoordeeld dat appellantes persoonlijke omstandigheden niet noodzaken tot toepassing van de hardheidsclausule. In de uitspraak van 22 augustus 2019 is daarbij (onder meer) betrokken dat appellante bij het begin van haar bacheloropleiding wist dat zij, als zij haar opleiding niet binnen de nominale duur voor een deeltijdopleiding zou afronden, het instellingscollegegeldtarief diende te gaan betalen, zodat zij niet in de loop van de opleiding onverwachts is geconfronteerd met dit tarief. Ook heeft het College in die uitspraak aangegeven dat het college van bestuur appellante nog een extra kans heeft gegeven door haar ook in het studiejaar 2017-2018 te laten

studeren tegen het instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegetarief. Dat appellante het instellingscollegegeld niet kan betalen, maakt het in rekening brengen ervan op zichzelf niet onevenredig (zoals het College eerder heeft overwogen in de uitspraak van 23 oktober 2020 (CBHO 2019/112). Dat appellante alleen nog haar scriptie hoeft te schrijven, maakt ook niet dat sprake is van een bijzonder geval van onbillijkheid van overwegende aard dat tot toepassing van de hardheidsclausule noopt (zie de uitspraak van het College van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048).
Het College stelt thans vast dat appellante wat betreft de toepassing van de hardheidsclausule geen wezenlijk andere omstandigheden naar voren heeft gebracht dan in de eerdere procedures. Het College ziet daarom geen reden om nu tot een ander oordeel te komen dan in de genoemde eerdere uitspraken. Over de stelling van appellante dat zij recht had op een lager collegegeld-tarief tot 1 februari 2019, merkt het College op dat die niet ziet op het studiejaar 2021-2022. Zoals hiervoor is overwogen, valt een stelling die op de eerdere studiejaren betrekking heeft buiten de omvang van het geding. Het College zal zich dus niet uitlaten over het collegegeld dat appellante in eerdere studiejaren verschuldigd was. Aangezien appellante deze gang van zaken in het verleden ten grondslag legt aan haar stelling dat zij in het voorliggende studiejaar 2021-2022 een extra half jaar studie voor een lager tarief zou moeten kunnen verkrijgen, heeft het college van bestuur - nu in de beoordeling van zaken uit het verleden niet kan worden getreden - ook in die stelling geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen.
De betogen slagen niet.

2.5.4. Verder merkt het College op dat in de eerdergenoemde uitspraak van 22 augustus 2019 (CBHO 2019/048) het volgende is overwogen: “Ook het beroep van appellante op artikel 13, lid 2, sub c, van het Internationaal Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten en artikel 10 van het Europees Sociaal Handvest faalt. Anders dan appellante betoogt, rust op verweerder niet een positieve verplichting om zorg te dragen voor hoger onderwijs op de door appellante gewenste wijze. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat het instellingscollegegeldtarief ziet op een tweede studie van appellante in het hoger onderwijs en het tarief volgens verweerder verband houdt met de onderwijskosten. In de uitspraak van 18 oktober 2021 (CBHO 2021/009, zie overweging 2.6.5) heeft het College zich bij dit oordeel aangesloten.
Het College ziet thans geen aanknopingspunten om op dit punt tot een ander oordeel te komen dan in de uitspraken van 22 augustus 2019 en 18 oktober 2021 is gegeven.
Het betoog slaagt niet.

Rechtspraak in één instantie

2.6. Ten slotte voert appellante aan dat de rechtsbescherming niet in overeenstemming is met het artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), nu tegen het oordeel van het College geen hoger beroep open staat.

2.6.1. Het College overweegt dat uit artikel 6 van het EVRM niet volgt dat beroep in twee instanties moet openstaan. Hierbij wijst het College op haar eerdere uitspraak van 18 oktober 2021 (CBHO 2021/009, zie www.cbho.nl), rechtsoverweging 2.6.5. Het betoog faalt.

Conclusie

2.7. Het beroep tegen het besluit van 17 december 2021 (zowel over de afwijzing van het verzoek van appellante om tussentijdse inschrijving per 1 mei 2021 als over het verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2021-2022) is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/022**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	7 april 2022
Partijen:	appellante en CBE Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	aanmelddeadline aanmelding niet-Nederlands diploma visumprocedure
Artikelen:	Regeling inschrijving en collegegeld: artikel 4, zesde lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt vast dat op de website van de universiteit bij de hier aan de orde zijnde opleiding 1 mei 2021 als aanmelddeadline staat voor niet-Nederlandse studenten. Appellante is niet Nederlands. Zij heeft een Zwitserse vooropleiding gedaan. Voor haar gold de aanmelddeadline van 1 mei 2021, maar zij heeft zich ver na 1 mei 2021 aangemeld. Verweerder heeft toegelicht dat de deadline wordt gehanteerd, omdat het tijd kost om niet-Nederlandse vooropleidingen te onderzoeken en te waarderen en de meeste niet-Nederlandse studenten hun visumaanvraag tijdig in orde moeten maken. Weliswaar hoefde appellante geen visumaanvraag in orde te maken, maar door de aanmelding op 30 juli 2021 en omdat er elk jaar duizenden aanmeldingen van aankomend studenten met een buitenlandse vooropleiding zijn, was er onvoldoende tijd om haar niet-Nederlandse vooropleiding te onderzoeken en te waarderen, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting, heeft verweerder naar het oordeel van het College terecht de beslissing van 16 augustus 2021 in stand gelaten. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 augustus 2021 is appellante medegedeeld dat haar aanmelding voor de masteropleiding Arts, Cognition and Criticism (Arts and Culture), studiejaar 2021-2022, niet in behandeling wordt genomen.

Bij beslissing van 21 december 2021 heeft verweerder het daartegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 maart 2022, waar appellante, vergezeld door T. Hoekema als tolk, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.E.A. Donkersloot, secretaris van

verweerder, zijn verschenen. Verder heeft J. McCooe, admission officer, per online videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zich op 30 juli 2021 aangemeld voor de masteropleiding Arts, Cognition and Criticism (Arts and Culture), studiejaar 2021-2022. Bij de beslissing van 16 augustus 2021 is de aanmelding niet in behandeling genomen, omdat zij zich niet binnen de voor haar geldende aanmelddeadline van 1 mei 2021 heeft aangemeld. Verweerder heeft die beslissing in stand gelaten.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat zij ervan uitging dat zij zich uiterlijk op 31 juli 2021 kon aanmelden. Volgens haar had haar aanmelding vóór het begin van het studiejaar beoordeeld kunnen worden, omdat zij al een Nederlandse verblijfsvergunning had en daarom geen visumprocedure hoefde te doorlopen. Verder heeft zij volgens haar voldoende academische vaardigheden en motivatie om de opleiding af te ronden.

2.3. Artikel 4, zesde lid, van de Regeling inschrijving en collegegeld Rijksuniversiteit Groningen studiejaar 2021-2022 luidt: “In aanvulling op het vorige artikel gelden afwijkende aanmelddeadlines voor studenten met een buitenlandse vooropleiding die per 1 september 2021 willen starten met een opleiding. Deze deadlines zijn weergegeven op de website van de universiteit bij de desbetreffende opleiding.”

2.4. Het College stelt vast dat op de website van de universiteit bij de hier aan de orde zijnde opleiding 1 mei 2021 als aanmelddeadline staat voor niet-Nederlandse studenten. Appellante is niet Nederlands. Zij heeft een Zwitserse vooropleiding gedaan. Voor haar gold de aanmelddeadline van 1 mei 2021, maar zij heeft zich ver na 1 mei 2021 aangemeld. Verweerder heeft toegelicht dat de deadline wordt gehanteerd, omdat het tijd kost om niet-Nederlandse vooropleidingen te onderzoeken en te waarderen en de meeste niet-Nederlandse studenten hun visumaanvraag tijdig in orde moeten maken. Weliswaar hoefde appellante geen visumaanvraag in orde te maken, maar door de aanmelding op 30 juli 2021 en omdat er elk jaar duizenden aanmeldingen van aankomend studenten met een buitenlandse vooropleiding zijn, was er onvoldoende tijd om haar niet-Nederlandse vooropleiding te onderzoeken en te waarderen, aldus verweerder. Gelet op deze toelichting, heeft verweerder naar het oordeel van het College terecht de beslissing van 16 augustus 2021 in stand gelaten.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/023**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	8 september 2022
Partijen:	appellante en HAN University of Applied Sciences
Trefwoorden:	beslistermijn IND inleverdatum inschrijving kennisnemen minnelijke schikking paspoort verantwoordelijkheid
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.6. Appellante is bij herhaling gewezen op de uiterste datum waarop zij een kopie van haar paspoort bij de hogeschool diende aan te leveren. In ieder geval is dat gebeurd in maart 2021, in juni 2021 en in juli 2021. Zoals verweerder heeft toegelicht heeft de IND vier tot zes weken nodig voor het nemen van een beslissing en dat is de reden dat een kopie van het paspoort uiterlijk vier weken voor aanvang van de studie moet zijn ingeleverd. Er is, mede gelet op het convenant dat tussen de hogeschool en de IND is gesloten, geen aanleiding deze termijn onredelijk te achten. Uit haar ondertekening van het Student transfer form blijkt ook dat appellante van de verplichting tot tijdige inlevering kennis heeft genomen en dat zij wist of kon weten wat de gevolgen van het uitblijven daarvan zouden zijn. Zij heeft, gelet op de data waarop haar is voorgehouden dat zij een kopie van haar paspoort moest inleveren, daarvoor ruim gelegenheid gekregen, ook als er rekening mee zou moeten worden gehouden dat zij nog een nieuw paspoort moest aanvragen. Dat zij er niet in is geslaagd de gevraagde kopie tijdig in te leveren, komt voor haar risico, ook al heeft zij op de door de ambassade veroorzaakte vertraging geen invloed gehad. Dat er niet is gereageerd op de brief die appellante in reactie op de mails van 19 en 22 juli 2021 heeft gestuurd, betekent niet dat appellante erop kon vertrouwen dat overleggen van de kopie van het paspoort na 1 augustus 2021 door de hogeschool zou worden geaccepteerd. De verwijten die appellante de hogeschool maakt, miskennen haar eigen verantwoordelijkheid om te voldoen aan de verplichtingen waarvan zij tijdig op de hoogte is gesteld.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van HAN University of Applied Sciences, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 augustus 2021 is aan appellante meegedeeld dat zij niet is ingeschreven voor de opleiding International Social Work.

Bij beslissing van 23 december 2021 heeft verweerder het hiertegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend en om schadevergoeding verzocht.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 april 2022, waar appellante is verschenen, bijgestaan door mr. L.T. Lonis, advocaat te Woudenberg. Verweerder was vertegenwoordigd door mr. R.E. Jansen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zich voor het studiejaar 2021-2022 aangemeld voor de studie International Social Work aan de hogeschool. In reactie op deze aanmelding is aan appellante eind maart 2021 meegedeeld dat zij voor de inschrijving voor deze studie moet beschikken over – onder meer – een geldig paspoort, waarvan zij alsnog een kopie over moet leggen. Daarbij is aan haar meegedeeld dat die kopie uiterlijk op 1 augustus 2021 moet zijn ontvangen. Aan de verplichting dit document over te leggen is zij op 25 juni 2021 herinnerd. De inschrijving van appellante is niet tot stand gekomen omdat zij niet voor de gestelde datum een kopie van haar paspoort heeft overgelegd. Appellante heeft de gevraagde kopie niet eerder overgelegd dan op 25 augustus 2021.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder om haar niet per 1 september 2021 in te schrijven voor de studie International Social Work. Zij betoogt dat de beslissing van 4 augustus 2021 niet kan worden beschouwd als besluit, onder meer omdat een onderbouwing van het daarin ingenomen standpunt ontbreekt. Zij voert verder aan dat verweerder ten onrechte niet (ambtshalve) heeft vastgesteld dat de termijn voor het indienen van een verweerschrift bij de geschillenadviescommissie was overschreden en dat de beslissing op het bezwaar niet is genomen binnen de beslistermijn van 10 weken. Ten onrechte is niet onderzocht of een minnelijke schikking mogelijk was. Appellante betoogt verder dat het uitblijven van een reactie naar aanleiding van haar reactie op een bericht van 19 juli 2021 bij haar het vertrouwen heeft gewekt dat het overleggen van het paspoort rond 13 augustus 2021 akkoord was. Het is voor appellante onduidelijk waarom er verschillende deadlines worden gesteld en waarom die zo zijn gekozen. Daarmee lijkt het erop dat verschillende afdelingen binnen de hogeschool hun eigen deadlines stellen; zo worden 23 juli 2021, 1 augustus 2021 en 1 september 2021 genoemd. Daarnaast verzoekt appellante om schadevergoeding voor haar aan verweerder te wijten studievertraging.

2.3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het de eigen verantwoordelijkheid is van de student om ervoor te zorgen dat tijdig over de gevraagde bewijsstukken wordt beschikt, zoals in dit geval een geldig paspoort. Appellante wist ook dat 1 augustus 2021 daarvoor de uiterste inzenddatum was. Dat appellante pas in mei 2021 is begonnen met het aanvragen van verlenging van haar in februari 2021 verlopen paspoort, is haar eigen beslissing en dat de verlenging mede daardoor niet tijdig was geregeld, komt voor haar risico.

2.4. Het College komt tot het volgende oordeel.

2.4.1. Aan appellante kan worden toegegeven dat de beslissing van 4 augustus 2021 niet is gemotiveerd, maar het was voor appellante blijkbaar, gelet op wat zij daartegen in haar uitgebreide bezwaarschrift heeft aangevoerd en welke stukken zij daarbij heeft meegestuurd, duidelijk wat de beslissing inhield en waarop deze was gebaseerd.

2.4.2. Appellante wijst er terecht op dat de termijn voor het bij de geschillenadviescommissie indienen van een verweerschrift door verweerder was overschreden, maar daaraan zijn geen gevolgen verbonden. Dat appellante hierdoor schade zou hebben geleden, is niet gesteld en uit de in het dossier aanwezige gegevens blijkt dat ook niet.

2.4.3. Appellante wijst er eveneens terecht op dat de beslistermijn in de bezwaarprocedure is overschreden, maar ook deze overschrijding heeft niet tot schade geleid. Bovendien zou appellante tegen het uitblijven van een beslissing beroep hebben kunnen instellen, maar dat heeft zij niet gedaan.

2.4.4. Er heeft weliswaar geen gesprek plaatsgevonden in het kader van een onderzoek naar een minnelijke schikking, maar, zoals van de zijde van verweerder naar voren is gebracht, is appellante wel over de mogelijkheid van een gesprek geïnformeerd, waarop zij heeft gereageerd met het verzoek alsnog te mogen instromen in de opleiding. De mogelijkheden daartoe zijn onderzocht, waarna aan appellante is meegedeeld dat die instroming niet mogelijk was. Daarmee was, zoals verweerder heeft gesteld, duidelijk dat geen schikking kon worden bereikt. Onder deze omstandigheden kan naar het oordeel van het College worden aanvaard dat na de mailwisseling niet alsnog een gesprek heeft plaatsgevonden.

2.4.5. Het abusievelijke noemen van de datum 23 juli 2021 als uiterste inleverdatum is ongelukkig, maar appellante kan daardoor niet zijn benadeeld, zodat verweerder daarin geen aanleiding heeft hoeven zien de beslissing van 4 augustus 2021 te herroepen.

2.4.6. Appellante is bij herhaling gewezen op de uiterste datum waarop zij een kopie van haar paspoort bij de hogeschool diende aan te leveren. In ieder geval is dat gebeurd in maart 2021, in juni 2021 en in juli 2021. Zoals verweerder heeft toegelicht heeft de IND vier tot zes weken nodig voor het nemen van een beslissing en dat is de reden dat een kopie van het paspoort uiterlijk vier weken voor aanvang van de studie moet zijn ingeleverd. Er is, mede gelet op het convenant dat tussen de hogeschool en de IND is gesloten, geen aanleiding deze termijn onredelijk te achten. Uit haar ondertekening van het *Student transfer form* blijkt ook dat appellante van de verplichting tot tijdige inlevering kennis heeft genomen en dat zij wist of kon weten wat de gevolgen van het uitblijven daarvan zouden zijn. Zij heeft, gelet op de data waarop haar is voorgehouden dat zij een kopie van haar paspoort moest inleveren, daarvoor ruim gelegenheid gekregen, ook als er rekening mee zou moeten worden gehouden dat zij nog een nieuw paspoort moest aanvragen. Dat zij er niet in is geslaagd de gevraagde kopie tijdig in te leveren, komt voor haar risico, ook al heeft zij op de door de ambassade veroorzaakte vertraging geen invloed gehad. Dat er niet is gereageerd op de brief die appellante in reactie op de mails van 19 en 22 juli 2021 heeft gestuurd, betekent niet dat appellante erop kon vertrouwen dat overleggen van de kopie van het paspoort na 1 augustus 2021 door de hogeschool zou worden geaccepteerd. De verwijten die appellante de hogeschool maakt, miskennen haar eigen verantwoordelijkheid om te voldoen aan de verplichtingen waarvan zij tijdig op de hoogte is gesteld.

2.5. Wat hiervoor is overwogen, betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard. Dat brengt ook mee dat het verzoek om schadevergoeding moet worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/025**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	8 september 2022
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	afstudeerdatum automatische koppeling diplomering intrekking uitstellen verzoek
Artikelen:	WHW: artikel 7.11, tweede lid WHW: artikel 7.11, derde lid OER: artikel 6.1 OER: artikel 6.2
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Uit het hiervoor weergegeven samenstel van regels over de uitreiking van het getuigschrift na het behalen van een afsluitend examen, moet worden afgeleid dat een verzoek om uitstel van uitreiking van het getuigschrift alleen mogelijk is als het examen nog niet is voltooid. Dat betekent concreet dat zo'n verzoek moet worden gedaan voor de datum van afstuderen. Appellante heeft dat niet gedaan. Terecht heeft de examencommissie het verzoek van appellante daarom opgevat als een verzoek om intrekking van het getuigschrift. In wat appellante heeft aangevoerd heeft de examencommissie naar het oordeel van het College geen aanleiding hoeven zien dat verzoek te honoreren.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 14 juli 2021 heeft de examencommissie aan appellante meegedeeld dat haar verzoek om de uitreiking van haar diploma uit te stellen is afgewezen.

Bij beslissing van 23 december 2021 heeft verweerder het hiertegen door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 25 april 2022, waar appellante is verschenen, bijgestaan door mr. M.R.P. Bakker, advocaat te Amsterdam. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. M.C. Werner, secretaris van verweerder.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgde aan de hogeschool de bacheloropleiding Voeding en Diëtetiek. Zij heeft voor deze studie op 29 mei 2021 een aanvraag ingediend voor diplomering op 8 juli 2021. Deze aanvraag is gehonoreerd. Appellante heeft op 1 juli 2021 verzocht om de afstudeerdatum uit te stellen tot na 1 september 2021, omdat zij voornemens was zich te laten inschrijven voor de bacheloropleiding

Pedagogische Wetenschappen aan de Vrije Universiteit. De examencommissie heeft dat verzoek beschouwd en beoordeeld als verzoek om intrekking van het getuigschrift en dat verzoek niet gehonoreerd.

2.2. Appellante betoogt dat haar verzoek ten onrechte is afgewezen. Het verzoek dat zij heeft gedaan is verzonden voordat zij van de Dienst Uitvoering Onderwijs (hierna: de DUO) het bericht kreeg dat zij haar afsluitende examen had behaald en voor de datum waarop het getuigschrift haar zou worden uitgereikt. Appellante gaat ervan uit dat het instellingsbestuur pas na haar verzoek had bepaald dat zij aan alle vereisten voor afstuderen voldeed. Een verplichting tot onmiddellijke uitreiking van het diploma na afronding van het afsluitende examen is er niet. Anders dan de examencommissie stelt, is de diplomering volgens appellante geen volledig geautomatiseerd proces. Anders zou het tijdig indienen van een verzoek om uitstel van de uitreiking onmogelijk zijn, omdat het afsluitende examen en de uitreiking altijd zouden samenvallen. Appellante wijst op haar belang bij uitstel van uitreiking van het diploma. Zij wil extra vakken volgen zodat zij beter is voorbereid op de door haar gekozen vervolgstudie.

2.3. Verweerder stelt dat appellante het verzoek om uitstel van haar afstudeerdatum te laat heeft ingediend. Op 29 juni 2021 is het laatste cijfer geregistreerd en vervolgens is vastgelegd dat appellante haar examen heeft behaald. Het getuigschrift is daarna bij de DUO geregistreerd. Het verzoek om uitstel van de uitreiking van het getuigschrift is daarom te laat gedaan. Appellante heeft verklaard dat zij meende dat zij met haar inschrijvingsverzoek van 1 mei 2021 had gezorgd voor een overlap van haar oude en haar nieuwe studie, maar zij heeft zich niet gerealiseerd dat met die aanmelding de inschrijving niet tot stand was gekomen, omdat die inschrijving pas per 1 september 2021 kon geschieden. Dat het verzoek is gedaan voor de datum waarop de ceremoniële uitreiking van het diploma zou plaatsvinden, maakt niet dat het verzoek tijdig was.

2.4.1. In artikel 7.11, tweede lid, eerste volzin, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) is bepaald dat ten bewijze dat het examen met goed gevolg is afgelegd, door de examencommissie een getuigschrift wordt uitgereikt, nadat het instellingsbestuur heeft verklaard dat aan de procedurele eisen voor de afgifte is voldaan. In artikel 7.11, derde lid, van de WHW is bepaald dat degene die aanspraak heeft op uitreiking van een getuigschrift, overeenkomstig door het instellingsbestuur vast te stellen regels de examencommissie kan verzoeken daartoe nog niet over te gaan.

2.4.2. In artikel 6.1 van de Onderwijs- en examenregeling bachelor 2020-2021 van de Faculteit Bewegen Sport en Voeding (hierna: de OER) is, voor zover hier van belang, bepaald dat de student het examen heeft behaald, indien alle onderwijseenheden van de betreffende fase of het betreffende programma met goed gevolg zijn afgelegd, dan wel daarvoor vrijstelling is verkregen.

2.4.3. In artikel 6.2, eerste lid, van de OER is bepaald dat de examencommissie een getuigschrift uitreikt aan studenten die het examen van de hoofdfase hebben behaald. In het zesde lid van dit artikel is bepaald dat een student de examencommissie kan verzoeken het getuigschrift nog niet uit te reiken.

2.5. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante zich op 29 mei 2021 heeft aangemeld voor de diplomeringsceremonie van 8 juli 2021. Op 28 juni 2021 heeft appellante vervolgens voldaan aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een getuigschrift, waarna voor haar, via een automatische koppeling tussen systemen van de hogeschool en de DUO, 1 juli 2021 als afstudeerdatum is vastgelegd. Dat appellante niet eerder dan op 5 juli 2021 van de DUO heeft vernomen welke afstudeerdatum was geregistreerd, verandert die afstudeerdatum niet.

2.6. Uit het hiervoor weergegeven samenstel van regels over de uitreiking van het getuigschrift na het behalen van een afsluitend examen, moet worden afgeleid dat een verzoek om uitstel van uitreiking van het getuigschrift alleen mogelijk is als het examen nog niet is voltooid. Dat betekent concreet dat zo’n verzoek moet worden gedaan voor de datum van afstuderen. Appellante heeft dat niet gedaan. Terecht heeft de examencommissie het verzoek van appellante daarom opgevat als een verzoek om intrekking van het getuigschrift. In wat appellante heeft aangevoerd heeft de examencommissie naar het oordeel van het College geen aanleiding hoeven zien dat verzoek te honoreren.

2.7. Wat hiervoor is overwogen leidt tot de conclusie dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/027**
Rechter(s):	mrs. Borman, Streefkerk, De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	11 mei 2022
Partijen:	appellant en CBE Technische Universiteit Eindhoven
Trefwoorden:	beslistermijn discriminatie functiebeperking niet tijdig professionele vaardigheidstoetsen voorzieningen
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 6:2, aanhef en onder b Awb: artikel 6:20, derde lid OER: artikel 7.8
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.9. Uit het betoog van appellant zoals weergegeven onder 2.8.1. begrijpt het College dat er bij appellant veel onvrede heerst over de wijze waarop voorzieningen steeds weer moeten worden aangevraagd, en verder over hoe ze worden toegekend en uitgevoerd. Hoewel het vervelend is dat appellant deze problemen ervaart, moet worden vastgesteld dat dit betoog buiten het bestek van de huidige procedure valt, omdat het betoog geen direct verband houdt met de bestreden besluitvorming. 2.9.1. Wel merkt het College ten overvloede op dat de vertegenwoordiger van het CBE, mr. L.L.M. Prinsen, appellant op de zitting van het College het voorstel heeft gedaan om samen met appellant, de opleidingsdirecteur en de persoonlijk begeleider van appellant op korte termijn om de tafel te gaan om te bekijken wat appellant nodig heeft om de resterende 45 studiepunten van de opleiding te behalen en daarover afspraken te maken. Het komt het College voor dat het in ieders belang is als partijen met elkaar in gesprek blijven in plaats van steeds nieuwe procedures te voeren en raadt appellant daarom aan om dit aanbod serieus te nemen en het met zijn persoonlijk begeleider te bespreken. 2.9.2. De examencommissie heeft hangende de administratief beroepsprocedure alsnog een beslissing op het verzoek van appellant genomen. Het College stelt naar aanleiding van wat besproken is op de zitting op 13 april 2022 vast dat de examencommissie ten aanzien van de gevraagde voorzieningen inzake “Electromechanic 5EWAO”, “Electrical Power Systems 5EBWO” en “Request for exams without breaks” op zichzelf inhoudelijk volledig is tegemoetgekomen aan wat gevraagd is door appellant. Ten aanzien van de gevraagde voorziening voor “Communication Theory 5ETBO” is de examencommissie niet geheel tegemoetgekomen aan het verzoek van appellant. Een test duurt steeds 15 minuten en appellant heeft gevraagd om voor iedere test 15 minuten extra tijd te krijgen. De examencommissie heeft appellant echter 3:45 minuten extra tijd per test toegekend. Het CBE heeft dit niet weersproken. Gelet hierop had het administratieve beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op grond van artikel 6:19, tweede lid, van de Awb mede betrekking op de alsnog genomen beslissing van de examencommissie voor zover het de gevraagde voorziening voor “Communication Theory 5ETBO” betreft. Het CBE heeft dit niet onderkend en heeft dit onderdeel van de beslissing ten onrechte niet bij de behandeling van het administratief beroep betrokken. Op de zitting van het College heeft de vertegenwoordiger van de examencommissie desgevraagd verklaard dat de examencommissie het verzoek verkeerd heeft begrepen, omdat ervan is uitgegaan dat gevraagd is om 15

minuten extra tijd per uur, terwijl nu blijkt dat het verzoek ziet op 15 minuten extra tijd per test en dus op een verdubbeling van de testtijd. De desbetreffende vertegenwoordiger heeft verklaard dat de examencommissie dit onderdeel van het verzoek dus opnieuw zal moeten bekijken.
Deze beroepsgrond slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven (hierna: het CBE), verweerder.

1. Procesverloop

Op 20 september 2021 heeft appellant bij de examencommissie Electrical Engineering (hierna: de examencommissie) een verzoek ingediend om toekenning van vier voorzieningen in verband met een functiebeperking.

Op 18 oktober 2021 heeft appellant administratief beroep ingesteld bij het CBE tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op dit verzoek.

Op 11 november 2021 heeft de examencommissie een beslissing genomen op het verzoek en appellant vier voorzieningen toegekend.

Bij beslissing van 11 januari 2022 heeft het CBE het administratieve beroep van appellant tegen het niet tijdig nemen van een beslissing, gegrond verklaard, maar hier geen verdere consequenties aan verbonden gelet op voormelde beslissing van de examencommissie van 11 november 2021.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 13 april 2022, waar appellant en het CBE vertegenwoordigd door mr. L.L.M. Prinsen, voorzitter, en mr. A.D. van Eggelen, secretaris, zijn verschenen. Verder was prof. drs. S. Weiland namens de examencommissie aanwezig.

2. Overwegingen

2.1. In deze zaak komt het College tot de slotsom dat de beslissing van 11 november 2022 niet volledig aan het verzoek van appellant tegemoet komt, zodat zijn beroep van 18 oktober 2021 van rechtswege is gericht tegen dat inhoudelijke besluit. Verweerder heeft dat niet onderkend. Het beroep van appellant moet alleen al daarom gegrond worden verklaard. Het College legt hierna uit waarom.

2.2. Ingevolge artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), gelezen in verbinding met artikel 7.66, tweede lid van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, worden voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld: het niet tijdig nemen van een besluit.
Ingevolge artikel 6:20, derde lid van de Awb heeft het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit mede betrekking op het alsnog genomen besluit, tenzij dit geheel aan het beroep tegemoet komt.

Ingevolge artikel 7.8, eerste lid, van de Onderwijs- en Examenregeling 2020-20221 van de Bacheloropleiding Electrical Engineering van de universiteit (hierna: de OER) dient een schriftelijk verzoek om aanpassing van de opleiding of de tentamens of om speciale faciliteiten, op grond van een (blijvende of tijdelijke) functiebeperking, door de desbetreffende student zo mogelijk twaalf weken, doch uiterlijk vijf weken voordat de student zal deelnemen aan het onderwijs of de tentamens te worden ingediend bij Educational and Student Affairs (hierna: ESA).
Ingevolge het tweede lid gaat het verzoek vergezeld van bescheiden die redelijkerwijs nodig zijn voor de beoordeling van het verzoek.

Ingevolge het derde lid stuurt ESA het verzoek van de student samen met het advies van de studentendecaan aan het faculteitsbestuur voor zover het verzoek betrekking heeft op faciliteiten. In het geval het verzoek betrekking heeft op het verlenen van aanpassingen ten behoeve van het afleggen van tentamens, stuurt ESA het verzoek van de student samen met het advies van de studentendecaan aan de examencommissie.
Ingevolge het vierde lid wordt het besluit omtrent aanpassingen dan wel het verlenen van faciliteiten binnen twintig werkdagen na ontvangst van het verzoek genomen door het faculteitsbestuur respectievelijk de examencommissie.
Ingevolge het vijfde lid is de eventuele aanpassing zoveel mogelijk afgesteld op de individuele functiebeperking. De te verlenen faciliteiten kunnen bestaan uit een op de individuele situatie afgestemde vorm of duur van het onderwijs en/of de tentamens of het ter beschikking stellen van praktische hulpmiddelen.

2.3. Appellant is voor het studiejaar 2021-2021 ingeschreven voor de Bachelor Electrical Engineering aan de universiteit. Niet in geschil is dat appellant vanwege een autistische aandoening een functiebeperking heeft.

2.4. Appellant heeft de examencommissie op 20 september 2021 verzocht om toekenning van voorzieningen in verband met zijn functiebeperking. Hij heeft de voorzieningen in het verzoek als volgt verwoord:

- *"**Electromechanic 5EWA0** Request to do the labs online, similar to how the course will be given if there is a lockdown, regardless of the measurement regarding Corona".*
- *"**Electrical Power Systems 5EBW0** Request to do the course similar to what the course looks like in lockdown, regardless of the measurement regarding corona. This means that the grade of the course will consist of the midterm (10%) and the end-term (90%)".*
- *"**Request for exams without breaks, creating that the provided extra time that already is granted, is consecutive.** Standard extra time facilitation that is already granted to me starting October 2017 appeared to not be specific enough when the manner of doing exams changed. Consecutive extra time is needed, which means that exams cannot have breaks. This facilitation was granted last year, after a more than a year of problems with filling the request. These problems are now looked into by the College van de Rechten van de Mens. Starting this study year, the facilitation is not valid any more. Therefor a new approval is needed for the duration of my study, regardless of measurements due to Corona".*
- *"**Communication Theory 5ETBO** Request for 15 minutes extra time for each intermediate test".*

2.5. Op 18 oktober 2021 heeft appellant administratief beroep ingesteld bij het CBE tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het verzoek. Op 22 oktober 2021 heeft het CBE bij de examencommissie geïnformeerd wanneer een beslissing te verwachten valt.

2.6. Op 11 november 2021 heeft de examencommissie een beslissing genomen op het verzoek van appellant en hem vier voorzieningen toegekend. Daarbij heeft de examencommissie advies ingewonnen van de studentendecaan en een aantal docenten van de opleiding. De examencommissie heeft de voorzieningen als volgt toegekend:

- *"**Electromechanic 5EWAO**: You are exceptionally allowed the virtual presence under conditions of a long waiting time regarding technical support by your lecturer of teaching assistant. This decision is only valid during this course during Q2 in the academic year 2021-2022. You need to contact your lecturer to make sure that this will be accommodated"*
- *"**Electrical Power Systems 5EBW0**: The Examination Committee EE thinks that you might type an incorrect code and that you wish these special arrangements for **5EWB0**. The Examination Committee EE allows you to do the course 5EWB0 similar to what this course looks like in lockdown. This decision is only valid during this course during Q2 in the academic year 2021-2022".*
- *"**Request for exams without breaks**: The Examination Committee EE grants you these special arrangements during campus exams in the academic year 2021-2022".*
- *"**Communication Theory 5ETBO**: The Examination Committee EE grants you 15 minutes extra per hour for each intermediate test. You need to contact the course staff to make sure that this will be accommodated. This decision is only valid during this course during Q2 in the academic year 2021-2022".*

2.7. Bij beslissing van 11 januari 2022 heeft het CBE het administratieve beroep van appellant tegen het niet tijdig beslissen op zijn verzoek gegrond verklaard omdat de beslistermijn als bedoeld in artikel 7.8, vierde lid, van de OER is overschreden. Volgens het CBE is er geen sprake van bijzondere omstandigheden die deze termijnoverschrijding kunnen rechtvaardigen. In dat verband heeft het CBE het volgende overwogen. De niet tijdige afhandeling komt voor appellant vanwege zijn autistische aandoening – waar de examencommissie bekend mee was dan wel kon zijn – harder aan omdat appellant grote moeite heeft met de verwerking daarvan. Zoals het CBE heeft begrepen, was één van de vier deelverzoeken mogelijk te complex om binnen de beslistermijn te behandelen, maar had de examencommissie wel tijdig de overige drie deelverzoeken binnen de voorgeschreven termijn kunnen afhandelen. De examencommissie had appellant binnen de beslistermijn in ieder geval op de hoogte behoren te stellen van de stand van zaken met betrekking tot de behandeling van het verzoek.
Er worden echter geen gevolgen verbonden aan de gegrondverklaring van het administratieve beroep. De examencommissie heeft op 11 november 2021 alsnog in positieve zin besloten op het verzoek. Deze beslissing was overwegend positief voor appellant in die zin dat de beslissing aan appellant op nagenoeg alle onderdelen tegemoet kwam. Op de zitting van het CBE heeft appellant immers aangegeven niet volledig tevreden te zijn met de inhoud van de beslissing. Appellant heeft echter geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om rechtsmiddelen aan te wenden tegen de beslissing van 11 november 2021, aldus het CBE.

2.8. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van het CBE. Hij heeft daartegen, samengevat weergegeven, in zijn beroepschrift het volgende aangevoerd.

2.8.1. De criteria voor het falen van de professionele vaardigheidstoetsen komen op de universiteit overeen met de criteria voor de diagnose spectrumstoornis uit de DSM V. Dit wil zeggen dat iemand met zichtbaar autisme, zakt voor de professionele vaardigheidstoetsen. Appellant heeft als sinds 2016 contact met medewerkers van de universiteit over de problemen die hij ervaart bij het deelnemen aan professionele vaardigheidstoetsen. Dit heeft tot op heden niet geleid tot het toetsen van professionele vaardigheden op een autisme-vriendelijke manier. De enige mogelijkheid die appellant heeft, is het aanvragen van symptoombestrijdende voorzieningen voor niet aan directe professionele vaardigheden gerelateerde toetsen. Voorbeelden van voorzieningen zijn: extra tijd en het gebruik van oordopjes bij eindtoetsen. Door de lockdown als gevolg van Corona is appellant deze voorzieningen verloren en het heeft een jaar geduurd voordat de universiteit hier enigszins gehoor aan gaf. Keer op keer worden weer andere voorzieningen toegekend, terwijl zijn aanvragen op dezelfde voorzieningen zien, of zijn toegekende voorzieningen niet aanwezig of niet juist ingevoerd wanneer hij aankomt bij de toets. Ook zet appellant uiteen dat hij tot dit studiejaar steeds problemen ondervond bij het (laten) aanvragen en ontvangen van voorzieningen. Pas vanaf studiejaar 2021-2022 kan hij voorzieningen zelf aanvragen en volgt er een formele beslissing op een aanvraag waardoor hij ook rechtsmiddelen kan aanwenden. Appellant brengt verder naar voren dat soms

pas laat kenbaar wordt gemaakt hoe het onderwijs wordt uitgevoerd of dat niet alle toetsen van professionele vaardigheden voorafgaand aan een vak bekend zijn. Hierdoor is het voor appellant niet altijd mogelijk om tijdig voorzieningen aan te vragen. Als appellant vragen stelt over de uitvoering van onderwijs dan wel toetsing van vakken aan docenten, stuit hij op onbegrip. Appellant licht toe dat hij omtrent de gang van zaken vorig jaar een officiële klacht bij de Klachtencommissie heeft ingediend en een melding heeft gedaan bij de medezeggenschapsraad en de universiteitsraad. Ook heeft hij de examencommissie veelvuldig hierover benaderd. Door het handelen van de universiteit dan wel de examencommissie is sprake van structurele mishandeling en discriminatie. Er is geen schadevergoeding voor de door de universiteit veroorzaakte studievertraging en gemiste arbeidsmogelijkheden. Appellant kan ook niet zonder meer stoppen met de opleiding omdat dit een schuld van € 35.000,- tot gevolg heeft. Dit alles heeft ook weer een negatieve invloed op zijn mentale welzijn. Het CBE is in zijn beslissing ten onrechte niet ingegaan op deze problematiek, terwijl er op de zitting van het CBE wel over is gesproken.

2.8.2. Appellant stelt verder dat hij wel degelijk kenbaar heeft gemaakt dat de bij beslissing van 11 november 2021 toegekende voorzieningen onjuist waren. Voor het vak Electrical Power Systems heeft hij verzocht om een vrijstelling die al toegekend was aan andere studenten wegens coronamaatregelen. In januari 2019-2020 had hij eenzelfde voorziening aangevraagd bij de studentendecaan. In overleg met de studieadviseur was men er toen mee akkoord gegaan dat hij het lab niet zou doen. De docent heeft toen echter alsnog druk op hem gelegd om ongeacht die afspraak het lab toch te doen. Door de druk van de docent geraakte appellant in een mentale crisis. Appellant stelt verder dat hij voor het vak Communication Theory 15 minuten extra tijd per toets heeft aangevraagd. Om het proces goed te laten verlopen, heeft hij op 15 september 2021 contact opgenomen met de vakdocent. Appellant heeft vermeld dat hij de voorziening zou aanvragen op basis van de informatie van het jaar daarvoor. Op 19 september 2021 heeft hij de vakdocent nog gemaild hoe de aanvraag eruit zou zien en het was dus bekend bij de vakdocent dat het ging om 15 minuten per toets. De examencommissie heeft vervolgens 3:45 minuten extra tijd per toets toegekend. Hier heeft hij echter niet om gevraagd en de toegekende voorziening voorziet niet in zijn behoefte, aldus appellant.

2.9. Uit het betoog van appellant zoals weergegeven onder 2.8.1. begrijpt het College dat er bij appellant veel onvrede heerst over de wijze waarop voorzieningen steeds weer moeten worden aangevraagd, en verder over hoe ze worden toegekend en uitgevoerd. Hoewel het vervelend is dat appellant deze problemen ervaart, moet worden vastgesteld dat dit betoog buiten het bestek van de huidige procedure valt, omdat het betoog geen direct verband houdt met de bestreden besluitvorming.

2.9.1. Wel merkt het College ten overvloede op dat de vertegenwoordiger van het CBE, mr. L.L.M. Prinsen, appellant op de zitting van het College het voorstel heeft gedaan om samen met appellant, de opleidingsdirecteur en de persoonlijk begeleider van appellant op korte termijn om de tafel te gaan om te bekijken wat appellant nodig heeft om de resterende 45 studiepunten van de opleiding te behalen en daarover afspraken te maken. Het komt het College voor dat het in ieders belang is als partijen met elkaar in gesprek blijven in plaats van steeds nieuwe procedures te voeren en raadt appellant daarom aan om dit aanbod serieus te nemen en het met zijn persoonlijk begeleider te bespreken.

2.9.2. De examencommissie heeft hangende de administratief beroepsprocedure alsnog een beslissing op het verzoek van appellant genomen. Het College stelt naar aanleiding van wat besproken is op de zitting op 13 april 2022 vast dat de examencommissie ten aanzien van de gevraagde voorzieningen inzake “Electromechanic 5EWAO”, “Electrical Power Systems 5EBWO” en “Request for exams without breaks” op zichzelf inhoudelijk volledig is tegemoetgekomen aan wat gevraagd is door appellant. Ten aanzien van de gevraagde voorziening voor “Communication Theory 5ETBO” is de examencommissie niet geheel tegemoetgekomen aan het verzoek van appellant. Een test duurt steeds 15 minuten en appellant heeft gevraagd om voor iedere test 15 minuten extra tijd te krijgen. De examencommissie heeft appellant echter 3:45 minuten extra tijd per test toegekend. Het CBE heeft dit niet weersproken. Gelet hierop had het administratieve beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op grond van artikel 6:19, tweede lid, van de Awb mede betrekking op de alsnog genomen beslissing van de examencommissie voor zover het

de gevraagde voorziening voor “Communication Theory 5ETBO” betreft. Het CBE heeft dit niet onderkend en heeft dit onderdeel van de beslissing ten onrechte niet bij de behandeling van het administratief beroep betrokken. Op de zitting van het College heeft de vertegenwoordiger van de examencommissie desgevraagd verklaard dat de examencommissie het verzoek verkeerd heeft begrepen, omdat ervan is uitgegaan dat gevraagd is om 15 minuten extra tijd per uur, terwijl nu blijkt dat het verzoek ziet op 15 minuten extra tijd per test en dus op een verdubbeling van de testtijd. De desbetreffende vertegenwoordiger heeft verklaard dat de examencommissie dit onderdeel van het verzoek dus opnieuw zal moeten bekijken. Deze beroepsgrond slaagt.

2.10. Het beroep is gegrond. De beslissing van het CBE van 11 januari 2022 zal worden vernietigd voorzover dit betrekking heeft op de gevraagde voorziening voor “Communication Theory 5ETBO”. Het CBE dient met inachtneming van deze uitspraak op dit onderdeel een nieuwe beslissing te nemen op het administratieve beroep van appellant.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding nu niet is gebleken van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen. Wel zal het College verweerder veroordelen tot restitutie van het betaalde griffierecht.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven van 11 januari 2022 voorzover dit betrekking heeft op de gevraagde voorziening voor “Communication Theory 5ETBO”;
III. draagt het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven op met inachtneming van deze uitspraak op dit onderdeel een nieuwe beslissing te nemen op het administratieve beroep van appellant;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,- vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt en mr. J.D. Streefkerk, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/028**
Rechter(s):	mrs. Daalder, Van Diepenbeek en Vermeulen
Datum uitspraak:	10 juni 2022
Partijen:	appellant en Fontys Hogescholen
Trefwoorden:	aanspreken berisping corona covid-19 Covid-crisis huisregels lichte sanctie persoonlijke doeleinden redelijke grenzen staken studiedoeleinden universele menselijke waarden
Artikelen:	WHW: artikel 7.57h, eerste lid ICT-Gedragscode: artikel 4 ICT-Gedragscode: artikel 5 ICT-Gedragscode: artikel 12 ICT-Gedragscode: artikel 23 Studentenstatuut: artikel 42
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt voorop dat de huisregels over het gebruik van middelen en voorzieningen die de hogeschool aan studenten verschaft, zoals ICT-middelen, behoren tot de voorschriften en maatregelen als bedoeld in artikel 7.57h, van de WHW. Verweerder mag in zijn ICT-Gedragscode dan ook bepalen dat studenten de door de hogeschool beschikbaar gestelde ICT-middelen (alleen) dienen te gebruiken voor studiedoeleinden. Ook mag verweerder bepalen dat het gebruik van ICT-middelen voor persoonlijke doeleinden slechts binnen redelijke grenzen is toegestaan en het verzenden van spam verbieden. Appellant betwist niet dat hij de e-mails vermeld in de bestreden beslissing heeft verzonden via het e-mailaccount dat hem door de hogeschool ter beschikking is gesteld. Ook betwist hij niet dat hij e-mails heeft verzonden aan externen. Partijen zijn evenwel verdeeld over het antwoord op de vraag of de verzonden e-mails een relatie hebben met studiedoeleinden, dan wel - als dat niet het geval zou zijn - dat het gaat om gebruik voor persoonlijke doeleinden voor zover dat gebruik binnen redelijke grenzen is toegestaan. Verweerder stelt dat de inhoud van de betrokken e-mails geen relatie heeft met studiedoeleinden en dat het gebruik van het e-mailaccount voor persoonlijke doeleinden niet is gelegen binnen redelijke grenzen omdat appellant daarmee is doorgegaan, ook nadat hij erover was onderhouden. Appellant heeft in de stukken en op de zitting zijn beweegredenen voor het (herhaald) verzenden van de betrokken e-mails via zijn Fontys-account toegelicht. Centraal staan daarin zijn bezwaren tegen de landelijke Covidmaatregelen, die ook door de hogeschool aan studenten zijn opgelegd en die appellant in strijd vindt met de door hem genoemde universele menselijke waarden. Gezien de inhoud van de e-mails en de daarbij gegeven toelichting is het College van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat een relatie met de door appellant gevolgde studie niet valt aan te wijzen. Dat appellant zelf de inhoud van de e-mails als educatief kenschetst, is daarvoor ontoereikend.

Van een relatie met studiedoeleinden kan immers pas worden gesproken als de inhoud van de e-mails voldoende verband houdt met de inhoud van het studieprogramma van appellant. Zo'n relatie is door appellant, ook nadat daarom is gevraagd, niet aannemelijk gemaakt. Dit betekent dat het gebruik van het Fontys-account voor vorenbedoelde e-mails moet worden aangemerkt als gebruik voor persoonlijke doeleinden. Het College is met verweerder van oordeel dat het gebruik dat appellant van het account heeft gemaakt de redelijke grenzen te buiten gaat. Appellant heeft zijn e-mails ongevraagd gestuurd aan vele personen, soms ook naar externen, en heeft het account beschikbaar gesteld voor het verzenden van een anonieme e-mail. Van sommige e-mails kan niet vastgesteld worden naar wie deze zijn verzonden, omdat ze door middel van bcc zijn verstuurd. Appellant heeft in zijn e-mails onder meer gewag gemaakt van door de hogeschool opgelegde en uitgevoerde "Covid misdaden tegen de menselijkheid". Hij heeft dit gebruik van zijn e mailaccount, na daarop te zijn aangesproken, niet gestaakt. Verweerder heeft zich dan ook op het standpunt mogen stellen dat hierbij sprake is van spam, en dat appellant artikel 4, eerste en tweede lid, alsook artikel 5 en artikel 12, vierde lid, van de ICT-Gedragscode heeft overtreden. Het College is daarom van oordeel dat verweerder bevoegd was appellant een berisping op te leggen. Het gaat om een lichte sanctie. In aanmerking genomen dat verweerder meerdere keren met appellant in gesprek is gegaan en hem heeft aangesproken op het ongevraagd sturen van e-mails door middel van het door de hogeschool ter beschikking gestelde account en appellant desondanks daarmee is doorgegaan, acht het College de berisping niet onevenredig.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Fontys Hogescholen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2021 heeft de interim directeur van Fontys Lerarenopleiding Tilburg appellant een berisping gegeven.

Bij beslissing van 18 januari 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 april 2022, waar appellant, bijgestaan door P. van Holland, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.C.J.H. Janissen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de Lerarenopleiding aan de hogeschool. Bij beslissing van 15 juli 2021 heeft de interim-directeur van de Lerarenopleiding namens verweerder appellant een berisping gegeven. Aan deze

beslissing is ten grondslag gelegd dat appellant de aan hem voor zijn opleiding ter beschikking gestelde ICT-middelen heeft gebruikt in strijd met de “ICT-Gedragscode (Gebruiksregels) voor studenten van Fontys”. Gebleken is dat appellant in strijd met de ICT-Gedragscode heeft gehandeld door zijn e-mailaccount van de hogeschool voor persoonlijke doeleinden te gebruiken door bij herhaling e-mails met pseudowetenschappelijke informatie over het coronavirus naar mensen binnen en buiten de hogeschool te sturen, ook nadat hij daarover is onderhouden.
Verweerder heeft in de beslissing op bezwaar de berisping gehandhaafd.

2.2. Appellant betoogt dat hij ten onrechte een berisping heeft gekregen. Hij voert aan dat hij met de e-mails die hij heeft verstuurd universele menselijke waarden - waarden die ook behoren tot de grondbeginselen van de hogeschool - onder de aandacht wilde brengen. Daarbij wijst appellant erop dat zijn e-mails ook educatief van aard zijn. Appellant heeft als actieve student in een vroeg stadium van de Covid-crisis in zijn e-mails gewaarschuwd voor de maatregelen die de hogeschool in dat verband heeft genomen. Volgens hem gaat het daarbij om gedragsexperimenten en medische experimenten waarvan de medewerkers en studenten van de hogeschool de dupe zijn.

2.3. Artikel 7:57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) luidt: “Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.”

Artikel 42, eerste lid, van het Studentenstatuut luidt: “De binnen Fontys geldende gedragsregels zoals onder andere opgenomen in de Huisregels en ordemaatregelen Fontys Hogescholen (zie verder ook artikel 31 en 32), dienen nageleefd te worden door een ieder die zich bevindt op de terreinen of in de gebouwen van Fontys of op de terreinen en in de gebouwen waar Fontys gebruik van maakt. De gedragsregels zijn van overeenkomstige toepassing bij door Fontys georganiseerde activiteiten buiten de terreinen en gebouwen van Fontys (zoals tijdens stage, excursies, introductie-activiteiten). […]”
Het tweede lid luidt: “Ingeval van overtreding van gedragsregels kan een (combinatie van) maatregel(en) worden opgelegd. Het opleggen van dergelijke maatregelen is uitgewerkt in lid 4 t/m 6.”
Het vierde lid luidt: “Maatregelen als bedoeld in lid 2 zijn:
a) een waarschuwing;
b) een berisping;
c) een taak;
d) de ontzegging van de toegang tot nader aangegeven ruimte(n) en/of voorzieningen voor de tijd van ten hoogste een jaar;
e) de ontzegging van de toegang tot terreinen en gebouwen van Fontys en/of voorzieningen voor de tijd van ten hoogste een jaar;
f) beëindiging van de inschrijving (zie ook artikel 10).”

Artikel 4, eerste lid, van de ICT-Gedragscode luidt: “Studenten dienen de door Fontys beschikbaar gestelde ICT-middelen te gebruiken voor studiedoeleinden.”
Het tweede lid luidt: “Gebruik van deze ICT-middelen voor persoonlijke doeleinden is binnen redelijke grenzen toegestaan, voor zover dit niet storend is voor de dagelijkse werkzaamheden en voor het netwerk, alsmede voor zover het gebruik beperkt is in tijdsduur, dit niet onnodige kosten voor Fontys met zich meebrengt en dit niet in strijd is met de overige bepalingen in deze gedragscode.”
Het vierde lid luidt: “Fontys stelt uitdrukkelijk dat studenten ook voor het privé-gebruik en de beperking daarvan een eigen verantwoordelijkheid hebben.”
Artikel 5, eerste lid, luidt: “De ICT-middelen dienen op een verantwoorde, rechtmatige, ethische en redelijke en zorgvuldige wijze en voor studiedoeleinden te worden gebruikt. Deze middelen dienen in beginsel binnen het kader van de gevolgde studie te worden gebruikt. […]”

Artikel 12, vierde lid luidt: […] Ook het verzenden van spam en/of reclameberichten is niet toegestaan,”
Artikel 23 luidt: “Fontys behoudt zich het recht voor afhankelijk van de overtreding, frequentie en de omstandigheden van het geval disciplinaire maatregelen te nemen, die o.a. kunnen bestaan uit het voorwaardelijk en onvoorwaardelijk ontzeggen van de toegang tot en / of het gebruik van de ICT-middelen. Verder kan een maatregel opgelegd worden als bedoeld in artikel 42 Studentenstatuut.”

2.4. Het College stelt voorop dat de huisregels over het gebruik van middelen en voorzieningen die de hogeschool aan studenten verschaft, zoals ICT-middelen, behoren tot de voorschriften en maatregelen als bedoeld in artikel 7.57h, van de WHW. Verweerder mag in zijn ICT-Gedragscode dan ook bepalen dat studenten de door de hogeschool beschikbaar gestelde ICT-middelen (alleen) dienen te gebruiken voor studiedoeleinden. Ook mag verweerder bepalen dat het gebruik van ICT-middelen voor persoonlijke doeleinden slechts binnen redelijke grenzen is toegestaan en het verzenden van spam verbieden.
Appellant betwist niet dat hij de e-mails vermeld in de bestreden beslissing heeft verzonden via het e-mailaccount dat hem door de hogeschool ter beschikking is gesteld. Ook betwist hij niet dat hij e-mails heeft verzonden aan externen.
Partijen zijn evenwel verdeeld over het antwoord op de vraag of de verzonden e-mails een relatie hebben met studiedoeleinden, dan wel - als dat niet het geval zou zijn - dat het gaat om gebruik voor persoonlijke doeleinden voor zover dat gebruik binnen redelijke grenzen is toegestaan.
Verweerder stelt dat de inhoud van de betrokken e-mails geen relatie heeft met studiedoeleinden en dat het gebruik van het e-mailaccount voor persoonlijke doeleinden niet is gelegen binnen redelijke grenzen omdat appellant daarmee is doorgegaan, ook nadat hij erover was onderhouden.
Appellant heeft in de stukken en op de zitting zijn beweegredenen voor het (herhaald) verzenden van de betrokken e-mails via zijn Fontys-account toegelicht. Centraal staan daarin zijn bezwaren tegen de landelijke Covidmaatregelen, die ook door de hogeschool aan studenten zijn opgelegd en die appellant in strijd vindt met de door hem genoemde universele menselijke waarden.
Gezien de inhoud van de e-mails en de daarbij gegeven toelichting is het College van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat een relatie met de door appellant gevolgde studie niet valt aan te wijzen. Dat appellant zelf de inhoud van de e-mails als educatief kenschetst, is daarvoor ontoereikend.
Van een relatie met studiedoeleinden kan immers pas worden gesproken als de inhoud van de e-mails voldoende verband houdt met de inhoud van het studieprogramma van appellant. Zo’n relatie is door appellant, ook nadat daarom is gevraagd, niet aannemelijk gemaakt.
Dit betekent dat het gebruik van het Fontys-account voor vorenbedoelde e-mails moet worden aangemerkt als gebruik voor persoonlijke doeleinden. Het College is met verweerder van oordeel dat het gebruik dat appellant van het account heeft gemaakt de redelijke grenzen te buiten gaat. Appellant heeft zijn e-mails ongevraagd gestuurd aan vele personen, soms ook naar externen, en heeft het account beschikbaar gesteld voor het verzenden van een anonieme e-mail. Van sommige e-mails kan niet vastgesteld worden naar wie deze zijn verzonden, omdat ze door middel van bcc zijn verstuurd. Appellant heeft in zijn e-mails onder meer gewag gemaakt van door de hogeschool opgelegde en uitgevoerde “Covid misdaden tegen de menselijkheid”. Hij heeft dit gebruik van zijn e-mailaccount, na daarop te zijn aangesproken, niet gestaakt.
Verweerder heeft zich dan ook op het standpunt mogen stellen dat hierbij sprake is van spam, en dat appellant artikel 4, eerste en tweede lid, alsook artikel 5 en artikel 12, vierde lid, van de ICT-Gedragscode heeft overtreden. Het College is daarom van oordeel dat verweerder bevoegd was appellant een berisping op te leggen. Het gaat om een lichte sanctie. In aanmerking genomen dat verweerder meerdere keren met appellant in gesprek is gegaan en hem heeft aangesproken op het ongevraagd sturen van e-mails door middel van het door de hogeschool ter beschikking gestelde account en appellant desondanks daarmee is doorgegaan, acht het College de berisping niet onevenredig.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, en mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/029**
Rechter(s):	mr. De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	24 mei 2022
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	bewijs betaald collegegeld bijvakstudent contractstudent Open Universiteit tweede inschrijving wettelijke collegegeld
Artikelen:	WHW: artikel 7.43, eerste lid WHW: artikel 7.45 WHW: artikel 7.45a, eerste lid WHW: artikel 7.45b, eerste lid WHW: artikel 7.48 WHW: artikel 7.48, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In artikel 7.43, eerste lid, van de WHW is bepaald dat de student bij inschrijving voor een opleiding collegegeld is verschuldigd. In de artikelen 7.45, 7.45a en 7.46 van de WHW is nader ingevuld hoe de inschrijving bij de Vrije Universiteit en andere reguliere universiteiten plaatsvindt. In voornoemde artikelen betreft het telkens een inschrijving voor een opleiding voor de duur van een collegejaar. In artikel 7.45 van de WHW is bepaald wat de hoogte van het wettelijk collegegeld bedraagt en in artikel 7.45a WHW is bepaald wie er aanspraak mag maken op het betalen van wettelijk collegegeld. Een student die door het instellingsbestuur van de Open Universiteit voor een onderwijseenheid is ingeschreven, is volgens artikel 7.43, eerste lid, van de WHW het collegegeld OU, als bedoeld in artikel 7.45b, verschuldigd. In laatstgenoemd artikel is kort gezegd bepaald dat een student voor inschrijving voor een onderwijseenheid het collegegeld OU per punt verschuldigd is. Appellante valt als student bij de Open Universiteit voor het betalen van het wettelijk collegegeld OU onder de regeling van artikel 7.45b van de WHW en niet onder artikel 7.45a. In de WHW wordt aldus door de wetgever een onderscheid gemaakt tussen studenten die het wettelijke collegegeld betalen en studenten die het collegegeld OU betalen. Dit onderscheid komt, anders dan appellante stelt, ook terug in artikel 7.48, eerste lid, van de WHW, waar zij tevergeefs een beroep op doet. Dit artikel is uitsluitend van toepassing op studenten die het wettelijk collegegeld zijn verschuldigd. Dit blijkt niet alleen uit de verwijzing naar artikel 7.45a, maar ook door het gebruik van de term ‘collegegeld’ en niet ‘collegegeld OU’. Geen grond bestaat voor het oordeel dat het door de wetgever gemaakte onderscheid niet gerechtvaardigd is. Het College overweegt hiertoe dat het onderwijs aan de Open Universiteit een ander onderwijssysteem betreft, waarbij studenten niet het volledige bedrag aan collegegeld voor een heel studiejaar betalen, maar per studiepunt en per onderwijseenheid een bedrag betalen. Zij kunnen per cursus inschrijven, terwijl studenten aan andere instellingen per studiejaar moeten inschrijven. Er is dus geen sprake van een situatie waarin gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Het voorgaande betekent dat verweerder het verzoek van appellante om te worden ingeschreven als bijvakstudent op basis van een bewijs betaald collegegeld voor het vak Rechtsbescherming in het vreemdelingenrecht terecht heeft afgewezen. Ook heeft verweerder bij appellante een bedrag van € 750,- in rekening mogen brengen. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 september 2021 heeft verweerder het verzoek van appellante om te worden ingeschreven als bijvakstudent voor het vak Rechtsbescherming in het vreemdelingenrecht afgewezen.

Bij beslissing van 4 oktober 2021 heeft verweerder appellante meegedeeld dat zij is ingeschreven voor het vak Rechtsbescherming in het vreemdelingenrecht en dat zij hiervoor een bedrag van € 750,- moet betalen.

Bij beslissing van 19 januari 2022 heeft verweerder het tegen de beslissingen van 27 september en 4 oktober 2021 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 11 mei 2022, waar appellante, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen. Verder is G. Kort, coördinator studentendebiteuren, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de studie Rechtsgeleerdheid aan de Open Universiteit en betaalt daarvoor het collegegeld OU. Zij heeft de Vrije Universiteit verzocht om haar in te schrijven als zogeheten 'bijvakstudent' bij de Vrije Universiteit voor het vak Rechtsbescherming in het vreemdelingenrecht. Om ingeschreven te worden als bijvakstudent bij de Vrije Universiteit dient appellante een zogeheten 'bewijs betaald collegegeld' van de Open Universiteit aan de Vrije Universiteit te verstrekken. Bij beslissing van 27 september 2021 heeft verweerder het verzoek van appellante om te worden ingeschreven als bijvakstudent voor het vak Rechtsbescherming in het vreemdelingenrecht afgewezen. Appellante heeft zich vervolgens als contractstudent ingeschreven voor dit vak. Bij beslissing van 4 oktober 2021 heeft het Onderwijsbureau appellante meegedeeld dat zij voor dit vak is ingeschreven en dat zij hiervoor een bedrag van € 750,- moet betalen.
Verweerder heeft het bezwaar van appellante, onder verwijzing naar het advies van de Geschillenadviescommissie, ongegrond verklaard.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij betoogt dat verweerder haar ten onrechte niet als bijvakstudent heeft ingeschreven voor het vak Rechtsbescherming in het Vreemdelingenrecht. Appellante voert aan dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 7.48 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), waarin is vastgelegd dat een student die wettelijk collegegeld verschuldigd is voor de eerste inschrijving, voor een tweede inschrijving eveneens wettelijk collegegeld verschuldigd is. Appellante wijst erop dat zij sinds februari 2018 staat ingeschreven voor de opleiding Rechtsgeleerdheid bij de Open Universiteit. Voor deze opleiding betaalt zij op grond van artikel 7.45a, eerste lid, in verbinding gelezen met artikel 7.45b van de WHW het wettelijk collegegeld. Dit betekent volgens haar dat zij als bijvakstudent onderwijs moet kunnen volgen aan een

andere universiteit. In dit verband mag aan haar niet worden tegengeworpen dat zij niet beschikt over een ‘bewijs betaald collegegeld’. Aan haar is dan ook ten onrechte een bedrag van € 750,- in rekening gebracht. Voor de tweede inschrijving zou zij alleen nog het verschil hoeven te betalen als het wettelijk collegegeld voor de tweede inschrijving hoger is dan voor de eerste inschrijving, maar dat is hier niet het geval. Volgens appellante wordt er een ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt tussen studenten van de Open Universiteit en studenten van andere universiteiten.

2.3. Artikel 7.43, eerste lid, van de WHW luidt: “Een student is voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling volledig, gedeeltelijk of verlaagd wettelijk collegegeld als bedoeld in de artikelen 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd. Een student die door het instellingsbestuur van de Open Universiteit voor een onderwijseenheid is ingeschreven, is het collegegeld OU, bedoeld in artikel 7.45b, verschuldigd.”
Artikel 7.45a, eerste lid, luidt: “Het wettelijk collegegeld is verschuldigd door een student die tot één van de groepen van personen, bedoeld in artikel 2.2 van de Wet studiefinanciering 2000 behoort of die de Surinaamse nationaliteit bezit. […]”
Artikel 7.45b, eerste lid, luidt: “ Een student als bedoeld in artikel 7.45a, eerste en tweede lid, die is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, is collegegeld OU verschuldigd ter hoogte van ten minste één zestigste deel en ten hoogste één dertigste deel van het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, vermenigvuldigd met het aantal studiepunten dat een onderwijseenheid groot is.”
Artikel 7.48, eerste lid, luidt: “Indien een student als bedoeld in artikel 7.45a bij een instelling is ingeschreven voor een opleiding en aan dezelfde of een andere bekostigde instelling met uitzondering van de Open Universiteit een tweede inschrijving wenst, is hij voor de laatstbedoelde inschrijving vrijgesteld van het betalen van collegegeld. Indien het betaalde dan wel te betalen bedrag voor de eerste inschrijving lager is dan het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid, is het verschil verschuldigd. Bij algemene maatregel van bestuur kan worden bepaald dat een student die aanspraak maakt op wettelijk collegegeld op grond van de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in artikel 7.45a, tweede lid, voor een andere inschrijving niet wordt vrijgesteld van het betalen van collegegeld als bedoeld in dit lid. ”

2.4. In artikel 7.43, eerste lid, van de WHW is bepaald dat de student bij inschrijving voor een opleiding collegegeld is verschuldigd. In de artikelen 7.45, 7.45a en 7.46 van de WHW is nader ingevuld hoe de inschrijving bij de Vrije Universiteit en andere reguliere universiteiten plaatsvindt. In voornoemde artikelen betreft het telkens een inschrijving voor een opleiding voor de duur van een collegejaar. In artikel 7.45 van de WHW is bepaald wat de hoogte van het wettelijk collegegeld bedraagt en in artikel 7.45a WHW is bepaald wie er aanspraak mag maken op het betalen van wettelijk collegegeld. Een student die door het instellingsbestuur van de Open Universiteit voor een onderwijseenheid is ingeschreven, is volgens artikel 7.43, eerste lid, van de WHW het collegegeld OU, als bedoeld in artikel 7.45b, verschuldigd. In laatstgenoemd artikel is kort gezegd bepaald dat een student voor inschrijving voor een onderwijseenheid het collegegeld OU per punt verschuldigd is. Appellante valt als student bij de Open Universiteit voor het betalen van het wettelijk collegegeld OU onder de regeling van artikel 7.45b van de WHW en niet onder artikel 7.45a.
In de WHW wordt aldus door de wetgever een onderscheid gemaakt tussen studenten die het wettelijke collegegeld betalen en studenten die het collegegeld OU betalen. Dit onderscheid komt, anders dan appellante stelt, ook terug in artikel 7.48, eerste lid, van de WHW, waar zij tevergeefs een beroep op doet. Dit artikel is uitsluitend van toepassing op studenten die het wettelijk collegegeld zijn verschuldigd. Dit blijkt niet alleen uit de verwijzing naar artikel 7.45a, maar ook door het gebruik van de term ‘collegegeld’ en niet ‘collegegeld OU’. Geen grond bestaat voor het oordeel dat het door de wetgever gemaakte onderscheid niet gerechtvaardigd is. Het College overweegt hiertoe dat het onderwijs aan de Open Universiteit een ander onderwijssysteem betreft, waarbij studenten niet het volledige bedrag aan collegegeld voor een heel studiejaar betalen, maar per studiepunt en per onderwijseenheid een bedrag betalen. Zij kunnen per cursus inschrijven, terwijl studenten aan andere instellingen per studiejaar moeten inschrijven. Er is dus geen sprake van een situatie waarin gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

Het voorgaande betekent dat verweerder het verzoek van appellante om te worden ingeschreven als bijvakstudent op basis van een bewijs betaald collegegeld voor het vak Rechtsbescherming in het vreemdelingenrecht terecht heeft afgewezen. Ook heeft verweerder bij appellante een bedrag van € 750,- in rekening mogen brengen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/030**
Rechter(s):	mrs. Daalder, Van Diepenbeek en Vermeulen
Datum uitspraak:	11 mei 2022
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden:	betaling disproportioneel ernstige onregelmatigheden fraude gelijkheidsbeginsel getuigschrift ongeldigverklaring propedeuse rechtsverwerking sanctie uitsluiting toetsdeelname WhatsApp-gesprekken
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, eerste lid WHW: artikel 7:59a, derde lid OER: artikel 4.12.1
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College overweegt dat de wetgever in artikel 7.12b, eerste lid, van de WHW aan de examencommissie de taak heeft opgedragen om de kwaliteit van tentamens en examens te borgen. In deze taak ligt de bevoegdheid van de examencommissie besloten om een door een student afgelegde toets vanwege gepleegde fraude niet geldig te verklaren. Die bevoegdheid is naar haar aard gericht op het waarborgen van de integriteit van getuigschriften en de daar naar toe leidende tentamens (vergelijk de uitspraak van het College van 27 november 2020, CBHO 2020/089, www.cbho.nl). Dit geldt ook in het geval de student na het afleggen van een toets, en het vervolgens ontvangen van een getuigschrift, niet langer ingeschreven staat bij de instelling (vergelijk de uitspraak van het College van 29 januari 2013, CBHO 2012/173). Appellante kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat de examencommissie niet bevoegd was haar een sanctie op te leggen. Verder is niet aan de orde de situatie dat de examencommissie haar recht, om de door appellante afgelegde toets niet geldig te verklaren, heeft verwerkt. De examencommissie ontving op 2 augustus 2021 een melding van mogelijke fraude en heeft op 9 september 2021 de beslissing genomen appellante een sanctie op te leggen. Gezien de zorgvuldigheid die bij het opleggen van een sanctie als hier aan de orde is vereist, en de met het oog daarop noodzakelijke tijd, is hier geen sprake van een tijdsverloop dat de conclusie van rechtsverwerking – voor zover dat verweer hier al relevant kan zijn - zou kunnen rechtvaardigen. Het College is van oordeel dat de examencommissie op basis van de verklaring van studente [naam2], de voorhanden WhatsApp-berichten en het onderzoek dat door de ICT-deskundige van de hogeschool is verricht naar die berichten, heeft mogen concluderen dat appellante fraude heeft gepleegd door andermans werkstuk bij de examinator in te leveren en te doen voorkomen dat het haar eigen werkstuk was. Uit de WhatsApp-gesprekken tussen appellante en studente [naam2] blijkt dat, zoals [naam2] ook heeft verklaard, appellante haar heeft ingeschakeld om voor haar een werkstuk te schrijven. Voor de juistheid van de eerst op de zitting naar voren gebrachte stelling dat de betrokken WhatsApps zijn gefabriceerd, ziet het College geen aanknopingspunten. Ook voor de stelling dat het gaat om een geconstrueerde weergave van diverse

berichten ziet het College die aanknopingspunten niet. Anders dan appellante stelt, heeft de ICT-deskundige niet alleen de screenshots van de WhatsApp-gesprekken bekeken, maar heeft hij fysiek onderzoek verricht naar de Whatsapp-gesprekken op de telefoon en laptop van studente [naam2] en geconcludeerd dat er geen aanwijzing is voor de stelling dat het niet gaat om een doorlopende weergave van berichten. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat de examencommissie het onderzoek van de ICT-deskundige niet bij de besluitvorming had mogen betrekken.
Het College acht toereikend gemotiveerd waarom de sanctie niet is beperkt tot de niet-geldigverklaring van het werkstuk, nu de fraude, gezien ook de omstandigheden waaronder deze is gepleegd, zonder meer ernstig is. Het College is voorts van oordeel dat de door de examencommissie opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Dat de opgelegde sanctie mogelijk ook gevolgen heeft voor haar opleiding aan de Vrije Universiteit komt voor rekening en risico van appellante. Ook het beroep op het gelijkheidsbeginsel, dat appellante heeft gedaan ter ondersteuning van haar stelling dat de opgelegde sanctie disproportioneel is, kan niet leiden tot het door haar beoogde doel. Daarbij is van belang dat de gevallen van appellante en [naam2] niet gelijk zijn. Appellante heeft andermans werk ingeleverd als ware het haar eigen werk en [naam2] heeft tegen betaling een werkstuk voor appellante gemaakt. Overigens is ter zitting van het College door de voorzitter van de examencommissie meegedeeld dat aan studente [naam2] eveneens een sanctie is opgelegd.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 9 september 2021 heeft de examencommissie van het Instituut voor Recht de door appellante afgelegde cursus Recht en vaardig 2 als NG (Niet Geldig) geregistreerd en haar uitgesloten van deelname voor het eerste toetsmoment wanneer zij zich weer inschrijft aan de hogeschool.

Bij beslissing van 31 januari 2022 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 22 april 2022, waar appellante, bijgestaan door mr R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door J. Kroon LLB, zijn verschenen. Verder is mr. M. van Geene, voorzitter van de examencommissie, verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de bacheloropleiding Recht aan de hogeschool. Na het behalen van haar propedeuse heeft zij ervoor gekozen om vanaf 1 september 2021 haar studieloopbaan bij de Vrije Universiteit voort te zetten. Bij beslissing van 9 september 2021 heeft de examencommissie van het

Instituut voor Recht de door appellante op 29 juni 2021 afgelegde cursus Recht en vaardig 2 als NG (Niet Geldig) geregistreerd en haar uitgesloten van deelname voor het eerste toetsmoment wanneer zij zich weer inschrijft aan de hogeschool.
De examencommissie heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellante fraude heeft gepleegd door andermans werkstuk bij de examinator in te leveren en te doen voorkomen dat het haar eigen werkstuk was. Volgens de examencommissie heeft appellante via een tussenpersoon contact gelegd met een andere studente, [naam2], nadat zij van de tussenpersoon had gehoord dat [naam2] een 9,2 voor de cursus Recht en vaardig 2 had behaald. Omdat appellante deze cursus moest herkansen, heeft zij [naam2] tegen betaling haar werkstuk laten schrijven. De examencommissie is hiervan op de hoogte geraakt nadat [naam2] hiervan melding had gemaakt. De opgelegde sanctie heeft tot gevolg dat appellante haar propedeuse alsnog niet heeft gehaald wat gevolgen kan hebben voor haar studie aan de Vrije Universiteit, maar gelet op de misleiding door appellante, is de sanctie niet onevenredig, aldus de examencommissie. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.2. Appellante stelt dat verweerder ten onrechte de beslissing van de examencommissie in stand heeft gelaten. Zij voert hiertoe aan dat de examencommissie niet bevoegd was haar een sanctie op te leggen. Zij wijst erop dat op het moment dat de examencommissie de sanctie oplegde, zij geen student meer was aan de hogeschool en om die reden ook niet onder de reikwijdte van de Onderwijs- en Examenregeling viel. Ook wijst zij erop dat in de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) niet uitdrukkelijk is bepaald dat de examencommissie bevoegd is een tentamen ongeldig te verklaren als het getuigschrift al is uitgereikt. Verder wijst zij erop dat de examencommissie haar recht om een sanctie op te leggen heeft verwerkt.
Appellante betwist verder dat zij fraude heeft gepleegd. Volgens appellante is de conclusie van de examencommissie niet op deugdelijk onderzoek gebaseerd voor zover het gaat om onderzoek dat heeft plaatsgevonden door een ICT-medewerker. Het oordeel dat zij fraude heeft gepleegd, kan volgens haar evenmin worden afgeleid uit de overgelegde screenshots van WhatsApp gesprekken tussen haar en studente [naam2].

Volgens appellante heeft zij studente [naam2] niet ingeschakeld voor het maken van een werkstuk, maar alleen voor het geven van telefonische bijles.
Appellante heeft ook bezwaren tegen de opgelegde sanctie. Gelet op de verstrekkende gevolgen had de examencommissie volgens haar met een minder vergaande maatregel moeten volstaan. Verder is niet gemotiveerd waarom niet met een ongeldigverklaring kon worden volstaan. Appellante doet ten slotte een beroep op het gelijkheidsbeginsel. Zij wijst er op dat bij de vraag of haar een sanctie moet worden opgelegd, en zo ja welke, meegenomen moet worden of aan studente [naam2] ook een sanctie is opgelegd.

2.3. Artikel 7.12b, eerste lid, van de WHW luidt: “Naast de taken en bevoegdheden, bedoeld in de artikelen 7.11 en 7.12, tweede lid, heeft een examencommissie de volgende taken en bevoegdheden:
a. het borgen van de kwaliteit van de tentamens en examens onverminderd artikel 7.12c. […] “
Het tweede lid luidt: “Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.”
Artikel 7:59a, derde lid, luidt: “In deze paragraaf en de paragrafen 2 tot en met 4 wordt onder «betrokkene» verstaan: een student, een aanstaande student, een voormalige student, een extraneus, een aanstaande extraneus of een voormalige extraneus.”

Artikel 4.12.1, van de Onderwijs- en Examenregeling HU 2020-2021 luidt: “De examencommissie is bevoegd maatregelen te nemen in geval van geconstateerde onregelmatigheden. De examencommissie kan de betreffende toets als Niet Geldig (NG) registeren. Daar bovenop kan de examencommissie je het recht ontnemen om een of meerdere toetsen af te leggen gedurende een door de examencommissie te

bepalen periode van maximaal een jaar. In sommige gevallen kan de examencommissie de instituutsdirecteur adviseren om je inschrijving voor de opleiding definitief te beëindigen. Dit kan alleen bij ernstige onregelmatigheden of als je al eerder een maatregel opgelegd hebt gekregen en je daardoor minimaal een half jaar was uitgesloten van toetsdeelname. Van ernstige onregelmatigheden is onder andere sprake bij bedreiging/geweld, bij het vervalsen van documenten of als je voor de toets de toets-stukken al had verkregen. De maatregel heeft betrekking op de periode dat je als student staat ingeschreven: schrijf je je uit terwijl er nog een maatregel van de examencommissie open staat, dan herleeft deze maatregel zodra je je opnieuw inschrijft."

2.4. Het College overweegt dat de wetgever in artikel 7.12b, eerste lid, van de WHW aan de examencommissie de taak heeft opgedragen om de kwaliteit van tentamens en examens te borgen. In deze taak ligt de bevoegdheid van de examencommissie besloten om een door een student afgelegde toets vanwege gepleegde fraude niet geldig te verklaren. Die bevoegdheid is naar haar aard gericht op het waarborgen van de integriteit van getuigschriften en de daar naar toe leidende tentamens (vergelijk de uitspraak van het College van 27 november
2020, CBHO 2020/089, www.cbho.nl). Dit geldt ook in het geval de student na het afleggen van een toets, en het vervolgens ontvangen van een getuigschrift, niet langer ingeschreven staat bij de instelling (vergelijk de uitspraak van het College van 29 januari 2013, CBHO 2012/173). Appellante kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat de examencommissie niet bevoegd was haar een sanctie op te leggen. Verder is niet aan de orde de situatie dat de examencommissie haar recht, om de door appellante afgelegde toets niet geldig te verklaren, heeft verwerkt. De examencommissie ontving op 2 augustus 2021 een melding van mogelijke fraude en heeft op 9 september 2021 de beslissing genomen appellante een sanctie op te leggen. Gezien de zorgvuldigheid die bij het opleggen van een sanctie als hier aan de orde is vereist, en de met het oog daarop noodzakelijke tijd, is hier geen sprake van een tijdsverloop dat de conclusie van rechtsverwerking – voor zover dat verweer hier al relevant kan zijn - zou kunnen rechtvaardigen.

Het College is van oordeel dat de examencommissie op basis van de verklaring van studente [naam2], de voorhanden WhatsApp-berichten en het onderzoek dat door de ICT-deskundige van de hogeschool is verricht naar die berichten, heeft mogen concluderen dat appellante fraude heeft gepleegd door andermans werkstuk bij de examinator in te leveren en te doen voorkomen dat het haar eigen werkstuk was. Uit de WhatsApp-gesprekken tussen appellante en studente [naam2] blijkt dat, zoals [naam2] ook heeft verklaard, appellante haar heeft ingeschakeld om voor haar een werkstuk te schrijven. Voor de juistheid van de eerst op de zitting naar voren gebrachte stelling dat de betrokken WhatsApps zijn gefabriceerd, ziet het College geen aanknopingspunten. Ook voor de stelling dat het gaat om een geconstrueerde weergave van diverse berichten ziet het College die aanknopingspunten niet. Anders dan appellante stelt, heeft de ICT-deskundige niet alleen de screenshots van de WhatsApp-gesprekken bekeken, maar heeft hij fysiek onderzoek verricht naar de Whatsapp-gesprekken op de telefoon en laptop van studente [naam2] en geconcludeerd dat er geen aanwijzing is voor de stelling dat het niet gaat om een doorlopende weergave van berichten. Het College ziet daarom geen grond voor het oordeel dat de examencommissie het onderzoek van de ICT-deskundige niet bij de besluitvorming had mogen betrekken.
Het College acht toereikend gemotiveerd waarom de sanctie niet is beperkt tot de niet-geldigverklaring van het werkstuk, nu de fraude, gezien ook de omstandigheden waaronder deze is gepleegd, zonder meer ernstig is. Het College is voorts van oordeel dat de door de examencommissie opgelegde sanctie niet disproportioneel is. Dat de opgelegde sanctie mogelijk ook gevolgen heeft voor haar opleiding aan de Vrije Universiteit komt voor rekening en risico van appellante. Ook het beroep op het gelijkheidsbeginsel, dat appellante heeft gedaan ter ondersteuning van haar stelling dat de opgelegde sanctie disproportioneel is, kan niet leiden tot het door haar beoogde doel. Daarbij is van belang dat de gevallen van appellante en [naam2] niet gelijk zijn. Appellante heeft andermans werk ingeleverd als ware het haar eigen werk en [naam2] heeft tegen betaling een werkstuk voor appellante gemaakt. Overigens is ter zitting van het College door de voorzitter van de examencommissie meegedeeld dat aan studente [naam2] eveneens een sanctie is opgelegd.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, mr. W.D.M. van Diepenbeek en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/031**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	24 november 2022
Partijen:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	belemmeren collegegeldtarief herhaald herinschrijving rechtmatig scriptie verzoek
Artikelen:	Awb: artikel 1:3, eerste lid Awb: artikel 4:6
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het bezwaar van appellante ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het e-mailbericht van 21 januari 2022 behelst de afwijzing van een aanvraag en is daarom ingevolge artikel 1:3, tweede lid, van de Awb een besluit waartegen bezwaar openstaat. Het betoog slaagt. 2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 23 februari 2022 moet worden vernietigd. Het College zal als volgt in de zaak voorzien. 2.7. Het College stelt vast dat appellante voor inschrijving voor de bacheloropleiding Geschiedenis sinds het studiejaar 2018-2019 het normale, hoge instellingscollegegeldtarief in rekening wordt gebracht. Daarvoor, sinds 1 februari 2011, heeft zij de bacheloropleiding Geschiedenis gevolgd tegen instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief. Appellante heeft diverse procedures gevolgd over het in rekening brengen van het normale, hoge instellingscollegegeldtarief. Zij heeft in die procedures steeds naar voren gebracht dat, kort gezegd, haar persoonlijke situatie verlaging van het verschuldigde bedrag aan instellingscollegegeld rechtvaardigt, dat het oneerlijk is om personen van oudere leeftijd, zoals zij, door het in rekening brengen van het normale, hoge instellingscollegegeldtarief het studeren te belemmeren en dat de voor de vaststelling van het instellingscollegegeldtarief gegeven motivering ondeugdelijk is. De door appellante gevoerde procedures hebben geleid tot de uitspraken van het College van 22 augustus 2019 in zaak CBHO 2019/048, 23 oktober 2020 in zaak CBHO 2019/112, 18 oktober 2021 in zaak CBHO 2021/009 en 19 april 2022 in zaak CBHO 2022/021 (www.cbho.nl). In elk van die uitspraken heeft appellante ongelijk gekregen. Het College ziet in wat appellante in deze zaak aanvoert geen reden om die uitspraken bij nader inzien onjuist te achten. De door appellante ingeroepen informatie uit het rapport 'Toereikendheid, doelmatigheid en kostentoerekening in het mbo, hbo en wo&o' van PwC Strategy& van februari 2021 leidt niet tot de conclusie dat de hoogte van het hier voorliggende instellingscollegegeldtarief onrechtmatig is. Verder heeft appellante naar het oordeel van het College geen nieuwe omstandigheden of argumenten aangevoerd die in deze zaak wel tot een voor haar gunstige uitkomst zouden moeten leiden. Dit betekent dat de csa terecht het verzoek van appellante niet heeft ingewilligd om haar instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief in rekening te brengen. Het bezwaar moet daarom ongegrond worden verklaard.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij e-mailbericht van 21 januari 2022 heeft de centrale studentenadministratie (hierna: de csa), ten aanzien van een verzoek van appellante om haar instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief in rekening te brengen voor haar herinschrijving per 1 februari 2022 als deeltijdstudent voor de bacheloropleiding Geschiedenis, verwezen naar de beslissingen van de csa van 7 juli 2021 en van verweerder van 17 december 2021.

Bij beslissing van 23 februari 2022 heeft verweerder het hiertegen door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 30 juni 2022, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen. Het College heeft appellante in de gelegenheid gesteld na de zitting nadere informatie in te dienen over haar scriptietraject.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft verdere behandeling van de zaak aangehouden in afwachting van het resultaat voor de door appellante te schrijven scriptie.

Appellante heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak op een nadere zitting behandeld op 14 november 2022, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen-Verhoek, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 14 januari 2022 heeft appellante de csa verzocht haar instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief in rekening te brengen voor haar herinschrijving per 1 februari 2022 als deeltijdstudent voor de bacheloropleiding Geschiedenis. Appellante hoeft alleen nog haar scriptie, goed voor 12 ECTS, te schrijven en te laten beoordelen. Bij het e-mailbericht van 21 januari 2022 heeft de csa in reactie op dit verzoek verwezen naar de beslissingen van de csa van 7 juli 2021 en van verweerder van 17 december 2021. Volgens die beslissingen is appellante voor haar herinschrijving als deeltijdstudent voor het gehele studiejaar 2021-2022 het normale, hoge instellingscollegegeldtarief verschuldigd. Bij uitspraak van 19 april 2022 in zaak CBHO 2022/021 (www.cbho.nl) heeft het College het door appellante tegen de beslissing van 17 december 2021 ingestelde beroep ongegrond verklaard.
Bij de beslissing van 23 februari 2022 heeft verweerder het door appellante tegen het e-mailbericht van 21 januari 2022 gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Volgens verweerder is het verzoek van 14 januari 2022 gelijk aan het verzoek van appellante dat tot de beslissing van 7 juli 2021 heeft geleid, omdat beide verzoeken het doel hebben de hoogte van het te heffen instellingscollegegeld voor de bacheloropleiding Geschiedenis voor het studiejaar 2021-2022 te wijzigen. Verder is er volgens verweerder

niet gebleken van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Volgens verweerder leidt dit tot de conclusie dat het e-mailbericht van 21 januari 2022 geen besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Een herhaald besluit is immers slechts een besluit als bedoeld in die bepaling indien het rechtsgevolgen in het leven roept die niet al door een eerder besluit in het leven zijn geroepen. Volgens verweerder staat daarom geen bezwaar open tegen het e-mailbericht van 21 januari 2022.

2.2. Verweerder voert in zijn verweerschrift aan dat appellante geen belang bij een beoordeling van haar beroep heeft, omdat zij per 1 februari 2022 als extraneus is ingeschreven en inschrijving als deeltijdstudent niet met terugwerkende kracht mogelijk is. Het door appellante beoogde resultaat, inschrijving per 1 februari 2022 als deeltijdstudent tegen een verlaagd instellingscollegegeldtarief, kan volgens verweerder niet worden bereikt. Volgens verweerder is het beroep daarom niet-ontvankelijk.
Het College kan verweerder hierin niet volgen. Op de zitting van 14 november 2022 is duidelijk geworden dat appellante zich ook voor het studiejaar 2022-2023 als deeltijdstudent heeft aangemeld en dat in dat kader opnieuw discussie is ontstaan over welk bedrag aan collegegeld appellante in rekening moet worden gebracht. Er is daarom geen grond voor niet-ontvankelijkverklaring van het beroep. Vergelijk de uitspraak van het College van 23 oktober 2020 in zaak CBHO 2019/112 (www.cbho.nl).
Evenmin biedt het resultaat voor de door appellante geschreven scriptie grond voor niet-ontvankelijkverklaring van het beroep. Appellante heeft voor haar scriptie een onvoldoende gekregen, zodat zij haar opleiding niet heeft afgerond.

2.3. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder van 23 februari 2022. Zij betoogt dat verweerder haar bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard.

2.4. Artikel 1:3, eerste lid, van de Awb luidt: “Onder besluit wordt verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.”
Het tweede lid luidt: “Onder beschikking wordt verstaan: een besluit dat niet van algemene strekking is, met inbegrip van de afwijzing van een aanvraag daarvan.”
Het derde lid luidt: “Onder aanvraag wordt verstaan: een verzoek van een belanghebbende, een besluit te nemen.”
Artikel 4:6, eerste lid, luidt: “Indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.”
Het tweede lid luidt: “Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.”

2.5. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het bezwaar van appellante ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Het e-mailbericht van 21 januari 2022 behelst de afwijzing van een aanvraag en is daarom ingevolge artikel 1:3, tweede lid, van de Awb een besluit waartegen bezwaar openstaat.
Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 23 februari 2022 moet worden vernietigd. Het College zal als volgt in de zaak voorzien.

2.7. Het College stelt vast dat appellante voor inschrijving voor de bacheloropleiding Geschiedenis sinds het studiejaar 2018-2019 het normale, hoge instellingscollegegeldtarief in rekening wordt gebracht. Daarvoor, sinds 1 februari 2011, heeft zij de bacheloropleiding Geschiedenis gevolgd tegen instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief. Appellante heeft diverse procedures gevolgd over het in rekening brengen van het normale, hoge instellingscollegegeldtarief. Zij heeft in die procedures steeds naar voren gebracht dat, kort gezegd, haar persoonlijke situatie verlaging van het verschuldigde bedrag aan instellingscollegegeld rechtvaardigt, dat het oneerlijk is om personen van oudere leeftijd, zoals zij, door het in rekening brengen van het normale, hoge instellingscollegegeldtarief het studeren te belemmeren en dat de voor de vaststelling van het instellingscollegegeldtarief gegeven motivering ondeugdelijk is. De door appellante gevoerde procedures hebben geleid tot de uitspraken van het College van 22 augustus 2019 in zaak CBHO 2019/048, 23 oktober 2020 in zaak CBHO 2019/112, 18 oktober 2021 in zaak CBHO 2021/009 en 19 april 2022 in zaak CBHO 2022/021 (www.cbho.nl). In elk van die uitspraken heeft appellante ongelijk gekregen.

Het College ziet in wat appellante in deze zaak aanvoert geen reden om die uitspraken bij nader inzien onjuist te achten. De door appellante ingeroepen informatie uit het rapport 'Toereikendheid, doelmatigheid en kostentoerekening in het mbo, hbo en wo&o' van PwC Strategy& van februari 2021 leidt niet tot de conclusie dat de hoogte van het hier voorliggende instellingscollegegeldtarief onrechtmatig is. Verder heeft appellante naar het oordeel van het College geen nieuwe omstandigheden of argumenten aangevoerd die in deze zaak wel tot een voor haar gunstige uitkomst zouden moeten leiden. Dit betekent dat de csa terecht het verzoek van appellante niet heeft ingewilligd om haar instellingscollegegeld ter hoogte van het wettelijk collegegeldtarief in rekening te brengen. Het bezwaar moet daarom ongegrond worden verklaard.

2.8. Van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen, is niet gebleken.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam van 23 februari 2022;
III. verklaart het bezwaar tegen het e-mailbericht van de centrale studentenadministratie van 21 januari 2022 ongegrond;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 23 februari 2022;
V. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 (zegge: vijftig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/032**
Rechter(s):	mrs. Troostwijk, Verheij en Vermeulen
Datum uitspraak:	29 augustus 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	accreditatie bachelordiploma BIG register civiele effect diploma compenseren (gewijzigd) curriculum dispensatie geldigheid hardheidsclausule herleven onderhouden ongedeelde doctoraalopleiding persoonlijke omstandigheden registratie verlengen
Artikelen:	WHW: artikel 7.10 WHW: artikel 7.13 WHW: artikel 7.51 OER: artikel 4.7 Regels- en Richtlijnen: artikel 4.11
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.9. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek mocht afwijzen. Om de validiteit van diploma's en daarmee de kennis en vaardigheden te garanderen, worden termijnen gehanteerd voor de geldigheid van de verschillende tentamens die tezamen het diploma vertegenwoordigen. Op grond van artikel 7.10, vierde lid, van de WHW is voor de opleiding Geneeskunde in artikel 4.7 van de OER een geldigheidsduur van vijf jaar voor tentamens vastgelegd voor tentamens die zijn behaald na 1 september 2011 en zes jaar voor tentamens die voor die datum zijn behaald. De door appellant behaalde tentamenresultaten zijn grotendeels in de periode 2005 tot en met 2010, en nog deels in de periode tot en met eind 2014 behaald. Ten tijde van de beslissing van de examencommissie van 21 september 2016 zouden de meeste tentamenresultaten op grond van de OER en zonder dispensatie hun geldigheid al hebben verloren. Om die reden heeft de examencommissie in de beslissing van 21 september 2016 de uiterste datum van 31 juli 2017 gesteld waarop hij aan de gestelde voorwaarden – het behalen van twee compensatoire tentamens en een voortgangstoets – moest voldoen om de geldigheid van de eerder behaalde tentamenresultaten te behouden. Appellant heeft door overmacht niet aan de gestelde voorwaarden voldaan, zodat deze tentamenresultaten zijn vervallen. Het College acht het niet onredelijk dat de examencommissie in dit geval heeft vastgehouden aan het vervallen van de geldigheid van de eerder behaalde tentamenresultaten en hem niet in gelegenheid heeft gesteld om de vervangende tentamens alsnog te behalen. Appellant kan met het alsnog behalen van de openstaande tentamens namelijk niet bewerkstelligen dat de geldigheid van de vervallen tentamenresultaten herleeft. Naar het oordeel van het College heeft verweerder veel belang mogen hechten aan de verantwoordelijkheid die de examencommissie heeft bij de afgifte van diploma's gezien het civiele effect dat aan zo'n diploma voor de opleiding Geneeskunde is verbonden. Met de beperking van de

geldigheidsduur wordt gewaarborgd dat studenten die het diploma ontvangen op dat moment in het bezit zijn van actuele kennis, inzichten en vaardigheden. De ontvangers van het diploma gaan immers vaak in de daaropvolgende masteropleiding als arts individuele gezondheidszorg aan patiënten leveren. De door appellant behaalde tentamenresultaten zijn grotendeels meer dan tien jaar geleden behaald. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat het curriculum in die tijd ingrijpend is gewijzigd, zowel in onderwijskundig opzicht als op inhoudelijk vlak. Ook de wijze waarop nu lichamelijk onderzoek bij patiënten wordt uitgevoerd is in die tijd aanzienlijk veranderd.
Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat het afleggen van een voortgangstoets en het volgen van vaardigheidslessen, zoals appellant heeft voorgesteld, onvoldoende is om eerder opgedane kennis, kunde en vaardigheden te actualiseren naar de huidige standaard. Verweerder heeft in de bestreden beslissing voorts mogen betrekken dat appellant in de tussenliggende periode van 2017 tot 2021 zijn kennis, kunde en vaardigheden niet heeft onderhouden.
Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de beslissing van de examencommissie om het verzoek af te wijzen niet onredelijk is en de examencommissie geen aanleiding had hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 augustus 2021 heeft de examencommissie Geneeskunde het verzoek van appellant om, zoals afgesproken tijdens de zitting van de voorzieningenrechter van het College op 18 augustus 2016, tentamens te mogen maken waarvan de stof equivalent is aan de stof van de vakken ‘Nieuwvorming’ en ‘Zintuigen en Zenuwstelsel’ uit het curriculum van de bacheloropleiding Geneeskunde 2007+, afgewezen.

Bij beslissing van 31 januari 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 mei 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. A.M.T. Wigger, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D. van der Zande, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Verder is de examencommissie, vertegenwoordigd door haar voorzitter dr. E.A.J.F. Lakke, ter zitting gehoord.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Appellant is in het studiejaar 2005-2006 gestart met de ongedeelde doctoraalopleiding Geneeskunde aan de Universiteit Leiden. Op grond van persoonlijke omstandigheden is de geldigheid van de door hem behaalde tentamenresultaten een aantal keer verlengd.
Bij beslissing van 7 juli 2016 heeft de examencommissie beslist dat appellant als gevolg van ontbrekende studiepunten niet meer kan afstuderen in de ongedeelde opleiding Geneeskunde. Studenten die vóór 1 september 2007 zijn gestart, konden het doctoraalprogramma voor de ongedeelde opleiding Geneeskunde namelijk volgen tot 1 september 2012 en het doctoraalexamen kon tot uiterlijk 1 september 2016 worden afgelegd. De accreditatie van de ongedeelde opleiding Geneeskunde is bovendien inmiddels komen te vervallen. Het hiertegen door appellant ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 4 augustus 2016 van verweerder ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing heeft appellant vervolgens beroep ingesteld bij het College en verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening. Dit verzoek is op 18 augustus 2016 ter zitting van de voorzieningenrechter van het College behandeld. Uit het proces-verbaal van de zitting volgt dat de voorzitter van de examencommissie de volgende toezegging heeft gedaan:

"[Appellant krijgt de kans] om alsnog na 31 augustus 2016 tentamens voor de stof van de voormalige vakken 'Nieuwvorming' en 'Zintuigen en Zenuwstelsel' te maken met als doel het behalen van het diploma voor de bacheloropleiding 2007+. De voorzitter van de examencommissie heeft daarbij te kennen gegeven dat in overleg met verzoeker data voor de tentamens zullen worden vastgesteld. Ook zal de tentamenstof nader moeten worden bepaald, omdat het curriculum van de bacheloropleiding 2007+ vervalt per 1 september 2012 en vanaf dat moment het curriculum van de bacheloropleiding 2012 geldt. Er zullen tentamens worden aangeboden waarvan de stof equivalent is aan de stof van de vakken 'Nieuwvorming' en 'Zintuigen en Zenuwstelsel' uit het curriculum van de bacheloropleiding 2007+ […]." "[…] [D]e voorzitter van de examencommissie [meldt] dat er voor elk tentamen altijd een herkansingsmogelijkheid is. […]."

Na ontvangst van het proces-verbaal van de zitting bij de voorzieningenrechter van het College heeft appellant het verzoek om een voorlopige voorziening en het beroep gericht tegen de beslissing van 4 augustus 2016 ingetrokken.

2.2. De examencommissie heeft ter uitvoering van deze toezegging, gedaan door de voorzitter van de examencommissie ter zitting van de voorzieningenrechter van het College, de beslissing van 21 september 2016 genomen.
In deze beslissing is ten eerste aan appellant medegedeeld dat aan hem nog één maal dispensatie voor het verlopen van de geldigheid van de door hem reeds behaalde tentamenresultaten wordt verleend, tot 31 juli 2017. Daarbij is vermeld dat als hij op die datum nog niet heeft voldaan aan de eisen gesteld aan het behalen van het bachelordiploma Geneeskunde 2007, de examencommissie geen verdere dispensatie voor het verlopen van de geldigheid van zijn tentamens zal verlenen. Verder is aan appellant medegedeeld dat hij, om aan te tonen dat hij voldoet aan de eisen gesteld aan het behalen van de tentamen van de voormalige vakken 'Nieuwvorming' en 'Zintuigen en Zenuwstelsel', zal moeten voldoen aan de tentameneisen van de huidige vakken 'Mechanisms of Disease 2' en 'Vraagstukken Spoedeisende Zorg'. De examencommissie heeft medegedeeld dat hij voor elk van deze twee compensatoire tentamens zo nodig één herkansingsmogelijkheid krijgt. Deze twee compensatoire tentamens dient hij met een voldoende af te sluiten voordat de dispensatie voor het verlopen van de geldigheid van de eerder behaalde tentamens op 31 juli 2017 verloopt. Daarna zijn de mogelijkheden tot het behalen van deze tentamens, en daarmee de mogelijkheden tot het behalen van het Bachelor diploma Geneeskunde 2007 uitgeput. Verder heeft de examencommissie aan appellant te kennen gegeven dat hij nog een Voortgangstoets op het niveau meetmoment 12 (MM12) met een voldoende dient af te sluiten om het Voortgangstoets tentamen jaar 3 te behalen. Ook deze toets dient hij voor de datum van 31 juli 2017 te halen. Tot slot dient appellant deel te nemen aan de Basic Life Support training, die elke ingeschreven student Geneeskunde ieder collegejaar moet volgen.
Het administratief beroep van appellant tegen de voorwaarde dat hij moet voldoen aan de tentameneisen voor de vakken 'Mechanisms of Disease 2' en 'Vraagstukken Spoedeisende Zorg' is bij beslissing van 20 december 2016 door verweerder ongegrond verklaard. Het College heeft het tegen die beslissing ingestelde beroep bij uitspraak van 28 juli 2017 in zaak CBHO 2017/018 (www.cbho.nl) ongegrond

verklaard. Daarbij heeft het College in aanmerking genomen dat de oude vakken niet meer worden aangeboden en enkel de vervangende tentamens deze oude vakken kunnen compenseren. Het College heeft overwogen dat verweerder in dit verband heeft toegelicht dat de stof van de voormalige vakken, vanwege de nieuwe geïntegreerde wijze van tentamineren, niet los kan worden getentamineerd en dat zij daarnaast een grote verantwoordelijkheid draagt voor het uitreiken van diploma's gelet op het civiele effect dat deze diploma's hebben en gelet op het feit dat personen met een diploma werkzaam kunnen zijn in de medische wereld. Het College heeft geoordeeld dat, gelet op die verantwoordelijkheid, bezien in het licht van het feit dat het curriculum meerdere keren is gewijzigd en het daarmee samenhangende voorbehoud dat de examencommissie bij haar toezegging heeft gemaakt, verweerder de beslissing van de examencommissie op goede gronden in stand heeft gelaten.

Besluitvorming

2.3. Bij brief van 29 juli 2021 heeft appellant de examencommissie Geneeskunde verzocht om de tentamens te mogen maken waarvan de stof equivalent is aan de stof van de vakken 'Nieuwvorming' en 'Zintuigen en Zenuwstelsel' uit het curriculum van de bacheloropleiding 2007+, zoals afgesproken tijdens de zitting van de voorzieningenrechter van het College op 18 augustus 2016. Daarbij heeft hij toegelicht dat hij in het studiejaar 2016-2017 zijn opleiding heeft moeten staken omdat hij leed aan een ernstige dwangneurose en psychoses. Hij is hiervoor opgenomen geweest en behandeld. Nu hij weer twee maanden geheel klachtenvrij is, wenst hij van de destijds gedane toezegging door de examencommissie gebruik te maken en de twee resterende vervangende tentamens af te leggen.

2.4. Aan de beslissing van 12 augustus 2021 van de examencommissie om niet aan het verzoek van appellant tegemoet te komen is ten grondslag gelegd dat, om de validiteit van diploma's en daarmee de kennis en vaardigheden te garanderen, termijnen worden gehanteerd voor de geldigheid van de verschillende tentamens die tezamen het diploma vertegenwoordigen. Ten tijde van de beslissing van de examencommissie van 21 september 2016, waarbij aan appellant de mogelijkheid is geboden om compensatoire tentamens voor de tentamens 'Nieuwvorming' en 'Zintuigen en Zenuwstelsel' af te leggen, was de geldigheid van een groot deel van de tentamens al in het geding. Om die reden is destijds 31 juli 2017 als uiterste datum gesteld waarop hij aan de gestelde voorwaarden moest voldoen. In de omstandigheid dat appellant door overmacht niet in staat was om aan de gestelde voorwaarden te voldoen, ziet de examencommissie geen aanleiding om het verzoek alsnog in te willigen. Appellant heeft in de tussenliggende periode zijn kennis en vaardigheden niet onderhouden, zodat handhaving van de eerdere beslissing van 21 september 2016 redelijk is. Verder wijst de examencommissie erop dat sinds de beslissing van 21 september 2016 vijf jaren zijn verstreken en het verlopen van de geldigheid van alle tentamens inmiddels een feit is. De examencommissie heeft zich op het standpunt gesteld dat appellant het bachelorprogramma integraal zal moeten volgen om het bachelordiploma Geneeskunde te behalen.

2.5. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Verweerder deelt het standpunt van de examencommissie dat het op zichzelf niet onredelijk is dat eisen worden gesteld aan de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden en dat daarvoor is aangesloten bij de termijn die geldt voor registratie van artsen in het BIG-register. Verweerder heeft er verder op gewezen dat appellant er niet in is geslaagd om aan te tonen dat de specifieke kennis, inzicht en vaardigheden die hij heeft opgedaan ondanks het verstrijken van de termijn nog steeds actueel zijn. Uit de omstandigheid dat appellant zijn studie heeft moeten staken, heeft verweerder bovendien opgemaakt dat de gezondheidssituatie van appellant dermate ernstig was dat hij niet kon toekomen aan het bijhouden van zijn kennis, inzicht en vaardigheden. Verweerder heeft evenals de examencommissie vanwege het civiele effect van een diploma van de opleiding Geneeskunde een groter belang gehecht aan de validiteit van diploma's dan aan de schrijnende omstandigheden waarin appellant verkeert.

Het geschil in beroep

2.6. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Verweerder kon niet tot de bestreden beslissing komen en had de hardheidsclausule moeten toepassen. Daarbij wijst appellant op zijn persoonlijke omstandigheden die zeer ingrijpend voor hem zijn geweest. De studentendecaan heeft in een schriftelijke verklaring van 14 december 2021 medegedeeld dat appellant in de periode augustus 2016 tot en met juni 2021 wegens persoonlijke omstandigheden niet in staat was om met vrucht onderwijs te volgen. Hij heeft een groot belang om de bacheloropleiding Geneeskunde alsnog af te ronden. Om aan te tonen dat

hij nog steeds over voldoende kennis en vaardigheden beschikt, heeft hij voorgesteld om, naast de twee nog te behalen vervangende tentamens, een voortgangstoets te maken en vaardigheidslessen lichamelijk onderzoek te volgen. Daarmee komt hij tegemoet aan het bezwaar van verweerder dat zijn kennis, inzicht en vaardigheden niet meer actueel zouden zijn. Verder voert appellant aan dat in de Onderwijs- en Examenregeling voor de bachelor Geneeskunde van de Universiteit Leiden, geldend vanaf 1 september 2019, geen beperking is opgenomen van de geldigheidsduur van inmiddels afgenomen tentamens. Het standpunt van verweerder dat bij de eisen aan de actualiteit van kennis, inzicht en vaardigheden is aangesloten bij de termijn die geldt voor registratie van artsen in het BIG-register, is niet op zijn situatie van toepassing, aldus appellant. De jurisprudentie van het College waarnaar verweerder heeft verwezen, heeft betrekking op andere situaties. Zo wordt verwezen naar een zaak over toelating tot de masteropleiding Geneeskunde, waarbij de persoon in kwestie – in tegenstelling tot appellant – al een bachelordiploma op zak had. Ook wordt verwezen naar een zaak waarin de persoon in kwestie het aanbod van de examencommissie om een kennistoets af te leggen, had afgewezen. Appellant heeft juist aangeboden om een kennistoets te maken en vaardigheidslessen te volgen. Verder wijst appellant erop dat hij, anders dan in veel jurisprudentie van het College, uitdrukkelijk een beroep heeft gedaan op persoonlijke omstandigheden.

Wet- en regelgeving

2.7. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.10. Examens en tentamens
[…]
4. Het instellingsbestuur kan de geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens beperken, behoudens de bevoegdheid van de examencommissie die geldigheidsduur in een individueel geval te verlengen. De geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd tentamen kan uitsluitend worden beperkt, indien de getentamineerde kennis of het getentamineerde inzicht aantoonbaar verouderd is, of indien de getentamineerde vaardigheden aantoonbaar verouderd zijn. Het instellingsbestuur stelt nadere regels vast omtrent de uitvoering van dit lid en over de wijze waarop bij het beperken van de geldigheidsduur in redelijkheid rekening wordt gehouden met bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 7.51, tweede lid. De geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens wordt in geval van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 7.51, tweede lid, ten minste verlengd met de duur van de op grond van artikel 7.51, eerste lid, toegekende financiële ondersteuning.

Artikel 7.13. Onderwijs- en examenregeling
[…]
2. In de onderwijs- en examenregeling worden, onverminderd het overigens in deze wet terzake bepaalde, per opleiding of groep van opleidingen de geldende procedures en rechten en plichten vastgelegd met betrekking tot het onderwijs en de examens. Daaronder worden ten minste begrepen:
[…]
k. de nadere regels, bedoeld in artikel 7.10, vierde lid.

Artikel 7.51. Financiële ondersteuning in verband met bijzondere omstandigheden
1. Het bestuur van een bekostigde instelling voor hoger onderwijs treft voorzieningen voor de financiële ondersteuning van een bij die instelling ingeschreven student die in verband met de aanwezigheid van een bijzondere omstandigheid studievertraging heeft opgelopen of naar verwachting zal oplopen.
2. De bijzondere omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, zijn:
[…]
d. een handicap of chronische ziekte,
[…]
g. overige door het instellingsbestuur vastgestelde bijzondere omstandigheden waarin een student verkeert,
h. andere dan de in de onderdelen a tot en met g bedoelde omstandigheden die, indien een daarop gebaseerde verzoek om financiële ondersteuning door het instellingsbestuur niet zou worden gehonoreerd, zouden leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Onderwijs- en Examenregeling van de bachelor Geneeskunde 2016-2017 (hierna: OER)

Artikel 4.7 Geldigheidsduur
4.7.1 Elk tentamen en verleende vrijstelling heeft een geldigheidsduur van vijf jaar indien het is behaald na 1 september 2011.
[…]
4.7.3 Elk tentamen en verleende vrijstelling heeft een geldigheidsduur van zes jaar indien het is behaald vóór 1 september 2011.
4.7.4 De examencommissie kan conform de in de regels en richtlijnen opgenomen criteria, op verzoek van de student, de geldigheidsduur voor een door haar te bepalen periode verlengen.
4.7.5 De in de leden 1 en 3 genoemde geldigheidsduur gaat in op 1 september van het studiejaar volgend op dat waarin het cijfer is behaald of de vrijstelling is verleend.
[…]
4.7.7 De geldigheidsduur van een met goed gevolg afgelegd voortgangstentamen is twee jaar.
[…].

Regels en Richtlijnen van de examencommissie van de bachelor- en masteropleiding Geneeskunde 2016-2017 (hierna: de Regels en Richtlijnen)

Artikel 4.11 Geldigheidsduur van tentamens
De geldigheidsduur van met goed gevolg afgelegde tentamens die in de OER is vastgelegd kan op verzoek van de student door de Examencommissie, gehoord de betrokken examinator, steeds voor een door haar te bepalen periode worden verlengd indien er sprake is van persoonlijke omstandigheden en daarnaast de leerdoelen van de onderwijseenheid niet ingrijpend zijn veranderd.

Beoordeling door het College

2.8. Appellant is in 2005 gestart met de ongedeelde opleiding Geneeskunde. Het doctoraalexamen voor deze opleiding kon tot 1 september 2016 worden afgelegd. Na die datum is de accreditatie verlopen. Aan appellant is drie maal dispensatie verleend voor het verlopen van de geldigheid van de door hem behaalde tentamenresultaten. In de beslissing van de examencommissie van 21 september 2016 is vastgelegd dat appellant voor 31 juli 2017 twee compensatoire tentamens en een voortgangstoets uit de bacheloropleiding Geneeskunde 2012 moest behalen om nog in aanmerking te komen voor een bachelordiploma Geneeskunde 2007. Het behalen van de twee compensatoire tentamens en de voortgangstoets is als voorwaarde gesteld om de geldigheid van de eerder behaalde tentamenresultaten te behouden. Deze beslissing is na de uitspraak van het College van 28 juli 2017 onherroepelijk geworden. Vaststaat dat appellant de compensatoire tentamens en de voortgangstoets niet heeft gemaakt, zodat de geldigheid van de eerder behaalde tentamenresultaten is vervallen.

2.9. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie het verzoek mocht afwijzen. Om de validiteit van diploma's en daarmee de kennis en vaardigheden te garanderen, worden termijnen gehanteerd voor de geldigheid van de verschillende tentamens die tezamen het diploma vertegenwoordigen. Op grond van artikel 7.10, vierde lid, van de WHW is voor de opleiding Geneeskunde in artikel 4.7 van de OER een geldigheidsduur van vijf jaar voor tentamens vastgelegd voor tentamens die zijn behaald na 1 september 2011 en zes jaar voor tentamens die voor die datum zijn behaald. De door appellant behaalde tentamenresultaten zijn grotendeels in de periode 2005 tot en met 2010, en nog deels in de periode tot en met eind 2014 behaald. Ten tijde van de beslissing van de examencommissie van 21 september 2016 zouden de meeste tentamenresultaten op grond van de OER en zonder dispensatie hun geldigheid al hebben verloren. Om die reden heeft de examencommissie in de beslissing van 21 september 2016 de uiterste datum van 31 juli 2017 gesteld waarop hij aan de gestelde voorwaarden – het behalen van twee compensatoire tentamens en een voortgangstoets – moest voldoen om de geldigheid van de eerder behaalde tentamenresultaten te behouden. Appellant heeft door overmacht niet aan de gestelde voorwaarden voldaan, zodat deze tentamenresultaten zijn vervallen. Het College acht het niet onredelijk dat de examencommissie in dit geval heeft vastgehouden aan het vervallen van de geldigheid van de eerder behaalde tentamenresultaten en hem niet in gelegenheid heeft gesteld om de vervangende tentamens alsnog te behalen. Appellant kan met het alsnog behalen van de openstaande tentamens namelijk niet bewerkstelligen dat de geldigheid van de vervallen tentamenresultaten herleeft. Naar het oordeel van het College heeft verweerder veel belang mogen hechten aan de verantwoordelijkheid die de examencommissie heeft bij de afgifte van diploma's

gezien het civiele effect dat aan zo'n diploma voor de opleiding Geneeskunde is verbonden. Met de beperking van de geldigheidsduur wordt gewaarborgd dat studenten die het diploma ontvangen op dat moment in het bezit zijn van actuele kennis, inzichten en vaardigheden. De ontvangers van het diploma gaan immers vaak in de daaropvolgende masteropleiding als arts individuele gezondheidszorg aan patiënten leveren. De door appellant behaalde tentamenresultaten zijn grotendeels meer dan tien jaar geleden behaald. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat het curriculum in die tijd ingrijpend is gewijzigd, zowel in onderwijskundig opzicht als op inhoudelijk vlak. Ook de wijze waarop nu lichamelijk onderzoek bij patiënten wordt uitgevoerd is in die tijd aanzienlijk veranderd. Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat het afleggen van een voortgangstoets en het volgen van vaardigheidslessen, zoals appellant heeft voorgesteld, onvoldoende is om eerder opgedane kennis, kunde en vaardigheden te actualiseren naar de huidige standaard. Verweerder heeft in de bestreden beslissing voorts mogen betrekken dat appellant in de tussenliggende periode van 2017 tot 2021 zijn kennis, kunde en vaardigheden niet heeft onderhouden.
Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de beslissing van de examencommissie om het verzoek af te wijzen niet onredelijk is en de examencommissie geen aanleiding had hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen.
Het betoog faalt.

Slotsom

2.10. Het beroep is ongegrond.

2.11. Verweerder hoeft de proceskosten niet te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/033**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	19 juli 2022
Partijen:	appellante en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	BNSA doorlopende hinderverklaring persoonlijke omstandigheden perspectief redelijke termijn
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Daartoe wordt allereerst overwogen dat in het dossier geen objectieve aanknopingspunten te vinden zijn voor de stelling van appellante dat zij door de examencommissie en verweerder niet serieus is genomen en dat zij onvoldoende gelegenheid zou hebben gehad haar persoonlijke omstandigheden (verder) toe te lichten. In het bijzonder kan worden gewezen op het verslag van de hoorzitting van 1 december 2021, waarin, met een vergelijkbare motivering, dezelfde gegevens zijn opgenomen over de persoonlijke omstandigheden als die in beroep bij het College naar voren zijn gebracht. Appellante heeft dan ook niet duidelijk gemaakt welke omstandigheden niet voldoende konden worden toegelicht. Verweerder heeft terecht geconstateerd dat als alle gemelde omstandigheden van appellante bij de beoordeling van de studievoortgang worden betrokken de conclusie van de examencommissie kan worden gevolgd dat er onvoldoende perspectief bestaat dat appellante haar studie binnen een redelijke termijn zal voltooien. Dat de oorspronkelijke hinderverklaring in het nadeel van appellante is aangepast, is niet een omstandigheid die tot een ander oordeel leidt. Het gaat om een minimale aanpassing na een kennelijke fout in de eerste verklaring. Wat verder kan worden vastgesteld is dat appellante ook in het eerste jaar met persoonlijke omstandigheden te maken heeft gehad en dat zij toen wel studiepunten heeft behaald. Dat het behalen van punten in het tweede studiejaar in het geheel niet mogelijk is geweest als gevolg van het geheel van persoonlijke omstandigheden in dat jaar is niet aannemelijk geworden. Dat de studentendecaan de omstandigheden verkeerd zou hebben beoordeeld, is evenmin aannemelijk. De examencommissie kon bij haar beoordeling van de studievoortgang van appellante daarom afgaan op de verklaring van de studentendecaan. Appellante was met de brief van 28 januari 2021 op de hoogte van de mogelijke gevolgen van het niet tijdig behalen van haar eerstejaarsvakken. Ook in zoverre was er geen omstandigheid die in de weg stond aan het geven van een BNSA.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 augustus 2021 heeft de examencommissie Engelse Taal en Cultuur namens het instellingsbestuur aan appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Engelse Taal en Cultuur gegeven.

Bij beslissing van 6 september 2021 heeft verweerder het door appellante hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 25 april 2022, waar appellante is verschenen. Verweerder was vertegenwoordigd door mr. M.S.C.M. Stoop-van de Loo, secretaris van verweerder. Voor de examencommissie is haar secretaris M.J. Leppers MA verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2019-2020 begonnen aan de bacheloropleiding Engelse Taal en Cultuur aan de universiteit. Appellante moest, na een eerder uitgesteld studieadvies, in het studiejaar 2020-2021 in totaal 30 studiepunten hebben behaald om aan de studienorm te voldoen. Appellante heeft 20 studiepunten uit het eerste jaar behaald. Van het tweede jaar heeft zij geen punten behaald. Bij beslissing van 2 augustus 2021 heeft de examencommissie haar namens het faculteitsbestuur een BNSA gegeven. Verweerder heeft deze beslissing in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij is gediagnosticeerd met ADHD en dyslexie (waarvoor zij een zogeheten doorlopende hinderverklaring heeft) en zij heeft in het studiejaar 2020-2021 ook een coronabesmetting opgelopen waarvan zij veel last heeft gehad. Ook het overlijden van haar opa heeft appellante aangegrepen waardoor zij depressief was. Het is vooral deze combinatie die er in haar beleving voor heeft gezorgd dat zij niet voldoende studiepunten heeft behaald. Appellante betoogt dat onvoldoende rekening is gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij heeft het gevoel niet door de examencommissie en verweerder te zijn gehoord. Volgens appellante heeft zij geen eerlijk proces en oprechte beoordeling van haar situatie gehad.

2.3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat appellante voor de propedeuse te weinig studiepunten heeft behaald. De voor appellante bijgestelde norm is 30 studiepunten en daarvan zijn er 20 behaald. Bij de beoordeling is met de hinderverklaring van appellante rekening gehouden. De examencommissie heeft zich naar het oordeel van verweerder op het standpunt mogen stellen dat appellante niet geschikt moet worden geacht voor de door haar gevolgde opleiding.

2.4. Artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
"Het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit, hogeschool of levensbeschouwelijke universiteit brengt iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale associate degree-opleiding of bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de associate degree-opleiding of de bacheloropleiding. In geval van een deeltijdse associate degree-opleiding of bacheloropleiding regelt het instellingsbestuur het tijdstip waarop dat advies wordt uitgebracht."
Het tweede lid luidt: “Onverminderd het eerste lid kan het instellingsbestuur het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.”
Het derde lid luidt, voor zover thans van belang: "Aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid kan het instellingsbestuur ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan aan de afwijzing een termijn verbinden. Het instellingsbestuur kan de afwijzing uitstrekken tot opleidingen die met de desbetreffende

opleiding het propedeutisch examen gemeen hebben. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd."

2.5. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Daartoe wordt allereerst overwogen dat in het dossier geen objectieve aanknopingspunten te vinden zijn voor de stelling van appellante dat zij door de examencommissie en verweerder niet serieus is genomen en dat zij onvoldoende gelegenheid zou hebben gehad haar persoonlijke omstandigheden (verder) toe te lichten. In het bijzonder kan worden gewezen op het verslag van de hoorzitting van 1 december 2021, waarin, met een vergelijkbare motivering, dezelfde gegevens zijn opgenomen over de persoonlijke omstandigheden als die in beroep bij het College naar voren zijn gebracht. Appellante heeft dan ook niet duidelijk gemaakt welke omstandigheden niet voldoende konden worden toegelicht. Verweerder heeft terecht geconstateerd dat als alle gemelde omstandigheden van appellante bij de beoordeling van de studievoortgang worden betrokken de conclusie van de examencommissie kan worden gevolgd dat er onvoldoende perspectief bestaat dat appellante haar studie binnen een redelijke termijn zal voltooien. Dat de oorspronkelijke hinderverklaring in het nadeel van appellante is aangepast, is niet een omstandigheid die tot een ander oordeel leidt. Het gaat om een minimale aanpassing na een kennelijke fout in de eerste verklaring. Wat verder kan worden vastgesteld is dat appellante ook in het eerste jaar met persoonlijke omstandigheden te maken heeft gehad en dat zij toen wel studiepunten heeft behaald. Dat het behalen van punten in het tweede studiejaar in het geheel niet mogelijk is geweest als gevolg van het geheel van persoonlijke omstandigheden in dat jaar is niet aannemelijk geworden. Dat de studentendecaan de omstandigheden verkeerd zou hebben beoordeeld, is evenmin aannemelijk. De examencommissie kon bij haar beoordeling van de studievoortgang van appellante daarom afgaan op de verklaring van de studentendecaan. Appellante was met de brief van 28 januari 2021 op de hoogte van de mogelijke gevolgen van het niet tijdig behalen van haar eerstejaarsvakken. Ook in zoverre was er geen omstandigheid die in de weg stond aan het geven van een BNSA.

2.6. Wat hiervoor is overwogen, leidt ertoe dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, als voorzitter en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder als leden, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/035**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	2 augustus 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	academisch wangedrag deskundigheid examinator inhoudelijke kennis kennen en kunnen machtsmisbruik minnelijke schikking onafhankelijk scoreformulier vooringenomenheid zorgvuldig
Artikelen:	WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3.1. Verweerder heeft in het verweerschrift betwist dat de eerste examinator onvoldoende inhoudelijke kennis zou hebben om de masterscriptie van appellant goed te kunnen beoordelen. Verweerder heeft er daarbij op gewezen dat de examinator een expert is in astronomische instrumentatie en in die hoedanigheid een leidende rol heeft in een groot project voor de ESO (Extremely Large Telescope). Het College ziet, mede gelet op deze toelichting van verweerder, in wat appellant in zoverre naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten om te twijfelen aan de deskundigheid van de examinator. Wat betreft de omstandigheid dat de twee examinatoren in het kader van andere onderzoeken hebben samengewerkt, wat daar overigens ook van zij, ziet het College geen grond voor twijfel aan de objectiviteit of onafhankelijkheid van de tweede examinator. Het College tekent hierbij aan dat appellant zijn twijfel aan de objectiviteit en de onafhankelijkheid van de gemaakte beoordeling slechts baseert op eigen vermoedens. De niet gesubstantieerde stellingen in dat verband over machtsmisbruik en academisch wangedrag, geven geen grond om te oordelen dat de beoordeling van zijn masterscriptie oneerlijk tot stand is gekomen en in zoverre niet voldoet aan voorschriften van formele aard. Voor het oordeel dat sprake is van een “zweem van vooringenomenheid” ziet het College dus geen aanknopingspunten. Verder volgt het College appellant niet in zijn standpunt dat zijn scriptie door een derde examinator zou moeten worden beoordeeld. Hierbij is van belang dat, zoals ter zitting is toegelicht door verweerder, een derde examinator doorgaans slechts wordt ingeschakeld indien de eerste twee examinatoren van mening verschillen. Dat is in dit geval niet aan de orde. Er zijn ook geen aanwijzingen dat de beoordeling ten opzichte van appellant oneerlijk is geweest. Hierbij tekent het College aan dat, zoals verweerder verder heeft toegelicht, nog twee leden van de examencommissie (prof. dr. Snellen en prof. dr. Hoekstra) informeel naar de masterscriptie hebben gekeken en zij geen aanknopingspunten zagen dat de beoordeling oneerlijk is geweest. Overigens heeft verweerder toegelicht dat laatstgenoemden vonden dat de masterscriptie met het cijfer 6 bepaald coulant is beoordeeld. Wat betreft het scoreformulier stelt het College vast dat daarop een aantal criteria is opgenomen waarbij zwarte punten zijn gezet. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de weging van de criteria niet op voorhand is bepaald. Volgens verweerder is het de gebruikelijke gang

van zaken dat de twee examinatoren gezamenlijk tot een eindoordeel komen op basis van de criteria. Er wordt dus slechts één beoordelingsformulier ingevuld. Deze gang van zaken is ook bij appellant gevolgd. Het staat vast dat bij appellant onder meer een zwart bolletje is gezet bij “Results & Discussion” wat neerkomt op “sufficient” 6-6,5. Het College ziet in wat appellant heeft aangevoerd, mede gezien ook deze toelichting van verweerder, niet in dat de beoordeling onzorgvuldig tot stand zou zijn gekomen.
De betogen slagen niet.
[…]
2.4.1. Het College stelt vast dat verweerder heeft toegelicht dat bij de eerste examinator informatie is ingewonnen door de examencommissie teneinde te weten te komen hoe de beoordeling is verlopen. Niet is gebleken dat de examinator inhoudelijk betrokken is geweest bij de poging om tot een schikking te komen. Het College is het met appellant eens dat de schikkingsfase weliswaar enigszins rommelig is verlopen, maar ziet dat er wel contact is geweest tussen de examencommissie en appellant. Daarbij is aan appellant (nog beter) uitgelegd waarom de beoordeling niet onzorgvuldig of onjuist is geweest. In zoverre heeft wel een op schikking gericht gesprek plaatsgevonden. Er bestond geen verplichting voor de examencommissie om in het kader van de schikkingsfase een hoger eindcijfer of een beoordeling door een derde examinator aan te bieden. Wat dat laatste aspect betreft, verwijst het College naar wat daarover hiervoor in 2.3 is overwogen.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 24 juli 2021 hebben examinatoren van de masteropleiding Astronomy de masterscriptie van appellant beoordeeld met het cijfer 6,5 voor het verrichte onderzoek en het cijfer 6 voor de rapportage.

Bij beslissing van 31 januari 2022 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 juli 2022, waar appellant, bijgestaan door D.N. van der Helm en mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande, zijn verschenen. Voor de examencommissie Astronomy is haar voorzitter prof. dr. H. Hoekstra verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft een masterscriptie geschreven voor de masteropleiding Astronomy. Hiervoor heeft hij een voldoende gehaald, maar hij heeft toch een rechtsmiddel daartegen aangewend. De beoordeling is verricht door de eerste examinator (Prof. Brandl) en een tweede examinator (Dr. Kenworthy). Appellant heeft toegelicht dat hij met een hoger cijfer meer kans maakt op een door hem gewenste vervolgopleiding (PhD-traject) en/of studiebeurs van een onderzoeksinstituut.

Toetsingskader

2.1.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

Omvang van het geding

2.2. Gelet op dit beperkte toetsingskader kan alleen de vraag aan de orde komen of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten (waarbij alleen kan worden gekeken of is voldaan aan voorschriften van formele aard). De stellingen van appellant die betrekking hebben op het beklag dat hij heeft gedaan bij zijn studieadviseur, de vertrouwenspersoon binnen de faculteit en de ombudsman van de universiteit, gaan hier niet over. Dit betekent dat die stellingen buiten de omvang van het geding vallen en in deze uitspraak niet inhoudelijk kunnen worden besproken.

Beroepsgronden

2.3. Appellant voert aan dat de beoordeling van zijn masterscriptie onzorgvuldig is verricht. Hij stelt dat de eerste examinator aan het hoofd staat van een onderzoeksgroep die onderzoek doet met een telescoop vanaf de aarde, terwijl zijn scriptie gaat over onderzoek met een telescoop vanuit de ruimte. De examinator heeft volgens appellant onvoldoende inhoudelijke kennis die bij de inhoud van de masterscriptie aansluit. Verder wijst appellant erop dat de twee examinatoren samenwerken in verschillende onderzoeken en dat de tweede examinator deel uitmaakt van de examencommissie. Daarin ziet appellant aanknopingspunten dat geen sprake is geweest van een onafhankelijke (tweede) beoordeling. Verder heeft appellant toegelicht dat volgens hem sprake is van machtsmisbruik, academisch wangedrag en een zweem van vooringenomenheid.
Voorts vindt appellant het onduidelijk hoe de scores (op het scoreformulier) tot stand gekomen zijn. Er zijn verschillende scores aangekruist en het is niet duidelijk hoe dat tot een 6,5 heeft geleid. Appellant wil dat alsnog een onafhankelijke (derde) examinator zijn masterscriptie beoordeelt.

2.3.1. Verweerder heeft in het verweerschrift betwist dat de eerste examinator onvoldoende inhoudelijke kennis zou hebben om de masterscriptie van appellant goed te kunnen beoordelen. Verweerder heeft er daarbij op gewezen dat de examinator een expert is in astronomische instrumentatie en in die hoedanigheid een leidende rol heeft in een groot project voor de ESO (Extremely Large Telescope). Het College ziet, mede gelet op deze toelichting van verweerder, in wat appellant in zoverre naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten om te twijfelen aan de deskundigheid van de examinator.
Wat betreft de omstandigheid dat de twee examinatoren in het kader van andere onderzoeken hebben samengewerkt, wat daar overigens ook van zij, ziet het College geen grond voor twijfel aan de objectiviteit of onafhankelijkheid van de tweede examinator. Het College tekent hierbij aan dat appellant zijn twijfel aan

de objectiviteit en de onafhankelijkheid van de gemaakte beoordeling slechts baseert op eigen vermoedens. De niet gesubstantieerde stellingen in dat verband over machtsmisbruik en academisch wangedrag, geven geen grond om te oordelen dat de beoordeling van zijn masterscriptie oneerlijk tot stand is gekomen en in zoverre niet voldoet aan voorschriften van formele aard. Voor het oordeel dat sprake is van een “zweem van vooringenomenheid” ziet het College dus geen aanknopingspunten.
Verder volgt het College appellant niet in zijn standpunt dat zijn scriptie door een derde examinator zou moeten worden beoordeeld. Hierbij is van belang dat, zoals ter zitting is toegelicht door verweerder, een derde examinator doorgaans slechts wordt ingeschakeld indien de eerste twee examinatoren van mening verschillen. Dat is in dit geval niet aan de orde. Er zijn ook geen aanwijzingen dat de beoordeling ten opzichte van appellant oneerlijk is geweest. Hierbij tekent het College aan dat, zoals verweerder verder heeft toegelicht, nog twee leden van de examencommissie (prof. dr. Snellen en prof. dr. Hoekstra) informeel naar de masterscriptie hebben gekeken en zij geen aanknopingspunten zagen dat de beoordeling oneerlijk is geweest. Overigens heeft verweerder toegelicht dat laatstgenoemden vonden dat de masterscriptie met het cijfer 6 bepaald coulant is beoordeeld.
Wat betreft het scoreformulier stelt het College vast dat daarop een aantal criteria is opgenomen waarbij zwarte punten zijn gezet. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat de weging van de criteria niet op voorhand is bepaald. Volgens verweerder is het de gebruikelijke gang van zaken dat de twee examinatoren gezamenlijk tot een eindoordeel komen op basis van de criteria. Er wordt dus slechts één beoordelingsformulier ingevuld. Deze gang van zaken is ook bij appellant gevolgd. Het staat vast dat bij appellant onder meer een zwart bolletje is gezet bij “Results & Discussion” wat neerkomt op “sufficient” 6-6,5. Het College ziet in wat appellant heeft aangevoerd, mede gezien ook deze toelichting van verweerder, niet in dat de beoordeling onzorgvuldig tot stand zou zijn gekomen.
De betogen slagen niet.

2.4. Verder voert appellant aan dat er niet is voldaan aan de verplichting van artikel 7.61, derde lid, van de WHW, om een minnelijke schikking te beproeven. De examencommissie heeft volgens appellant geen serieuze schikkingspoging ondernomen. Appellant wijst erop dat hem geen voorstel is gedaan. Ook wijst appellant erop dat ingevolge genoemde bepaling de examinator tegen wie het beroep is gericht niet mag deel nemen aan de beraadslagingen in het kader van de minnelijke schikking. Dit is echter in feite wel gebeurd, aldus appellant.

2.4.1. Het College stelt vast dat verweerder heeft toegelicht dat bij de eerste examinator informatie is ingewonnen door de examencommissie teneinde te weten te komen hoe de beoordeling is verlopen. Niet is gebleken dat de examinator inhoudelijk betrokken is geweest bij de poging om tot een schikking te komen. Het College is het met appellant eens dat de schikkingsfase weliswaar enigszins rommelig is verlopen, maar ziet dat er wel contact is geweest tussen de examencommissie en appellant. Daarbij is aan appellant (nog beter) uitgelegd waarom de beoordeling niet onzorgvuldig of onjuist is geweest. In zoverre heeft wel een op schikking gericht gesprek plaatsgevonden. Er bestond geen verplichting voor de examencommissie om in het kader van de schikkingsfase een hoger eindcijfer of een beoordeling door een derde examinator aan te bieden. Wat dat laatste aspect betreft, verwijst het College naar wat daarover hiervoor in 2.3 is overwogen.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/036**
Rechter(s):	mr. De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	8 juni 2022
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	aanvraag causaal verband hardheidsclausule informatie instellingscollegegeld
Artikelen:	Regeling aanmelding en inschrijving 2019-2020: artikel 13
Uitspraak:	Gegrond, ongegrond en verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.8. Uit de hiervoor weergegeven overweging volgt dat het College van oordeel was dat aan appellante voor in ieder geval een deel van het studiejaar 2019-2020 niet het (hogere) bedrag aan instellingscollegegeld, maar een lager bedrag aan wettelijk collegegeld in rekening had moeten worden gebracht. In de nieuwe beslissing op bezwaar van 18 oktober 2021 heeft verweerder voor de periode van september 2019 tot en met maart 2020 het instellingscollegegeld in rekening gebracht. Voor de periode van april 2020 tot en met augustus 2020 heeft verweerder het wettelijk collegegeld in rekening gebracht. Daarbij is verweerder op basis van de door appellante gegeven informatie uitgegaan van de vroegst mogelijke datum van afgifte van de verblijfskaart. Gelet op het feit dat appellante eerst in maart 2020 een aanvraag bij de IND heeft ingediend, is het College van oordeel dat verweerder in zijn nieuwe beslissing op bezwaar recht heeft gedaan aan de situatie van appellante. Daarom bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder was gehouden over een langere periode het wettelijk collegegeld dan wel een lager bedrag aan instellingscollegegeld in rekening te brengen. Het betoog slaagt niet. 2.9. Het beroep is ongegrond. 2.10. Voor zover appellante heeft verzocht om een schadevergoeding overweegt het College als volgt. Appellante heeft in mei 2019 bij verweerder informatie opgevraagd over de voorwaarden om het wettelijke collegegeld te betalen en over het verkrijgen van een bewijs van rechtmatig verblijf in Nederland. Volgens appellante heeft het maanden geduurd voordat verweerder heeft gereageerd op haar vragen. Door het uitblijven van een tijdig antwoord heeft zij, naar zij stelt, schade geleden. Die schade bestaat daarin dat zij maanden later dan nodig een verblijfskaart heeft gekregen die recht gaf op het betalen van wettelijk collegegeld. Als zij meteen de informatie had gekregen had zij het hele jaar wettelijk collegegeld kunnen betalen, wat betekent dat zij nu te veel heeft moeten betalen. Artikel 8:88, eerste lid, van de Awb bepaalt dat de bestuursrechter bevoegd is op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van de schade die belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit of een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een besluit. In dit geval staat vast dat sprake is van een onrechtmatig besluit, aangezien de beslissing van 23 april 2021 waarbij is beslist dat appellante voor het volle collegejaar het instellingscollegegeld moet betalen, is vernietigd. Het College overweegt dat, los van het antwoord op de vraag of het verstrekken van door appellante bedoelde informatie diende ter voorbereiding van het vernietigde besluit van 23 april 2021, verweerder voldoende heeft gemotiveerd dat de door appellante benodigde informatie in de periode dat zij informatie opvroeg ook beschikbaar was

op de website van de universiteit en bij de IND. Dat appellante die informatie heeft geraadpleegd blijkt ook uit het verslag van de hoorzitting van 20 januari 2022 bij de Geschillencommissie. Op grond van de informatie op de website van de universiteit had het appellante duidelijk kunnen en moeten zijn dat verweerder studenten alleen kan helpen bij een aanvraag voor een visum op grond van 'studie' en niet voor een visum op grond van een ander verblijfsrecht. Verder staat niet vast dat wanneer zij de informatie wel kort na haar eerste verzoek zou hebben gekregen, zij haar verblijfskaart voor de start van het collegejaar of kort daarna zou hebben gekregen. Dat tijdstip hangt immers af van het tijdstip van indienen van de aanvraag en het besluitvormingsproces bij de IND. Het voorgaande betekent dat het causaal verband tussen het uitblijven van een tijdig antwoord van verweerder op de door appellante gestelde vragen en de door haar gestelde schade ontbreekt.

Dit betekent dat het verzoek om schadevergoeding wordt afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 oktober 2021 heeft verweerder opnieuw beslist op het bezwaar van appellante en het door appellante verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2019-2020 opnieuw vastgesteld.

Bij beslissing van 22 februari 2022 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 11 mei 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren, is verschenen. Verder is G. Kort, coördinator studentendebiteuren, verschenen. Appellante heeft laten weten de zitting niet te zullen bijwonen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is afkomstig uit een land van buiten de Europese Unie en zij heeft in het studiejaar 2019-2020 aan de universiteit gestudeerd. Zij heeft voor dat studiejaar het instellingscollegegeld betaald. In november 2020 heeft zij verzocht op dat studiejaar het wettelijk collegegeld van toepassing te achten, omdat zij inmiddels het juiste verblijfsdocument heeft. Verweerder heeft dat verzoek afgewezen en de afwijzing in bezwaar gehandhaafd. Appellante heeft vervolgens beroep bij het College ingesteld.

2.2 Bij uitspraak van 2 september 2021, CBHO 2021/058, heeft het College het door appellante ingestelde beroep gegrond verklaard, de beslissing op bezwaar van verweerder van 23 april 2021 vernietigd en verweerder opgedragen een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

2.3. Bij de beslissing van 18 oktober 2021 heeft verweerder opnieuw beslist op het bezwaar van appellante en het door appellante verschuldigde collegegeld voor het studiejaar 2019-2020 opnieuw vastgesteld. Verweerder heeft daarbij vastgesteld dat appellante niet het instellingscollegegeld ten bedrage van € 14.000,-, maar € 9.409,59 is verschuldigd.

2.4. Omdat appellante het niet eens is met de nieuwe beslissing heeft zij daartegen bezwaar gemaakt. Verweerder heeft bij beslissing van 22 februari 2022 het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, omdat tegen een beslissing op bezwaar geen bezwaar kan worden gemaakt.

2.5. Het College overweegt over de beslissing van 22 februari 2022 dat de wet niet voorziet in de mogelijkheid om bezwaar te maken tegen een beslissing op bezwaar. Verweerder had het door appellante gemaakte bezwaar tegen de nieuwe beslissing op de voet van artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht ter behandeling als beroep aan het College moeten doorsturen.

Omdat dat niet is gebeurd, zal het College het beroep gegrond verklaren en de beslissing op bezwaar van 22 februari 2022 vernietigen. Het College zal het door appellante gemaakte bezwaar tegen de beslissing van 18 oktober 2021 als beroep behandelen en hierna bespreken.

2.6. Appellante is het niet eens met het door verweerder vastgestelde bedrag aan instellingscollegegeld dat zij is verschuldigd. Appellante vindt dat zij het wettelijk collegegeld is verschuldigd, omdat zij een verblijfsrecht ontleent aan het Unierecht vanwege het verblijf van haar partner (een onderdaan van een land van de Europese Unie) hier in Nederland. Dat de administratieve afhandeling van het bewijs van het verblijfsrecht als gevolg van de COVID-maatregelen is vertraagd, mag haar niet worden tegengeworpen. Ook stelt appellante schade te hebben geleden als gevolg van de trage beantwoording van de vragen inzake haar verblijfsrecht die zij aan verweerder had gesteld.

2.7. Het College heeft in zijn uitspraak van 2 september 2021, CBHO 2021/058, als volgt overwogen.
"Het College stelt vast dat in de Regeling aanmelding en inschrijving 2019-2020 van de Vrije Universiteit de in dat jaar toepasselijke bedragen van het wettelijk collegegeld en het instellingscollegegeld zijn neergelegd. In de Regeling aanmelding en inschrijving 19-20 is onder meer een zogenoemde hardheidsclausule opgenomen (in artikel 13). Ter zitting heeft het college van bestuur toegelicht dat wanneer gedurende het studiejaar een bewijs van rechtmatig verblijf op grond van het Europese recht wordt verstrekt, vanaf de datum van afgifte het (lagere) wettelijke collegegeld geldt. Het college van bestuur heeft zich op het standpunt gesteld dat die situatie zich in het geval van appellante niet heeft voorgedaan en dat er in dit geval geen aanleiding bestond om de hardheidsclausule toe te passen. Het College kan het college van bestuur hierin niet volgen en overweegt hierover het volgende.
Het staat vast dat appellante al tijdens het studiejaar 2019-2020 bij de IND een aanvraag heeft ingediend om een bewijs van rechtmatig verblijf als partner van een onderdaan van de Europese Unie. Vanwege de COVID-situatie en de daarmee verband houdende maatregelen, is een (noodzakelijke) afspraak in maart 2020 in het kader van die aanvraag door de IND voor langere tijd uitgesteld. Uiteindelijk heeft appellante de verblijfskaart verkregen, met als datum van afgifte 10 december 2020. Ter zitting is naar voren gekomen dat, indien de COVID-situatie zich niet had voorgedaan, dit naar alle waarschijnlijkheid ertoe zou hebben geleid dat appellante enige tijd voor het einde van het studiejaar 2019-2020 over het bewijs van rechtmatig verblijf bij een Unieburger had beschikt. Op basis daarvan zou zij, voor in ieder geval een deel van het studiejaar 2019-2020 niet het (hogere) bedrag aan instellingscollegegeld, maar een lager bedrag aan wettelijk collegegeld verschuldigd zijn geweest. Het College is van oordeel dat het college van bestuur aan de uitzonderlijke situatie van de COVID-pandemie, de daarmee gepaard gaande maatregelen en de gevolgen die dit voor appellante in dit geval heeft gehad, bij de besluitvorming inzake de hardheidsclausule onvoldoende betekenis heeft gehecht. De beslissing van 23 april 2021 is in dit opzicht niet toereikend gemotiveerd."

2.8. Uit de hiervoor weergegeven overweging volgt dat het College van oordeel was dat aan appellante voor in ieder geval een deel van het studiejaar 2019-2020 niet het (hogere) bedrag aan instellingscollegegeld, maar een lager bedrag aan wettelijk collegegeld in rekening had moeten worden gebracht. In de nieuwe beslissing op bezwaar van 18 oktober 2021 heeft verweerder voor de periode van september 2019 tot en met maart 2020 het instellingscollegegeld in rekening gebracht. Voor de periode van april 2020 tot en met augustus 2020 heeft verweerder het wettelijk collegegeld in rekening gebracht. Daarbij is verweerder op basis van de door appellante gegeven informatie uitgegaan van de vroegst mogelijke datum van afgifte van de verblijfskaart. Gelet op het feit dat appellante eerst in maart 2020 een aanvraag bij de IND heeft ingediend, is het College van oordeel dat verweerder in zijn nieuwe beslissing op bezwaar recht heeft gedaan aan de situatie van appellante. Daarom bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder was gehouden over een langere periode het wettelijk collegegeld dan wel een lager bedrag aan

instellingscollegegeld in rekening te brengen.

Het betoog slaagt niet.

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor zover appellante heeft verzocht om een schadevergoeding overweegt het College als volgt. Appellante heeft in mei 2019 bij verweerder informatie opgevraagd over de voorwaarden om het wettelijke collegegeld te betalen en over het verkrijgen van een bewijs van rechtmatig verblijf in Nederland. Volgens appellante heeft het maanden geduurd voordat verweerder heeft gereageerd op haar vragen. Door het uitblijven van een tijdig antwoord heeft zij, naar zij stelt, schade geleden. Die schade bestaat daarin dat zij maanden later dan nodig een verblijfskaart heeft gekregen die recht gaf op het betalen van wettelijk collegegeld. Als zij meteen de informatie had gekregen had zij het hele jaar wettelijk collegegeld kunnen betalen, wat betekent dat zij nu te veel heeft moeten betalen.

Artikel 8:88, eerste lid, van de Awb bepaalt dat de bestuursrechter bevoegd is op verzoek van een belanghebbende een bestuursorgaan te veroordelen tot vergoeding van de schade die belanghebbende lijdt of zal lijden als gevolg van een onrechtmatig besluit of een andere onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een besluit. In dit geval staat vast dat sprake is van een onrechtmatig besluit, aangezien de beslissing van 23 april 2021 waarbij is beslist dat appellante voor het volle collegejaar het instellingscollegegeld moet betalen, is vernietigd.

Het College overweegt dat, los van het antwoord op de vraag of het verstrekken van door appellante bedoelde informatie diende ter voorbereiding van het vernietigde besluit van 23 april 2021, verweerder voldoende heeft gemotiveerd dat de door appellante benodigde informatie in de periode dat zij informatie opvroeg ook beschikbaar was op de website van de universiteit en bij de IND. Dat appellante die informatie heeft geraadpleegd blijkt ook uit het verslag van de hoorzitting van 20 januari 2022 bij de Geschillencommissie. Op grond van de informatie op de website van de universiteit had het appellante duidelijk kunnen en moeten zijn dat verweerder studenten alleen kan helpen bij een aanvraag voor een visum op grond van ‘studie’ en niet voor een visum op grond van een ander verblijfsrecht. Verder staat niet vast dat wanneer zij de informatie wel kort na haar eerste verzoek zou hebben gekregen, zij haar verblijfskaart voor de start van het collegejaar of kort daarna zou hebben gekregen. Dat tijdstip hangt immers af van het tijdstip van indienen van de aanvraag en het besluitvormingsproces bij de IND. Het voorgaande betekent dat het causaal verband tussen het uitblijven van een tijdig antwoord van verweerder op de door appellante gestelde vragen en de door haar gestelde schade ontbreekt.

Dit betekent dat het verzoek om schadevergoeding wordt afgewezen.

2.11. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden. Het College zal bepalen dat de secretaris van het College het door appellante betaalde griffierecht vergoedt.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit van 22 februari 2022 gegrond;
II. vernietigt die beslissing van 22 februari 2022;
III. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit van 18 oktober 2021 ongegrond;
IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af;
V. bepaalt dat de secretaris van het College het door [naam] betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 (zegge: vijftig euro) aan haar terugbetaalt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/038**
Rechter(s):	mr. De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	24 mei 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool van Arnhem en Nijmegen
Trefwoorden:	beoordeling herkansen kennen en kunnen
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Zoals in 2.1 is vermeld, bestaat het 'Major Project' uit een vijftal onderdelen, waarbij het laatste onderdeel de verdediging van het 'MP-report' betreft. Voordat een student het 'MP-report' mag verdedigen, moet hij op de eerste vier onderdelen een 'Pass' en vervolgens een 'Go' hebben ontvangen voor de mondelinge verdediging. Zoals ook door verweerder op zitting is verduidelijkt volgt uit de Onderwijs- en Examenregeling en de studiehandleiding dat de beoordeling van de eerste vier onderdelen geen inhoudelijke beoordeling betreft, maar een toetsing of aan de vormvereisten van het 'MP-report' is voldaan. Dat een 'Go' wordt gegeven betekent dus nog niet dat het 'MP-report' inhoudelijk voldoende is. De beoordeling van de inhoud vindt namelijk aan het eind plaats, wanneer de student zijn 'MP-report' mondeling heeft verdedigd. Uit de omstandigheid dat appellant na de eerste vier onderdelen een 'Go' heeft ontvangen, mocht appellant dan ook niet afleiden dat hij daarmee het 'Major Project' met een voldoende zou afsluiten. Dit staat, zoals ook in de beslissing van verweerder met juistheid is opgemerkt, ook uitdrukkelijk in de studiehandleiding vermeld. Appellant kon en behoorde daarvan op de hoogte te zijn. Verder betekent het enkele feit dat appellant de ontvangen feedback heeft verwerkt nog niet dat hij daarmee een voldoende moet krijgen. Zoals hiervoor is overwogen, vindt de inhoudelijke beoordeling pas op het eind plaats. Daarnaast heeft verweerder op zitting toegelicht dat de feedback die is gegeven, is bedoeld om te bepalen of de student een 'Go' of 'No Go' krijgt. Ook heeft verweerder toegelicht dat sommige feedback tijdens de mondelinge verdediging aan de orde is gesteld. Dat betrof een element dat volgens de feedback had moeten worden besproken, maar ontbrak (de roll over gevoeligheid van de tuk tuk). Aangezien daar een goede reden voor kon zijn, is appellant daarop bevraagd tijdens de mondelinge verdediging. Verweerder heeft toegelicht dat appellant de aan hem gestelde vragen op dat punt niet goed kon beantwoorden. Voor zover appellant betoogt dat de verkregen en verwerkte feedback tot een hoger cijfer had moeten leiden, overweegt het College dat het, gelet op het beperkte toetsingskader, zoals opgenomen in overweging 2.4, niet een oordeel mag geven over de vraag of de gegeven en verwerkte feedback tot een hogere beoordeling van het 'Major Project' had moeten leiden. Een beoordeling van het kennen en kunnen van een student is namelijk voorbehouden aan de examinator, de examencommissie en het college van beroep voor de examens (zie CBHO 2021/122, www.cbho.nl). Over het betoog van appellant dat de examencommissie hem een herkansing had moeten bieden, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft toegelicht dat de student vijf maanden de tijd krijgt om het 'MP report' te schrijven. Als de student daarom verzoekt, kan hij standaard twee maanden uitstel krijgen om zijn 'MP report' af te ronden. Verder uitstel is slecht mogelijk als zich bijzondere omstandigheden voordoen. Vaststaat dat appellant niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Verweerder heeft gelet op het voorgaande voldoende

gemotiveerd waarom het ‘MP-project’ in beginsel niet kan worden herkanst. Uitzondering is slechts mogelijk op grond van de hardheidsclausule. Het College overweegt dat de examencommissie in de door appellant aangevoerde omstandigheden geen aanleiding heeft hoeven zien de hardheidsclausule toe te passen. De omstandigheid dat het visum van appellant na zes maanden zou aflopen, is daarvoor onvoldoende. De omstandigheid dat hij ingeschreven is gebleven, is eveneens onvoldoende. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het tot de verantwoordelijkheid van de student behoort om na te gaan of hij ingeschreven wil blijven staan voor de opleiding. De examencommissie heeft gelet op het voorgaande het verzoek van appellant om hem een herkansing te bieden, mogen afwijzen.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 1 september 2021 is de door appellant afgelegde mondelinge verdediging van het Major Project ten behoeve van de van Master Engineering Systems met een 5,0 beoordeeld.

Bij beslissing van 11 oktober 2021 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om het ‘MP-report’ en de mondelinge verdediging te herkansen, afgewezen.

Bij beslissing van 31 januari 2022, verzonden op 14 februari 2022, heeft verweerder het door appellant tegen de beslissingen van 1 september en 11 oktober 2021 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 11 mei 2022, verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.M.C.B. Schattenberg is verschenen. Namens de examencommissie is ir. R.C Kaandorp verschenen. Appellant heeft laten weten de zitting niet te zullen bijwonen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Appellant is student aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen waar hij de opleiding Engineering Systems volgt. In het kader van deze opleiding moet hij het examenonderdeel ‘Major Project’ volgen. Dit is de eindopdracht van de opleiding. Het examen van de 'Major Project' bestaat uit een vijftal onderdelen te weten:
1. Proposal (Form);
2. Project plan (Report);
3. Progress evaluation (Report);

4. Report (Report);
5. Defence (oral).
In de Onderwijs- en Examenregeling is bepaald dat de onderdelen 1 tot en met 4 moeten worden doorlopen om toegelaten te worden tot de uiteindelijke presentatie en verdediging en te worden beoordeeld met een 'Pass', dan wel een `Go or No Go'. Deze onderdelen kunnen één keer worden herkanst. Alleen voor onderdeel 5, de mondelinge verdediging, geldt dat er een minimale score van 55 behaald moet worden. Hiervoor wordt geen herkansing gegeven.

2.2. Bij beslissing van 1 september 2021 is de door appellant afgelegde mondelinge verdediging van het Major Project ten behoeve van de Master Engineering Systems met een 5,0 beoordeeld. Bij beslissing van 11 oktober 2021 heeft de examencommissie het verzoek van appellant om het 'MP-report' en de mondelinge verdediging te herkansen, afgewezen. Bij beslissing van 31 januari 2022 heeft verweerder het door appellant tegen de beslissingen van 1 september en 11 oktober 2021 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Wat betreft de beoordeling van de door hem afgelegde mondelinge verdediging betoogt appellant dat hij ten onrechte een onvoldoende heeft gekregen. Hij voert aan dat de feedback van de docenten op zijn 'MP-report' positief was, dat hij een 'Go' kreeg om zijn'MP-report' mondeling te verdedigen en dat hij tijdens de verdediging geen negatieve opmerkingen heeft gekregen. Appellant wijst erop dat hij de ontvangen feedback heeft verwerkt in zijn 'MP-report'. Als de examinatoren zijn 'MP-report' slecht vonden, hadden ze hem geen 'Go' moeten geven, hetgeen niet is gebeurd. Appellant voert verder aan dat de examencommissie ten onrechte zijn verzoek om het 'MP-report' en de mondelinge verdediging te herkansen heeft afgewezen. Volgens appellant had de examencommissie zijn verzoek moeten inwilligen, omdat er sprake is van bijzondere omstandigheden. In dit verband wijst hij erop dat hij na het ontvangen van zijn onvoldoende ingeschreven is gebleven, waardoor hij veel kosten heeft gemaakt. Ook wijst hij erop dat zijn visum binnen zes maanden afliep. Op basis hiervan had de examencommissie voor hem een uitzondering moeten maken en zijn verzoek om een herkansing moeten inwilligen, aldus appellant.

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten omdat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.5. Zoals in 2.1 is vermeld, bestaat het 'Major Project' uit een vijftal onderdelen, waarbij het laatste onderdeel de verdediging van het 'MP-report' betreft. Voordat een student het 'MP-report' mag verdedigen, moet hij op de eerste vier onderdelen een 'Pass' en vervolgens een 'Go' hebben ontvangen voor de mondelinge verdediging. Zoals ook door verweerder op zitting is verduidelijkt volgt uit de Onderwijs- en Examenregeling en de studiehandleiding dat de beoordeling van de eerste vier onderdelen geen inhoudelijke beoordeling betreft, maar een toetsing of aan de vormvereisten van het 'MP-report' is voldaan. Dat een 'Go' wordt gegeven betekent dus nog niet dat het 'MP-report' inhoudelijk voldoende is. De beoordeling van de inhoud vindt namelijk aan het eind plaats, wanneer de student zijn 'MP-report' mondeling heeft verdedigd. Uit de omstandigheid dat appellant na de eerste vier onderdelen een 'Go' heeft ontvangen, mocht appellant dan ook niet afleiden dat hij daarmee het 'Major Project' met een voldoende zou afsluiten. Dit staat, zoals ook in de beslissing van verweerder met juistheid is opgemerkt, ook

uitdrukkelijk in de studiehandleiding vermeld. Appellant kon en behoorde daarvan op de hoogte te zijn. Verder betekent het enkele feit dat appellant de ontvangen feedback heeft verwerkt nog niet dat hij daarmee een voldoende moet krijgen. Zoals hiervoor is overwogen, vindt de inhoudelijke beoordeling pas op het eind plaats. Daarnaast heeft verweerder op zitting toegelicht dat de feedback die is gegeven, is bedoeld om te bepalen of de student een 'Go' of 'No Go' krijgt. Ook heeft verweerder toegelicht dat sommige feedback tijdens de mondelinge verdediging aan de orde is gesteld. Dat betrof een element dat volgens de feedback had moeten worden besproken, maar ontbrak (de roll over gevoeligheid van de tuk tuk). Aangezien daar een goede reden voor kon zijn, is appellant daarop bevraagd tijdens de mondelinge verdediging. Verweerder heeft toegelicht dat appellant de aan hem gestelde vragen op dat punt niet goed kon beantwoorden. Voor zover appellant betoogt dat de verkregen en verwerkte feedback tot een hoger cijfer had moeten leiden, overweegt het College dat het, gelet op het beperkte toetsingskader, zoals opgenomen in overweging 2.4, niet een oordeel mag geven over de vraag of de gegeven en verwerkte feedback tot een hogere beoordeling van het 'Major Project' had moeten leiden. Een beoordeling van het kennen en kunnen van een student is namelijk voorbehouden aan de examinator, de examencommissie en het college van beroep voor de examens (zie CBHO 2021/122, www.cbho.nl).
Over het betoog van appellant dat de examencommissie hem een herkansing had moeten bieden, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft toegelicht dat de student vijf maanden de tijd krijgt om het 'MP-report' te schrijven. Als de student daarom verzoekt, kan hij standaard twee maanden uitstel krijgen om zijn 'MP-report' af te ronden. Verder uitstel is slecht mogelijk als zich bijzondere omstandigheden voordoen. Vaststaat dat appellant niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Verweerder heeft gelet op het voorgaande voldoende gemotiveerd waarom het 'MP-project' in beginsel niet kan worden herkanst. Uitzondering is slechts mogelijk op grond van de hardheidsclausule. Het College overweegt dat de examencommissie in de door appellant aangevoerde omstandigheden geen aanleiding heeft hoeven zien de hardheidsclausule toe te passen. De omstandigheid dat het visum van appellant na zes maanden zou aflopen, is daarvoor onvoldoende. De omstandigheid dat hij ingeschreven is gebleven, is eveneens onvoldoende. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat het tot de verantwoordelijkheid van de student behoort om na te gaan of hij ingeschreven wil blijven staan voor de opleiding. De examencommissie heeft gelet op het voorgaande het verzoek van appellant om hem een herkansing te bieden, mogen afwijzen.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.J.C. de Moor – van Vugt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/039**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	2 juni 2022
Partijen:	appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden:	instellingscollegegeldtarief mededeling Studielink
Artikelen:	WHW: artikel 7.45a WHW: artikel 7.46, eerste lid Regeling inschrijving, college- en examengeld 2021-2022: artikel 5.2
Uitspraak:	ongegrond

Proces-verbaal mondelinge uitspraak 2 juni 2022

op het beroep van [naam], wonend te [woonplaats], (appellant) tegen een beslissing van 18 februari 2022 van het college van bestuur van de Universiteit Leiden.

Ter zitting zijn appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande en S. van der Ham, verschenen.

Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

Gronden

- Vast staat dat appellant de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid en de masteropleiding Civiel Recht met een graad heeft afgerond. Dat betekent dat hij niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, van de WHW en voor zijn inschrijving voor de bacheloropleiding Geschiedenis het instellingscollegegeldtarief als bedoeld in artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is verschuldigd.

- Artikel 7.46, eerste lid, van de WHW is dwingend geformuleerd. Daarom was verweerder verplicht om het instellingscollegegeldtarief alsnog bij appellant in rekening te brengen, ook als dat aanvankelijk abusievelijk niet was gebeurd.

- Appellant heeft op 31 augustus 2021 via Studielink de mededeling gekregen dat hij het wettelijk collegegeldtarief verschuldigd is. De volgende dag is dat hersteld. Dat verweerder aanvankelijk ten onrechte het wettelijk tarief in rekening heeft gebracht, betekent niet dat verweerder in strijd met de wet deze onjuiste mededeling moest handhaven. Artikel 5.2, tweede lid, van de Regeling inschrijving, college- en examengeld 2021-2022 biedt de grondslag om bij aanvankelijke vaststelling op grond van onjuiste of onvolledige gegevens alsnog het instellingscollegegeldtarief in rekening te brengen. Nu op 31 augustus 2021 geen rekening is gehouden met het studieverleden van appellant doet die situatie zich hier voor.

- Voor zover appellant een beroep op het vertrouwensbeginsel doet, slaagt dit niet. Appellant kon op grond van (i) de wettelijke bepalingen, (ii) zijn eerdere inschrijving voor de bacheloropleiding Geschiedenis en de in dat kader door hem met verweerder gevoerde discussie over het collegegeld en (iii) de uitspraak van het College daarover van 20 juli 2021 in zaak nr. CBHO 2021/052 (www.cbho.nl), weten dat hij het instellingscollegegeldtarief verschuldigd was. Toen toch het wettelijk tarief bij hem in rekening werd gebracht, had hij er in ieder geval rekening mee moeten houden dat er een fout was gemaakt.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/040**
Rechter(s):	mrs. Borman, Troostwijk, De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	14 juli 2022
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	afwijkend beeldopname evenredigheid fraude handschrift handschriftonderzoek strafmaatregel vermoeden
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b Regels en Richtlijnen: artikel 19 Regels en Richtlijnen: artikel 30
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.11. Naar aanleiding van het vermoeden van de examinator heeft de examencommissie hangende het administratief beroep handschriftonderzoek door het NFO laten verrichten. In het rapport van 10 december 2021, dat naar aanleiding van dit onderzoek is opgesteld, is geconcludeerd dat het zeer veel waarschijnlijker is dat het tentamen is geschreven door een andere willekeurige persoon dan door appellant. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het rapport aan de beslissing van 3 maart 2022 ten grondslag mogen leggen. Niet is gebleken dat het rapport op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. De redenering in het rapport is begrijpelijk en de conclusie sluit aan op en kan worden gedragen door de bevindingen. Het betoog van appellant dat het handschriftonderzoek onvolledig is geweest, omdat niet is onderzocht of het afwijkende handschrift kan worden veroorzaakt door zijn gebruik van Ritalin, wordt niet gevolgd. Appellant is meerdere keren in de gelegenheid gesteld om deel te nemen aan een schrijfproef om aan te tonen dat hij beide handschriften kan reproduceren en dat het afwijkende handschrift op het tentamen het gevolg is van het gebruik van een hoge dosis Ritalin. Dat hij van deze mogelijkheid om hem moverende redenen geen gebruik heeft gemaakt komt voor zijn rekening en risico. Verweerder heeft hem voldoende gelegenheid gegeven een afspraak daarvoor te maken. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie terecht heeft vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd als bedoeld in artikel 19, tweede lid, aanhef en onder d, van de Regels en Richtlijnen. 2.12. Op basis van het voorgaande heeft de examencommissie, gezien artikel 20, vierde lid, van de Regels en Richtlijnen, in redelijkheid het cijfer 0,0 kunnen toekennen aan het hertentamen Logic en Sets dat door appellant is ingeleverd. Inmiddels staat vast dat het college van bestuur van de universiteit de voordracht tot definitieve uitschrijving van appellant van de bacheloropleiding Information Sciences heeft overgenomen. Daarmee is niet voldaan aan de voorwaarde die is verbonden aan de sanctie tot uitsluiting van toetsing voor de duur van een jaar, zodat van deze sanctie geen sprake is. Deze sanctie zal dan ook verder onbesproken blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 juli 2021 heeft de examencommissie Informatica van de Faculteit der Bètawetenschappen aan appellant medegedeeld dat is vastgesteld dat hij fraude heeft gepleegd bij het hertentamen op 3 juni 2021 voor de onderwijseenheid Logic and Sets (X_401090). De examencommissie heeft het resultaat voor het hertentamen van Logic and Sets op het cijfer 0 vastgesteld. Daarnaast heeft de examencommissie het dossier van appellant, gelet op de recidive, aan het college van bestuur overgedragen met het verzoek tot definitief uitschrijven van appellant van de opleiding. De examencommissie heeft verder bepaald dat als de voordracht aan het college van bestuur niet wordt overgenomen, appellant voor de duur van een jaar van toetsing wordt uitgesloten.

Bij beslissing van 3 maart 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 30 juni 2022, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, vergezeld door prof. dr. M. Hoogendoorn, voorzitter van de examencommissie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Information Sciences aan de Faculteit der Bètawetenschappen aan de Vrije Universiteit Amsterdam. Op 3 juni 2021 heeft hij deelgenomen aan het hertentamen Logic and Sets (X_401090). Dit tentamen werd op afstand afgenomen. De studenten dienden de antwoorden op de tentamenvragen op papier uit te schrijven. Voor de surveillance werd gebruik gemaakt van het programma Proctorio. Tijdens het tentamen waren de studenten in beeld met gezicht en schouders. Aan het eind van het tentamen dienden zij hun uitgeschreven tentamenvragen te tonen, een foto daarvan te maken en deze foto binnen 15 minuten te uploaden op de cursuspagina van Canvas (de leeromgeving).

2.2. Op 3 juni 2021 heeft de examinator aan de examencommissie het vermoeden van fraude door appellant gemeld. Aan dit vermoeden heeft de examinator ten grondslag gelegd dat het handschrift op het tentamen van 3 juni 2021 sterk afwijkt van het handschrift van appellant op eerdere tentamens.

Besluitvorming

2.3. Aan de beslissing van 29 juli 2021 heeft de examencommissie ten grondslag gelegd dat het handschrift op het tentamen van 3 juni 2021 niet overeenkomt met het handschrift op voorgaande tentamens. De verklaring van appellant dat zijn handschrift is veranderd door het gebruik van een hoge dosis Ritalin heeft de examencommissie niet aannemelijk geacht.
De examencommissie heeft aan het hertentamen het cijfer 0 toegekend. Verder heeft de examencommissie het dossier van appellant overgedragen aan het college van bestuur met het verzoek om hem definitief uit te schrijven van de opleiding. Tot slot heeft de examencommissie appellant voorwaardelijk uitgesloten van toetsing voor de duur van een jaar, voor het geval het college van bestuur de voordracht om appellant definitief uit te schrijven niet volgt. De definitieve ingangsdatum van het jaar uitsluiting van tentamens heeft

de examencommissie nog niet kunnen vaststellen. Volgens de examencommissie kan een andere, lopende procedure bij verweerder tegen appellant in verband met een andere fraudeklacht, nog van invloed zijn op de ingangsdatum, zodat de beslissing van verweerder in die kwestie wordt afgewacht.

2.4. Naar aanleiding van het door appellant ingediende administratief beroep heeft de examencommissie, na afstemming met appellant, een handschriftonderzoek door het Nationaal Forensisch Onderzoeksbureau (hierna: NFO) laten uitvoeren. Op verzoek van appellant heeft de examencommissie hem in de gelegenheid gesteld om het handschrift van het hertentamen te (re)produceren. De examencommissie heeft op 27 oktober en 2 en 4 november 2021 gemaild met het verzoek om een voorkeursdatum voor het afnemen van de schrijfproef door te geven. In het laatste e-mailbericht van 4 november 2021 heeft verweerder gemeld dat als appellant niet voor 8 november zou reageren, er vanuit wordt gegaan dat hij niet aan de schrijfproef wil meewerken en dat dit onderdeel van het onderzoek wordt gestaakt. Appellant heeft niet op de berichten gereageerd.

2.5. Het NFO heeft vergelijkend handschriftonderzoek verricht en daarvan een rapport, gedateerd op 10 december 2021, opgemaakt. In het onderzoek heeft het NFO het handschrift van een digitaal document van het tentamen Logic and Sets vergeleken met het handschrift van originele tentamens die eerder door appellant zijn gemaakt. Kort gezegd acht het NFO het op basis van een handschriftonderzoek zeer veel waarschijnlijker dat het hertentamen Logic and Sets door iemand anders is geschreven dan dat het door appellant is geschreven.

2.6. Aan de beslissing van 3 maart 2022 heeft verweerder ten grondslag gelegd dat de examencommissie voldoende heeft bewezen dat het afwijkende handschrift op het tentamen Logic and Sets van 3 juni 2021 niet door appellant is geschreven, maar door een andere persoon. Daarbij heeft verweerder van belang geacht dat de examencommissie deskundigenonderzoek heeft laten verrichten waarin het standpunt van de examencommissie wordt bevestigd. Ook heeft verweerder van belang geacht dat appellant meer keren de gelegenheid is geboden om door het uitvoeren van een schrijfproef aan te tonen dat hij beide handschriften kan produceren, maar dat appellant geen gebruik heeft gemaakt van dit aanbod.
Ten aanzien van de door de examencommissie opgelegde sanctie heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat appellant niet onevenredig in zijn belangen is geschaad. De sanctie is overeenkomstig de Regels en Richtlijnen en met inachtneming van de eerdere vaststellingen van fraude opgelegd. De opgelegde sanctie, met inbegrip van de voorwaardelijke sanctie, is passend en niet onredelijk, aldus verweerder.

Beroepsgronden

2.7. Appellant kan zich niet met de beslissing van verweerder verenigen. Daartoe voert hij aan dat een aanleiding voor het vermoeden van fraude ontbrak. De afname van het tentamen is via Proctorio gemonitord en er is geen onregelmatigheid geconstateerd. De enige aanleiding om zijn werk te controleren, is erin gelegen dat hij kort daarvoor was aangesproken op fraude. Verder voert hij aan dat de grond voor vaststelling van fraude ontbreekt. Die conclusie is gebaseerd op een afwijkend handschrift en onvolledig onderzoek door een handschriftdeskundige. Tijdens het tentamen zijn geen onregelmatigheden geconstateerd. Appellant is steeds in beeld geweest en moest bovendien na afloop zijn werk laten zien. Feitelijk was het onmogelijk om fraude te plegen. Als er fraude zou zijn gepleegd, dan had de examencommissie dit moeten kunnen constateren via de beeldopname. Daarnaast voert appellant aan dat het onderzoek van de handschriftdeskundige onvolledig is geweest, aangezien door deze deskundige geen oordeel is gegeven over de vraag of appellant in staat is om beide handschriften te (re)produceren. Appellant wenste hieraan mee te werken, maar heeft gevraagd om dit onderzoek aan te houden totdat er duidelijkheid was over andere lopende procedures. Dit is volgens appellant geen onredelijk verzoek geweest en de examencommissie had dit verzoek tot uitstel moeten honoreren. Tot slot voert appellant aan dat de bevoegdheid van de examencommissie voor het opleggen van een voorwaardelijke sanctie ontbreekt.

Wettelijk kader

2.8. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.12b
[…]
2. Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen.
3. De examencommissie stelt regels vast over de uitvoering van de taken en bevoegdheden, bedoeld in het eerste lid, onderdelen a, b en d, en het tweede lid, en over de maatregelen die zij in dat verband kan nemen. […].
[…]

Regels en Richtlijnen van de Examencommissies Faculteit der Bètawetenschappen 2020-2021 (hierna: Regels en Richtlijnen)

Artikel 19. Fraude en plagiaat bij examens en tentamens
1. Onder fraude en plagiaat wordt verstaan ieder handelen of nalaten van een student waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht en vaardigheden, of die van een andere student, geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt.
2. Als fraude wordt in ieder geval aangemerkt:
[…]
d. zich tijdens het tentamen door iemand anders laten vertegenwoordigen;
[…]

Artikel 20. Procedures en Sancties
1. Indien de examinator vaststelt dan wel een grondig vermoeden heeft dat van fraude of plagiaat sprake is, maakt hij hiervan onmiddellijk schriftelijk melding bij de examencommissie.
[…]
3. In geval de examencommissie tot de overtuiging is gekomen dat er sprake is van fraude of plagiaat, wordt een sanctie opgelegd.
4. In geval van fraude of plagiaat kan de examencommissie met inachtneming van de beginselen van rechtsgelijkheid en proportionaliteit, het tentamen of werkstuk, waarop de fraude of plagiaat betrekking heeft, het cijfer 0 toekennen of ongeldig verklaren en bovendien de student uitsluiten van het eerstvolgende desbetreffende tentamen.
5. In geval van recidive of een ernstige vorm van fraude of plagiaat kan de examencommissie de student uitsluiten van deelname aan een of meer aan te wijzen tentamens of examens voor maximaal een jaar.
6. Wordt een zeer ernstige vorm van fraude of plagiaat vastgesteld, dan kan de examencommissie (via het FB) aan het College van Bestuur voorstellen de inschrijving van de student definitief te beëindigen.
[…]

Beoordeling door het College

2.9. Zoals het College eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 7 januari 2015 in zaak CBHO 2014/217, www.cbho.nl) dient het opleggen van een maatregel in de zin van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW te worden aangemerkt als een strafmaatregel, die op evenredigheid dient te worden getoetst. Aan een zodanige maatregel dienen expliciet feiten, omstandigheden en verklaringen ten grondslag te worden gelegd die de maatregel kunnen dragen. Dat betekent dat de examencommissie dient aan te tonen dat de fraude is gepleegd door diegene die daarvan wordt verdacht.

2.10. Verweerder heeft op de zitting nader toegelicht dat het vermoeden van fraude bij de examinator is ontstaan door het zijns inziens nogal vrouwelijke handschrift op het tentamen. Dat handschrift kwam niet overeen met het handschrift van appellant op eerdere tentamens. Ook was het behaalde cijfer ongewoon hoog voor deze student. Anders dan appellant betoogt, heeft de examinator hierin voldoende aanleiding mogen zien voor het vermoeden van fraude. Dat tijdens het maken van het tentamen geen onregelmatigheden zijn vastgesteld, staat daaraan niet in de weg. Verweerder heeft desgevraagd toegelicht dat de opnames die met Proctorio worden gemaakt, beperkt van aard zijn. De examinandus is met hoofd en schouders in beeld, maar het antwoordpapier is niet zichtbaar op de opnames. Het antwoordpapier dat

appellant aan het einde van het tentamen voor de camera heeft laten zien, komt overeen met hetgeen hij heeft ingeleverd. Gelet op het beperkte toezicht door middel van Proctorio sluit verweerder echter niet uit dat voorafgaand daaraan buiten beeld een ander antwoordpapier op de tafel van appellant is geschoven.

2.11. Naar aanleiding van het vermoeden van de examinator heeft de examencommissie hangende het administratief beroep handschriftonderzoek door het NFO laten verrichten. In het rapport van 10 december 2021, dat naar aanleiding van dit onderzoek is opgesteld, is geconcludeerd dat het zeer veel waarschijnlijker is dat het tentamen is geschreven door een andere willekeurige persoon dan door appellant. Naar het oordeel van het College heeft verweerder het rapport aan de beslissing van 3 maart 2022 ten grondslag mogen leggen. Niet is gebleken dat het rapport op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen. De redenering in het rapport is begrijpelijk en de conclusie sluit aan op en kan worden gedragen door de bevindingen. Het betoog van appellant dat het handschriftonderzoek onvolledig is geweest, omdat niet is onderzocht of het afwijkende handschrift kan worden veroorzaakt door zijn gebruik van Ritalin, wordt niet gevolgd. Appellant is meerdere keren in de gelegenheid gesteld om deel te nemen aan een schrijfproef om aan te tonen dat hij beide handschriften kan reproduceren en dat het afwijkende handschrift op het tentamen het gevolg is van het gebruik van een hoge dosis Ritalin. Dat hij van deze mogelijkheid om hem moverende redenen geen gebruik heeft gemaakt komt voor zijn rekening en risico. Verweerder heeft hem voldoende gelegenheid gegeven een afspraak daarvoor te maken. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat de examencommissie terecht heeft vastgesteld dat appellant fraude heeft gepleegd als bedoeld in artikel 19, tweede lid, aanhef en onder d, van de Regels en Richtlijnen.

2.12. Op basis van het voorgaande heeft de examencommissie, gezien artikel 20, vierde lid, van de Regels en Richtlijnen, in redelijkheid het cijfer 0,0 kunnen toekennen aan het hertentamen Logic en Sets dat door appellant is ingeleverd.
Inmiddels staat vast dat het college van bestuur van de universiteit de voordracht tot definitieve uitschrijving van appellant van de bacheloropleiding Information Sciences heeft overgenomen. Daarmee is niet voldaan aan de voorwaarde die is verbonden aan de sanctie tot uitsluiting van toetsing voor de duur van een jaar, zodat van deze sanctie geen sprake is. Deze sanctie zal dan ook verder onbesproken blijven.

Slotsom

2.13. Het beroep is ongegrond.

2.14. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/041**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	15 juni 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	termijnoverschrijding niet verschoonbaar termijn
Artikelen:	WHW: artikel 7.59a, vierde lid Awb: artikel 6:8, eerste lid Awb: artikel 6:9, eerste lid Awb: artikel 6:11
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3.3. Verweerder heeft het beroep van appellant naar het oordeel van het College op goede gronden niet ontvankelijk verklaard, omdat het te laat is ingesteld en de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. De beroepstermijn bedraagt 6 weken. Terecht heeft verweerder erop gewezen dat het feit dat de Kerst- en vakantiedagen in de beroepstermijn vielen niet maakt dat de termijn wordt verlengd. Dat appellant heeft willen wachten op een reactie van zijn docent op zijn vragen over het gemaakte tentamen, alvorens beroep in te stellen, maakt de termijnoverschrijding niet verschoonbaar. Het komt voor zijn risico dat hij, terwijl hij bekend was met de termijn waarbinnen het beroep moest worden ingesteld, er niet voor heeft gekozen alvast beroep in te stellen in afwachting van die reactie. In beroep bij het College zijn geen (andere) omstandigheden aangevoerd die maken dat de termijnoverschrijding niet aan appellant zou kunnen worden tegengeworpen. 2.4. Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 29 november 2021 heeft de examencommissie van de opleiding Verpleegkunde aan appellant meegedeeld dat hij voor de toets van het vak Vitale Functiekunde het cijfer 5,6 heeft behaald.

Het tegen deze beslissing bij verweerder op 11 januari 2022 ingestelde administratief beroep is bij beslissing van 1 april 2022 niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant op 1 april 2022 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 29 april 2022 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 juni 2022, waar appellant is verschenen. Verweerder werd vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, secretaris van verweerder.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.59a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek bedraagt de termijn voor het schriftelijk indienen van een beroep of bezwaar als bedoeld in paragraaf 2 zes weken.

Ingevolge artikel 6:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht vangt de termijn aan met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
Ingevolge artikel 6:9, eerste lid, is een bezwaar- of beroepschrift tijdig ingediend indien het voor het einde van de termijn is ontvangen.
Ingevolge artikel 6:11 blijft ten aanzien van een na afloop van de beroepstermijn ingediend beroepschrift niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege, indien niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

Een regeling met vergelijkbare inhoud, met dezelfde termijn, is opgenomen in artikel 10.5, eerste lid, van het Studentenstatuut.

2.2. Verweerder heeft het door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat het niet binnen de daartoe gestelde termijn is ingesteld.

2.3. Appellant kan zich niet verenigen met deze beslissing. Hij betoogt dat niet kan worden geoordeeld dat hij het beroep niet tijdig heeft ingesteld. Verder betoogt hij dat hij, voor zover zou worden geoordeeld dat hij te laat was, bij de te late indiening niet in verzuim is geweest. Hij wijst er daartoe op dat hij de beslissing op 29 november 2021 ’s avonds om 23.00 uur heeft ontvangen, dat hij ervan is uitgegaan dat hij daarom tot 23.00 uur op 11 januari 2022 de gelegenheid had om beroep in te stellen. Hij voert aan dat hij het beroepschrift niet onmiddellijk heeft ingediend, omdat hij eerst inzage wilde hebben in zijn tentamen en een reactie van zijn docent wilde afwachten. Zonder die inzage en zonder de reactie van de docent was het, zoals appellant ter zitting heeft toegelicht, voor hem niet goed mogelijk om een inhoudelijke klacht te formuleren. Op 11 januari 2022 heeft hij het beroepschrift ingediend bij het beroepsloket van de hogeschool.

2.3.1. De beslissing van 29 november 2021 is op diezelfde dag per e-mail aan appellant bekendgemaakt. Dat betekent dat de termijn waarbinnen het beroep moest worden ingesteld, is aangevangen op dinsdag 30 november 2021 en eindigde op maandag 10 januari 2022. Het beroepschrift is op dinsdag 11 januari 2022 door appellant bij verweerder ingediend. Dat is na afloop van de beroepstermijn.

2.3.2. Het College stelt voorop dat vaststaat dat appellant (tijdig) op de hoogte was van de mogelijkheid van het aanwenden van een rechtsmiddel tegen de beslissing van 29 november 2021. Deze beslissing bevat immers een rechtsmiddelenclausule.

2.3.3. Verweerder heeft het beroep van appellant naar het oordeel van het College op goede gronden niet-ontvankelijk verklaard, omdat het te laat is ingesteld en de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is. De beroepstermijn bedraagt 6 weken. Terecht heeft verweerder erop gewezen dat het feit dat de Kerst- en vakantiedagen in de beroepstermijn vielen niet maakt dat de termijn wordt verlengd. Dat appellant heeft willen wachten op een reactie van zijn docent op zijn vragen over het gemaakte tentamen, alvorens beroep in te stellen, maakt de termijnoverschrijding niet verschoonbaar. Het komt voor zijn risico dat hij, terwijl hij bekend was met de termijn waarbinnen het beroep moest worden ingesteld, er niet voor heeft gekozen alvast beroep in te stellen in afwachting van die reactie. In beroep bij het College zijn geen (andere) omstandigheden aangevoerd die maken dat de termijnoverschrijding niet aan appellant zou kunnen worden tegengeworpen.

2.4. Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.5. Het College wijst er ten overvloede nog op dat verweerder ter zitting heeft opgemerkt dat het appellant uiteraard vrijstaat bij de examencommissie een verzoek in te dienen om, los van deze procedure, het tentamen Vitale Functiekunde te laten herbeoordelen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/043**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	19 juli 2022
Partijen:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	bnsa extra kans ongeldig verklaarde toets persoonlijke omstandigheden uitstel
Artikelen:	
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt voorop dat in deze procedure de beslissing van verweerder van 1 maart 2022 voorligt, waarbij verweerder de beslissing van de examencommissie van 30 september 2021 om appellante een extra kans voor de kennistoets te weigeren, in stand heeft gelaten. In deze procedure ligt niet de beslissing van 13 juli 2021 voor waarbij appellante een bnsa is gegeven. Tegen de beslissing van 13 juli 2021 heeft appellante geen rechtsmiddel aangewend. 2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht de beslissing van de examencommissie van 30 september 2021 in stand gelaten. Appellante heeft voor de opleiding Human Resource Management een bnsa gekregen. Hierdoor mag zij zich drie jaar niet voor die opleiding inschrijven. Appellante heeft niet duidelijk gemaakt wat zij in het licht hiervan met het verkrijgen van een extra kans voor de kennistoets nog zou kunnen bereiken. Voor zover appellante zich erop beroept dat zij deze toets als gevolg van persoonlijke omstandigheden niet goed heeft kunnen voorbereiden en maken, neemt het College in aanmerking dat appellante zich volgens het bij verweerder ingediende verweerschrift van de examencommissie pas op 13 januari 2022 voor het eerst met de studentendecaan over haar persoonlijke omstandigheden heeft gesproken. De studentendecaan heeft te kennen gegeven dat de persoonlijke omstandigheden weliswaar van invloed zijn geweest op het functioneren van appellante, maar dat het door het tijdsverloop lastig is om vast te stellen in hoeverre de omstandigheden op haar studie van invloed zijn geweest. Gelet hierop hoefde verweerder er naar het oordeel van het College niet vanuit te gaan dat de onvoldoendes voor de op 17 mei 2021 afgelegde kennistoets en de op 21 juni 2021 afgelegde herkansing door de persoonlijke omstandigheden zijn veroorzaakt. Voor zover appellante aanvoert dat de onvoldoendes te wijten zijn aan concentratieproblemen, stress en tijdgebrek, kan dit evenmin tot vernietiging van de beslissing van verweerder leiden. Hierbij is van belang dat verweerder ter zitting van het College onbestreden heeft toegelicht dat appellante met de eerdere procedure over de beslissing van 14 juni 2021 beoogde te bewerkstelligen dat de op 17 mei 2021 afgelegde toets zou worden nagekeken, omdat zij dacht de toets goed te hebben gemaakt, en dat de hogeschool haar gedurende die procedure heeft geadviseerd zich, gelet op de onzekere uitkomst ervan, al op de herkansing voor te bereiden. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 september 2021 heeft de examencommissie van de Faculteit Management & Organisatie geweigerd appellante een extra kans voor de kennistoets van het vak Talentontwikkeling te bieden.

Bij beslissing van 1 maart 2022 heeft verweerder het door appellante hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 juni 2022, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Zennipman, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.H. Hehemann-Riedijk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Van de kant van de examencommissie zijn S.H. van Doorne en J. de Bie verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante is in het studiejaar 2019-2020 gestart met de opleiding Human Resource Management. Aan het eind van dat studiejaar voldeed zij niet aan de vereisten voor een positief studieadvies. Zij heeft toen uitstel van het bindend studieadvies gekregen. In het studiejaar 2020-2021, op 17 mei 2021, heeft zij deelgenomen aan de kennistoets van het eerstejaars vak Talentontwikkeling. Deze toets is goed voor zes studiepunten en werd online afgenomen. Bij beslissing van 14 juni 2021 heeft de examencommissie de afgelegde toets ongeldig verklaard, omdat door technische problemen de online surveillance niet goed had gefunctioneerd. Op 21 juni 2021 heeft appellante deelgenomen aan de herkansing van deze kennistoets. Hiervoor heeft zij een onvoldoende behaald. Tegen de beslissing van 14 juni 2021 heeft appellante op 5 juli 2021 administratief beroep bij verweerder ingesteld. Op 13 juli 2021 is appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: bnsa) gegeven, omdat zij slechts 45 van de voor een positief advies vereiste 50 studiepunten voor eerstejaarsvakken had behaald. Tegen het bnsa heeft zij geen rechtsmiddel aangewend. Bij beslissing van 23 september 2021 heeft verweerder het administratief beroep tegen de beslissing van 14 juni 2021 gegrond verklaard, deze beslissing vernietigd en de examencommissie opgedragen binnen een week een nieuwe beslissing te nemen. Ter uitvoering hiervan heeft de examencommissie dezelfde dag bepaald dat de bij de vernietigde beslissing ongeldig verklaarde toets alsnog moet worden nagekeken. Het resultaat bleek een onvoldoende te zijn.

Vervolgens heeft appellante de examencommissie verzocht om haar een extra kans voor de kennistoets te bieden. Volgens haar werd zij op 17 mei 2021 steeds uit haar concentratie gehaald door de technische problemen met de online surveillance en heeft zij stress ervaren omdat zij steeds naar het beginscherm werd teruggestuurd. Dit heeft volgens haar het resultaat van de toets beïnvloed. Verder had zij onvoldoende tijd om voor de herkansing van 21 juni 2021 te leren, omdat de beslissing om haar eerste toets ongeldig te verklaren pas op 14 juni 2021 is genomen. Ook persoonlijke omstandigheden hebben volgens haar aan een goede voorbereiding in de weg gestaan. Bij de beslissing van 30 september 2021 heeft de examencommissie geweigerd appellante een extra kans te bieden, omdat zij op 13 juli 2021 een

bnsa heeft gekregen en de administratief beroepsprocedure over de beslissing van de examencommissie van 14 juni 2021 al is afgerond. Bij de beslissing van 1 maart 2022 heeft verweerder deze beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Volgens verweerder heeft de examencommissie appellante terecht tegengeworpen dat haar op 13 juli 2021 een bnsa is gegeven, waartegen zij geen rechtsmiddel heeft aangewend. Daarnaast is het volgens verweerder de vraag of zij haar studie had kunnen voortzetten als zij het bnsa wel had aangevochten. Zij heeft zich immers pas op 13 januari 2022 met persoonlijke omstandigheden uit de periode februari 2021-juni 2021, bestaande uit ziekte, familieomstandigheden en andere privé-omstandigheden, bij de studentendecaan gemeld, zodat het causaal verband tussen die omstandigheden en haar studieachterstand niet meer kan worden vastgesteld. Verder had appellante volgens verweerder al vóór de beslissing van 14 juni 2021 kunnen gaan leren voor de herkansing en komt het voor haar risico dat zij dit niet heeft gedaan.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat verweerder onvoldoende rekening met haar persoonlijke omstandigheden heeft gehouden. Volgens haar hebben deze invloed op het studieverloop gehad.

2.3. Het College stelt voorop dat in deze procedure de beslissing van verweerder van 1 maart 2022 voorligt, waarbij verweerder de beslissing van de examencommissie van 30 september 2021 om appellante een extra kans voor de kennistoets te weigeren, in stand heeft gelaten. In deze procedure ligt niet de beslissing van 13 juli 2021 voor waarbij appellante een bnsa is gegeven. Tegen de beslissing van 13 juli 2021 heeft appellante geen rechtsmiddel aangewend.

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht de beslissing van de examencommissie van 30 september 2021 in stand gelaten. Appellante heeft voor de opleiding Human Resource Management een bnsa gekregen. Hierdoor mag zij zich drie jaar niet voor die opleiding inschrijven. Appellante heeft niet duidelijk gemaakt wat zij in het licht hiervan met het verkrijgen van een extra kans voor de kennistoets nog zou kunnen bereiken. Voor zover appellante zich erop beroept dat zij deze toets als gevolg van persoonlijke omstandigheden niet goed heeft kunnen voorbereiden en maken, neemt het College in aanmerking dat appellante zich volgens het bij verweerder ingediende verweerschrift van de examencommissie pas op 13 januari 2022 voor het eerst met de studentendecaan over haar persoonlijke omstandigheden heeft gesproken. De studentendecaan heeft te kennen gegeven dat de persoonlijke omstandigheden weliswaar van invloed zijn geweest op het functioneren van appellante, maar dat het door het tijdsverloop lastig is om vast te stellen in hoeverre de omstandigheden op haar studie van invloed zijn geweest. Gelet hierop hoefde verweerder er naar het oordeel van het College niet vanuit te gaan dat de onvoldoendes voor de op 17 mei 2021 afgelegde kennistoets en de op 21 juni 2021 afgelegde herkansing door de persoonlijke omstandigheden zijn veroorzaakt. Voor zover appellante aanvoert dat de onvoldoendes te wijten zijn aan concentratieproblemen, stress en tijdgebrek, kan dit evenmin tot vernietiging van de beslissing van verweerder leiden. Hierbij is van belang dat verweerder ter zitting van het College onbestreden heeft toegelicht dat appellante met de eerdere procedure over de beslissing van 14 juni 2021 beoogde te bewerkstelligen dat de op 17 mei 2021 afgelegde toets zou worden nagekeken, omdat zij dacht de toets goed te hebben gemaakt, en dat de hogeschool haar gedurende die procedure heeft geadviseerd zich, gelet op de onzekere uitkomst ervan, al op de herkansing voor te bereiden.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/044**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	19 juli 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	beoordeling beroepsgrond feedback incompleet kennen en kunnen onzorgvuldigheid scriptie scriptiebegeleider versie
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b OER: artikel 4.4 Regels en Richtlijnen: artikel 6.6
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht de beoordeling van de scriptie in stand gelaten. Hierbij gaat het College er vanuit dat, zoals de examencommissie bij verweerder en verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, het scriptietraject drie maanden beslaat en de periode van 30 juni tot en met 15 juli 2021 is bedoeld om kleinere verbeteringen door te voeren aan de hand van feedback van de scriptiebegeleider teneinde alsnog een voldoende te halen. Die periode is niet bedoeld om de scriptie te herschrijven. Begeleiding door de scriptiebegeleider kan in die periode ook niet gegarandeerd worden. Verder stelt het College vast dat appellant op 30 juni 2021 een incomplete scriptie heeft ingeleverd. [..] Naar het oordeel van het College mocht de scriptiebegeleider appellant zo kort voor het verstrijken van de deadline van 15 juli 2021 nog feedback geven. Die feedback is gegeven naar aanleiding van het e-mailbericht van appellant van 12 juli 2021 en komt overeen met de al op 3 juli 2021 gegeven feedback, is een voorzienbaar uitvloeisel van het incomplete karakter van de eerste versie van de scriptie of bestaat uit een tekstuele suggestie. De hiervoor in 2.4 bedoelde onzorgvuldigheid doet zich dus niet voor. In zoverre slaagt het betoog niet. 2.7. Het College is van oordeel dat de examencommissie zich heeft gehouden aan de door appellant bedoelde afspraak die op de hoorzitting van 16 december 2021 is gemaakt. Zoals verweerder in zijn verweerschrift toelicht, heeft appellant op de hoorzitting een nieuwe beroepsgrond naar voren gebracht, op grond waarvan de behandeling van het administratief beroep is aangehouden. Verweerder heeft de examencommissie in de gelegenheid gesteld op de nieuwe beroepsgrond te reageren. De examencommissie heeft hiervan gebruik gemaakt door op 28 januari 2022 een aanvullend verweerschrift in te dienen, dat verweerder op 31 januari 2022 aan appellant heeft doorgestuurd. In zoverre slaagt het betoog evenmin.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 27 juli 2021 is appellant het cijfer 4,5 medegedeeld voor de scriptie van het vak Bachelor's Thesis and Thesis Seminar Management in the Digital Age.

Bij beslissing van 25 februari 2022 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Zowel verweerder als appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 juni 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. J.R. van Damme, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Kruithof, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie van de Faculteit Economie en Bedrijfskunde is haar secretaris mr. L. Zagers verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in het studiejaar 2020-2021 deelgenomen aan het vak Bachelor's Thesis and Thesis Seminar Management in the Digital Age. Voor dit vak moest een scriptie worden ingeleverd. De deadline voor het inleveren van de eerste versie van de scriptie was 30 juni 2021. De deadline voor het inleveren van een verbeterde versie was 15 juli 2021. Voor de eerste versie van de scriptie heeft appellant het cijfer 3,0 gehaald. Appellant heeft op 15 juli 2021 wegens technische problemen een kladversie van de verbeterde versie ingeleverd en de dag erna een herstelde, complete versie. De examinator heeft de op 15 juli 2021 ingeleverde versie met het cijfer 4,5 beoordeeld. Verweerder heeft deze beoordeling in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat hij onvoldoende tijd had om de naar aanleiding van de eerste versie gegeven feedback in de verbeterde versie te verwerken. Volgens hem is de eerste versie van zijn scriptie pas op 13 juli 2021 beoordeeld en van feedback voorzien. Hierbij wijst hij op artikel 4.4 van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER), waarin staat dat er geen herkansingmogelijkheid voor een scriptie is als deze met een voldoende is beoordeeld. Het was daarom van belang hem tijdig duidelijkheid over het cijfer voor de eerste versie te geven. Voorts wijst hij op artikel 6.6 van de Regels en Richtlijnen examencommissie 2020-2021 (hierna: de Regels en Richtlijnen), waarin staat dat bij de beoordeling van de bachelor- en masterscriptie wordt gewerkt met een beoordelingsformulier. Dit formulier is hem niet tijdig verstrekt. Verder betoogt hij dat de examencommissie niet heeft voldaan aan de op de hoorzitting van 16 december 2021 gemaakte afspraak om een nadere argumentatie in te dienen.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene

wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van appellants scriptie in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.4. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van appellants scriptie juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat die beoordeling zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.5. Artikel 4.4 van de OER luidt:
”1. Tot het afleggen van eindtentamens van vakken binnen een opleiding wordt twee maal per studiejaar de gelegenheid gegeven. Voor een deeltentamen wordt geen aparte mogelijkheid tot herkansing aangeboden.
2. Bij hertentamens tellen de resultaten van deeltentamens niet mee en wordt de gehete stof geëxamineerd.
3. Er is geen herkansingsmogelijkheid voor een stage of scriptie als deze met een voldoende is beoordeeld.
4. In geval van een hertentamen of tweede tentamen voor hetzelfde vak geldt het laatste eindcijfer.
5. Het hertentamen vindt niet plaats binnen tien werkdagen na de bekendmaking van de uitslag van het eerste tentamen behorende bij het vak.”

Artikel 6.6 van de Regels en Richtlijnen luidt:
“1. Elk tentamen, eveneens een mondeling tentamen, omvat het door de examinator te verrichten onderzoek naar de kennis, het inzicht en de vaardigheden van de student, alsmede de beoordeling van de uitkomsten van dat onderzoek.
2. De beoordeling van schriftelijke tentamens geschiedt aan de hand van tevoren schriftelijk vastgelegde, en eventueel naar aanleiding van de correctie bijgestelde, normen.
3. In het geval dat bij de beoordeling van een tentamen meer dan één docent is betrokken, ziet de examinator erop toe, dat alle docenten dezelfde normen hanteren bij de beoordeling.
4. De wijze van beoordeling is zodanig dat de student kan nagaan hoe de uitslag van zijn tentamen tot stand is gekomen.
5. Bij de beoordeling van de bachelor- en masterscriptie wordt gewerkt met een beoordelingsformulier.”

2.6. Naar het oordeel van het College heeft verweerder terecht de beoordeling van de scriptie in stand gelaten. Hierbij gaat het College er vanuit dat, zoals de examencommissie bij verweerder en verweerder ter zitting van het College heeft toegelicht, het scriptietraject drie maanden beslaat en de periode van 30 juni tot en met 15 juli 2021 is bedoeld om kleinere verbeteringen door te voeren aan de hand van feedback van de scriptiebegeleider teneinde alsnog een voldoende te halen. Die periode is niet bedoeld om de scriptie te herschrijven. Begeleiding door de scriptiebegeleider kan in die periode ook niet gegarandeerd worden. Verder stelt het College vast dat appellant op 30 juni 2021 een incomplete scriptie heeft ingeleverd. Appellant vermeldt dit in een e-mailbericht aan zijn scriptiebegeleider van 1 juli 2021. Hierin staat:
“I managed to majorly F-- something up, so this is not my best work (as can be expected from an utter idiot that uploads on canvas at 23:59). I will start working on my resit attempt first thing in the morning because I don't think incomplete work will make the cut. In your previous email you mentioned you could prioritise those that think they will have failed for sure. I am one of those, but if there are others I'd happily wait a little longer for my evaluation. A lot of the damage I should be able to undo by myself.” De scriptiebegeleider heeft hierop gereageerd bij e-mailbericht van 3 juli 2021. Hierin staat: “As you mention in your email an incomplete thesis would not be up to the level expected so it can be expected that you would need to

resubmit. Nothing wrong with that. For feedback it is a little difficult to give clear pointers as I am not sure how you will present your results and the discussion thereafter." De scriptiebegeleider geeft vervolgens drie punten met feedback en sluit het bericht als volgt af: "Unfortunately my time next week is already booked up with conferences, but if you have further questions send me an email and I will see whether I can respond. I cannot give any guarantees however. As you say, continue working on it and aim to submit the new and improved version for the next deadline." Het College leidt uit deze e-mailwisseling af dat zowel appellant als zijn scriptiebegeleider van oordeel waren dat het op 30 juni 2021 door appellant ingeleverde werk geen voldoende opleverde en dus verbeterd moest worden. Dat de scriptiebegeleider in zijn e-mailbericht geen concreet cijfer geeft, doet hieraan niet af. Artikel 4.4 van de OER verplichtte de scriptiebegeleider in dat stadium ook nog niet tot het geven van een concreet cijfer. Artikel 6.6 van de Regels en Richtlijnen verplichtte de scriptiebegeleider niet in die periode een ingevuld beoordelingsformulier gereed te hebben en met appellant te delen. Voorts stelt het College vast dat appellant op 12 juli 2021 opnieuw per e-mail contact met zijn scriptiebegeleider heeft opgenomen. In appellants e-mailbericht staat: "I was wondering whether I should still expect a grade for my first attempt with- as far possible- the ratings from the grading grid. As you mentioned it was difficult to give clear pointers, so from a feedback standpoint I'm fine with the points you've provided in your last message. I'm just wondering whether I'll get graded at all/missed grading or whether I've uploaded incorrectly to canvas or something in that vein. Just making sure that I'm as prepared as possible for these last couple days." Bij e-mailbericht van 13 juli 2021 heeft de scriptiebegeleider hierop als volgt gereageerd: "Your submission on Canvas was properly carried out. Grades on Canvas only get published on the 21st of July so that would be a while still. To give you what it looks like now, as far as the grading grid is concerned it would be as follows". De scriptiebegeleider geeft vervolgens een ingevuld grading grid, alsmede vijf punten met "[s]ome more feedback that may help". Naar het oordeel van het College mocht de scriptiebegeleider appellant zo kort voor het verstrijken van de deadline van 15 juli 2021 nog feedback geven. Die feedback is gegeven naar aanleiding van het e-mailbericht van appellant van 12 juli 2021 en komt overeen met de al op 3 juli 2021 gegeven feedback, is een voorzienbaar uitvloeisel van het incomplete karakter van de eerste versie van de scriptie of bestaat uit een tekstuele suggestie. De hiervoor in 2.4 bedoelde onzorgvuldigheid doet zich dus niet voor.
In zoverre slaagt het betoog niet.

2.7. Het College is van oordeel dat de examencommissie zich heeft gehouden aan de door appellant bedoelde afspraak die op de hoorzitting van 16 december 2021 is gemaakt. Zoals verweerder in zijn verweerschrift toelicht, heeft appellant op de hoorzitting een nieuwe beroepsgrond naar voren gebracht, op grond waarvan de behandeling van het administratief beroep is aangehouden. Verweerder heeft de examencommissie in de gelegenheid gesteld op de nieuwe beroepsgrond te reageren. De examencommissie heeft hiervan gebruik gemaakt door op 28 januari 2022 een aanvullend verweerschrift in te dienen, dat verweerder op 31 januari 2022 aan appellant heeft doorgestuurd.
In zoverre slaagt het betoog evenmin.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/050**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	11 juli 2022
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	judicium (summa) cum laude omstandigheden tweede deelname
Artikelen:	Regels en Richtlijnen: artikel 17 Regels en Richtlijnen: artikel 27
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Vast staat dat appellant niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 17 van de Regels en Richtlijnen. Centraal staat de vraag of de examencommissie in hetgeen appellant heeft aangevoerd aanleiding had moeten zien om de hardheidsclausule toe te passen. Het College is van oordeel dat de examencommissie in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen aanleiding heeft hoeven zien de hardheidsclausule toe te passen. In voormelde uitspraak van 28 januari 2022 heeft het College overwogen dat verweerder heeft erkend dat sommige studenten na hun eerste deelname het desbetreffende tentamen niet inleveren, maar pas bij een tweede (of eventueel latere) deelname en dat in die situatie de tweede (of latere) deelname door de instelling niet buiten beschouwing wordt gelaten. Dit betekent dat verweerder de Regels en Richtlijnen niet zo toepast dat in alle gevallen een (succesvolle) tweede deelname buiten beschouwing wordt gelaten, aldus het College in die uitspraak. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat het in het verleden inderdaad is voorgekomen dat de Regels en Richtlijnen niet zo zijn toegepast dat in alle gevallen een (succesvolle) tweede deelname buiten beschouwing is gelaten. Volgens verweerder betrof dit echter een onjuiste toepassing van de Regels en Richtlijnen en rechtvaardigt deze onjuiste toepassing niet dat in het geval van appellant de Regels en Richtlijnen weer onjuist worden toegepast. Het College is gelet op deze toelichting van oordeel dat verweerder zich op dat standpunt heeft mogen stellen. Verweerder heeft in de onjuiste toepassing van de Regels en Richtlijnen derhalve geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen. Het College is voorts van oordeel dat verweerder naar aanleiding van de eerdere uitspraak van het College niet gehouden was om navraag te doen bij de examencommissie. Evenmin was verweerder gehouden om appellant opnieuw te horen. In dit geval is geen sprake van nieuwe feiten en omstandigheden. Het was voor verweerder duidelijk welke omstandigheid het bij de nieuwe beslissing op het administratief beroep moest betrekken. Het College is verder van oordeel dat appellant niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat de handelwijze van verweerder afbreuk doet aan de ratio van de cum laude-regeling. De examencommissie kan in het kader van de toepassing van de hardheidsclausule omstandigheden betrekken die een rol hebben gespeeld bij het maken van een tentamen. Anders dan appellant stelt, komen die omstandigheden in het kader van cum laude-regeling wel aan de orde. Het College is ten slotte van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellant aangevoerde omstandigheden, te weten dat appellant voor zijn dochter zorgde en dat hij tijdens studie ondernemer was, niet zo uitzonderlijk zijn dat zij hadden moeten leiden tot toepassing van de hardheidclausule. Verweerder heeft van belang mogen achten dat het voor studenten niet ongebruikelijk is dat eigen werkzaamheden en zorgtaken worden gecombineerd met een (succesvolle) studie. Ook heeft verweerder van

belang mogen achten dat de door appellant gestelde omstandigheden gedeeltelijk zelfgekozen zijn en hem niet onverwachts zijn overkomen. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van verweerder in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 mei 2021 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid het verzoek van appellant om het judicium "(summa) cum laude" toe te kennen, afgewezen.

Bij beslissing van 17 september 2021 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 28 januari 2022 in zaak CBHO 2021/129 (www.cbho.nl) heeft het College het door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard en de beslissing van 17 september 2021 vernietigd.

Bij beslissing van 3 maart 2022 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep opnieuw ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juli 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk en mr. J. Gooijer, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Voorgeschiedenis

2.1. Appellant wil primair dat het judicium "summa cum laude" en subsidiair dat het judicium "cum laude" aan hem wordt toegekend. Verweerder heeft, in navolging van de examencommissie, daartoe echter geen aanleiding gezien, omdat appellant voor twee vakken bij een eerste deelname een 6 heeft gehaald, waardoor niet is voldaan aan artikel 17, eerste lid, onder c, van de Regels en Richtlijnen van de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van de Vrije Universiteit Amsterdam (hierna: de Regels en Richtlijnen). Appellant had op grond van genoemd artikel minimaal een 7 moeten behalen. Appellant heeft weliswaar de desbetreffende vakken bij een tweede deelname met een 8,5 afgerond, maar die tweede deelnames zijn door de examencommissie buiten beschouwing gelaten, vanwege het bepaalde in artikel 17, vierde lid, van de Regels en Richtlijnen. Verweerder heeft, in navolging van de examencommissie, geen aanleiding gezien om de hardheidsclausule toe te passen. Volgens verweerder leidt de door de examencommissie gegeven toepassing aan artikel 17 van de Regels en Richtlijnen niet tot zwaarwegende gevolgen die onredelijk en onbillijk uitwerken voor appellant.

Uitspraak College 28 januari 2022

2.2. Het College heeft bij uitspraak van 28 januari 2022 het beroep van appellant gegrond verklaard, de beslissing van verweerder van 17 september 2021 vernietigd en verweerder opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak. In de uitspraak heeft het College onder meer het volgende overwogen:

"*Het staat vast dat appellant zeer hoge cijfers heeft behaald. Hij heeft een zogenoemd gewogen gemiddelde van 9. Voor zijn scriptie heeft appellant een 10 gehaald. Appellant voldoet echter niet aan de voorwaarde van artikel 17, eerste lid, onder c, van de Regels en Richtlijnen op grond waarvan minimaal een 7 had moeten zijn behaald. Appellant heeft namelijk tweemaal voor een eerste deelname aan een tentamen een 6 gehaald. Bij de tweede deelname heeft hij een 8,5 voor deze tentamens gehaald. Die tweede deelnames zijn echter buiten beschouwing gelaten, vanwege het bepaalde in artikel 17, vierde lid, van de Regels en Richtlijnen. Tijdens de zitting is overigens gebleken dat het hierbij om verplichte vakken ging. Het College merkt op dat de Regels en Richtlijnen uitgaan van een onderscheid tussen "deelname" aan een tentamen en het "met goed gevolg" afleggen van een tentamen. Dat laatste betreft het resultaat van de "deelname". Tijdens de zitting heeft het CBE erkend dat sommige studenten na hun eerste deelname het desbetreffende tentamen niet inleveren, maar pas bij een tweede (of eventueel latere) deelname en dat in die situatie de tweede (of latere) deelname door de instelling niet buiten beschouwing wordt gelaten. Dit betekent dat het CBE de Regels en Richtlijnen niet zo toepast dat in alle gevallen een (succesvolle) tweede deelname buiten beschouwing wordt gelaten. In het geval van appellant is de tweede deelname (aan de vakken waar hij bij de eerste deelname een 6 had gehaald) echter wel buiten beschouwing gelaten. In zoverre wijst appellant terecht op een inconsistente toepassing. Het College is van oordeel dat het CBE hieraan bij de beoordeling van het beroep van appellant op de hardheidsclausule onvoldoende aandacht heeft besteed. Het had op de weg van het CBE gelegen om deze omstandigheid uitdrukkelijk bij de besluitvorming te betrekken en daarbij ook mee te wegen dat appellant zeer hoge cijfers heeft gehaald, alsmede de overige omstandigheden die appellant aan zijn beroep op de hardheidsclausule ten grondslag heeft gelegd. De beslissing van 17 september 2021 is uiterst summier op dit punt en in dit opzicht naar het oordeel van het College niet toereikend gemotiveerd*."

Nieuwe beslissing verweerder

2.3. Bij beslissing van 3 maart 2022 heeft verweerder het administratief beroep van appellant opnieuw ongegrond verklaard. Verweerder is van oordeel dat de examencommissie een juiste toepassing heeft gegeven aan het bepaalde in artikel 17 van de Regels en Richtlijnen. Voorts blijft verweerder van oordeel dat de situatie van appellant niet noopt tot het toepassen van de hardheidsclausule.

Beroepsgronden appellant

2.4. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat de beslissing van verweerder onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende is gemotiveerd. Hij voert aan dat verweerder ten onrechte heeft nagelaten de examencommissie te bevragen hoe zij de door appellant naar voren gebrachte omstandigheden beoordeelt. Ook heeft verweerder nagelaten hem een toelichting te vragen waarom hij meent dat die omstandigheden van uitzonderlijke aard zijn. Appellant betoogt ook dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie studenten, die bij een eerste deelname een resultaat hebben behaald waarmee niet aan de criteria kan worden voldaan, uitsluit van het judicium, zonder enige beoordelingsruimte te benutten ten aanzien van de omstandigheden die ten tijde van de eerste deelname hebben gespeeld. Daarmee wordt volgens appellant afbreuk gedaan aan de ratio van de cum laude-regeling. Appellant betoogt verder dat verweerder bij de beoordeling van het beroep op de hardheidsclausule een onjuiste afweging heeft gemaakt. Hij voert aan dat verweerder in zijn beoordeling heeft nagelaten mee te wegen wat de consequenties zijn van de onjuiste toepassing van de Regels en Richtlijnen voor zijn beroep op de hardheidsclausule. Daarnaast is niet duidelijk welke omstandigheden in

de beoordeling zijn betrokken. Verder wijst appellant erop dat het niet aan hem is om aan te tonen of hij het judicium in de praktijk kan gebruiken.

Juridisch kader

2.5. Artikel 17 van de Regels en Richtlijnen luidt als volgt:
"1. Het judicium "cum laude" wordt door de examencommissie toegekend als de geëxamineerde
a. ieder examenonderdeel bij eerste deelname met goed gevolg heeft afgelegd en
b. voor de scriptie ten minste een 8 heeft behaald en
c. voor de overige examenonderdelen ten minste een 7 als eindresultaat voor het onderdeel heeft behaald en
d. voor alle examenonderdelen ongewogen gemiddeld een volle 8 heeft behaald. [...]
2. Het judicium "summa cum laude" wordt door de examencommissie toegekend als de geëxamineerde
a. ieder examenonderdeel bij eerste deelname met goed gevolg heeft afgelegd en
b. voor de scriptie ten minste een 9 heeft behaald en
c. voor de overige examenonderdelen ten minste een 8 als eindresultaat voor het onderdeel heeft behaald en
d. voor alle examenonderdelen ongewogen gemiddeld een volle 9 heeft behaald. [...]
[...]
4. Bij het toepassen van de criteria voor het toekennen van het judicium blijven de resultaten die zijn behaald bij
een tweede (of latere) deelname buiten beschouwing."

In artikel 27 is de hardheidsclausule neergelegd. Daarin is bepaald dat in gevallen waarin de bepalingen van de Regels en Richtlijnen onredelijk en onbillijk uitwerken voor de student, de examencommissie beslist.

Beoordeling beroep

2.6. Vast staat dat appellant niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 17 van de Regels en Richtlijnen. Centraal staat de vraag of de examencommissie in hetgeen appellant heeft aangevoerd aanleiding had moeten zien om de hardheidsclausule toe te passen.
Het College is van oordeel dat de examencommissie in hetgeen appellant heeft aangevoerd geen aanleiding heeft hoeven zien de hardheidsclausule toe te passen. In voormelde uitspraak van 28 januari 2022 heeft het College overwogen dat verweerder heeft erkend dat sommige studenten na hun eerste deelname het desbetreffende tentamen niet inleveren, maar pas bij een tweede (of eventueel latere) deelname en dat in die situatie de tweede (of latere) deelname door de instelling niet buiten beschouwing wordt gelaten. Dit betekent dat verweerder de Regels en Richtlijnen niet zo toepast dat in alle gevallen een (succesvolle) tweede deelname buiten beschouwing wordt gelaten, aldus het College in die uitspraak. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat het in het verleden inderdaad is voorgekomen dat de Regels en Richtlijnen niet zo zijn toegepast dat in alle gevallen een (succesvolle) tweede deelname buiten beschouwing is gelaten. Volgens verweerder betrof dit echter een onjuiste toepassing van de Regels en Richtlijnen en rechtvaardigt deze onjuiste toepassing niet dat in het geval van appellant de Regels en Richtlijnen weer onjuist worden toegepast. Het College is gelet op deze toelichting van oordeel dat verweerder zich op dat standpunt heeft mogen stellen. Verweerder heeft in de onjuiste toepassing van de Regels en Richtlijnen derhalve geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen.
Het College is voorts van oordeel dat verweerder naar aanleiding van de eerdere uitspraak van het College niet gehouden was om navraag te doen bij de examencommissie. Evenmin was verweerder gehouden om appellant opnieuw te horen. In dit geval is geen sprake van nieuwe feiten en omstandigheden. Het was voor verweerder duidelijk welke omstandigheid het bij de nieuwe beslissing op het administratief beroep moest betrekken.
Het College is verder van oordeel dat appellant niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat de handelwijze van verweerder afbreuk doet aan de ratio van de cum laude-regeling. De examencommissie kan in het kader van de toepassing van de hardheidsclausule omstandigheden betrekken die een rol hebben

gespeeld bij het maken van een tentamen. Anders dan appellant stelt, komen die omstandigheden in het kader van cum laude-regeling wel aan de orde.
Het College is ten slotte van oordeel dat verweerder zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellant aangevoerde omstandigheden, te weten dat appellant voor zijn dochter zorgde en dat hij tijdens studie ondernemer was, niet zo uitzonderlijk zijn dat zij hadden moeten leiden tot toepassing van de hardheidclausule. Verweerder heeft van belang mogen achten dat het voor studenten niet ongebruikelijk is dat eigen werkzaamheden en zorgtaken worden gecombineerd met een (succesvolle) studie. Ook heeft verweerder van belang mogen achten dat de door appellant gestelde omstandigheden gedeeltelijk zelfgekozen zijn en hem niet onverwachts zijn overkomen.
Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van verweerder in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

Slotsom

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/051**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	29 augustus 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	beoordeling beoordelingsproces kennen en kunnen schikkingsvoorstel toetsonderdelen vergelijken
Artikelen:	WHW: artikel 7.61, derde lid WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College stelt vast dat op 29 november 2021 een gesprek heeft plaatsgevonden tussen appellant en de examencommissie in het kader van een schikkingspoging. Appellant heeft na dit gesprek per e-mail een aanbod ontvangen waarin de examencommissie voorstelde om één van de essays door een andere examinator na te laten kijken. In geval diens beoordeling één punt of meer zou afwijken van de oorspronkelijke beoordeling zouden de andere essays ook opnieuw beoordeeld worden. De examencommissie heeft ter zitting van het College toegelicht dat de examencommissie geen enkele aanleiding zag om te twijfelen aan de beoordeling van de examinator, maar dat zij appellant wegens diens vasthoudendheid met het schikkingsvoorstel tegemoet wilde komen. Appellant is hiermee niet akkoord gegaan, omdat hij alle toetsonderdelen opnieuw beoordeeld wenste te zien en hij vermoedde dat de voorgestelde nieuwe examinator, ook docent van het vak, niet onbevooroordeeld zou zijn. Daarbij kon hij zich niet vinden in de door de examencommissie in het schikkingsvoorstel opgenomen eis dat hij zijn administratief beroep zou intrekken. Liever dan het schikkingsvoorstel te aanvaarden, wilde appellant een gesprek met de examinator over de feedback bij de beoordeling. Dit gesprek heeft op 26 januari 2022 plaatsgevonden, waarna de examinator de examencommissie te kennen heeft gegeven dat de beoordeling volgens hem juist is en er geen reden bestaat om het cijfer aan te passen. Naar het oordeel van het College is deze gang van zaken niet in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW. De examencommissie was ingevolge deze bepaling immers verplicht in overleg met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, niet om koste wat het kost een schikking te bereiken. Van een evident onredelijk schikkingsvoorstel is verder geen sprake. Het betoog slaagt niet. 2.6. Uit de beslissing van 15 maart 2022 en het verweerschrift blijkt dat verweerder de beoordeling van de examinator terughoudend heeft getoetst, waarbij verweerder naar de zorgvuldigheid van het beoordelingsproces en naar eventuele strijd met de door appellant ingeroepen Onderwijs- en examenregeling heeft gekeken. Naar het oordeel van het College heeft verweerder hiermee geen onjuiste toetsingsmaatstaf aangelegd. De bevoegdheid om een cijfer vast te stellen ligt immers bij de examinator, niet bij verweerder. Die bevoegdheid ligt evenmin bij de examencommissie. De stelling van appellant dat zowel de examencommissie als verweerder de beoordeling door de examinator per definitie inhoudelijk moet ‘overdoen’ vindt geen steun in de WHW. Het betoog slaagt niet.

2.7. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht is de door appellant ingeroepen tabel ‘Dutch grading scheme’ bedoeld om Nederlandse eindcijfers te kunnen vergelijken met in het buitenland gehanteerde andere manieren om een beoordeling uit te drukken. De tabel is dus niet van toepassing op de beoordeling van een toetsonderdeel, zoals hier aan de orde. Van een beoordeling in strijd met de tabel was daarom geen sprake. Evenmin is gebleken dat de beoordeling voor het overige zo onzorgvuldig was, dat deze niet in stand kan blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 november 2021 is appellant het cijfer 6,7 toegekend voor het vak *Specialisation course International Relations*.

Bij beslissing van 15 maart 2022 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 10 augustus 2022, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S. Kruithof, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Namens de examencommissie Master Political Science is haar voorzitter prof. dr. W. van der Brug verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding
2.1. Appellant heeft in het eerste semester van het studiejaar 2021-2022 het vak *Specialisation course International Relations* gevolgd. De toetsing van dit vak bestond uit een aantal onderdelen: drie essays en een debat. Bij de beslissing van 12 november 2021 is hem het eindcijfer 6,7 toegekend. Dit cijfer is het gemiddelde van de cijfers die hij voor elk van de toetsonderdelen heeft behaald. Verweerder heeft de toekenning van het cijfer in stand gelaten.

Beroepsgronden
2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat verweerder heeft miskend dat de examencommissie onvoldoende invulling heeft gegeven aan de in artikel 7.61, derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) neergelegde verplichting om na te gaan of een minnelijke schikking mogelijk is. Volgens hem was de door de examencommissie op 29 november 2021 voorgestelde schikking onredelijk en stond de examinator niet open voor een redelijk gesprek. Voorts betoogt hij dat zowel de examencommissie als verweerder ten onrechte slechts de procedurele aspecten van de beoordeling hebben getoetst. Volgens hem hadden de examencommissie en verweerder zich ook inhoudelijk over de beoordeling moeten uitlaten. Ten slotte betoogt hij dat verweerder heeft miskend dat de beoordeling van het debat onzorgvuldig tot stand is gekomen. Hierbij wijst hij erop dat hij voor het debat het

cijfer 8,3 heeft gekregen, terwijl zijn optreden volgens de feedback van de examinator ‘excellent’ en ‘superb’ was en de beoordeling ‘excellent’ volgens de tabel ‘Dutch grading scheme’ overeenkomt met een 9 of hoger.

Toetsingskader
2.3. Artikel 7.61, derde lid, van de WHW luidt als volgt:
“Alvorens het beroep in behandeling te nemen zendt het college van beroep het beroepschrift aan het orgaan waartegen het beroep is gericht, met uitnodiging om in overleg met betrokkenen na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van afdeling 7.3 van de Algemene wet bestuursrecht. Ingeval het beroep is gericht tegen een beslissing van een examinator, geschiedt de in de voorgaande volzin bedoelde toezending aan de desbetreffende examencommissie. Indien de examinator tegen wie het beroep is gericht, lid is van de examencommissie, neemt hij geen deel aan de beraadslaging. Het desbetreffende orgaan deelt binnen drie weken aan het college van beroep, onder overlegging van de daarop betrekking hebbende stukken, mede tot welke uitkomst het beraad heeft geleid. Is een minnelijke schikking niet mogelijk gebleken, dan wordt het beroepschrift door het college in behandeling genomen.”

2.4. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

Beoordeling door het College
2.5. Het College stelt vast dat op 29 november 2021 een gesprek heeft plaatsgevonden tussen appellant en de examencommissie in het kader van een schikkingspoging. Appellant heeft na dit gesprek per e-mail een aanbod ontvangen waarin de examencommissie voorstelde om één van de essays door een andere examinator na te laten kijken. In geval diens beoordeling één punt of meer zou afwijken van de oorspronkelijke beoordeling zouden de andere essays ook opnieuw beoordeeld worden. De examencommissie heeft ter zitting van het College toegelicht dat de examencommissie geen enkele aanleiding zag om te twijfelen aan de beoordeling van de examinator, maar dat zij appellant wegens diens vasthoudendheid met het schikkingsvoorstel tegemoet wilde komen. Appellant is hiermee niet akkoord gegaan, omdat hij alle toetsonderdelen opnieuw beoordeeld wenste te zien en hij vermoedde dat de voorgestelde nieuwe examinator, ook docent van het vak, niet onbevooroordeeld zou zijn. Daarbij kon hij zich niet vinden in de door de examencommissie in het schikkingsvoorstel opgenomen eis dat hij zijn administratief beroep zou intrekken. Liever dan het schikkingsvoorstel te aanvaarden, wilde appellant een gesprek met de examinator over de feedback bij de beoordeling. Dit gesprek heeft op 26 januari 2022 plaatsgevonden, waarna de examinator de examencommissie te kennen heeft gegeven dat de beoordeling volgens hem juist is en er geen reden bestaat om het cijfer aan te passen. Naar het oordeel van het College is deze gang van zaken niet in strijd met artikel 7.61, derde lid, van de WHW. De examencommissie was ingevolge deze bepaling immers verplicht in overleg met appellant na te gaan of een minnelijke schikking van het geschil mogelijk is, niet om koste wat het kost een schikking te bereiken. Van een evident onredelijk schikkingsvoorstel is verder geen sprake.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Uit de beslissing van 15 maart 2022 en het verweerschrift blijkt dat verweerder de beoordeling van de examinator terughoudend heeft getoetst, waarbij verweerder naar de zorgvuldigheid van het beoordelingsproces en naar eventuele strijd met de door appellant ingeroepen Onderwijs- en examenregeling heeft gekeken. Naar het oordeel van het College heeft verweerder hiermee geen onjuiste toetsingsmaatstaf aangelegd. De bevoegdheid om een cijfer vast te stellen ligt immers bij de examinator, niet bij verweerder. Die bevoegdheid ligt evenmin bij de examencommissie. De stelling van appellant dat zowel de examencommissie als verweerder de beoordeling door de examinator per definitie inhoudelijk

moet ‘overdoen’ vindt geen steun in de WHW.
Het betoog slaagt niet.

2.7. Zoals verweerder in zijn verweerschrift heeft toegelicht is de door appellant ingeroepen tabel ‘Dutch grading scheme’ bedoeld om Nederlandse eindcijfers te kunnen vergelijken met in het buitenland gehanteerde andere manieren om een beoordeling uit te drukken. De tabel is dus niet van toepassing op de beoordeling van een toetsonderdeel, zoals hier aan de orde. Van een beoordeling in strijd met de tabel was daarom geen sprake. Evenmin is gebleken dat de beoordeling voor het overige zo onzorgvuldig was, dat deze niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/053**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	6 oktober 2022
Partijen:	appellant en CBE Technische Universiteit Eindhoven
Trefwoorden:	alternatieve tentamenvorm chronische ziekte doktersverklaring (juridisch) duiden instandlating maatwerkoplossing persoonlijke omstandigheden
Artikelen:	OER: artikel 7.8
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. In het verzoekschrift worden drie tentamens genoemd, maar gezien het beroepschrift gaat het appellant thans alleen nog om de afwijzing van zijn verzoek om aangepaste tentaminering, voor zover het ziet op het tentamen “Chemische reactorkunde”. Het College leidt overigens uit de dossierstukken, waaronder het verzoekschrift van appellant, af dat tentamen 6CP3XO het tentamen “Chemische Reactorkunde” betreft. Het College is van oordeel dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte aan appellant heeft tegengeworpen dat hij nooit formeel een beroep op bepaalde artikelen uit de OER heeft gedaan in zijn verzoek. Het had namelijk op de weg van verweerder gelegen om, in navolging van de examencommissie, het verzoek van appellant in juridische zin te duiden. Gezien de tekst en strekking van het verzoek van appellant was dat erop gericht om te bewerkstelligen dat hem een maatwerkoplossing bestaande uit een aangepaste tentamenvorm zou worden geboden, in plaats van de reguliere wijze van digitale tentaminering van dit vak. Verweerder had in administratief beroep inhoudelijk moeten beoordelen of de examencommissie dat verzoek al dan niet terecht had afgewezen en daarbij moeten beargumenteren waarom dit verzoek al dan niet mocht worden afgewezen. Nu die beoordeling niet, althans niet duidelijk, is verricht, slaagt het betoog. […] 2.5. Het College is van oordeel dat de instandlating door verweerder van de afwijzing van het verzoek door de examencommissie uiteindelijk wel terecht is op basis van de inhoudelijke toelichting die verweerder onder meer tijdens de zitting heeft gegeven. Hierbij is van belang dat verweerder tijdens de zitting heeft toegelicht dat verzoeken die op aangepaste tentaminering zien slechts in bijzondere situaties worden ingewilligd. Van de zijde van het verweerder is tijdens de zitting toegelicht dat de examencommissie geen goede beoordeling heeft kunnen geven van de persoonlijke omstandigheden van appellant, onder meer omdat een doktersverklaring ontbrak. Er was onvoldoende duidelijk wat er met appellant precies aan de hand was, aldus verweerder tijdens de zitting. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de examencommissie mogen volgen in zijn standpunt dat appellant niet voldoende feiten en omstandigheden heeft aangedragen om tot het oordeel te kunnen komen dat in zijn geval een aangepaste tentaminering van de onderwijseenheid “Chemische reactorkunde” nodig was. Verder is van belang dat verweerder heeft toegelicht dat de meeste studenten het afleggen van meerdere toetsen, zoals aan de orde was bij de onderwijseenheid “Chemische reactorkunde”, als positief en minder stressvol ervaren. Appellant heeft daar inhoudelijk niets tegen ingebracht. Onder deze omstandigheden ziet het College aanleiding om te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing geheel in stand kunnen blijven. Dit betekent dat de afwijzing

van het verzoek van appellant om aangepaste tentaminering van de onderwijseenheid “Chemische reactorkunde” rechtmatig is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven, verweerder.

1. Procesverloop

Op 4 juli 2021 heeft appellant onder meer een verzoek ingediend om een alternatieve tentamenvorm terzake van de onderwijseenheid “Chemische Reactorkunde” te mogen doen. Bij beslissing van 6 september 2021 heeft de examencommissie van de bacheloropleiding Scheikundige Technologie dit verzoek afgewezen.

Bij beslissing van 17 maart 2022 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 13 juli 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. dr. L.L.M. Prinssen en mr. A.D. van Eggelen, zijn verschenen. Voor de examencommissie is haar voorzitter prof. dr. R.P. Sijbesma verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft gesteld een chronische ziekte te hebben. Hierdoor heeft hij beperkte energie tijdens het studeren. In verband hiermee heeft hij verzocht om, onder meer voor de onderwijseenheid “Chemische Reactorkunde”, een alternatieve tentamenvorm te mogen doen.

Beroepsgronden

2.2. In het beroepschrift heeft appellant toegelicht dat de kern van de kwestie ziet op de aangepaste tentaminering van tentamen 6CP3XO. Volgens appellant heeft verweerder geen deugdelijke reden gegeven om de afwijzing van het verzoek door de examencommissie in stand te laten. Dat de aanvraag, naar verweerder stelt, niet conform artikel 7.8 van de Onderwijs- en Examenregeling (OER) zou zijn verlopen, mocht hem niet worden tegengeworpen, aldus appellant. Verweerder had in dit kader veel oplossingsgerichter kunnen en moeten denken, aldus appellant. Tijdens de zitting heeft appellant toegelicht dat het verzoek had moeten worden beschouwd als een verzoek om een incidentele aanpassing, niet om een structurele aanpassing, waar artikel 7.8 van de OER op ziet. Appellant vindt het onduidelijk waarom zijn administratief beroep ongegrond is verklaard.

Beoordeling door het College

2.3. In het verzoekschrift worden drie tentamens genoemd, maar gezien het beroepschrift gaat het appellant thans alleen nog om de afwijzing van zijn verzoek om aangepaste tentaminering, voor zover het ziet op het tentamen “Chemische reactorkunde”. Het College leidt overigens uit de dossierstukken,

waaronder het verzoekschrift van appellant, af dat tentamen 6CP3XO het tentamen “Chemische Reactorkunde” betreft.
Het College is van oordeel dat verweerder in de bestreden beslissing ten onrechte aan appellant heeft tegengeworpen dat hij nooit formeel een beroep op bepaalde artikelen uit de OER heeft gedaan in zijn verzoek. Het had namelijk op de weg van verweerder gelegen om, in navolging van de examencommissie, het verzoek van appellant in juridische zin te duiden. Gezien de tekst en strekking van het verzoek van appellant was dat erop gericht om te bewerkstelligen dat hem een maatwerkoplossing bestaande uit een aangepaste tentamenvorm zou worden geboden, in plaats van de reguliere wijze van digitale tentaminering van dit vak. Verweerder had in administratief beroep inhoudelijk moeten beoordelen of de examencommissie dat verzoek al dan niet terecht had afgewezen en daarbij moeten beargumenteren waarom dit verzoek al dan niet mocht worden afgewezen. Nu die beoordeling niet, althans niet duidelijk, is verricht, slaagt het betoog.

2.4. Het beroep is gegrond. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Aangezien verweerder, onder meer ter zitting, inhoudelijk is ingegaan op de afwijzing van het verzoek van appellant, ziet het College aanleiding om hierna te bezien of de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing in stand kunnen blijven. Hierover overweegt het College het volgende.

Instandlating rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing?

2.5. Het College is van oordeel dat de instandlating door verweerder van de afwijzing van het verzoek door de examencommissie uiteindelijk wel terecht is op basis van de inhoudelijke toelichting die verweerder onder meer tijdens de zitting heeft gegeven. Hierbij is van belang dat verweerder tijdens de zitting heeft toegelicht dat verzoeken die op aangepaste tentaminering zien slechts in bijzondere situaties worden ingewilligd. Van de zijde van het verweerder is tijdens de zitting toegelicht dat de examencommissie geen goede beoordeling heeft kunnen geven van de persoonlijke omstandigheden van appellant, onder meer omdat een doktersverklaring ontbrak. Er was onvoldoende duidelijk wat er met appellant precies aan de hand was, aldus verweerder tijdens de zitting. Naar het oordeel van het College heeft verweerder de examencommissie mogen volgen in zijn standpunt dat appellant niet voldoende feiten en omstandigheden heeft aangedragen om tot het oordeel te kunnen komen dat in zijn geval een aangepaste tentaminering van de onderwijseenheid “Chemische reactorkunde” nodig was. Verder is van belang dat verweerder heeft toegelicht dat de meeste studenten het afleggen van meerdere toetsen, zoals aan de orde was bij de onderwijseenheid “Chemische reactorkunde”, als positief en minder stressvol ervaren. Appellant heeft daar inhoudelijk niets tegen ingebracht. Onder deze omstandigheden ziet het College aanleiding om te bepalen dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing geheel in stand kunnen blijven. Dit betekent dat de afwijzing van het verzoek van appellant om aangepaste tentaminering van de onderwijseenheid “Chemische reactorkunde” rechtmatig is.

2.6. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven van 17 maart 2022;
III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van de vernietigde beslissing geheel in stand blijven;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven in verband met de behandeling van het beroep tot vergoeding van de bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00, (zegge: vijftienhonderdachttien euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Eindhoven aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 (zegge: vijftig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/054**
Rechter(s):	mrs. Daalder, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak:	8 september 2022
Partijen:	appellante en Zuyd Hogeschool
Trefwoorden:	belangen contactpersoon gerechtvaardigde vertrouwen gerechtvaardigde verwachtingen instellingscollegegeld onjuiste informatie wettelijk collegegeld
Artikelen:	WHW: artikel 7.43, eerste lid
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Verweerder heeft zich in de beslissing van 22 maart 2022 op het standpunt gesteld dat appellante mocht vertrouwen op de uitlatingen van de contactpersoon over het collegegeld op 24 juni 2021, ook al was noch de examencommissie noch de contactpersoon ter zake van het collegegeld het bevoegde orgaan. Naar het oordeel van het College heeft verweerder hiermee erkend dat van de zijde van de hogeschool uitlatingen zijn gedaan waaruit appellante in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden dat verweerder haar collegegeld ter hoogte van € 1.048,00 in rekening zou brengen en dat de door de contactpersoon gedane uitlatingen aan verweerder kunnen worden toegerekend. Daarom is bij appellante op 24 juni 2021 het gerechtvaardigd vertrouwen gewekt dat het verschuldigde collegegeld voor de bacheloropleiding Fysiotherapie voor het studiejaar 2021-2022 €1.048,00 zou bedragen. Dat het appellante bij haar inschrijving eind augustus 2021 duidelijk is geworden dat het instellingscollegegeld ter hoogte van € 7.116,00 is verschuldigd, betekent niet dat appellante niet langer een beroep op dat gerechtvaardigd vertrouwen kan doen. Het College kan appellante evenwel niet volgen in haar ter zitting van het College ingenomen standpunt dat bij haar het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat zij de gehele bacheloropleiding Fysiotherapie een collegegeldtarief ten hoogte van het wettelijk collegegeld verschuldigd is. De contactpersoon heeft zich in het e-mailbericht van 24 juni 2021 immers alleen over het verschuldigde bedrag voor het studiejaar 2021-2022 uitgelaten. Het College leest de ter zitting van het College toegelichte beslissing van verweerder van 22 maart 2022 zo, dat verweerder zich daarin op het standpunt heeft gesteld dat aan het gewekte vertrouwen niet kan worden voldaan, omdat dan in strijd met de WHW zou worden gehandeld, het bij appellante in rekening brengen van collegegeld ter hoogte van € 1.048,00 ten koste van het voor de opleiding beschikbare budget en daarmee de kwaliteit van het onderwijs van de opleiding Fysiotherapie zou gaan, en de belangen van appellante niet zwaarwegend genoeg zijn om dit te rechtvaardigen. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich ten onrechte op dit standpunt gesteld. Appellante is ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW niet het wettelijk collegegeld, maar het instellingscollegegeld verschuldigd. Het gewekte vertrouwen ziet echter alleen op de hoogte van het verschuldigde collegegeld, niet op de vraag welk soort collegegeld is verschuldigd. Het is niet in strijd met artikel 7.46 van de WHW om appellante instellingscollegegeld ter hoogte van € 1.048,00 in rekening te brengen. Verweerder moet immers krachtens artikel 7.46, tweede lid, van de WHW zelf de hoogte van het instellingscollegegeld vaststellen, waarbij het instellingscollegegeld ingevolge artikel 7.46, derde lid, van de WHW ten minste het volledig wettelijk collegegeld

bedraagt. Voor het studiejaar 2021-2022 bedraagt het volledig wettelijk collegegeld € 1.048,00. De contactpersoon heeft in het aan appellante gerichte e-mailbericht van 24 juni 2021 een aan verweerder toe te rekenen onjuiste mededeling gedaan over de hoogte van het collegegeld. Deze mededeling betreft een eenmalige en op zichzelf staande toezegging, beperkt tot het studiejaar 2021-2022. Dat de kwaliteit van het onderwijs merkbaar achteruit zou gaan door het gedurende één studiejaar aan één student in rekening brengen van instellingscollegegeld ter hoogte van € 1.048,00 heeft verweerder niet aannemelijk gemaakt. Het is verder evident dat appellante een aanzienlijk financieel belang heeft bij het in rekening brengen van dat bedrag.
Gezien het voorgaande komt het College tot de conclusie dat er geen zwaarder wegende belangen zijn die eraan in de weg staan om het bij appellante gewekte gerechtvaardigde vertrouwen te honoreren.
Het betoog slaagt

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Zuyd Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 augustus 2021 heeft verweerder appellante medegedeeld dat zij voor de bacheloropleiding Fysiotherapie niet het wettelijk collegegeld maar het instellingscollegegeld verschuldigd is en er geen verlaging kan worden toegepast.

Bij beslissing van 22 maart 2022 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 26 augustus 2022, waar appellante, bijgestaan door haar moeder en mr. M.R.A. Arntz, rechtsbijstandverlener te Roermond, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. M.J.M.A. Gulikers en M.H.J.G. de Ruijter, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft in augustus 2020 aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen een bachelorgraad voor de bacheloropleiding Sport, Gezondheid en Management gehaald. In september 2020 is zij aan de Universiteit van Maastricht begonnen met de masteropleiding Human Movement Sciences, waarvoor zij in augustus 2021 een mastergraad heeft gehaald. Tijdens de masteropleiding is zij zich gaan oriënteren op een in het studiejaar 2021-2022 te beginnen opleiding Fysiotherapie. Zij heeft daarover contact gehad met de Hogeschool Zuyd. Tijdens het e-mailcontact dat appellante met de Hogeschool Zuyd had, heeft zij haar contactpersoon, senior docent aan de Academie voor Fysiotherapie en lid van de examencommissie, op 15 juni 2021 gevraagd of hij een indicatie kon geven hoeveel collegegeld zij zou moeten gaan betalen. Daarop heeft de contactpersoon op 24 juni 2021 geantwoord dat het voor het studiejaar 2020-2021 € 2.143,00 was en dat het voor het studiejaar 2021-2022 de helft gaat worden, namelijk € 1.048,00. In het weekend van 28 augustus 2021 heeft appellante zich voor de bacheloropleiding Fysiotherapie ingeschreven. Haar is toen duidelijk geworden dat haar het instellingscollegegeld ter hoogte van € 7.116,00 in rekening wordt gebracht. Zij heeft verweerder vervolgens op 30 augustus 2021 verzocht alsnog het door

de contactpersoon vermelde bedrag toe te passen, omdat zij bij haar handelen op diens uitlatingen heeft vertrouwd en zij financieel niet in staat is de opleiding tegen het hogere bedrag te volgen. Bij de beslissing van 31 augustus 2021 heeft verweerder appellante medegedeeld dat zij niet het wettelijk collegegeld, maar het instellingscollegegeld is verschuldigd, dat het vervelend is dat zij onjuist is geïnformeerd, maar dat er geen verlaging kan worden toegepast. Hiertegen heeft appellante bezwaar gemaakt. Volgens haar hebben de uitlatingen van de contactpersoon bij haar het gerechtvaardigde vertrouwen gewekt dat het verschuldigde collegegeld € 1.048,00 bedraagt. Verweerder heeft de beslissing van 31 augustus 2021 in bezwaar gehandhaafd. Volgens verweerder mocht appellante tot de beslissing van 31 augustus 2021 vertrouwen op de uitlatingen van de contactpersoon over het collegegeld en kan zij niet langer een beroep op die uitlatingen doen. Dat zij door de beslissing van 31 augustus 2021 voor een voldongen feit is gesteld, komt volgens verweerder echter voor haar risico, omdat er ten tijde van haar inschrijving sinds de uitlatingen van 24 juni 2021 geruime tijd was verstreken, het toepasselijke collegegeld niet op voorhand vaststond en zij zelf de keuze heeft gemaakt om zich pas in de laatste dagen van augustus in te schrijven.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij betoogt dat bij haar het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat het collegegeld € 1.048,00 zou bedragen en dat zij op basis van het gewekte vertrouwen heeft gehandeld. Het standpunt van verweerder dat het toepasselijke collegegeld niet op voorhand vaststond is volgens haar in strijd met het standpunt van verweerder dat appellante op de uitlatingen van de contactpersoon mocht vertrouwen. Juist door die uitlatingen bestond er bij haar over het toepasselijke collegegeld geen twijfel meer. Het was voor haar daarom ook niet nodig om zich eerder in te schrijven dan zij heeft gedaan. Daarbij komt dat ze pas in de week van 23 augustus 2021 te horen kreeg dat ze een voldoende voor haar masterscriptie had gehaald. Het was haar pas op dat moment duidelijk dat ze aan de opleiding Fysiotherapie kon beginnen. Door de beslissing van 31 augustus 2021 is zij voor een voldongen feit gesteld, omdat het op dat moment te laat was een andere opleiding te zoeken. Volgens haar is zo een situatie ontstaan waarin de hogeschool de door haar geleden schade moet compenseren.

2.3. Artikel 7.43, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt: “Een student is voor elk studiejaar dat hij door het instellingsbestuur voor een opleiding is ingeschreven, aan de desbetreffende instelling volledig, gedeeltelijk of verlaagd wettelijk collegegeld als bedoeld in de artikelen 7.45 en 7.45a of instellingscollegegeld als bedoeld in artikel 7.46 verschuldigd. Een student die door het instellingsbestuur van de Open Universiteit voor een onderwijseenheid is ingeschreven, is het collegegeld OU, bedoeld in artikel 7.45b, verschuldigd.”
Artikel 7.46, eerste lid, luidt: “Een student die niet voldoet aan de voorwaarden, bedoeld in artikel 7.45a, eerste, tweede en zesde lid, en niet is ingeschreven voor een onderwijseenheid bij de Open Universiteit, is het instellingscollegegeld verschuldigd.”
Het tweede lid luidt: “De hoogte van het instellingscollegegeld wordt door het instellingsbestuur vastgesteld. Het instellingsbestuur kan per opleiding of groep van opleidingen of per groep of groepen studenten een verschillend instellingscollegegeld vaststellen.”
Het derde lid luidt: “Onverminderd artikel 7.3f, bedraagt het instellingscollegegeld ten minste het volledig wettelijk collegegeld, bedoeld in artikel 7.45, eerste lid.”

2.4. Zoals het College heeft overwogen in de uitspraak van 4 maart 2021 in zaak CBHO 2020/184 (www.cbho.nl), is voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de instelling toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en zo ja, hoe het orgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. Verder is vereist dat de toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde orgaan kan worden toegerekend. Dat is het geval indien de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht veronderstellen dat degene die de uitlating deed of de gedraging verrichtte de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of de belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan.

2.5. Verweerder heeft zich in de beslissing van 22 maart 2022 op het standpunt gesteld dat appellante mocht vertrouwen op de uitlatingen van de contactpersoon over het collegegeld op 24 juni 2021, ook al was noch de examencommissie noch de contactpersoon ter zake van het collegegeld het bevoegde orgaan. Naar het oordeel van het College heeft verweerder hiermee erkend dat van de zijde van de hogeschool uitlatingen zijn gedaan waaruit appellante in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht

afleiden dat verweerder haar collegegeld ter hoogte van € 1.048,00 in rekening zou brengen en dat de door de contactpersoon gedane uitlatingen aan verweerder kunnen worden toegerekend. Daarom is bij appellante op 24 juni 2021 het gerechtvaardigd vertrouwen gewekt dat het verschuldigde collegegeld voor de bacheloropleiding Fysiotherapie voor het studiejaar 2021-2022 €1.048,00 zou bedragen. Dat het appellante bij haar inschrijving eind augustus 2021 duidelijk is geworden dat het instellingscollegegeld ter hoogte van € 7.116,00 is verschuldigd, betekent niet dat appellante niet langer een beroep op dat gerechtvaardigd vertrouwen kan doen. Het College kan appellante evenwel niet volgen in haar ter zitting van het College ingenomen standpunt dat bij haar het gerechtvaardigd vertrouwen is gewekt dat zij de gehele bacheloropleiding Fysiotherapie een collegegeldtarief ten hoogte van het wettelijk collegegeld verschuldigd is. De contactpersoon heeft zich in het e-mailbericht van 24 juni 2021 immers alleen over het verschuldigde bedrag voor het studiejaar 2021-2022 uitgelaten.
Het College leest de ter zitting van het College toegelichte beslissing van verweerder van 22 maart 2022 zo, dat verweerder zich daarin op het standpunt heeft gesteld dat aan het gewekte vertrouwen niet kan worden voldaan, omdat dan in strijd met de WHW zou worden gehandeld, het bij appellante in rekening brengen van collegegeld ter hoogte van € 1.048,00 ten koste van het voor de opleiding beschikbare budget en daarmee de kwaliteit van het onderwijs van de opleiding Fysiotherapie zou gaan, en de belangen van appellante niet zwaarwegend genoeg zijn om dit te rechtvaardigen. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich ten onrechte op dit standpunt gesteld. Appellante is ingevolge artikel 7.46, eerste lid, van de WHW niet het wettelijk collegegeld, maar het instellingscollegegeld verschuldigd. Het gewekte vertrouwen ziet echter alleen op de hoogte van het verschuldigde collegegeld, niet op de vraag welk soort collegegeld is verschuldigd. Het is niet in strijd met artikel 7.46 van de WHW om appellante instellingscollegegeld ter hoogte van € 1.048,00 in rekening te brengen. Verweerder moet immers krachtens artikel 7.46, tweede lid, van de WHW zelf de hoogte van het instellingscollegegeld vaststellen, waarbij het instellingscollegegeld ingevolge artikel 7.46, derde lid, van de WHW ten minste het volledig wettelijk collegegeld bedraagt. Voor het studiejaar 2021-2022 bedraagt het volledig wettelijk collegegeld € 1.048,00. De contactpersoon heeft in het aan appellante gerichte e-mailbericht van 24 juni 2021 een aan verweerder toe te rekenen onjuiste mededeling gedaan over de hoogte van het collegegeld. Deze mededeling betreft een eenmalige en op zichzelf staande toezegging, beperkt tot het studiejaar 2021-2022. Dat de kwaliteit van het onderwijs merkbaar achteruit zou gaan door het gedurende één studiejaar aan één student in rekening brengen van instellingscollegegeld ter hoogte van € 1.048,00 heeft verweerder niet aannemelijk gemaakt. Het is verder evident dat appellante een aanzienlijk financieel belang heeft bij het in rekening brengen van dat bedrag.
Gezien het voorgaande komt het College tot de conclusie dat er geen zwaarder wegende belangen zijn die eraan in de weg staan om het bij appellante gewekte gerechtvaardigde vertrouwen te honoreren.
Het betoog slaagt.

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 22 maart 2022 moet worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het tegen de beslissing van 31 augustus 2021 gemaakte bezwaar gegrond te verklaren, die beslissing te herroepen en te bepalen dat verweerder aan appellante voor het studiejaar 2021-2022 instellingscollegegeld ter hoogte van € 1.048,00 in rekening brengt.

2.7. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van verweerder van 22 maart 2022;
III. verklaart het tegen de beslissing van verweerder van 31 augustus 2021 gemaakte bezwaar gegrond;
IV. herroept die beslissing van 31 augustus 2021;
V. bepaalt dat verweerder aan appellante voor het studiejaar 2021-2022 instellingscollegegeld ter hoogte van € 1.048,00 in rekening brengt;
VI. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 22 maart 2022;
VII. veroordeelt verweerder in de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten, waaronder reiskosten, tot een bedrag van € 1.573,77, waarvan € 1.518,00 is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat verweerder aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/056**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	6 oktober 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	accepteren geldigheidsduur schikkingsvoorstel tijdsverloop voortgangstoets
Artikelen:	
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Zelfs al zou het verzoek, zoals appellant betoogt, anders moeten worden geduid dan verweerder heeft gedaan, en als acceptatie van het schikkingsvoorstel inhoudelijk zou worden beoordeeld, dan zou dat naar het oordeel van het College alsnog niet voor toewijzing in aanmerking komen. Daarvoor is het volgende van belang. Het genoemde schikkingsvoorstel, waarbij aan appellant toelating tot een voortgangstoets werd voorgesteld en hij, afhankelijk van de uitkomst, al dan niet zou kunnen worden toegelaten tot de co-schappen, hield verband met zijn verzoek om dispensatie uit 2016. Het schikkingsvoorstel is toen door appellant afgewezen, waarna de procedure is gevolgd die uiteindelijk heeft geleid tot de uitspaak van het College van 19 juli 2017. Dat appellant ten tijde van het schikkingsvoorstel in 2016 geen rechtsbijstandverlener had, was zijn eigen keuze, waarvan de gevolgen naar het oordeel van het College voor zijn risico dienen te komen. Hierbij tekent het College aan dat appellant blijkens het verslag van het schikkingsgesprek in 2016 is gewezen op de mogelijkheid om een advocaat te raadplegen. Ook eventuele onduidelijkheid van de gevolgen van het destijds niet accepteren van het schikkingsvoorstel komt voor risico van appellant. Tijdens de zitting in de thans aan de orde zijnde procedure is gebleken dat aan appellant destijds te kennen is gegeven dat hij, ook als de uitspraak van 19 juli 2017 voor hem ongunstig zou uitpakken, alsnog gebruik kon maken van het schikkingsvoorstel. Het staat echter vast dat appellant na de voor hem ongunstige uitspraak van 19 juli 2017 niet, en ook niet kort erna, alsnog het schikkingsvoorstel heeft aanvaard. Pas jaren later is appellant op het schikkingsvoorstel teruggekomen. Sinds de afwijzing door appellant van het schikkingsvoorstel zijn circa vijf jaar verstreken en is het ook vijf jaar langer geleden dat appellant zijn studieresultaten heeft behaald. Gelet op dit tijdsverloop moest appellant redelijkerwijs begrijpen dat het hem gedane schikkingsvoorstel niet meer gold. Niet is gebleken dat van de zijde van verweerder aan appellant is toegezegd dat hij voor onbepaalde tijd gebruik kon maken van het schikkingsvoorstel. Het College komt hiermee tot de slotsom dat, gezien het grote tijdsverloop, appellant geen rechten meer kan ontlenen aan het schikkingsvoorstel. Dit betekent dat appellant niet hoefde te worden toegelaten tot de voortgangstoets. Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 22 juli 2021 heeft de examencommissie een verzoek van appellant om deel te nemen aan de Voortgangstoets in september 2021 afgewezen.

Bij beslissing, verzonden op 24 maart 2022, heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting, gelijktijdig met zaak CBHO 2022/068, behandeld op 30 september 2022, waar appellant, bijgestaan door [naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande, zijn verschenen. Verder is aan de kant van de universiteit dr. E.A.J.F. Lakke verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft in 1993 een VWO-diploma gehaald. In 1994 heeft hij een propedeusediploma voor de opleiding Geneeskunde behaald. Van de rest van zijn opleiding heeft hij alleen de scriptie niet afgerond, zo heeft hij tijdens de zitting toegelicht.
In 2009 is de geldigheidsduur van de door appellant gemaakte onderwijseenheden van de opleiding Geneeskunde vervallen.
In 2016 heeft appellant om dispensatie verzocht, ter verlenging van de geldigheidsduur van zijn studieresultaten. Dit verzoek is afgewezen. Het administratief beroep van appellant tegen die beslissing is ongegrond verklaard door verweerder. Die beslissing is na de uitspraak van het College van 19 juli 2017 in zaak CBHO 2017/023 (www.cbho.nl) in stand gebleven.
Appellant heeft verzocht om aan de zogenoemde Voortgangstoets te mogen deelnemen in september 2021. Verweerder heeft dit verzoek, in navolging van de examencommissie, aangemerkt als eenzelfde verzoek als het eerdere, afgewezen verzoek om dispensatie. Vanwege het ontbreken van nieuwe feiten is dit verzoek afgewezen, onder verwijzing naar de eerdere afwijzing die tot de uitspraak van 19 juli 2017 heeft geleid. Daarnaast heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, ook een inhoudelijk standpunt ingenomen over het verzoek. Appellant beoogt volgens verweerder met zijn verzoek terug te komen op het schikkingsvoorstel van 24 oktober 2016, dat hem in de procedure die tot de uitspraak van 19 juli 2017 heeft geleid, is gedaan. Verweerder heeft het standpunt ingenomen dat appellant geen rechten meer kan ontlenen aan dat schikkingsvoorstel.
Tijdens de zitting heeft appellant gesteld dat hij graag een voortgangstoets zou willen doen en daarna, eventueel, een passend traject zou willen volgen, om daarna in te stromen in de co-schappen van de masterfase. Hiermee beoogt appellant alsnog zijn opleiding Geneeskunde binnen afzienbare tijd af te ronden.

Beroepsgronden

2.2. Appellant stelt dat zijn verzoek ten onrechte is aangemerkt als eenzelfde verzoek als het eerdere afgewezen verzoek om dispensatie. Volgens appellant is zijn verzoek te beschouwen als een acceptatie van het eerder aan hem aangeboden schikkingsvoorstel. Appellant wijst hierbij erop dat hij ten tijde van het schikkingsvoorstel in 2016 geen rechtsbijstandverlener had, dat de examencommissie nooit heeft gezegd dat het schikkingsvoorstel zou vervallen en dat de examencommissie hem niet duidelijk heeft geïnformeerd over de gevolgen van het niet accepteren van het schikkingsvoorstel.

Beoordeling door het College

2.3. Zelfs al zou het verzoek, zoals appellant betoogt, anders moeten worden geduid dan verweerder heeft gedaan, en als acceptatie van het schikkingsvoorstel inhoudelijk zou worden beoordeeld, dan zou dat naar het oordeel van het College alsnog niet voor toewijzing in aanmerking komen. Daarvoor is het volgende van belang. Het genoemde schikkingsvoorstel, waarbij aan appellant toelating tot een voortgangstoets werd voorgesteld en hij, afhankelijk van de uitkomst, al dan niet zou kunnen worden toegelaten tot de co-schappen, hield verband met zijn verzoek om dispensatie uit 2016. Het schikkingsvoorstel is toen door appellant afgewezen, waarna de procedure is gevolgd die uiteindelijk heeft geleid tot de uitspaak van het College van 19 juli 2017. Dat appellant ten tijde van het schikkingsvoorstel in 2016 geen rechtsbijstandverlener had, was zijn eigen keuze, waarvan de gevolgen naar het oordeel van het College voor zijn risico dienen te komen. Hierbij tekent het College aan dat appellant blijkens het verslag van het schikkingsgesprek in 2016 is gewezen op de mogelijkheid om een advocaat te raadplegen. Ook eventuele onduidelijkheid van de gevolgen van het destijds niet accepteren van het schikkingsvoorstel komt voor risico van appellant. Tijdens de zitting in de thans aan de orde zijnde procedure is gebleken dat aan appellant destijds te kennen is gegeven dat hij, ook als de uitspraak van 19 juli 2017 voor hem ongunstig zou uitpakken, alsnog gebruik kon maken van het schikkingsvoorstel. Het staat echter vast dat appellant na de voor hem ongunstige uitspraak van 19 juli 2017 niet, en ook niet kort erna, alsnog het schikkingsvoorstel heeft aanvaard. Pas jaren later is appellant op het schikkingsvoorstel teruggekomen. Sinds de afwijzing door appellant van het schikkingsvoorstel zijn circa vijf jaar verstreken en is het ook vijf jaar langer geleden dat appellant zijn studieresultaten heeft behaald. Gelet op dit tijdsverloop moest appellant redelijkerwijs begrijpen dat het hem gedane schikkingsvoorstel niet meer gold. Niet is gebleken dat van de zijde van verweerder aan appellant is toegezegd dat hij voor onbepaalde tijd gebruik kon maken van het schikkingsvoorstel. Het College komt hiermee tot de slotsom dat, gezien het grote tijdsverloop, appellant geen rechten meer kan ontlenen aan het schikkingsvoorstel. Dit betekent dat appellant niet hoefde te worden toegelaten tot de voortgangstoets.
Het betoog faalt.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/057**
Rechter(s):	mrs. Borman, Troostwijk en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	21 juli 2022
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit
Trefwoorden:	aangepaste versie advies begeleiding beoordelingscriteria eindversie fair play masterscriptie potentie
Artikelen:	WHW: artikel 7.12c, eerste lid Regels en Richtlijnen: artikel 6
Uitspraak:	Gedeeltelijk gegrond, gedeeltelijk ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Naar het oordeel van het College was de examencommissie niet bevoegd het cijfer 5 voor de masterscriptie te laten herleven. De bevoegdheid om een cijfer vast te stellen ligt ingevolge artikel 7.12c, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met de artikelen 7.11, 7.12 en 7.12b van die wet, immers niet bij de examencommissie, maar bij de examinator. Verweerder had daarom het administratief beroep, voor zover gericht tegen het door de examencommissie laten herleven van het cijfer 5, gegrond moeten verklaren en de beslissing van de examencommissie van 30 juni 2021 in zoverre moeten vernietigen. In zoverre slaagt het betoog. 2.4. Naar het oordeel van het College hoefde verweerder verder niet tot het oordeel te komen dat de beslissing van 30 juni 2021 onzorgvuldig tot stand is gekomen. In de beslissing van 30 juni 2021 heeft de examencommissie toegelicht dat de docenten binnen de kleine sectie Internetrecht van de faculteit inmiddels allen op enige wijze bij het dossier van appellant betrokken zijn geweest en dat zij daarom ten behoeve van een onbevooroordeelde beoordeling heeft besloten de RUG-docent om advies te vragen. Dit geeft blijk van een zorgvuldige besluitvorming. Hierbij is van belang dat door de examencommissie aan te wijzen examinatoren ingevolge artikel 6 van de Regels en Richtlijnen (examenreglement) examencommissie Faculteit der Rechtsgeleerdheid, Vrije Universiteit Amsterdam niet in dienst van de universiteit behoeven te zijn. De examencommissie was niet verplicht over de keuze voor de RUG-docent met appellant te overleggen. Er was voor de examencommissie en verweerder ook geen reden om aan de objectiviteit of de deskundigheid van de RUG-docent te twijfelen. Niet in geschil is immers dat de RUG-docent een op het gebied van het internetrecht deskundige docent is en vanuit die functie ook gewend is als examinator op te treden. Bovendien heeft de examencommissie de voor de masterscriptie relevante afstudeerhandleiding met daarin de beoordelingscriteria naar de RUG-docent gestuurd, zodat zij op basis daarvan kon adviseren over de potentie van de scriptie. Verder moet de RUG-docent gelet op haar functie worden geacht objectief een advies te kunnen geven, zonder daarbij door de haar bekend geworden achtergrondinformatie te worden beïnvloed. De tekst van het advies bevat geen aanwijzing voor het ontbreken van objectiviteit bij de RUG-docent. In zoverre slaagt het betoog niet. 2.5. Verweerder hoefde niet tot het oordeel te komen dat de examencommissie het beginsel van fair play heeft geschonden. Ter uitvoering van de beslissing van verweerder van 19 mei 2021 heeft de

examencommissie de RUG-docent ingeschakeld. Haar advies heeft de examencommissie in de beslissing van 30 juni 2021 overgenomen. Gelet op wat hiervoor in 2.4 is overwogen, is die beslissing in zoverre zorgvuldig tot stand gekomen. Wat appellant heeft aangevoerd leidt niet tot het oordeel dat de examencommissie desondanks op oneerlijke wijze haar gelijk over de potentie van de scriptie heeft proberen te halen.
In zoverre slaagt het betoog evenmin.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 30 juni 2021 heeft de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid appellant medegedeeld dat er geen aanleiding is om hem in de gelegenheid te stellen een aangepaste versie van zijn masterscriptie in te leveren. Verder heeft de examencommissie medegedeeld dat de eerder ingeleverde versie als eindversie blijft gelden en dat de beoordeling een 5 blijft.

Bij beslissing van 19 april 2022 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 30 juni 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voorts is de examencommissie, vertegenwoordigd door haar voorzitter dr. A.R. Neerhof en haar secretaris A.M. de Laaf, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Bij beslissing van 21 oktober 2020 heeft de examinator de masterscriptie van appellant met een 5 beoordeeld. Hiertegen heeft appellant administratief beroep ingesteld. Volgens appellant was de hem geboden begeleiding onvoldoende, gelet op zijn detentie in een penitentiaire inrichting. Een hangende het administratief beroep hierover gevoerd gesprek tussen appellant en de examencommissie heeft geleid tot afspraken over een minnelijke schikking. Omdat de examencommissie de gemaakte afspraken volgens appellant niet nakwam, heeft appellant het administratief beroep doorgezet. Bij beslissing van 19 mei 2021 heeft verweerder dat beroep gegrond verklaard, de beslissing van 21 oktober 2020 vernietigd en bepaald dat de examencommissie alsnog uitvoering geeft aan hetgeen in de minnelijke schikking is overeengekomen door advies in te winnen over de potentie van de door appellant voor beoordeling ingeleverde masterscriptie.
Ter uitvoering van de beslissing van verweerder van 19 mei 2021 heeft de examencommissie een bij de Rijksuniversiteit Groningen werkzame docent IT-recht (hierna: de RUG-docent) gevraagd advies te geven over de potentie van de masterscriptie. Het advies van de RUG-docent luidde dat de scriptie onvoldoende potentie heeft om binnen de in de schikking overeengekomen kaders tot een voldoende resultaat te leiden. Op basis van dit advies heeft de examencommissie appellant bij de beslissing van 30 juni 2021 medegedeeld dat er geen aanleiding is om hem in de gelegenheid te stellen een aangepaste versie van zijn masterscriptie in te leveren. Verder heeft de examencommissie medegedeeld dat de eerder ingeleverde versie als eindversie blijft gelden en dat de beoordeling een 5 blijft. Verweerder heeft het door appellant tegen de beslissing van 30 juni 2021 ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie niet bevoegd was de beoordeling van de masterscriptie te laten herleven. Volgens hem had verweerder de examencommissie opdracht moeten geven een examinator aan te wijzen om opnieuw een beoordeling vast te stellen. Verder betoogt hij dat verweerder heeft miskend dat de beslissing van 30 juni 2021 onzorgvuldig tot stand is gekomen. Hij wijst er hierbij op dat de examencommissie zonder overleg met hem voor de RUG-docent heeft gekozen. Volgens hem was haar advies niet objectief, omdat zij niet gewend is scripties voor de Vrije Universiteit te beoordelen. Verder is haar niet alleen gevraagd advies over de potentie van de scriptie te geven, maar is haar ook allerlei informatie, waaronder de beslissing van verweerder van 19 mei 2021, over de voorgeschiedenis van het geschil gegeven, waardoor bij haar de indruk kan zijn gewekt dat hij een student is die het met geen enkele docent eens is. Voorts betoogt appellant dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie gedurende de gehele procedure het beginsel van fair play heeft geschonden. Hij wijst er hierbij op dat de examencommissie de kwaliteit van zijn scriptie slechter heeft voorgesteld dan het toegekende cijfer rechtvaardigde. Daarnaast heeft de examencommissie bij zowel de eerste als de tweede procedure bij verweerder onjuiste informatie verstrekt en informatie achtergehouden, heeft zij de uitvoering van de opdracht van verweerder niet met appellant afgestemd en vier maanden vertraging veroorzaakt in de tweede procedure bij verweerder. Ook is de examencommissie onzorgvuldig met zijn dossier omgesprongen door de beslissing van verweerder van 19 mei 2021 ongeanonimiseerd naar de RUG-docent te sturen en heeft zij in de beslissing van 30 juni 2021 onbevoegd besloten een vernietigde beoordeling te laten herleven, aldus appellant.

2.3. Naar het oordeel van het College was de examencommissie niet bevoegd het cijfer 5 voor de masterscriptie te laten herleven. De bevoegdheid om een cijfer vast te stellen ligt ingevolge artikel 7.12c, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, gelezen in samenhang met de artikelen 7.11, 7.12 en 7.12b van die wet, immers niet bij de examencommissie, maar bij de examinator. Verweerder had daarom het administratief beroep, voor zover gericht tegen het door de examencommissie laten herleven van het cijfer 5, gegrond moeten verklaren en de beslissing van de examencommissie van 30 juni 2021 in zoverre moeten vernietigen.
In zoverre slaagt het betoog.

2.4. Naar het oordeel van het College hoefde verweerder verder niet tot het oordeel te komen dat de beslissing van 30 juni 2021 onzorgvuldig tot stand is gekomen. In de beslissing van 30 juni 2021 heeft de examencommissie toegelicht dat de docenten binnen de kleine sectie Internetrecht van de faculteit inmiddels allen op enige wijze bij het dossier van appellant betrokken zijn geweest en dat zij daarom ten behoeve van een onbevooroordeelde beoordeling heeft besloten de RUG-docent om advies te vragen. Dit geeft blijk van een zorgvuldige besluitvorming. Hierbij is van belang dat door de examencommissie aan te wijzen examinatoren ingevolge artikel 6 van de Regels en Richtlijnen (examenreglement) examencommissie Faculteit der Rechtsgeleerdheid, Vrije Universiteit Amsterdam niet in dienst van de universiteit behoeven te zijn. De examencommissie was niet verplicht over de keuze voor de RUG-docent met appellant te overleggen. Er was voor de examencommissie en verweerder ook geen reden om aan de objectiviteit of de deskundigheid van de RUG-docent te twijfelen. Niet in geschil is immers dat de RUG-docent een op het gebied van het internetrecht deskundige docent is en vanuit die functie ook gewend is als examinator op te treden. Bovendien heeft de examencommissie de voor de masterscriptie relevante afstudeerhandleiding met daarin de beoordelingscriteria naar de RUG-docent gestuurd, zodat zij op basis daarvan kon adviseren over de potentie van de scriptie. Verder moet de RUG-docent gelet op haar functie worden geacht objectief een advies te kunnen geven, zonder daarbij door de haar bekend geworden achtergrondinformatie te worden beïnvloed. De tekst van het advies bevat geen aanwijzing voor het ontbreken van objectiviteit bij de RUG-docent.
In zoverre slaagt het betoog niet.

2.5. Verweerder hoefde niet tot het oordeel te komen dat de examencommissie het beginsel van fair play heeft geschonden. Ter uitvoering van de beslissing van verweerder van 19 mei 2021 heeft de examencommissie de RUG-docent ingeschakeld. Haar advies heeft de examencommissie in de beslissing van 30 juni 2021 overgenomen. Gelet op wat hiervoor in 2.4 is overwogen, is die beslissing in zoverre zorgvuldig tot stand gekomen. Wat appellant heeft aangevoerd leidt niet tot het oordeel dat de examencommissie desondanks op oneerlijke wijze haar gelijk over de potentie van de scriptie heeft proberen te halen.
In zoverre slaagt het betoog evenmin.

2.6. Het beroep is gegrond, voor zover verweerder heeft nagelaten het administratief beroep, voor zover gericht tegen het door de examencommissie laten herleven van het cijfer 5, gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 30 juni 2021 in zoverre te vernietigen. De beslissing van verweerder van 19 april 2022 moet in zoverre worden vernietigd. Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep, voor zover gericht tegen het door de examencommissie laten herleven van het cijfer 5, gegrond te verklaren en de beslissing van de examencommissie van 30 juni 2021 in zoverre te vernietigen. Inmiddels is de masterscriptie opnieuw door een examinator beoordeeld. Er bestaat daarom geen aanleiding om de examencommissie opdracht te geven een examinator aan te wijzen om opnieuw een beoordeling te verrichten. Voor het overige is het beroep ongegrond.

2.7. Verweerder moet op na te melden wijze in de proceskosten worden veroordeeld.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond, voor zover het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit heeft nagelaten het administratief beroep, voor zover gericht tegen het door de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid laten herleven van het cijfer 5, gegrond te verklaren en de beslissing van 30 juni 2021 in zoverre te vernietigen;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit van 19 april 2022 in zoverre;
III. verklaart het administratief beroep, voor zover gericht tegen het door de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid laten herleven van het cijfer 5, gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid van 30 juni 2021 in zoverre;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde deel van de beslissing van 19 april 2022;
VI. verklaart het beroep voor het overige ongegrond;
VII. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep en het administratief beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 2.600,00 (zegge: tweeduizend zeshonderd euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 (zegge: vijftig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/058**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Drop
Datum uitspraak:	12 oktober 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	bestanden bewijs externe bronnen fraude lettertype online onregelmatigheden plausibel proceskostenvergoeding typegeluiden verklaring wegkijken
Artikelen:	OER: artikel 140
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Voor de toets “Cariologie theorie jaar 2” heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, erop gewezen dat appellante een ander lettertype heeft gebruikt bij een van de gestelde open vragen. Verder heeft appellante veelvuldig niet naar het scherm gekeken. Verweerder heeft erop gewezen dat appellante geen plausibele verklaring heeft gegeven voor de aanwezigheid van het andere lettertype en voor het veelvuldige wegkijken van het scherm. Verder heeft verweerder, met verwijzing naar een screenshot, toegelicht dat er tijdens de online toets een Word-document open stond, wat niet was toegestaan. Het College volgt verweerder in zijn standpunt dat het op de weg van appellante had gelegen om een plausibele verklaring te geven voor de aanwezigheid van het andere lettertype en voor het door haar veelvuldig wegkijken van het scherm. Hierbij merkt het College op dat het enkele wegkijken van een scherm op zichzelf genomen niet gauw voldoende is om de conclusie te kunnen rechtvaardigen dat is gefraudeerd, maar dat in dit geval sprake is van bijkomende omstandigheden, te weten de aanwezigheid van het andere lettertype en het open staan van een Word document. Verweerder mocht zich, in navolging van de examencommissie, alles in samenhang bezien, op het standpunt stellen dat bij de toets “Cariologie theorie jaar 2” sprake is geweest van fraude. Voor de toets “Oncologie en MFP” heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, erop gewezen dat er een telefoon gekoppeld was aan de laptop waarop appellante de toets maakte. Verweerder heeft erop gewezen dat het gebruikmaken van externe bronnen niet is toegestaan. Daarnaast was sprake van een bevroren beeld. Volgens verweerder heeft appellante daar geen redelijke verklaring voor gegeven. Volgens verweerder is er niet gebleken van een technische storing. Het College volgt verweerder in zijn toelichting dat aannemelijk is dat een telefoon gekoppeld was aan de laptop. De stelling van appellante dat er enkel een oplader tijdens de toets gekoppeld was, heeft verweerder, naar het oordeel van het College, niet hoeven volgen, gelet op de overgelegde stukken waarop is te zien dat bestanden geopend waren (LG Flex 2 met mappen). Verweerder mocht zich, in navolging van de examencommissie, gezien het gebruik van een niet toegestane externe bron, op het standpunt stellen dat bij de toets “Oncologie en MFP” sprake is geweest van fraude.

Voor de toets “Mondziekten, kaak en aangezichts-chirurgie” heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, erop gewezen dat appellante steeds wegkeek van het scherm. Tijdens het wegkijken waren typegeluiden te horen, terwijl appellante niet typte op de laptop. Dit duidt op het niet toegestane gebruik van een extern apparaat, aldus verweerder. Volgens verweerder heeft appellante geen plausibele verklaring voor deze gang van zaken gegeven.
Het College stelt vast dat appellante niet heeft kunnen uitleggen hoe het kan dat er typegeluiden waren te horen, terwijl zij niet typte op de laptop. Haar stelling dat zij met een pen op het toetsenbord heeft getikt, heeft verweerder niet plausibel hoeven te vinden. Dit betekent dat verweerder, in navolging van de examencommissie, heeft mogen aannemen dat appellante tijdens de toets gebruik heeft gemaakt van een extern apparaat, wat niet was toegestaan. Het College volgt verder verweerder in zijn standpunt dat het op de weg van appellante had gelegen om een plausibele verklaring te geven voor het door haar veelvuldig wegkijken van het scherm. Hierbij merkt het College op dat het enkele wegkijken van een scherm op zichzelf genomen niet gauw voldoende is om de conclusie te kunnen rechtvaardigen dat is gefraudeerd, maar dat in dit geval sprake is van bijkomende omstandigheden, te weten de genoemde typegeluiden tijdens het wegkijken. Verweerder mocht zich, in navolging van de examencommissie, alles in samenhang bezien, op het standpunt stellen dat bij de toets “Mondziekten, kaak en aangezichts-chirurgie” sprake is geweest van fraude.
De slotsom is dat verweerder zich, in navolging van de examencommissie, bij alle drie de genoemde toetsen op het standpunt mocht stellen dat sprake is geweest van fraude.
De betogen slagen niet.
2.6. Het College stelt, gezien het vorenstaande, vast dat appellante bij drie verschillende toetsen fraude heeft gepleegd. Het College ziet geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de sanctie die aan appellante is opgelegd onevenredig is. Hierbij betrekt het College dat appellante is uitgesloten van deelname aan toetsen voor één onderwijsperiode, zodat haar studievertraging in zoverre beperkt is. Verder is van belang dat, zoals hiervoor al is vermeld, de benadering van de examencommissie, om ten aanzien van de bij drie toetsen gepleegde fraude één beslissing te nemen, op zichzelf gunstig was voor appellante. Indien er per toets een afzonderlijke beslissing was genomen, waren er niet één, maar drie beslissingen genomen en dan had bij de tweede en derde beslissing mogelijk een zwaardere sanctie kunnen worden opgelegd. Dat appellante als gevolg van de besluitvorming die thans voorligt enige studievertraging oploopt, is inherent aan de oplegging van de sanctie en leidt dus niet tot een ander oordeel.
Het betoog slaagt niet.
2.7. Verder overweegt het College dat de beslissing van de examencommissie, zoals in stand gelaten door verweerder, zoals uit hetgeen hiervoor is overwogen voortvloeit, naar inhoud niet onrechtmatig was. In dat opzicht bestond er voor verweerder geen aanleiding om over te gaan tot het toekennen van een proceskostenvergoeding wat betreft de in administratief beroep gemaakte kosten. Voor zover appellante heeft gewezen op het schikkingsaanbod van de examencommissie, stelt het College vast dat appellante dat schikkingsaanbod niet heeft aanvaard. Het College laat daarom in het midden of een proceskostenvergoeding had moeten worden toegekend indien appellante het schikkingsvoorstel wel had aanvaard, aangezien die situatie zich hier niet heeft voorgedaan. Het aanbieden van een schikkingsvoorstel, zonder dat dat is aanvaard, kan

naar het oordeel van het College in ieder geval niet gelijk worden gesteld met een herroeping van de beslissing van de examencommissie. De rechtsgevolgen van de beslissing van de examencommissie, zoals de ongeldigverklaring van de drie toetsen en de uitsluiting van deelname aan toetsen in één onderwijsperiode, zijn immers in stand gebleven. Aangezien van een herroeping van de beslissing van de examencommissie geen sprake is, bestond er ook in dat opzicht voor verweerder geen aanleiding om over te gaan tot toekenning van een proceskostenvergoeding wat betreft de in administratief beroep gemaakte kosten.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 16 februari 2022 heeft de examencommissie van de opleiding Mondzorgkunde wegens door appellante gepleegde fraude drie door appellante gemaakte online toetsen ongeldig verklaard en haar voor één periode van deelname aan toetsen uitgesloten.

Bij beslissing van 11 april 2022 heeft verweerder het door appellante tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 september 2022 waar appellante, bijgestaan door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. P. de Vries, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie zijn L.G. Velthuizen en dr. J.F.M. Scheerman verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Tijdens de door appellante gemaakte online toetsen voor de vakken “Cariologie theorie jaar 2”, “Oncologie en MFP” en “Mondziekten, kaak en aangezichts-chirurgie” zijn er onregelmatigheden geconstateerd. Volgens de examencommissie is op basis hiervan aannemelijk dat appellante heeft gefraudeerd. Zij heeft voor de geconstateerde onregelmatigheden volgens de examencommissie geen redelijke verklaring gegeven.
Verweerder is de examencommissie in haar conclusie gevolgd. Volgens verweerder is het door de handelingen van appellante onmogelijk geweest om een juist oordeel te geven over het kennen en kunnen van appellante als studente.

2.2. De examencommissie heeft aangenomen dat appellante bij de drie genoemde toetsen fraude heeft gepleegd. De examencommissie heeft aanleiding gezien om die drie toetsen in één beslissing mee te nemen. Tijdens de zitting bij het College heeft verweerder toegelicht dat deze benadering op zichzelf gunstig uitpakt voor appellante. Indien er per toets een afzonderlijke beslissing was genomen, waren er niet één, maar drie beslissingen genomen en dan had bij de tweede en derde beslissing een zwaardere sanctie kunnen worden opgelegd, omdat dan aan appellante tegengeworpen had kunnen worden dat er recent

eerder fraude was gepleegd, aldus verweerder. Tijdens de zitting heeft verweerder toegelicht dat de gehanteerde benadering onverlet laat dat er, per afzonderlijke toets beschouwd, steeds voldoende aanleiding is geweest om te concluderen dat appellante heeft gefraudeerd.

Beroepsgronden

2.3. Appellante betoogt dat zij niet heeft gefraudeerd. Volgens haar heeft de examencommissie onvoldoende bewijs geleverd voor het standpunt dat sprake is geweest van fraude. Volgens appellante heeft de examencommissie de omstandigheden die zich bij de verschillende toetsen hebben voorgedaan ten onrechte op één hoop gegooid, terwijl afzonderlijk, per toets, gekeken had moeten worden of de omstandigheden de conclusie dat er is gefraudeerd wel kunnen dragen. De aan haar opgelegde sanctie is volgens haar disproportioneel en zij dreigt studievertraging op te lopen. Verder wijst appellante erop dat haar een schikkingsaanbod is gedaan dat zij niet heeft aanvaard. Uit deze gang van zaken valt volgens appellante af te leiden dat de examencommissie niet meer achter de oorspronkelijke beslissing staat. Een gegrondverklaring van het administratief beroep en toekenning van een proceskostenvergoeding had daarom in de rede gelegen, aldus appellante.

2.4. In de Onderwijs- en Examenregeling van de opleiding Mondzorgkunde staat in artikel 140 het volgende:
“Fraude is het handelen van een student of het nalaten daarvan, waardoor een juist oordeel over zijn kennis, inzicht, vaardigheden, of (beroeps)houding geheel of gedeeltelijk onmogelijk wordt. Het is onder meer, maar niet uitsluitend, fraude als de student:
a. tijdens de toets hulpmiddelen gebruikt die hij niet mag gebruiken; […]”

Beoordeling door het College

2.5. Voor de toets “Cariologie theorie jaar 2” heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, erop gewezen dat appellante een ander lettertype heeft gebruikt bij een van de gestelde open vragen. Verder heeft appellante veelvuldig niet naar het scherm gekeken. Verweerder heeft erop gewezen dat appellante geen plausibele verklaring heeft gegeven voor de aanwezigheid van het andere lettertype en voor het veelvuldige wegkijken van het scherm. Verder heeft verweerder, met verwijzing naar een screenshot, toegelicht dat er tijdens de online toets een Word-document open stond, wat niet was toegestaan.
Het College volgt verweerder in zijn standpunt dat het op de weg van appellante had gelegen om een plausibele verklaring te geven voor de aanwezigheid van het andere lettertype en voor het door haar veelvuldig wegkijken van het scherm. Hierbij merkt het College op dat het enkele wegkijken van een scherm op zichzelf genomen niet gauw voldoende is om de conclusie te kunnen rechtvaardigen dat is gefraudeerd, maar dat in dit geval sprake is van bijkomende omstandigheden, te weten de aanwezigheid van het andere lettertype en het open staan van een Word-document. Verweerder mocht zich, in navolging van de examencommissie, alles in samenhang bezien, op het standpunt stellen dat bij de toets “Cariologie theorie jaar 2” sprake is geweest van fraude.
Voor de toets “Oncologie en MFP” heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, erop gewezen dat er een telefoon gekoppeld was aan de laptop waarop appellante de toets maakte. Verweerder heeft erop gewezen dat het gebruikmaken van externe bronnen niet is toegestaan. Daarnaast was sprake van een bevroren beeld. Volgens verweerder heeft appellante daar geen redelijke verklaring voor gegeven. Volgens verweerder is er niet gebleken van een technische storing.
Het College volgt verweerder in zijn toelichting dat aannemelijk is dat een telefoon gekoppeld was aan de laptop. De stelling van appellante dat er enkel een oplader tijdens de toets gekoppeld was, heeft verweerder, naar het oordeel van het College, niet hoeven volgen, gelet op de overgelegde stukken waarop is te zien dat bestanden geopend waren (LG Flex 2 met mappen). Verweerder mocht zich, in navolging van de examencommissie, gezien het gebruik van een niet toegestane externe bron, op het standpunt stellen dat bij de toets “Oncologie en MFP” sprake is geweest van fraude.
Voor de toets “Mondziekten, kaak en aangezichts-chirurgie” heeft verweerder, in navolging van de examencommissie, erop gewezen dat appellante steeds wegkeek van het scherm. Tijdens het wegkijken waren typegeluiden te horen, terwijl appellante niet typte op de laptop. Dit duidt op het niet toegestane gebruik van een extern apparaat, aldus verweerder. Volgens verweerder heeft appellante geen plausibele verklaring voor deze gang van zaken gegeven.
Het College stelt vast dat appellante niet heeft kunnen uitleggen hoe het kan dat er typegeluiden waren te horen, terwijl zij niet typte op de laptop. Haar stelling dat zij met een pen op het toetsenbord heeft getikt,

heeft verweerder niet plausibel hoeven te vinden. Dit betekent dat verweerder, in navolging van de examencommissie, heeft mogen aannemen dat appellante tijdens de toets gebruik heeft gemaakt van een extern apparaat, wat niet was toegestaan. Het College volgt verder verweerder in zijn standpunt dat het op de weg van appellante had gelegen om een plausibele verklaring te geven voor het door haar veelvuldig wegkijken van het scherm. Hierbij merkt het College op dat het enkele wegkijken van een scherm op zichzelf genomen niet gauw voldoende is om de conclusie te kunnen rechtvaardigen dat is gefraudeerd, maar dat in dit geval sprake is van bijkomende omstandigheden, te weten de genoemde typegeluiden tijdens het wegkijken. Verweerder mocht zich, in navolging van de examencommissie, alles in samenhang bezien, op het standpunt stellen dat bij de toets “Mondziekten, kaak en aangezichts-chirurgie” sprake is geweest van fraude.
De slotsom is dat verweerder zich, in navolging van de examencommissie, bij alle drie de genoemde toetsen op het standpunt mocht stellen dat sprake is geweest van fraude.
De betogen slagen niet.

2.6. Het College stelt, gezien het vorenstaande, vast dat appellante bij drie verschillende toetsen fraude heeft gepleegd. Het College ziet geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de sanctie die aan appellante is opgelegd onevenredig is. Hierbij betrekt het College dat appellante is uitgesloten van deelname aan toetsen voor één onderwijsperiode, zodat haar studievertraging in zoverre beperkt is. Verder is van belang dat, zoals hiervoor al is vermeld, de benadering van de examencommissie, om ten aanzien van de bij drie toetsen gepleegde fraude één beslissing te nemen, op zichzelf gunstig was voor appellante. Indien er per toets een afzonderlijke beslissing was genomen, waren er niet één, maar drie beslissingen genomen en dan had bij de tweede en derde beslissing mogelijk een zwaardere sanctie kunnen worden opgelegd. Dat appellante als gevolg van de besluitvorming die thans voorligt enige studievertraging oploopt, is inherent aan de oplegging van de sanctie en leidt dus niet tot een ander oordeel.
Het betoog slaagt niet.

2.7. Verder overweegt het College dat de beslissing van de examencommissie, zoals in stand gelaten door verweerder, zoals uit hetgeen hiervoor is overwogen voortvloeit, naar inhoud niet onrechtmatig was. In dat opzicht bestond er voor verweerder geen aanleiding om over te gaan tot het toekennen van een proceskostenvergoeding wat betreft de in administratief beroep gemaakte kosten. Voor zover appellante heeft gewezen op het schikkingsaanbod van de examencommissie, stelt het College vast dat appellante dat schikkingsaanbod niet heeft aanvaard. Het College laat daarom in het midden of een proceskostenvergoeding had moeten worden toegekend indien appellante het schikkingsvoorstel wel had aanvaard, aangezien die situatie zich hier niet heeft voorgedaan. Het aanbieden van een schikkingsvoorstel, zonder dat dat is aanvaard, kan naar het oordeel van het College in ieder geval niet gelijk worden gesteld met een herroeping van de beslissing van de examencommissie. De rechtsgevolgen van de beslissing van de examencommissie, zoals de ongeldigverklaring van de drie toetsen en de uitsluiting van deelname aan toetsen in één onderwijsperiode, zijn immers in stand gebleven. Aangezien van een herroeping van de beslissing van de examencommissie geen sprake is, bestond er ook in dat opzicht voor verweerder geen aanleiding om over te gaan tot toekenning van een proceskostenvergoeding wat betreft de in administratief beroep gemaakte kosten.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling wat betreft de in beroep bij het College gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/059**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	11 juli 2022
Partijen:	appellante en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	ingangseisen ontheffing persoonlijke omstandigheden stage studeerbaar programma
Artikelen:	
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Niet in geschil is dat appellante niet voldoet aan de ingangseisen om stage te mogen lopen. In geschil is of de examencommissie in de situatie van appellante aanleiding had moeten zien om haar ontheffing te verlenen van deze ingangseisen. Verweerder heeft in zijn beslissing alsook ter zitting van het College toegelicht dat de ingangseis van minimaal 40 studiepunten van de hoofdfase voor het mogen starten met de derdejaars stage tot stand is gekomen in nauw onderling overleg tussen de opleiding Social Work en het werkveld. De achtergrond van de ingangseis is dat stagebedrijven studenten op stage krijgen die beschikken over een bepaald niveau aan kennis en vaardigheden met betrekking tot het werk van een social worker. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat stagebedrijven daarop moeten kunnen rekenen. Verweerder heeft zich in het licht hiervan op het standpunt mogen stellen dat alleen op grond van zwaarwegende redenen kan worden afgeweken van deze ingangseis. Het College is met verweerder van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellante aangevoerde redenen onvoldoende zwaarwegend zijn. De studievertraging die appellante mogelijk zal oplopen, is beperkt tot maximaal een half jaar en er is een studeerbaar programma voor appellante. Hoewel het College zich goed kan voorstellen dat studievertraging voor appellante niet wenselijk is, is deze vertraging niet zo ernstig dat die een afwijking van de ingangseis rechtvaardigt. Het College overweegt voorts dat de examencommissie bij haar beslissing niet gehouden was het advies van de studentendecaan op te volgen. In het advies van de studentendecaan is ook vermeld dat daaraan geen rechten mogen worden ontleend. Bovendien heeft verweerder gemotiveerd uiteengezet, dat de studentendecaan niet op de hoogte was van het feit dat er voor appellante een studeerbaar programma was. Bij het advies is dan ook geen acht geslagen op alle van belang zijnde omstandigheden, zodat aan het advies niet de door appellante voorgestane waarde kan worden toegekend. Het College overweegt verder dat de omstandigheid dat appellante al met de stage was begonnen niet maakt dat de afwijzing van het verzoek onevenredig is. Appellante heeft er zelf voor gekozen om met de stage te beginnen, terwijl er nog geen goedkeuring door de examencommissie was gegeven. Deze omstandigheid komt daarom voor haar risico. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 februari 2022 heeft de examencommissie van de Faculteit Social Work & Educatie het verzoek van appellante om haar ontheffing te verlenen van de ingangseisen van de stage afgewezen.

Bij beslissing van 8 april 2022 heeft verweerder het daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juli 2022, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door drs. M.L. Mes en mr. C.A.M. Tiel, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante zit in het derde studiejaar van haar opleiding Social Work. Onderdeel van deze opleiding is het volgen van een stage in het tweede semester van het derde jaar. Een student mag aan een stage beginnen als aan een aantal ingangseisen is voldaan. Deze ingangseisen houden in:
1. een behaalde propedeuse;
2. 40 studiepunten uit hoofdfase 1 (inclusief de vakken Professionele ontwikkeling en praktijkleren jaar 2 + Hbo skills) zijn behaald, waarbij de studiepunten voor een minor niet meetellen;
3. het voortraject in OnStage is geheel doorlopen, dat wil zeggen: er is een goedgekeurde stageaanvraag en de stageovereenkomst is via OnStage geüpload.

2.2. Omdat appellante niet aan de tweede ingangseis voldoet, omdat zij 29 studiepunten heeft behaald, heeft zij op 24 januari 2022 de examencommissie verzocht om haar ontheffing te verlenen van deze eis, zodat zij aan haar stage kon beginnen. Ter toelichting op haar verzoek heeft zij meegedeeld dat zij door een tweetal ongevallen in de zomer van 2021 een hersentrauma heeft opgelopen, dat ze hierdoor niet optimaal gebruik heeft kunnen maken van de toetsweken, dat ze slechts 6 studiepunten tekort komt en dat ze alles heeft besproken met de studentendecaan. Appellante is vervolgens op 7 februari 2022 begonnen met de derdejaars stage. Op dat moment had de examencommissie nog geen beslissing genomen op haar verzoek om ontheffing.

2.3. Bij beslissing van 15 februari 2022 heeft de examencommissie het verzoek van appellante afgewezen. De examencommissie heeft hieraan ten grondslag gelegd dat een verzoek alleen wordt gehonoreerd indien een student daarbij een aanmerkelijk belang heeft. Onder aanmerkelijk belang wordt verstaan dat de student grote vertraging oploopt indien de student geen ontheffing van de ingangseis aangeboden krijgt. In de situatie van appellante is dat niet het geval. Volgens de examencommissie komt appellante 11 studiepunten tekort om aan haar stage te mogen beginnen. Zonder de ontheffing is er voor appellante nog steeds een studeerbaar programma, het zogeheten 7-6-8 traject, waarbij zij hoogstens een half jaar studievertraging zal oplopen.
Bij beslissing van 8 april 2022 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

2.4. Appellante betoogt dat verweerder de beslissing van de examencommissie ten onrechte in stand heeft gelaten. Zij voert aan dat verweerder niet heeft onderkend dat de examencommissie een onjuiste belangenafweging heeft gemaakt. Zij wijst erop dat met de door haar voorgestelde invulling van het studieprogramma de ontstane studievertraging zal worden ingelopen. De stelling van verweerder dat dit niet realistisch is, is niet met een advies van de studentendecaan onderbouwd. Dat er zwaarwegende argumenten aan het verzoek ten grondslag liggen, is volgens appellante evident. Zij heeft buiten haar schuld om studievertraging opgelopen en wil trachten die in te lopen. Juist door stage te lopen kan haar studievertraging enigszins worden beperkt. Volgens appellante rechtvaardigen de door haar aangevoerde persoonlijke omstandigheden een toewijzing van het verzoek. Appellante voert ook aan dat de afwijzing van haar verzoek onvoldoende is gemotiveerd. Zij wijst erop dat de studentendecaan positief heeft geadviseerd op haar verzoek. De stelling van verweerder dat dit advies anders zou luiden als de studentendecaan op de hoogte was van het aangepaste studieprogramma is niet onderbouwd. Indien verweerder van het advies had willen afwijken, had het voor de hand gelegen dat informatie bij de studentendecaan zou zijn opgevraagd, hetgeen niet is gebeurd. Appellante voert ten slotte aan dat de afwijzing van haar verzoek onevenredig is, onder meer gelet op de omstandigheid dat zij al met de stage was begonnen.

2.5. Niet in geschil is dat appellante niet voldoet aan de ingangseisen om stage te mogen lopen. In geschil is of de examencommissie in de situatie van appellante aanleiding had moeten zien om haar ontheffing te verlenen van deze ingangseisen.
Verweerder heeft in zijn beslissing alsook ter zitting van het College toegelicht dat de ingangseis van minimaal 40 studiepunten van de hoofdfase voor het mogen starten met de derdejaars stage tot stand is gekomen in nauw onderling overleg tussen de opleiding Social Work en het werkveld. De achtergrond van de ingangseis is dat stagebedrijven studenten op stage krijgen die beschikken over een bepaald niveau aan kennis en vaardigheden met betrekking tot het werk van een social worker. Verweerder heeft ter zitting van het College toegelicht dat stagebedrijven daarop moeten kunnen rekenen. Verweerder heeft zich in het licht hiervan op het standpunt mogen stellen dat alleen op grond van zwaarwegende redenen kan worden afgeweken van deze ingangseis.
Het College is met verweerder van oordeel dat de examencommissie zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellante aangevoerde redenen onvoldoende zwaarwegend zijn. De studievertraging die appellante mogelijk zal oplopen, is beperkt tot maximaal een half jaar en er is een studeerbaar programma voor appellante. Hoewel het College zich goed kan voorstellen dat studievertraging voor appellante niet wenselijk is, is deze vertraging niet zo ernstig dat die een afwijking van de ingangseis rechtvaardigt. Het College overweegt voorts dat de examencommissie bij haar beslissing niet gehouden was het advies van de studentendecaan op te volgen. In het advies van de studentendecaan is ook vermeld dat daaraan geen rechten mogen worden ontleend. Bovendien heeft verweerder gemotiveerd uiteengezet, dat de studentendecaan niet op de hoogte was van het feit dat er voor appellante een studeerbaar programma was. Bij het advies is dan ook geen acht geslagen op alle van belang zijnde omstandigheden, zodat aan het advies niet de door appellante voorgestane waarde kan worden toegekend. Het College overweegt verder dat de omstandigheid dat appellante al met de stage was begonnen niet maakt dat de afwijzing van het verzoek onevenredig is. Appellante heeft er zelf voor gekozen om met de stage te beginnen, terwijl er nog geen goedkeuring door de examencommissie was gegeven. Deze omstandigheid komt daarom voor haar risico.
Het voorgaande leidt tot de conclusie dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/060**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	19 juli 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden:	automatische uitschrijving hertentamen nakijken toetskans zekerheid
Artikelen:	OER: artikel 4.7 OER: artikel 4.10
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College kon van appellant worden verwacht dat hij zich voor afloop van de inschrijfperiode op 15 december 2021 voor het hertentamen inschreef. Dat inschrijving door de student nodig is om aan een herkansing te mogen deelnemen, volgt uit artikel 4.7 van de OER. Dat de student zelf voor inschrijving verantwoordelijk is, wordt benadrukt in artikel 4.3.3. van de Studiegids. Zoals de examencommissie bij verweerder heeft toegelicht, krijgt elke student via MyHU bovendien meerdere keren bericht over de wijze waarop inschrijvingen zijn geregeld en staan er op Ask-HU op de pagina Toetsinschrijving/toetsuitschrijving verschillende informatie-items, waaronder ‘wanneer inschrijven voor een toets’, ‘Zelf verantwoordelijk voor inschrijving’ en ‘Schrijf je bij voorbaat in voor je herkansingen!’. De tekst bij dat laatste item luidt: ‘Schrijf je bij voorbaat in voor je herkansingen! (Voldoende eerste kans = automatisch uitgeschreven voor herkansing) Je hoeft voor het inschrijven voor een herkansing niet te wachten op het resultaat van je eerste kans. Je kunt je al voor de zekerheid inschrijven voor je herkansingen. Haal je een voldoende voor de eerste toetsgelegenheid, dan word je namelijk automatisch uitgeschreven voor de herkansing.’ Dat de inschrijfverplichting niet geldt in een geval als dit, waarbij de uitslag van de eerste tentamenkans nog niet bekend is gemaakt voor het einde van de inschrijfperiode voor de herkansing, blijkt geenszins uit de hiervoor vermelde bepalingen en informatie. Appellant kon er dus zowel via de officiële regelingen als via de informele informatievoorziening van de hogeschool van op de hoogte zijn dat hij zich voor het hertentamen diende in te schrijven. Verweerder heeft daarom terecht de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Daarbij heeft verweerder er in de beslissing van 11 april 2022 terecht op gewezen dat bij appellant geen sprake is van persoonlijke omstandigheden waardoor hij zich niet tijdig heeft kunnen inschrijven. Verweerder heeft ook terecht in aanmerking genomen dat het gemiste hertentamen niet aan afstuderen in het lopende studiejaar in de weg hoeft te staan, omdat de examencommissie een extra toetskans kan toekennen als één niet gehaald vak aan afstuderen in de weg staat. De beslissing van de examencommissie heeft in zoverre geen onevenredige gevolgen voor appellant. Dat appellant voor een extra toetskans leerinspanningen moet verrichten acht het College evenmin onevenredig. Dat de belangen van de hogeschool niet gediend zouden zijn bij het toekennen van een extra toetskans kan appellant niet baten, omdat het aan de hogeschool is om te bepalen hoe zij haar middelen besteedt. Verweerder heeft ter zitting van het College ook toegelicht dat bij het

opstellen van de regels is ingecalculeerd dat nu en dan extra toetsopgaven zullen moeten worden gemaakt.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 januari 2022 heeft de examencommissie van het Institute for People & Business een verzoek van appellant om voor het hertentamen van het mastervak Open vragen casuïstiek van de cursus Data-Driven Decison Making (hierna: het hertentamen) te worden ingeschreven, afgewezen.

Bij beslissing van 11 april 2022 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 juni 2022, waar appellant en verweerder, vertegenwoordigd door J. Kroon, secretaris van verweerder, zijn verschenen. Voor de examencommissie is haar voorzitter A. Ras verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op 24 januari 2022 heeft appellant de examencommissie verzocht om voor het hertentamen, dat op 31 januari 2022 werd afgenomen, te worden ingeschreven. De examencommissie heeft het verzoek bij de beslissing van 25 januari 2022 afgewezen, omdat de deadline voor inschrijving ruim is verstreken. De inschrijfperiode voor het hertentamen liep van 1 juli tot en met 15 december 2021. Dat het resultaat van de door appellant benutte eerste tentamenkans tijdens de inschrijfperiode nog niet bekend was, is volgens de examencommissie geen aanleiding om appellant toch voor het hertentamen in te schrijven. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat er geen rekening mee is gehouden dat de examinator, door niet tijdig het resultaat van de eerste tentamenkans na te kijken, artikel 4.10 van de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) niet heeft nageleefd. De vertraging bij het nakijken was volgens hem het gevolg van een fout in het tentamen, waardoor de examencommissie opnieuw naar de normering moest kijken. Het cijfer is hem op 23 december 2021 informeel medegedeeld en pas op 7 februari 2022 officieel bekend gemaakt in Osiris. In de bijna vier jaar dat hij aan de hogeschool heeft gestudeerd, heeft hij niet eerder meegemaakt dat een examinator te laat was met nakijken en er hierdoor problemen ontstonden met de inschrijving voor de herkansing. Hij wist niet dat hij zich onder deze omstandigheden voor het hertentamen moest inschrijven. Omdat het om een éénjarige masteropleiding gaat, is het voor hem geen optie om het tentamen het volgende studiejaar opnieuw af te leggen. Verder betoogt hij dat de mogelijkheid dat de examencommissie nog een extra toetskans zal toekennen als de

studievoortgang in gevaar is, hem onvoldoende tegemoet komt. Met het leren voor een derde kans gaat veel tijd verloren, terwijl hij het hertentamen zonder veel tijdverlies had kunnen afleggen. Verder betoogt hij dat het niet in het belang van de hogeschool was om hem niet aan het hertentamen te laten deelnemen, omdat voor een eventuele extra kans extra opgaven moeten worden gemaakt. In dit kader wijst hij op een verklaring van de examinator van 8 juni 2022, waarin de examinator dit standpunt van appellant onderschrijft.

2.3. Artikel 4.7 van de OER luidt: “Als je je voor een cursus inschrijft, word je automatisch ingeschreven voor de eerstvolgende toets of deeltoetsen. In alle andere gevallen is het je eigen verantwoordelijkheid om je op tijd voor de toets in te schrijven. Zonder geldige inschrijving kun je niet deelnemen aan de toets. Inschrijven voor een toets doe je via Osiris. Op Ask-HU en in de studiegids vind je de inschrijftermijnen. Sta je ingeschreven voor een toets maar neem je daar niet aan deel, dan ben je een van je twee jaarlijkse toetskansen kwijt. Om die reden kun je je tot de uiterste inschrijfdatum weer uitschrijven, zodat je geen toetskans verspeelt. Je kunt deze toetskans later in het studiejaar alsnog gebruiken voor een ingeroosterd toetsmoment, maar de opleiding is niet verplicht om voor jou een nieuw toetsmoment te organiseren.”
Artikel 4.10 luidt: “Je krijgt je beoordeling binnen vijftien werkdagen nadat je de toets hebt gemaakt door middel van registratie in Osiris. Een uitzondering geldt voor toetsen van Nederlandse Gebarentaal en Tolkvaardigheden die groepsgewijs op video worden opgenomen. Daarvoor is de termijn namelijk vijfentwintig werkdagen.
Bij een mondelinge toets wordt de beoordeling op de dag van de toets meegedeeld en binnen vijftien werkdagen in Osiris ingevoerd.
Ten gevolge van de regeringsmaatregelen omtrent COVID-19 kan het voorkomen dat ten gevolge van de aangepaste toetsing, de nakijktermijn van 15 werkdagen niet kan worden nagekomen. Indien dat het geval is, word je hierover tijdig door de opleiding geïnformeerd, waarbij de opleiding je tevens informeert over het tijdstip waarop de beoordeling uiterlijk aan jou bekend wordt gemaakt.”

Paragraaf 4.3.3 van de toepasselijke Studiegids (hierna: de Studiegids) luidt: “Deelname aan toetsen is alleen mogelijk als je hiervoor tijdig bent ingeschreven in OSIRIS (www.osiris.hu.nl). Je bent hier zelf verantwoordelijk voor. Controleer dus altijd of je bent ingeschreven. Als je niet correct bent ingeschreven, heb je geen toegang tot de toets.
[…]
Zoals hierboven beschreven, ben je als student zelf verantwoordelijk voor het je tijdig inschrijven voor een toetsmogelijkheid. Verzoeken tot na-inschrijving voor toetsen worden in principe dan ook niet in behandeling genomen door de examencommissie. Bij een verzoek voor een na-inschrijving zal de examencommissie je verwijzen naar de eerstvolgende toetsmogelijkheid verderop in het huidige cursusjaar, of naar de mogelijkheden in het volgende cursusjaar. Alleen indien je je wegens aantoonbare en door een decaan ondersteunde persoonlijke omstandigheden niet hebt kunnen inschrijven voor een toetsmogelijkheid, neemt de examencommissie je verzoek in behandeling. Het verzoek dient wel tijdig te worden ingediend bij de examencommissie, aangezien de doorlooptijd van verzoeken drie weken kan bedragen.
[…]
Indien je de toets al een keer hebt gedaan en zonder een extra toetskans minimaal drie maanden studievertraging
oploopt, kan de examencommissie op verzoek daartoe een extra toetskans toewijzen.
[…]”

2.4. Naar het oordeel van het College kon van appellant worden verwacht dat hij zich voor afloop van de inschrijfperiode op 15 december 2021 voor het hertentamen inschreef. Dat inschrijving door de student nodig is om aan een herkansing te mogen deelnemen, volgt uit artikel 4.7 van de OER. Dat de student zelf voor inschrijving verantwoordelijk is, wordt benadrukt in artikel 4.3.3. van de Studiegids. Zoals de examencommissie bij verweerder heeft toegelicht, krijgt elke student via MyHU bovendien meerdere keren bericht over de wijze waarop inschrijvingen zijn geregeld en staan er op Ask-HU op de pagina Toetsinschrijving/toetsuitschrijving verschillende informatie-items, waaronder ‘wanneer inschrijven voor een

toets', 'Zelf verantwoordelijk voor inschrijving' en 'Schrijf je bij voorbaat in voor je herkansingen!'. De tekst bij dat laatste item luidt: 'Schrijf je bij voorbaat in voor je herkansingen! (Voldoende eerste kans = automatisch uitgeschreven voor herkansing) Je hoeft voor het inschrijven voor een herkansing niet te wachten op het resultaat van je eerste kans. Je kunt je al voor de zekerheid inschrijven voor je herkansingen. Haal je een voldoende voor de eerste toetsgelegenheid, dan word je namelijk automatisch uitgeschreven voor de herkansing.' Dat de inschrijfverplichting niet geldt in een geval als dit, waarbij de uitslag van de eerste tentamenkans nog niet bekend is gemaakt voor het einde van de inschrijfperiode voor de herkansing, blijkt geenszins uit de hiervoor vermelde bepalingen en informatie. Appellant kon er dus zowel via de officiële regelingen als via de informele informatievoorziening van de hogeschool van op de hoogte zijn dat hij zich voor het hertentamen diende in te schrijven. Verweerder heeft daarom terecht de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Daarbij heeft verweerder er in de beslissing van 11 april 2022 terecht op gewezen dat bij appellant geen sprake is van persoonlijke omstandigheden waardoor hij zich niet tijdig heeft kunnen inschrijven. Verweerder heeft ook terecht in aanmerking genomen dat het gemiste hertentamen niet aan afstuderen in het lopende studiejaar in de weg hoeft te staan, omdat de examencommissie een extra toetskans kan toekennen als één niet gehaald vak aan afstuderen in de weg staat. De beslissing van de examencommissie heeft in zoverre geen onevenredige gevolgen voor appellant. Dat appellant voor een extra toetskans leerinspanningen moet verrichten acht het College evenmin onevenredig. Dat de belangen van de hogeschool niet gediend zouden zijn bij het toekennen van een extra toetskans kan appellant niet baten, omdat het aan de hogeschool is om te bepalen hoe zij haar middelen besteedt. Verweerder heeft ter zitting van het College ook toegelicht dat bij het opstellen van de regels is ingecalculeerd dat nu en dan extra toetsopgaven zullen moeten worden gemaakt.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/068**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	6 oktober 2022
Partijen:	appellant en Universiteit Leiden
Trefwoorden:	civiele effect geldigheidsduur hardheidsclausule persoonlijke omstandigheden tijdsverloop toelatingsprocedure verlenging
Artikelen:	Regeling inschrijving, College- en Examengeld 2021-2022 : artikel 15
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast, en dit is ook niet in geschil, dat appellant niet voldeed aan verschillende voorwaarden voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde per 1 september 2021. Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder de hardheidsclausule had moeten toepassen en hem toch had moeten toelaten tot de bacheloropleiding. Hierover overweegt het College het volgende. Het College stelt vast dat vanuit de examencommissie aan appellant op 19 augustus 2021 een e-mail is gezonden waarin het Admission Office te kennen heeft gegeven dat appellant kon worden ingeschreven als eerstejaars bachelorstudent. Verweerder heeft hierover terecht opgemerkt in de bestreden beslissing dat dit een ongelukkige gang van zaken is, maar dat de examencommissie niet bevoegd was om over de toelating te beslissen, zodat appellant om die reden aan de e-mail geen gerechtvaardigde verwachtingen kon ontlenen. Daarbij komt dat, anders dan appellant stelt, ook geen sprake was van een “opdracht” om appellant in te schrijven. De e-mail had veeleer de strekking dat de examencommissie er geen bezwaar tegen had dat appellant zou worden ingeschreven. Daarom leidt de verwijzing van appellant naar de e-mail niet tot de conclusie dat verweerder de hardheidsclausule had moeten toepassen. Over de door hem gemaakte belangenafweging heeft verweerder opgemerkt dat de opleiding die appellant in 1994 heeft gevolgd niet meer bestaat en dat appellant voor die opleiding geen diploma meer kan halen. Inmiddels is veel tijd verstreken en de laatste studieresultaten door appellant zijn ongeveer 16 jaar geleden behaald, aldus verweerder. Appellant is destijds weliswaar ver gekomen met zijn opleiding, maar de kennis die appellant heeft opgedaan, kan gezien het grote tijdsverloop niet meer als toereikend worden aangemerkt. Appellant komt volgens verweerder mede gezien dit tijdsverloop niet in aanmerking voor toepassing van de hardheidsclausule, waarbij verweerder ook heeft gewezen op zijn verantwoordelijkheid bij de afgifte van diploma’s voor de opleiding geneeskunde vanwege het civiele effect ervan. In het licht hiervan heeft verweerder naar het oordeel van het College in de persoonlijke omstandigheden van appellant geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen. Wat betreft het schikkingsvoorstel uit 2016, dat appellant is gedaan in het kader van de procedure die tot de uitspraak van 19 juli 2017 heeft geleid, overweegt het College dat appellant hieraan thans geen rechten meer kan ontlenen. Daartoe verwijst het College naar de uitspraak van heden in zaak CBHO 2022/056, waarin dit oordeel is gegeven en gemotiveerd. Voor het overige stelt het College vast dat alle relevante belangen en omstandigheden door verweerder zijn betrokken bij de afweging of de hardheidsclausule diende te worden toegepast. Het College is van

oordeel dat verweerder mocht concluderen dat de hardheidsclausule niet hoefde te worden toegepast.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 augustus 2021 heeft verweerder een verzoek van appellant om per 1 september 2021 te worden ingeschreven voor de bacheloropleiding Geneeskunde afgewezen.

Bij beslissing van 31 maart 2022 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep, gelijktijdig met zaak CBHO 2022/056, ter zitting behandeld op 30 september 2022, waar appellant, bijgestaan door [naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande. Verder is aan de kant van de universiteit dr. E.A.J.F. Lakke verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft in 1993 een VWO-diploma gehaald. In 1994 heeft hij een propedeusediploma voor de opleiding Geneeskunde behaald. Van de rest van zijn opleiding heeft hij alleen de scriptie niet afgerond, zo heeft hij tijdens de zitting toegelicht.
In 2009 is de geldigheidsduur van de door appellant gemaakte onderwijseenheden van de opleiding Geneeskunde vervallen.
In 2016 heeft appellant om dispensatie verzocht, ter verlenging van de geldigheidsduur van zijn studieresultaten. Dit verzoek is afgewezen. Het administratief beroep van appellant tegen die beslissing is ongegrond verklaard door het college van beroep voor de examens van de universiteit. Die beslissing is na de uitspraak van het College van 19 juli 2017 in zaak CBHO 2017/023 in stand gebleven.
Op 26 augustus 2021 heeft appellant verzocht om voor de bacheloropleiding Geneeskunde te worden ingeschreven per 1 september 2021. Verweerder heeft dit verzoek afgewezen en die afwijzing in bezwaar gehandhaafd. Aan die beslissing heeft verweerder meerdere redenen ten grondslag gelegd. Allereerst heeft verweerder erop gewezen dat appellant onvoldoende vooropleiding heeft genoten en verder zijn de studieresultaten van de voorheen door appellant gevolgde opleiding Geneeskunde niet meer geldig. Verder heeft verweerder erop gewezen dat appellant zich te laat, namelijk na de deadline van 15 januari 2021, heeft aangemeld. Voorts heeft verweerder appellant tegengeworpen dat hij niet heeft deelgenomen aan de Selectie & Plaatsing, wat een verplicht onderdeel is van de toelatingsprocedure. Hierom voldoet appellant volgens verweerder niet aan de toelatingsvoorwaarden voor de bacheloropleiding Geneeskunde. Verweerder heeft verder geen aanleiding gezien om de hardheidsclausule toe te passen.

2.1.1. In de Regeling inschrijving, College- en Examengeld studiejaar 2021-2022 is, onder meer, bepaald dat een betrokkene verplicht is om zich uiterlijk op 15 januari 23:59 uur aan te melden in Studielink. Verder komt uit die Regeling onder meer naar voren dat voor een eerste inschrijving een bewijs van voldoende

vooropleiding is vereist.
In artikel 15 van de Regeling is een hardheidsclausule opgenomen, die als volgt luidt:
“Indien toepassing van deze regeling leidt tot onbillijkheden van overwegende aard kan de betrokkene of de student een verzoek indienen om af te wijken van het bepaalde in deze regeling van vanwege uitzonderlijke persoonlijke omstandigheden of aantoonbare onderwijskundige overmacht.”

Beroepsgronden

2.2. Appellant kan zich niet met de beslissing van verweerder verenigen. Hij meent dat verweerder de hardheidsclausule had moeten toepassen. Hij wijst op de persoonlijke omstandigheden die hem jarenlang studievertraging hebben gekost. Verder heeft de examencommissie volgens appellant de indruk gewekt dat hij met de opleiding zou kunnen beginnen. Appellant wijst erop dat hij, behalve de scriptie, zijn studie in het verleden bijna had afgerond. Ook wijst appellant op het feit dat hem een schikkingsvoorstel is gedaan, dat hij heeft geaccepteerd.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt vast, en dit is ook niet in geschil, dat appellant niet voldeed aan verschillende voorwaarden voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde per 1 september 2021. Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder de hardheidsclausule had moeten toepassen en hem toch had moeten toelaten tot de bacheloropleiding. Hierover overweegt het College het volgende.
Het College stelt vast dat vanuit de examencommissie aan appellant op 19 augustus 2021 een e-mail is gezonden waarin het Admission Office te kennen heeft gegeven dat appellant kon worden ingeschreven als eerstejaars bachelorstudent. Verweerder heeft hierover terecht opgemerkt in de bestreden beslissing dat dit een ongelukkige gang van zaken is, maar dat de examencommissie niet bevoegd was om over de toelating te beslissen, zodat appellant om die reden aan de e-mail geen gerechtvaardigde verwachtingen kon ontlenen. Daarbij komt dat, anders dan appellant stelt, ook geen sprake was van een “opdracht” om appellant in te schrijven. De e-mail had veeleer de strekking dat de examencommissie er geen bezwaar tegen had dat appellant zou worden ingeschreven. Daarom leidt de verwijzing van appellant naar de e-mail niet tot de conclusie dat verweerder de hardheidsclausule had moeten toepassen.
Over de door hem gemaakte belangenafweging heeft verweerder opgemerkt dat de opleiding die appellant in 1994 heeft gevolgd niet meer bestaat en dat appellant voor die opleiding geen diploma meer kan halen. Inmiddels is veel tijd verstreken en de laatste studieresultaten door appellant zijn ongeveer 16 jaar geleden behaald, aldus verweerder. Appellant is destijds weliswaar ver gekomen met zijn opleiding, maar de kennis die appellant heeft opgedaan, kan gezien het grote tijdsverloop niet meer als toereikend worden aangemerkt. Appellant komt volgens verweerder mede gezien dit tijdsverloop niet in aanmerking voor toepassing van de hardheidsclausule, waarbij verweerder ook heeft gewezen op zijn verantwoordelijkheid bij de afgifte van diploma’s voor de opleiding geneeskunde vanwege het civiele effect ervan. In het licht hiervan heeft verweerder naar het oordeel van het College in de persoonlijke omstandigheden van appellant geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen.
Wat betreft het schikkingsvoorstel uit 2016, dat appellant is gedaan in het kader van de procedure die tot de uitspraak van 19 juli 2017 heeft geleid, overweegt het College dat appellant hieraan thans geen rechten meer kan ontlenen. Daartoe verwijst het College naar de uitspraak van heden in zaak CBHO 2022/056, waarin dit oordeel is gegeven en gemotiveerd.
Voor het overige stelt het College vast dat alle relevante belangen en omstandigheden door verweerder zijn betrokken bij de afweging of de hardheidsclausule diende te worden toegepast. Het College is van oordeel dat verweerder mocht concluderen dat de hardheidsclausule niet hoefde te worden toegepast.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/069**
Rechter(s):	mr. Hoogvliet
Datum uitspraak:	11 juli 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	benadelen betoogopdracht oefentoets proctoring software technische problemen vaardigheid
Artikelen:	OER: artikel 4.0 OER: artikel 4.1.2 OER: artikel 4.3.1.1
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College overweegt dat appellant blijkens zijn administratief beroepschrift administratief beroep heeft ingesteld tegen de beoordeling van zowel het tentamen Bestuursprocesrecht als Bestuursrecht. Hoewel verweerder in zijn beslissing van 21 april 2022 niet uitdrukkelijk heeft beslist op het administratief beroep tegen de beoordeling van het tentamen Bestuursrecht blijkt uit de inhoud van die beslissing dat verweerder wel is ingegaan op de gronden die appellant ook tegen het cijfer voor Bestuursrecht heeft geformuleerd. Verweerder heeft in zijn beslissing overwegingen gewijd aan de problemen die appellant heeft ondervonden met de proctoring software van Proctorio tijdens het tentamen Bestuursprocesrecht. Vergelijkbare problemen deden zich voor bij Bestuursrecht. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder heeft nagelaten te beslissen op het administratief beroep, voor zover gericht op de beoordeling van het vak Bestuursrecht. Reeds hierom heeft appellant geen recht op een dwangsom. Ook vanwege het ontbreken van een ingebrekestelling zou appellant daarop geen recht hebben gehad. Het College overweegt over de problemen die appellant heeft ondervonden met de proctoring software van Proctorio als volgt. De universiteit heeft in het Onderwijs- en Examenreglement een algemene regeling opgesteld op grond waarvan het mogelijk is om digitaal tentamens af te nemen met gebruik van proctoring software. Op 13 december 2021 is door de universiteit aangekondigd dat tijdens het online tentamen van Bestuursprocesrecht en Bestuursrecht gebruik zou worden gemaakt van Proctorio. Ook is een handleiding aan studenten beschikbaar gesteld. Vast staat dat aan alle studenten die de onderwijseenheid Bestuursprocesrecht volgden gelegenheid is geboden om een online oefentoets te maken, die uitdrukkelijk diende voor het tijdig opsporen van technische problemen met apparatuur en software. Ook staat vast dat appellant niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Op 3 januari 2022 heeft de sectie Staats- en Bestuursrecht de studenten gemaild en daarbij meegedeeld bij wie ze zich moeten melden als ze problemen met Proctorio ondervinden. Tijdens het tentamen kon bij technische problemen met Proctorio contact worden opgenomen met de helpdesk van Proctorio. Daarnaast was het mogelijk om vragen te stellen via de zogeheten Ans-chat. Uit de stukken uit het dossier blijkt niet dat appellant van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. In plaats daarvan heeft hij, zo blijkt uit het dossier, per e-mail contact opgenomen met de heer Kegge waarin hij melding maakt van een storing bij het maken van zijn tentamen Bestuursprocesrecht. Nu appellant bewust ervoor heeft gekozen om geen oefententamens te maken en tijdens het afleggen van de tentamens niet op de voorgeschreven wijze contact heeft gezocht om zijn technische

problemen te laten verhelpen, komt de omstandigheid dat hij de tentamens niet zonder problemen heeft kunnen maken voor zijn risico. Gelet hierop ziet het College geen aanleiding om Van Emmerik als getuige te horen.
Over het betoog van appellant dat de betoogopdracht geen deel had mogen uitmaken van het tentamen Bestuursprocesrecht overweegt het College dat studenten voorafgaand aan de betoogopdracht een instructie hebben ontvangen. In de instructie is vermeld dat het betoog wordt beoordeeld op taal en structuur en juridische inhoud. In de instructie wordt inhoudelijk ingegaan op de eisen ten aanzien van de structuur en taalgebruik. De regels en het toetsingskader waren, anders dan appellant betoogt, duidelijk. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat de betoogopdracht geen deel mocht uitmaken van het tentamen.
Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van verweerder van 21 april 2022 in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 januari 2022 heeft de examinator het door appellant afgelegde tentamen voor het vak Bestuursprocesrecht met een 2,0 beoordeeld.

Bij beslissing van 21 februari 2022 heeft de examinator het door appellant afgelegde tentamen van het vak Bestuursrecht met een 1,0 beoordeeld.

Bij beslissing van 21 april 2022 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld. Ook heeft hij een verzoek om schadevergoeding ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 juli 2022, waar appellant, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D. van der Zande, zijn verschenen. Namens de examencommissie is mr. dr. J. Robbe verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft in het kader van zijn rechtenstudie het vak Bestuursprocesrecht en het vak Bestuursrecht gevolgd. De online tentamens van deze vakken zijn afgenomen in het toetsprogramma Ans met gebruik van proctoring software van Proctorio. De examinator heeft het tentamen voor het vak Bestuursprocesrecht met een 2,0 beoordeeld en het tentamen voor het vak Bestuursrecht met een 1,0. Appellant heeft tegen deze beoordelingen administratief beroep ingesteld en onder meer aangevoerd dat hij

niet kon deelnemen aan de online tentamens, omdat de proctoring software van Proctorio niet functioneerde.

Beslissing verweerder

2.2. Bij beslissing van 21 april 2022 heeft verweerder het administratief beroep van appellant ongegrond verklaard. Volgens verweerder heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat het aan de examencommissie is te wijten dat hij niet in staat is gebleken de tentamens af te leggen. Verweerder acht hierbij van belang dat aan de studenten gelegenheid is geboden om een online oefentoets te maken, die uitdrukkelijk diende voor het tijdig opsporen van technische problemen met apparatuur en software. Voorafgaand aan het tentamen Bestuursprocesrecht op 6 januari 2022 was de oefentoets tot en met 5 januari 2022 beschikbaar. Appellant heeft van deze oefentoets geen gebruik gemaakt en de gevolgen ervan dienen voor zijn rekening te komen. Volgens verweerder heeft de examencommissie driemaal gewezen op het belang van deze oefentoets, te weten op 13 december 2021, 22 december 2021 en 3 januari 2022. Deze waarschuwingen heeft appellant terzijde geschoven, dan wel genegeerd. Verweerder heeft verder opgemerkt dat niet is gebleken dat de examencommissie is tekortgeschoten bij het bieden van begeleiding bij de betoogopdracht, die deel uitmaakte van de onderwijseenheid Bestuursprocesrecht. Volgens verweerder heeft de examencommissie gemotiveerd toegelicht dat van gevorderde bachelorstudenten mag worden verwacht dat zij de vaardigheid bezitten om een betoog op te stellen. Uit de instructie bij het betoog kan niet worden afgeleid dat de examencommissie is tekortgeschoten. In de instructie is duidelijk vermeld dat het betoog wordt beoordeeld op taal en structuur en de juridische inhoud, aldus verweerder.

Beroep appellant

2.3. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat hij ook administratief beroep heeft ingesteld tegen de onderwijseenheid Bestuursrecht. Volgens appellant is daar nog niet op beslist, reden waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op een dwangsom. Ook betoogt hij dat de universiteit verplicht is er voor te zorgen dat de proctoring software van Proctorio bij iedere student goed werkt. Hij voert aan dat de universiteit te weinig onderzoek heeft verricht naar de reden waarom Proctorio in zijn situatie niet werkte. Zowel bij de onderwijseenheid Bestuursprocesrecht als Bestuursrecht heeft hij diverse keren problemen ondervonden bij het inloggen alsook bij het legitimeren. Hij heeft hierover ook een mail gestuurd naar de heer R. Kegge, examinator Bestuursprocesrecht, en de heer M.L. van Emmerik, de coördinator van de sectie Staats & Bestuursrecht. Appellant verzoekt het College om Van Emmerik als getuige op te roepen. Ook voert appellant aan dat de universiteit heeft nagelaten op zoek te gaan naar alternatieve manieren om het tentamen af te leggen. Volgens appellant is hij ernstig benadeeld en had hem de mogelijkheid geboden moeten worden het tentamen zonder Proctorio af te leggen. Appellant betoogt verder dat de betoogopdracht geen deel had mogen uitmaken van het tentamen Bestuursprocesrecht. Hij voert hiertoe aan dat tijdens het onderwijs geen aandacht is besteed aan het schrijven van een betoog en dat de regels en toetsingskaders onduidelijk waren.
Appellant vordert ten slotte een schadevergoeding van € 3.000,00 per tentamen en een schadeloosstelling van € 10.000,00 dan wel een ander redelijk bedrag dat het College nodig acht.

Juridisch kader

2.4. Artikel 4.0 van het Onderwijs- en Examenreglement van de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid 2021-2022 luidt: “Indien ten gevolge van coronamaatregelen het niet mogelijk is om tentamens en examens aan te bieden in de vorm en op het moment, zoals in deze regeling of in de Studiegids is vastgelegd, zullen wijzigingen hierin tijdig bekend worden gemaakt op Brightspace door het daartoe bevoegde orgaan.”
Artikel 4.1.2. luidt: “Het faculteitsbestuur draagt zorg voor de praktische organisatie van de tentamens en examens en ziet erop toe, zo nodig door surveillance, dat de tentamens en examens in goede orde verlopen. Indien gebruik wordt gemaakt van surveillance op afstand wordt dit uiterlijk tien dagen van

tevoren bekend gemaakt aan de student."
Artikel 4.3.1.1. luidt: "In de Studiegids staat vermeld of het tentamen, dan wel de deeltentamens, van een onderwijseenheid schriftelijk, digitaal of mondeling, of een combinatie hiervan, dan wel op een andere wijze wordt afgelegd."

Beoordeling beroep

2.5. Het College overweegt dat appellant blijkens zijn administratief beroepschrift administratief beroep heeft ingesteld tegen de beoordeling van zowel het tentamen Bestuursprocesrecht als Bestuursrecht. Hoewel verweerder in zijn beslissing van 21 april 2022 niet uitdrukkelijk heeft beslist op het administratief beroep tegen de beoordeling van het tentamen Bestuursrecht blijkt uit de inhoud van die beslissing dat verweerder wel is ingegaan op de gronden die appellant ook tegen het cijfer voor Bestuursrecht heeft geformuleerd. Verweerder heeft in zijn beslissing overwegingen gewijd aan de problemen die appellant heeft ondervonden met de proctoring software van Proctorio tijdens het tentamen Bestuursprocesrecht. Vergelijkbare problemen deden zich voor bij Bestuursrecht. Gelet hierop bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder heeft nagelaten te beslissen op het administratief beroep, voor zover gericht op de beoordeling van het vak Bestuursrecht. Reeds hierom heeft appellant geen recht op een dwangsom. Ook vanwege het ontbreken van een ingebrekestelling zou appellant daarop geen recht hebben gehad.
Het College overweegt over de problemen die appellant heeft ondervonden met de proctoring software van Proctorio als volgt. De universiteit heeft in het Onderwijs- en Examenreglement een algemene regeling opgesteld op grond waarvan het mogelijk is om digitaal tentamens af te nemen met gebruik van proctoring software. Op 13 december 2021 is door de universiteit aangekondigd dat tijdens het online tentamen van Bestuursprocesrecht en Bestuursrecht gebruik zou worden gemaakt van Proctorio. Ook is een handleiding aan studenten beschikbaar gesteld. Vast staat dat aan alle studenten die de onderwijseenheid Bestuursprocesrecht volgden gelegenheid is geboden om een online oefentoets te maken, die uitdrukkelijk diende voor het tijdig opsporen van technische problemen met apparatuur en software. Ook staat vast dat appellant niet van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. Op 3 januari 2022 heeft de sectie Staats- en Bestuursrecht de studenten gemaild en daarbij meegedeeld bij wie ze zich moeten melden als ze problemen met Proctorio ondervinden. Tijdens het tentamen kon bij technische problemen met Proctorio contact worden opgenomen met de helpdesk van Proctorio. Daarnaast was het mogelijk om vragen te stellen via de zogeheten Ans-chat. Uit de stukken uit het dossier blijkt niet dat appellant van die mogelijkheid gebruik heeft gemaakt. In plaats daarvan heeft hij, zo blijkt uit het dossier, per e-mail contact opgenomen met de heer Kegge waarin hij melding maakt van een storing bij het maken van zijn tentamen Bestuursprocesrecht. Nu appellant bewust ervoor heeft gekozen om geen oefententamens te maken en tijdens het afleggen van de tentamens niet op de voorgeschreven wijze contact heeft gezocht om zijn technische problemen te laten verhelpen, komt de omstandigheid dat hij de tentamens niet zonder problemen heeft kunnen maken voor zijn risico. Gelet hierop ziet het College geen aanleiding om Van Emmerik als getuige te horen.
Over het betoog van appellant dat de betoogopdracht geen deel had mogen uitmaken van het tentamen Bestuursprocesrecht overweegt het College dat studenten voorafgaand aan de betoogopdracht een instructie hebben ontvangen. In de instructie is vermeld dat het betoog wordt beoordeeld op taal en structuur en juridische inhoud. In de instructie wordt inhoudelijk ingegaan op de eisen ten aanzien van de structuur en taalgebruik. De regels en het toetsingskader waren, anders dan appellant betoogt, duidelijk. Derhalve bestaat geen grond voor het oordeel dat de betoogopdracht geen deel mocht uitmaken van het tentamen.
Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van verweerder van 21 april 2022 in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond. Reeds hierom moet het verzoek om schadevergoeding worden afgewezen.

2.7. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/070.6**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Drop
Datum uitspraak:	25 oktober 2022
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	bestuursorgaan herroeping inhoudelijke beoordeling onrechtmatigheid proceskostenvergoeding rechtsgevolg schikking tegemoetkomen
Artikelen:	Awb: artikel 7.28, tweede lid. Awb: artikel 8.75a
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt voorop dat in geval van een schikking in de fase van administratief beroep er door verweerder geen inhoudelijke beoordeling meer hoeft te worden gegeven van het administratief beroep. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder in die situatie nog wel kan toekomen aan toekenning van een proceskostenvergoeding. Voor de fase van administratief beroep ontbreekt namelijk een bepaling, die vergelijkbaar is met 8:75a van de Awb. Laatstgenoemde bepaling regelt dat bij een intrekking van een beroep de rechter een proceskostenveroordeling kan uitspreken indien het bestuursorgaan aan de indiener van een beroepschrift tegemoet is gekomen. Het ligt naar het oordeel van het College in de rede om, analoog aan het bepaalde in artikel 8:75a van de Awb, ook voor de fase van administratief beroep de mogelijkheid aan te nemen dat verweerder kan voorzien in een proceskostenvergoeding, indien een schikking is getroffen, het administratief beroep wordt ingetrokken en vervolgens door de student om een vergoeding van proceskosten wordt verzocht, en verder aan bijkomende voorwaarden is voldaan. Voor deze bijkomende voorwaarden neemt het College artikel 7:28 van de Awb in ogenschouw, nu die bepaling betrekking heeft op het administratief beroep. Ingevolge het tweede lid van dat artikel worden de kosten, die de belanghebbende redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Ook om in aanmerking te komen voor een proceskostenvergoeding in geval van een getroffen schikking en intrekking van het administratief beroep, dient zowel sprake te zijn van een “herroeping” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, als van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van dat artikellid. Of in het thans voorliggende geval aan deze voorwaarden is voldaan, bespreekt het College in de volgende overweging. 2.4. Het College volgt appellante niet in haar veronderstelling dat zij gelijk heeft gekregen in administratief beroep, alleen al omdat er geen inhoudelijke beoordeling door verweerder is gegeven en hoefde te worden gegeven van het door haar ingestelde administratief beroep. Verder overweegt het College dat de tussen appellante en de examencommissie getroffen schikking niet gelijk kan worden gesteld aan een herroeping van de beslissing. Hierbij neemt het College in ogenschouw dat door de schikking een mogelijkheid aan appellante is geboden om de toets in een andere vorm te maken: fysiek ter plaatse van de onderwijsinstelling. Deze toetskans laat echter onverlet dat de

ongeldigverklaring van de online gemaakte toets in stand is gebleven. Derhalve is geen sprake van een “herroeping”, zoals bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb. Bovendien zijn er geen aanknopingspunten om te oordelen dat sprake is van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb.
Het College is, nu aan beide voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb niet is voldaan, van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat geen aanleiding bestaat om over te gaan tot een proceskostenvergoeding. De verwijzing van appellante naar de uitspraak van 24 januari 2022 leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak die tot die uitspraak heeft geleid, was namelijk een ander feitencomplex aan de orde.
De slotsom is dat het verzoek van appellante om een vergoeding van de door haar in de fase van administratief beroep gemaakte proceskosten terecht is afgewezen.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 2 maart 2022 heeft de examencommissie Mondzorgkunde de door appellante online gemaakte toets “Cariologie theorie jaar 3” ongeldig verklaard.

Vervolgens heeft appellante administratief beroep tegen deze beslissing ingesteld bij verweerder. In de loop van de procedure van administratief beroep hebben de examencommissie en appellante een schikking getroffen, inhoudende dat appellante een nieuwe toets “Cariologie theorie jaar 3” mag maken, niet online, maar fysiek ter plaatse van de onderwijsinstelling.

Omdat een schikking is bereikt, heeft verweerder een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep achterwege gelaten. Bij beslissing van 22 april 2022 heeft verweerder het verzoek van appellante om een proceskostenvergoeding afgewezen.

Tegen de beslissing van verweerder over de proceskosten heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 september 2022, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, zijn verschenen. Aan de kant van de hogeschool is verder L.G. Velthuizen verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante heeft proceskosten gemaakt tijdens de procedure van administratief beroep. Zij heeft zich namelijk laten vertegenwoordigen door een advocaat. Zij heeft in de procedure bij verweerder verzocht om een proceskostenvergoeding.

Verweerder heeft het verzoek van appellante om tot een proceskostenvergoeding over te gaan afgewezen. Volgens verweerder is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 7.28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

Beroepsgronden

2.2. Appellante is van mening dat wel is voldaan aan de voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb. Volgens haar is de gang van zaken, waarbij een schikking is getroffen, aan te merken als een herroeping van de beslissing. Appellante wijst, ter onderbouwing van haar betoog, onder meer op een uitspraak van het CBHO van 24 januari 2022 in zaak CBHO 2021/115 (www.cbho.nl). Tijdens de zitting heeft appellante erop gewezen dat zij in de fase van administratief beroep alsnog toestemming heeft gekregen om de nieuwe toets te doen, waardoor het rechtsgevolg van de oorspronkelijke beslissing is veranderd. Derhalve heeft appellante succes gehad in de fase van administratief beroep, zodat een proceskostenvergoeding in de rede lag, aldus appellante tijdens de zitting.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt voorop dat in geval van een schikking in de fase van administratief beroep er door verweerder geen inhoudelijke beoordeling meer hoeft te worden gegeven van het administratief beroep. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder in die situatie nog wel kan toekomen aan toekenning van een proceskostenvergoeding. Voor de fase van administratief beroep ontbreekt namelijk een bepaling, die vergelijkbaar is met 8:75a van de Awb. Laatstgenoemde bepaling regelt dat bij een intrekking van een beroep de rechter een proceskostenveroordeling kan uitspreken indien het bestuursorgaan aan de indiener van een beroepschrift tegemoet is gekomen. Het ligt naar het oordeel van het College in de rede om, analoog aan het bepaalde in artikel 8:75a van de Awb, ook voor de fase van administratief beroep de mogelijkheid aan te nemen dat verweerder kan voorzien in een proceskostenvergoeding, indien een schikking is getroffen, het administratief beroep wordt ingetrokken en vervolgens door de student om een vergoeding van proceskosten wordt verzocht, en verder aan bijkomende voorwaarden is voldaan. Voor deze bijkomende voorwaarden neemt het College artikel 7:28 van de Awb in ogenschouw, nu die bepaling betrekking heeft op het administratief beroep. Ingevolge het tweede lid van dat artikel worden de kosten, die de belanghebbende redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Ook om in aanmerking te komen voor een proceskostenvergoeding in geval van een getroffen schikking en intrekking van het administratief beroep, dient zowel sprake te zijn van een “herroeping” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, als van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van dat artikellid.
Of in het thans voorliggende geval aan deze voorwaarden is voldaan, bespreekt het College in de volgende overweging.

2.4. Het College volgt appellante niet in haar veronderstelling dat zij gelijk heeft gekregen in administratief beroep, alleen al omdat er geen inhoudelijke beoordeling door verweerder is gegeven en hoefde te worden gegeven van het door haar ingestelde administratief beroep. Verder overweegt het College dat de tussen appellante en de examencommissie getroffen schikking niet gelijk kan worden gesteld aan een herroeping van de beslissing. Hierbij neemt het College in ogenschouw dat door de schikking een mogelijkheid aan appellante is geboden om de toets in een andere vorm te maken: fysiek ter plaatse van de onderwijsinstelling. Deze toetskans laat echter onverlet dat de ongeldigverklaring van de online gemaakte toets in stand is gebleven. Derhalve is geen sprake van een “herroeping”, zoals bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb. Bovendien zijn er geen aanknopingspunten om te oordelen dat sprake is van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb.
Het College is, nu aan beide voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb niet is voldaan, van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat geen aanleiding bestaat om over te gaan tot een proceskostenvergoeding. De verwijzing van appellante naar de uitspraak van 24 januari 2022 leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak die tot die uitspraak heeft geleid, was namelijk een ander feitencomplex aan de orde.
De slotsom is dat het verzoek van appellante om een vergoeding van de door haar in de fase van administratief beroep gemaakte proceskosten terecht is afgewezen.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/071.4**
Rechter(s):	mrs. Borman, Troostwijk en De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	10 november 2022
Partijen:	verzoeker
Trefwoorden:	buitenwettelijk middel feiten en omstandigheden
Artikelen:	Awb: artikel 8:119, eerste lid
Uitspraak:	Verzoeken afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.3.1. Het College stelt voorop dat het bijzondere rechtsmiddel van herziening er niet toe dient om het geschil, waarover bij uitspraak is beslist, opnieuw ter beoordeling voor te leggen. Ook is het rechtsmiddel niet bedoeld om een partij de gelegenheid te bieden om argumenten, die in een eerdere procedure naar voren zijn gebracht opnieuw naar voren te brengen en daarmee het debat te heropenen, nadat is gebleken dat de aangevoerde feiten en omstandigheden niet tot het gewenste resultaat hebben geleid. Bij de beoordeling van een herzieningsverzoek is uitsluitend van belang of er feiten en omstandigheden naar voren komen die er al waren vóór de uitspraak, die de verzoeker om herziening niet kende en ook niet behoefde te kennen, én die mogelijk van invloed zouden zijn geweest op het oordeel in die uitspraak. Zulke feiten en omstandigheden heeft verzoeker naar het oordeel van het College niet naar voren gebracht. Verzoeker heeft gesteld dat sprake is geweest van manipulatie van het dossier door de onderwijsinstelling. Daarbij heeft hij erop gewezen dat in zijn ogen belangrijke persoonlijke omstandigheden in het verslag van een hoorzitting van de geschillenadviescommissie ontbreken. Dit had hij in de eerdere procedure bij het College naar voren kunnen en moeten brengen. Van een feit of omstandigheid in de zin van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb is geen sprake. Ook overigens geeft het aangevoerde geen blijk van feiten of omstandigheden in de zin van die bepaling. Er bestaat dus geen aanleiding om het verzoek om herziening in te willigen. *Verzoek om vervallenverklaring* 2.4. Wat betreft het verzoek om vervallenverklaring van de uitspraak van 26 mei 2021 wordt overwogen dat dit buitenwettelijk middel slechts in zeer bijzondere gevallen wordt toegepast en uitsluitend dient tot herstel van evidente, niet voor rectificatie vatbare fouten van de rechter, die niet door het instellen van enig rechtsmiddel kunnen worden ondervangen. Het College is van oordeel dat in deze zaak geen sprake is van een dergelijk zeer bijzonder geval. Voor vervallenverklaring van de bedoelde uitspraak bestaat daarom geen aanleiding.

Uitspraak op het verzoek om herziening van de uitspraak van het College van 26 mei 2021 in zaak CBHO 2021/010 van:

[naam], wonend te [plaats],verzoeker.

1. Procesverloop

Bij uitspraak van 26 mei 2021 heeft het College het beroep van verzoeker ongegrond verklaard tegen een beslissing op bezwaar van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, waarbij de afwijzende beslissing is gehandhaafd op een verzoek van verzoeker om de door hem betaalde vergoeding voor het halen van 15 ECTS te restitueren of te verrekenen.

Verzoeker heeft verzocht om deze uitspraak te herzien en om de uitspraak vervallen te verklaren.

Het College heeft beide verzoeken ter zitting behandeld op 28 oktober 2022, waar verzoeker is verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Tijdens de zitting heeft verzoeker toegelicht dat aan zijn verzoek om herziening ten grondslag ligt dat volgens hem het dossier door de onderwijsinstelling is gemanipuleerd. Aan zijn verzoek om vervallenverklaring legt verzoeker, zo heeft hij tijdens de zitting toegelicht, ten grondslag dat er volgens hem meerdere feitelijke onjuistheden zijn geslopen in de uitspraak van 26 mei 2021.

2.2. Het College zal eerst het verzoek om herziening behandelen (onder 2.3 en 2.3.1) en vervolgens ingaan op het verzoek om vervallenverklaring (onder 2.4).

Verzoek om herziening

2.3. Ingevolge artikel 8:119, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak worden herzien op grond van feiten of omstandigheden die:
a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak,
b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn, en
c. waren zij bij de bestuursrechter eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden.

2.3.1. Het College stelt voorop dat het bijzondere rechtsmiddel van herziening er niet toe dient om het geschil, waarover bij uitspraak is beslist, opnieuw ter beoordeling voor te leggen. Ook is het rechtsmiddel niet bedoeld om een partij de gelegenheid te bieden om argumenten, die in een eerdere procedure naar voren zijn gebracht opnieuw naar voren te brengen en daarmee het debat te heropenen, nadat is gebleken dat de aangevoerde feiten en omstandigheden niet tot het gewenste resultaat hebben geleid. Bij de beoordeling van een herzieningsverzoek is uitsluitend van belang of er feiten en omstandigheden naar voren komen die er al waren vóór de uitspraak, die de verzoeker om herziening niet kende en ook niet behoefde te kennen, én die mogelijk van invloed zouden zijn geweest op het oordeel in die uitspraak. Zulke feiten en omstandigheden heeft verzoeker naar het oordeel van het College niet naar voren gebracht. Verzoeker heeft gesteld dat sprake is geweest van manipulatie van het dossier door de onderwijsinstelling. Daarbij heeft hij erop gewezen dat in zijn ogen belangrijke persoonlijke omstandigheden in het verslag van een hoorzitting van de geschillenadviescommissie ontbreken. Dit had hij in de eerdere procedure bij het College naar voren kunnen en moeten brengen. Van een feit of omstandigheid in de zin van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb is geen sprake. Ook overigens geeft het aangevoerde geen blijk van feiten of omstandigheden in de zin van die bepaling. Er bestaat dus geen aanleiding om het verzoek om herziening in te willigen.

Verzoek om vervallenverklaring

2.4. Wat betreft het verzoek om vervallenverklaring van de uitspraak van 26 mei 2021 wordt overwogen dat dit buitenwettelijk middel slechts in zeer bijzondere gevallen wordt toegepast en uitsluitend dient tot herstel van evidente, niet voor rectificatie vatbare fouten van de rechter, die niet door het instellen van enig rechtsmiddel kunnen worden ondervangen.
Het College is van oordeel dat in deze zaak geen sprake is van een dergelijk zeer bijzonder geval. Voor vervallenverklaring van de bedoelde uitspraak bestaat daarom geen aanleiding.

Conclusie

2.5. De verzoeken worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

wijst de verzoeken af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/073**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	6 oktober 2022
Partijen:	appellant en CBE HZ University of Applied Sciences
Trefwoorden:	aanbod coronavirus covid-19 onevenredig online toetsmogelijkheden
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College is van oordeel dat verweerder terecht de deelexamencommissie is gevolgd in haar afwijzing van het verzoek van appellant om alle toetsen online te mogen maken in het studiejaar 2021-2022. Daarbij overweegt het College dat het speciaal voor appellant maken van online toeten onevenredig belastend zou zijn voor de hogeschool. Zo zouden de toetsen moeten worden aangepast en zouden extra maatregelen moeten worden genomen om fraude bij online toetsing te voorkomen. Dit zou een grote tijdsinspanning van de examinatoren vergen. Hierbij is verder van belang dat appellant een toetsvorm is aangeboden waarbij de kans op een besmetting met het coronavirus zo klein mogelijk kon worden gehouden. Dit aanbod kwam erop neer dat appellant als enige student in een afzonderlijk gebouw op de campus van de hogeschool de toetsen mocht afleggen, waarbij er minimaal 1,5 meter afstand zou worden aangehouden tussen hem en eventuele anderen en er een mondmasker kon worden gedragen. Het College vindt dat de hogeschool aldus voldoende recht heeft gedaan aan de belangen van appellant. Dat appellant ervoor koos van het aanbod geen gebruik te maken, is een keuze waarvan de hogeschool de gevolgen voor rekening van appellant mocht laten. Dit betekent dat de school niet verplicht was aan appellant naast de geboden mogelijkheden nog andere of extra toetsmogelijkheden toe te kennen Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van HZ University of Applied Sciences, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 23 december 2021 heeft de deelexamencommissie domein Technology, Water & Environment een verzoek van appellant om de toetsen in het studiejaar 2021-2022 online te mogen maken, afgewezen.

Bij beslissing van 14 april 2022 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep gedeeltelijk gegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 30 september 2022 waar appellant, bijgestaan door [naam 2] en mr. M. Meijer, rechtsbijstandsverlener te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.J.C. Hans, mr. C. Bijlsma, advocaat te Vlissingen, en D. Schotpoort, zijn verschenen. Verder is voor de deelexamencommissie haar voorzitter ing. P.A. van Gelderen verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft verzocht om de toetsen voor zijn opleiding Civil Engineering in het studiejaar 2021-2022 online te mogen afleggen, in plaats van in de fysieke vorm waarin door de hogeschool de toetsen werden gegeven. Appellant vreesde namelijk bij reizen naar en aanwezigheid op de hogeschool besmet te kunnen raken met het coronavirus. Hij vreesde dat hij zijn echtgenote zou kunnen besmetten, en appellant maakte zich daarbij zorgen om haar gezondheidstoestand. Appellant wilde online toetsen maken om elk risico op besmetting met het coronavirus te voorkomen.
De deelexamencommissie heeft dit verzoek afgewezen. Verweerder heeft de deelexamencommissie hierin gevolgd, maar heeft wel gevonden dat appellant alsnog één keer een gelegenheid moest krijgen om de gemiste toetsen van het eerste kwartaal van het studiejaar 2021-2022 af te leggen en daarom is het administratief beroep gedeeltelijk gegrond verklaard. Verweerder heeft echter wel geoordeeld dat de toetsen niet online hoeven te worden aangeboden aan appellant. Wat betreft de toetsen die hebben plaatsgevonden in de periode januari en februari 2022 heeft verweerder geen aanleiding gezien voor het oordeel dat appellant een extra kans zou moeten krijgen.
Het staat vast dat appellant in het studiejaar 2021-2022 geen gebruik heeft gemaakt van het aanbod om de toetsen op de campus af te leggen.

Beroepsgronden

2.2. Appellant kan zich niet met de beslissing van verweerder verenigen. Hij vindt dat zijn verzoek om alle toetsen online af te leggen ten onrechte is afgewezen. Tijdens de zitting is gebleken dat appellant de door hem gemiste toetsen (in totaal 8) opnieuw kan maken in het reguliere programma tijdens het huidige studiejaar 2022-2023, in de toetsperiodes oktober/november en januari/februari. Tijdens de zitting is gebleken dat appellant eerst deze toetsen gehaald moet hebben alvorens zijn scriptie kan worden beoordeeld. Het is appellant in deze procedure, zo bleek ter zitting, erom te doen dat hij een mogelijkheid krijgt om de door hem gemiste toetsen op korte termijn, buiten het reguliere programma, af te leggen. Als dat niet mag, vreest appellant voor studievertraging.

Beoordeling door het College

2.3. Het College is van oordeel dat verweerder terecht de deelexamencommissie is gevolgd in haar afwijzing van het verzoek van appellant om alle toetsen online te mogen maken in het studiejaar 2021-2022. Daarbij overweegt het College dat het speciaal voor appellant maken van online toeten onevenredig belastend zou zijn voor de hogeschool. Zo zouden de toetsen moeten worden aangepast en zouden extra maatregelen moeten worden genomen om fraude bij online toetsing te voorkomen. Dit zou een grote tijdsinspanning van de examinatoren vergen. Hierbij is verder van belang dat appellant een toetsvorm is aangeboden waarbij de kans op een besmetting met het coronavirus zo klein mogelijk kon worden gehouden. Dit aanbod kwam erop neer dat appellant als enige student in een afzonderlijk gebouw op de campus van de hogeschool de toetsen mocht afleggen, waarbij er minimaal 1,5 meter afstand zou worden aangehouden tussen hem en eventuele anderen en er een mondmasker kon worden gedragen.
Het College vindt dat de hogeschool aldus voldoende recht heeft gedaan aan de belangen van appellant. Dat appellant ervoor koos van het aanbod geen gebruik te maken, is een keuze waarvan de hogeschool de gevolgen voor rekening van appellant mocht laten. Dit betekent dat de school niet verplicht was aan

appellant naast de geboden mogelijkheden nog andere of extra toetsmogelijkheden toe te kennen
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/075**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	6 oktober 2022
Partijen:	appellant en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden:	beoordelingscriteria feedback herbeoordeling persoonlijke omstandigheden stagetraject verslag zorgplicht zorgvuldig
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Net als verweerder is het College van oordeel dat de verzoeken van appellant zorgvuldig zijn beoordeeld. Er is voldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant, ook in de periode vanaf eind augustus, waarin hij aan de hand van de feedback heeft moeten werken aan verbetering van het stageverslag. Ook als ervan zou worden uitgegaan dat het voor appellant niet helemaal duidelijk was wanneer hij het verslag kon inleveren, kan niet worden gezegd dat hij, gelet op de momenten waarop hij met zijn stagecoach contact heeft gehad, onvoldoende gelegenheid heeft gekregen om de in augustus gegeven feedback te verwerken. Appellant heeft aanvankelijk ingestemd met inlevering van het verslag in september, maar halverwege die maand heeft hij laten weten daar door zijn verhuizing niet in staat te zijn. Daarbij heeft hij zelf aangegeven inlevering eind oktober realistisch te vinden. Na overleg met de stagecoach op 1 november is de deadline vervolgens verschoven naar 18 november. Met deze verschuivingen heeft appellant aanzienlijk meer tijd gehad dan hij zelf had gezegd nodig te hebben. 2.5.1. Naar het oordeel van het College is niet gebleken dat de hogeschool in haar zorgplicht jegens appellant tekortgeschoten. Appellant heeft ruim mogelijkheden gekregen zijn stageverslag aan te passen. Hij heeft daarvoor ook feedback ontvangen, maar zoals ter zitting is toegelicht heeft appellant daarmee niet gedaan wat van hem mocht worden verwacht. De situatie van appellant is niet vergelijkbaar met die van de appellant in zaak CBHO 2022/010 waarnaar appellant heeft verwezen. In die zaak ging het om een zeer korte stage en was in het geheel geen feedback gegeven, zodat de student in het geheel geen verbeterkansen had gekregen. Bij appellant is dat wezenlijk anders.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Appellant heeft de examencommissie verzocht om een extra kans voor de toets Stage.
De examencommissie heeft dit verzoek bij beslissing van 23 december 2021 afgewezen.

Tegen deze afwijzing heeft appellant bij verweerder administratief beroep ingesteld.
Verweerder heeft het administratief beroep bij beslissing van 23 maart 2022 ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting, gedeeltelijk via beeldbellen, behandeld op 26 augustus 2022, waar appellant in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. C.J.P.M. van de Ven, advocaat te Moergestel. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. R.H.J. van Stokkom, secretaris van verweerder. Voor de examencommissie heeft haar voorzitter drs. C.W.M. Essink-Metzinger aan de zitting deelgenomen. Tevens heeft T. van Doorn, stagecoach van appellant, aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Bedrijfskunde aan de hogeschool. Ter afronding van de opleiding moest appellant een verslag inleveren van de stage die hij heeft gevolgd. Het verslag is na twee beoordelingen niet goedgekeurd, waarna appellant van de examinator feedback heeft ontvangen om te verwerken in het verslag. Vervolgens heeft appellant het verslag opnieuw ingeleverd. Ook na de derde beoordeling is het verslag niet goedgekeurd. Appellant heeft daarop verzocht om een herbeoordeling van zijn verslag en, zo die er niet zou komen, een extra kans.

2.2. Aan zijn verzoek om herbeoordeling heeft appellant ten grondslag gelegd dat zijn verslag niet correct aan de hand van de beoordelingscriteria is nagekeken. Aan zijn verzoek om een extra kans heeft appellant ten grondslag gelegd dat er onduidelijkheden hebben bestaan over de al dan niet te geven feedback na inlevering van het voor de derde keer aangepaste verslag.

2.2.1. De examencommissie heeft de verzoeken van appellant afgewezen. Volgens de examencommissie zijn er geen aanwijzingen gevonden dat de beoordelingsprocedure niet goed is verlopen. Bij de beoordeling is het vier-ogenprincipe gehanteerd door advies in te winnen bij een andere examinator. Gedurende het stagetraject is steeds rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant. Er zijn voor de afronding van de stage voldoende kansen geboden, waarbij rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden.

2.3. Verweerder heeft de beslissing van de examencommissie in stand gelaten. Volgens verweerder is gebleken dat dat de examencommissie bij haar besluitvorming enige regel van geschreven of ongeschreven recht heeft geschonden. Er is sprake geweest van voldoende zorgvuldige besluitvorming waarbij ruimhartig rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant. Hem zijn de gebruikelijke feedbackmogelijkheden geboden en van appellant mocht worden verwacht, mede gelet op het opleidingsniveau en de fase waarin hij zich in de opleiding bevond, dat hij met de gegeven feedback actief aan de slag zou gaan om de prestaties naar een voldoende niveau te tillen. Daarbij komt dat appellant niet alle contactmomenten heeft benut, aldus verweerder.

2.4. Appellant heeft in beroep naar voren gebracht dat het onduidelijk was op welk moment hij het verslag van zijn derde kans voor de stage moest inleveren. Hij bestrijdt dat is afgesproken dat het verslag eind september 2021 moest worden ingeleverd. Verder voert hij aan dat hij nooit inhoudelijke feedback heeft gehad op zijn tweede verslag, zodat hem de kans is onthouden dat verslag te verbeteren voordat het resultaat werd vastgesteld.

2.4.1. Verweerder heeft zich in reactie hierop op het standpunt gesteld dat voor appellant duidelijk moet zijn geweest op welk moment hij het verslag van zijn stage moest inleveren en dat hij na de feedback na de eerste twee beoordelingen geen recht had op nog een maal inhoudelijke feedback. Op 26 augustus 2021 heeft appellant een uitgebreid gesprek gehad over wat hij aan zijn verslag moest verbeteren. Hij heeft nadien op eigen initiatief het inlevermoment uitgesteld, maar in zijn laatst beoordeelde verslag nauwelijks verbeteringen aangebracht.

2.5. Net als verweerder is het College van oordeel dat de verzoeken van appellant zorgvuldig zijn beoordeeld. Er is voldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellant, ook in de periode vanaf eind augustus, waarin hij aan de hand van de feedback heeft moeten werken aan verbetering van het stageverslag. Ook als ervan zou worden uitgegaan dat het voor appellant niet helemaal duidelijk was wanneer hij het verslag kon inleveren, kan niet worden gezegd dat hij, gelet op de momenten waarop hij met zijn stagecoach contact heeft gehad, onvoldoende gelegenheid heeft gekregen om de in augustus gegeven feedback te verwerken. Appellant heeft aanvankelijk ingestemd met inlevering van het verslag in september, maar halverwege die maand heeft hij laten weten daar door zijn verhuizing niet in staat te zijn. Daarbij heeft hij zelf aangegeven inlevering eind oktober realistisch te vinden. Na overleg met de stagecoach op 1 november is de deadline vervolgens verschoven naar 18 november. Met deze verschuivingen heeft appellant aanzienlijk meer tijd gehad dan hij zelf had gezegd nodig te hebben.

2.5.1. Naar het oordeel van het College is niet gebleken dat de hogeschool in haar zorgplicht jegens appellant tekortgeschoten. Appellant heeft ruim mogelijkheden gekregen zijn stageverslag aan te passen. Hij heeft daarvoor ook feedback ontvangen, maar zoals ter zitting is toegelicht heeft appellant daarmee niet gedaan wat van hem mocht worden verwacht. De situatie van appellant is niet vergelijkbaar met die van de appellant in zaak CBHO 2022/010 waarnaar appellant heeft verwezen. In die zaak ging het om een zeer korte stage en was in het geheel geen feedback gegeven, zodat de student in het geheel geen verbeterkansen had gekregen. Bij appellant is dat wezenlijk anders.

2.6. Wat hiervoor is overwogen betekent dat het beroep ongegrond moet worden verklaard.

3. Voor een proceskostenveroordeling is geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/076.6**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Drop
Datum uitspraak:	25 oktober 2022
Partijen:	appellante en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	administratief beroep bestuursorgaan herroepen inhoudelijke beoordeling onrechtmatigheid procesbelang schikking
Artikelen:	Awb: artikel 7.28, tweede lid Awb: artikel 8:75a
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt voorop dat in geval van een schikking in de fase van administratief beroep er door verweerder geen inhoudelijke beoordeling meer hoeft te worden gegeven van het administratief beroep. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder in die situatie nog wel kan toekomen aan toekenning van een proceskostenvergoeding. Voor de fase van administratief beroep ontbreekt namelijk een bepaling, die vergelijkbaar is met artikel 8:75a van de Awb. Laatstgenoemde bepaling regelt dat bij een intrekking van een beroep de rechter een proceskostenveroordeling kan uitspreken indien het bestuursorgaan aan de indiener van een beroepschrift tegemoet is gekomen. Het ligt naar het oordeel van het College in de rede om, analoog aan het bepaalde in artikel 8:75a van de Awb, ook voor de fase van administratief beroep de mogelijkheid aan te nemen dat verweerder kan voorzien in een proceskostenvergoeding, indien een schikking is getroffen, het administratief beroep wordt ingetrokken en vervolgens door de student om een vergoeding van proceskosten wordt verzocht, en verder aan bijkomende voorwaarden is voldaan. Voor deze bijkomende voorwaarden neemt het College artikel 7:28 van de Awb in ogenschouw, nu die bepaling betrekking heeft op het administratief beroep. Ingevolge het tweede lid van dat artikel worden de kosten, die de belanghebbende redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Ook om in aanmerking te komen voor een proceskostenvergoeding in geval van een getroffen schikking en intrekking van het administratief beroep, dient dus zowel sprake te zijn van een “herroeping” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, als van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van dat artikellid. 2.3.1. Weliswaar bestond in het thans voorliggende geval geen aanleiding meer voor een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep, omdat een schikking was getroffen, maar appellante had wel nog belang bij de beoordeling of zij in aanmerking kwam voor de verkrijging van een vergoeding voor de in administratief beroep gemaakte proceskosten. Hierbij merkt het College op dat tijdig - dus vóór het nemen van een beslissing op het administratief beroep - door appellante is verzocht om vergoeding van de in administratief beroep gemaakte kosten. Verweerder heeft dus ten onrechte geen procesbelang aangenomen en is ten onrechte niet overgegaan tot een beoordeling van het verzoek van appellante om toekenning tot een proceskostenvergoeding op voet van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 januari 2022 heeft de examencommissie wegens geconstateerde fraude het cijfer van het door appellante afgelegde deeltentamen “Minithesis” ongeldig verklaard.

Vervolgens heeft appellante administratief beroep tegen deze beslissing ingesteld bij verweerder. In de loop van de procedure van administratief beroep hebben de examencommissie en appellante een schikking getroffen, inhoudende dat appellante, indien zij het deeltentamen in het studiejaar 2022-2023 met succes aflegt, vervroegd met het scriptietraject mag beginnen.

Appellante heeft verweerder verzocht om een proceskostenvergoeding toe te kennen. Bij beslissing van 1 juni 2022 heeft verweerder het administratief beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing van verweerder heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 september 2022 waar appellante, vertegenwoordigd door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. B. van Mulken, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante heeft proceskosten gemaakt tijdens de procedure van administratief beroep. Zij heeft zich namelijk laten vertegenwoordigen door een advocaat. Zij heeft in de procedure bij verweerder verzocht om een proceskostenvergoeding.
Verweerder heeft het administratief beroep van appellante niet-ontvankelijk verklaard, omdat geen sprake is van procesbelang volgens verweerder. Het verkrijgen van een vergoeding voor proceskosten levert volgens verweerder geen belang op.

Beroepsgronden

2.2. Appellante is van mening dat wel procesbelang bestond bij de beoordeling van het verzoek om een proceskostenvergoeding voor de in administratief beroep gemaakte kosten. In dit kader stelt appellante dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Volgens haar is de gang van zaken, waarbij een schikking is getroffen, aan te merken als een herroeping van de beslissing van 4 januari 2022. Appellante wijst, ter onderbouwing van haar betoog, onder meer op een uitspraak van het College van 24 januari 2022 in zaak CBHO 2021/115 (www.cbho.nl). Hierbij wijst appellante erop dat de gevolgen van die beslissing, zoals de dreigende studievertraging, zijn verzacht als gevolg van de schikking. Derhalve heeft appellante succes gehad in de fase van administratief beroep, zodat een proceskostenvergoeding in de rede lag, aldus appellante tijdens de zitting.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt voorop dat in geval van een schikking in de fase van administratief beroep er door verweerder geen inhoudelijke beoordeling meer hoeft te worden gegeven van het administratief beroep. Het

College ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder in die situatie nog wel kan toekomen aan toekenning van een proceskostenvergoeding. Voor de fase van administratief beroep ontbreekt namelijk een bepaling, die vergelijkbaar is met artikel 8:75a van de Awb. Laatstgenoemde bepaling regelt dat bij een intrekking van een beroep de rechter een proceskostenveroordeling kan uitspreken indien het bestuursorgaan aan de indiener van een beroepschrift tegemoet is gekomen. Het ligt naar het oordeel van het College in de rede om, analoog aan het bepaalde in artikel 8:75a van de Awb, ook voor de fase van administratief beroep de mogelijkheid aan te nemen dat verweerder kan voorzien in een proceskostenvergoeding, indien een schikking is getroffen, het administratief beroep wordt ingetrokken en vervolgens door de student om een vergoeding van proceskosten wordt verzocht, en verder aan bijkomende voorwaarden is voldaan. Voor deze bijkomende voorwaarden neemt het College artikel 7:28 van de Awb in ogenschouw, nu die bepaling betrekking heeft op het administratief beroep. Ingevolge het tweede lid van dat artikel worden de kosten, die de belanghebbende redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Ook om in aanmerking te komen voor een proceskostenvergoeding in geval van een getroffen schikking en intrekking van het administratief beroep, dient dus zowel sprake te zijn van een “herroeping” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, als van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van dat artikellid.

2.3.1. Weliswaar bestond in het thans voorliggende geval geen aanleiding meer voor een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep, omdat een schikking was getroffen, maar appellante had wel nog belang bij de beoordeling of zij in aanmerking kwam voor de verkrijging van een vergoeding voor de in administratief beroep gemaakte proceskosten. Hierbij merkt het College op dat tijdig - dus vóór het nemen van een beslissing op het administratief beroep - door appellante is verzocht om vergoeding van de in administratief beroep gemaakte kosten. Verweerder heeft dus ten onrechte geen procesbelang aangenomen en is ten onrechte niet overgegaan tot een beoordeling van het verzoek van appellante om toekenning tot een proceskostenvergoeding op voet van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.4. Het beroep is gegrond. De beslissing van 1 juni 2022 dient te worden vernietigd, voor zover daarbij niet is beslist op het verzoek van appellante tot toekenning van een proceskostenvergoeding. Of in het thans voorliggende geval aan de voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb voor toekenning van een proceskostenvergoeding is voldaan, bespreekt het College in de volgende overweging.

2.5. Het College is van oordeel dat de tussen appellante en de examencommissie getroffen schikking niet gelijk kan worden gesteld aan een “herroeping”, zoals bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb. Zo is de ongeldigverklaring van het gemaakte deeltentamen nog altijd een feit. Bovendien zijn er geen aanknopingspunten om te oordelen dat sprake is van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb.
Het College is, nu aan beide voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb niet is voldaan, van oordeel dat geen aanleiding bestaat om het verzoek om een proceskostenvergoeding in te willigen. De verwijzing van appellante naar de uitspraak van 24 januari 2022 leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak die tot die uitspraak heeft geleid, was namelijk een ander feitencomplex aan de orde.
Gelet op het vorenstaande zal het College in de zaak voorzien door het verzoek van appellante om vergoeding van de in administratief beroep gemaakte proceskosten af te wijzen. Het College zal voorts bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

2.6. Verweerder dient, nu het onderhavige beroep gegrond is, wel te worden veroordeeld tot vergoeding van de door appellante in beroep bij het College gemaakte proceskosten. Hierbij merkt het College op, in reactie op wat hierover door verweerder tijdens de zitting werd gesteld, dat het geen duidelijke redenen ziet om in dit geval een andere wegingsfactor dan de gebruikelijke wegingsfactor 1 toe te passen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam, van 1 juni 2022, voor zover daarbij niet is beslist op het verzoek van appellante om een proceskostenvergoeding;
III. wijst het verzoek van appellante om vergoeding van de proceskosten die zij heeft gemaakt in de fase van administratief beroep af;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam in verband met de behandeling van het beroep tot vergoeding van de bij appellante opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Erasmus Universiteit Rotterdam het door appellante voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/078**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	15 november 2022
Partijen:	appellante en CBE Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	beoordelen coulance definitieve versie feedback gelegenheid herkansingsmogelijkheid onderzoeksverslag uitstel
Artikelen:	
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3.1. Het College stelt vast dat voor het afleggen van tentamens op grond van de Onderwijs- en Examenregeling tweemaal per studiejaar gelegenheid wordt gegeven. Dit is ook van toepassing op een onderzoeksverslag, zoals in deze zaak aan orde is. Uit de mailwisseling tussen appellante en de examinator leidt het College af dat de examinator, nadat hij al meerdere malen ruime uitstel voor het inleveren van het onderzoeksverslag heeft gegeven, heeft aangegeven dat hij in juni 2021 een *no show* zou registreren, wat vervolgens ook is gebeurd. Uit de mailwisseling tussen examinator en appellante is af te leiden dat zij ook begreep dat het later door haar in te leveren werk als herkansing zou worden geregistreerd. Op 16 juli 2021 heeft appellante het onderzoeksverslag ingeleverd. Vervolgens heeft de examinator, bij de beoordeling van het onderzoeksverslag, aan appellante nog een extra reparatiemogelijkheid geboden. Dit laat, naar oordeel van het College, onverlet dat, met de invoering van de *no show* en de beoordeling van het op 16 juli 2021 ingeleverde onderzoeksverslag, de eerste gelegenheid voor het indienen van het tentamen al aan de orde is geweest. Het College begrijpt dat appellante, kennelijk uit coulance, een extra gelegenheid heeft gekregen om het onderzoeksverslag in te dienen. Die extra gelegenheid betreft echter niet een “eerste kans”, maar dient als herkansing te worden beschouwd.Het betoog slaagt niet. […] 2.4.1. Dit betoog faalt. Het College stelt vast dat de examinator aan appellante op verschillende momenten uitgebreide feedback heeft gegeven. Het College ziet geen aanknopingspunten dat de beoordeling in zoverre op onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen. […] 2.5.1. Het College merkt op dat verweerder, na gegrondverklaring van het administratief beroep, aanleiding heeft gezien om de laatste versie van het onderzoeksverslag van appellante (waarbij appellante rekening heeft gehouden met de feedback op haar op 16 juli 2021 ingeleverde onderzoeksverslag) alsnog te laten beoordelen door de examinator. Het College stelt op basis van de mailwisseling tussen appellante en de examinator vast dat verweerder hierbij ten onrechte ervan is uitgegaan dat appellante de bedoeling heeft gehad om een definitieve versie van haar werkstuk op 29 augustus 2021 in te leveren. Het College acht het aannemelijk dat appellante, zoals zij stelt, de versie van 29 augustus 2021 louter heeft meegestuurd om te laten zien dat zij bezig is geweest met de feedback van de examinator.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2021 heeft de examinator van de Lerarenopleiding Nederlands het cijfer 4 toegekend voor een onderzoeksverslag van appellante voor het vak Literatuur en Beeldcultuur.

Bij beslissing van 2 mei 2022 heeft verweerder het door appellante tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 28 augustus 2021 vernietigd en de examinator opgedragen om een al door appellante ingeleverde versie van haar onderzoeksverslag te beoordelen.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 4 augustus 2022, waar appellante, bijgestaan door haar zuster, en verweerder, vertegenwoordigd door onder meer mr. F. Donner, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante heeft het cijfer 4 verkregen voor het door haar ingeleverde onderzoeksverslag over de representatie van de Zuid-Nederlandse migranten in de Noord-Nederlandse literatuur.
Oorspronkelijk diende dit onderzoeksverslag te worden ingeleverd in oktober 2020. Wegens persoonlijke omstandigheden heeft appellante uitstel verkregen. Zij heeft uiteindelijk op 16 juli 2021 het onderzoeksverslag ingeleverd. Vervolgens heeft zij hiervoor een onvoldoende gekregen.
Appellante heeft, naar aanleiding van de feedback, een nieuwe versie ingeleverd. De examinator heeft die versie op 28 augustus 2021 met een onvoldoende beoordeeld. Verweerder heeft bepaald dat de examinator ten onrechte die versie heeft beoordeeld. Hij had de versie van 29 augustus 2021 moeten beoordelen.

Omvang van het geding

2.2. Vervolgens heeft de examinator de versie van 29 augustus 2022 beoordeeld (en wederom het cijfer 4 toegekend). Tegen die beoordeling heeft appellante administratief beroep aangetekend bij verweerder.
Het College stelt vast dat de beoordeling van de versie van 29 augustus 2022 in de thans aan de orde zijnde procedure buiten het geding valt. In deze uitspraak komt de vraag of het voor die versie toegekende cijfer terecht is toegekend niet aan bod.

Beroepsgronden

<u>Eerste kans of herkansing?</u>
2.3. Appellante voert aan dat de bij beslissing van 28 augustus 2021 beoordeelde, door haar ingeleverde versie de eerste tentamenkans betrof, zodat zij nog een herkansingsmogelijkheid moet krijgen. Verweerder gaat er volgens haar ten onrechte van uit dat het beoordeelde onderzoeksverslag een herkansing betrof.

2.3.1. Het College stelt vast dat voor het afleggen van tentamens op grond van de Onderwijs- en Examenregeling tweemaal per studiejaar gelegenheid wordt gegeven. Dit is ook van toepassing op een

onderzoeksverslag, zoals in deze zaak aan orde is. Uit de mailwisseling tussen appellante en de examinator leidt het College af dat de examinator, nadat hij al meerdere malen ruime uitstel voor het inleveren van het onderzoeksverslag heeft gegeven, heeft aangegeven dat hij in juni 2021 een *no show* zou registreren, wat vervolgens ook is gebeurd. Uit de mailwisseling tussen examinator en appellante is af te leiden dat zij ook begreep dat het later door haar in te leveren werk als herkansing zou worden geregistreerd. Op 16 juli 2021 heeft appellante het onderzoeksverslag ingeleverd. Vervolgens heeft de examinator, bij de beoordeling van het onderzoeksverslag, aan appellante nog een extra reparatiemogelijkheid geboden. Dit laat, naar oordeel van het College, onverlet dat, met de invoering van de *no show* en de beoordeling van het op 16 juli 2021 ingeleverde onderzoeksverslag, de eerste gelegenheid voor het indienen van het tentamen al aan de orde is geweest. Het College begrijpt dat appellante, kennelijk uit coulance, een extra gelegenheid heeft gekregen om het onderzoeksverslag in te dienen. Die extra gelegenheid betreft echter niet een “eerste kans”, maar dient als herkansing te worden beschouwd.
Het betoog slaagt niet.

<u>Onduidelijkheid feedback?</u>
2.4. Appellante betoogt dat de feedback die over verschillende delen van haar onderzoeksverslag is geleverd niet duidelijk was.

2.4.1. Dit betoog faalt. Het College stelt vast dat de examinator aan appellante op verschillende momenten uitgebreide feedback heeft gegeven. Het College ziet geen aanknopingspunten dat de beoordeling in zoverre op onzorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen.

<u>Definitieve versie?</u>
2.5. Appellant voert aan dat verweerder - door de examinator op te dragen de ingeleverde versie van 29 augustus 2021 alsnog te beoordelen - ten onrechte ervan uit is gegaan dat zij op 29 augustus 2021 een definitieve versie had ingeleverd, waarbij zij alle feedback had verwerkt. Dit was niet het geval, aldus appellante.

2.5.1. Het College merkt op dat verweerder, na gegrondverklaring van het administratief beroep, aanleiding heeft gezien om de laatste versie van het onderzoeksverslag van appellante (waarbij appellante rekening heeft gehouden met de feedback op haar op 16 juli 2021 ingeleverde onderzoeksverslag) alsnog te laten beoordelen door de examinator.
Het College stelt op basis van de mailwisseling tussen appellante en de examinator vast dat verweerder hierbij ten onrechte ervan is uitgegaan dat appellante de bedoeling heeft gehad om een definitieve versie van haar werkstuk op 29 augustus 2021 in te leveren. Het College acht het aannemelijk dat appellante, zoals zij stelt, de versie van 29 augustus 2021 louter heeft meegestuurd om te laten zien dat zij bezig is geweest met de feedback van de examinator.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.6. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder dient te worden vernietigd, voor zover daarbij de examinator is opgedragen om de door appellante op 29 augustus 2021 ingeleverde versie van haar onderzoeksverslag te beoordelen. Verweerder zal een nieuwe beslissing moeten nemen. Het College merkt, met het oog op de nadere besluitvorming, op dat het in de rede ligt dat verweerder bevordert dat appellante een termijn krijgt om, gebruikmakend van de al aan haar gegeven feedback, alsnog een aangepast onderzoeksverslag in te leveren, dat vervolgens - als herkansing - wordt beoordeeld. Conform het eerdere schikkingsvoorstel ligt het in de rede dat dit werkstuk door de examinator en ook door een onafhankelijke tweede lezer wordt beoordeeld.
Voor zover appellante het College heeft verzocht om een schadevergoeding wegens studievertraging, merkt het College het volgende op. Uit deze uitspraak volgt dat de bestreden beslissing van verweerder wordt vernietigd. Het College gaat ervan uit dat verweerder bij de nadere besluitvorming het verzoek om schadevergoeding en de gestelde vertraging betrekt.

Proceskosten

2.7. Er is niet gebleken van proceskosten die voor vergoeding in aanmerking komen.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam van 2 mei 2022, voor zover daarbij de examinator is opgedragen om een al door appellante ingeleverde versie van haar onderzoeksverslag te beoordelen;
IV. draagt het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam op om een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/080.6**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Drop
Datum uitspraak:	25 oktober 2022
Partijen:	appellante en CBE Avans Hogeschool
Trefwoorden:	bestuursorgaan herroeping inhoudelijke beoordeling onrechtmatigheid proceskostenvergoeding schikking
Artikelen:	Awb: artikel 7:28, tweede lid Awb: artikel 8:75a
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2. Het College stelt vast dat de beslissing van 8 juni 2022 - neergelegd in een e-mail van de ambtelijk secretaris van verweerder - geen blijk ervan geeft dat die beslissing door of namens verweerder is genomen, nog daargelaten de vraag of de aard van de beslissing zich tegen een eventueel in mandaat genomen beslissing zou verzetten. Het College houdt het daarom ervoor dat die beslissing onbevoegd is genomen. Verder merkt het College het volgende op. Voorop staat dat in geval van een schikking in de fase van administratief beroep er verweerder geen inhoudelijke beoordeling meer hoeft te worden gegeven van het administratief beroep. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder in die situatie nog wel kan toekomen aan toekenning van een proceskostenvergoeding. Voor de fase van administratief beroep ontbreekt namelijk een bepaling, die vergelijkbaar is met artikel 8:75a van de Awb. Laatstgenoemde bepaling regelt dat bij een intrekking van een beroep de rechter een proceskostenveroordeling kan uitspreken indien het bestuursorgaan aan de indiener van een beroepschrift tegemoet is gekomen. Het ligt naar het oordeel van het College in de rede om, analoog aan het bepaalde in artikel 8:75a van de Awb, ook voor de fase van administratief beroep de mogelijkheid aan te nemen dat verweerder kan voorzien in een proceskostenvergoeding, indien een schikking is getroffen, het administratief beroep wordt ingetrokken en vervolgens door de student om een vergoeding van proceskosten wordt verzocht, en verder aan bijkomende voorwaarden is voldaan. Voor deze bijkomende voorwaarden neemt het College artikel 7:28 van de Awb in ogenschouw, nu die bepaling betrekking heeft op het administratief beroep. Ingevolge het tweede lid van dat artikel worden de kosten, die de belanghebbende redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Ook om in aanmerking te komen voor een proceskostenvergoeding in geval van een getroffen schikking en intrekking van het administratief beroep, dient zowel sprake te zijn van een “herroeping” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, als van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van dat artikellid. Of in het thans voorliggende geval aan deze voorwaarden is voldaan, heeft verweerder ten onrechte niet beoordeeld. 2.3. Het College komt, resumerend, tot het oordeel dat de beslissing van 8 juni 2022 niet bevoegd, dus door of namens verweerder, is genomen en dat verweerder ten onrechte niet heeft beoordeeld of het verzoek van appellante om vergoeding van de in de fase van administratief beroep gemaakte proceskosten moet worden ingewilligd.

Het betoog slaagt.
Conclusie
2.4. Het beroep is daarom gegrond. De beslissing van 8 juni 2022 dient te worden vernietigd. Het College zal beoordelen of het verzoek van appellante om een proceskostenvergoeding wat betreft de in administratief beroep gemaakte kosten voor inwilliging in aanmerking komt. Daarover overweegt het College het volgende.
2.5. Het College volgt appellante niet in haar veronderstelling dat zij gelijk heeft gekregen in administratief beroep, alleen al omdat er geen inhoudelijke beoordeling door verweerder is gegeven en hoefde te worden gegeven van het door haar ingestelde administratief beroep. Verder overweegt het College dat de tussen appellante en de examencommissie getroffen schikking niet gelijk kan worden gesteld aan een herroeping van de beslissing.
De score “niet beoordeelbaar” van het werkstuk is in stand gebleven. Derhalve is geen sprake van een “herroeping”, zoals bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb. Bovendien zijn er geen aanknopingspunten om te oordelen dat sprake is van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb.
Het College is, nu aan beide voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb niet is voldaan, van oordeel dat geen aanleiding bestaat om het verzoek om een proceskostenvergoeding in te willigen. De verwijzing van appellante naar de uitspraak van 24 januari 2022 leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak die tot die uitspraak heeft geleid, was namelijk een ander feitencomplex aan de orde.
Gezien het vorenstaande zal het College in de zaak voorzien door het verzoek van appellante om vergoeding van de in de fase van administratief beroep gemaakte proceskosten af te wijzen. Het College zal voorts bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 28 april 2022 heeft de examencommissie CMD-COM een door appellante gemaakt werkstuk voor het vak “Overtuigende Content” wegens plagiaat de score “niet beoordeelbaar” gegeven.

Vervolgens heeft appellante administratief beroep tegen deze beslissing ingesteld bij verweerder. In de loop van de procedure van administratief beroep hebben de examencommissie en appellante een schikking getroffen, inhoudende dat appellante op enig moment een verzoek kan indienen bij de examencommissie om een uitzondering op de zogenoemde stagedrempel te maken.

Omdat een schikking is bereikt, heeft verweerder een inhoudelijke beoordeling van het administratief beroep achterwege gelaten, zo blijkt uit een e-mail van 8 juni 2022 van de ambtelijk secretaris van verweerder.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 september 2022 waar appellante, vertegenwoordigd door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, advocaat te Naarden, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. R.H.J. van Stokkom, zijn verschenen. Voor de examencommissie is T. Leeijen-van Geelen verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante wijst erop dat verweerder ten onrechte niet heeft beslist op het administratief beroep. Ondanks de schikking vindt appellante dat verweerder in ieder geval had moeten beoordelen of aanleiding bestond voor toekenning van een proceskostenvergoeding. Ter afronding van de procedure had een beslissing genomen moeten worden, aldus appellante tijdens de zitting.
Appellante meent dat zij in aanmerking komt voor een proceskostenvergoeding. Appellante is namelijk van mening dat wel is voldaan aan de vereisten van artikel 7:28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Volgens haar is de gang van zaken, waarbij een schikking is getroffen, aan te merken als een herroeping van de beslissing. Appellante wijst, ter onderbouwing van haar betoog, onder meer op een uitspraak van het College van 24 januari 2022 in zaak CBHO 2021/115 (www.cbho.nl). Tijdens de zitting heeft appellante erop gewezen dat zij in de fase van administratief beroep alsnog een mogelijkheid heeft gekregen om een uitzondering op de stagedrempel aan te vragen. Derhalve heeft appellante succes gehad in de fase van administratief beroep, zodat een proceskostenvergoeding in de rede lag, aldus appellante tijdens de zitting.

Beoordeling door het College

2.2. Het College stelt vast dat de beslissing van 8 juni 2022 - neergelegd in een e-mail van de ambtelijk secretaris van verweerder - geen blijk ervan geeft dat die beslissing door of namens verweerder is genomen, nog daargelaten de vraag of de aard van de beslissing zich tegen een eventueel in mandaat genomen beslissing zou verzetten. Het College houdt het daarom ervoor dat die beslissing onbevoegd is genomen.
Verder merkt het College het volgende op. Voorop staat dat in geval van een schikking in de fase van administratief beroep er verweerder geen inhoudelijke beoordeling meer hoeft te worden gegeven van het administratief beroep. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder in die situatie nog wel kan toekomen aan toekenning van een proceskostenvergoeding. Voor de fase van administratief beroep ontbreekt namelijk een bepaling, die vergelijkbaar is met artikel 8:75a van de Awb. Laatstgenoemde bepaling regelt dat bij een intrekking van een beroep de rechter een proceskostenveroordeling kan uitspreken indien het bestuursorgaan aan de indiener van een beroepschrift tegemoet is gekomen. Het ligt naar het oordeel van het College in de rede om, analoog aan het bepaalde in artikel 8:75a van de Awb, ook voor de fase van administratief beroep de mogelijkheid aan te nemen dat verweerder kan voorzien in een proceskostenvergoeding, indien een schikking is getroffen, het administratief beroep wordt ingetrokken en vervolgens door de student om een vergoeding van proceskosten wordt verzocht, en verder aan bijkomende voorwaarden is voldaan. Voor deze bijkomende voorwaarden neemt het College artikel 7:28 van de Awb in ogenschouw, nu die bepaling betrekking heeft op het administratief beroep. Ingevolge het tweede lid van dat artikel worden de kosten, die de belanghebbende redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Ook om in aanmerking te komen voor een proceskostenvergoeding in geval van een getroffen schikking en intrekking van het administratief beroep, dient zowel sprake te zijn van een “herroeping” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, als van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van dat artikellid.
Of in het thans voorliggende geval aan deze voorwaarden is voldaan, heeft verweerder ten onrechte niet beoordeeld.

2.3. Het College komt, resumerend, tot het oordeel dat de beslissing van 8 juni 2022 niet bevoegd, dus door of namens verweerder, is genomen en dat verweerder ten onrechte niet heeft beoordeeld of het verzoek van appellante om vergoeding van de in de fase van administratief beroep gemaakte proceskosten moet worden ingewilligd.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.4. Het beroep is daarom gegrond. De beslissing van 8 juni 2022 dient te worden vernietigd. Het College zal beoordelen of het verzoek van appellante om een proceskostenvergoeding wat betreft de in administratief beroep gemaakte kosten voor inwilliging in aanmerking komt. Daarover overweegt het College het volgende.

2.5. Het College volgt appellante niet in haar veronderstelling dat zij gelijk heeft gekregen in administratief beroep, alleen al omdat er geen inhoudelijke beoordeling door verweerder is gegeven en hoefde te worden gegeven van het door haar ingestelde administratief beroep. Verder overweegt het College dat de tussen appellante en de examencommissie getroffen schikking niet gelijk kan worden gesteld aan een herroeping van de beslissing.
De score “niet beoordeelbaar” van het werkstuk is in stand gebleven. Derhalve is geen sprake van een “herroeping”, zoals bedoeld in artikel 7:28, tweede lid, van de Awb. Bovendien zijn er geen aanknopingspunten om te oordelen dat sprake is van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb.
Het College is, nu aan beide voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb niet is voldaan, van oordeel dat geen aanleiding bestaat om het verzoek om een proceskostenvergoeding in te willigen. De verwijzing van appellante naar de uitspraak van 24 januari 2022 leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak die tot die uitspraak heeft geleid, was namelijk een ander feitencomplex aan de orde.
Gezien het vorenstaande zal het College in de zaak voorzien door het verzoek van appellante om vergoeding van de in de fase van administratief beroep gemaakte proceskosten af te wijzen. Het College zal voorts bepalen dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing.

2.6. Verweerder dient, nu het onderhavige beroep gegrond is, wel te worden veroordeeld tot vergoeding van de door appellante in het beroep bij het College gemaakte kosten.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 8 juni 2022;
III. wijst het verzoek van appellante om vergoeding van de proceskosten die zij heeft gemaakt in de fase van administratief beroep af;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing;
V. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool in verband met de behandeling van het beroep tot vergoeding van de bij appellante opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VI. gelast dat het college van beroep voor de examens van Avans Hogeschool aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/081**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	22 september 2022
Partijen:	appellant en Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	beslissing collegegeld onbevoegd
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, eerste lid
Uitspraak:	onbevoegd
Hoofdoverwegingen:	2.2. Het College leidt uit de stukken af dat appellant kennelijk heeft beoogd beroep bij het College in te stellen. In artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is de bevoegdheid van het College geregeld. In dit artikel staat dat het College oordeelt over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Appellant is verzocht toe te lichten tegen welke beslissing zijn beroep is gericht. Appellant heeft dit nagelaten. Omdat er geen beslissing voorligt, waarover het College kan oordelen, is het College niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Appellant heeft beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op zitting behandeld op 12 september 2022, waaraan verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.W. Elbers, via een online videoverbinding heeft deelgenomen. Appellant is uitgenodigd om aan de zitting, zoals door hem verzocht, via een online videoverbinding deel te nemen, maar heeft dit niet gedaan.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft in de jaren 2014-2018 aan Hogeschool Inholland gestudeerd. Zijn opleiding heeft hij niet afgerond en in 2018 is hij teruggekeerd naar zijn thuisland Azerbeidzjan. Omdat hij niet tevreden is over de kwaliteit van de opleiding wil hij het door hem betaalde collegegeld terug.

2.2. Het College leidt uit de stukken af dat appellant kennelijk heeft beoogd beroep bij het College in te stellen. In artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek is de bevoegdheid van het College geregeld. In dit artikel staat dat het College oordeelt over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Appellant is verzocht

toe te lichten tegen welke beslissing zijn beroep is gericht. Appellant heeft dit nagelaten. Omdat er geen beslissing voorligt, waarover het College kan oordelen, is het College niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen.

2.3. Het College is niet bevoegd om van het beroep kennis te nemen.

2.4. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/082.5**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	2 augustus 2022
Partijen:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	beoogd niveau bewijsstukken buitenschoolse activiteiten eisen hardheidsclausule scoreformulier scoreperiode selectieprocedure topniveau
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast dat verweerder op het scoreformulier heeft toegelicht hoe de score van appellant tot stand is gekomen. Verder heeft verweerder in het verweerschrift en tijdens de zitting een nadere toelichting op het scoreformulier gegeven. Voor de 1e activiteit heeft verweerder in het verweerschrift nader toegelicht dat een deel van de periode waarop de activiteit ziet buiten de scoreperiode viel en dat uit het door appellant aangeleverde bewijs niet blijkt welke bestede uren aan de activiteit binnen de scoreperiode vielen. Verweerder stelt daarbij dat het erop lijkt dat in totaal 35 uren aan deze activiteit zijn besteed binnen de scoreperiode. Volgens verweerder is een dergelijk aantal uren van onvoldoende omvang om tot het toekennen van punten te leiden. Het College ziet wat betreft de 1e activiteit geen gebreken in de onderbouwing die verweerder heeft gegeven. Het betoog slaagt in zoverre niet. 2.4. Voor de 2e en 3e activiteit heeft verweerder gesteld dat uit het aangeleverde bewijsmateriaal niet valt af te leiden wat het niveau van tennis is geweest dat appellant heeft gespeeld, zodat niet is gebleken van het topniveau, dat voor de toekenning van punten voor deze activiteiten nodig is. Verweerder heeft daarbij aangegeven dat het ondoenlijk is om actief onderzoek te doen bij de instellingen waar de door een student geleverde bewijsstukken vandaan komen, mede gezien het grote aantal studenten dat meedoet aan de selectieprocedure. Deze toelichting van verweerder in ogenschouw genomen, ziet het College geen tekortkomingen in de onderbouwing van de beslissing wat betreft de niet-toekenning van punten voor de tennisactiviteiten. Hierbij merkt het College op dat het niet op de weg van verweerder lag om nadere informatie in te winnen via de telefoonnummers die op de bewijsstukken stonden vermeld, ook niet voor de door appellant opgegeven 2e activiteit. Het lag daarentegen op de weg van appellant om bewijs aan te leveren waaruit duidelijk blijkt dat hij op topniveau heeft getennist. Hierbij is van belang dat appellant voorafgaand aan de selectieronde erop gewezen is aan welke eisen de bewijsstukken moesten voldoen. Het College volgt verweerder in zijn vaststelling dat (ook ten aanzien van de 2e activiteit) onvoldoende duidelijk is gemaakt dat appellant op het (voor puntentoekenning vereiste) topniveau tennis speelt. Daarbij merkt het College op dat bijvoorbeeld niet blijkt wat het niveau was dat vereist was om toegelaten te worden tot de (Franse) tennisopleiding. Uit de passage “aiming to become a professional” kan wel een beoogd toekomstig niveau worden afgeleid, maar daaruit blijkt evenmin wat het niveau is waarop appellant ten tijde van de door hem

genoten tennisopleiding speelde. Ook uit het aantal uren dat de opleiding werd gevolgd kan niet het gespeelde niveau worden afgeleid. Dit betekent dat verweerder terecht heeft gesteld dat het ingebrachte bewijs voor de tennisactiviteiten niet toereikend was voor het toekennen van punten in het kader van de eerste selectieronde.
Het betoog slaagt in zoverre niet.
2.5. Tot slot ziet het College zich gesteld voor de vraag of de hardheidsclausule diende te worden toegepast. Hierover merkt het College het volgende op. Appellant heeft gewezen op zijn knieblessure. Hij heeft toegelicht dat deze blessure tot gevolg heeft gehad dat hij geen tennis (althans niet op zijn normale niveau) kon spelen en dat de blessure ook mentale gevolgen heeft gehad. Het College stelt vast dat deze omstandigheden relevant zijn voor de 2e en 3e activiteit. Verweerder heeft geen aanleiding gezien om met toepassing van de hardheidsclausule alsnog punten toe te kennen aan appellant vanwege zijn knieblessure.
Weliswaar is verweerder in de bestreden beslissing en in het verweerschrift slechts summier ingegaan op het beroep op de hardheidsclausule en kan aan appellant worden toegegeven dat de knieblessure aanzienlijk langer dan 6 weken relevant is geweest, maar verweerder heeft tijdens de zitting beter uitgelegd aan wat voor bijzondere gevallen moet worden gedacht om in aanmerking te komen voor toepassing van de hardheidsclausule. Verweerder heeft zich daarbij in het geval van appellant naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat de aangevoerde omstandigheden geen aanleiding gaven om met toepassing van de hardheidsclausule alsnog punten toe te kennen voor de tennis-activiteiten. Het College acht hierbij van belang dat niet voldoende is komen vast te staan op welk tennis-niveau appellant speelde voorafgaand aan zijn blessure. Het is daarmee niet duidelijk in hoeverre die blessure in de weg heeft gestaan aan het spelen van tennis door appellant op het voor toekenning van punten voor de selectieronde van de opleiding Geneeskunde vereiste topniveau.
Het betoog slaagt ook in zoverre niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 februari 2022, nader toegelicht op 18 maart 2022, heeft verweerder appellant niet toegelaten tot de tweede ronde van de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 1 juni 2022 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep (gelijktijdig met het beroep in zaak CBHO 2022/083.5) ter zitting behandeld op 13 juli 2022, waar appellant en zijn broer [naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner en mr. drs. A.C. van Dijk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde. In de eerste ronde heeft appellant 7,5 punten gehaald. Die punten zijn te herleiden tot zijn VWO-vooropleiding. Het aantal van 7,5 punten was niet genoeg om toegelaten te worden tot de tweede ronde van de selectieprocedure. Er waren daarvoor 9,5 punten nodig. Gevolg van de beslissing is dat aan appellant geen opleidingsplaats voor de opleiding wordt aangeboden.
Appellant kan zich verenigen met de toegekende punten voor zijn vooropleiding, maar meent dat door verweerder ten onrechte geen punten zijn toegekend voor de door hem verrichte buitenschoolse activiteiten.

2.1.1. De scoreperiode liep van 1 januari 2020 tot 1 januari 2022. Alleen activiteiten die in die periode zijn uitgevoerd zijn door verweerder beoordeeld. Uit het scoreformulier blijkt dat aan appellant 0 punten zijn toegekend voor buitenschoolse activiteiten. Er zijn 3 activiteiten beoordeeld. Voor de 1e activiteit (Stadstijgers Leonardo college Leiden) is op het scoreformulier vermeld dat er geen punten zijn toegekend omdat de activiteit buiten de scoreperiode viel. Voor de 2e activiteit (Tennis All-in academy Côte d'Azur) is op het scoreformulier vermeld dat het bewijs ongeldig is en het niveau onduidelijk. Voor de 3e activiteit (UIC men's Tennis team) is eveneens op het scoreformulier vermeld dat het bewijs ongeldig is en het niveau onduidelijk.

Beroepsgronden

2.2. Appellant voert aan dat hem ten onrechte geen punten zijn toegekend voor zijn buitenschoolse activiteiten. Appellant begrijpt niet waarom hem geen punten zijn toegekend voor de 1e activiteit. Volgens appellant bieden verder de vermeldingen op het bewijs inzake zijn tennisactiviteiten voldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat sprake was van een hoog tennisniveau. Appellant heeft ter zitting gesteld dat hij vooral teleurgesteld is dat de bewijsstukken voor de 2e activiteit niet zijn geaccepteerd. Volgens hem boden die stukken voldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat het daar niet om recreatief tennis ging maar om tennis van een hoog niveau. Appellant wijst er verder op dat hij een knieblessure heeft gehad. Appellant doet in dit verband een beroep op de hardheidsclausule.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt vast dat verweerder op het scoreformulier heeft toegelicht hoe de score van appellant tot stand is gekomen. Verder heeft verweerder in het verweerschrift en tijdens de zitting een nadere toelichting op het scoreformulier gegeven.
Voor de 1e activiteit heeft verweerder in het verweerschrift nader toegelicht dat een deel van de periode waarop de activiteit ziet buiten de scoreperiode viel en dat uit het door appellant aangeleverde bewijs niet blijkt welke bestede uren aan de activiteit binnen de scoreperiode vielen. Verweerder stelt daarbij dat het erop lijkt dat in totaal 35 uren aan deze activiteit zijn besteed binnen de scoreperiode. Volgens verweerder is een dergelijk aantal uren van onvoldoende omvang om tot het toekennen van punten te leiden.
Het College ziet wat betreft de 1e activiteit geen gebreken in de onderbouwing die verweerder heeft gegeven.
Het betoog slaagt in zoverre niet.

2.4. Voor de 2e en 3e activiteit heeft verweerder gesteld dat uit het aangeleverde bewijsmateriaal niet valt af te leiden wat het niveau van tennis is geweest dat appellant heeft gespeeld, zodat niet is gebleken van het topniveau, dat voor de toekenning van punten voor deze activiteiten nodig is. Verweerder heeft daarbij aangegeven dat het ondoenlijk is om actief onderzoek te doen bij de instellingen waar de door een student geleverde bewijsstukken vandaan komen, mede gezien het grote aantal studenten dat meedoet aan de selectieprocedure.

Deze toelichting van verweerder in ogenschouw genomen, ziet het College geen tekortkomingen in de onderbouwing van de beslissing wat betreft de niet-toekenning van punten voor de tennisactiviteiten. Hierbij merkt het College op dat het niet op de weg van verweerder lag om nadere informatie in te winnen via de telefoonnummers die op de bewijsstukken stonden vermeld, ook niet voor de door appellant opgegeven 2e activiteit. Het lag daarentegen op de weg van appellant om bewijs aan te leveren waaruit duidelijk blijkt dat hij op topniveau heeft getennist. Hierbij is van belang dat appellant voorafgaand aan de selectieronde erop gewezen is aan welke eisen de bewijsstukken moesten voldoen. Het College volgt verweerder in zijn vaststelling dat (ook ten aanzien van de 2e activiteit) onvoldoende duidelijk is gemaakt dat appellant op het (voor puntentoekenning vereiste) topniveau tennis speelt. Daarbij merkt het College op dat bijvoorbeeld niet blijkt wat het niveau was dat vereist was om toegelaten te worden tot de (Franse) tennisopleiding. Uit de passage “aiming to become a professional” kan wel een beoogd toekomstig niveau worden afgeleid, maar daaruit blijkt evenmin wat het niveau is waarop appellant ten tijde van de door hem genoten tennisopleiding speelde. Ook uit het aantal uren dat de opleiding werd gevolgd kan niet het gespeelde niveau worden afgeleid. Dit betekent dat verweerder terecht heeft gesteld dat het ingebrachte bewijs voor de tennisactiviteiten niet toereikend was voor het toekennen van punten in het kader van de eerste selectieronde.
Het betoog slaagt in zoverre niet.

2.5. Tot slot ziet het College zich gesteld voor de vraag of de hardheidsclausule diende te worden toegepast. Hierover merkt het College het volgende op. Appellant heeft gewezen op zijn knieblessure. Hij heeft toegelicht dat deze blessure tot gevolg heeft gehad dat hij geen tennis (althans niet op zijn normale niveau) kon spelen en dat de blessure ook mentale gevolgen heeft gehad. Het College stelt vast dat deze omstandigheden relevant zijn voor de 2e en 3e activiteit. Verweerder heeft geen aanleiding gezien om met toepassing van de hardheidsclausule alsnog punten toe te kennen aan appellant vanwege zijn knieblessure.
Weliswaar is verweerder in de bestreden beslissing en in het verweerschrift slechts summier ingegaan op het beroep op de hardheidsclausule en kan aan appellant worden toegegeven dat de knieblessure aanzienlijk langer dan 6 weken relevant is geweest, maar verweerder heeft tijdens de zitting beter uitgelegd aan wat voor bijzondere gevallen moet worden gedacht om in aanmerking te komen voor toepassing van de hardheidsclausule. Verweerder heeft zich daarbij in het geval van appellant naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat de aangevoerde omstandigheden geen aanleiding gaven om met toepassing van de hardheidsclausule alsnog punten toe te kennen voor de tennis-activiteiten. Het College acht hierbij van belang dat niet voldoende is komen vast te staan op welk tennis-niveau appellant speelde voorafgaand aan zijn blessure. Het is daarmee niet duidelijk in hoeverre die blessure in de weg heeft gestaan aan het spelen van tennis door appellant op het voor toekenning van punten voor de selectieronde van de opleiding Geneeskunde vereiste topniveau.
Het betoog slaagt ook in zoverre niet.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/083.5**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	2 augustus 2022
Partijen:	appellant en Vrije Universiteit
Trefwoorden:	beoogd niveau bewijsstukken buitenschoolse activiteiten eisen hardheidsclausule scoreformulier scoreperiode selectieprocedure topniveau
Artikelen:	
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast dat verweerder op het scoreformulier heeft toegelicht hoe de score van appellant tot stand is gekomen. Verder heeft verweerder in het verweerschrift en tijdens de zitting een nadere toelichting op het scoreformulier gegeven. Voor de 1e activiteit heeft verweerder in het verweerschrift nader toegelicht dat een deel van de periode waarop de activiteit ziet buiten de scoreperiode viel en dat uit het door appellant aangeleverde bewijs niet blijkt welke bestede uren aan de activiteit binnen de scoreperiode viel. Verweerder stelt daarbij dat het erop lijkt dat in totaal 35 uren aan deze activiteit zijn besteed binnen de scoreperiode. Volgens verweerder is een dergelijk aantal uren van onvoldoende omvang om tot het toekennen van punten te leiden. Het College ziet wat betreft de 1e activiteit geen gebreken in de onderbouwing die verweerder heeft gegeven. Het betoog faalt in zoverre. 2.4. Voor de 2e en 3e activiteit heeft verweerder gesteld dat uit het aangeleverde bewijsmateriaal niet valt af te leiden wat het niveau van tennis is geweest dat appellant heeft gespeeld, zodat niet is gebleken van het topniveau, dat voor de toekenning van punten voor deze activiteiten nodig is. Verweerder heeft daarbij aangegeven dat het ondoenlijk is om actief onderzoek te doen bij de instellingen waar de door een student geleverde bewijsstukken vandaan komen, mede gezien het grote aantal studenten dat meedoet aan de selectieprocedure. Deze toelichting van verweerder in ogenschouw genomen, ziet het College geen tekortkomingen in de onderbouwing van de beslissing wat betreft de niet-toekenning van punten voor de tennisactiviteiten. Hierbij merkt het College op dat het niet op de weg van verweerder lag om nadere informatie in te winnen via de telefoonnummers die op de bewijsstukken stonden vermeld, ook niet voor de door appellant opgegeven 2e activiteit. Het lag daarentegen op de weg van appellant om bewijs aan te leveren waaruit duidelijk blijkt dat hij op topniveau heeft getennist. Hierbij is van belang dat appellant voorafgaand aan de selectieronde erop gewezen is aan welke eisen de bewijsstukken moesten voldoen. Het College volgt verweerder in zijn vaststelling dat (ook ten aanzien van de 2e activiteit) onvoldoende duidelijk is gemaakt dat appellant op het (voor puntentoekenning vereiste) topniveau tennis speelt. Daarbij merkt het College op dat bijvoorbeeld niet blijkt wat het niveau was dat vereist was om toegelaten te worden tot de (Franse) tennisopleiding. Uit de passage “aiming to become a professional” kan wel een beoogd toekomstig niveau worden afgeleid, maar daaruit blijkt evenmin wat het niveau is waarop appellant ten tijde van de door hem

genoten tennisopleiding speelde. Ook uit het aantal uren dat de opleiding werd gevolgd kan niet het gespeelde niveau worden afgeleid. Dit betekent dat verweerder terecht heeft gesteld dat het ingebrachte bewijs voor de tennisactiviteiten niet toereikend was voor het toekennen van punten in het kader van de eerste selectieronde.
Het betoog slaagt in zoverre niet.
2.5. Tot slot ziet het College zich gesteld voor de vraag of de hardheidsclausule diende te worden toegepast. Hierover merkt het College het volgende op. Appellant heeft gewezen op de knieblessure van zijn broer. Hij heeft toegelicht dat deze blessure tot gevolg heeft gehad dat zijn broer geen tennis (althans niet op zijn normale niveau) kon spelen en dat de blessure ook mentale gevolgen heeft gehad. Het College stelt vast dat deze omstandigheden relevant zijn voor de 2e en 3e activiteit. Verweerder heeft geen aanleiding gezien om met toepassing van de hardheidsclausule alsnog punten toe te kennen aan appellant vanwege de knieblessure van zijn broer.
Weliswaar is verweerder in de bestreden beslissing en in het verweerschrift slechts summier ingegaan op het beroep op de hardheidsclausule en kan aan appellant ook worden toegegeven dat de knieblessure aanzienlijk langer dan 6 weken relevant is geweest, maar verweerder heeft tijdens de zitting beter uitgelegd aan wat voor bijzondere gevallen moet worden gedacht om in aanmerking te komen voor toepassing van de hardheidsclausule. Verweerder heeft zich daarbij in het geval van appellant naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat de aangevoerde omstandigheden geen aanleiding gaven om met toepassing van de hardheidsclausule alsnog punten toe te kennen voor de tennis-activiteiten. Het College acht hierbij van belang dat niet voldoende is komen vast te staan op welk tennis-niveau appellant (die in het dubbelspel met zijn broer actief was) speelde, voorafgaand aan de genoemde blessure. Het is daarmee niet duidelijk in hoeverre die blessure in de weg heeft gestaan aan het spelen van tennis door appellant op het voor toekenning van punten voor de selectieronde van de opleiding Geneeskunde vereiste topniveau.
Het betoog slaagt ook in zoverre niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 februari 2022, nader toegelicht op 18 maart 2022, heeft verweerder appellant niet toegelaten tot de tweede ronde van de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 1 juni 2022 heeft verweerder het door appellant tegen deze beslissing gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep (gelijktijdig met het beroep in zaak CBHO 2022/082.5) ter zitting behandeld op 13 juli 2022, waar appellant en zijn broer [naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner en mr. drs. A.C. van Dijk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde. In de eerste ronde heeft appellant 8,25 punten gehaald. Die punten zijn te herleiden tot zijn VWO-vooropleiding. Het aantal van 8,25 punten was niet genoeg om toegelaten te worden tot de tweede ronde van de selectieprocedure. Er waren daarvoor 9,5 punten nodig. Gevolg van de beslissing is dat aan appellant geen opleidingsplaats voor de opleiding wordt aangeboden.
Appellant kan zich verenigen met de toegekende punten voor zijn vooropleiding, maar meent dat door verweerder ten onrechte geen punten zijn toegekend voor de door hem verrichte buitenschoolse activiteiten.

2.1.1. De scoreperiode liep van 1 januari 2020 tot 1 januari 2022. Alleen activiteiten die in die periode zijn uitgevoerd zijn door verweerder beoordeeld. Uit het scoreformulier blijkt dat aan appellant 0 punten zijn toegekend voor buitenschoolse activiteiten. Er zijn 3 activiteiten beoordeeld. Voor de 1e activiteit (Stadstijgers Leonardo college Leiden) is op het scoreformulier vermeld dat er geen punten zijn toegekend omdat de activiteit buiten de scoreperiode viel. Voor de 2e activiteit (Tennis All-in academy Côte d'Azur) is op het scoreformulier vermeld dat het bewijs ongeldig is en het niveau onduidelijk. Voor de 3e activiteit (UIC men's Tennis team) is eveneens op het scoreformulier vermeld dat het bewijs ongeldig is en het niveau onduidelijk.

Beroepsgronden

2.2. Appellant voert aan dat hem ten onrechte geen punten zijn toegekend voor zijn buitenschoolse activiteiten. Appellant begrijpt niet waarom hem geen punten zijn toegekend voor de 1e activiteit. Volgens appellant bieden verder de vermeldingen op het bewijs inzake zijn tennisactiviteiten voldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat sprake was van een hoog tennis niveau. Appellant heeft ter zitting gesteld dat hij vooral teleurgesteld is dat de bewijsstukken voor de 2e activiteit niet zijn geaccepteerd. Volgens hem boden die stukken voldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat het daar niet om recreatief tennis ging maar om tennis van een hoog niveau. Appellant wijst er verder op dat zijn broer - die zijn dubbelpartner is - in de scoreperiode een knieblessure heeft gehad. Appellant doet in dit verband een beroep op de hardheidsclausule.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt vast dat verweerder op het scoreformulier heeft toegelicht hoe de score van appellant tot stand is gekomen. Verder heeft verweerder in het verweerschrift en tijdens de zitting een nadere toelichting op het scoreformulier gegeven.
Voor de 1e activiteit heeft verweerder in het verweerschrift nader toegelicht dat een deel van de periode waarop de activiteit ziet buiten de scoreperiode viel en dat uit het door appellant aangeleverde bewijs niet blijkt welke bestede uren aan de activiteit binnen de scoreperiode viel. Verweerder stelt daarbij dat het erop lijkt dat in totaal 35 uren aan deze activiteit zijn besteed binnen de scoreperiode. Volgens verweerder is een dergelijk aantal uren van onvoldoende omvang om tot het toekennen van punten te leiden.
Het College ziet wat betreft de 1e activiteit geen gebreken in de onderbouwing die verweerder heeft gegeven.
Het betoog faalt in zoverre.

2.4. Voor de 2e en 3e activiteit heeft verweerder gesteld dat uit het aangeleverde bewijsmateriaal niet valt af te leiden wat het niveau van tennis is geweest dat appellant heeft gespeeld, zodat niet is gebleken van het topniveau, dat voor de toekenning van punten voor deze activiteiten nodig is. Verweerder heeft daarbij aangegeven dat het ondoenlijk is om actief onderzoek te doen bij de instellingen waar de door een student geleverde bewijsstukken vandaan komen, mede gezien het grote aantal studenten dat meedoet aan de selectieprocedure.

Deze toelichting van verweerder in ogenschouw genomen, ziet het College geen tekortkomingen in de onderbouwing van de beslissing wat betreft de niet-toekenning van punten voor de tennisactiviteiten. Hierbij merkt het College op dat het niet op de weg van verweerder lag om nadere informatie in te winnen via de telefoonnummers die op de bewijsstukken stonden vermeld, ook niet voor de door appellant opgegeven 2e activiteit. Het lag daarentegen op de weg van appellant om bewijs aan te leveren waaruit duidelijk blijkt dat hij op topniveau heeft getennist. Hierbij is van belang dat appellant voorafgaand aan de selectieronde erop gewezen is aan welke eisen de bewijsstukken moesten voldoen. Het College volgt verweerder in zijn vaststelling dat (ook ten aanzien van de 2e activiteit) onvoldoende duidelijk is gemaakt dat appellant op het (voor puntentoekenning vereiste) topniveau tennis speelt. Daarbij merkt het College op dat bijvoorbeeld niet blijkt wat het niveau was dat vereist was om toegelaten te worden tot de (Franse) tennisopleiding. Uit de passage “aiming to become a professional” kan wel een beoogd toekomstig niveau worden afgeleid, maar daaruit blijkt evenmin wat het niveau is waarop appellant ten tijde van de door hem genoten tennisopleiding speelde. Ook uit het aantal uren dat de opleiding werd gevolgd kan niet het gespeelde niveau worden afgeleid. Dit betekent dat verweerder terecht heeft gesteld dat het ingebrachte bewijs voor de tennisactiviteiten niet toereikend was voor het toekennen van punten in het kader van de eerste selectieronde.
Het betoog slaagt in zoverre niet.

2.5. Tot slot ziet het College zich gesteld voor de vraag of de hardheidsclausule diende te worden toegepast. Hierover merkt het College het volgende op. Appellant heeft gewezen op de knieblessure van zijn broer. Hij heeft toegelicht dat deze blessure tot gevolg heeft gehad dat zijn broer geen tennis (althans niet op zijn normale niveau) kon spelen en dat de blessure ook mentale gevolgen heeft gehad. Het College stelt vast dat deze omstandigheden relevant zijn voor de 2e en 3e activiteit. Verweerder heeft geen aanleiding gezien om met toepassing van de hardheidsclausule alsnog punten toe te kennen aan appellant vanwege de knieblessure van zijn broer.
Weliswaar is verweerder in de bestreden beslissing en in het verweerschrift slechts summier ingegaan op het beroep op de hardheidsclausule en kan aan appellant ook worden toegegeven dat de knieblessure aanzienlijk langer dan 6 weken relevant is geweest, maar verweerder heeft tijdens de zitting beter uitgelegd aan wat voor bijzondere gevallen moet worden gedacht om in aanmerking te komen voor toepassing van de hardheidsclausule. Verweerder heeft zich daarbij in het geval van appellant naar het oordeel van het College op het standpunt mogen stellen dat de aangevoerde omstandigheden geen aanleiding gaven om met toepassing van de hardheidsclausule alsnog punten toe te kennen voor de tennis-activiteiten. Het College acht hierbij van belang dat niet voldoende is komen vast te staan op welk tennis-niveau appellant (die in het dubbelspel met zijn broer actief was) speelde, voorafgaand aan de genoemde blessure. Het is daarmee niet duidelijk in hoeverre die blessure in de weg heeft gestaan aan het spelen van tennis door appellant op het voor toekenning van punten voor de selectieronde van de opleiding Geneeskunde vereiste topniveau.
Het betoog slaagt ook in zoverre niet.

Conclusie

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/086.5**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	9 augustus 2022
Partijen:	appellant en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	bewijs cijferlijst decaan indirect maatwerk onevenredige gevolgen peildatum schriftelijke verklaring VWO-opleiding
Artikelen:	
Uitspraak:	Gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. De decentrale selectieprocedure is erop gericht binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria een aanzienlijk aantal kandidaten, in het geval van appellant VWO-eindexamenkandidaten uit het hele land, met elkaar te vergelijken. Verweerder heeft naar het oordeel van het College voldoende toegelicht dat, om die vergelijking zo zuiver mogelijk te verrichten, het hanteren van een peildatum voor het vaststellen van het cijfergemiddelde noodzakelijk is. Deze is blijkens de toelichting ter zitting vastgesteld op 15 januari zodat het gemiddelde van alle kandidaten wordt gevormd door de voor de schoolexamens tot en met het voorafgaande najaar behaalde cijfers. Het College merkt verder op dat verweerder gelet op de aard van de procedure ook eisen mag stellen aan het tijdstip van het te leveren bewijs van de vooropleiding. Het is niet onredelijk dat daarbij een uiterste datum voor in te leveren bewijs van opleidingsresultaten wordt gehanteerd. Dit betekent dat verweerder na die datum ingeleverde documenten of voor die datum ingeleverde onjuiste of onvolledige documenten buiten beschouwing kan laten. Dit laat evenwel onverlet dat de gevolgen van een beslissing waarbij de peildatum strikt wordt gehanteerd in het concrete geval evenwichtig dienen te zijn. Het College ziet zich, gezien het door appellant aangevoerde, gesteld voor de vraag of de besluitvorming in dit opzicht aan die eis voldoet. Hierover overweegt het College het volgende. Vaststaat dat het vasthouden aan de peildatum van 15 januari 2022 grote gevolgen heeft voor appellant, aangezien hij daardoor niet is toegelaten tot de tweede selectieronde, waarmee zijn deelname aan de decentrale selectie voor 2022 is beëindigd. Dat gevolg is naar het oordeel van het College in dit geval niet evenwichtig. Het indienen van een cijferlijst gedateerd 11 januari 2022 is de enige afwijzingsgrond die door verweerder aan appellant is tegengeworpen. Met het cijfergemiddelde vermeld op de door appellant ingeleverde lijst was hij, blijkens mededeling van verweerder ter zitting, tot de tweede ronde toegelaten, wat overigens nog geen enkele zekerheid biedt over toelating tot de opleiding. De cijferlijst die appellant heeft ingeleverd, dateert, zoals verweerder bij het nemen van de beslissing had kunnen vaststellen, van slechts enkele dagen vóór de peildatum. Blijkens een mededeling van de school van appellant, die door verweerder niet is bestreden, zou deze op de peildatum niet anders hebben geluid. Afwijking van de peildatum zou dus geen gevolgen hebben gehad voor de in het kader van de decentrale selectie te maken vergelijking met andere kandidaten. Verder wordt door het College mede in ogenschouw genomen dat appellant geen nonchalance of gebrek aan respect voor de regels valt te verwijten. Appellant heeft de op 11 januari 2022

gedateerde cijferlijst van zijn school ontvangen. Blijkens de schriftelijke verklaring van de school is de cijferlijst op die datum aan appellant verstrekt als gevolg van de door de school gevolgde interpretatie van de regels en is dus slechts op indirecte wijze aan appellant toe te rekenen. Het College is op basis van de bovenstaande omstandigheden, in samenhang bezien, in dit geval van oordeel dat de keuze om onverkort vasthouden aan de peildatum van 15 januari 2022 tot onevenredige gevolgen leidt voor appellant. Verweerder is hier ten onrechte aan voorbijgegaan.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 februari 2022 heeft verweerder appellant niet toegelaten tot de tweede ronde van de selectieprocedure voor de opleiding Geneeskunde.

Bij beslissing van 24 mei 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 4 augustus 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. J.R. van Damme, advocaat te Utrecht, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner en mr. A.C. van Dijk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft deelgenomen aan de selectieprocedure voor de opleiding Geneeskunde aan de universiteit. Hij is gestrand in de eerste selectieronde. Hij heeft voor de cijferlijst van zijn VWO-vooropleiding geen punten gekregen, omdat de “peildatum onjuist is”. Appellant had een cijferlijst ingeleverd met de datum 11 januari 2022. Verweerder accepteert echter alleen cijferlijsten met de datum 15 januari 2022.

2.2. Appellant kan zich niet ermee verenigen dat hij geen punt heeft gekregen voor de door hem ingediende cijferlijst met betrekking tot zijn VWO-opleiding, vanwege de enkele reden dat de cijferlijst van enkele dagen eerder dateert dan het peilmoment. Hij wijst erop dat de cijferlijst op de peildatum die verweerder hanteert, niet anders was geweest dan de door hem ingeleverde cijferlijst. Appellant vindt dat verweerder zich in dit opzicht formalistisch opstelt door onverkort vast te houden aan de peildatum en meer oog zou moeten hebben voor “de menselijke maat”. Hij wijst hierbij erop dat er geen reden is om aan te nemen dat de cijfers verkeerd of incompleet zouden zijn. Appellant wijst hierbij ook op een brief van zijn decaan, waarin dit wordt bevestigd. Ook voert appellant aan dat zijn school een cijferlijst moest opstellen en dat zijn school ervoor heeft gekozen om de cijferlijst uit te draaien op 11 januari 2022, een moment dat er geen cijfers meer bij zouden komen (tot 15 januari 2022).

2.3. Verweerder heeft erop gewezen dat zich circa 900 kandidaten melden voor ongeveer 350 plekken en dat vele documenten worden ingediend. Volgens verweerder is het ondoenlijk om hierbij maatwerk te

vragen bij de zoektocht naar de meest gerede kandidaten om deel te nemen aan de opleiding Geneeskunde.

2.4. De decentrale selectieprocedure is erop gericht binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria een aanzienlijk aantal kandidaten, in het geval van appellant VWO-eindexamenkandidaten uit het hele land, met elkaar te vergelijken. Verweerder heeft naar het oordeel van het College voldoende toegelicht dat, om die vergelijking zo zuiver mogelijk te verrichten, het hanteren van een peildatum voor het vaststellen van het cijfergemiddelde noodzakelijk is. Deze is blijkens de toelichting ter zitting vastgesteld op 15 januari zodat het gemiddelde van alle kandidaten wordt gevormd door de voor de schoolexamens tot en met het voorafgaande najaar behaalde cijfers. Het College merkt verder op dat verweerder gelet op de aard van de procedure ook eisen mag stellen aan het tijdstip van het te leveren bewijs van de vooropleiding. Het is niet onredelijk dat daarbij een uiterste datum voor in te leveren bewijs van opleidingsresultaten wordt gehanteerd. Dit betekent dat verweerder na die datum ingeleverde documenten of voor die datum ingeleverde onjuiste of onvolledige documenten buiten beschouwing kan laten. Dit laat evenwel onverlet dat de gevolgen van een beslissing waarbij de peildatum strikt wordt gehanteerd in het concrete geval evenwichtig dienen te zijn. Het College ziet zich, gezien het door appellant aangevoerde, gesteld voor de vraag of de besluitvorming in dit opzicht aan die eis voldoet. Hierover overweegt het College het volgende. Vaststaat dat het vasthouden aan de peildatum van 15 januari 2022 grote gevolgen heeft voor appellant, aangezien hij daardoor niet is toegelaten tot de tweede selectieronde, waarmee zijn deelname aan de decentrale selectie voor 2022 is beëindigd. Dat gevolg is naar het oordeel van het College in dit geval niet evenwichtig. Het indienen van een cijferlijst gedateerd 11 januari 2022 is de enige afwijzingsgrond die door verweerder aan appellant is tegengeworpen. Met het cijfergemiddelde vermeld op de door appellant ingeleverde lijst was hij, blijkens mededeling van verweerder ter zitting, tot de tweede ronde toegelaten, wat overigens nog geen enkele zekerheid biedt over toelating tot de opleiding. De cijferlijst die appellant heeft ingeleverd, dateert, zoals verweerder bij het nemen van de beslissing had kunnen vaststellen, van slechts enkele dagen vóór de peildatum. Blijkens een mededeling van de school van appellant, die door verweerder niet is bestreden, zou deze op de peildatum niet anders hebben geluid. Afwijking van de peildatum zou dus geen gevolgen hebben gehad voor de in het kader van de decentrale selectie te maken vergelijking met andere kandidaten. Verder wordt door het College mede in ogenschouw genomen dat appellant geen nonchalance of gebrek aan respect voor de regels valt te verwijten. Appellant heeft de op 11 januari 2022 gedateerde cijferlijst van zijn school ontvangen. Blijkens de schriftelijke verklaring van de school is de cijferlijst op die datum aan appellant verstrekt als gevolg van de door de school gevolgde interpretatie van de regels en is dus slechts op indirecte wijze aan appellant toe te rekenen.
Het College is op basis van de bovenstaande omstandigheden, in samenhang bezien, in dit geval van oordeel dat de keuze om onverkort vasthouden aan de peildatum van 15 januari 2022 tot onevenredige gevolgen leidt voor appellant. Verweerder is hier ten onrechte aan voorbijgegaan.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 24 mei 2022 dient te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen. In de nieuw te nemen beslissing zal verweerder het bezwaar opnieuw moeten beoordelen in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen. Verweerder moet daarbij bezien of de primaire beslissing dient te worden herroepen.

2.6. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van 24 mei 2022 van het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, waarbij het bezwaar van appellant tegen de beslissing om hem niet toe te laten tot de tweede ronde van de selectieprocedure van de opleiding Geneeskunde ongegrond is verklaard;

III. veroordeelt het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam in verband met de behandeling van het beroep tot vergoeding van de bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00 (zegge: vijftienhonderdachttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

IV. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam het door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 (zegge: vijftig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/087**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	22 september 2022
Partijen:	appellant en CBE De Haagse Hogeschool
Trefwoorden:	afstudeeronderzoek beoordeling expertise feedback kennen en kunnen mondeling verdedigen onzorgvuldig
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Appellant heeft naar aanleiding van een schikkingsvoorstel van de examencommissie een nieuwe kans gekregen om de afstudeeropdracht te maken en in te leveren. De examinatoren hebben de afstudeeropdracht integraal beoordeeld. Niet valt in te zien dat de examinatoren de afstudeeropdracht niet integraal zouden mogen beoordelen. Dit is niet ongebruikelijk en ook niet in strijd met de regels die in het Uitvoeringsreglement afstuderen HBO-ICT zijn opgenomen. Dit geldt ook voor de op de zitting besproken omstandigheid dat de examinatoren een andere expertise hadden dan de eerdere examinatoren. Er bestaat daarom geen grond voor het oordeel dat appellant geen eerlijke kans is geboden. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de examinatoren hem onvoldoende hebben begeleid. Het College overweegt hiertoe dat uit stukken uit het dossier blijkt dat appellant op 16 november 2022 feedback heeft gekregen op zijn plan van aanpak. Appellant is bij het tussentijds assessment in de gelegenheid gesteld een conceptversie van zijn afstudeeropdracht bij de examinatoren aan te leveren. Van deze gelegenheid heeft appellant geen gebruik gemaakt. Verweerder heeft onweersproken gesteld dat appellant slechts enkele losse delen tekst bij de examinatoren aangeleverd, waarbij appellant vrijwel geen input heeft gegeven voor de zes afgesproken beroepstaken. Vijf van de zes beroepstaken zijn daarom met een onvoldoende beoordeeld en een met een onvoldoende/twijfel. Over de stelling van appellant dat hij in de gelegenheid had moeten worden gesteld om de afstudeeropdracht mondeling te verdedigen, overweegt het College dat in punt 12.4 van het Uitvoeringsreglement afstuderen HBO ICT is bepaald dat als de beoordeling onvoldoende is, er een besloten examenzitting zonder presentatie plaatsvindt. Gelet hierop kon appellant geen aanspraak maken op een mondelinge verdediging van zijn afstudeeropdracht. Niet valt te zien dat verweerder in de situatie van appellant gehouden was hierop een uitzondering te maken. De conclusie is dat hetgeen appellant heeft aangevoerd niet tot de conclusie leidt dat de beoordeling van de afstudeeropdracht zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. Dat de onvoldoende beoordeling tot gevolg heeft dat appellant nog langer moet doorstuderen en hij dit, naar hij stelt, niet kan combineren met zijn bedrijf behoort tot zijn risicosfeer. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van De Haagse Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 januari 2022 hebben de examinatoren de door appellant gemaakte afstudeeropdracht met een 4,0 beoordeeld.

Bij beslissing van 2 juni 2022 heeft verweerder het daartegen door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op zitting behandeld op 12 september 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.J.A.W. Franssen, mr. G.J. van Duijn en S. Barjas, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de opleiding HBO-ICT. In het kader van deze opleiding heeft hij in het studiejaar 2019-2020 een afstudeerpoging gedaan. Na zijn afstudeeronderzoek in maart 2020 te hebben ingediend, heeft hij in april 2020 zijn afstudeeropdracht ingeleverd. Deze afstudeeropdracht is met een onvoldoende beoordeeld. Appellant is opgekomen tegen deze beoordeling wat ertoe heeft geleid dat hij de afstudeeropdracht mocht herkansen. De herkansing is vervolgens ook met een onvoldoende beoordeeld. Appellant is vervolgens opgekomen tegen deze beoordeling, wat geleid heeft tot een schikking. Appellant mocht onder begeleiding van twee nieuwe examinatoren een nieuwe afstudeerpoging doen. Bij beslissing van 25 januari 2022 hebben de examinatoren de afstudeeropdracht met een 4,0 beoordeeld. Verweerder heeft de beslissing van de examinatoren in stand gelaten.

2.2. Appellant betoogt dat verweerder ten onrechte de beslissing van de examinatoren in stand heeft gelaten. Hij voert aan dat hij geen eerlijke kans heeft gehad, omdat hij door zijn huidige beoordelaars wordt aangesproken op punten die hij juist na de ontvangen feedback bij zijn vorige afstudeeropdracht heeft aangepast en op punten die door zijn eerdere beoordelaars al waren goedgekeurd. Volgens appellant kan slechts van een eerlijke kans gesproken worden als hem de gelegenheid zou zijn geboden zijn werk waar nodig te verbeteren. Uit het aan hem gegeven cijfer volgt dat die mogelijkheid hem onvoldoende geboden is. Verder meent appellant dat de beoordelaars hem niet goed hebben begeleid. Volgens hem is zijn afstudeeropdracht te licht dan wel te zwaar beoordeeld. Appellant voert verder aan dat hij ten onrechte niet in de gelegenheid is gesteld zijn afstudeeropdracht mondeling te verdedigen. Ter zitting van het College heeft appellant toegelicht dat de onvoldoende beoordeling betekent dat hij nog langer moet doorstuderen hetgeen niet te combineren is met zijn bedrijf.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de

bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van de afstudeeropdracht van appellant in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.1. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van de door appellant gemaakte afstudeeropdracht juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat die beoordeling zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.4. Appellant heeft naar aanleiding van een schikkingsvoorstel van de examencommissie een nieuwe kans gekregen om de afstudeeropdracht te maken en in te leveren. De examinatoren hebben de afstudeeropdracht integraal beoordeeld. Niet valt in te zien dat de examinatoren de afstudeeropdracht niet integraal zouden mogen beoordelen. Dit is niet ongebruikelijk en ook niet in strijd met de regels die in het Uitvoeringsreglement afstuderen HBO-ICT zijn opgenomen. Dit geldt ook voor de op de zitting besproken omstandigheid dat de examinatoren een andere expertise hadden dan de eerdere examinatoren. Er bestaat daarom geen grond voor het oordeel dat appellant geen eerlijke kans is geboden.
Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de examinatoren hem onvoldoende hebben begeleid. Het College overweegt hiertoe dat uit stukken uit het dossier blijkt dat appellant op 16 november 2022 feedback heeft gekregen op zijn plan van aanpak. Appellant is bij het tussentijds assessment in de gelegenheid gesteld een conceptversie van zijn afstudeeropdracht bij de examinatoren aan te leveren. Van deze gelegenheid heeft appellant geen gebruik gemaakt. Verweerder heeft onweersproken gesteld dat appellant slechts enkele losse delen tekst bij de examinatoren aangeleverd, waarbij appellant vrijwel geen input heeft gegeven voor de zes afgesproken beroepstaken. Vijf van de zes beroepstaken zijn daarom met een onvoldoende beoordeeld en een met een onvoldoende/twijfel.
Over de stelling van appellant dat hij in de gelegenheid had moeten worden gesteld om de afstudeeropdracht mondeling te verdedigen, overweegt het College dat in punt 12.4 van het Uitvoeringsreglement afstuderen HBO-ICT is bepaald dat als de beoordeling onvoldoende is, er een besloten examenzitting zonder presentatie plaatsvindt. Gelet hierop kon appellant geen aanspraak maken op een mondelinge verdediging van zijn afstudeeropdracht. Niet valt te zien dat verweerder in de situatie van appellant gehouden was hierop een uitzondering te maken.
De conclusie is dat hetgeen appellant heeft aangevoerd niet tot de conclusie leidt dat de beoordeling van de afstudeeropdracht zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven. Dat de onvoldoende beoordeling tot gevolg heeft dat appellant nog langer moet doorstuderen en hij dit, naar hij stelt, niet kan combineren met zijn bedrijf behoort tot zijn risicosfeer.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/090.5**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	9 augustus 2022
Partijen:	appellante en CBE Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	bundelvragen concurrentie dyslexie (hoger) gemiddeld kennistoets melding oefensessie rondes Zigma
Artikelen:	
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2.1. Appellante heeft in de eerste ronde voldoende punten gehaald om te worden toegelaten tot de tweede ronde. Het College stelt vast dat, zoals verweerder ter zitting heeft bevestigd, de score uit de eerste ronde is meegewogen voor de ranking, maar dat in combinatie met de uitslag van de tweede ronde appellante niet kon worden toegelaten tot de derde ronde van de selectieprocedure. Het College stelt verder vast dat verweerder tijdens de zitting heeft toegelicht dat aan appellante voorafgaand aan de eerste ronde van de selectieprocedure informatie is toegestuurd waaruit blijkt dat het mogelijk was om extra tijd te vragen voor het doen van de eerste ronde, in geval sprake is van bijzondere omstandigheden. Het staat vast dat appellante geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om melding te maken van haar dyslexie en om in verband daarmee om voorzieningen te vragen. Met verweerder is het College van oordeel dat het op de weg van appellante lag om, toen zij realiseerde dat zij mogelijk een voorziening nodig zou hebben, vanwege haar dyslexie, het op haar weg had gelegen om contact op te nemen met de toelatingscommissie. In dit verband leidt de stelling van appellante dat de vragen die tijdens de eerste ronde zijn gesteld omvangrijker en complexer bleken te zijn dan zij had verwacht op basis van de voorbeeldvragen die zij had gezien, niet tot een ander oordeel. Zoals verweerder heeft toegelicht, betrof dit slechts een algemene oefensessie binnen de toetsomgeving. Appellante moest er rekening mee houden dat vragen complexer konden zijn dan de voorbeeldvragen, ook gelet op de aard van de selectieprocedure, waarbij een aanzienlijk aantal kandidaten met elkaar wordt vergeleken en ten opzichte van elkaar worden gerangschikt. Hierbij merkt het College ook op dat appellante ook niet tijdens het tentamen aan de bel heeft getrokken. Verder ziet het College onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de eerste ronde onrechtmatig is verlopen vanwege technische problemen op het moment van het maken van de toets. Hierbij neemt het College in ogenschouw dat verweerder in het verweerschrift is ingegaan op een door appellante overgelegde bijlage van hoe de startpagina er bij haar heeft uitgezien. Verweerder heeft daarbij gesteld dat die informatie is voorgelegd aan de technische ondersteuning van de kennistoets, die de door appellante overgelegde pagina niet als een scherm herkent dat te zien zou zijn geweest. Het College ziet geen aanknopingspunten om aan de juistheid hiervan te twijfelen. Zoals verweerder heeft gesteld, is niet gebleken dat appellante anders is behandeld dan andere kandidaten; zij heeft met dezelfde uitdagingen te maken gehad.

Deze betogen slagen niet. Dit betekent dat van de juistheid van het resultaat uit de eerste ronde kan worden uitgegaan. Haar beroepsgrond over de tweede ronde wordt hierna behandeld.
[…]
2.3.2. Verweerder heeft toegelicht dat appellante op zich voldeed aan de eisen voor de opleiding, maar dat alleen de meest geschikte studenten konden worden toegelaten tot de derde selectieronde. De concurrentie was enorm groot. Voor 1 plaats waren er meer dan 9 kandidaten, zo heeft verweerder in het verweerschrift toegelicht. Tijdens de zitting heeft verweerder toegelicht dat appellante voor een aantal van de hierboven genoemde aspecten het maximale aantal punten heeft verkregen, maar voor een aantal andere aspecten niet. Daarmee scoorde zij slechter dan andere kandidaten die op (vrijwel) alle aspecten het maximale mogelijke aantal punten hebben gescoord. Dat appellante niet op alle onderdelen maximaal scoorde had onder meer te maken met het feit dat de toelichting van appellante over een aantal aspecten niet toereikend was of ontbrak. Verder stelt het College vast dat uit het CV van appellante blijkt dat zij daarin stelt dat zij de master Farmacie zal afronden met een gemiddelde van 6,5. Tijdens de zitting is aan de orde gekomen dat er volgens verweerder andere kandidaten waren die hogere gemiddelde cijfers hadden dan appellante.
In het licht van deze toelichting van verweerder ziet het College in wat appellante heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat de vaststelling van het rangnummer op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en
het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam,
verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 maart 2022 heeft de Toelatingscommissie van de premaster Zij-instroomprogramma master Geneeskunde appellante niet toegelaten tot de derde ronde van de selectieprocedure van deze premaster.

Bij beslissing van 14 juni 2022 heeft verweerder het door appellante tegen deze beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 4 augustus 2022, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, M. Westerhof-Sinke en I. van Wijk, zijn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. De premaster Zij-instroomprogramma master Geneeskunde (ook genoemd: Zigma) kent een selectieprocedure waarbij de kandidaat-studenten ten opzichte van elkaar worden gerangschikt. De selectieprocedure voor de premaster Zigma heeft drie rondes. In de eerste ronde moeten de aangemelde kandidaat-studenten een (bio-medische) kennistoets maken. In de tweede ronde wordt het CV van de kandidaat student beoordeeld. In de derde en laatste ronde worden “Multiple mini interviews” afgenomen. Appellante heeft eerder onder andere de bacheloropleiding Farmacie afgerond en mocht daarom deelnemen aan de selectieprocedure voor de pre-master. Zij heeft deelgenomen aan de eerste ronde en appellante is op basis van de resultaten daarvan toegelaten tot de tweede ronde. Op basis van de toets-score uit de eerste ronde en tweede ronde is aan appellante een rangnummer toegekend (82) dat geen toegang gaf tot de derde ronde. Appellante scoorde, zo staat in het verweerschrift verweerder, iets onder het gemiddelde ten opzichte van haar medekandidaten. Dit betekent dat appellante niet is toegelaten tot de premaster voor het studiejaar 2022-2023.
Verweerder heeft de weigering om appellante toe te laten in administratief beroep in stand gelaten. Appellante kan zich hier niet mee verenigen.

Beroepsgronden en beoordeling College

Over de beoordeling in de eerste (selectie)ronde

2.2. Appellante voert aan dat haar score tijdens de eerste ronde te laag is uitgevallen. Zij wijst erop dat zij is benadeeld omdat zij dyslexie heeft. Appellante werd geconfronteerd met zogenoemde bundelvragen, waarachter meerdere sub-vragen schuil gingen, waardoor er veel meer vragen zijn gesteld, dan vooraf aan haar was medegedeeld. Appellante wijst hierbij erop dat de opmaak van de vragen van de kennistoets complexer was dan uit de vooraf aan haar verstrekte informatie kon worden opgemaakt. Appellante stelt dat zij uiteindelijk slechts 9 minuten over had voor de laatste 35 vragen. Zij wijst ook erop dat zij bij het begin van het tentamen geen instructies heeft ontvangen.

2.2.1. Appellante heeft in de eerste ronde voldoende punten gehaald om te worden toegelaten tot de tweede ronde. Het College stelt vast dat, zoals verweerder ter zitting heeft bevestigd, de score uit de eerste ronde is meegewogen voor de ranking, maar dat in combinatie met de uitslag van de tweede ronde appellante niet kon worden toegelaten tot de derde ronde van de selectieprocedure. Het College stelt verder vast dat verweerder tijdens de zitting heeft toegelicht dat aan appellante voorafgaand aan de eerste ronde van de selectieprocedure informatie is toegestuurd waaruit blijkt dat het mogelijk was om extra tijd te vragen voor het doen van de eerste ronde, in geval sprake is van bijzondere omstandigheden. Het staat vast dat appellante geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om melding te maken van haar dyslexie en om in verband daarmee om voorzieningen te vragen. Met verweerder is het College van oordeel dat het op de weg van appellante lag om, toen zij realiseerde dat zij mogelijk een voorziening nodig zou hebben, vanwege haar dyslexie, het op haar weg had gelegen om contact op te nemen met de toelatingscommissie. In dit verband leidt de stelling van appellante dat de vragen die tijdens de eerste ronde zijn gesteld omvangrijker en complexer bleken te zijn dan zij had verwacht op basis van de voorbeeldvragen die zij had gezien, niet tot een ander oordeel. Zoals verweerder heeft toegelicht, betrof dit slechts een algemene oefensessie binnen de toetsomgeving. Appellante moest er rekening mee houden dat vragen complexer konden zijn dan de voorbeeldvragen, ook gelet op de aard van de selectieprocedure, waarbij een aanzienlijk aantal kandidaten met elkaar wordt vergeleken en ten opzichte van elkaar worden gerangschikt. Hierbij merkt het College ook op dat appellante ook niet tijdens het tentamen aan de bel heeft getrokken.
Verder ziet het College onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de eerste ronde onrechtmatig is verlopen vanwege technische problemen op het moment van het maken van de toets. Hierbij neemt het College in ogenschouw dat verweerder in het verweerschrift is ingegaan op een door appellante overgelegde bijlage van hoe de startpagina er bij haar heeft uitgezien. Verweerder heeft daarbij gesteld dat die informatie is voorgelegd aan de technische ondersteuning van de kennistoets, die de door appellante overgelegde pagina niet als een scherm herkent dat te zien zou zijn geweest. Het College ziet geen aanknopingspunten om aan de juistheid hiervan te twijfelen. Zoals verweerder heeft gesteld, is niet

gebleken dat appellante anders is behandeld dan andere kandidaten; zij heeft met dezelfde uitdagingen te maken gehad.
Deze betogen slagen niet. Dit betekent dat van de juistheid van het resultaat uit de eerste ronde kan worden uitgegaan. Haar beroepsgrond over de tweede ronde wordt hierna behandeld.

Over de beoordeling in de tweede (selectie)ronde

2.3. Appellante voert verder aan dat verweerder heeft miskend dat haar CV in de tweede selectieronde niet op juiste wijze is beoordeeld. Appellante ziet niet in dat, gezien haar ruime opleiding- en werkervaring, zij niet een hoger resultaat heeft behaald dan bijvoorbeeld een 22-jarige kandidaat.

2.3.1. Het College stelt vast dat het CV van appellante is beoordeeld aan de hand van een door appellante ingeleverd formulier en dat daarbij is gekeken naar de volgende aspecten:
- behaalde cijfers uit de bacheloropleiding,
- eventuele andere vooropleidingen naast de bacheloropleiding,
- extra (keuze) vakken die naast het reguliere bachelor programma succesvol gevolgd zijn,
- of de kandidaat op tijd de bacheloropleiding kan afronden,
- gebleken affiniteit met en interesse in wetenschappelijk onderzoek,
- gebleken affiniteit met en interesse in de gezondheidszorg, en
- overige activiteiten en prestaties relevant voor het programma.

2.3.2. Verweerder heeft toegelicht dat appellante op zich voldeed aan de eisen voor de opleiding, maar dat alleen de meest geschikte studenten konden worden toegelaten tot de derde selectieronde. De concurrentie was enorm groot. Voor 1 plaats waren er meer dan 9 kandidaten, zo heeft verweerder in het verweerschrift toegelicht. Tijdens de zitting heeft verweerder toegelicht dat appellante voor een aantal van de hierboven genoemde aspecten het maximale aantal punten heeft verkregen, maar voor een aantal andere aspecten niet. Daarmee scoorde zij slechter dan andere kandidaten die op (vrijwel) alle aspecten het maximale mogelijke aantal punten hebben gescoord. Dat appellante niet op alle onderdelen maximaal scoorde had onder meer te maken met het feit dat de toelichting van appellante over een aantal aspecten niet toereikend was of ontbrak. Verder stelt het College vast dat uit het CV van appellante blijkt dat zij daarin stelt dat zij de master Farmacie zal afronden met een gemiddelde van 6,5. Tijdens de zitting is aan de orde gekomen dat er volgens verweerder andere kandidaten waren die hogere gemiddelde cijfers hadden dan appellante.
In het licht van deze toelichting van verweerder ziet het College in wat appellante heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat de vaststelling van het rangnummer op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/091.6**
Rechter(s):	mrs. Borman, Verheij en Drop
Datum uitspraak:	25 oktober 2022
Partijen:	appellant en CBE Radboud Universiteit Nijmegen
Trefwoorden:	bestuursorgaan coulance-overwegingen herroepen inhoudelijke beoordeling onrechtmatigheid schikking
Artikelen:	Awb: artikel 7:28, tweede lid Awb: artikel 8:75a
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt voorop dat in geval van een schikking in de fase van administratief beroep er door verweerder geen inhoudelijke beoordeling meer hoeft te worden gegeven van het administratief beroep. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder in die situatie nog wel kan toekomen aan toekenning van een proceskostenvergoeding. Voor de fase van administratief beroep ontbreekt namelijk een bepaling, die vergelijkbaar is met 8:75a van de Awb. Laatstgenoemde bepaling regelt dat bij een intrekking van een beroep de rechter een proceskostenveroordeling kan uitspreken indien het bestuursorgaan aan de indiener van een beroepschrift tegemoet is gekomen. Het ligt naar het oordeel van het College in de rede om, analoog aan het bepaalde in artikel 8:75a van de Awb, ook voor de fase van administratief beroep de mogelijkheid aan te nemen dat verweerder kan voorzien in een proceskostenvergoeding, indien een schikking is getroffen, het administratief beroep wordt ingetrokken en vervolgens door de student om een vergoeding van proceskosten wordt verzocht, en verder aan bijkomende voorwaarden is voldaan. Voor deze bijkomende voorwaarden neemt het College artikel 7:28 van de Awb in ogenschouw, nu die bepaling betrekking heeft op het administratief beroep. Ingevolge het tweede lid van dat artikel worden de kosten, die de belanghebbende redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Ook om in aanmerking te komen voor een proceskostenvergoeding in geval van een getroffen schikking en intrekking van het administratief beroep, dient zowel sprake te zijn van een “herroeping” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, als van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van dat artikellid. Of in het thans voorliggende geval aan deze voorwaarden is voldaan, bespreekt het College in de volgende overweging. 2.4. Weliswaar kan de uitkomst van de schikking worden aangemerkt als een gedeeltelijke herroeping van de beslissing van 11 april 2022, aangezien het rechtsgevolg (een algehele uitsluiting voor het inleveren van het essay in een bepaalde periode) is gewijzigd, maar die herroeping houdt naar het oordeel van het College geen verband met aan de examencommissie te wijten “onrechtmatigheid”. Hierbij tekent het College aan dat verweerder heeft toegelicht dat de examencommissie louter vanuit coulance-overwegingen en mede met het oog op de menselijke maat, aanleiding heeft gezien om een schikkingsvoorstel aan appellant te doen. Het College ziet geen aanknopingspunten om aan deze toelichting te twijfelen.

Het College is, nu aan één van de voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb niet is voldaan, van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat geen aanleiding bestaat om over te gaan tot een proceskostenvergoeding. De verwijzing van appellant naar de uitspraak van 24 januari 2022 leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak die tot die uitspraak heeft geleid, was namelijk een ander feitencomplex aan de orde.
De slotsom is dat het verzoek van appellant om een vergoeding van de door hem in de fase van administratief beroep gemaakte proceskosten terecht is afgewezen.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Radboud Universiteit Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 april 2022 heeft de examencommissie wegens geconstateerde fraude het door appellant gemaakte essay voor het vak Straf(proces)recht ongeldig verklaard, hem uitgesloten van deelname in het studiejaar 2021-2022 aan een verdere gelegenheid voor het inleveren van het essay en ook in Osiris een aantekening “F” (fraude) opgenomen.

Vervolgens heeft appellant administratief beroep tegen deze beslissing ingesteld bij verweerder. In de loop van de procedure van administratief beroep hebben de examencommissie en appellant een schikking getroffen, inhoudende dat appellant een nieuw essay mag inleveren voor het vak Straf(proces)recht.

Omdat een schikking is bereikt, heeft appellant het administratief beroep ingetrokken, maar hij heeft wel verweerder verzocht om een proceskostenvergoeding toe te kennen. Bij beslissing van 9 juni 2022 heeft verweerder het verzoek van appellant om een proceskostenvergoeding afgewezen.

Tegen deze beslissing van verweerder heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 1 september 2022 waar appellant, vertegenwoordigd door mr. N. Wohlgemuth Kitslaar, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. Steenbergen, zijn verschenen. Aan de kant van de universiteit zijn verder mr. M. Hans en mr. R.P. Vroegop verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant heeft proceskosten gemaakt tijdens de procedure van administratief beroep. Hij heeft zich namelijk laten vertegenwoordigen door een advocaat. Hij heeft in de procedure bij verweerder verzocht om een proceskostenvergoeding.
Verweerder heeft het verzoek van appellant om tot een proceskostenvergoeding over te gaan afgewezen. Volgens verweerder is niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 7.28, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

Beroepsgronden

2.2. Appellant is van mening dat wel is voldaan aan de voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb. Volgens hem is de gang van zaken, waarbij een schikking is getroffen, aan te merken als een

herroeping van de beslissing van 11 april 2022. Appellant wijst, ter onderbouwing van zijn betoog, onder meer op een uitspraak van het CBHO van 24 januari 2022 in zaak CBHO 2021/115 (www.cbho.nl). Hierbij wijst appellant erop dat één van de gevolgen van de beslissing van 11 april 2022, dat hij niet meer mocht deelnemen aan een verdere gelegenheid voor het inleveren van het essay, is gewijzigd als gevolg van het aanvaarde schikkingsvoorstel. Tijdens de zitting heeft appellant erop gewezen dat hij succes heeft gehad in de fase van administratief beroep, zodat een proceskostenvergoeding in de rede lag.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt voorop dat in geval van een schikking in de fase van administratief beroep er door verweerder geen inhoudelijke beoordeling meer hoeft te worden gegeven van het administratief beroep. Het College ziet zich gesteld voor de vraag of verweerder in die situatie nog wel kan toekomen aan toekenning van een proceskostenvergoeding. Voor de fase van administratief beroep ontbreekt namelijk een bepaling, die vergelijkbaar is met 8:75a van de Awb. Laatstgenoemde bepaling regelt dat bij een intrekking van een beroep de rechter een proceskostenveroordeling kan uitspreken indien het bestuursorgaan aan de indiener van een beroepschrift tegemoet is gekomen. Het ligt naar het oordeel van het College in de rede om, analoog aan het bepaalde in artikel 8:75a van de Awb, ook voor de fase van administratief beroep de mogelijkheid aan te nemen dat verweerder kan voorzien in een proceskostenvergoeding, indien een schikking is getroffen, het administratief beroep wordt ingetrokken en vervolgens door de student om een vergoeding van proceskosten wordt verzocht, en verder aan bijkomende voorwaarden is voldaan. Voor deze bijkomende voorwaarden neemt het College artikel 7:28 van de Awb in ogenschouw, nu die bepaling betrekking heeft op het administratief beroep. Ingevolge het tweede lid van dat artikel worden de kosten, die de belanghebbende redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met de behandeling van het administratief beroep, door het bestuursorgaan uitsluitend vergoed op verzoek van de belanghebbende voor zover het bestreden besluit wordt herroepen wegens aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid. Ook om in aanmerking te komen voor een proceskostenvergoeding in geval van een getroffen schikking en intrekking van het administratief beroep, dient zowel sprake te zijn van een “herroeping” in de zin van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb, als van “aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid” in de zin van dat artikellid.
Of in het thans voorliggende geval aan deze voorwaarden is voldaan, bespreekt het College in de volgende overweging.

2.4. Weliswaar kan de uitkomst van de schikking worden aangemerkt als een gedeeltelijke herroeping van de beslissing van 11 april 2022, aangezien het rechtsgevolg (een algehele uitsluiting voor het inleveren van het essay in een bepaalde periode) is gewijzigd, maar die herroeping houdt naar het oordeel van het College geen verband met aan de examencommissie te wijten “onrechtmatigheid”. Hierbij tekent het College aan dat verweerder heeft toegelicht dat de examencommissie louter vanuit coulance-overwegingen en mede met het oog op de menselijke maat, aanleiding heeft gezien om een schikkingsvoorstel aan appellant te doen. Het College ziet geen aanknopingspunten om aan deze toelichting te twijfelen.
Het College is, nu aan één van de voorwaarden van artikel 7:28, tweede lid, van de Awb niet is voldaan, van oordeel dat verweerder terecht heeft gesteld dat geen aanleiding bestaat om over te gaan tot een proceskostenvergoeding. De verwijzing van appellant naar de uitspraak van 24 januari 2022 leidt niet tot een ander oordeel. In de zaak die tot die uitspraak heeft geleid, was namelijk een ander feitencomplex aan de orde.
De slotsom is dat het verzoek van appellant om een vergoeding van de door hem in de fase van administratief beroep gemaakte proceskosten terecht is afgewezen.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. J.Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/092**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	28 november 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool van Amsterdam
Trefwoorden:	beoordeling beoordelingscriteria herbeoordeling toetsingskader
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College overweegt dat de beoordeling van het assessment en het toetsingskader op grond waarvan deze beoordeling heeft plaatsgevonden zo nauw met elkaar verweven zijn dat deze niet los van elkaar kunnen worden gezien. Dit betekent dat appellante in het kader van haar administratief beroep tegen haar beoordeling ook het toetsingskader ter discussie kan stellen en dat verweerder in zijn beslissing daar ook inhoudelijk op in moet gaan. Tegen dat oordeel kan appellante uiteindelijk ook beroep instellen. De door appellante geuite vrees dat het toetsingskader niet meer ter discussie kan worden gesteld, is dus onterecht. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van 24 mei 2022, waarbij het administratief beroep van appellante gegrond is verklaard, in stand kan blijven.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 augustus 2020 heeft appellante een beoordeling van het ‘assessment’ van de opleiding CMV (thans: Social Work) gekregen.

Bij beslissing van 25 januari 2021 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de beslissing van 28 augustus 2020 vernietigd.

Bij beslissing van 30 april 2021 heeft de examencommissie Social Work van de faculteit Maatschappij en Recht appellante meegedeeld dat de toetsing van het assessment jaar 2 is aangepast en appellante in het studiejaar 2021-2022 tweemaal de gelegenheid geboden om een portfolio in te leveren en een assessment af te leggen.

Appellante heeft tegen deze beslissing administratief beroep ingesteld.

Bij beslissing van 13 september 2021 heeft de examencommissie de beslissing van 30 april 2021 ingetrokken en appellante twee mogelijkheden geboden om haar assessment opnieuw te laten beoordelen.

Bij beslissing van 24 mei 2022 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de examencommissie opgedragen om alsnog binnen twee weken een herbeoordeling van het assessment te laten plaatsvinden waarbij tevens wordt toegelicht op grond van welke beoordelingscriteria de herbeoordeling heeft plaatsgevonden.

Tegen de beslissing van 24 mei 2022 heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 25 november 2022, waar appellante, vergezeld van haar vader [naam 2] en bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. O. Jungst, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Social Work. Op 28 augustus 2020 heeft appellante de beoordeling ontvangen voor de onderwijseenheid assessment jaar 2. Omdat appellante het niet eens was met deze beoordeling heeft zij daartegen administratief beroep ingesteld. Bij beslissing van 25 januari 2021 heeft verweerder het administratief beroep gegrond verklaard en de beslissing van 28 augustus 2020 vernietigd. Bij beslissing van 30 april 2021 heeft de examencommissie Social Work appellante meegedeeld dat de toetsing van het assessment jaar 2 is aangepast en appellante in het studiejaar 2021-2022 tweemaal de gelegenheid wordt geboden om een portfolio in te leveren en een assessment af te leggen. Omdat appellante het hier niet mee eens is, omdat de beslissing volgens haar niet in overeenstemming is met de beslissing van 25 januari 2021, heeft zij administratief beroep ingesteld. Hangende het administratief beroep heeft de examencommissie bij beslissing van 13 september 2021 de beslissing van 30 april 2021 ingetrokken en appellante twee mogelijkheden geboden om haar assessment opnieuw te laten beoordelen. Daarbij is meegedeeld dat het assessment in overeenstemming met de Onderwijs- en examenregeling (hierna: OER) zal worden beoordeeld.

2.2. Bij beslissing van 24 mei 2022 heeft verweerder geoordeeld over de ingetrokken beslissing van 30 april 2021. Verweerder heeft onder meer geoordeeld dat dat de examencommissie met de beslissing van 30 april 2021 nog geen herbeoordeling, uitgedrukt in een cijfer op schaal van 1 tot en met 10, heeft afgegeven en derhalve nog niet heeft voldaan aan de beslissing van verweerder van 25 januari 2021. Verweerder heeft daarom het door appellante ingestelde administratief beroep gegrond verklaard en de examencommissie opgedragen om alsnog binnen twee weken een herbeoordeling van het assessment te laten plaatsvinden waarbij tevens wordt toegelicht op grond van welke beoordelingscriteria de herbeoordeling heeft plaatsgevonden.
Ter zitting van het College is gebleken dat appellante op 7 juni 2022 een nieuwe beoordeling heeft gekregen, dat zij hiertegen administratief beroep heeft ingesteld en dat dit beroep op 16 december 2022 op zitting zal worden behandeld.

2.3. Appellante heeft beroep tegen de beslissing van 24 mei 2022 ingesteld. Zij heeft ter zitting toegelicht dat haar belang erin is gelegen dat zij wil dat de examencommissie het assessment beoordeelt aan de hand van het toetsingskader zoals dat in de beslissing van 25 januari 2021 door verweerder uiteen is gezet. Appellante vreest dat als zij geen beroep instelt tegen de beslissing van 24 mei 2022, zij in het kader van het administratief beroep tegen de beoordeling van het assessment niet meer kan aanvoeren dat de examencommissie het onjuiste toetsingskader heeft gehanteerd.

2.4. Het College overweegt dat de beoordeling van het assessment en het toetsingskader op grond waarvan deze beoordeling heeft plaatsgevonden zo nauw met elkaar verweven zijn dat deze niet los van elkaar kunnen worden gezien. Dit betekent dat appellante in het kader van haar administratief beroep tegen haar beoordeling ook het toetsingskader ter discussie kan stellen en dat verweerder in zijn beslissing daar ook inhoudelijk op in moet gaan. Tegen dat oordeel kan appellante uiteindelijk ook beroep instellen. De door appellante geuite vrees dat het toetsingskader niet meer ter discussie kan worden gesteld, is dus onterecht.
Het voorgaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van 24 mei 2022, waarbij het administratief beroep van appellante gegrond is verklaard, in stand kan blijven.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.
2.7.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/093**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	8 december 2022
Partijen:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	Coronamaatregelen Covid-19 Martinikaart onbevoegd toegang universiteitsbibliotheek
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, eerste lid
Uitspraak:	onbevoegd
Hoofdoverwegingen:	2.4. De beslissing om de toegang tot de UB in verband met de coronacrisis enige tijd te beperken, is niet gebaseerd op de WHW noch op daarop gebaseerde regelingen. Dit betekent dat het College onbevoegd is om van het beroep van appellant kennis te nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 mei 2022 heeft verweerder zich onbevoegd verklaard om kennis te nemen van het bezwaar van appellant.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 25 november 2022, waar appellant is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is houder van een Martinikaart, waarmee hij zowel bij de openbare bibliotheek als de universiteitsbibliotheek (UB) boeken kan lenen. Wegens corona is toegang tot de UB enige tijd beperkt geweest. Appellant vond het onredelijk dat hij ook na het afschalen van de landelijke coronamaatregelen enige tijd geen toegang tot de UB kreeg. Hij heeft daarom op 7 oktober 2021 bij de UB een verzoek ingediend om weer toegang te krijgen. Een beslissing op dit verzoek is uitgebleven, wat volgens appellant als een afwijzing moet worden gezien. Hiertegen heeft hij bezwaar gemaakt. Verweerder heeft zich bij beslissing van 22 mei 2022, onder verwijzing naar een advies van de geschillenadviescommissie, onbevoegd verklaard om op het bezwaar te beslissen, omdat de toegang tot de UB op basis van de Martinikaart door het privaatrecht wordt geregeld. Appellant moet zich volgens verweerder daarom tot de civiele rechter wenden.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder. Hij betoogt dat hij niet alleen op grond van de Martinikaart, maar ook als inwoner van de stad Groningen en als alumnus toegang tot de UB wil. Ook betoogt hij dat het handelen van de UB in strijd is met een besluit van de Universiteitsraad van 2 april 1976.

2.3. Artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) luidt:
“Het college van beroep voor het hoger onderwijs oordeelt over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Tegen uitspraken van het college van beroep voor het hoger onderwijs staat geen hoger beroep open.”

2.4. De beslissing om de toegang tot de UB in verband met de coronacrisis enige tijd te beperken, is niet gebaseerd op de WHW noch op daarop gebaseerde regelingen. Dit betekent dat het College onbevoegd is om van het beroep van appellant kennis te nemen.

2.5. Het College verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/094**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	25 oktober 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Utrecht
Trefwoorden:	afstudeerstage beslissing niet-ontvankelijk NO-GO onderzoeksopzet
Artikelen:	
Uitspraak:	Gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. In voormelde e-mail van 14 juni 2022 heeft de docent van de opleiding van appellante aan haar meegedeeld zij haar afstudeerstage niet kan voortzetten en in september met een nieuwe afstudeerstage moet starten. Gelet hierop is het College van oordeel dat uit het samenstel van handelingen aan de zijde van de opleiding moet worden aangenomen dat de opleiding heeft besloten dat appellante niet verder mag met haar afstudeerstage. Tegen die beslissing moet appellante rechtsmiddelen kunnen aanwenden. Verweerder heeft het administratief beroep gericht tegen de beoordeling van 8 april 2022 en de e-mail van 19 april 2022 dan ook ten onrechte niet ontvankelijk verklaard. Verweerder had het administratief beroep moeten beschouwen als zijnde gericht tegen het niet mogen voortzetten van haar afstudeerstage, zoals door appellante bepleit. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Op 8 april 2022 hebben beoordelaars van de opleiding Farmakunde de onderzoeksopzet van appellante beoordeeld met een NO-GO.

Bij e-mail van 19 april 2022 heeft het stagebedrijf van appellante aan haar medegedeeld dat haar afstudeerstage niet kan worden voortgezet.

Bij beslissing van 25 mei 2022 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep gericht tegen de beoordeling van 8 april 2022 niet-ontvankelijk verklaard. Het door appellante ingestelde administratief beroep gericht tegen de e-mail van 19 april 2022 heeft verweerder eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op zitting behandeld op 12 oktober 2022, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door J. Kroon LLB, zijn verschenen. Voor de examencommissie is E. Altena verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Farmakunde. In het kader van het afstudeertraject dient zij een afstudeerstage te volgen, in de cursushandleiding opgenomen als het vak Praktijkgericht Onderzoek. Appellante heeft een stageplaats gevonden bij Lareb en is in februari 2022 aan haar stage begonnen. Onderdeel van de afstudeerstage is het opstellen van een onderzoeksopzet. Appellante heeft haar onderzoeksopzet voor een eerste keer ter beoordeling ingeleverd. De beoordelaars hebben aan de onderzoeksopzet een NO-GO gegeven. Zij heeft vervolgens de onderzoeksopzet aangepast en opnieuw ingeleverd. Op 8 april 2022 hebben de beoordelaars de onderzoeksopzet van appellante wederom met een NO-GO beoordeeld. Bij e-mail van 19 april 2022 heeft Lareb aan appellante meegedeeld dat in overleg met haar docent is besloten de afstudeerstage voortijdig af te breken.

2.2. Het standpunt van verweerder komt erop neer dat er geen beslissing is genomen tot beëindiging van het afstuderen. Bij beslissing van 25 mei 2022 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep gericht tegen de beoordeling van 8 april 2022 niet-ontvankelijk verklaard. Verweerder heeft hiertoe geoordeeld dat wanneer een student een NO-GO ontvangt, hij of zij de afstudeerstage gewoon kan voortzetten. Pas wanneer een stagebedrijf na overleg met de docent geen of althans onvoldoende mogelijkheden ziet voor een succesvolle voortzetting van de afstudeerstage, wordt de stage voortijdig beëindigd. De beoordeling van de onderzoeksopzet met een NO-GO geldt daarom als niet-bindend advies en is daarmee te beschouwen als feedback in het kader van het onderwijs. Het betreft volgens verweerder daarom geen beslissing waartegen rechtsmiddelen kunnen worden aangewend.
Bij dezelfde beslissing van 25 mei 2022 heeft verweerder het door appellante ingestelde administratief beroep gericht tegen de e-mail van 19 april 2019 eveneens niet-ontvankelijk verklaard. Verweerder heeft hiertoe overwogen dat de beslissing van het stagebedrijf niet door een examinator of door de opleiding is genomen, zodat deze niet te beschouwen is als een beslissing in de zin van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW).

2.3. Appellante betoogt dat verweerder haar administratief beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. Zij voert aan dat de docent van haar opleiding op 14 juni 2022 per e-mail aan haar heeft meegedeeld zij haar afstudeerstage niet kan voortzetten en in september met een nieuwe afstudeerstage moet starten. Volgens appellante moet hiertegen in rechte kunnen worden opgekomen. Hieruit volgt dat de beslissing van het stagebedrijf om de afstudeerstage vroegtijdig te beëindigen dan wel de beoordeling van haar onderzoeksopzet met een NO-GO, of enige andere genomen beslissing, als een beslissing in de zin van de WHW tot beëindiging van het afstuderen moet worden aangemerkt.

2.4. In voormelde e-mail van 14 juni 2022 heeft de docent van de opleiding van appellante aan haar meegedeeld zij haar afstudeerstage niet kan voortzetten en in september met een nieuwe afstudeerstage moet starten. Gelet hierop is het College van oordeel dat uit het samenstel van handelingen aan de zijde van de opleiding moet worden aangenomen dat de opleiding heeft besloten dat appellante niet verder mag met haar afstudeerstage. Tegen die beslissing moet appellante rechtsmiddelen kunnen aanwenden. Verweerder heeft het administratief beroep gericht tegen de beoordeling van 8 april 2022 en de e-mail van 19 april 2022 dan ook ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard. Verweerder had het administratief beroep moeten beschouwen als zijnde gericht tegen het niet mogen voortzetten van haar afstudeerstage, zoals door appellante bepleit.
Het betoog slaagt.

2.5. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 25 mei 2022 moet worden vernietigd. Verweerder moet met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen een nieuwe beslissing nemen. Dit betekent dat verweerder het administratief beroep van appellante inhoudelijk moet beoordelen.

2.6. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht van 25 mei 2022;
III. draagt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht op een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00, geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Utrecht aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/095**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	2 november 2022
Partijen:	appellant en Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden:	evenredig instaptoets instapvoorwaarden kennen en kunnen moeilijkheidsgraad ontheffing pogingen rechtsgevolg rechtsmiddelenclausule verschoonbaar
Artikelen:	WHW: artikel 7.61 WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b Awb: artikel 8:10a
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	*De niet-ontvankelijkverklaring wegens termijnoverschrijding* 2.7. Hoewel kan worden vastgesteld dat het administratief beroep tegen de beslissing van 15 december 2021 buiten de daarvoor geldende termijn van zes weken is ingesteld, had verweerder niet mogen overgaan tot niet ontvankelijkverklaring van dat beroep. In het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule, het gegeven dat in de beslissing (nog) niet op alle onderdelen van het verzoek van appellant een inhoudelijke reactie was geformuleerd en gelet op de mailwisseling tussen partijen na die beslissing, waaronder met name de nadere reactie van 24 december 2021, had verweerder aanleiding behoren te zien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Dat betekent dat het beroep in zoverre gegrond is en dat de beslissing van 1 juni 2022 in zoverre niet in stand kan blijven. Voor terugwijzing ziet het College geen aanleiding. Het zal de door appellant aangevoerde gronden zelf beoordelen. *De beslissing over de stage* 2.8. Niet in geschil is dat appellant niet voldoet aan de instapvoorwaarden om stage te mogen lopen. In geschil is of de examencommissie in de situatie van appellant aanleiding had moeten zien om hem ontheffing te verlenen van deze voorwaarden. Van de zijde van de examencommissie is ter zitting van het College toegelicht dat appellant niet alleen het eerstejaarsvak Wiskunde nog niet had behaald, maar dat hij ook twee vakken uit het tweede jaar nog niet had afgerond. Het College is met verweerder van oordeel dat de examencommissie zich, gelet daarop, op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellant aangevoerde redenen onvoldoende zwaarwegend zijn om tot ontheffing van de instapvoorwaarden te beslissen. Het College betrekt daarbij het belang dat de examencommissie aan het behalen van dit vak stelt, gelet op de aard van de opleiding die appellant volgt. […] 2.9.1 Voor zover al zou moeten worden aangenomen dat in de door appellant bestreden beslissingen een oordeel besloten ligt over het cijfer dat aan appellant voor zijn wiskundetoets is toegekend en de hiervoor beschreven terughoudende toets zou kunnen worden aangelegd, geldt dat uit de door appellant aangevoerde gronden niet blijkt dat niet aan de onder 2.9 bedoelde voorschriften zou zijn voldaan.

Dat wordt niet anders als daarbij wordt betrokken dat de bijlesdocent van appellant er naar aanleiding van het hem door appellant voorgelegde tentamen op heeft gewezen dat dat moeilijker was dan zou worden verwacht op basis van de oefententamens.

De moeilijkheidsgraad van het tentamen
2.10. Het College onderschrijft het standpunt van verweerder dat de beslissing van 7 februari 2022 niet voor beroep vatbaar is, voor zover aan appellant is meegedeeld dat de examencommissie geen aanleiding heeft gezien te twijfelen aan de kwaliteit van het tentamen wiskunde. Met deze mededeling heeft de examencommissie niet beoogd voor appellant een rechtsgevolg in het leven te roepen. Dat geldt ook voor de beslissing om appellant geen inzage te geven in de slagingspercentages van de wiskundetentamens die hij zelf niet heeft gemaakt. Het beroep tegen de beslissing van 7 februari 2022 is in zoverre terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Tot slot
2.11. Anders dan appellant is het College van oordeel dat van de door verweerder in stand gelaten beslissing niet kan worden gezegd dat die niet evenredig is. Dat appellant al zeven jaar studeert en niettemin nog 'met lege handen staat' is daarvoor in de gegeven omstandigheden in ieder geval niet voldoende. Het College betrekt daarbij dat de instapvoorwaarden voor alle studenten gelden en het enkele feit dat aan die voorwaarden, ondanks herhaalde pogingen, niet kan worden voldaan niet meebrengt dat het vasthouden aan die voorwaarden in dit geval onevenredig is.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Op 13 december 2021 heeft appellant aan de examencommissie verzocht om ontheffing van de instapvoorwaarden voor zijn stage.

De examencommissie heeft dit verzoek bij beslissingen van 15 december 2021 en 7 februari 2022 afgewezen.

Hiertegen heeft appellant op 1 maart 2022 bij verweerder administratief beroep ingesteld.

Verweerder heeft het administratief beroep bij beslissing van 1 juni 2022 niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant op 1 juni 2022 bij het College beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 28 juli 2022 een verweerschrift ingediend.

Een meervoudige kamer van het College heeft de zaak verwezen naar een enkelvoudige kamer.

Het College heeft het beroep ter zitting, gedeeltelijk via beeldbellen, behandeld op 26 augustus 2022, waaraan appellant heeft deelgenomen, bijgestaan door mr. S. Oosting, advocaat te Groningen.

Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. J. Knip, secretaris van verweerder, en drs. E. Koen, voorzitter van de examencommissie.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is derdejaarsstudent Communicatie, Media en IT. Om te mogen beginnen met zijn stage moet hij in ieder geval het eerstejaarsvak Wiskunde als 'instapvoorwaarde' hebben afgerond. Appellant is daar na verschillende pogingen niet in geslaagd. Hij heeft op 13 december 2021 verzocht om niettemin te mogen starten met zijn stage. In zijn verzoek heeft hij enkele vragen gesteld over onder meer de moeilijkheidsgraad van de wiskundetentamens. Hij meent dat de slagingspercentages te laag zijn en wil graag inzage in deze percentages voor de tentamens die hij zelf niet heeft gemaakt.

2.2. De examencommissie heeft op 15 december 2021 op dit verzoek gereageerd met de mededeling dat is besloten geen ontheffing te verlenen. Daarbij is erop gewezen dat appellant niet alleen het vak Wiskunde nog niet heeft behaald, maar ook een tentamen van de minor en het vervangende vak voor het vak 'Testen'. Op 24 december 2021 en 7 februari 2022 heeft de examencommissie in aanvulling hierop aan appellant bericht gestuurd over zijn vragen over de tentamens. Daarin is erkend dat veel studenten moeite hebben met het vak, maar er geen reden is te twijfelen aan de kwaliteit van het tentamen. Verder is meegedeeld dat de slagingspercentages van de instaptoets een vertekend beeld geven, omdat deze afhankelijk is van de vooropleiding van de student en niet van het gevolgde onderwijs of de toets zelf.

2.3. In administratief beroep heeft appellant aangevoerd dat het onderzoek naar de tentamens ten onrechte niet is gedaan door een onafhankelijke partij en dat het tentamen stelselmatig te moeilijk is. Hij meent dat zijn verzoek om met de stage te mogen starten ten onrechte is afgewezen. Hij wijst er verder op dat hij de door hem opgevraagde slagingspercentages niet heeft ontvangen. Hij heeft zich verder op het standpunt gesteld dat zijn laatst behaalde cijfer zou moeten worden bijgesteld, omdat zijn cijfer een punt boven het gemiddeld door de deelnemers aan het tentamen behaalde cijfer zou liggen.

2.4. Verweerder heeft het administratief beroep van appellant bij beslissing van 1 juni 2022 niet-ontvankelijk verklaard. Daartoe is overwogen dat het beroep, voor zover gericht tegen de beslissing van 15 december 2021, te laat is ingediend. Het beroep tegen de nadere reactie van de examencommissie van 7 februari 2022 is gericht tegen een algemeen besluit waartegen op grond van artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW) geen beroep openstaat.

2.5. In beroep bij het College heeft appellant bepleit dat zijn beroep inhoudelijk zou moeten worden behandeld en daarbij de in administratief beroep aangevoerde gronden herhaald. Verder heeft hij zich afgevraagd waarom zijn zaak bij het College door een enkelvoudige kamer wordt behandeld.

De behandeling door een enkelvoudige kamer

2.6. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW is voor de behandeling van een beroep bij het College hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) van overeenkomstige toepassing, met uitzondering van de artikelen 8:1, 8:2, eerste lid, aanhef en onder a, en 8:13.
Ingevolge artikel 8:10a van de Awb worden de zaken die bij een andere bestuursrechter dan de rechtbank aanhangig worden gemaakt, in behandeling genomen door een meervoudige kamer. Indien een zaak naar het oordeel van de meervoudige kamer geschikt is voor verdere behandeling door één rechter, kan de zaak, in elke stand van het geding, worden verwezen naar een enkelvoudige kamer. Die verwijzing heeft in de voorliggende zaak plaatsgevonden. Voor terugwijzing naar een meervoudige kamer wordt, gelet op het onderzoek in deze zaak, geen aanleiding gezien.

De niet-ontvankelijkverklaring wegens termijnoverschrijding

2.7. Hoewel kan worden vastgesteld dat het administratief beroep tegen de beslissing van 15 december 2021 buiten de daarvoor geldende termijn van zes weken is ingesteld, had verweerder niet mogen overgaan tot niet-ontvankelijkverklaring van dat beroep. In het ontbreken van een rechtsmiddelenclausule, het gegeven dat in de beslissing (nog) niet op alle onderdelen van het verzoek van appellant een inhoudelijke reactie was geformuleerd en gelet op de mailwisseling tussen partijen na die beslissing, waaronder met name de nadere reactie van 24 december 2021, had verweerder aanleiding

behoren te zien de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten. Dat betekent dat het beroep in zoverre gegrond is en dat de beslissing van 1 juni 2022 in zoverre niet in stand kan blijven. Voor terugwijzing ziet het College geen aanleiding. Het zal de door appellant aangevoerde gronden zelf beoordelen.

De beslissing over de stage

2.8. Niet in geschil is dat appellant niet voldoet aan de instapvoorwaarden om stage te mogen lopen. In geschil is of de examencommissie in de situatie van appellant aanleiding had moeten zien om hem ontheffing te verlenen van deze voorwaarden. Van de zijde van de examencommissie is ter zitting van het College toegelicht dat appellant niet alleen het eerstejaarsvak Wiskunde nog niet had behaald, maar dat hij ook twee vakken uit het tweede jaar nog niet had afgerond. Het College is met verweerder van oordeel dat de examencommissie zich, gelet daarop, op het standpunt heeft mogen stellen dat de door appellant aangevoerde redenen onvoldoende zwaarwegend zijn om tot ontheffing van de instapvoorwaarden te beslissen. Het College betrekt daarbij het belang dat de examencommissie aan het behalen van dit vak stelt, gelet op de aard van de opleiding die appellant volgt.

Het door appellant behaalde cijfer

2.9. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 24 juli 2020 in zaak CBHO 2020/043, www.cbho.nl), kan ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb, geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van verweerder een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van de beoordeling in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.9.1 Voor zover al zou moeten worden aangenomen dat in de door appellant bestreden beslissingen een oordeel besloten ligt over het cijfer dat aan appellant voor zijn wiskundetoets is toegekend en de hiervoor beschreven terughoudende toets zou kunnen worden aangelegd, geldt dat uit de door appellant aangevoerde gronden niet blijkt dat niet aan de onder 2.9 bedoelde voorschriften zou zijn voldaan. Dat wordt niet anders als daarbij wordt betrokken dat de bijlesdocent van appellant er naar aanleiding van het hem door appellant voorgelegde tentamen op heeft gewezen dat dat moeilijker was dan zou worden verwacht op basis van de oefententamens.

De moeilijkheidsgraad van het tentamen

2.10. Het College onderschrijft het standpunt van verweerder dat de beslissing van 7 februari 2022 niet voor beroep vatbaar is, voor zover aan appellant is meegedeeld dat de examencommissie geen aanleiding heeft gezien te twijfelen aan de kwaliteit van het tentamen wiskunde. Met deze mededeling heeft de examencommissie niet beoogd voor appellant een rechtsgevolg in het leven te roepen. Dat geldt ook voor de beslissing om appellant geen inzage te geven in de slagingspercentages van de wiskundetentamens die hij zelf niet heeft gemaakt. Het beroep tegen de beslissing van 7 februari 2022 is in zoverre terecht niet-ontvankelijk verklaard.

Tot slot

2.11. Anders dan appellant is het College van oordeel dat van de door verweerder in stand gelaten beslissing niet kan worden gezegd dat die niet evenredig is. Dat appellant al zeven jaar studeert en niettemin nog ‘met lege handen staat’ is daarvoor in de gegeven omstandigheden in ieder geval niet voldoende. Het College betrekt daarbij dat de instapvoorwaarden voor alle studenten gelden en het enkele feit dat aan die voorwaarden, ondanks herhaalde pogingen, niet kan worden voldaan niet meebrengt dat het vasthouden aan die voorwaarden in dit geval onevenredig is.

Proceskosten

2.12. Verweerder moet op na te melden wijze worden veroordeeld in de door appellant gemaakte kosten.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond, voor zover het administratief beroep tegen de beslissing van 15 december 2021 niet-ontvankelijk is verklaard;
II. vernietigt de beslissing van 1 juni 2022 in zoverre;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van 15 december 2021 ongegrond;
IV. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de beslissing van 1 juni 2022, voor zover die beslissing is vernietigd;
V. verklaart het beroep voor het overige ongegrond;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen tot vergoeding van de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00 (zegge: vijftienhonderdachttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Hanzehogeschool Groningen aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 (zegge: vijftig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. D.T. van der Leek, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/096**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	12 oktober 2022
Partijen:	appellant en Rijkuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	verstrekking privaat studiebeurs
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2. Het College stelt op basis van de dossierstukken en het verhandelde tijdens de zitting vast dat de financiële middelen die het Zernike Instituut gebruikt om studiebeurzen toe te kennen voor de opleiding Nanoscience louter een private achtergrond hebben. Vast staat dat verweerder geen budget beschikbaar heeft gesteld voor de verstrekking van deze studiebeurzen. Het College ziet dan ook geen aanknopingspunten om aan te nemen dat bij verstrekking van de onderhavige studiebeurs voor de opleiding Nanoscience sprake is van een beslissing van verweerder op basis van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, dan wel daarop gebaseerde regelgeving. Daarom heeft verweerder terecht een inhoudelijke beoordeling van het bezwaar van appellant tegen de weigering om hem een studiebeurs toe te kennen achterwege gelaten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 25 januari 2022 heeft de wetenschappelijk directeur van het Zernike instituut geweigerd om appellant een studiebeurs te verstrekken voor deelname aan de opleiding Nanoscience.

Bij brief van 28 juni 2022 heeft verweerder aan appellant laten weten dat het niet betrokken is bij de verstrekking van een beurs door of namens het Zernike instituut, zodat verweerder geen oordeel kan geven over de beslissing van 25 januari 2022.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 30 september 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. I. Feenstra en mr. M.E. Wiltvank, zijn verschenen. Appellant heeft via een online videoverbinding deelgenomen aan de zitting.

2. Overwegingen

2.1. Appellant wil deelnemen aan de opleiding Nanoscience aan de Rijksuniversiteit Groningen. Hij heeft echter geen studiebeurs gekregen. Appellant vindt dat de weigering om hem een studiebeurs te verlenen niet deugdelijk is gemotiveerd.

2.2. Het College stelt op basis van de dossierstukken en het verhandelde tijdens de zitting vast dat de financiële middelen die het Zernike Instituut gebruikt om studiebeurzen toe te kennen voor de opleiding Nanoscience louter een private achtergrond hebben. Vast staat dat verweerder geen budget beschikbaar heeft gesteld voor de verstrekking van deze studiebeurzen. Het College ziet dan ook geen aanknopingspunten om aan te nemen dat bij verstrekking van de onderhavige studiebeurs voor de opleiding Nanoscience sprake is van een beslissing van verweerder op basis van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, dan wel daarop gebaseerde regelgeving. Daarom heeft verweerder terecht een inhoudelijke beoordeling van het bezwaar van appellant tegen de weigering om hem een studiebeurs toe te kennen achterwege gelaten.
Het betoog slaagt niet.

2.3. Het beroep is ongegrond.

2.4. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/098.1**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	9 augustus 2022
Partijen:	verzoeker en Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	belangenafweging coronasituatie COVID-19 decentrale selectie fraudegevoeligheid online rangnummer redelijk kansrijk reserveplek shifts WhatsApp-groepen
Artikelen:	
Uitspraak:	Verzoek gedeeltelijk toegewezen, gedeeltelijk afgewezen.
Hoofdoverwegingen:	2.4. De voorzieningenrechter stelt voorop dat in de bodemprocedure rechtsvragen aan de orde zijn, die zich minder goed lenen voor beantwoording in de onderhavige procedure. De voorzieningenrechter betrekt daarbij onder meer dat verzoeker in zijn beroepschrift een aantal stellingen en vragen aan verweerder heeft voorgehouden, waar verweerder nog niet voldoende tijd voor heeft gehad om daarop te kunnen reageren, zodat het onderzoek nog niet volledig is geweest. De voorzieningenrechter ziet dan ook af van een inhoudelijke beoordeling van het beroep vooruitlopend op de behandeling in de hoofdzaak. De vraag of een voorlopige voorziening moet worden getroffen vooruitlopend op de beoordeling van het beroep door het College, zal de voorzieningenrechter beantwoorden aan de hand van een belangenafweging. 2.5. Bij de belangenafweging spelen het belang van verzoeker om de mogelijkheid open te houden indien uit de bodemprocedure voortvloeit dat hij recht heeft op een plaats, het belang van verweerder bij de uitvoering van de (regels van de) selectieprocedure en het belang van kandidaten met een lager rangnummer dan verzoeker om in overeenstemming met de selectieprocedure de plaats waarop hij of zij recht heeft in te nemen. Anders dan verzoeker stelt, ontneemt het feit dat kandidaten met een lager rangnummer geen bezwaar hebben gemaakt hen niet het recht om eerder dan verzoeker de hem of haar toekomende plaats in te nemen. De voorzieningenrechter is alles afwegende in dit geval van oordeel dat in het kader van deze voorlopige voorziening vooralsnog meer gewicht moet toekomen aan het belang van verzoeker dan aan het belang van verweerder en het belang van kandidaten met een lager rangnummer. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat met het treffen van een voorlopige voorziening wordt voorkomen dat verzoeker, wanneer uit de beroepsprocedure voortvloeit dat hem een plaats moet worden gegeven, wordt geconfronteerd met de situatie dat er vanaf 15 september 2022 geen mogelijkheid meer is om in het studiejaar 2022-2023 te worden toegelaten tot de bacheloropleiding Geneeskunde, omdat alle plekken dan al moeten zijn vergeven. De voorzieningenrechter betrekt hierbij dat het hier een kandidaat-student betreft met een, in de woorden van de Selectiecommissie, redelijk kansrijk rangnummer. De voorzieningenrechter overweegt daarnaast dat het College in de bodemprocedure inmiddels een zitting heeft gepland op 25 augustus aanstaande en dat het College vóór 15 september uitspraak zal doen.

Verzoeker en verweerder zullen derhalve tijdig duidelijkheid verkrijgen over de uitkomst in de bodemprocedure.
De voorzieningenrechter acht verder in het bijzonder van belang dat het in dit geval gaat om een reserveplek die wordt vrijgehouden voor kandidaat-studenten die in afwachting zijn van de uitkomst van hun bezwaar- dan wel beroepsprocedure. De voorzieningenrechter betrekt daarbij ook dat wanneer de uitkomst van de bodemprocedure is dat verzoeker niet behoeft te worden toegelaten, deze overeenkomstig het door verweerder gevoerde beleid nog kan worden toegewezen aan een kandidaat met een lager rangnummer en dat de daardoor door de betrokkene opgelopen studievertraging, mede gelet op de toelichting van verweerder ter zitting, overzienbaar is. Verder is niet gebleken van andere belangen die zich tegen toewijzing van de voorziening, die slechts van zeer beperkte duur zal zijn, verzetten. De voorzieningenrechter merkt in dit verband nog op dat de getroffen voorziening zich er niet tegen verzet dat de Selectiecommissie de daarvoor in aanmerking komende kandidaat met een lager rangnummer dan verzoeker informeert over de mogelijkheid dat er, afhankelijk van de uitkomst van de bodemprocedure in deze zaak, voor hem of haar nog voor 15 september 2015 een plaats beschikbaar komt.
2.6. Gelet op het vorenstaande zal de voorzieningenrechter bij wijze van voorlopige voorziening bepalen dat verweerder voor verzoeker in elk geval tot 15 september 2022 een reserveplek voor de bacheloropleiding Geneeskunde moet vrijhouden. Hetgeen overigens is verzocht, moet worden afgewezen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. <u>Procesverloop</u>

Bij beslissing van 15 april 2022 heeft de Selectiecommissie Geneeskunde verzoeker het rangnummer 341 toegekend.

Bij beslissing van 22 juli 2022 heeft verweerder het door verzoeker daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker beroep bij het College ingesteld. Tevens heeft verzoeker een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij de voorzieningenrechter van het College.

De voorzieningenrechter heeft de zaak op zitting behandeld op 2 augustus 2022, waar verzoeker, bijgestaan door zijn vader [naam 2] en mr. C.J.P.M. van de Ven, advocaat te Moergestel, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.M. Hoppenbrouwer, zijn verschenen. Namens de Selectiecommissie is drs. L.R. Ainsworth verschenen.

2. <u>Overwegingen</u>

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. Verzoeker heeft bij de universiteit deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2022-2023. Wegens de coronasituatie heeft de selectieprocedure online plaatsgevonden. Bij de beslissing van 15 april 2022 is verzoeker het

rangnummer 341 toegekend. De bacheloropleiding Geneeskunde heeft 304 opleidingsplaatsen beschikbaar. Bij de beslissing van 22 juli 2022 heeft verweerder het toegekende rangnummer gehandhaafd.

2.3. Verzoeker is het hier niet mee eens en heeft daarom beroep ingesteld en een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend. Zijn verzoek strekt ertoe dat één van de gereserveerde studieplekken voor de bacheloropleiding Geneeskunde voor hem wordt behouden totdat op het beroep is beslist, en, indien dat niet mogelijk is, dat voor hem in elk geval tot 15 september 2022 een reserveplek voor de opleiding wordt behouden en dat hem wordt toegestaan onderwijs te volgen tot het moment dat over zijn toelating tot de opleiding onherroepelijk is beslist.
Ter onderbouwing van zijn verzoek voert verzoeker het volgende aan. De online selectieprocedure is fraudegevoelig en hierdoor is hij benadeeld aangezien hij een redelijke kans op toelating heeft. Verzoeker voert hiertoe aan dat de online selectieprocedure in shifts werd afgenomen, waarbij shifts elkaar niet helemaal overlappen. Hierdoor is het goed mogelijk geweest dat kandidaten van een eerdere shift informatie hebben uitgewisseld met deelnemers van latere shifts, onder meer via WhatsApp-groepen. Daarbij komt dat de selectietoetsen vroegtijdig konden worden afgesloten, waardoor de tijd om informatie uit te wisselen nog ruimer was. Volgens verzoeker was de Selectiecommissie op de hoogte van de fraudegevoeligheid van de selectieprocedure, maar heeft ze nagelaten adequate maatregelen te treffen. Verzoeker betoogt verder dat de selectieprocedure niet transparant is verlopen. Hij voert aan dat de criteria voor de beoordeling van de selectieonderdelen niet vooraf bekend zijn gemaakt en dat hij geen inzicht heeft gekregen in hoe zijn beoordeling heeft plaatsgevonden. Omdat hij niet heeft gefraudeerd en anderen mogelijk wel vindt hij dat hem een plaats in de opleiding niet mag worden onthouden.

2.4. De voorzieningenrechter stelt voorop dat in de bodemprocedure rechtsvragen aan de orde zijn, die zich minder goed lenen voor beantwoording in de onderhavige procedure. De voorzieningenrechter betrekt daarbij onder meer dat verzoeker in zijn beroepschrift een aantal stellingen en vragen aan verweerder heeft voorgehouden, waar verweerder nog niet voldoende tijd voor heeft gehad om daarop te kunnen reageren, zodat het onderzoek nog niet volledig is geweest. De voorzieningenrechter ziet dan ook af van een inhoudelijke beoordeling van het beroep vooruitlopend op de behandeling in de hoofdzaak. De vraag of een voorlopige voorziening moet worden getroffen vooruitlopend op de beoordeling van het beroep door het College, zal de voorzieningenrechter beantwoorden aan de hand van een belangenafweging.

2.5. Bij de belangenafweging spelen het belang van verzoeker om de mogelijkheid open te houden indien uit de bodemprocedure voortvloeit dat hij recht heeft op een plaats, het belang van verweerder bij de uitvoering van de (regels van de) selectieprocedure en het belang van kandidaten met een lager rangnummer dan verzoeker om in overeenstemming met de selectieprocedure de plaats waarop hij of zij recht heeft in te nemen. Anders dan verzoeker stelt, ontneemt het feit dat kandidaten met een lager rangnummer geen bezwaar hebben gemaakt hen niet het recht om eerder dan verzoeker de hem of haar toekomende plaats in te nemen. De voorzieningenrechter is alles afwegende in dit geval van oordeel dat in het kader van deze voorlopige voorziening vooralsnog meer gewicht moet toekomen aan het belang van verzoeker dan aan het belang van verweerder en het belang van kandidaten met een lager rangnummer. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat met het treffen van een voorlopige voorziening wordt voorkomen dat verzoeker, wanneer uit de beroepsprocedure voortvloeit dat hem een plaats moet worden gegeven, wordt geconfronteerd met de situatie dat er vanaf 15 september 2022 geen mogelijkheid meer is om in het studiejaar 2022-2023 te worden toegelaten tot de bacheloropleiding Geneeskunde, omdat alle plekken dan al moeten zijn vergeven. De voorzieningenrechter betrekt hierbij dat het hier een kandidaat-student betreft met een, in de woorden van de Selectiecommissie, redelijk kansrijk rangnummer.
De voorzieningenrechter overweegt daarnaast dat het College in de bodemprocedure inmiddels een zitting heeft gepland op 25 augustus aanstaande en dat het College vóór 15 september uitspraak zal doen. Verzoeker en verweerder zullen derhalve tijdig duidelijkheid verkrijgen over de uitkomst in de bodemprocedure.
De voorzieningenrechter acht verder in het bijzonder van belang dat het in dit geval gaat om een reserveplek die wordt vrijgehouden voor kandidaat-studenten die in afwachting zijn van de uitkomst van hun bezwaar- dan wel beroepsprocedure. De voorzieningenrechter betrekt daarbij ook dat wanneer de uitkomst van de bodemprocedure is dat verzoeker niet behoeft te worden toegelaten, deze overeenkomstig het door verweerder gevoerde beleid nog kan worden toegewezen aan een kandidaat met een lager rangnummer en dat de daardoor door de betrokkene opgelopen studievertraging, mede gelet op de toelichting van verweerder ter zitting, overzienbaar is. Verder is niet gebleken van andere belangen die zich tegen toewijzing van de voorziening, die slechts van zeer beperkte duur zal zijn, verzetten. De

voorzieningenrechter merkt in dit verband nog op dat de getroffen voorziening zich er niet tegen verzet dat de Selectiecommissie de daarvoor in aanmerking komende kandidaat met een lager rangnummer dan verzoeker informeert over de mogelijkheid dat er, afhankelijk van de uitkomst van de bodemprocedure in deze zaak, voor hem of haar nog voor 15 september 2015 een plaats beschikbaar komt.

2.6. Gelet op het vorenstaande zal de voorzieningenrechter bij wijze van voorlopige voorziening bepalen dat verweerder voor verzoeker in elk geval tot 15 september 2022 een reserveplek voor de bacheloropleiding Geneeskunde moet vrijhouden. Hetgeen overigens is verzocht, moet worden afgewezen.

2.7. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat het college van bestuur van de Universiteit Utrecht voor [naam] in elk geval tot 15 september 2022 een reserveplek voor de bacheloropleiding Geneeskunde moet vrijhouden;
II. wijst het verzoek voor het overige af;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Universiteit Utrecht tot vergoeding van bij [naam] in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00 (zegge: vijftienhonderdachttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Universiteit Utrecht aan [naam] het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 (zegge: vijftig euro) voor de behandeling van het verzoek vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/098.5**
Rechter(s):	mrs. Verheij, Streefkerk, Drop
Datum uitspraak:	29 augustus 2022
Partijen:	appellant en Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	benadelen coronasituatie covid-19 decentrale selectie fraudegevoelig kans niet transparant online zorgvuldig proctoring software shifts uitgesloten vragenvolgorde
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Als gevolg van de coronasituatie heeft verweerder noodzakelijkerwijs de selectieprocedure moeten aanpassen, waarbij toetsen online moesten worden afgenomen. De Selectiecommissie heeft getracht de mogelijkheid tot fraude te beperken, onder meer door gebruik te maken van Proctoring software, waarbij kandidaat-studenten met behulp van camera's werden gemonitord. Bij verdachte situaties heeft verweerder achteraf de camerabeelden bekeken. Ook heeft verweerder de vragenvolgorde en antwoordvolgorde per kandidaat zoveel mogelijk door elkaar gehaald. Verder was het tijdens de afname van de online toetsen voor kandidaten niet toegestaan gebruik te maken van hun telefoon. Ook mochten zij geen pen en papier gebruiken en mocht tussendoor geen gebruik gemaakt worden van het toilet. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat uiteindelijk één fraudegeval is ontdekt en dat twee onregelmatigheden zijn geconstateerd en dat de betrokken kandidaten zijn uitgesloten van de decentrale selectie. Verweerder heeft voorts toegelicht dat uit de statistische analyse van de toetsen geen signalen naar voren zijn gekomen waaruit kan worden vastgesteld dat fraude heeft plaatsgevonden. Gelet op het vorenstaande bestaat er geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure dermate onzorgvuldig is verlopen dat de gehele ranking onbruikbaar is. Appellant heeft in deze procedure weliswaar gewezen op de kans dat fraude heeft plaatsgevonden, maar uit de stukken uit het dossier kan niet worden vastgesteld dat daadwerkelijk fraude heeft plaatsgevonden. Het College overweegt verder dat voor zover er al gefraudeerd zou zijn, niet is komen vast te staan dat appellant hierdoor is benadeeld. Immers, niet is vast komen te staan dat kandidaten met een lager rangnummer hebben gefraudeerd. Wat betreft de transparantie van de selectieprocedure overweegt het College dat de selectiecriteria vooraf zijn gepubliceerd in het Reglement selectiecriteria en -procedure Geneeskunde Bachelor 2022-2023. Verder blijkt uit het verweerschrift dat verweerder de antwoorden en antwoordsleutels aan appellant heeft verstrekt. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de selectieprocedure niet transparant is verlopen. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2022 heeft de Selectiecommissie Geneeskunde appellant het rangnummer 341 toegekend.

Bij beslissing van 22 juli 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak op zitting behandeld op 25 augustus 2022, waar appellant, bijgestaan door zijn vader [naam 2] en mr. C.J.P.M. van de Ven, advocaat te Moergestel, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.M. Hoppenbrouwers en dr. I.E. Thunissen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft bij de Universiteit Utrecht deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2022/2023. Wegens de coronasituatie heeft de selectieprocedure online plaatsgevonden. Bij de beslissing van 15 april 2022 is verzoeker het rangnummer 341 toegekend. De bacheloropleiding Geneeskunde heeft 304 opleidingsplaatsen beschikbaar. Bij de beslissing van 22 juli 2022 heeft verweerder het toegekende rangnummer gehandhaafd.

2.2. Appellant is het hier niet mee eens en heeft daarom beroep ingesteld. Appellant betoogt dat de online selectieprocedure fraudegevoelig is en dat hij hierdoor is benadeeld aangezien hij een redelijke kans op toelating heeft. Hij voert hiertoe aan dat de online selectieprocedure in shifts werd afgenomen, waarbij shifts elkaar niet helemaal overlappen. Hierdoor is het goed mogelijk geweest dat kandidaten van een eerdere shift informatie hebben uitgewisseld met deelnemers van latere shifts, onder meer via WhatsApp-groepen. Daarbij komt dat kandidaat-studenten 45 minuten de tijd hadden om in te loggen. Ook konden de selectietoetsen vroegtijdig worden afgesloten, waardoor de tijd om informatie uit te wisselen nog ruimer was. Verder is geen rekening gehouden met het feit dat er kandidaat-studenten waren die in hetzelfde huishouden wonen. Volgens appellant was de Selectiecommissie op de hoogte van de fraudegevoeligheid van de selectieprocedure, maar heeft ze nagelaten adequate maatregelen te treffen. Appellant betoogt verder dat de selectieprocedure niet transparant is verlopen. Hij voert aan dat de criteria voor de beoordeling van de selectieonderdelen niet vooraf bekend zijn gemaakt en dat hij geen inzicht heeft gekregen in hoe zijn beoordeling heeft plaatsgevonden. Omdat hij niet heeft gefraudeerd en anderen mogelijk wel, en hij als een van de weinigen bezwaar heeft gemaakt tegen zijn rangnummer, mag hem een plaats in de opleiding niet worden onthouden, aldus appellant.

2.3. In hetgeen appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Als gevolg van de coronasituatie heeft verweerder noodzakelijkerwijs de selectieprocedure moeten aanpassen, waarbij toetsen online moesten worden afgenomen. De Selectiecommissie heeft getracht de mogelijkheid tot fraude te beperken, onder meer door gebruik te maken van Proctoring software, waarbij kandidaat-studenten met behulp van camera’s werden gemonitord. Bij verdachte situaties heeft verweerder achteraf de camerabeelden bekeken. Ook heeft verweerder de vragenvolgorde en antwoordvolgorde per kandidaat zoveel mogelijk door elkaar gehaald. Verder was het tijdens de afname van de online toetsen voor

kandidaten niet toegestaan gebruik te maken van hun telefoon. Ook mochten zij geen pen en papier gebruiken en mocht tussendoor geen gebruik gemaakt worden van het toilet. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat uiteindelijk één fraudegeval is ontdekt en dat twee onregelmatigheden zijn geconstateerd en dat de betrokken kandidaten zijn uitgesloten van de decentrale selectie. Verweerder heeft voorts toegelicht dat uit de statistische analyse van de toetsen geen signalen naar voren zijn gekomen waaruit kan worden vastgesteld dat fraude heeft plaatsgevonden.
Gelet op het vorenstaande bestaat er geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure dermate onzorgvuldig is verlopen dat de gehele ranking onbruikbaar is. Appellant heeft in deze procedure weliswaar gewezen op de kans dat fraude heeft plaatsgevonden, maar uit de stukken uit het dossier kan niet worden vastgesteld dat daadwerkelijk fraude heeft plaatsgevonden. Het College overweegt verder dat voor zover er al gefraudeerd zou zijn, niet is komen vast te staan dat appellant hierdoor is benadeeld. Immers, niet is vast komen te staan dat kandidaten met een lager rangnummer hebben gefraudeerd.
Wat betreft de transparantie van de selectieprocedure overweegt het College dat de selectiecriteria vooraf zijn gepubliceerd in het Reglement selectiecriteria en -procedure Geneeskunde Bachelor 2022-2023. Verder blijkt uit het verweerschrift dat verweerder de antwoorden en antwoordsleutels aan appellant heeft verstrekt. Geen grond bestaat voor het oordeel dat de selectieprocedure niet transparant is verlopen.
Het betoog slaagt niet.

2.4. Het beroep is ongegrond. De zaak is hiermee definitief beslecht.

2.5. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, voorzitter, en mr. J.D. Streefkerk en mr. J. Th. Drop, leden, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/100.5**
Rechter(s):	mrs. Daalder, Drop en Vermeulen
Datum uitspraak:	8 september 2022
Partijen:	appellant en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	aard van de maatregel beëindiging bestraffende sanctie effect (verschillende) faculteiten legaliteitsbeginsel officiële waarschuwing opleiding rechtszekerheidsbeginsel
Artikelen:	WHW: artikel 7.12b, tweede lid WHW: artikel 7.57h, tweede lid
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder appellant ten onrechte medegedeeld dat hij zich niet opnieuw kan inschrijven bij de universiteit en dat de beëindiging van de inschrijving tot gevolg heeft dat ook een eventueel verzoek om voor een andere opleiding aan de universiteit dan de bacheloropleiding Information Sciences te worden ingeschreven, zal worden afgewezen. Het niet meer kunnen inschrijven hangt naar de aard van de maatregel uitsluitend samen met de opleiding waarvoor de inschrijving definitief is beëindigd, in dit geval de bacheloropleiding Information Sciences. Hierbij neemt het College in aanmerking dat de maatregel tot definitieve beëindiging van de inschrijving een bestraffende sanctie is, zodat bijzondere betekenis toekomt aan het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, en de tekst van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW – dat spreekt van ‘de inschrijving voor de opleiding’ – in het geheel geen grond biedt voor de door verweerder voorgestane ruime interpretatie van die bepaling. Dat appellant fraude heeft gepleegd aan drie verschillende faculteiten en verweerder het door de examencommissie Informatica gedane voorstel tot definitieve beëindiging van de inschrijving heeft opgevat als een voorstel van drie examencommissies om appellant definitief uit te sluiten voor alle bachelor- en masterexamens zoals die bij de universiteit worden aangeboden, zoals verweerder in zijn verweerschrift aanvoert, doet aan het voorgaande niet af. Artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW biedt verweerder, naar de tekst van die bepaling, immers niet de bevoegdheid om een student definitief uit te sluiten voor alle bachelor- en masterexamens zoals die bij de universiteit worden aangeboden. De in het verweerschrift geuite wens van verweerder om van geen enkele aan de universiteit verbonden examencommissie nog te vragen om werkzaamheden ten aanzien van door appellant ingeleverd werk te verrichten, maakt dit niet anders. Dat, zoals verweerder in zijn verweerschrift aanvoert, onder de examencommissie Informatica een groep verwante opleidingen valt en appellant door zich in te schrijven voor één van deze verwante opleidingen onder de gevolgen van de opgelegde maatregel kan uitkomen, moge zo zijn. Het College begrijpt dat dit voor verweerder en de betrokken examencommissie frustrerend is. Dit betekent echter niet dat de bevoegdheid van verweerder om de in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW vermelde bestraffende sanctie op te leggen kan worden ingevuld op een manier waarvoor de tekst van die bepaling geen grond biedt. Het is aan de wetgever om desgewenst de tekst van de wet te veranderen. Het betoog slaagt.

2.5. Ter zitting van het College heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat, voor zover het College van oordeel is dat een student niet op grond van artikel 7.12, tweede lid, van de WHW van de universiteit kan worden verwijderd, de beslissing van verweerder moet worden gezien als een beslissing op grond van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW om de toegang van een student tot de universiteit definitief te ontzeggen of zijn inschrijving te beëindigen. Het College kan verweerder in dit standpunt niet volgen. Zoals de geschillenadviescommissie al heeft geoordeeld in het door verweerder in zijn beslissing van 19 juli 2022 overgenomen advies, heeft verweerder artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW niet aan de beslissing van 26 januari 2022 ten grondslag gelegd. Indien verweerder appellant met toepassing van die bepaling een maatregel wil opleggen, zal dit bij separate beslissing moeten gebeuren.
[…]
2.7. Verweerder heeft aan de beslissing van 26 januari 2022 tot beëindiging van de inschrijving ten grondslag gelegd dat in werk dat appellant vanaf 2018 voor beoordeling heeft ingeleverd vijf maal fraude is geconstateerd en bestraft. Volgens verweerder hebben de opgelegde, steeds zwaarder wordende sancties niet geleid tot een gedragsverandering bij appellant en heeft de examencommissie Informatica hem bij de oplegging op 2 juni 2021 van de vierde sanctie gewaarschuwd dat, wanneer hij nog een keer fraude pleegt, zijn dossier met een verzoek tot definitieve beëindiging van de inschrijving zal worden overgedragen aan verweerder.
Naar het oordeel van het College heeft verweerder op grond hiervan terecht de inschrijving van appellant voor de bacheloropleiding Information Sciences definitief beëindigd. Van op zichzelf niet ernstige fraude is geen sprake. Het gaat een om een kennelijk niet door sancties te corrigeren gedragspatroon, waarbij alleen al de laatste gedraging, het inleveren van een geheel tentamen in het handschrift van een ander, als ernstige fraude kan worden aangemerkt. Het College kan appellant niet volgen in zijn stelling dat de sancties onvoldoende waarschuwend effect hebben gehad. De sancties zijn immers steeds zwaarder geworden en bij het opleggen van de vierde sanctie is appellant voor het overdragen van zijn dossier aan verweerder gewaarschuwd. Gelet op de ernst van de fraude is van een onevenredige sanctie en onvoorziene gevolgen geen sprake.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 januari 2022 heeft verweerder de inschrijving van appellant voor de bacheloropleiding Information Sciences wegens ernstige fraude per 1 februari 2022 definitief beëindigd. Daarbij heeft verweerder appellant medegedeeld dat hij zich niet opnieuw kan inschrijven bij de universiteit.

Bij beslissing van 19 juli 2022 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Daarbij heeft verweerder appellant medegedeeld, dat de beëindiging van de inschrijving tot gevolg heeft dat ook een eventueel verzoek om voor een andere opleiding aan de universiteit dan de

bacheloropleiding Information Sciences te worden ingeschreven zal worden afgewezen.

Hiertegen heeft appellant beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 26 augustus 2022, waar appellant, vertegenwoordigd door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgde de bacheloropleiding Information Sciences aan de faculteit der Bètawetenschappen van de universiteit. Hem is vóór de beslissing van 26 januari 2022 vijf keer eerder een sanctie opgelegd wegens het plegen van fraude. Op 26 maart 2018 heeft hij een officiële waarschuwing en het cijfer 1 gekregen voor het vak Inleiding Programmeren (faculteit der Bètawetenschappen). Op 3 juni 2019 heeft hij het cijfer 0 voor het vak Information Systems in E-Business and Online Commerce (School of Business and Economics) gekregen. Op 19 november 2019 is zijn eindpaper voor het vak Inleiding in de Koran en Soenna (faculteit der Religie en Theologie) ongeldig verklaard, is hij uitgesloten van het herschrijven van het eindpaper in het studiejaar 2019-2020 en is hij voor een maand uitgesloten van deelname aan tentamens of het inleveren van opdrachten. Op 2 juni 2021 is hem het cijfer 0 gegeven voor het vak Hadithwetenschappen (faculteit der Religie en Theologie), is hij uitgesloten van deelname aan de herkansing in het studiejaar 2020-2021, is hij uitgesloten van alle typen toetsing gedurende het gehele studiejaar 2021-2022 en is hij gewaarschuwd dat, wanneer hij nog een keer fraude pleegt, zijn dossier met een verzoek tot definitieve beëindiging van zijn inschrijving voor de bacheloropleiding Information Sciences zal worden overgedragen aan verweerder (zie hierover de uitspraak van het College van 25 maart 2022 in zaak CBHO 2021/121, www.cbho.nl). Op 29 juli 2021 is hem het cijfer 0 gegeven voor het hertentamen van het vak Logic en Sets (faculteit der Bètawetenschappen), is zijn dossier door de examencommissie Informatica overgedragen aan verweerder met een voorstel tot definitieve beëindiging van zijn inschrijving voor de bacheloropleiding Information Sciences en is bepaald dat als de voordracht aan verweerder niet wordt overgenomen, appellant voor de duur van een jaar van toetsing wordt uitgesloten (zie hierover de uitspraak van het College van 14 juli 2022 in zaak CBHO 2022/040, www.cbho.nl).
Bij de beslissing van 26 januari 2022 heeft verweerder krachtens artikel 7.12b, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) de inschrijving van appellant voor de bacheloropleiding Information Sciences wegens ernstige fraude definitief beëindigd. Daarbij heeft verweerder appellant medegedeeld dat hij zich niet opnieuw kan inschrijven bij de universiteit. Bij de beslissing van 19 juli 2022 heeft verweerder de beslissing van 26 januari 2022 onder verwijzing naar het over het bezwaar uitgebrachte advies van de geschillenadviescommissie gehandhaafd. Daarbij heeft verweerder appellant medegedeeld dat de beëindiging van de inschrijving tot gevolg heeft dat ook een eventueel verzoek om voor een andere opleiding aan de universiteit dan de bacheloropleiding Information Sciences te worden ingeschreven, zal worden afgewezen.

2.2. Appellant is het hiermee niet eens. Hij betoogt dat verweerder een te grote reikwijdte aan de beslissing van 26 januari 2022 heeft gegeven. Volgens hem kan de definitieve beëindiging van de inschrijving alleen gevolgen hebben voor de bacheloropleiding Information Sciences, niet voor andere opleidingen aan de universiteit. Verder betoogt hij dat de eerder opgelegde sancties onvoldoende grond vormen voor definitieve beëindiging van de inschrijving. Volgens hem mag van de bevoegdheid tot definitieve beëindiging van de inschrijving slechts bij uitzondering gebruik worden gemaakt en hoeft recidive op zichzelf geen reden te zijn om van de bevoegdheid gebruik te maken. Hierbij verwijst hij naar de uitspraak van het College van 5 januari 2015 in zaak CBHO 2014/096 (www.cbho.nl). Verder hebben de eerder opgelegde sancties volgens hem onvoldoende waarschuwend effect gehad. Ten slotte betoogt appellant dat de sanctie onevenredig is, omdat de gevolgen van de beëindiging van de inschrijving veel groter zijn dan hij op grond van de WHW kon voorzien.

2.3. Artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW luidt: “Indien een student of extraneus fraudeert, kan de examencommissie de betrokkene het recht ontnemen één of meer door de examencommissie aan te wijzen tentamens of examens af te leggen, gedurende een door de examencommissie te bepalen termijn

van ten hoogste een jaar. Bij ernstige fraude kan het instellingsbestuur op voorstel van de examencommissie de inschrijving voor de opleiding van de betrokkene definitief beëindigen."

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder appellant ten onrechte medegedeeld dat hij zich niet opnieuw kan inschrijven bij de universiteit en dat de beëindiging van de inschrijving tot gevolg heeft dat ook een eventueel verzoek om voor een andere opleiding aan de universiteit dan de bacheloropleiding Information Sciences te worden ingeschreven, zal worden afgewezen. Het niet meer kunnen inschrijven hangt naar de aard van de maatregel uitsluitend samen met de opleiding waarvoor de inschrijving definitief is beëindigd, in dit geval de bacheloropleiding Information Sciences. Hierbij neemt het College in aanmerking dat de maatregel tot definitieve beëindiging van de inschrijving een bestraffende sanctie is, zodat bijzondere betekenis toekomt aan het legaliteitsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, en de tekst van artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW – dat spreekt van 'de inschrijving voor de opleiding' – in het geheel geen grond biedt voor de door verweerder voorgestane ruime interpretatie van die bepaling. Dat appellant fraude heeft gepleegd aan drie verschillende faculteiten en verweerder het door de examencommissie Informatica gedane voorstel tot definitieve beëindiging van de inschrijving heeft opgevat als een voorstel van drie examencommissies om appellant definitief uit te sluiten voor alle bachelor- en masterexamens zoals die bij de universiteit worden aangeboden, zoals verweerder in zijn verweerschrift aanvoert, doet aan het voorgaande niet af. Artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW biedt verweerder, naar de tekst van die bepaling, immers niet de bevoegdheid om een student definitief uit te sluiten voor alle bachelor- en masterexamens zoals die bij de universiteit worden aangeboden. De in het verweerschrift geuite wens van verweerder om van geen enkele aan de universiteit verbonden examencommissie nog te vragen om werkzaamheden ten aanzien van door appellant ingeleverd werk te verrichten, maakt dit niet anders. Dat, zoals verweerder in zijn verweerschrift aanvoert, onder de examencommissie Informatica een groep verwante opleidingen valt en appellant door zich in te schrijven voor één van deze verwante opleidingen onder de gevolgen van de opgelegde maatregel kan uitkomen, moge zo zijn. Het College begrijpt dat dit voor verweerder en de betrokken examencommissie frustrerend is. Dit betekent echter niet dat de bevoegdheid van verweerder om de in artikel 7.12b, tweede lid, van de WHW vermelde bestraffende sanctie op te leggen kan worden ingevuld op een manier waarvoor de tekst van die bepaling geen grond biedt. Het is aan de wetgever om desgewenst de tekst van de wet te veranderen.
Het betoog slaagt.

2.5. Ter zitting van het College heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat, voor zover het College van oordeel is dat een student niet op grond van artikel 7.12, tweede lid, van de WHW van de universiteit kan worden verwijderd, de beslissing van verweerder moet worden gezien als een beslissing op grond van artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW om de toegang van een student tot de universiteit definitief te ontzeggen of zijn inschrijving te beëindigen. Het College kan verweerder in dit standpunt niet volgen. Zoals de geschillenadviescommissie al heeft geoordeeld in het door verweerder in zijn beslissing van 19 juli 2022 overgenomen advies, heeft verweerder artikel 7.57h, tweede lid, van de WHW niet aan de beslissing van 26 januari 2022 ten grondslag gelegd. Indien verweerder appellant met toepassing van die bepaling een maatregel wil opleggen, zal dit bij separate beslissing moeten gebeuren.

2.6. In de door appellant ingeroepen uitspraak van 5 januari 2015 heeft het College het volgende overwogen: "Het College is van oordeel dat bij fraude in beginsel moet worden volstaan met het nemen van maatregelen waartoe de examencommissie zelfstandig kan besluiten en dat van de bevoegdheid van het college van bestuur, die overigens slechts op voorstel van de examencommissie mag worden uitgeoefend, om de inschrijving voor de opleiding definitief te beëindigen slechts bij uitzondering gebruik mag worden gemaakt. Dat veronderstelt ook een mate en ernst van fraude die zich onderscheidt van de normale gevallen. Het College is van oordeel dat daarvan in dit geval geen sprake is. Recidive is op zichzelf geen reden om fraude, die op zichzelf niet ernstig is, alsdan als ernstig te kwalificeren, maar kan wel gevolg hebben voor de zwaarte van de sanctie."

2.7. Verweerder heeft aan de beslissing van 26 januari 2022 tot beëindiging van de inschrijving ten grondslag gelegd dat in werk dat appellant vanaf 2018 voor beoordeling heeft ingeleverd vijf maal fraude is geconstateerd en bestraft. Volgens verweerder hebben de opgelegde, steeds zwaarder wordende sancties niet geleid tot een gedragsverandering bij appellant en heeft de examencommissie Informatica hem bij de oplegging op 2 juni 2021 van de vierde sanctie gewaarschuwd dat, wanneer hij nog een keer fraude pleegt, zijn dossier met een verzoek tot definitieve beëindiging van de inschrijving zal worden overgedragen aan verweerder.

Naar het oordeel van het College heeft verweerder op grond hiervan terecht de inschrijving van appellant voor de bacheloropleiding Information Sciences definitief beëindigd. Van op zichzelf niet ernstige fraude is geen sprake. Het gaat een om een kennelijk niet door sancties te corrigeren gedragspatroon, waarbij alleen al de laatste gedraging, het inleveren van een geheel tentamen in het handschrift van een ander, als ernstige fraude kan worden aangemerkt. Het College kan appellant niet volgen in zijn stelling dat de sancties onvoldoende waarschuwend effect hebben gehad. De sancties zijn immers steeds zwaarder geworden en bij het opleggen van de vierde sanctie is appellant voor het overdragen van zijn dossier aan verweerder gewaarschuwd. Gelet op de ernst van de fraude is van een onevenredige sanctie en onvoorziene gevolgen geen sprake.
Het betoog slaagt niet.

2.8. Het beroep is gegrond. De beslissing van 19 juli 2022 moet worden vernietigd, voor zover verweerder appellant daarin heeft medegedeeld dat de beëindiging van de inschrijving tot gevolg heeft dat ook een eventueel verzoek om voor een andere opleiding aan de universiteit dan de bacheloropleiding Information Sciences te worden ingeschreven, zal worden afgewezen. Het College zal in de zaak voorzien door het tegen de beslissing van 26 januari 2022 gemaakte bezwaar gegrond te verklaren en die beslissing te herroepen, voor zover verweerder appellant daarin heeft medegedeeld dat hij zich niet opnieuw kan inschrijven bij de universiteit.
Het voorgaande betekent dat de definitieve beëindiging van de inschrijving van appellant voor de bacheloropleiding Information Sciences in stand blijft met als gevolg dat appellant zich voor die opleiding bij de universiteit niet meer kan inschrijven.

2.9. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van verweerder van 19 juli 2022, voor zover verweerder appellant daarin heeft medegedeeld dat de beëindiging van de inschrijving tot gevolg heeft dat ook een eventueel verzoek om voor een andere opleiding aan de universiteit dan de bacheloropleiding Information Sciences te worden ingeschreven, zal worden afgewezen.
III. verklaart het door appellant tegen de beslissing van verweerder van 26 januari 2022 gemaakte bezwaar gegrond;
IV. herroept de beslissing van verweerder van 26 januari 2022, voor zover verweerder zich daarin op het standpunt heeft gesteld dat appellant zich niet opnieuw kan inschrijven bij de universiteit;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde gedeelte van de beslissing van verweerder van 19 juli 2022;
VI. veroordeelt verweerder in de bij appellant in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00 (zegge: vijftienhonderdachttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. veroordeelt verweerder in de bij appellant in verband met de behandeling van het bezwaar opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.082,00 (zegge: duizendtweeëntachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat verweerder aan appellant het door hem voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 (zegge: vijftig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, voorzitter, en mr. J.Th. Drop en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/101.5**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	29 augustus 2022
Partijen:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	benadelen camerabeelden corona-maatregelen covid-19 fraude noodzakelijkerwijs online privacy toetsafname verwijderen wijze van toetsen zorgvuldig
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Als gevolg van de coronasituatie heeft verweerder noodzakelijkerwijs de selectieprocedure moeten aanpassen, waarbij de toetsafname online moest plaatsvinden. Verweerder heeft getracht de mogelijkheid tot fraude te beperken, onder meer door gebruik te maken van Proctorio. Daarbij heeft verweerder wat betreft het aantal in te zetten camera's een afweging gemaakt tussen de privacy van de kandidaten en het belang van de surveillance. Bij verdachte situaties zijn achteraf de camerabeelden bestudeerd. Over het uitgevoerde onderzoek naar de beelden heeft verweerder de kandidaten bij e-mailbericht van 7 april 2022 geïnformeerd. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat na het bekijken van de beelden met opvallende situaties één verdacht geval is ontdekt. De betrokken kandidaat heeft na een gesprek met de selectiecommissie de gerezen verdenking echter kunnen wegnemen. Vanuit een oogpunt van de privacy van de kandidaten heeft verweerder overeenkomstig de geldende privacyregeling de beelden van alle kandidaten op een gegeven moment verwijderd. Gelet op het vorenstaande bestaat er geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure dermate onzorgvuldig is verlopen dat de gehele ranking onbruikbaar is. Appellante heeft in deze procedure weliswaar gewezen op een bericht in een WhatsApp groep dat iemand tijdens de toetsafname een telefoon in zijn of haar hand had en niet is gepakt, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat ook door die persoon daadwerkelijk fraude is gepleegd. Hierbij is van belang dat verweerder genoegzaam heeft toegelicht dat onderzoek is gedaan naar het desbetreffende bericht, maar dat niet kon worden vastgesteld van wie het bericht afkomstig was, laat staan dat het bericht afkomstig was van een kandidaat die daadwerkelijk aan de toetsafname heeft deelgenomen. Het College overweegt verder dat voor zover er al gefraudeerd zou zijn, dit niet betekent dat appellante hierdoor is benadeeld. Immers, er zijn geen duidelijke aanwijzingen dat kandidaten met een lager rangnummer dan het hare hebben gefraudeerd. Evenmin is komen vast te staan dat appellante door het verwijderen van de camerabeelden is benadeeld. Zij heeft zich immers niet beroepen op een nader te onderzoeken concreet geval van mogelijke fraude door een identificeerbare kandidaat. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 april 2022 is appellante namens verweerder het rangnummer 490 toegekend in het kader van de selectieprocedure voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2022-2023.

Bij beslissing van 4 augustus 2022 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar niet-ontvankelijk verklaard voor zover het de wijze van toetsen betreft en ongegrond verklaard voor zover het het rangnummer betreft.

Hiertegen heeft appellante beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 26 augustus 2022, waar appellante, bijgestaan door haar vader, is verschenen. Voor verweerder hebben via een online videoverbinding mr. M.J. Wijnen-Verhoek, prof. dr. R.J. Oostra en J.H. Ravesloot aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft op 11 februari 2022 deelgenomen aan een toetsafname in het kader van de selectieprocedure voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2022-2023. De toetsafname vond wegens de op dat moment geldende corona-maatregelen online plaats, waarbij voor de online surveillance gebruik werd gemaakt van het programma Proctorio. Op 7 april 2022 heeft de universiteit de kandidaten een e-mailbericht gestuurd. Volgens dit bericht heeft analyse van de Proctorio-beelden gevallen van mogelijk verdacht gedrag opgeleverd en zijn in die gevallen de nodige vervolgstappen genomen. Bij de beslissing van 15 april 2022 is appellante het rangnummer 490 toegekend. Er zijn slechts 350 opleidingsplaatsen beschikbaar, zodat appellant geen plaats aangeboden heeft gekregen. Appellante heeft hiertegen bezwaar gemaakt. Volgens haar zijn er kandidaten die hebben gefraudeerd maar niet zijn betrapt, waardoor zij is benadeeld. Bij de beslissing van 4 augustus 2022 heeft verweerder de beslissing van 15 april 2022 gehandhaafd.

2.2. Appellante is het hiermee niet eens. Zij voert aan dat Proctorio fraudegevoelig is, zeker als er, zoals tijdens de toetsafname, geen gebruik wordt gemaakt van een tweede camera. Verder voert zij aan dat er tijdens de toetsafnames daadwerkelijk is gefraudeerd, maar dat niet alle fraudeurs zijn betrapt. Hierbij verwijst zij naar het e-mailbericht van 7 april 2022 en een screenshot van een gedeelte van de berichtenwisseling in de WhatsApp-groep Geneeskunde UVA 2022/23. Ten slotte voert zij aan dat de hangende bezwaar aan haar gedane mededeling, dat er grondig onderzoek is gedaan naar de beelden, in tegenspraak is met de mededeling in het e-mailbericht van 7 april 2022 dat alle beelden zijn verwijderd. Volgens haar had de universiteit de beelden niet mogen verwijderen, omdat deze nodig hadden kunnen zijn voor de afhandeling van haar bezwaar- en beroepsprocedures.

2.3. In hetgeen appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Als gevolg van de coronasituatie heeft verweerder noodzakelijkerwijs de selectieprocedure moeten aanpassen, waarbij de toetsafname online moest plaatsvinden. Verweerder heeft getracht de mogelijkheid tot fraude te beperken, onder meer door gebruik te maken van Proctorio. Daarbij heeft verweerder wat betreft het aantal in te

zetten camera's een afweging gemaakt tussen de privacy van de kandidaten en het belang van de surveillance. Bij verdachte situaties zijn achteraf de camerabeelden bestudeerd. Over het uitgevoerde onderzoek naar de beelden heeft verweerder de kandidaten bij e-mailbericht van 7 april 2022 geïnformeerd. Ter zitting van het College heeft verweerder toegelicht dat na het bekijken van de beelden met opvallende situaties één verdacht geval is ontdekt. De betrokken kandidaat heeft na een gesprek met de selectiecommissie de gerezen verdenking echter kunnen wegnemen. Vanuit een oogpunt van de privacy van de kandidaten heeft verweerder overeenkomstig de geldende privacyregeling de beelden van alle kandidaten op een gegeven moment verwijderd. Gelet op het vorenstaande bestaat er geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure dermate onzorgvuldig is verlopen dat de gehele ranking onbruikbaar is. Appellante heeft in deze procedure weliswaar gewezen op een bericht in een WhatsApp-groep dat iemand tijdens de toetsafname een telefoon in zijn of haar hand had en niet is gepakt, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat ook door die persoon daadwerkelijk fraude is gepleegd. Hierbij is van belang dat verweerder genoegzaam heeft toegelicht dat onderzoek is gedaan naar het desbetreffende bericht, maar dat niet kon worden vastgesteld van wie het bericht afkomstig was, laat staan dat het bericht afkomstig was van een kandidaat die daadwerkelijk aan de toetsafname heeft deelgenomen. Het College overweegt verder dat voor zover er al gefraudeerd zou zijn, dit niet betekent dat appellante hierdoor is benadeeld. Immers, er zijn geen duidelijke aanwijzingen dat kandidaten met een lager rangnummer dan het hare hebben gefraudeerd. Evenmin is komen vast te staan dat appellante door het verwijderen van de camerabeelden is benadeeld. Zij heeft zich immers niet beroepen op een nader te onderzoeken concreet geval van mogelijke fraude door een identificeerbare kandidaat.
Het betoog slaagt niet.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/103**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	10 november 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Maastricht
Trefwoorden:	beoordeling herbeoordeling kennen en kunnen onafhankelijk vooringenomenheid
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt vast dat verweerder heeft betwist dat de tutor op de hoogte was van de beoordeling van de examinator. Het College overweegt hierover dat appellant zijn vermoeden dat de tutor vooringenomen of bevooroordeeld was, niet heeft gestaafd met enig bewijs. De enkele stelling dat sprake zou zijn van een vriendschap tussen de examinator en de tutor is in dit verband onvoldoende. Datzelfde geldt voor de gestelde gelijkenis tussen de beoordeling van de examinator en de herbeoordeling door de tutor. Gelet op het vorenstaande heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat de beoordeling van de tutor zou zijn beïnvloed door de examinator. Daarom ziet het College in wat appellant naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten dat bij de vaststelling van het cijfer voorschriften van procedurele aard zijn geschonden. Hieruit volgt dat er geen aanleiding was om een derde in te schakelen voor een extra beoordeling. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Maastricht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 26 april 2022 heeft appellant het cijfer 7 gekregen voor het onderdeel “Individual marketing & supply chain report” van de onderwijseenheid “Marketing research and supply chain management”.

Bij beslissing van 27 juni 2022 heeft verweerder het door appellant hiertegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 28 oktober 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.A.M.J. Soons-Smeets, is verschenen. Voor de examencommissie is haar voorzitter dr. S.T.M. Straetmans verschenen. Appellant heeft via een videoverbinding deelgenomen aan de zitting.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Vast staat dat het onderdeel, waar appellant het cijfer 7 voor heeft gekregen, eerst door de examinator is beoordeeld en dat vervolgens een herbeoordeling heeft plaatsgevonden door een tutor.
Volgens verweerder was de tutor niet op de hoogte van de beoordeling van de examinator. Verweerder heeft daarom geen aanleiding gezien om te oordelen dat sprake was van vooringenomenheid bij de tutor.

Toetsingskader

2.2. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van het cijfer in stand heeft gelaten op grond van het oordeel dat bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

Beroepsgronden

2.3. Appellant voert aan dat de herbeoordeling door de tutor vooringenomen of bevooroordeeld was. Tijdens de zitting heeft appellant toegelicht dat hij vermoedt dat de examinator tevoren met de tutor heeft gesproken. Appellant vindt het namelijk opmerkelijk dat de beoordeling van de tutor grote gelijkenissen vertoont met die van de examinator. Appellant heeft tijdens de zitting in dit verband ook gesteld dat volgens hem de examinator en tutor bevriend zijn. Omdat de herbeoordeling niet onafhankelijk heeft plaatsgevonden, vindt appellant dat een onafhankelijke derde een nieuwe beoordeling zou moeten verrichten.

Beoordeling door het College

2.4. Het College stelt vast dat verweerder heeft betwist dat de tutor op de hoogte was van de beoordeling van de examinator. Het College overweegt hierover dat appellant zijn vermoeden dat de tutor vooringenomen of bevooroordeeld was, niet heeft gestaafd met enig bewijs. De enkele stelling dat sprake zou zijn van een vriendschap tussen de examinator en de tutor is in dit verband onvoldoende. Datzelfde geldt voor de gestelde gelijkenis tussen de beoordeling van de examinator en de herbeoordeling door de tutor. Gelet op het vorenstaande heeft appellant niet aannemelijk gemaakt dat de beoordeling van de tutor zou zijn beïnvloed door de examinator. Daarom ziet het College in wat appellant naar voren heeft gebracht geen aanknopingspunten dat bij de vaststelling van het cijfer voorschriften van procedurele aard zijn geschonden. Hieruit volgt dat er geen aanleiding was om een derde in te schakelen voor een extra beoordeling.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/105.5**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	22 september 2022
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	decentrale selectie (extracurriculaire) activiteiten indirecte discriminatie motivatie (promotie)onderzoeker selectieformulier Track B vooropleiding
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. In wat appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. Bij beslissing van 28 februari 2022 is aan het onderdeel Activiteiten 3,5 punten toegekend. Bij de herbeoordeling zijn 3,5 punten toegekend aan categorie E (bestuurlijke en organisatorische ervaring). Verweerder heeft op de zitting toegelicht dat de puntentoekenning bij het onderdeel Activiteiten in de primaire beslissing nog niet was gespecificeerd. Verweerder heeft toegelicht dat bij de herbeoordeling 3,5 punten zijn toegekend bij Categorie E. Verweerder heeft ook toegelicht dat dit de punten zijn die zijn toegekend aan het promotietraject en dat het promotietraject is meegenomen bij Categorie E. Verweerder heeft gemotiveerd toegelicht dat het voor de eindbeoordeling niet uitmaakt in welke categorie de punten zijn toegekend, omdat ze even zwaar meewegen in de beoordeling. De stelling van appellante dat ten onrechte geen punten zijn toegekend voor haar promotietraject mist, gelet op het voorgaande, feitelijke grondslag. Over de beoordeling bij het onderdeel ‘Motivatie’ overweegt het College dat in de handleiding staat vermeld dat de VU “graag wil weten waarom je geneeskunde wilt studeren en waarom je hebt gekozen voor de Faculteit der Geneeskunde VU.” Anders dan appellante stelt, was het vooraf duidelijk dat van kandidaten werd verlangd toe te lichten waarom zij Geneeskunde specifiek aan de Vrije Universiteit Amsterdam willen studeren. Omdat appellante op het selectieformulier dit niet heeft toegelicht heeft verweerder de vraag kunnen opvatten als zijnde onbeantwoord. Gelet op de zeer grote beleidsruimte die verweerder toekomt bij de vaststelling van de selectiecriteria heeft hij aldus nul punten kunnen toekennen voor het onderdeel ‘Motivatie’. De omstandigheid dat appellante momenteel bij de VU werkt, doet er niet aan af dat appellante de vraag onbeantwoord heeft gelaten. Wat betreft de stelling van appellante dat zij te weinig punten toegekend heeft gekregen voor haar vooropleiding, overweegt het College als volgt. De geschillenadviescommissie heeft naar aanleiding van het bezwaar van appellante de selectiecommissie verzocht om het gehele aanmelddossier van appellante opnieuw te beoordelen waarbij rekening wordt gehouden met de door de appellante gevolgde vooropleiding tot en met haar middelbare school. In het advies van de geschillenadviescommissie staat vermeld dat in de handleiding en op de website het voorbehoud wordt gemaakt dat de activiteiten in de scoreperiode dienen te vallen voor activiteiten en vervolgopleidingen, maar niet dat dit ook geldt voor de resultaten van de vooropleiding. De selectiecommissie heeft, zoals door verweerder op de zitting is toegelicht, alleen de resultaten van de vooropleiding, in dit geval het

VWO, meegenomen in de herbeoordeling, maar niet de vervolgopleidingen, omdat die buiten de scoreperiode vallen. Het College ziet gelet op het voorgaande geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte geen punten heeft toegekend voor haar vervolgopleidingen. Voor haar vooropleiding heeft appellante dus wel punten toegekend gekregen. In de herbeoordeling staat dat aan haar vooropleiding VWO 4,25 punten zijn toegekend.
Over de stelling van appellante dat sprake is van indirecte discriminatie, omdat de selectie vooral gericht is op jongeren overweegt het College dat verweerder gemotiveerd heeft toegelicht dat kandidaten in Track A ongeveer twee derde van de beschikbare plekken krijgen en de kandidaten in Track B de overige plekken. Die verhouding is gekozen omdat die overeenkomt met het langjarig beeld dat van alle kandidaten ongeveer twee derde bestaat uit kandidaten die in Track A vallen. Gelet op deze toelichting ziet het College geen grond voor het oordeel dat bij de decentrale selectie indirect een ongerechtvaardigd onderscheid naar leeftijd wordt gemaakt.
Wat betreft de stelling van appellante dat van tevoren niet duidelijk kenbaar is gemaakt wat de minimale omvang van een extracurriculaire activiteit moet zijn om in aanmerking te komen voor puntentoekenning overweegt het College dat het niet in strijd is met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van appellante om op het selectieformulier die activiteiten op te nemen die zie graag beoordeeld ziet worden. De selectiecommissie kan en moet het selectieformulier beoordelen zoals het is ingeleverd.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 februari 2022 heeft verweerder aan appellante meegedeeld dat zij een eindscore van 3,5 punten heeft behaald bij haar deelname aan de eerste ronde van de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde en dat zij niet door is naar de tweede ronde.

Bij beslissing van 28 juni 2022 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar gegrond verklaard, de beslissing van 28 februari 2022 herroepen en de eindscore van appellante op 7,75 punten vastgesteld.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op zitting behandeld op 12 september 2022, waaraan appellante, verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Donner, en de selectiecommissie, vertegenwoordigd door mr. drs. A.C. van Dijk, via een online videoverbinding hebben deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft als kandidaat deelgenomen aan de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan de universiteit. Zij was ingedeeld in de zogeheten Track B. Bij beslissing van 28 februari 2022 heeft verweerder aan appellante meegedeeld dat zij een eindscore van 3,5 punten heeft behaald bij haar deelname aan de eerste ronde. Hiermee is zij niet door naar de tweede ronde. Naar aanleiding van het bezwaar van appellante heeft er een herbeoordeling plaatsgevonden, waarbij de eindscore op 7,75 punten is uitgekomen, terwijl 9,50 punten zijn vereist om naar de tweede ronde te mogen. In de beslissing op bezwaar is de eindscore van appellante op 7,75 punten vastgesteld.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder ten onrechte de eindscore in bezwaar op 7,75 punten heeft vastgesteld. Zij voert aan dat bij de herbeoordeling ten onrechte geen punten zijn toegekend voor Categorie F (Ervaring met wetenschap/techniek). Zij wijst erop dat tijdens het schikkingsgesprek aan haar is meegedeeld dat bij de initiële beoordeling op basis van haar ervaring als (promotie)onderzoeker wel punten zijn toegekend voor deze categorie. Appellante voert ook aan dat bij de herbeoordeling ten onrechte geen punten zijn toegekend voor haar motivatie. Zij voert aan dat ze zeer gemotiveerd is om Geneeskunde te studeren. Het was voor haar vooraf niet duidelijk dat zij had moeten toelichten waarom zij Geneeskunde specifiek aan de Vrije Universiteit Amsterdam wil volgen. Bovendien is het in haar geval niet relevant aangezien zij bijna vier masterdiploma's heeft en sinds 1 februari 2022 bij de universiteit werkzaam is. Appellante voert voorts aan dat zij te weinig punten toegekend heeft gekregen voor haar vooropleidingen. In dit verband wijst ze erop dat ze na haar VWO ook verschillende bachelor- en masterdiploma's heeft gehaald. Appellante voert verder aan dat de selectieprocedure leidt tot indirecte discriminatie, omdat deze is gericht op jonge kandidaten. Dit blijkt volgens haar uit het feit dat 70% van de opleidingsplekken is gereserveerd voor kandidaten die Track A volgen. Dat zijn kandidaten die zich ten tijde van de aanmelding in het eindexamenjaar van de middelbare school bevinden. Ook wijst zij erop dat oudere kandidaten veel minder tijd hebben voor extracurriculaire activiteiten en daardoor bij de selectie minder goed op dat onderdeel scoren. Appellante voert ten slotte aan dat van tevoren niet duidelijk kenbaar is gemaakt wat de minimale omvang van een extracurriculaire activiteit moest zijn om in aanmerking te komen voor puntentoekenning.

2.3. Artikel 7.53, eerste lid, van de WHW luidt: "Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten."
Het tweede lid luidt: "Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee."
Het derde lid luidt: "Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] "

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak nr. 2013/140, 10 juni 2014 in zaak nr. 2014/009 en 5 november 2015 in zaak nr. 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever met betrekking tot de decentrale selectie en derhalve tot de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.5. In wat appellante aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt.
Bij beslissing van 28 februari 2022 is aan het onderdeel Activiteiten 3,5 punten toegekend. Bij de herbeoordeling zijn 3,5 punten toegekend aan categorie E (bestuurlijke en organisatorische ervaring). Verweerder heeft op de zitting toegelicht dat de puntentoekenning bij het onderdeel Activiteiten in de primaire beslissing nog niet was gespecificeerd. Verweerder heeft toegelicht dat bij de herbeoordeling 3,5 punten zijn toegekend bij Categorie E. Verweerder heeft ook toegelicht dat dit de punten zijn die zijn toegekend aan het promotietraject en dat het promotietraject is meegenomen bij Categorie E. Verweerder

heeft gemotiveerd toegelicht dat het voor de eindbeoordeling niet uitmaakt in welke categorie de punten zijn toegekend, omdat ze even zwaar meewegen in de beoordeling. De stelling van appellante dat ten onrechte geen punten zijn toegekend voor haar promotietraject mist, gelet op het voorgaande, feitelijke grondslag.
Over de beoordeling bij het onderdeel 'Motivatie' overweegt het College dat in de handleiding staat vermeld dat de VU "graag wil weten waarom je geneeskunde wilt studeren en waarom je hebt gekozen voor de Faculteit der Geneeskunde VU." Anders dan appellante stelt, was het vooraf duidelijk dat van kandidaten werd verlangd toe te lichten waarom zij Geneeskunde specifiek aan de Vrije Universiteit Amsterdam willen studeren. Omdat appellante op het selectieformulier dit niet heeft toegelicht heeft verweerder de vraag kunnen opvatten als zijnde onbeantwoord. Gelet op de zeer grote beleidsruimte die verweerder toekomt bij de vaststelling van de selectiecriteria heeft hij aldus nul punten kunnen toekennen voor het onderdeel 'Motivatie'. De omstandigheid dat appellante momenteel bij de VU werkt, doet er niet aan af dat appellante de vraag onbeantwoord heeft gelaten.
Wat betreft de stelling van appellante dat zij te weinig punten toegekend heeft gekregen voor haar vooropleiding, overweegt het College als volgt. De geschillenadviescommissie heeft naar aanleiding van het bezwaar van appellante de selectiecommissie verzocht om het gehele aanmelddossier van appellante opnieuw te beoordelen waarbij rekening wordt gehouden met de door de appellante gevolgde vooropleiding tot en met haar middelbare school. In het advies van de geschillenadviescommissie staat vermeld dat in de handleiding en op de website het voorbehoud wordt gemaakt dat de activiteiten in de scoreperiode dienen te vallen voor activiteiten en vervolgopleidingen, maar niet dat dit ook geldt voor de resultaten van de vooropleiding. De selectiecommissie heeft, zoals door verweerder op de zitting is toegelicht, alleen de resultaten van de vooropleiding, in dit geval het VWO, meegenomen in de herbeoordeling, maar niet de vervolgopleidingen, omdat die buiten de scoreperiode vallen. Het College ziet gelet op het voorgaande geen grond voor het oordeel dat verweerder ten onrechte geen punten heeft toegekend voor haar vervolgopleidingen. Voor haar vooropleiding heeft appellante dus wel punten toegekend gekregen. In de herbeoordeling staat dat aan haar vooropleiding VWO 4,25 punten zijn toegekend.
Over de stelling van appellante dat sprake is van indirecte discriminatie, omdat de selectie vooral gericht is op jongeren overweegt het College dat verweerder gemotiveerd heeft toegelicht dat kandidaten in Track A ongeveer twee derde van de beschikbare plekken krijgen en de kandidaten in Track B de overige plekken. Die verhouding is gekozen omdat die overeenkomt met het langjarig beeld dat van alle kandidaten ongeveer twee derde bestaat uit kandidaten die in Track A vallen. Gelet op deze toelichting ziet het College geen grond voor het oordeel dat bij de decentrale selectie indirect een ongerechtvaardigd onderscheid naar leeftijd wordt gemaakt.
Wat betreft de stelling van appellante dat van tevoren niet duidelijk kenbaar is gemaakt wat de minimale omvang van een extracurriculaire activiteit moet zijn om in aanmerking te komen voor puntentoekenning overweegt het College dat het niet in strijd is met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van appellante om op het selectieformulier die activiteiten op te nemen die zie graag beoordeeld ziet worden. De selectiecommissie kan en moet het selectieformulier beoordelen zoals het is ingeleverd.
Het betoog slaagt niet.

2.6. Het beroep is ongegrond.

2.7. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/106.5**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	22 september 2022
Partijen:	appellante en Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	contact deficiëntie inschrijvingsverzoek matching studiereis verplicht
Artikelen:	WHW: artikel 7.31a WHW: artikel 7.31b Inschrijvingsbesluit: artikel 2, zevende lid Inschrijvingsbesluit: artikel 7, eerste lid Regeling Studiekeuzeadvies: artikel 2, eerste lid Regeling Studiekeuzeadvies: artikel 4, eerste lid
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt vast dat appellante niet eerder ingeschreven is geweest aan de universiteit. Gelet hierop was deelname aan de UvA Matching ingevolge artikel 2 van de Regeling Studiekeuzeadvies verplicht. Verweerder heeft op 12 april 2022 een e-mail aan het door appellante opgegeven e-mailadres gezonden, waarbij zij is gewezen op de verplichting om deel te nemen aan de UvA Matching voor de bacheloropleiding Biologie. Op 21 april 2022 en 10 mei 2022 zijn herinneringen aan appellante verstuurd. In deze e-mails is uitdrukkelijk vermeld dat de UvA Matching een verplicht onderdeel van de inschrijving is en dat aanmelden voor de UvA Matching uiterlijk op 19 mei 2022 plaats moet vinden. Appellante heeft zich niet voor de UvA Matching aangemeld. Daarnaast staat ook op de website van de UvA en van de opleiding vermeld dat deelname aan de Matching verplicht is en dat kandidaten rekening dienen te houden met de aanmelddeadline van 19 mei 2022 en de matching zelf, die plaatsvond tussen 2 juni 2022 en 17 juni 2022. Het College is van oordeel dat uit het Inschrijvingsbesluit, de aan appellante verzonden e-mailberichten en de informatie op de website voldoende blijkt dat de UvA Matching voor appellante verplicht was. De omstandigheid dat appellante in de veronderstelling was dat de UvA Matching niet gold voor kandidaat-studenten die een deficiëntie hadden, komt voor haar risico. Verweerder heeft in dit kader terecht opgemerkt dat nergens een link wordt gelegd tussen deelname aan de UvA Matching en het behalen van een vooropleiding. Het College is verder van oordeel dat ook de andere door appellante opgegeven omstandigheden voor haar risico komen. Het College overweegt hiertoe dat appellante vooraf geen contact heeft opgenomen met de universiteit over haar mogelijke verhindering om deel te nemen aan de UvA Matching. Over de studiereis naar Senegal overweegt het College dat deze reis plaatsvond na de aanmelddatum voor de UvA Matching. Hetzelfde geldt voor het afleggen van het staatsexamen Biologie. In de omstandigheid dat appellante gemotiveerd is om de studie Biologie te volgen, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen. Het voorgaande betekent dat verweerder de primaire beslissing in bezwaar terecht heeft gehandhaafd. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 juli 2022 heeft het hoofd van de Centrale Studentenadministratie appellante meegedeeld dat zij niet heeft deelgenomen aan de verplichte UvA Matching voor de bacheloropleiding Biologie voor het studiejaar 2022-2023 en dat haar verzoek om inschrijving om die reden is afgewezen.

Bij beslissing van 25 augustus 2022 heeft verweerder het daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op zitting behandeld op 12 september 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.J. Wijnen-Verhoek, is verschenen. Appellante is, hoewel daartoe uitgenodigd, niet op de zitting verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft zicht vóór 1 mei 2022 aangemeld en een verzoek tot inschrijving gedaan voor de bacheloropleiding Biologie aan de universiteit. Omdat zij niet eerder ingeschreven heeft gestaan aan de universiteit was zij verplicht om deel te nemen aan de zogeheten UvA Matching. Bij de UvA Matching neemt de student een aantal dagen deel aan het onderwijs bij de gekozen bacheloropleiding. Dit wordt afgesloten met een toets en op basis daarvan ontvangt de student een persoonlijk advies. Hiermee wordt getoetst of een opleiding echt bij de student past en of er voldoende motivatie is en studievaardigheden zijn. Een kandidaat-student die niet deelneemt aan de UvA Matching wordt niet ingeschreven. Omdat appellante niet heeft deelgenomen aan de UvA Matching is haar verzoek tot inschrijving afgewezen. Het daartegen gemaakte bezwaar heeft verweerder ongegrond verklaard.

2.2. Appellante betoogt dat haar inschrijvingsverzoek ten onrechte is afgewezen. Zij voert aan dat het voor haar niet duidelijk was dat ze verplicht was om deel te nemen aan de UvA Matching. Zij was niet ervan op de hoogte dat deelname ook gold voor kandidaat-studenten die een deficiëntie hadden. Ook voert appellante aan dat zij ten tijde van de UvA Matching volledig was gefocust op het wegwerken van haar deficiëntie Biologie. Verder voert appellante aan dat zij met de in de vierde klas van de middelbare school gevolgde pre-university colleges Bio Design en het staatsexamen Biologie voldoende heeft laten zien gemotiveerd te zijn om Biologie te studeren. Appellante voert ten slotte aan dat zij bereid is om alsnog aan de UvA Matching deel te nemen.

2.3. Artikel 7:31a, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, luidt: “Uiterlijk op 1 mei voorafgaand aan het desbetreffende studiejaar meldt degene die zich als student wil inschrijven voor de eerste periode van een associate degree-opleiding met een studielast van 60 studiepunten, voor een bepaalde propedeutische fase van een bacheloropleiding aan een bepaalde instelling of, indien die fase niet is ingesteld, de eerste periode in een bacheloropleiding met een studielast van 60 studiepunten, zich aan bij Onze Minister, met inachtneming van artikel 7.31d en overeenkomstig bij ministeriële regeling vast te stellen regels van procedurele aard.”
Artikel 7:31b, eerste lid, luidt: “Indien de betrokkene zich uiterlijk op 1 mei voor een of meer opleidingen heeft aangemeld op de wijze, bedoeld in artikel 7.31a, eerste lid, heeft hij het recht deel te nemen aan door

de instelling met betrekking tot de desbetreffende opleidingen te organiseren studiekeuzeactiviteiten. Het instellingsbestuur kan besluiten dat de betrokkene verplicht is deel te nemen aan de studiekeuzeactiviteiten."
Het vijfde lid luidt: "Het instellingsbestuur stelt ter uitvoering van het eerste tot en met vierde lid nadere regels vast […] "

Artikel 2, zevende lid, van het Inschrijvingsbesluit luidt: "Voor de niet-selectieve bacheloropleidingen gelden de volgende nadere voorwaarden:
a. aanmelden, uiterlijk op 1 mei, via Studielink, voor de betreffende opleiding ,[…] "
Artikel 7, eerste lid, luidt: "Tot inschrijving wordt slechts overgegaan, nadat tijdig aan alle inschrijvingsverplichtingen is voldaan."

Artikel 2, eerste lid, van de Regeling Studiekeuzeadvies luidt: "De aspirant-student die zich op uiterlijk 1 mei, via Studielink, aanmeldt voor een bacheloropleiding aan de UvA is verplicht deel te nemen aan de UvA Matching, tenzij deze persoon als student bij de UvA ingeschreven is (geweest)."
Artikel 4, eerste lid, luidt: "De aspirant-student die niet volledig heeft deelgenomen aan de hiervoor genoemde UvA Matching heeft geen recht op toelating tot de opleiding, tenzij sprake is van een geldige reden van
verhindering."

2.4. Het College stelt vast dat appellante niet eerder ingeschreven is geweest aan de universiteit. Gelet hierop was deelname aan de UvA Matching ingevolge artikel 2 van de Regeling Studiekeuzeadvies verplicht. Verweerder heeft op 12 april 2022 een e-mail aan het door appellante opgegeven e-mailadres gezonden, waarbij zij is gewezen op de verplichting om deel te nemen aan de UvA Matching voor de bacheloropleiding Biologie. Op 21 april 2022 en 10 mei 2022 zijn herinneringen aan appellante verstuurd. In deze e-mails is uitdrukkelijk vermeld dat de UvA Matching een verplicht onderdeel van de inschrijving is en dat aanmelden voor de UvA Matching uiterlijk op 19 mei 2022 plaats moet vinden. Appellante heeft zich niet voor de UvA Matching aangemeld. Daarnaast staat ook op de website van de UvA en van de opleiding vermeld dat deelname aan de Matching verplicht is en dat kandidaten rekening dienen te houden met de aanmelddeadline van 19 mei 2022 en de matching zelf, die plaatsvond tussen 2 juni 2022 en 17 juni 2022.
Het College is van oordeel dat uit het Inschrijvingsbesluit, de aan appellante verzonden e-mailberichten en de informatie op de website voldoende blijkt dat de UvA Matching voor appellante verplicht was. De omstandigheid dat appellante in de veronderstelling was dat de UvA Matching niet gold voor kandidaat-studenten die een deficiëntie hadden, komt voor haar risico. Verweerder heeft in dit kader terecht opgemerkt dat nergens een link wordt gelegd tussen deelname aan de UvA Matching en het behalen van een vooropleiding.
Het College is verder van oordeel dat ook de andere door appellante opgegeven omstandigheden voor haar risico komen. Het College overweegt hiertoe dat appellante vooraf geen contact heeft opgenomen met de universiteit over haar mogelijke verhindering om deel te nemen aan de UvA Matching. Over de studiereis naar Senegal overweegt het College dat deze reis plaatsvond na de aanmelddatum voor de UvA Matching. Hetzelfde geldt voor het afleggen van het staatsexamen Biologie. In de omstandigheid dat appellante gemotiveerd is om de studie Biologie te volgen, heeft verweerder geen aanleiding hoeven zien om de hardheidsclausule toe te passen.
Het voorgaande betekent dat verweerder de primaire beslissing in bezwaar terecht heeft gehandhaafd. Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/108 en 2022/108.1**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	31 augustus 2022
Partijen:	verzoeker en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	annuleren bewijs inschrijvingsverzoek Studielink uitblijven
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:81 Awb: artikel 8:86, eerste lid
Uitspraak:	beroep ongegrond, verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.4. Ter zitting is komen vast te staan dat verzoeker eind maart 2022 heeft verzocht om voor de masteropleiding Business Information Management te worden ingeschreven. Bij e-mailbericht van 31 mei 2022 is verzoeker door de universiteit medegedeeld dat hij niet tot de opleiding kan worden toegelaten omdat bewijs van Engelse taalvaardigheid ontbreekt, zulks met het advies de aangegeven beroepsprocedure te doorlopen ingeval deze beslissing vragen oproept. Verder is verzoeker bij e-mailbericht van 27 juli 2022 vanaf het adres van Studielink bericht dat zijn verzoek tot inschrijving is geannuleerd. Gelet op deze mededelingen staat naar het oordeel van de voorzieningenrechter buiten twijfel dat is beslist om het inschrijvingsverzoek niet in te willigen, zodat geen sprake is van het uitblijven van een beslissing op dit verzoek.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Verzoeker heeft beroep ingesteld tegen het door verweerder niet nemen van een beslissing op zijn verzoek om te worden ingeschreven voor de masteropleiding Business Information Management. Daarbij heeft hij de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoeker heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 29 augustus 2022, waar verzoeker en verweerder, vertegenwoordigd door mr. dr. R. Bertens, advocaat te Utrecht, zijn verschenen. Aan de kant van verweerder zijn verder E. de Koning en mr. A. Rijsdijk verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), kan op verzoek een voorlopige voorziening worden getroffen, indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb, kan de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige

voorziening, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien partijen daarmee instemmen.

2.2. Partijen hebben ter zitting ermee ingestemd dat de behandeling tevens betrekking had op het beroep tegen het uitblijven van een beslissing, zodat in de daarop betrekking hebbende hoofdzaak meteen uitspraak kan worden gedaan. Omdat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, zal de voorzieningenrechter daarom onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak.

2.3. De voorzieningenrechter heeft verzoeker ter zitting een aantal keren gevraagd of zijn beroep is gericht tegen een genomen beslissing dan wel tegen het niet nemen van een beslissing. Verzoeker heeft daarop steeds geantwoord dat zijn beroep is gericht tegen het niet nemen van een beslissing. Volgens appellant is er tot op heden geen beslissing op zijn inschrijvingsverzoek genomen. De voorzieningenrechter zal daarom een oordeel geven over een beroep tegen het niet nemen van een beslissing.

2.4. Ter zitting is komen vast te staan dat verzoeker eind maart 2022 heeft verzocht om voor de masteropleiding Business Information Management te worden ingeschreven. Bij e-mailbericht van 31 mei 2022 is verzoeker door de universiteit medegedeeld dat hij niet tot de opleiding kan worden toegelaten omdat bewijs van Engelse taalvaardigheid ontbreekt, zulks met het advies de aangegeven beroepsprocedure te doorlopen ingeval deze beslissing vragen oproept. Verder is verzoeker bij e-mailbericht van 27 juli 2022 vanaf het adres van Studielink bericht dat zijn verzoek tot inschrijving is geannuleerd. Gelet op deze mededelingen staat naar het oordeel van de voorzieningenrechter buiten twijfel dat is beslist om het inschrijvingsverzoek niet in te willigen, zodat geen sprake is van het uitblijven van een beslissing op dit verzoek.

2.5. Het beroep is daarom ongegrond. Gelet hierop moet het verzoek worden afgewezen.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep ongegrond;
II. wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/110.5**
Rechter(s):	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak:	12 oktober 2022
Partijen:	appellant en Rijkuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	bevoegdheid cesuurbepaling cognitieve toets inzage minnelijke schikking passeren toelatingsprocedure
Artikelen:	WHW: artikel 7.53 WHW: artikel 7.54 WHW: artikel 7.63a Awb: artikel 6:22 OER BA Tandheelkunde 2022-2023: artikel 8.3 OER BA Tandheelkunde 2022-2023: artikel 8.4 OER BA Tandheelkunde 2022-2023: artikel 8.4.3
Uitspraak:	Gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Het College stelt vast dat artikel 7.54 van de WHW de grondslag vormt voor beperking van de toelating tot de postpropedeutische fase van een opleiding. Aan de omstandigheid dat in de door appellant aangehaalde uitspraak van het College van 7 oktober 2021 (zaak CBHO 2021/087 en 2021/087.1; www.cbho.nl) over toelating tot de Verkorte Bacheloropleiding Tandheelkunde aan de universiteit in het wettelijk kader artikel 7.53 van de WHW is vermeld, wordt geen doorslaggevende betekenis toegekend. In aanmerking genomen dat in die zaak de vraag naar de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk voorlag, moet worden aangenomen dat in die zaak het wettelijk kader ten onrechte niet goed is weergegeven en daaraan dus geen betekenis kan worden toegekend. Uit artikel 7.54 van de WHW volgt dat het instellingsbestuur, in dit geval verweerder, bevoegd is om toelating tot de postpropedeutische fase van de opleiding te weigeren. Anders dan in artikel 7.53 van de WHW worden in artikel 7.54 van de WHW geen nadere eisen gesteld aan de wijze waarop aan die bevoegdheid van verweerder invulling wordt gegeven. In dit geval heeft het bestuur van de faculteit Medische Wetenschappen nadere regels vastgesteld en vastgelegd in de OER. Naar het oordeel van het College sluit artikel 7.54 van de WHW, anders dan artikel 7.53 van de WHW, niet uit dat de inhoudelijke invulling van de aan verweerder toegekende bevoegdheid wordt overgelaten aan het faculteitsbestuur, zoals hier is gebeurd. Het betoog faalt. 2.7. Het betoog dat verweerder niet bevoegd zou zijn om de beslissing van 21 april 2022 te nemen dan wel te bekrachtigen omdat op grond van artikel 7.12c, eerste lid, van de WHW alleen een examinator bevoegd is om een cijfer te bepalen, volgt het College niet. Zoals verweerder terecht heeft gesteld is een toelatingstoets geen tentamen als bedoeld in de WHW, maar een toets in het kader van een toelatingsprocedure voorafgaand aan het starten van een opleiding. Toelating tot een opleiding behoort tot de bevoegdheid van het instellingsbestuur. Het betoog faalt. 2.8. Wat betreft het betoog over het bevoegdheidsgebrek in de beslissing van 21 april 2022 wordt als volgt overwogen. Niet in geschil is dat bij de ondertekening van de beslissing van 21 april 2022 ten onrechte niet is vermeld namens wie de behandelend medewerker deze

beslissing heeft genomen. Met toepassing van artikel 6:22 van de Awb heeft verweerder dit bevoegdheidsgebrek gepasseerd. Op grond van dit artikel kan een besluit waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, ondanks schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist in stand worden gelaten indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 14) is niet de aard van het geschonden voorschrift beslissend voor de beantwoording van de vraag of een gebrek in een besluit kan worden gepasseerd, maar uitsluitend het antwoord op de vraag of door de schending iemand is benadeeld. Omdat appellant enig nadeel niet heeft geconcretiseerd, acht het College niet aannemelijk dat hij is benadeeld door het passeren van het bevoegdheidsgebrek dat aan de beslissing van 21 april 2022 kleeft.
Het betoog faalt.
2.9. Ten aanzien van het betoog van appellant dat verweerder in strijd met artikel 7.63a, derde lid, van de WHW geen poging heeft ondernomen om tot een minnelijke schikking te komen, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft toegelicht dat de geschillenadviescommissie het bezwaarschrift naar de toelatingscommissie heeft doorgezonden en de toelatingscommissie geen aanleiding of mogelijkheid zag om tot een minnelijke schikking te komen. Omdat een minnelijke schikking daarmee kansloos leek, heeft de geschillenadviescommissie geen contact meer gezocht met appellant. Naar het oordeel van het College is deze handelwijze ontoereikend om te kunnen worden gekwalificeerd als een poging tot een minnelijke schikking in de zin van artikel 7.63a, derde lid, van de WHW. De geschillenadviescommissie had bij appellant de mogelijkheid tot een minnelijke schikking moeten nagaan.
Het betoog slaagt.
2.10. Appellant heeft aangevoerd dat hij ten onrechte geen inzage heeft gekregen in alle voor de vaststelling van het eindcijfer en de cesuurbepaling relevante stukken. Ter zitting heeft hij toegelicht dat hij vraagtekens heeft bij het verlagen van de norm en het wegstrepen van vragen en dat hij dat op basis van de overgelegde stukken de juistheid ervan niet kan nagaan. In dit verband heeft appellant nog aangevoerd dat hij als mondhygiënist beduidend meer voorkennis had dan de andere kandidaten en dat onduidelijk is of door hem goed beantwoorde kennisvragen zijn geëlimineerd op de grond dat de groep als geheel deze vragen wegens gebrek aan inhoudelijke kennis overwegend onjuist heeft beantwoord.
Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat eerst een statistische analyse van de toetsresultaten van de groep is gemaakt. Vervolgens is op basis daarvan en op basis van de commentaren van de deelnemers aan de toets een nadere analyse uitgevoerd. Aan de hand van deze nadere analyse is bepaald of vragen moeten worden geëlimineerd of gecorrigeerd. Voor het elimineren van vragen zijn geen strikte richtlijnen of grenswaarden te geven, aangezien dit ook afhangt van het doel van de toets, de betrouwbaarheid van de toets, het aantal vragen in de toets en het aantal kandidaten dat de toets heeft gemaakt. Verweerder heeft uiteengezet dat de nadere analyse er in dit geval toe heeft geleid dat zeven vragen zijn geëlimineerd en twee vragen zijn gecorrigeerd voor sleutelfouten.
Verweerder heeft ter zitting erkend dat stukken over deze nadere analyse niet in de procedure is ingebracht. In de bestreden beslissing heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de gemaakte keuzes op de hoorzitting in bezwaar uitgebreid aan de orde zijn geweest. Ook

ter zitting heeft verweerder daarover een toelichting gegeven. Het College ziet in de omstandigheid dat een mondelinge toelichting is gegeven onvoldoende grond voor het oordeel dat de over de analyse gemaakte stukken niet in geding hadden moeten worden gebracht. Alleen op basis van die stukken kan appellant ten volle opponeren tegen de beslissing om hem niet te selecteren voor de Verkorte Bachelor Tandheelkunde.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 april 2022 is aan appellant in de toelatingsprocedure van de opleiding Verkorte Bachelor Tandheelkunde voor het studiejaar 2022-2023 medegedeeld dat hij niet is geselecteerd.

Bij beslissing van 23 augustus 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 september 2022, waar appellant, bijgestaan door dr. F. van Mulken en mr. B. van Mulken, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. I. Feenstra, vergezeld door drs. I. van Zuijlen, zijn verschenen. Tevens was aanwezig drs. B.J. Kooistra-Akse, secretaris van de toelatingscommissie Tandheelkunde.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb)

Artikel 6:22
Een besluit waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, kan, ondanks de schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist in stand worden gelaten indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld.

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.53. Beperking inschrijving op grond van beschikbare onderwijscapaciteit
1. Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding

geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder propedeutische fase mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.
2. Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve criteria bedraagt ten minste twee.
3. Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […]

Artikel 7.54. Beperking inschrijving postpropedeutische fase
1. Het instellingsbestuur kan, indien het van oordeel is dat de onderwijscapaciteit, die voor de postpropedeutische fase van een opleiding, waarvoor een beperking van de eerste inschrijving is vastgesteld, niet toereikend is voor een onbeperkte inschrijving, besluiten inschrijving voor de postpropedeutische fase van die opleiding te weigeren aan hen, die niet reeds ingeschreven zijn geweest aan die aan de instelling verbonden opleiding.
2. In dit artikel wordt, indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, onder 'postpropedeutische fase' mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die volgt op de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 studiepunten.

Artikel 7.63a. Bevoegdheid en samenstelling geschillenadviescommissie
1. Elke instelling voor hoger onderwijs heeft een geschillenadviescommissie. Op een geschillenadviescommissie is artikel 7:13, eerste tot en met zesde lid, van de Algemene wet bestuursrecht van overeenkomstige toepassing. De leden van de geschillenadviescommissie zijn functioneel onafhankelijk.
[…]
3. De geschillenadviescommissie gaat na of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk is.
[…].

Onderwijs- en Examenregeling Bacheloropleiding Tandheelkunde jaar 1 en 2 voor studiejaar 2022-2023 (hierna: OER)

Artikel 8.3 – Verkorte bacheloropleiding tandheelkunde vanaf instroom september 2022
De opleiding biedt een verkorte bacheloropleiding tandheelkunde (VBT) aan met het oog op toelating tot de masteropleiding Tandheelkunde. De VBT bestaat uit onderdelen van het tweede (T2030, zie artikel 8.5) en het derde (T21, zie artikel 8.8) opleidingsjaar van de (reguliere) bacheloropleiding Tandheelkunde en wordt afgesloten met het bacheloropleiding. De VBT omvat een duur van 18 maanden. De onderwijseenheden van de VBT met de daarbij vermelde ECTS worden hierna weergegeven. Theoretische onderwijseenheden uit het tweede en derde jaar worden gelijktijdig gevolgd.

Artikel 8.4 – Vooropleidingseisen, toelating en indeling VBT vanaf instroom september 2022
[…]

Artikel 8.4.3 – Toelatingsexamen en beschikbare plaatsen
Kandidaten die aan bovengenoemde eisen (gaan) voldoen moeten deelnemen aan een selectieprocedure die bestaat uit 1 of meer schriftelijke toetsen. Deze schriftelijke toetsen dienen met een voldoende (>5,5) afgerond te worden. Op volgorde van het rangnummer, dat is gebaseerd op het resultaat van de schriftelijke toetsen, worden kandidaten geplaatst. Een kandidaat mag maximaal 4x aan het toelatingsexamen VBT deelnemen.
Het aantal beschikbare plekken voor de verkorte bacheloropleiding is maximaal 12, dit aantal wordt verminderd met het aantal studenten dat door de afdeling MKA van het UMCG zijn toegelaten tot de opleiding Mondziekten, Kaak- en Aangezichtschirurgie (kaakchirurgen in opleiding).

Aanleiding en besluitvorming

2.2. Appellant heeft op 18 maart 2022 deelgenomen aan de toelatingsprocedure voor de Verkorte Bacheloropleiding Tandheelkunde voor het studiejaar 2022-2023. De toelatingsprocedure bestaat uit een cognitieve toets waarvoor een cijfer wordt berekend. Op basis van deze uitslag komt een rangorde tot stand. In het studiejaar 2022-2023 waren maximaal 12 studieplaatsen beschikbaar. Het aantal kandidaten

bedroeg 29.

2.3. In de beslissing van 21 april 2022 heeft verweerder toegelicht dat, gezien de behaalde resultaten op de toets, besloten is de eis van het behalen van minimaal een 5,5 te laten vervallen en door te selecteren tot een resultaat van een 3,0. Verweerder heeft vervolgens aan appellant medegedeeld dat het resultaat van de kennistoets het cijfer 2,5 is en dat hij daarmee niet behoort tot de geselecteerde kandidaten voor de Verkorte Bacheloropleiding Tandheelkunde voor het studiejaar 2022-2023.

2.4. Aan de beslissing van 23 augustus 2022, waarbij het bezwaar ongegrond is verklaard, heeft verweerder een advies van de geschillenadviescommissie van 19 juli 2022 ten grondslag gelegd. Verweerder heeft zich allereerst op het standpunt gesteld dat de leden van de geschillenadviescommissie functioneel onafhankelijk zijn. Weliswaar is één van de leden werkzaam bij de universiteit, maar artikel 7.63a van de WHW ziet op een functionele en niet op een rechtspositionele scheiding van taken. Het betrokken lid is niet werkzaam bij de faculteit Medische Wetenschappen en is op geen enkele wijze betrokken geweest bij de totstandkoming van de beslissing van 21 april 2022, zodat sprake is van functionele onafhankelijkheid. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de beslissing van 21 april 2022 betrekking heeft op een toelatingsprocedure als bedoeld in artikel 7.54 van de WHW en niet op een selectieprocedure als bedoeld in artikel 7.53 van de WHW. Verweerder mag daarom toelatingscriteria en beoordelingsnormen vaststellen. De toelatingsprocedure is voor alle kandidaten gelijk. De statistische analyse van de toets die na de afname is toegepast is uitgevoerd overeenkomstig de standaardprocedure die universiteitsbreed wordt gehanteerd. De beoordeling van de toets heeft derhalve zorgvuldig plaatsgevonden en verweerder ziet geen aanleiding om de beoordeling van de toelatingstoets in twijfel te trekken. Tot slot heeft verweerder, omdat onduidelijkheid bestond over de bevoegdheid van de ondertekening van de beslissing van 21 april 2022, toepassing gegeven aan artikel 6:22 van de Awb en de beslissing als college van bestuur alsnog bekrachtigd, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.5. Appellant is het oneens met de beslissing op bezwaar van verweerder. Daartoe voert hij aan dat er diverse procedurele gebreken aan de beslissing op bezwaar kleven. Zo wijst hij erop dat de geschillenadviescommissie ten onrechte niet is nagegaan of een minnelijke schikking tussen partijen als bedoeld in artikel 7.63a, derde lid, van de WHW mogelijk was, terwijl dit op grond van jurisprudentie van het College, waarbij appellant heeft gewezen op een uitspraak van 26 juni 2020 in zaak CBHO 2019/171, wel had gemoeten. Reeds hierom moet de beslissing op bezwaar worden vernietigd, aldus appellant. Verder heeft hij voorafgaand aan het horen in de bezwaarprocedure niet alle op de zaak betrekking hebbende stukken ontvangen. Hij heeft geen inzage gekregen in de wijze van vaststelling van het eindcijfer en van de cesuurbepaling. Dit is in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor. Ook heeft de voorzitter van de geschillenadviescommissie nagelaten om binnen een week na ontvangst van het verzoek van appellant om versnelde behandeling te bepalen of sprake is van onverwijlde spoed. Pas na afloop van de hoorzitting op 19 juli 2022 heeft de geschillenadviescommissie te kennen gegeven de normale procedure te volgen. Het voorgaande is volgens appellant in strijd met het fair play-beginsel, omdat hij zonder duidelijkheid niet goed kan opkomen voor zijn belangen.
Verder voert appellant aan dat verweerder het vaststellen van de selectiecriteria en -procedure ten onrechte aan het faculteitsbestuur heeft overgelaten. Verweerder dient op grond van artikel 7.53, derde lid, van de WHW een reglement vast te stellen waarin de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure zijn neergelegd op grond waarvan de toelating tot de Verkorte Bacheloropleiding Tandheelkunde plaatsvindt. Deze bevoegdheid kan door het instellingsbestuur niet aan de decaan worden overgedragen. Dit leidt ertoe dat het selectiereglement en de selectiecriteria onbevoegd zijn vastgesteld en bekend zijn gemaakt, aldus appellant.
Appellant voert ook aan dat het bevoegdheidsgebrek in bezwaar niet is hersteld door de beslissing van 21 april 2022 in stand te laten en te bekrachtigen. Verweerder is hiermee ten onrechte op de stoel van de examinator gaan zitten, nu de bevoegdheid om een cijfer vast te stellen bij de examinator ligt.
Daarnaast voert appellant aan dat het gebrek aan duidelijkheid over de bevoegdheid niet voortvloeit uit een schending van een vormvoorschrift, zodat dit gebrek niet met toepassing van artikel 6:22 van de Awb kan worden gepasseerd. Deze bepaling kan slechts worden toegepast als door het passeren van de schending niemand wordt benadeeld, aldus appellant. Volgens appellant is hij benadeeld door de handelwijze van verweerder, aangezien tot op heden niet duidelijk is wie en op welke grondslag bevoegd is om de beslissing te nemen.

Tot slot voert appellant aan dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld bij de vaststelling van de uitslag van de toelatingstoets. Zo is de toelatingstoets bedoeld als voortgangstoets voor het peilen van geavanceerde kennis, kunde en vaardigheden op het gebied van tandheelkunde en is het volgens appellant de vraag of deze toets wel geschikt is voor het beoogde doel, namelijk selectie aan de poort van de opleiding. Daarnaast zet appellant vraagtekens bij de validiteit van de toelatingstoets, omdat vrijwel alle kandidaten niet slaagden voor de toets. De grens voor toelating is daarom verlaagd van 5,5 naar 3,0. Appellant snapt niet dat hij met een 2,5 ongeschikt is, terwijl een kandidaat met een cijfer 3,0 wordt toegelaten. Door achteraf te bepalen waar de grens ligt, is niet de kennis en kunde van de kandidaten doorslaggevend maar het benodigde aantal maximaal toe te laten studenten. Verder betoogt appellant dat de methodologische kwaliteiten teniet worden gedaan door de gevolgde procedure alsook door het geringe aantal kandidaten. Dit aantal tast de kwaliteit van de betrouwbaarheid van de toets aan, aldus appellant.

Beoordeling door het College

2.6. Het College stelt vast dat artikel 7.54 van de WHW de grondslag vormt voor beperking van de toelating tot de postpropedeutische fase van een opleiding. Aan de omstandigheid dat in de door appellant aangehaalde uitspraak van het College van 7 oktober 2021 (zaak CBHO 2021/087 en 2021/087.1; www.cbho.nl) over toelating tot de Verkorte Bacheloropleiding Tandheelkunde aan de universiteit in het wettelijk kader artikel 7.53 van de WHW is vermeld, wordt geen doorslaggevende betekenis toegekend. In aanmerking genomen dat in die zaak de vraag naar de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk voorlag, moet worden aangenomen dat in die zaak het wettelijk kader ten onrechte niet goed is weergegeven en daaraan dus geen betekenis kan worden toegekend.
Uit artikel 7.54 van de WHW volgt dat het instellingsbestuur, in dit geval verweerder, bevoegd is om toelating tot de postpropedeutische fase van de opleiding te weigeren. Anders dan in artikel 7.53 van de WHW worden in artikel 7.54 van de WHW geen nadere eisen gesteld aan de wijze waarop aan die bevoegdheid van verweerder invulling wordt gegeven. In dit geval heeft het bestuur van de faculteit Medische Wetenschappen nadere regels vastgesteld en vastgelegd in de OER. Naar het oordeel van het College sluit artikel 7.54 van de WHW, anders dan artikel 7.53 van de WHW, niet uit dat de inhoudelijke invulling van de aan verweerder toegekende bevoegdheid wordt overgelaten aan het faculteitsbestuur, zoals hier is gebeurd.
Het betoog faalt.

2.7. Het betoog dat verweerder niet bevoegd zou zijn om de beslissing van 21 april 2022 te nemen dan wel te bekrachtigen omdat op grond van artikel 7.12c, eerste lid, van de WHW alleen een examinator bevoegd is om een cijfer te bepalen, volgt het College niet. Zoals verweerder terecht heeft gesteld is een toelatingstoets geen tentamen als bedoeld in de WHW, maar een toets in het kader van een toelatingsprocedure voorafgaand aan het starten van een opleiding. Toelating tot een opleiding behoort tot de bevoegdheid van het instellingsbestuur.
Het betoog faalt.

2.8. Wat betreft het betoog over het bevoegdheidsgebrek in de beslissing van 21 april 2022 wordt als volgt overwogen. Niet in geschil is dat bij de ondertekening van de beslissing van 21 april 2022 ten onrechte niet is vermeld namens wie de behandelend medewerker deze beslissing heeft genomen. Met toepassing van artikel 6:22 van de Awb heeft verweerder dit bevoegdheidsgebrek gepasseerd. Op grond van dit artikel kan een besluit waartegen bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, ondanks schending van een geschreven of ongeschreven rechtsregel of algemeen rechtsbeginsel, door het orgaan dat op het bezwaar of beroep beslist in stand worden gelaten indien aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor niet zijn benadeeld. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 14) is niet de aard van het geschonden voorschrift beslissend voor de beantwoording van de vraag of een gebrek in een besluit kan worden gepasseerd, maar uitsluitend het antwoord op de vraag of door de schending iemand is benadeeld. Omdat appellant enig nadeel niet heeft geconcretiseerd, acht het College niet aannemelijk dat hij is benadeeld door het passeren van het bevoegdheidsgebrek dat aan de beslissing van 21 april 2022 kleeft.
Het betoog faalt.

2.9. Ten aanzien van het betoog van appellant dat verweerder in strijd met artikel 7.63a, derde lid, van de WHW geen poging heeft ondernomen om tot een minnelijke schikking te komen, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft toegelicht dat de geschillenadviescommissie het bezwaarschrift naar de

toelatingscommissie heeft doorgezonden en de toelatingscommissie geen aanleiding of mogelijkheid zag om tot een minnelijke schikking te komen. Omdat een minnelijke schikking daarmee kansloos leek, heeft de geschillenadviescommissie geen contact meer gezocht met appellant. Naar het oordeel van het College is deze handelwijze ontoereikend om te kunnen worden gekwalificeerd als een poging tot een minnelijke schikking in de zin van artikel 7.63a, derde lid, van de WHW. De geschillenadviescommissie had bij appellant de mogelijkheid tot een minnelijke schikking moeten nagaan.
Het betoog slaagt.

2.10. Appellant heeft aangevoerd dat hij ten onrechte geen inzage heeft gekregen in alle voor de vaststelling van het eindcijfer en de cesuurbepaling relevante stukken. Ter zitting heeft hij toegelicht dat hij vraagtekens heeft bij het verlagen van de norm en het wegstrepen van vragen en dat hij dat op basis van de overgelegde stukken de juistheid ervan niet kan nagaan. In dit verband heeft appellant nog aangevoerd dat hij als mondhygiënist beduidend meer voorkennis had dan de andere kandidaten en dat onduidelijk is of door hem goed beantwoorde kennisvragen zijn geëlimineerd op de grond dat de groep als geheel deze vragen wegens gebrek aan inhoudelijke kennis overwegend onjuist heeft beantwoord.
Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat eerst een statistische analyse van de toetsresultaten van de groep is gemaakt. Vervolgens is op basis daarvan en op basis van de commentaren van de deelnemers aan de toets een nadere analyse uitgevoerd. Aan de hand van deze nadere analyse is bepaald of vragen moeten worden geëlimineerd of gecorrigeerd. Voor het elimineren van vragen zijn geen strikte richtlijnen of grenswaarden te geven, aangezien dit ook afhangt van het doel van de toets, de betrouwbaarheid van de toets, het aantal vragen in de toets en het aantal kandidaten dat de toets heeft gemaakt. Verweerder heeft uiteengezet dat de nadere analyse er in dit geval toe heeft geleid dat zeven vragen zijn geëlimineerd en twee vragen zijn gecorrigeerd voor sleutelfouten.
Verweerder heeft ter zitting erkend dat stukken over deze nadere analyse niet in de procedure is ingebracht. In de bestreden beslissing heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de gemaakte keuzes op de hoorzitting in bezwaar uitgebreid aan de orde zijn geweest. Ook ter zitting heeft verweerder daarover een toelichting gegeven. Het College ziet in de omstandigheid dat een mondelinge toelichting is gegeven onvoldoende grond voor het oordeel dat de over de analyse gemaakte stukken niet in geding hadden moeten worden gebracht. Alleen op basis van die stukken kan appellant ten volle opponeren tegen de beslissing om hem niet te selecteren voor de Verkorte Bachelor Tandheelkunde.
Het betoog slaagt.

2.11. Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft geen bespreking.

Slotsom

2.12. Het beroep is gegrond.

2.13. Het College zal de beslissing van 23 augustus 2022 op de overwegingen vermeld in 2.9 en 2.10 vernietigen. Dit betekent dat verweerder opnieuw op het bezwaar van appellant dient te beslissen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. In de beslissing dient verweerder een nieuw te vragen advies van de geschillenadviescommissie te betrekken. Voorafgaand aan dit advies dient de geschillenadviescommissie bij beide partijen te beproeven of een minnelijke schikking mogelijk is. Gelet op het belang van appellant bij een spoedige beslissing over zijn selectie voor de Verkorte Bachelor Tandheelkunde, gaat het College ervan uit dat verweerder het bezwaar van appellant zo spoedig mogelijk zal behandelen en op een zo kort mogelijke termijn een nieuwe beslissing op bezwaar zal nemen.

2.14. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen van 23 augustus 2022;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen in verband met de behandeling van het beroep tot vergoeding van de bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00 (zegge: vijftienhonderdachttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen het door appellant betaalde griffierecht van € 50,00 (zegge: vijftig euro) aan hem vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/112**
Rechter(s):	mrs. Borman, Hoogvliet en Vermeulen
Datum uitspraak:	28 december 2022
Partijen:	appellante en Tilburg University
Trefwoorden:	afmelding IND motivering persoonlijke omstandigheden premaster referent toelatingseisen verblijfsvergunning
Artikelen:	WHW: artikel 7.51 UWHW 2008: artikel 2.2 Awb: artikel 4:84 Vreemdelingenwet 200: artikel 72, derde lid Vb 2000: artikel 3.87a, eerste lid Vb 2000: artikel 3.91b Vc 2000: paragraaf B3.4 Gedragscode internationale studenten: artikel 5.5 Regeling normering studievoortgang: artikel 1
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.5. Het College stelt, in navolging van het door verweerder overgenomen advies van de geschillenadviescommissie, voorop dat de beslissing van 9 september 2021 een besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb waartegen bij de universiteit rechtsbescherming openstaat (vergelijk de uitspraak van het College van 24 oktober 2018 in zaak CBHO 2018/078; www.cbho.nl). 2.6. Naar het oordeel van het College heeft verweerder ondeugdelijk gemotiveerd dat het in het geval van appellante niet mogelijk was om wegens persoonlijke omstandigheden de afmelding van haar verblijfsvergunning achterwege te laten. Van de door verweerder in de beslissing van 12 juli 2022 en het verweerschrift vermelde bepalingen uit geldende regelgeving is artikel 5.5 van de Gedragscode de enige waarin iets staat over de handelwijze van een als referent optredende onderwijsinstelling in geval een student wegens persoonlijke omstandigheden onvoldoende studievoortgang heeft geboekt. Artikel 5.5 geeft een onderwijsinstelling de mogelijkheid in een dergelijk geval afmelding bij de IND achterwege te laten, zonder hierbij een uitzondering te maken voor premasterstudenten. De passage in die bepaling “In afwijking hiervan geldt dat de internationale student het voorbereidend jaar en de premaster met goed gevolg dient af te ronden.” gaat naar het oordeel van het College alleen over de voor premasterstudenten geldende studievoortgangsnorm. Die passage staat niet in de weg aan het achterwege laten van een afmelding bij een premasterstudent die wegens persoonlijke omstandigheden die studievoortgangsnorm niet haalt en de premaster niet heeft afgerond. De door verweerder ingeroepen toelichting in het besluit van de IND van 25 januari 2022, de informatie op de IND-website en het Rapport doen hieraan niet af. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Tilburg University, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 september 2021 is appellante namens verweerder aangekondigd dat haar verblijfsvergunning zal worden afgemeld bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND), omdat zij niet meer aan de beperking van haar verblijfsvergunning voldoet.

Bij beslissing van 12 juli 2022 heeft verweerder het daartegen door appellante gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verweerder heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 december 2022, waar appellante, bijgestaan door mr. V.L. van Wieringen, advocaat te Groningen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.L. Zoontjens-Krak en mr. M.F. Nolen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante, van Ecuadoriaanse nationaliteit, was het studiejaar 2020-2021 ingeschreven voor de premasteropleiding Business Economics (hierna: de premaster). Zij moest de premaster afronden om aan de toelatingseisen voor de masteropleiding Econometrics and Mathematical Economics (hierna: de masteropleiding) te voldoen. Appellante heeft in het studiejaar 2020-2021 geen studiepunten voor de premaster gehaald. Bij de beslissing van 9 september 2021 is namens verweerder aan appellante op basis hiervan bericht dat haar verblijfsvergunning zal worden afgemeld bij de IND, omdat zij niet meer aan de beperking van haar verblijfsvergunning voldoet. Hiertegen heeft appellante bezwaar gemaakt. Volgens haar stonden persoonlijke omstandigheden in de weg aan het afronden van de premaster. Op 16 september 2021 heeft de aangekondigde afmelding plaatsgevonden en bij besluit van 25 januari 2022 heeft de IND de verblijfsvergunning van appellante met ingang van 1 september 2021 ingetrokken. Bij de beslissing op bezwaar van 12 juli 2022 heeft verweerder de beslissing van 9 september 2021 gehandhaafd onder verwijzing naar een advies van de geschillenadviescommissie van 5 juli 2022. Volgens verweerder is het op grond van de toepasselijke landelijke regelgeving en de uitleg die de IND daaraan geeft niet mogelijk om in een geval als dit, waarin een premaster niet binnen twaalf maanden is afgerond, wegens persoonlijke omstandigheden de afmelding van een verblijfsvergunning achterwege te laten. In de beslissing van 12 juli 2022 en het verweerschrift heeft verweerder verwezen naar de door de IND in het besluit van 25 januari 2022 gegeven toelichting, de informatie op de website van de IND, het Rapport onderzoek verschoonbare redenen van februari 2021 van de Landelijke Commissie Gedragscode Hoger Onderwijs (hierna: het Rapport), de artikelen 3.87a en 3.91b van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000), de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) en artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs (hierna: de Gedragscode).

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van 12 juli 2022. Zij betoogt dat zij bij de onderwijscoördinator en de studentendecaan persoonlijke omstandigheden heeft gemeld, dat de examencommissie haar tot de masteropleiding heeft toegelaten en dat zij toestemming heeft gekregen om de premaster in het volgend studiejaar voort te zetten. Volgens haar had verweerder op grond van de Gedragscode het perspectief van de examencommissie moeten overnemen. Verder betoogt zij dat zij ook na het studiejaar 2020-2021 is ingeschreven voor de masteropleiding, zodat het gelet op artikel 3.91b van

Vb 2000, niet nodig was om haar verblijfsvergunning bij de IND af te melden. Daarnaast betoogt zij dat zij buiten haar schuld in het studiejaar 2020-2021 geen studiepunten voor de premaster heeft gehaald. Zij wijst op persoonlijke omstandigheden, waardoor zij vanaf februari tot in juli 2021 in Ecuador heeft moeten verblijven en niet kon studeren. Gelet hierop had de afmelding volgens haar achterwege moeten blijven. Zij verwijst naar artikel 7.51 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, artikel 2.1 van het Uitvoeringsbesluit WHW 2008, de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling en artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb). Ten slotte betoogt appellante dat verweerder zich bij de geschillenadviescommissie ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat tegen een afmelding bij de IND geen bezwaar kan worden gemaakt en het bezwaar tegen de beslissing van 9 september 2021 daarom niet-ontvankelijk is. Volgens haar staat tegen een afmelding als hier aan de orde op grond van artikel 72, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 bezwaar open.

2.3. Verweerder voert in zijn verweerschrift aan dat appellante geen belang heeft bij een beoordeling van het beroep, omdat zij over een verblijfsvergunning beschikt en niet heeft gestaafd dat een onderbreking is ontstaan in haar verblijfsrecht.
Appellante heeft ter zitting van het College toegelicht dat er weliswaar geen sprake is van een onderbreking in haar verblijfsrecht, maar dat zij toch belang heeft bij een beoordeling van haar beroep, omdat zij een opleiding aan de Tilburg University wil volgen zonder dat zij om verblijfsrechtelijke redenen tegelijkertijd een andere opleiding aan de Universiteit van Amsterdam moet volgen. Het College volgt appellante in haar standpunt dat zij op grond hiervan belang heeft bij een beoordeling van haar beroep.

2.4. Artikel 3.87a, eerste lid, van het Vb 2000 luidt:
“De aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd die is verleend onder een beperking verband houdend met studie, kan in ieder geval op grond van artikel 18, eerste lid, onder f, van de Wet worden afgewezen, indien de houder daarvan:
a. niet meer studeert aan een krachtens artikel 2c van de Wet als referent erkende onderwijsinstelling, of
b. niet overeenkomstig bij ministeriële regeling vastgestelde normen voldoende studievoortgang boekt.”
Artikel 3.91b, eerste lid, luidt:
“Onverminderd artikel 3.91a kan de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd die is verleend onder een beperking verband houdend met studie, in ieder geval op grond van artikel 19 van de Wet, in samenhang met artikel 18, eerste lid, onder f, van de Wet worden ingetrokken, indien de houder daarvan:
a. niet meer studeert aan een krachtens artikel 2c van de Wet als referent erkende onderwijsinstelling, of
b. niet overeenkomstig bij ministeriële regeling vastgestelde normen voldoende studievoortgang boekt.”

Paragraaf B3.4 van de Vc 2000 luidt, voor zover hier van belang:
“Op grond van artikel 3.91b, eerste lid, aanhef en onder b, Vb trekt de IND de verblijfsvergunning in als de vreemdeling na het volgen van maximaal één jaar voorbereidend onderwijs niet is ingeschreven voor de daadwerkelijke opleiding voor het hoger onderwijs.”

Artikel 1 van de Regeling normering studievoortgang vanwege verblijfsvergunning in verband met studie (hierna: de Regeling) luidt:
“De norm voor voldoende studievoortgang, als bedoeld in artikel 3.87a, eerste lid, onder b, van het Vreemdelingenbesluit 2000, is de norm zoals vastgelegd in artikel 5.5 van de Gedragscode internationale student hoger onderwijs.”

Artikel 5.5 van de Gedragscode luidde tot 1 oktober 2022:
“De instelling stelt jaarlijks, na afloop van ieder studiejaar, de studievoortgang vast van de internationale student, met uitzondering van de uitwisselingsstudent. Als voldoende studievoortgang wordt aangemerkt: 50% (of meer) van de proportionele nominale studielast voor het (gedeelte van het) studiejaar. In afwijking hiervan geldt dat de internationale student het voorbereidend jaar en de premaster met goed gevolg dient af te ronden.
Indien geen sprake is van voldoende studievoortgang stelt de instelling de oorzaak hiervan vast, bijvoorbeeld door een studievoortganggesprek met een studieadviseur.
Indien blijkt dat de internationale student niet/onvoldoende studeert of het niveau niet aankan, wordt de verblijfsvergunningplichtige student binnen een maand afgemeld bij de IND. Wanneer blijkt dat er persoonlijke omstandigheden zijn als bedoeld in artikel 7.51 WHW alsmede artikel 2.1 Uitvoeringsbesluit WHW, ten gevolge waarvan er geen sprake is van voldoende studievoortgang, worden er bindende afspraken met de internationale student gemaakt opdat het tijdig afstuderen niet in het geding komt. Er

vindt in dat geval voor verblijfsvergunningplichtige studenten geen afmelding plaats bij de IND.
Het is per referentperiode slechts éénmalig mogelijk bij verblijfsvergunningplichtige studenten een melding aan de IND achterwege te laten indien geen sprake is van voldoende studievoortgang betreffende deze student, waarbij sprake is van dezelfde persoonlijke omstandigheden.
De instelling registreert wanneer er geen sprake was van voldoende voortgang en een persoonlijke omstandigheid alsmede, in geval van een verblijfsvergunningplichtige student, het feit dat er geen afmelding bij de IND heeft plaatsgevonden."

2.5. Het College stelt, in navolging van het door verweerder overgenomen advies van de geschillenadviescommissie, voorop dat de beslissing van 9 september 2021 een besluit is als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb waartegen bij de universiteit rechtsbescherming openstaat (vergelijk de uitspraak van het College van 24 oktober 2018 in zaak CBHO 2018/078; www.cbho.nl).

2.6. Naar het oordeel van het College heeft verweerder ondeugdelijk gemotiveerd dat het in het geval van appellante niet mogelijk was om wegens persoonlijke omstandigheden de afmelding van haar verblijfsvergunning achterwege te laten. Van de door verweerder in de beslissing van 12 juli 2022 en het verweerschrift vermelde bepalingen uit geldende regelgeving is artikel 5.5 van de Gedragscode de enige waarin iets staat over de handelwijze van een als referent optredende onderwijsinstelling in geval een student wegens persoonlijke omstandigheden onvoldoende studievoortgang heeft geboekt. Artikel 5.5 geeft een onderwijsinstelling de mogelijkheid in een dergelijk geval afmelding bij de IND achterwege te laten, zonder hierbij een uitzondering te maken voor premasterstudenten. De passage in die bepaling "In afwijking hiervan geldt dat de internationale student het voorbereidend jaar en de premaster met goed gevolg dient af te ronden." gaat naar het oordeel van het College alleen over de voor premasterstudenten geldende studievoortgangsnorm. Die passage staat niet in de weg aan het achterwege laten van een afmelding bij een premasterstudent die wegens persoonlijke omstandigheden die studievoortgangsnorm niet haalt en de premaster niet heeft afgerond.
De door verweerder ingeroepen toelichting in het besluit van de IND van 25 januari 2022, de informatie op de IND-website en het Rapport doen hieraan niet af.
Het betoog slaagt.

2.7. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 12 juli 2022 moet worden vernietigd. Verweerder moet met inachtneming van wat hiervoor is overwogen opnieuw op het door appellante gemaakte bezwaar beslissen. De Gedragscode is per 1 oktober 2022 gewijzigd. Verweerder moet in de nieuwe beslissing de Gedragscode van vóór 1 oktober 2022 toepassen.

2.8. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van Tilburg University van 12 juli 2022;
III. veroordeelt het college van bestuur van Tilburg University in de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00, toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VIII. gelast dat het college van bestuur van Tilburg University aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/114**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	8 december 2022
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	beleidsruimte benadeling coronapandemie covid-19 decentrale selectie kansrijk onevenredig selectiecriteria toelatingsplaats topsportniveau
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4.1. Vast staat dat alleen kandidaten die een rangnummer van 350 en lager hebben worden toegelaten tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2022/2023. Appellante is met een rangnummer van 595 ver verwijderd van een toelatingsplaats. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat is berekend dat als de waterpoloactiviteiten van appellante ten volle zouden zijn meegeteld, zij ook dan niet zou zijn uitgekomen op een rangnummer die recht geeft op een toelatingsplaats. Appellante heeft het tegendeel niet aannemelijk gemaakt. De omstandigheid dat zij geen inzicht heeft in de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten leidt niet tot een ander oordeel. Het College heeft eerder overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak CBHO 2011/085; www.cbho.nl) dat niet in strijd met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 april 2022 heeft verweerder appellante bij haar deelname aan de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde het rangnummer 595 toegekend.

Bij beslissing van 22 juli 2022 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 25 november 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. A.C. van Dijk en mr. S.A. Snoeren, is verschenen. Appellante en haar gemachtigde mr. M.G. Evers hebben via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2022/2023. Bij de beslissing van 19 april 2022 is appellante het rangnummer 595 toegekend. Bij de beslissing van 22 juli 2022 heeft verweerder het toegekende rangnummer gehandhaafd.

2.2. Appellante is het hier niet mee eens en heeft daarom beroep ingesteld. Zij betoogt dat zij te weinig punten heeft gekregen voor haar dossier, in het bijzonder voor haar activiteit waterpolo. Appellante voert aan dat zij op topsportniveau aan waterpolo doet. In 2019 en 2020 heeft zij op Eredivisieniveau 50 uur per maand besteed aan waterpolo. Als gevolg van de coronapandemie heeft zij de afgelopen jaren weinig kunnen sporten. Volgens appellante is zij hierdoor onevenredig benadeeld. Zij is van mening dat verweerder bij de beoordeling van haar activiteiten had moeten uitgaan van het aantal uren dat zij vóór de coronapandemie aan waterpolo heeft besteed. Volgens appellante heeft zij voldoende onderbouwd hoeveel tijd zij aan deze activiteit heeft besteed. In dit verband verwijst zij ook nog naar een verklaring van de secretaris van haar zwemvereniging.

2.3. Artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] “

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak CBHO 2013/140, 10 juni 2014 in zaak CBHO 2014/009 en 5 november 2015 in zaak CBHO 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever bij de decentrale selectie en derhalve bij de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4.1. Vast staat dat alleen kandidaten die een rangnummer van 350 en lager hebben worden toegelaten tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2022/2023. Appellante is met een rangnummer van 595 ver verwijderd van een toelatingsplaats. Verweerder heeft ter zitting toegelicht dat is berekend dat als de waterpoloactiviteiten van appellante ten volle zouden zijn meegeteld, zij ook dan niet zou zijn uitgekomen op een rangnummer die recht geeft op een toelatingsplaats. Appellante heeft het tegendeel niet aannemelijk gemaakt. De omstandigheid dat zij geen inzicht heeft in de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten leidt niet tot een ander oordeel. Het College heeft eerder overwogen (uitspraak van 25 juli 2011 in zaak CBHO 2011/085; www.cbho.nl) dat niet in strijd met de wet noch onredelijk is dat verweerder de weging van de door de kandidaten in de selectieprocedure opgevoerde kwalificaties en activiteiten niet bekend maakt, om calculerend gedrag te voorkomen.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/115**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	28 november 2022
Partijen:	appellante en CBE Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	aanbod beeldscherm deugdelijk gemotiveerd functiebeperking minnelijke schikkingsfase online rechtsgevolgen thuis uitvoerbaarheid
Artikelen:	
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College is van oordeel dat verweerder ten onrechte de gevolgen van de vernietigde beslissing gedeeltelijk in stand heeft gelaten. Het College overweegt daartoe dat verweerder ten onrechte bij zijn beoordeling heeft betrokken dat appellante op de campus op een groot scherm tentamens had kunnen maken. Deze door verweerder genoemde mogelijkheid voor appellante om naar de campus te komen, hield namelijk geen verband met het inleidende verzoek van appellante dat juist was gericht op het afleggen van tentamens bij haar thuis. Verder merkt het College op dat - anders dan verweerder meent - met het aanbod aan appellante in de minnelijke schikkingsfase om via online proctoring de komende tentamens thuis af te leggen, dat door appellante niet is aanvaard, geen sprake was van een beslissing waaraan rechtsgevolgen waren verbonden. Dit kon daarom niet als zodanig bij de beoordeling van de eerdere beslissing worden betrokken. Hierbij tekent het College ook aan dat in een e-mail van 9 juni 2022, afkomstig van de examencommissie, expliciet wordt gesteld dat de optie om tentamens vanuit huis te maken met online proctoring is komen te vervallen. Verweerder heeft daarom aan haar beslissing tot gedeeltelijke instandlating van de gevolgen van de beslissing ten onrechte ten grondslag gelegd dat dit aanbod aan appellante is gedaan. De slotsom is dat verweerder had moeten volstaan met een vernietiging van de beslissing van de examencommissie. Het betoog slaagt. *Conclusie* 2.4. Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd, voor zover daarbij de gevolgen van de beslissing van de examencommissie gedeeltelijk in stand zijn gelaten. Dit betekent dat de examencommissie ook voor de tentamens die al hadden plaatsgevonden ten tijde van de beslissing van verweerder alsnog, en deugdelijk gemotiveerd, een nieuwe beslissing dient te nemen op het verzoek van appellante om die tentamens thuis (online) af te leggen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 april 2022 heeft de examencommissie een verzoek van appellante om tentamens voor de bacheloropleiding Rechtsgeleerdheid online - thuis - af te leggen, afgewezen.

Bij beslissing van 22 juli 2022 heeft verweerder het door appellante tegen die beslissing ingestelde administratief beroep gegrond verklaard, de beslissing van 7 april 2022 gedeeltelijk vernietigd, maar de gevolgen van de beslissing, voor wat betreft de tentamens van het collegejaar 2021-2022 die inmiddels hebben plaatsgevonden, in stand gelaten, aangezien appellante in de gelegenheid is gesteld om deze tentamens op overeengekomen wijze af te leggen.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellante beroep bij het College ingesteld, voor zover het de instandlating van de gevolgen van de beslissing betreft.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 november 2022, waar appellante, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, en verweerder, vertegenwoordigd door X.L. Westenburg LLB, zijn verschenen. Voor de examencommissie is E.G.D. van Dongen verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante kampt sinds een ooginfectie in 2018 met slechtziendheid. Daarom heeft zij de examencommissie op 6 maart 2022 verzocht om tentamens vanuit huis te mogen maken, waar zij over een groot beeldscherm beschikt. Bij de beslissing van 7 april 2022 heeft de examencommissie dat verzoek afgewezen.
Verweerder heeft geoordeeld dat die beslissing onvoldoende is gemotiveerd. Appellante is het daarmee eens.
Verweerder heeft vervolgens de gevolgen van de beslissing in stand gelaten, voor zover het betreft de tentamens die in het collegejaar 2021-2022 hadden plaatsgevonden tot 22 juli 2022. Hierbij heeft verweerder erop gewezen dat tijdens de minnelijke schikkingsfase, voorafgaand aan de beslissing op het administratief beroep, de examencommissie alsnog aan appellante de mogelijkheid heeft geboden om thuis tentamens af te leggen, via online proctoring. Verweerder heeft daarbij gesteld dat appellante, indien zij twijfel had over de uitvoerbaarheid van online proctoring of met de mogelijkheden voor aanschaf of lenen van een webcam, zij op zijn minst met de examencommissie in gesprek had kunnen treden. Verder heeft verweerder bij zijn oordeel om de gevolgen van de beslissing van de examencommissie (gedeeltelijk) in stand te laten, betrokken dat appellante ook in de gelegenheid is gesteld om tentamens op een groot scherm op de campus te maken. Verweerder heeft over deze voorziening gesteld dat, indien er bij appellante twijfels leefden over de toereikendheid ervan, het op haar weg had gelegen om hierover bij de examencommissie navraag te doen.

Beroepsgronden

2.2. Appellante voert, samengevat weergegeven, aan dat verweerder de gevolgen van de beslissing van de examencommissie ten onrechte gedeeltelijk in stand heeft gelaten. Appellante wijst er hierbij op dat het haar gedane aanbod in het kader van de minnelijke schikking ten onrechte door verweerder is betrokken bij het oordeel over de instandlating van de gevolgen van de vernietigde beslissing. Volgens appellante was met dat aanbod geen sprake van een aparte beslissing. Appellante heeft hierbij opgemerkt dat verweerder haar in feite aanrekent dat zij niet is komen opdagen bij de tentamens, zonder dat verweerder de toereikendheid van de getroffen voorziening ter discussie stelt. Appellante wijst er hierbij op dat zij daar wel een punt van heeft gemaakt.

Beoordeling door het College

2.3. Het College is van oordeel dat verweerder ten onrechte de gevolgen van de vernietigde beslissing gedeeltelijk in stand heeft gelaten. Het College overweegt daartoe dat verweerder ten onrechte bij zijn beoordeling heeft betrokken dat appellante op de campus op een groot scherm tentamens had kunnen maken. Deze door verweerder genoemde mogelijkheid voor appellante om naar de campus te komen, hield namelijk geen verband met het inleidende verzoek van appellante dat juist was gericht op het afleggen van tentamens bij haar thuis.
Verder merkt het College op dat - anders dan verweerder meent - met het aanbod aan appellante in de minnelijke schikkingsfase om via online proctoring de komende tentamens thuis af te leggen, dat door appellante niet is aanvaard, geen sprake was van een beslissing waaraan rechtsgevolgen waren verbonden. Dit kon daarom niet als zodanig bij de beoordeling van de eerdere beslissing worden betrokken. Hierbij tekent het College ook aan dat in een e-mail van 9 juni 2022, afkomstig van de examencommissie, expliciet wordt gesteld dat de optie om tentamens vanuit huis te maken met online proctoring is komen te vervallen. Verweerder heeft daarom aan haar beslissing tot gedeeltelijke instandlating van de gevolgen van de beslissing ten onrechte ten grondslag gelegd dat dit aanbod aan appellante is gedaan.
De slotsom is dat verweerder had moeten volstaan met een vernietiging van de beslissing van de examencommissie.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.4. Het beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd, voor zover daarbij de gevolgen van de beslissing van de examencommissie gedeeltelijk in stand zijn gelaten. Dit betekent dat de examencommissie ook voor de tentamens die al hadden plaatsgevonden ten tijde van de beslissing van verweerder alsnog, en deugdelijk gemotiveerd, een nieuwe beslissing dient te nemen op het verzoek van appellante om die tentamens thuis (online) af te leggen.

2.5. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht van 22 juli 2022, voor zover daarbij de gevolgen gedeeltelijk in stand zijn gelaten van de vernietigde beslissing van de examencommissie van 7 april 2022;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht in de bij appellante in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00 (zegge: vijftienhonderdachttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit Utrecht aan appellante het door haar voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 (zegge: vijftig euro) vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/116**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	15 december 2022
Partijen:	appellante en CBE Technische Universiteit Delft
Trefwoorden:	kennen en kunnen kennis materie objectieve criteria onafhankelijk videobeelden
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt voorop dat het in deze procedure uitsluitend gaat over de herbeoordeling van het onderdeel “Vakdidactische bekwaamheid”. De eerste beoordeling van dat onderdeel is dus niet aan de orde, het administratief beroep daartegen is na het bereiken van de minnelijke schikking ingetrokken. Naar aanleiding van het betoog van appellante dat de herbeoordelaar niet onafhankelijk was, heeft verweerder erop gewezen dat de herbeoordelaar inderdaad afkomstig is van binnen de faculteit maar dat daarvoor is gekozen vanwege haar kennis van de materie. De herbeoordelaar kent appellante niet. Het College overweegt dat appellante haar stelling dat de herbeoordelaar is beïnvloed door de eerste beoordelaar niet heeft gestaafd met enig bewijs. Het College ziet in het aangevoerde onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de herbeoordelaar is beïnvloed door anderen. Daarbij komt nog dat de herbeoordelaar haar oordeel heeft onderbouwd met een toelichting van twee pagina’s waarin zij de drie blokken waaruit de lessenserie bestaat uitvoerig heeft besproken. Uit die toelichting volgt afdoende dat de herbeoordelaar het werk aan objectieve criteria heeft getoetst en op basis van objectieve feiten een onvoldoende heeft toegekend. Dat bij de herbeoordeling, zoals appellante stelt, positieve opmerkingen zijn gemaakt, leidt niet tot het oordeel dat ten onrechte een onvoldoende is toegekend. De herbeoordelaar heeft immers ook veel negatieve kanttekeningen geplaatst bij het werk van appellante. Zo is vermeld dat een bepaalde opdracht niet is afgestemd op het niveau van de leerlingen en dat de leerdoelen voor de leerlingen niet zijn gegeven. Voorts valt in de toelichting op de herbeoordeling het volgende te lezen: ”Als ik het deel passende werkvormen bekijk, vind ik dat dit niet is bereikt”. Zoals verweerder in het verweerschrift terecht heeft gesteld, kan ook indien een herbeoordeling enige positieve opmerkingen bevat, de weging van de positieve en negatieve aspecten nog steeds uitmonden in een onvoldoende. Gelet op de toelichting van de herbeoordelaar, met name de hiervoor weergegeven passages, acht het College de herbeoordeling en de wijze waarop de herbeoordelaar die heeft bereikt niet onnavolgbaar en zijn er geen aanknopingspunten voor het oordeel dat dit niet zorgvuldig of met onvoldoende onafhankelijkheid tot stand is gekomen. Het College kan gezien het hiervoor onder 2.2 weergegeven toetsingskader verder niet treden in de juistheid van de gegeven herbeoordeling. Dat anderszins voorschriften zijn geschonden, is naar het oordeel van het College verder niet gebleken. De herbeoordelaar was weliswaar niet fysiek aanwezig bij de lessenserie, maar heeft wel kennis genomen van onder meer videobeelden van de lessenserie. Verder was zij volgens de toelichting

van verweerder bekend met de leerdoelen en wijze van toetsen van het schoolpracticum. Appellante heeft geen informatie ingebracht die aanleiding geeft hieraan te twijfelen. Ten slotte leidt de enkele omstandigheid dat appellante een vak dat mogelijk gelijkenissen vertoont met het hier aan de orde zijnde vak met een 8 heeft afgerond, evenmin tot het oordeel dat bij de herbeoordeling, die in deze procedure aan de orde is, voorschriften van formele aard zijn geschonden.
Het vorenstaande betekent dat de onvoldoende in stand blijft.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van de Technische Universiteit Delft, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 juni 2022 is appellante een herbeoordeling met “onvoldoende” gegeven voor het onderdeel “Vakdidactische bekwaamheid” van het vak SL4245 Schoolpracticum Basis Techniek.

Bij beslissing van 18 juli 2022 heeft verweerder het door appellante tegen die beslissing ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 november 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. C.A. van der Meijs, en de examencommissie Science, Education & Communication, vertegenwoordigd door P.J.J.M. Dekkers, zijn verschenen. Appellante heeft via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellante heeft voorafgaand aan de herbeoordeling een eerste beoordeling gehad voor het onderdeel “Vakdidactische bekwaamheid”. Tegen die beoordeling heeft zij administratief beroep aangetekend. Vervolgens hebben de examencommissie en appellante een schikking getroffen, die inhield dat een derde het desbetreffende onderdeel zou herbeoordelen. Daarbij heeft appellante gelegenheid gekregen om informatie toe te voegen die bij de eerste beoordeling ontbrak (waaronder videobeelden met betrekking tot de praktische component van de door appellante gegeven lessenserie, die ging over de werking van de benzinemotor). De uitkomst van de herbeoordeling was dat appellante bij de beslissing van 3 juni 2022 opnieuw een onvoldoende kreeg.

Toetsingskader

2.2. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een

beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de vaststelling van de onvoldoende in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

Beroepsgronden

2.3. Appellante betoogt dat de herbeoordeling niet onafhankelijk is verricht. Zij wijst erop dat de herbeoordelaar een ondergeschikte is van degene die de eerste beoordeling heeft verricht. Verder voert appellante aan dat het vreemd is dat zij een onvoldoende heeft gekregen, aangezien zij voor elk aspect van de herbeoordeling positief heeft gescoord. Tijdens de zitting heeft appellante ook erop gewezen dat de herbeoordelaar niet bij de lessen over de benzinemotor aanwezig was. Verder betoogt appellante dat zij een vergelijkbaar vak “Didactiek” aan een andere onderwijsinstelling wel met succes heeft gevolgd.

Beoordeling door het College

2.4. Het College stelt voorop dat het in deze procedure uitsluitend gaat over de herbeoordeling van het onderdeel “Vakdidactische bekwaamheid”. De eerste beoordeling van dat onderdeel is dus niet aan de orde, het administratief beroep daartegen is na het bereiken van de minnelijke schikking ingetrokken.
Naar aanleiding van het betoog van appellante dat de herbeoordelaar niet onafhankelijk was, heeft verweerder erop gewezen dat de herbeoordelaar inderdaad afkomstig is van binnen de faculteit maar dat daarvoor is gekozen vanwege haar kennis van de materie. De herbeoordelaar kent appellante niet. Het College overweegt dat appellante haar stelling dat de herbeoordelaar is beïnvloed door de eerste beoordelaar niet heeft gestaafd met enig bewijs. Het College ziet in het aangevoerde onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat de herbeoordelaar is beïnvloed door anderen. Daarbij komt nog dat de herbeoordelaar haar oordeel heeft onderbouwd met een toelichting van twee pagina’s waarin zij de drie blokken waaruit de lessenserie bestaat uitvoerig heeft besproken. Uit die toelichting volgt afdoende dat de herbeoordelaar het werk aan objectieve criteria heeft getoetst en op basis van objectieve feiten een onvoldoende heeft toegekend.
Dat bij de herbeoordeling, zoals appellante stelt, positieve opmerkingen zijn gemaakt, leidt niet tot het oordeel dat ten onrechte een onvoldoende is toegekend. De herbeoordelaar heeft immers ook veel negatieve kanttekeningen geplaatst bij het werk van appellante. Zo is vermeld dat een bepaalde opdracht niet is afgestemd op het niveau van de leerlingen en dat de leerdoelen voor de leerlingen niet zijn gegeven. Voorts valt in de toelichting op de herbeoordeling het volgende te lezen: ”Als ik het deel passende werkvormen bekijk, vind ik dat dit niet is bereikt”. Zoals verweerder in het verweerschrift terecht heeft gesteld, kan ook indien een herbeoordeling enige positieve opmerkingen bevat, de weging van de positieve en negatieve aspecten nog steeds uitmonden in een onvoldoende. Gelet op de toelichting van de herbeoordelaar, met name de hiervoor weergegeven passages, acht het College de herbeoordeling en de wijze waarop de herbeoordelaar die heeft bereikt niet onnavolgbaar en zijn er geen aanknopingspunten voor het oordeel dat dit niet zorgvuldig of met onvoldoende onafhankelijkheid tot stand is gekomen. Het College kan gezien het hiervoor onder 2.2 weergegeven toetsingskader verder niet treden in de juistheid van de gegeven herbeoordeling. Dat anderszins voorschriften zijn geschonden, is naar het oordeel van het College verder niet gebleken. De herbeoordelaar was weliswaar niet fysiek aanwezig bij de lessenserie, maar heeft wel kennis genomen van onder meer videobeelden van de lessenserie. Verder was zij volgens de toelichting van verweerder bekend met de leerdoelen en wijze van toetsen van het schoolpracticum. Appellante heeft geen informatie ingebracht die aanleiding geeft hieraan te twijfelen. Ten slotte leidt de enkele omstandigheid dat appellante een vak dat mogelijk gelijkenissen vertoont met het hier aan de orde zijnde vak met een 8 heeft afgerond, evenmin tot het oordeel dat bij de herbeoordeling, die in deze

procedure aan de orde is, voorschriften van formele aard zijn geschonden.
Het vorenstaande betekent dat de onvoldoende in stand blijft.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/117.5**
Rechter(s):	mr. Van Diepenbeek
Datum uitspraak:	25 oktober 2022
Partijen:	appellante en Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	beoordelen bijzondere omstandigheden cijferlijst coulance evenwichtig kansrijk middelbare school peildatum selectieprocedure
Artikelen:	WHW: artikel 7.53 Awb: artikel 3:49 Reglement selectie en plaatsing 2022-2023
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.6. Uit hetgeen ter zitting van het College is besproken en door appellante is toegelicht, is gebleken dat partijen verdeeld worden gehouden door het antwoord op twee vragen. Ten eerste de vraag of verweerder zonder nadere motivering mocht afgaan op het advies van de geschillenadviescommissie. Ten tweede de vraag of verweerder terecht heeft vastgehouden aan de peildatum op de cijferlijst, mede bezien in het licht van het gegeven dat appellantes leven op zijn kop stond omdat haar broer zo ernstig ziek was dat hij mogelijk zou overlijden. *Het advies van de geschillenadviescommissie* 2.7. Ten aanzien van de klacht dat verweerder het advies van de geschillenadviescommissie zonder verdere motivering heeft overgenomen, overweegt het College als volgt. In artikel 3:49 van de Algemene wet bestuursrecht is bepaald dat ter motivering van een besluit of een onderdeel daarvan kan worden volstaan met een verwijzing naar een met het oog daarop uitgebracht advies, indien het advies zelf de motivering bevat en van het advies kennis is of wordt gegeven. Het advies van de geschillenadviescommissie is aan appellante verstrekt en bevat een motivering van de afwijzing. Verweerder heeft daarom zonder nadere toelichting naar het advies mogen verwijzen. Het betoog faalt. *De cijferlijst* 2.8. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 augustus 2022, zaak CBHO 2022/086.5; www.cbho.nl) is de decentrale selectieprocedure erop gericht binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria een aanzienlijk aantal kandidaten, in het geval van appellante VWO-eindexamenkandidaten uit het hele land, met elkaar te vergelijken. Verweerder heeft naar het oordeel van het College voldoende toegelicht dat, om die vergelijking zo zuiver mogelijk te verrichten, het hanteren van een peildatum voor het vaststellen van het cijfergemiddelde noodzakelijk is. Deze is blijkens het Reglement selectie en plaatsing 2022-2023 voor kandidaten in het examenjaar 2021-2022 vastgesteld op 15 januari 2022, zodat het gemiddelde van alle kandidaten wordt gevormd door de voor de schoolexamens tot en met het voorafgaande najaar behaalde cijfers.

Het College merkt verder op dat verweerder gelet op de aard van de procedure ook eisen mag stellen aan het tijdstip van het te leveren bewijs van de vooropleiding. Het is niet onredelijk dat daarbij een uiterste datum voor in te leveren bewijs van opleidingsresultaten wordt gehanteerd. Dit betekent dat verweerder na die datum ingeleverde documenten of voor die datum ingeleverde onjuiste of onvolledige documenten buiten beschouwing kan laten. Dit laat evenwel onverlet dat de gevolgen van een beslissing waarbij de peildatum strikt wordt gehanteerd in het concrete geval evenwichtig dienen te zijn. Het College ziet zich, gezien het door appellante aangevoerde, gesteld voor de vraag of de besluitvorming in dit opzicht aan die eis voldoet. Hierover overweegt het College het volgende.
2.9. Vaststaat dat het vasthouden aan de peildatum van 15 januari 2022 betekent dat appellantes cijferlijst buiten beschouwing is gebleven. Dit heeft grote gevolgen voor haar gehad, omdat zij daardoor een rangnummer heeft gekregen op basis waarvan zij niet in aanmerking komt voor een opleidingsplaats. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat appellante, zou haar cijferlijst zijn meegewogen, met het cijfergemiddelde vermeld op de door haar ingediende cijferlijst tot de 350 geselecteerde kandidaten had behoord en zij tot de opleiding zou zijn toegelaten.
Appellante heeft bij haar inschrijfformulier een cijferlijst ingediend met als peildatum 19 januari 2022. Vervolgens heeft zij in bezwaar, naar aanleiding van het schikkingsgesprek met verweerder, een identieke cijferlijst overgelegd met als peildatum 14 januari 2022. Ter zitting heeft verweerder uiteengezet dat het verstrekken van een cijferlijst met als peildatum 15 januari 2022 als doel heeft dat verweerder beschikt over de resultaten behaald in de periode 4 VWO tot en met kerst 6 VWO. Het College acht dit doel redelijk, maar in dit geval acht hij het zonder meer vast houden aan de datum 15 januari 2022 niet evenwichtig. Het gegeven dat tussen 15 januari 2022 en de datum op de overgelegde cijferlijst, 19 januari 2022, maar een paar dagen zijn gelegen, waarvan twee weekenddagen, gevoegd bij de omstandigheid dat appellante niet alleen op het inschrijvingsformulier, maar ook in bezwaar de zeer ernstige ziekte van haar broer onder de aandacht heeft gebracht, had verweerder naar het oordeel van het College coulance moeten betrachten. Uitgaande van de materiële strekking van het stellen van de peildatum had verweerder onder deze omstandigheden appellante in de gelegenheid moeten stellen een adequate cijferlijst over te leggen. Verweerder heeft dit naar het oordeel van het College ten onrechte achterwege gelaten.
Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 19 april 2022 heeft verweerder in het kader van de selectieprocedure van de bacheloropleiding Geneeskunde voor het studiejaar 2022-2023 het rangnummer 431 aan appellante toegekend.

Bij beslissing van 22 juli 2022 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 september 2022, waar appellante, bijgestaan door mr. M. Meijer, rechtsbijstandverlener te Amsterdam, en vergezeld door [naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.A. Snoeren, zijn verschenen. Tevens was aanwezig mr. drs. A.E.M. Boogerman, lid van de decentrale selectiecommissie Geneeskunde.

2. Overwegingen

Wet- en regelgeving

2.1. De relevante wet- en regelgeving luidt als volgt:

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: WHW)

Artikel 7.53. Beperking inschrijving op grond van beschikbare onderwijscapaciteit
1. Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder propedeutische fase mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.
2. Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve criteria bedraagt ten minste twee.
3. Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […]

Reglement selectie en plaatsing 2022-2023

[…]
GENEESKUNDE
[…]
De primaire selectie vindt plaats op basis van de volgende criteria:
[…]
> cijfers overgangsrapport 5 VWO;
[…]

2.2. Bij het criterium ‘cijfers overgangsrapport 5 VWO’ is de volgende toelichting opgenomen:
Besluit VSNU-VO raad voor decentrale selectie 2022: Als middelbare schoolcijfers een rol spelen bij de selectieprocedures van numerus fixus-opleidingen of andere selectieve opleidingen, dan wordt voor het cijfermatige deel van de selectie als ijkpunt genomen de behaalde cijfers van de schoolexamens (SE) vanaf 4 vwo uitgedrukt in één gemiddeld cijfer, op 1 decimaal. […] Voor kandidaten in het examenjaar 2021-2022 is de peildatum 15 januari 2022.

Aanleiding en besluitvorming

2.3. Appellante heeft deelgenomen aan de selectieprocedure voor de bacheloropleiding Geneeskunde aan

de universiteit voor het studiejaar 2022-2023. Appellante heeft twee selectieronden doorlopen. In de eerste selectieronde heeft verweerder aan het dossier van appellante, met daarin haar cijferlijst, 3,5 punten toegekend. In de tweede ronde heeft appellante een toets afgelegd. De uitslagen van deze twee selectieronden gezamenlijk hebben geleid tot een eindscore van -0,4202, waaraan het rangnummer 431 is toegekend.

2.4. Aan de beslissing van 22 juli 2022 heeft verweerder, onder verwijzing naar een advies van de geschillenadviescommissie, ten grondslag gelegd dat niet van de selectieprocedure is afgeweken noch dat deze onjuist is toegepast. De door appellante ingediende cijferlijst is niet beoordeeld, omdat daarop niet een juiste peildatum is vermeld. In de handleiding bij het inschrijfformulier is uitdrukkelijk vermeld dat een cijferlijst moet worden ingediend met daarop de peildatum van 15 januari 2022. De door appellante voor de deadline ingediende cijferlijst heeft als peildatum 19 januari 2022, zodat deze cijferlijst daarom niet is beoordeeld. De op 20 juni 2022 ingediende cijferlijst met peildatum 14 januari 2022 is na de deadline van 31 januari 2022 ingediend en is om die reden door verweerder niet meer in de beoordeling betrokken. Verder heeft verweerder de ernstige ziekte van een familielid niet als uitzonderlijke omstandigheid bij haar inschrijving betrokken, omdat dit niet als zodanig is vermeld. Bovendien heeft appellante geen bewijs van de ziekte van het familielid overgelegd en geen bewijs van het bestaan van een causaal verband tussen de ziekte van het familielid en haar prestaties en activiteiten die hadden moeten leiden tot een opleidingsplaats voor de studie Geneeskunde. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat naar een bijzondere omstandigheid ook geen onderzoek hoefde te worden gedaan. Appellante heeft op de vraag op het inschrijfformulier of binnen de scoringsperiode sprake was van een uitzonderlijke omstandigheid die negatieve invloed heeft gehad op haar schoolprestaties of activiteiten immers ‘nee’ geantwoord. Dat zij de ziekte van haar familielid bij het onderdeel Motivatie heeft gemeld, betekent niet dat verweerder dit als bijzondere omstandigheid had moeten aanmerken, aldus verweerder.

Het geschil in beroep

2.5. Appellante is het oneens met de beslissing op bezwaar van verweerder. Zij voert aan dat de beslissing van verweerder volledig is gebaseerd op het advies van de geschillenadviescommissie en verweerder dit advies ten onrechte zonder nadere motivering heeft overgenomen. Verweerder had daarvan kunnen afwijken in het kader van de vergewisplicht. Verweerder heeft ook niet gemotiveerd waarom het advies van de geschillenadviescommissie zorgvuldig en concludent is, aldus appellante.
Verder voert zij aan dat haar cijferlijst bij de beoordeling van haar dossier ten onrechte buiten beschouwing is gelaten. Verweerder had de cijferlijst moeten beoordelen en hiervoor punten moeten toekennen. De cijferlijst bevat weliswaar een foutieve peildatum, maar dat kan haar niet worden tegengeworpen. Deze fout is door haar middelbare school gemaakt. Pas na twee cijferlijsten met foutieve peildatum heeft de school de derde keer een cijferlijst met juiste peildatum verstrekt. De weigering van verweerder om de cijferlijst te beoordelen heeft grote gevolgen. De selectiecommissie heeft volgens appellante aangegeven dat als haar cijfers zouden zijn meegewogen, zij vier tot zes punten meer zou hebben gekregen. In dat geval had zij een kansrijk rangnummer gekregen.
Daarnaast voert appellante aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de bijzondere omstandigheden waarin zij verkeert. Dat zij op het inschrijfformulier bij ‘bijzondere omstandigheden’ niet heeft vermeld dat haar broer ernstig ziek is, kan haar niet worden tegengeworpen. De mantelzorg voor haar broer is een dermate normaal onderdeel van haar leven geworden dat zij zich niet heeft gerealiseerd dat dit een bijzondere omstandigheid is die zij had moeten invullen op het inschrijfformulier. Zij heeft op het inschrijfformulier wel te kennen gegeven dat haar broer ernstig ziek was en dat had voor verweerder aanleiding moeten zijn om bijzondere omstandigheden aan te nemen.
Tot slot voert appellante aan dat voor verweerder het systeem belangrijker is dan de menselijke maat. Verweerder hanteert ten onrechte een alles-of-niets benadering, waarbij kleine fouten leiden tot grote gevolgen, namelijk geen toelating tot de studie Geneeskunde. Het College dient dit te corrigeren door de relevante feiten en haar persoonlijke omstandigheden grondig te onderzoeken, op zitting te bespreken en vast te leggen in een uitspraak, aldus appellante.

Beoordeling door het College

2.6. Uit hetgeen ter zitting van het College is besproken en door appellante is toegelicht, is gebleken dat partijen verdeeld worden gehouden door het antwoord op twee vragen. Ten eerste de vraag of verweerder zonder nadere motivering mocht afgaan op het advies van de geschillenadviescommissie. Ten tweede de

vraag of verweerder terecht heeft vastgehouden aan de peildatum op de cijferlijst, mede bezien in het licht van het gegeven dat appellantes leven op zijn kop stond omdat haar broer zo ernstig ziek was dat hij mogelijk zou overlijden.

Het advies van de geschillenadviescommissie

2.7. Ten aanzien van de klacht dat verweerder het advies van de geschillenadviescommissie zonder verdere motivering heeft overgenomen, overweegt het College als volgt.
In artikel 3:49 van de Algemene wet bestuursrecht is bepaald dat ter motivering van een besluit of een onderdeel daarvan kan worden volstaan met een verwijzing naar een met het oog daarop uitgebracht advies, indien het advies zelf de motivering bevat en van het advies kennis is of wordt gegeven. Het advies van de geschillenadviescommissie is aan appellante verstrekt en bevat een motivering van de afwijzing. Verweerder heeft daarom zonder nadere toelichting naar het advies mogen verwijzen.
Het betoog faalt.

De cijferlijst

2.8. Zoals het College eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 augustus 2022, zaak CBHO 2022/086.5; www.cbho.nl) is de decentrale selectieprocedure erop gericht binnen een tamelijk kort tijdsbestek op basis van gelijke criteria een aanzienlijk aantal kandidaten, in het geval van appellante VWO-eindexamenkandidaten uit het hele land, met elkaar te vergelijken. Verweerder heeft naar het oordeel van het College voldoende toegelicht dat, om die vergelijking zo zuiver mogelijk te verrichten, het hanteren van een peildatum voor het vaststellen van het cijfergemiddelde noodzakelijk is. Deze is blijkens het Reglement selectie en plaatsing 2022-2023 voor kandidaten in het examenjaar 2021-2022 vastgesteld op 15 januari 2022, zodat het gemiddelde van alle kandidaten wordt gevormd door de voor de schoolexamens tot en met het voorafgaande najaar behaalde cijfers. Het College merkt verder op dat verweerder gelet op de aard van de procedure ook eisen mag stellen aan het tijdstip van het te leveren bewijs van de vooropleiding. Het is niet onredelijk dat daarbij een uiterste datum voor in te leveren bewijs van opleidingsresultaten wordt gehanteerd. Dit betekent dat verweerder na die datum ingeleverde documenten of voor die datum ingeleverde onjuiste of onvolledige documenten buiten beschouwing kan laten. Dit laat evenwel onverlet dat de gevolgen van een beslissing waarbij de peildatum strikt wordt gehanteerd in het concrete geval evenwichtig dienen te zijn. Het College ziet zich, gezien het door appellante aangevoerde, gesteld voor de vraag of de besluitvorming in dit opzicht aan die eis voldoet. Hierover overweegt het College het volgende.

2.9. Vaststaat dat het vasthouden aan de peildatum van 15 januari 2022 betekent dat appellantes cijferlijst buiten beschouwing is gebleven. Dit heeft grote gevolgen voor haar gehad, omdat zij daardoor een rangnummer heeft gekregen op basis waarvan zij niet in aanmerking komt voor een opleidingsplaats. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat appellante, zou haar cijferlijst zijn meegewogen, met het cijfergemiddelde vermeld op de door haar ingediende cijferlijst tot de 350 geselecteerde kandidaten had behoord en zij tot de opleiding zou zijn toegelaten.
Appellante heeft bij haar inschrijfformulier een cijferlijst ingediend met als peildatum 19 januari 2022. Vervolgens heeft zij in bezwaar, naar aanleiding van het schikkingsgesprek met verweerder, een identieke cijferlijst overgelegd met als peildatum 14 januari 2022. Ter zitting heeft verweerder uiteengezet dat het verstrekken van een cijferlijst met als peildatum 15 januari 2022 als doel heeft dat verweerder beschikt over de resultaten behaald in de periode 4 VWO tot en met kerst 6 VWO. Het College acht dit doel redelijk, maar in dit geval acht hij het zonder meer vast houden aan de datum 15 januari 2022 niet evenwichtig. Het gegeven dat tussen 15 januari 2022 en de datum op de overgelegde cijferlijst, 19 januari 2022, maar een paar dagen zijn gelegen, waarvan twee weekenddagen, gevoegd bij de omstandigheid dat appellante niet alleen op het inschrijvingsformulier, maar ook in bezwaar de zeer ernstige ziekte van haar broer onder de aandacht heeft gebracht, had verweerder naar het oordeel van het College coulance moeten betrachten. Uitgaande van de materiële strekking van het stellen van de peildatum had verweerder onder deze omstandigheden appellante in de gelegenheid moeten stellen een adequate cijferlijst over te leggen. Verweerder heeft dit naar het oordeel van het College ten onrechte achterwege gelaten.
Het betoog slaagt.

Slotsom

2.10. Het beroep is gegrond. De beslissing van verweerder van 22 juli 2022 dient te worden vernietigd. Verweerder dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen. In de nieuw te nemen beslissing zal verweerder het bezwaar opnieuw moeten beoordelen in het licht van hetgeen hiervoor is overwogen. Verweerder moet daarbij bezien of de primaire beslissing dient te worden herroepen.

2.11. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam van 22 juli 2022;
III. veroordeelt het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam in verband met de behandeling van het beroep tot vergoeding van de bij appellante opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00 (zegge: vijftienhonderd achttien euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
IV. gelast dat het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam het door appellante betaalde griffierecht van € 50,00 (zegge: vijftig euro) aan haar vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.D.M. van Diepenbeek, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. Rijsdijk, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/118.1**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	12 september 2022
Partijen:	verzoeker en CBE Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	aanmeldings- en registratieprocedures bewijs deadline Engelse taalvaardigheid masteropleiding niet tijdig onderzoeken toelating vereisten
Artikelen:	WHW: artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g WHW: artikel 7.30b
Uitspraak:	verzoek afgewezen
Hoofdoverwegingen:	2.3. Bij de beslissing van 31 mei 2022 is verzoeker medegedeeld dat hij niet tot de opleiding wordt toegelaten, omdat bewijs van voldoende Engelse taalvaardigheid ontbreekt. Ingevolge de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) is voor toelating tot de opleiding een Engelse taalvaardigheid op een bepaald niveau vereist. De OER vermeldt ook door middel van welke Engelse taaltoetsen het vereiste niveau kan worden bewezen alsmede in welke gevallen een student is vrijgesteld van het afleggen van een Engelse taaltoets. De OER vermeldt verder dat er verplichte aanmeldings- en registratieprocedures met deadlines zijn en dat die procedures op de website van de Rotterdam School of Management worden gepubliceerd. De deadline voor het indienen van bewijs voor voldoende Engelse taalvaardigheid was 15 mei 2022. Ter zitting van de voorzieningenrechter is komen vast te staan dat verzoeker op 31 maart 2022 een CV en een cijferlijst van 29 augustus 2008 met resultaten van in het kader van het doctoraalexamen Economie behaalde vakken heeft ingediend. Op 23 mei 2022 heeft hij nogmaals de cijferlijst ingediend, aangevuld met het bijbehorende doctoraaldiploma. Gelet op deze door verzoeker ingediende stukken heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat bewijs van voldoende Engelse taalvaardigheid ontbreekt. Verzoeker had immers op 15 mei 2022 geen bewijs van een afgelegde Engelse taaltoets ingediend. Evenmin had hij dit gedaan bij zijn e-mail van 23 mei 2022. Na de zitting heeft verzoeker een score report van een door hem op 30 juli 2022 afgelegde TOEFL-test ingediend. Omdat dit stuk van na 15 mei 2022 is en dus reeds om die reden niet tijdig bij verweerder is ingediend, kan dit stuk niet strekken tot het verlangde bewijs. Uit de ingediende stukken blijkt voorts niet dat verzoeker voldoet aan de vereisten voor vrijstelling van het afleggen van een Engelse taaltoets. Verweerder heeft overtuigend toegelicht dat de vakken zoals vermeld op de overgelegde cijferlijst niet de conclusie rechtvaardigen dat sprake is van een situatie die is gelijk te stellen met bet behalen van 120 EC aan Engelstalige bachelorvakken. Evenmin is sprake van een situatie die is gelijk te stellen met het behalen van een volledig Engelstalige master, reeds omdat verzoeker de doctoraalscriptie die op de cijferlijst wordt vermeld niet in het Engels heeft geschreven. Dat verzoeker in een andere studie mogelijk wél een Engelstalige scriptie heeft geschreven, maakt dit niet anders, reeds omdat verzoeker bewijs hiervan niet tijdig bij verweerder heeft ingediend.

Verder hoefde verweerder, anders dan verzoeker veronderstelt, naar aanleiding van het CV van verzoeker niet op zoek te gaan naar mogelijk ander bewijs dat hij aan de vereisten voor vrijstelling voldoet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 31 mei 2022 is verzoeker medegedeeld dat hij niet wordt toegelaten tot de masteropleiding Business Information Management, studiejaar 2022-2023.

Hiertegen heeft verzoeker administratief beroep ingesteld. Op 1 september 2022 heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Verzoeker heeft een reactie ingediend.

Zowel verzoeker als verweerder heeft nadere stukken ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak op 8 september 2022 op een zitting behandeld, waar verzoeker en verweerder, vertegenwoordigd door mr. drs. S. Garvelink, advocaat te Utrecht, zijn verschenen. Aan de kant van verweerder zijn verder mr. E. de Koning en mr. A. Rijsdijk verschenen.

Op 9 september 2022 heeft verzoeker nog nadere stukken ingediend.

2. Overwegingen

2.1. Verweerder voert in zijn verweerschrift aan dat verzoeker geen dan wel niet tijdig administratief beroep heeft ingesteld, zodat het verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.
Ingevolge artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g, gelezen in samenhang met artikel 7.30b van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, staat tegen een beslissing als die van 31 mei 2022 administratief beroep open bij het college van beroep voor de examens. Verzoeker heeft in verband met de beslissing van 31 mei 2022 op 12 juni 2022 een e-mailbericht naar de universiteit gestuurd. Het is op grond van de tekst van dat bericht weliswaar niet zonder meer duidelijk dat verzoeker administratief beroep tegen de beslissing van 31 mei 2022 wilde instellen, maar in zijn reactie op het verweerschrift stelt verzoeker dat het e-mailbericht van 12 juni 2022 een bezwaarschrift (lees: administratief beroepschrift) is.
Het is aan het college van beroep voor de examens om te beoordelen of verzoeker tijdig administratief beroep heeft ingesteld. De voorzieningenrechter ziet geen reden om op die beoordeling vooruit te lopen.

2.2. De voorzieningenrechter zal hierna een voorlopig rechtsmatigheidsoordeel over de beslissing van 31 mei 2022 geven en op basis daarvan op het verzoek beslissen.

2.3. Bij de beslissing van 31 mei 2022 is verzoeker medegedeeld dat hij niet tot de opleiding wordt toegelaten, omdat bewijs van voldoende Engelse taalvaardigheid ontbreekt.
Ingevolge de toepasselijke Onderwijs- en examenregeling (hierna: de OER) is voor toelating tot de opleiding een Engelse taalvaardigheid op een bepaald niveau vereist. De OER vermeldt ook door middel van welke Engelse taaltoetsen het vereiste niveau kan worden bewezen alsmede in welke gevallen een student is vrijgesteld van het afleggen van een Engelse taaltoets. De OER vermeldt verder dat er verplichte aanmeldings- en registratieprocedures met deadlines zijn en dat die procedures op de website van de

Rotterdam School of Management worden gepubliceerd. De deadline voor het indienen van bewijs voor voldoende Engelse taalvaardigheid was 15 mei 2022.
Ter zitting van de voorzieningenrechter is komen vast te staan dat verzoeker op 31 maart 2022 een CV en een cijferlijst van 29 augustus 2008 met resultaten van in het kader van het doctoraalexamen Economie behaalde vakken heeft ingediend. Op 23 mei 2022 heeft hij nogmaals de cijferlijst ingediend, aangevuld met het bijbehorende doctoraaldiploma.
Gelet op deze door verzoeker ingediende stukken heeft verweerder zich op het standpunt mogen stellen dat bewijs van voldoende Engelse taalvaardigheid ontbreekt. Verzoeker had immers op 15 mei 2022 geen bewijs van een afgelegde Engelse taaltoets ingediend. Evenmin had hij dit gedaan bij zijn e-mail van 23 mei 2022. Na de zitting heeft verzoeker een *score report* van een door hem op 30 juli 2022 afgelegde TOEFL-test ingediend. Omdat dit stuk van na 15 mei 2022 is en dus reeds om die reden niet tijdig bij verweerder is ingediend, kan dit stuk niet strekken tot het verlangde bewijs.
Uit de ingediende stukken blijkt voorts niet dat verzoeker voldoet aan de vereisten voor vrijstelling van het afleggen van een Engelse taaltoets. Verweerder heeft overtuigend toegelicht dat de vakken zoals vermeld op de overgelegde cijferlijst niet de conclusie rechtvaardigen dat sprake is van een situatie die is gelijk te stellen met bet behalen van 120 EC aan Engelstalige bachelorvakken. Evenmin is sprake van een situatie die is gelijk te stellen met het behalen van een volledig Engelstalige master, reeds omdat verzoeker de doctoraalscriptie die op de cijferlijst wordt vermeld niet in het Engels heeft geschreven. Dat verzoeker in een andere studie mogelijk wél een Engelstalige scriptie heeft geschreven, maakt dit niet anders, reeds omdat verzoeker bewijs hiervan niet tijdig bij verweerder heeft ingediend.
Verder hoefde verweerder, anders dan verzoeker veronderstelt, naar aanleiding van het CV van verzoeker niet op zoek te gaan naar mogelijk ander bewijs dat hij aan de vereisten voor vrijstelling voldoet.

2.4. Gelet op het voorgaande is de voorlopige conclusie van de voorzieningenrechter dat de beslissing van verweerder van 31 mei 2022 rechtmatig is. De voorzieningenrechter zal het verzoek daarom afwijzen.

2.5. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/122**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	24 november 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit Leiden
Trefwoorden:	evenredig fraude maatregel periode plagiaat recidive studievertraging uitsluiting
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College overweegt dat de regelgeving van de onderwijsinstelling in geval van fraude voorziet in het onder omstandigheden uitsluiten van een student van deelname aan tentamens of examens voor de duur van ten hoogste één jaar. Het staat vast dat de sanctie, die aan appellant is opgelegd, binnen deze regelgeving is toegestaan. Verder is niet in geschil is dat appellant fraude (bestaande uit plagiaat) heeft gepleegd bij het onderdeel “Assignment 1” van het vak “Reinforcement Learning”. Ook staat vast dat sprake is van recidive, aangezien appellant eerder fraude heeft gepleegd bij een ander vak. Verder overweegt het College dat, zoals verweerder heeft toegelicht, het voor appellant mogelijk is om, ondanks de sanctie, in het tweede semester van 2023 zijn opleiding af te ronden. In zoverre is de studievertraging als gevolg van de sanctie beperkt. Onder deze omstandigheden ziet het College in het, overigens summiere, betoog van appellant geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de sanctie die aan hem is opgelegd onevenredig is. Daarbij overweegt het College dat de omstandigheid dat appellant als gevolg van de besluitvorming die thans voorligt enige studievertraging oploopt, inherent is aan de oplegging van een sanctie en dus niet tot een ander oordeel leidt. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 18 maart 2022 heeft de examencommissie van het Leiden Institute for Advanced Computer Science aan appellant een maatregel opgelegd wegens fraude (plagiaat) bij het onderdeel “Assignment 1” van het vak “Reinforcement Learning”, welke maatregel inhoudt dat appellant voor de periode van één jaar (tot 18 maart 2023) is uitgesloten aan deelname van tentamens en examens van de opleiding die appellant volgt.

Bij beslissing van 29 augustus 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 november 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. D.L.M. van der Zande, is verschenen. Voor de examencommissie is dr. H. Basold verschenen. Appellant heeft via een online videoverbinding deelgenomen aan de zitting.

2. Overwegingen

Beroepsgronden

2.1. Appellant kan zich niet verenigen met de instandlating door verweerder van de beslissing van 18 maart 2022. Appellant heeft weliswaar begrip voor de sanctie die aan hem is opgelegd – hij erkent het geconstateerde plagiaat – maar vindt de periode van uitsluiting van deelname aan tentamens en examens te lang.

Standpunt van verweerder

2.2. Verweerder heeft het standpunt ingenomen dat de sanctie niet onevenredig is, gezien de gevolgen die de sanctie feitelijk voor appellant heeft. Daarbij heeft verweerder toegelicht dat appellant als gevolg van de sanctie weliswaar gedurende één jaar niet mag deelnemen aan de tentamens en examens van de opleiding, maar dat de sanctie niet in de weg staat aan een deelname van appellant aan het onderwijs in die periode. Ook heeft verweerder erop gewezen dat appellant in deze periode begeleiding kan krijgen bij het schrijven van de masterscriptie. Verder heeft verweerder toegelicht dat appellant nog maar twee vakken moet volgen, naast zijn masterscriptie. Dit zijn vakken die in het tweede semester van 2023 worden gegeven, zodat het voor appellant mogelijk is om, ondanks de sanctie, in dat semester zijn opleiding af te ronden, aldus verweerder.

Beoordeling door het College

2.3. Het College overweegt dat de regelgeving van de onderwijsinstelling in geval van fraude voorziet in het onder omstandigheden uitsluiten van een student van deelname aan tentamens of examens voor de duur van ten hoogste één jaar. Het staat vast dat de sanctie, die aan appellant is opgelegd, binnen deze regelgeving is toegestaan. Verder is niet in geschil is dat appellant fraude (bestaande uit plagiaat) heeft gepleegd bij het onderdeel “Assignment 1” van het vak “Reinforcement Learning”. Ook staat vast dat sprake is van recidive, aangezien appellant eerder fraude heeft gepleegd bij een ander vak. Verder overweegt het College dat, zoals verweerder heeft toegelicht, het voor appellant mogelijk is om, ondanks de sanctie, in het tweede semester van 2023 zijn opleiding af te ronden. In zoverre is de studievertraging als gevolg van de sanctie beperkt. Onder deze omstandigheden ziet het College in het, overigens summiere, betoog van appellant geen aanknopingspunten voor het oordeel dat de sanctie die aan hem is opgelegd onevenredig is. Daarbij overweegt het College dat de omstandigheid dat appellant als gevolg van de besluitvorming die thans voorligt enige studievertraging oploopt, inherent is aan de oplegging van een sanctie en dus niet tot een ander oordeel leidt.
Het betoog slaagt niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/124.5**
Rechter(s):	mrs. Borman, Troostwijk, De Moor-van Vugt
Datum uitspraak:	15 november 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Van Hall Larenstein
Trefwoorden:	behandeltrajecten BNSA persoonlijke omstandigheden studentendecaan uitstel
Artikelen:	OER: artikel 4.7, derde lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College stelt vast dat appellant in september 2020 met de opleiding Diermanagement is gestart. Aan het eind van het studiejaar 2020-2021 heeft hij, net als alle andere eerstejaars studenten, uitstel van het studieadvies gekregen vanwege de Corona-pandemie voor de periode van één jaar. Vervolgens heeft appellant aan het eind van het studiejaar 2021-2022 een BNSA verkregen omdat hij slechts 41 studiepunten had behaald, terwijl hij er 46 had moeten halen. Dit BNSA heeft verweerder in administratief beroep in stand gelaten. Het College hecht eraan te vermelden dat op de zitting bij het College uitvoerig is gesproken over de persoonlijke omstandigheden die volgens appellant een rol hebben gespeeld bij de studieresultaten. Ook is ingegaan op zijn huidige studiehouding en de vooruitgang die hij heeft geboekt in zijn persoonlijke omstandigheden. Ook is besproken dat wanneer de persoonlijke omstandigheden in de periode voorafgaand aan het BNSA aan de examencommissie bekend zouden zijn geweest, er misschien wel uitstel zou zijn verleend. Toch is het College van oordeel dat het BNSA in stand kan blijven. Het College overweegt dat verweerder het pas in beroep bij het College overgelegde advies van de studentendecaan niet bij de beoordeling van het administratief beroep heeft kunnen betrekken. Hierover merkt het College op dat dit voor risico komt van appellant. Het had namelijk op de weg van appellant gelegen om de decaan (veel) eerder in te schakelen om de persoonlijke omstandigheden te melden, waarna de decaan (veel) eerder een advies had kunnen uitbrengen. Hierbij is van belang dat in artikel 4.7, derde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (OER) wordt bepaald dat de studentendecaan moet worden geïnformeerd over de persoonlijke omstandigheden op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk erna. Verweerder heeft dus terecht vastgesteld dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld. Verder volgt uit de genoemde bepaling van de OER dat een student een verzoek bij de examencommissie dient in te dienen om het uitbrengen van een studieadvies uit te stellen. Ook een dergelijk verzoek heeft appellant niet ingediend, zo heeft verweerder terecht vastgesteld. Het College tekent hierbij aan dat appellant op de hoogte was of had kunnen zijn over de procedurele eisen die uit de OER volgen. Hierbij merkt het College op dat appellant, zoals hij overigens ook op de zitting heeft erkend, in ieder geval via e-mailberichten is geïnformeerd over de procedurele gang van zaken met betrekking tot het geven van een BNSA. Verder stelt het College vast dat verweerder heeft vastgesteld dat appellant tijdens de hoorzitting heeft medegedeeld dat hij enkele behandeltrajecten voor zijn persoonlijke omstandigheden had afgesloten, maar dat dit vervolgens niet tot betere studieresultaten heeft geleid. Hierbij heeft verweerder erop gewezen dat appellant aan het einde van het studiejaar kansen onbenut heeft gelaten door niet te

verschijnen bij een mondelinge toets of door opdrachten niet in te leveren. Appellant heeft dit niet betwist, maar heeft verklaard dat een en ander het gevolg is van het feit dat hij na het behandeltraject opnieuw in een dip was beland.
Het College overweegt dat, omdat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld, niet kan worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Verder is niet gebleken van verbeterde resultaten na de afronding van behandeltrajecten. Daarom mocht worden geconcludeerd dat appellant met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt is voor de opleiding Diermanagement. De slotsom is dat verweerder de beslissing van de examencommissie Diermanagement tot het geven van een BNSA aan appellant in administratief beroep in stand mocht laten.
De betogen slagen niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Van Hall Larenstein, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 17 juli 2022 heeft de examencommissie Diermanagement aan appellant een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) voor de bacheloropleiding Diermanagement gegeven.

Bij beslissing van 31 augustus 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep op een zitting behandeld op 28 oktober 2022, waar appellant, bijgestaan door zijn vader, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F. Hijlkema, zijn verschenen. Tijdens de zitting is verder de examencommissie, vertegenwoordigd door D.M. Thesingh-Vermeulen, gehoord.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. De examencommissie heeft aan appellant een BNSA gegeven, omdat hij slechts 41 van de voor een positief studieadvies benodigde 46 studiepunten heeft behaald. Verweerder heeft in administratief beroep deze beslissing in stand gelaten.

Beroepsgronden

2.2. Appellant kan zich niet verenigen met de beslissing van verweerder. Volgens appellant hebben zich persoonlijke omstandigheden voorgedaan. Hij stelt onder behandeling te hebben gestaan voor een verslaving (overmatig wietgebruik) en daarnaast een variant van ADHD te hebben, waarvoor hij ook is behandeld. Appellant heeft ter onderbouwing van zijn beroep verwezen naar een advies van 16 september 2022 van de studentendecaan, waarin de decaan het advies geeft om appellant in de gelegenheid te stellen zijn opleiding te vervolgen.

Beoordeling door het College

2.3. Het College stelt vast dat appellant in september 2020 met de opleiding Diermanagement is gestart. Aan het eind van het studiejaar 2020-2021 heeft hij, net als alle andere eerstejaars studenten, uitstel van het studieadvies gekregen vanwege de Corona-pandemie voor de periode van één jaar. Vervolgens heeft appellant aan het eind van het studiejaar 2021-2022 een BNSA verkregen omdat hij slechts 41 studiepunten had behaald, terwijl hij er 46 had moeten halen. Dit BNSA heeft verweerder in administratief beroep in stand gelaten.
Het College hecht eraan te vermelden dat op de zitting bij het College uitvoerig is gesproken over de persoonlijke omstandigheden die volgens appellant een rol hebben gespeeld bij de studieresultaten. Ook is ingegaan op zijn huidige studiehouding en de vooruitgang die hij heeft geboekt in zijn persoonlijke omstandigheden. Ook is besproken dat wanneer de persoonlijke omstandigheden in de periode voorafgaand aan het BNSA aan de examencommissie bekend zouden zijn geweest, er misschien wel uitstel zou zijn verleend. Toch is het College van oordeel dat het BNSA in stand kan blijven.
Het College overweegt dat verweerder het pas in beroep bij het College overgelegde advies van de studentendecaan niet bij de beoordeling van het administratief beroep heeft kunnen betrekken. Hierover merkt het College op dat dit voor risico komt van appellant. Het had namelijk op de weg van appellant gelegen om de decaan (veel) eerder in te schakelen om de persoonlijke omstandigheden te melden, waarna de decaan (veel) eerder een advies had kunnen uitbrengen. Hierbij is van belang dat in artikel 4.7, derde lid, van de Onderwijs- en Examenregeling (OER) wordt bepaald dat de studentendecaan moet worden geïnformeerd over de persoonlijke omstandigheden op het moment dat deze zich voordoen, of zo spoedig mogelijk erna. Verweerder heeft dus terecht vastgesteld dat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld. Verder volgt uit de genoemde bepaling van de OER dat een student een verzoek bij de examencommissie dient in te dienen om het uitbrengen van een studieadvies uit te stellen. Ook een dergelijk verzoek heeft appellant niet ingediend, zo heeft verweerder terecht vastgesteld. Het College tekent hierbij aan dat appellant op de hoogte was of had kunnen zijn over de procedurele eisen die uit de OER volgen. Hierbij merkt het College op dat appellant, zoals hij overigens ook op de zitting heeft erkend, in ieder geval via e-mailberichten is geïnformeerd over de procedurele gang van zaken met betrekking tot het geven van een BNSA.
Verder stelt het College vast dat verweerder heeft vastgesteld dat appellant tijdens de hoorzitting heeft medegedeeld dat hij enkele behandeltrajecten voor zijn persoonlijke omstandigheden had afgesloten, maar dat dit vervolgens niet tot betere studieresultaten heeft geleid. Hierbij heeft verweerder erop gewezen dat appellant aan het einde van het studiejaar kansen onbenut heeft gelaten door niet te verschijnen bij een mondelinge toets of door opdrachten niet in te leveren. Appellant heeft dit niet betwist, maar heeft verklaard dat een en ander het gevolg is van het feit dat hij na het behandeltraject opnieuw in een dip was beland.

Het College overweegt dat, omdat appellant zijn persoonlijke omstandigheden niet tijdig heeft gemeld, niet kan worden vastgesteld dat die omstandigheden de oorzaak waren van het halen van onvoldoende studiepunten. Verder is niet gebleken van verbeterde resultaten na de afronding van behandeltrajecten. Daarom mocht worden geconcludeerd dat appellant met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden niet geschikt is voor de opleiding Diermanagement. De slotsom is dat verweerder de beslissing van de examencommissie Diermanagement tot het geven van een BNSA aan appellant in administratief beroep in stand mocht laten.
De betogen slagen niet.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/125**
Rechter(s):	mr. Drop
Datum uitspraak:	14 december 2022
Partijen:	appellante en CBE Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	afstuderen afzien beoordeling examinatoren herkansingsmogelijkheid mondelinge toelichting programmeercode sanctie
Artikelen:	
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Het College heeft eerder uitspraak gedaan in een zaak, naar aanleiding van een door appellante ingediend beroep, waarin van haar werd verlangd een mondelinge toelichting te geven op een eerder door haar gemaakte opdracht voor het vak “Advanced Programming”. In de uitspraak van het College van 27 oktober 2021 in zaak CBHO 2021/081 heeft het College overwogen dat de examencommissie van appellante heeft mogen verlangen dat zij een (korte) mondelinge toelichting geeft op de door haar gemaakte opdracht voor dit vak, zodat kan worden vastgesteld dat zij deze zelf heeft gemaakt. Het College ziet geen redenen om hier nu anders over te oordelen. Hierbij merkt het College op dat de eis om een mondelinge toelichting te geven niet als een sanctie kan worden beschouwd, maar slechts als een middel om te kunnen vaststellen of appellante de programmeercode zelf heeft gemaakt. Het College overweegt verder dat het standpunt van appellante dat de onderwijsinstelling het haar onmogelijk maakt om af te studeren, niet kan worden gevolgd. Hierbij merkt het College op dat aan appellante bij de beslissing van 4 februari 2022 de gelegenheid is geboden om de toets te herkansen. Verder tekent het College aan dat in het kader van de minnelijke schikking aan appellante de mogelijkheid is gegeven om een toets voor een ander vak te maken, waarmee appellante, indien zij die toets succesvol zou voltooien, haar opleiding kon afronden. De vraag of de mondelinge toelichting over de programmeercode al dan niet eerder had kunnen worden gevraagd, behoeft geen bespreking. Het staat vast dat uiteindelijk een gelegenheid is geboden aan appellante om een mondelinge toelichting te geven. Het College merkt hierover op dat de examinatoren een uitgebreid schriftelijk verslag hebben overgelegd van het met appellante gevoerde gesprek en aan de hand daarvan met argumenten hebben onderbouwd dat het niet waarschijnlijk is dat appellante de programmeercode zelfstandig heeft geschreven. De examinatoren hebben daarbij erop gewezen dat uit de toelichting naar voren is gekomen dat appellante onvoldoende kennis heeft van de theorie die nodig is om het ingeleverde werk zelf te hebben kunnen schrijven. Het College merkt hierbij op dat appellante geen aanknopingspunten naar voren heeft gebracht die aanleiding geven voor het oordeel dat de beoordeling van de mondelinge toetsing onzorgvuldig of bevooroordeeld is verricht. De slotsom is dat de onderwijsstelling gerede twijfel mocht hebben of appellante zelf de programmeercode heeft gemaakt. Daarom mocht worden afgezien van een inhoudelijke beoordeling van die code. Verweerder heeft de examencommissie terecht in haar standpunt hierover gevolgd. De betogen falen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 februari 2022 hebben de examinatoren van de opleiding “Computer Science” beslist dat het vak “Advanced Programming” niet wordt beoordeeld, omdat appellante in een mondelinge toelichting onvoldoende heeft aangetoond dat zij de voor dat vak ingeleverde programmeercode zelf heeft geschreven. Verder hebben de examinatoren op 4 april 2022 besloten dat appellante op 22 augustus 2022 een gelegenheid voor een herkansing voor dat vak krijgt.

Bij beslissing van 18 augustus 2022 heeft verweerder het door appellante tegen die beslissingen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen de beslissing van verweerder heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 9 november 2022, waar appellante en verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, zijn verschenen. Voor de examencommissie van de faculteit der Bètawetenschappen is haar voorzitter prof. dr. M. Hoogendoorn verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Het vak “Advanced Programming” is het laatste vak van de bacheloropleiding dat appellante nog moet afronden. Appellante is later aan het vak begonnen dan haar medestudenten. Daar heeft zij gelegenheid voor gekregen, maar daarbij is haar medegedeeld dat zij een mondelinge toelichting moet geven op het ingeleverde werk (een programmeercode) omdat daarmee kan worden vastgesteld dat zij de code zelf heeft geschreven.
Vervolgens vonden de examinatoren de mondelinge toelichting van appellante niet toereikend en zij hebben afgezien van een beoordeling van de code. Aan appellante is wel een herkansing geboden op 22 augustus 2022.
Het staat vast dat appellante geen gebruik heeft gemaakt van de herkansingsmogelijkheid voor het studiejaar 2021-2022.

Beroepsgronden

2.2. Appellante vindt dat zij ten onrechte een mondelinge toelichting heeft moeten geven. Zij vindt dat de instelling haar hiermee anders heeft behandeld dan andere studenten. Appellante vindt dat de universiteit haar in dit opzicht een sanctie oplegt. Het wordt haar onmogelijk gemaakt om af te studeren, aldus appellante.
Appellante vindt ook dat de examencommissie er te lang over heeft gedaan om de mondelinge toelichting te organiseren.

Beoordeling door het College

2.3. Het College heeft eerder uitspraak gedaan in een zaak, naar aanleiding van een door appellante ingediend beroep, waarin van haar werd verlangd een mondelinge toelichting te geven op een eerder door haar gemaakte opdracht voor het vak “Advanced Programming”. In de uitspraak van het College van 27 oktober 2021 in zaak CBHO 2021/081 heeft het College overwogen dat de examencommissie van appellante heeft mogen verlangen dat zij een (korte) mondelinge toelichting geeft op de door haar gemaakte opdracht voor dit vak, zodat kan worden vastgesteld dat zij deze zelf heeft gemaakt. Het College ziet geen redenen om hier nu anders over te oordelen. Hierbij merkt het College op dat de eis om een mondelinge toelichting te geven niet als een sanctie kan worden beschouwd, maar slechts als een middel om te kunnen vaststellen of appellante de programmeercode zelf heeft gemaakt. Het College overweegt verder dat het standpunt van appellante dat de onderwijsinstelling het haar onmogelijk maakt om af te studeren, niet kan worden gevolgd. Hierbij merkt het College op dat aan appellante bij de beslissing van 4 februari 2022 de gelegenheid is geboden om de toets te herkansen. Verder tekent het College aan dat in het kader van de minnelijke schikking aan appellante de mogelijkheid is gegeven om een toets voor een ander vak te maken, waarmee appellante, indien zij die toets succesvol zou voltooien, haar opleiding kon afronden.
De vraag of de mondelinge toelichting over de programmeercode al dan niet eerder had kunnen worden gevraagd, behoeft geen bespreking. Het staat vast dat uiteindelijk een gelegenheid is geboden aan appellante om een mondelinge toelichting te geven. Het College merkt hierover op dat de examinatoren een uitgebreid schriftelijk verslag hebben overgelegd van het met appellante gevoerde gesprek en aan de hand daarvan met argumenten hebben onderbouwd dat het niet waarschijnlijk is dat appellante de programmeercode zelfstandig heeft geschreven. De examinatoren hebben daarbij erop gewezen dat uit de toelichting naar voren is gekomen dat appellante onvoldoende kennis heeft van de theorie die nodig is om het ingeleverde werk zelf te hebben kunnen schrijven. Het College merkt hierbij op dat appellante geen aanknopingspunten naar voren heeft gebracht die aanleiding geven voor het oordeel dat de beoordeling van de mondelinge toetsing onzorgvuldig of bevooroordeeld is verricht.
De slotsom is dat de onderwijsstelling gerede twijfel mocht hebben of appellante zelf de programmeercode heeft gemaakt. Daarom mocht worden afgezien van een inhoudelijke beoordeling van die code. Verweerder heeft de examencommissie terecht in haar standpunt hierover gevolgd.
De betogen falen.

Conclusie

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Voor een proceskostenvergoeding bestaat geen aanleiding.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.Th. Drop, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/127**
Rechter(s):	mr. Borman, Hoogvliet en Vermeulen
Datum uitspraak:	28 december 2022
Partijen:	appellant en Hanzehogeschool Groningen
Trefwoorden:	(Hanze)account, disproportioneel onfatsoenlijk ongepast ontzegging partnerorganisatie stageplek studiedoeleinden studievoortgang termijn uitlatingen voorwaarden vrijheid van meningsuiting
Artikelen:	WHW: 7.57h, eerste lid Ordemaatregelen: artikel 1.1 Ordemaatregelen: artikel 3.1 Ordemaatregelen: artikel 3.2 Ordemaatregelen: artikel 7.1 Ordemaatregelen: artikel 7.2 Ordemaatregelen: artikel 9.1 Ordemaatregelen: artikel 9.3 Ordemaatregelen: artikel 10
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat dat de door appellant op 27 juni 2022 gestuurde e-mailberichten ongepaste en onfatsoenlijke uitlatingen bevatten. De e mailberichten zijn gestuurd in antwoord op een e-mailbericht van een partnerorganisatie van de IBS. Het bericht van de partnerorganisatie luidt: “My apologies for a late response. Thank you again for your application and subsequent explanation. However, we have decided to focus on students of technical business administration. So our choice is unfortunately not for you. We are sorry not to be able to make you happy with an internship with us. We want to make good choices for both the company and the student and give the right guidance so that we eventually reach the desired result. We wish you good luck with finding a suitable internship!” De antwoorden van appellant luiden: “Don't worry you make me happy anyway, preventing me from working with more Dutch racists like you.”; “Also thanks for taking how many weeks to decide on the course background you're looking for, thus wasting everybodies precious time. Good practice for a company as yours. Good luck, and I hope you all die.”; en “kk hoer dat je bent”. Verder heeft verweerder zich naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat de uitlatingen van appellant in strijd zijn met de in artikel 1.1, aanhef en onder a en d, van de Ordemaatregelen neergelegde voorschriften. Een ontzegging van drie maanden is naar het oordeel van het College proportioneel. Hierbij acht het College van belang dat appellant de door hem gedane uitlatingen niet als problematisch zag en ziet. Appellant heeft bij het sturen van de e-mailberichten op 27 juni 2022 kennelijk welbewust geen rekening gehouden met de belangen van anderen en heeft vervolgens geen acties ondernomen op grond waarvan de hogeschool erop moest vertrouwen dat hij niet opnieuw problematische e mailberichten zou

sturen. De ontzegging vormt geen beperking van het recht van appellant op vrije meningsuiting. Appellant is het niet onmogelijk gemaakt zijn mening te uiten. Hem is slechts voor de duur van drie maanden de toegang ontzegd tot een hem door de hogeschool voor studiedoeleinden ter beschikking gesteld communicatiemiddel. Het versturen van ongepaste en onfatsoenlijke berichten naar een partnerorganisatie van de IBS valt buiten die doeleinden. Verder is niet gebleken dat een medewerker van de hogeschool uit wraak ervoor heeft gezorgd dat appellant de toegang tot zijn Hanze-account is ontzegd met als doel om hem in zijn studievoortgang te belemmeren. Volgens het advies van de geschillenadviescommissie is ter zitting voorts uitgebreid gesproken over de visie van appellant op de zaak en de omstandigheid dat hij de hogeschool niet als een veilige omgeving ervaart en zich gediscrimineerd voelt. Gelet hierop kan niet worden gezegd dat een door hem ingediende klacht over ongewenste omgangsvormen niet bij de besluitvorming is betrokken. Dat ter zitting van de geschillenadviescommissie ook is gesproken over voorwaarden waaronder de Dean de ontzegging wilde opheffen en daarover ook afspraken met appellant zijn gemaakt, is verder in lijn met artikel 9.3 van de Ordemaatregelen. Ten slotte heeft verweerder in het verweerschrift naar het oordeel van het College voldoende toegelicht dat de ontzegging, die een onvoorwaardelijk, zij het tijdelijk karakter heeft, een definitieve ontzegging is als bedoeld in de Ordemaatregelen.
Het betoog faalt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Hanzehogeschool Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 4 juli 2022 heeft de Dean International Business School appellant met ingang van 6 juli 2022 de toegang tot zijn Hanze-account ontzegd.

Bij beslissing van 7 oktober 2022 heeft verweerder het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard en een termijn van drie maanden aan de ontzegging verbonden.

Hiertegen heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 december 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door H. Garziad, is verschenen. Verder is aan de kant van verweerder drs. M. Overmeer, Head of Operations bij de International Business School, verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt sinds 1 september 2019 de opleiding International Business aan de International Business School (hierna: de IBS) van de hogeschool. Op 27 juni 2022 heeft appellant vanuit zijn Hanze-

account drie e-mailberichten naar een partnerorganisatie van de IBS gestuurd, nadat hem vanuit die partnerorganisatie was bericht dat hem geen stageplek was toegekend. Over de door appellant gestuurde e-mailberichten heeft IBS diezelfde dag een klacht ontvangen van de partnerorganisatie. Naar aanleiding hiervan heeft de Dean appellant bij de beslissing van 4 juli 2022 met ingang van 6 juli 2022 de toegang tot zijn Hanze-account ontzegd. Deze beslissing heeft verweerder bij de beslissing van 7 oktober 2022 onder verwijzing naar een advies van de geschillenadviescommissie van 21 september 2022 gehandhaafd. Verder heeft verweerder een termijn van drie maanden aan de ontzegging verbonden.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing van verweerder van 7 oktober 2022. Hij betoogt dat de ontzegging disproportioneel is, omdat hij hierdoor werd beperkt in zijn vrijheid van meningsuiting. Volgens hem heeft een bepaalde medewerker van de hogeschool uit wraak ervoor gezorgd dat hem de toegang tot zijn Hanze-account is ontzegd en heeft de ontzegging slechts als doel om hem te belemmeren in zijn studievoortgang. Verder betoogt hij dat verweerder ten onrechte voorwaarden heeft gesteld aan het opheffen van de ontzegging. Volgens hem hebben die voorwaarden geen wettelijke basis. Voorts betoogt appellant dat verweerder ten onrechte niet een door hem ingediende klacht over ongewenste omgangsvormen bij de besluitvorming heeft betrokken. Daarnaast betoogt hij dat de ontzegging in strijd is met de Ordemaatregelen Hanzehogeschool Groningen (hierna: de Ordemaatregelen). Hierbij is volgens hem van belang dat zijn e-mailberichten weliswaar als beledigend zijn ervaren, maar dit naar in het maatschappelijk verkeer geldende normen niet waren. Ten slotte voert hij aan dat niet duidelijk is of het om een voorlopige dan wel een voorwaardelijke ontzegging gaat.

2.3. Artikel 7.57h, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“Het instellingsbestuur kan voorschriften geven en maatregelen nemen met betrekking tot de goede gang van zaken in de gebouwen en terreinen van de instelling. Die maatregelen kunnen inhouden dat aan degene die de bedoelde voorschriften heeft overtreden, de toegang tot die gebouwen en terreinen geheel of gedeeltelijk voor de tijd van ten hoogste een jaar wordt ontzegd, of de inschrijving gedurende eenzelfde periode wordt beëindigd.”

Artikel 1.1 van de Ordemaatregelen luidt:
“Een ieder die gebruik maakt van gebouwen, terreinen of andere voorzieningen van de Hanzehogeschool Groningen, daaronder begrepen onderwijs-, practicum-, kantine- en mediatheekvoorzieningen en ICT-faciliteiten, is gehouden dat te doen in overeenstemming met hun gebruiksdoelen, de door of namens het College van Bestuur ter zake van dit gebruik gestelde regels na te leven en zich voorts daarbij zodanig te gedragen dat hij:
a. de Hanzehogeschool Groningen of derden, die gebruik maken van de gebouwen, terreinen of andere voorzieningen van de Hanzehogeschool Groningen, direct noch indirect schade berokkent;
b. geen inbreuk maakt op een recht van de Hanzehogeschool Groningen of derden, die gebruik maken van de gebouwen, terreinen of andere voorzieningen van de Hanzehogeschool Groningen;
c. niet in strijd handelt met enige andere wettelijke plicht;
d. niet in strijd handelt met hetgeen volgens het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt;
e. niet zonder toestemming opnames maakt van één of meerdere personen.”
Artikel 3.1 luidt:
“Indien iemand handelt in strijd met het bepaalde in artikel 1, en/of de aanwijzingen als bedoeld in artikel 2 niet terstond opvolgt, kan hem de toegang tot gebouwen en terreinen van de Hanzehogeschool Groningen, of gedeelten daarvan, en/of het gebruik van andere voorzieningen ontzegd worden.”
Artikel 3.2 luidt: “De ontzegging kan voorlopig, voorwaardelijk, of definitief worden opgelegd. Een voorwaardelijke of definitieve ontzegging kan worden opgelegd voor een periode van maximaal 12 maanden.”
Artikel 7.1 luidt:
“De Dean beslist over een definitieve ontzegging dan wel de beëindiging van de inschrijving niet dan nadat betrokkene ter zake is gehoord, althans in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord. Betrokkene kan zich daarbij laten bijstaan.”

Artikel 7.2 luidt:
“Een definitieve ontzegging vindt plaats:
a. voor het geheel of een bepaald gedeelte van de gebouwen, terreinen of andere voorzieningen van de Hanzehogeschool Groningen;
b. voor een periode van maximaal twaalf maanden, ongeacht de mogelijke periode van een voorwaardelijke ontzegging als bedoeld in artikel 6. Alsdan kan de inschrijving gedurende eenzelfde periode worden beëindigd.”
Artikel 9.1 luidt:
“Desgevraagd kan de Dean een voorwaardelijke of definitieve ontzegging, voor het verstrijken van de periode waarvoor zij is opgelegd, beëindigen of de omvang van de ontzegging beperken.”
Artikel 9.3 luidt:
“De Dean kan aan deze beëindiging of beperking (nadere) voorwaarden verbinden.”
Artikel 10 luidt:_
“Onverminderd de bevoegdheid van de Dean, is het College van Bestuur bevoegd tot het treffen van een maatregel. De artikelen 3 tot en met 9 zijn daarbij van overeenkomstige toepassing.”

2.4. Naar het oordeel van het College heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat dat de door appellant op 27 juni 2022 gestuurde e-mailberichten ongepaste en onfatsoenlijke uitlatingen bevatten. De e-mailberichten zijn gestuurd in antwoord op een e-mailbericht van een partnerorganisatie van de IBS. Het bericht van de partnerorganisatie luidt: “My apologies for a late response. Thank you again for your application and subsequent explanation. However, we have decided to focus on students of technical business administration.
So our choice is unfortunately not for you. We are sorry not to be able to make you happy with an internship with us. We want to make good choices for both the company and the student and give the right guidance so that we eventually reach the desired result. We wish you good luck with finding a suitable internship!” De antwoorden van appellant luiden: “Don't worry you make me happy anyway, preventing me from working with more Dutch racists like you.”; “Also thanks for taking how many weeks to decide on the course background you're looking for,thus wasting everybodies precious time. Good practice for a company as yours. Good luck, and I hope you all die.”; en “kk hoer dat je bent”. Verder heeft verweerder zich naar het oordeel van het College terecht op het standpunt gesteld dat de uitlatingen van appellant in strijd zijn met de in artikel 1.1, aanhef en onder a en d, van de Ordemaatregelen neergelegde voorschriften. Een ontzegging van drie maanden is naar het oordeel van het College proportioneel. Hierbij acht het College van belang dat appellant de door hem gedane uitlatingen niet als problematisch zag en ziet. Appellant heeft bij het sturen van de e-mailberichten op 27 juni 2022 kennelijk welbewust geen rekening gehouden met de belangen van anderen en heeft vervolgens geen acties ondernomen op grond waarvan de hogeschool erop moest vertrouwen dat hij niet opnieuw problematische e-mailberichten zou sturen. De ontzegging vormt geen beperking van het recht van appellant op vrije meningsuiting. Appellant is het niet onmogelijk gemaakt zijn mening te uiten. Hem is slechts voor de duur van drie maanden de toegang ontzegd tot een hem door de hogeschool voor studiedoeleinden ter beschikking gesteld communicatiemiddel. Het versturen van ongepaste en onfatsoenlijke berichten naar een partnerorganisatie van de IBS valt buiten die doeleinden. Verder is niet gebleken dat een medewerker van de hogeschool uit wraak ervoor heeft gezorgd dat appellant de toegang tot zijn Hanze-account is ontzegd met als doel om hem in zijn studievoortgang te belemmeren. Volgens het advies van de geschillenadviescommissie is ter zitting voorts uitgebreid gesproken over de visie van appellant op de zaak en de omstandigheid dat hij de hogeschool niet als een veilige omgeving ervaart en zich gediscrimineerd voelt. Gelet hierop kan niet worden gezegd dat een door hem ingediende klacht over ongewenste omgangsvormen niet bij de besluitvorming is betrokken. Dat ter zitting van de geschillenadviescommissie ook is gesproken over voorwaarden waaronder de Dean de ontzegging wilde opheffen en daarover ook afspraken met appellant zijn gemaakt, is verder in lijn met artikel 9.3 van de Ordemaatregelen. Ten slotte heeft verweerder in het verweerschrift naar het oordeel van het College voldoende toegelicht dat de ontzegging, die een onvoorwaardelijk, zij het tijdelijk karakter heeft, een definitieve ontzegging is als bedoeld in de Ordemaatregelen.
Het betoog faalt.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzitter, en mr. G.M.H. Hoogvliet en mr. B.P. Vermeulen, leden, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/128**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	8 december 2022
Partijen:	appellant en CBE Vrije Universiteit Amsterdam
Trefwoorden:	algehele indruk beoordelingsformulier feedback herbeoordeling kennen en kunnen motivering objectief
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College overweegt dat de door appellant afgelegde toets bestond uit het voeren van een gesprek met een zogeheten simulatiepatiënt. Verweerder heeft naar aanleiding van het eerdere administratief beroep de examinator op 13 januari 2022 opgedragen om een gedeeltelijke herbeoordeling van het gesprek te doen, voor wat betreft het onderdeel Medische Inhoud (2A), omdat de eerder gegeven beoordeling van dat onderdeel onvoldoende transparant was. Twee docenten Medische psychologie hebben vervolgens de beeldopnamen van het gesprek beoordeeld en vervolgens een beoordelingsformulier ingevuld en vervolgens hun bevindingen samengevat op het definitieve beoordelingsformulier. Op grond van hun bevindingen heeft de examinator de toets wederom met een 5,0 beoordeeld. Het College ziet in wat appellant aanvoert, geen grond voor het oordeel dat deze beoordeling onrechtmatig dan wel onzorgvuldig is verlopen. Over de stelling van appellant dat de deelscore van de vijfde hypothesetoetsende vraag niet is genoteerd en zodoende niet is opgeteld bij de totaalscore, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd toegelicht dat de beoordeling van het gesprek niet zo is ingericht dat voor elke hypothesetoetsende vraag afzonderlijk punten worden gegeven. Ook heeft verweerder voldoende gemotiveerd toegelicht dat de beoordeling niet alleen ziet op de vragen die appellant tijdens het gesprek met de simulatiegesprek heeft gesteld, maar ook op vragen die appellant heeft nagelaten te stellen en de algehele indruk die appellant tijdens het gesprek geeft. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de herbeoordeling niet objectief tot stand is gekomen. De omstandigheden dat appellant de ontvangen feedback als negatief heeft ervaren en de examinatoren ervan op de hoogte waren dat het een herbeoordeling betrof, zijn hiertoe onvoldoende. De conclusie is dat verweerder de herbeoordeling van de door appellant afgelegde toets Medische consultvoering communicatie terecht in stand heeft gelaten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Vrije Universiteit Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 9 maart 2022 heeft de examinator de door appellant afgelegde toets Medische consultvoering-communicatie opnieuw beoordeeld en een 5,0 toegekend.

Bij beslissing van 18 augustus 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 25 november 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door drs. A.M. van Donk, is verschenen. Voor de examencommissie is mr. A.C. van Dijk verschenen. Appellant heeft via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Geneeskunde. In het kader van deze opleiding moeten studenten de toets Medische consultvoering-communicatie afleggen. Appellant heeft op 3 augustus 2021 deze toets afgelegd. De examinator heeft de toets met een 5,0 beoordeeld. Appellant heeft hiertegen administratief beroep ingesteld. Verweerder heeft bij beslissing van 13 januari 2022 dit administratief beroep gegrond verklaard en de examinator opgedragen om de toets, voor wat betreft het onderdeel 'Medische inhoud (2A)", opnieuw te beoordelen. Twee docenten hebben vervolgens dit onderdeel beoordeeld, waarna de examinator appellant wederom een 5,0 heeft toegekend. Bij beslissing van 18 augustus 2022 heeft verweerder het daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

2.2. Appellant is het hier niet mee eens. Hij betoogt dat de herbeoordeling onrechtmatig is verlopen, omdat niet duidelijk is hoe de deelscores tot stand zijn gekomen. Hij voert aan dat de toets bestond uit het voeren van een gesprek met een simulatiepatiënt. Onderdeel van dat gesprek was het stellen van hypothesetoetsende vragen. Volgens appellant is de deelscore van de vijfde hypothesetoetsende vraag ten onrechte niet genoteerd en meegenomen in de totaalscore. Appellant betoogt daarnaast dat de herbeoordeling niet objectief tot stand is gekomen. Hij voert aan dat de feedback negatieve bewoordingen kent en dat deze feedback niet in overeenstemming is met de regels over feedback. Ook voert hij aan dat de examinatoren ervan op de hoogte waren dat het een herbeoordeling betrof. Ook deze omstandigheid maakt dat zij niet objectief waren, aldus appellant.

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW), gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van de door appellant afgelegde toets in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.1. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van de door appellant afgelegde toets juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat die beoordeling zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.4. Het College overweegt dat de door appellant afgelegde toets bestond uit het voeren van een gesprek met een zogeheten simulatiepatiënt. Verweerder heeft naar aanleiding van het eerdere administratief beroep de examinator op 13 januari 2022 opgedragen om een gedeeltelijke herbeoordeling van het gesprek te doen, voor wat betreft het onderdeel Medische Inhoud (2A), omdat de eerder gegeven beoordeling van dat onderdeel onvoldoende transparant was. Twee docenten Medische psychologie hebben vervolgens de beeldopnamen van het gesprek beoordeeld en vervolgens een beoordelingsformulier ingevuld en vervolgens hun bevindingen samengevat op het definitieve beoordelingsformulier. Op grond van hun bevindingen heeft de examinator de toets wederom met een 5,0 beoordeeld. Het College ziet in wat appellant aanvoert, geen grond voor het oordeel dat deze beoordeling onrechtmatig dan wel onzorgvuldig is verlopen. Over de stelling van appellant dat de deelscore van de vijfde hypothesetoetsende vraag niet is genoteerd en zodoende niet is opgeteld bij de totaalscore, overweegt het College als volgt. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd toegelicht dat de beoordeling van het gesprek niet zo is ingericht dat voor elke hypothesetoetsende vraag afzonderlijk punten worden gegeven. Ook heeft verweerder voldoende gemotiveerd toegelicht dat de beoordeling niet alleen ziet op de vragen die appellant tijdens het gesprek met de simulatiegesprek heeft gesteld, maar ook op vragen die appellant heeft nagelaten te stellen en de algehele indruk die appellant tijdens het gesprek geeft. Verder bestaat geen grond voor het oordeel dat de herbeoordeling niet objectief tot stand is gekomen. De omstandigheden dat appellant de ontvangen feedback als negatief heeft ervaren en de examinatoren ervan op de hoogte waren dat het een herbeoordeling betrof, zijn hiertoe onvoldoende.
De conclusie is dat verweerder de herbeoordeling van de door appellant afgelegde toets Medische consultvoering-communicatie terecht in stand heeft gelaten.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/129.1**
Rechter(s):	mr. Streefkerk
Datum uitspraak:	25 oktober 2022
Partijen:	appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden:	dispensatie feitelijke beletsel minor propedeuse studievertraging
Artikelen:	
Uitspraak:	verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen:	2.5.1. Bij de belangenafweging speelt het belang van verzoeker om te kunnen deelnemen aan de minor Audiovisuele Storytelling om zo verdere studievertraging te voorkomen indien uit de mogelijke bodemprocedure voortvloeit dat zijn verzoek om dispensatie ten onrechte is afgewezen. Daar tegenover staat het belang van verweerder om uit didactische overwegingen alleen studenten tot de minor toe te laten die voldoen aan de norm. De voorzieningenrechter is alles afwegende in dit geval van oordeel dat in het kader van deze voorlopige voorziening vooralsnog meer gewicht moet toekomen aan het belang van verzoeker dan aan het belang van verweerder. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat met het treffen van een voorlopige voorziening wordt voorkomen dat verzoeker, wanneer uit de mogelijke bodemprocedure voortvloeit dat zijn dispensatieverzoek moet worden toegewezen, wordt geconfronteerd met de situatie dat de minor al is begonnen, hij niet meer hieraan kan deelnemen en aldus studievertraging oploopt. De voorzieningenrechter betrekt hierbij de omstandigheid dat verweerder op zitting desgevraagd heeft meegedeeld dat er geen feitelijke beletselen zijn om verzoeker te laten deelnemen aan de minor. De voorzieningenrechter overweegt verder dat de door verweerder gestelde vrees voor precedentwerking niet aan de orde is, omdat hij op geen enkele wijze treedt in de rechtmatigheid van de gegeven weigering om dispensatie te verlenen. Daarover moet in het aanhangige administratief beroep worden geoordeeld. 2.6. Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening toe te wijzen. Dit betekent dat verzoeker in afwachting van een beslissing op zijn administratief beroep moet worden toegelaten tot de minor Audiovisuele Storytelling. De voorzieningenrechter benadrukt hierbij dat verzoeker geheel op eigen risico deelneemt aan deze minor. Indien de beslissing op zijn administratief beroep voor hem ongunstig uitpakt, hetgeen bepaald niet ondenkbeeldig is, brengt dat met zich dat verzoeker niet langer kan deelnemen aan deze minor en hij geen studiepunten voor zijn tijdelijke deelname krijgt. Dat is een afweging die verzoeker zelf zal moeten maken.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 11 september 2022 heeft de examencommissie het verzoek van verzoeker om hem dispensatie te verlenen voor de doorstroomnorm van de minor afgewezen.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker administratief beroep bij verweerder ingesteld. Tevens heeft verzoeker een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij verweerder. Verweerder heeft bij beslissing van
28 september 2022 het verzoek van verzoeker afgewezen.

Verzoeker heeft vervolgens een verzoek om een voorlopige voorziening bij het College ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 12 oktober 2022, waar verzoeker, bijgestaan door C.J.A. van Vliet, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. F.W. Beckmann, zijn verschenen. Namens de examencommissie is N.J.C. Priemus verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Het oordeel van de voorzieningenrechter heeft een voorlopig karakter en is niet bindend in de bodemprocedure.

2.2. Verzoeker is student aan de hogeschool waar hij de opleiding Creative Business - Media, Informatie en Communicatie volgt. Hij zit in zijn vierde jaar van inschrijving. Van het propedeutische examen heeft hij 51 van de voorgeschreven 60 studiepunten behaald. Van het tweede jaar alle 60 punten. Verzoeker wil nu graag de minor Audiovisuele Storytelling volgen, maar omdat hij zijn propedeuse nog niet heeft behaald, mag hij daar in beginsel niet aan deelnemen. Op 8 september 2022 heeft hij daarom de examencommissie verzocht hem dispensatie hiervoor te verlenen.

2.3. Bij beslissing van 11 september 2022 heeft de examencommissie het verzoek afgewezen. Verzoeker heeft hiertegen administratief beroep ingesteld en een verzoek om voorlopige voorziening bij verweerder ingediend. Bij beslissing van 28 september 2022 heeft verweerder het verzoek afgewezen. Verweerder heeft nog niet op het administratief beroep beslist. Verzoeker heeft vervolgens een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend bij het College.

2.4. Verzoeker heeft de voorzieningenrechter van het College verzocht bij wijze van voorlopige voorziening verweerder te gelasten dat hij hangende het administratief beroep mag deelnemen aan de minor. Hij heeft hieraan het volgende ten grondslag gelegd. Volgens verzoeker had de examencommissie hem dispensatie moeten verlenen, omdat hij een bijzonder geval is. Hij wijst erop dat de minor slechts twee periodes duurt en dat hij tijdens die periodes slechts één vak uit zijn propedeuse kan volgen. De andere twee vakken uit de propedeuse kan hij pas volgen tegen het einde van het studiejaar, wanneer de minor al is afgelopen. Op de zitting van de voorzieningenrechter heeft verzoeker nog toegelicht dat hij per se deze minor wil volgen en niet een zogeheten A-minor, zoals hem door verweerder wel als mogelijkheid om zijn tijd nuttig te besteden is voorgehouden. Verzoeker wijst er ook op dat hij zich in het afgelopen studiejaar, zijn derde jaar, fulltime heeft ingezet voor studenten door deel te nemen in het bestuur van een studievereniging. Als hij de minor nu niet zou mogen volgen, loopt hij anderhalf jaar studievertraging op. Het is volgens verzoeker onevenredig als hij dit studiejaar alleen maar mag gebruiken om de vakken uit zijn propedeuse te behalen. Verder kan de omstandigheid dat hij niet aan de norm voldoet geen reden zijn om zijn verzoek af te wijzen, aldus verzoeker.

2.5. De voorzieningenrechter stelt voorop dat in de bodemprocedure rechtsvragen aan de orde zijn, die zich minder goed lenen voor beantwoording in de onderhavige procedure. De vraag of een voorlopige voorziening moet worden getroffen, zal de voorzieningenrechter beantwoorden aan de hand van een belangenafweging.

2.5.1. Bij de belangenafweging speelt het belang van verzoeker om te kunnen deelnemen aan de minor Audiovisuele Storytelling om zo verdere studievertraging te voorkomen indien uit de mogelijke bodemprocedure voortvloeit dat zijn verzoek om dispensatie ten onrechte is afgewezen. Daar tegenover staat het belang van verweerder om uit didactische overwegingen alleen studenten tot de minor toe te laten die voldoen aan de norm. De voorzieningenrechter is alles afwegende in dit geval van oordeel dat in het kader van deze voorlopige voorziening vooralsnog meer gewicht moet toekomen aan het belang van verzoeker dan aan het belang van verweerder. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat met het treffen van een voorlopige voorziening wordt voorkomen dat verzoeker, wanneer uit de mogelijke bodemprocedure voortvloeit dat zijn dispensatieverzoek moet worden toegewezen, wordt geconfronteerd met de situatie dat de minor al is begonnen, hij niet meer hieraan kan deelnemen en aldus studievertraging oploopt. De voorzieningenrechter betrekt hierbij de omstandigheid dat verweerder op zitting desgevraagd heeft meegedeeld dat er geen feitelijke beletselen zijn om verzoeker te laten deelnemen aan de minor. De voorzieningenrechter overweegt verder dat de door verweerder gestelde vrees voor precedentwerking niet aan de orde is, omdat hij op geen enkele wijze treedt in de rechtmatigheid van de gegeven weigering om dispensatie te verlenen. Daarover moet in het aanhangige administratief beroep worden geoordeeld.

2.6. Gelet op het vorenstaande ziet de voorzieningenrechter aanleiding het verzoek om het treffen van een voorlopige voorziening toe te wijzen. Dit betekent dat verzoeker in afwachting van een beslissing op zijn administratief beroep moet worden toegelaten tot de minor Audiovisuele Storytelling. De voorzieningenrechter benadrukt hierbij dat verzoeker geheel op eigen risico deelneemt aan deze minor. Indien de beslissing op zijn administratief beroep voor hem ongunstig uitpakt, hetgeen bepaald niet ondenkbeeldig is, brengt dat met zich dat verzoeker niet langer kan deelnemen aan deze minor en hij geen studiepunten voor zijn tijdelijke deelname krijgt. Dat is een afweging die verzoeker zelf zal moeten maken.

2.7. Omdat het verzoek wordt toegewezen, moet verweerder de proceskosten van verzoeker vergoeden.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker in afwachting van een beslissing op zijn administratief beroep wordt toegelaten tot de minor Audiovisuele Storytelling;
II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.578,32, waarvan € 1.518,00 is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
III. gelast dat het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 voor de behandeling van het verzoek vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.D. Streefkerk, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/130**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	28 december 2022
Partijen:	appellant en Erasmus Universiteit Rotterdam
Trefwoorden:	8+ regeling benadelen buitenschoolse activiteiten decentrale selectie directe plaatsing Junior Medical School rangnummer selectieprocedure strengheid transparant
Artikelen:	WHW: artikel 7.53, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond.
Hoofdoverwegingen:	2.4.1. Niet in geschil is dat de universiteit voor het studiejaar 2022-2023 voor de bacheloropleiding Geneeskunde 410 plaatsen beschikbaar had. Appellant is met het rangnummer 526 hier ver van verwijderd. De Onderwijs- en examenregeling van de bachelor Geneeskunde vermeldt drie routes voor toelating tot de bacheloropleiding. Bij Route A staat vermeld dat kandidaten die onder deze route vallen en die gemiddeld gelijk aan of hoger scoren dan een 8,00 voor de 5-vwo eindcijfers en die voldoende scoren op het onderdeel motivatie op het deelnameformulier direct worden geselecteerd voor de opleiding Geneeskunde. Dit betreft de zogeheten 8+ regeling. Bij route C staat vermeld dat deelnemers aan de Junior Medical School die het programma van de Junior Medical School met goed gevolg hebben afgerond ook direct worden geselecteerd voor de bacheloropleiding. In de Onderwijs- en examenregeling staat verder een rangorde opgenomen waaruit blijkt hoe deelnemers aan de decentrale selectie worden gerangschikt bij de toewijzing van een opleidingsplaats. Het College overweegt dat appellant in de Onderwijs- en examenregeling had kunnen lezen dat de 410 beschikbare opleidingsplaatsen voor de bacheloropleiding Geneeskunde ook bestemd waren voor kandidaten die onder de 8+ regeling vallen en kandidaten die via deelname aan de Junior Medical School zijn toegelaten. Daarom bestaat geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure niet transparant is en dat de door de universiteit verstrekte informatie daarover niet juist is. Dat in de Onderwijs- en examenregeling niet exact is opgenomen hoeveel opleidingsplaatsen aan deelnemers van de Junior Medical School worden vergeven, doet hieraan niet af. Verweerder heeft op de hoorzitting in bezwaar alsook ter zitting van het College overigens toegelicht dat maximaal 25 plaatsen hiervoor beschikbaar zijn en dat dit aantal in de praktijk niet altijd wordt gehaald. Het College overweegt voorts dat appellant niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat hij door verweerder is benadeeld door de directe plaatsing van kandidaten op grond van de 8+ regeling, omdat hij op een middelbare school zat waar, naar hij stelt, minder snel hoge cijfers werden gegeven. Van verweerder kan niet worden verlangd dat hij de selectieprocedure zodanig inricht dat de resultaten per middelbare school verschillend worden gewaardeerd al naar gelang de strengheid van de school. Het College overweegt verder dat het betoog van appellant over het niet meewegen van zijn buitenschoolse activiteiten niet kan slagen. In de Handleiding Deelnameformulier Decentrale Selectie 2022 staat

nauwkeurig omschreven welke activiteiten kunnen worden meegewogen en welk bewijs de kandidaat hiervoor dient aan te leveren. Het lag op de weg van appellant om tijdig bewijs aan te leveren van de verleende mantelzorg. Niet valt in te zien waarom appellant dit niet zou hebben gekund.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van verweerder in stand blijft.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Erasmus Universiteit Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 20 april 2022 heeft verweerder appellant bij zijn deelname aan de decentrale selectie voor de bacheloropleiding Geneeskunde het rangnummer 526 toegekend.

Bij beslissing van 26 augustus 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft een nader stuk ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 20 december 2022, waar appellant, bijgestaan door zijn vader en door mr. M. Meijer, rechtsbijstandverlener te Amsterdam, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M. de Jong en dr. K.M. Steegers-Jager, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant heeft bij de universiteit deelgenomen aan de decentrale selectie voor toelating tot de bacheloropleiding Geneeskunde in het studiejaar 2022-2023. Bij de beslissing van 20 april 2022 is appellant het rangnummer 526 toegekend. Bij de beslissing van 26 augustus 2022 heeft verweerder het toegekende rangnummer gehandhaafd.

2.2. Appellant is het hier niet mee eens en heeft daarom beroep ingesteld. Hij betoogt dat de selectieprocedure niet transparant is en de door de universiteit verstrekte informatie daarover niet juist. Hij voert hiertoe aan dat op de website stond vermeld dat er plaats is voor 410 kandidaat-studenten. Dit is volgens hem onjuist, aangezien kandidaat-studenten van de zogeheten 8+ regeling en Junior Medical School direct zijn geplaatst. De 8+ regeling houdt in dat kandidaat-studenten met een schoolexamengemiddelde van 8+ worden vrijgesteld van de meeste onderdelen van de selectieprocedure. Kandidaten van de Junior Medical School worden bij voorbaat volledig vrijgesteld van de selectieprocedure en worden direct geplaatst. Appellant heeft ter zitting van het College nog toegelicht dat als de universiteit de juiste informatie had verstrekt hij bij een andere universiteit aan de decentrale selectie zou hebben deelgenomen.
Ook betoogt appellant dat hij is benadeeld door de directe plaatsing van kandidaten op grond van de 8+

regeling. De 8+ regeling is voor hem nadelig, omdat hij op een strenge middelbare school zat, waarbij leerlingen doorgaans minder hoog scoren op schoolexamens. Appellant betoogt verder dat hij wel degelijk buitenschoolse activiteiten heeft verricht. Hij voert aan dat hij drie jaar lang mantelzorg aan zijn opa heeft geleverd, maar dat hij hiervoor geen bewijs kon leveren. Omdat voor hem niet duidelijk was dat hij zijn buitenschoolse activiteiten met een geringe of geen onderbouwing kon opgeven, verzoekt appellant dat zijn buitenschoolse activiteiten alsnog worden meegewogen.

2.3. Artikel 7.53, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt:
“Het instellingsbestuur kan per opleiding in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit het maximum aantal studenten vaststellen dat voor de eerste maal kan worden ingeschreven voor de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding. De vaststelling geschiedt voor een studiejaar. Indien in een opleiding geen propedeutische fase is ingesteld, wordt onder «propedeutische fase» mede verstaan de fase in een bacheloropleiding die samenvalt met de eerste periode in een opleiding met een studielast van 60 punten.”
Het tweede lid luidt: “Het instellingsbestuur selecteert de aspirant-studenten in verband met de beschikbare onderwijscapaciteit uitsluitend op grond van kwalitatieve criteria. Het aantal soorten kwalitatieve selectiecriteria bedraagt ten minste twee.”
Het derde lid luidt: “Het instellingsbestuur maakt tijdig de kwalitatieve selectiecriteria en de selectieprocedure bekend op grond waarvan de toelating zal plaatsvinden ingeval het aantal aspirant-studenten het maximum aantal, bedoeld in het eerste lid, zou overschrijden. Het instellingsbestuur stelt daartoe een reglement vast. […] “

2.4. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraken van 26 september 2013 in zaak CBHO 2013/140, 10 juni 2014 in zaak CBHO 2014/009 en 5 november 2015 in zaak CBHO 2015/202; www.cbho.nl) heeft de wetgever bij de decentrale selectie en derhalve bij de daarbij in aanmerking te nemen bijzondere kwalificaties en selectiecriteria aan het instellingsbestuur een zeer grote beleidsruimte toegekend.

2.4.1. Niet in geschil is dat de universiteit voor het studiejaar 2022-2023 voor de bacheloropleiding Geneeskunde 410 plaatsen beschikbaar had. Appellant is met het rangnummer 526 hier ver van verwijderd. De Onderwijs- en examenregeling van de bachelor Geneeskunde vermeldt drie routes voor toelating tot de bacheloropleiding. Bij Route A staat vermeld dat kandidaten die onder deze route vallen en die gemiddeld gelijk aan of hoger scoren dan een 8,00 voor de 5-vwo eindcijfers en die voldoende scoren op het onderdeel motivatie op het deelnameformulier direct worden geselecteerd voor de opleiding Geneeskunde. Dit betreft de zogeheten 8+ regeling. Bij route C staat vermeld dat deelnemers aan de Junior Medical School die het programma van de Junior Medical School met goed gevolg hebben afgerond ook direct worden geselecteerd voor de bacheloropleiding. In de Onderwijs- en examenregeling staat verder een rangorde opgenomen waaruit blijkt hoe deelnemers aan de decentrale selectie worden gerangschikt bij de toewijzing van een opleidingsplaats.
Het College overweegt dat appellant in de Onderwijs- en examenregeling had kunnen lezen dat de 410 beschikbare opleidingsplaatsen voor de bacheloropleiding Geneeskunde ook bestemd waren voor kandidaten die onder de 8+ regeling vallen en kandidaten die via deelname aan de Junior Medical School zijn toegelaten. Daarom bestaat geen grond voor het oordeel dat de selectieprocedure niet transparant is en dat de door de universiteit verstrekte informatie daarover niet juist is. Dat in de Onderwijs- en examenregeling niet exact is opgenomen hoeveel opleidingsplaatsen aan deelnemers van de Junior Medical School worden vergeven, doet hieraan niet af. Verweerder heeft op de hoorzitting in bezwaar alsook ter zitting van het College overigens toegelicht dat maximaal 25 plaatsen hiervoor beschikbaar zijn en dat dit aantal in de praktijk niet altijd wordt gehaald.
Het College overweegt voorts dat appellant niet kan worden gevolgd in zijn stelling dat hij door verweerder is benadeeld door de directe plaatsing van kandidaten op grond van de 8+ regeling, omdat hij op een middelbare school zat waar, naar hij stelt, minder snel hoge cijfers werden gegeven. Van verweerder kan niet worden verlangd dat hij de selectieprocedure zodanig inricht dat de resultaten per middelbare school verschillend worden gewaardeerd al naar gelang de strengheid van de school.
Het College overweegt verder dat het betoog van appellant over het niet meewegen van zijn buitenschoolse

activiteiten niet kan slagen. In de Handleiding Deelnameformulier Decentrale Selectie 2022 staat nauwkeurig omschreven welke activiteiten kunnen worden meegewogen en welk bewijs de kandidaat hiervoor dient aan te leveren. Het lag op de weg van appellant om tijdig bewijs aan te leveren van de verleende mantelzorg. Niet valt in te zien waarom appellant dit niet zou hebben gekund.
Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat de beslissing van verweerder in stand blijft.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/131**
Rechter(s):	mrs. Hoogvliet, Verheij en Daalder
Datum uitspraak:	14 december 2022
Partijen:	appellant en CBE Universiteit van Amsterdam
Trefwoorden:	adequaat minnelijke schikkingsgesprek onderzoeken plagiaat plagiaatscans punitief verdedigen
Artikelen:	Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA: artikel 4
Uitspraak:	niet-ontvankelijk en gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.2. Nadat appellant beroep had ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing door verweerder op het administratief beroep heeft verweerder alsnog een beslissing op dat beroep genomen. Appellant heeft daarom geen belang meer bij een oordeel over het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit. Dat beroep is niet-ontvankelijk. […] 2.5.1. Verweerder heeft aan de hand van plagiaatscans toegelicht dat appellant aanzienlijke delen in de tekst van deze paper heeft overgenomen, zonder naar de bronnen te verwijzen. Het College stelt verder vast dat appellant van de examencommissie de stukken heeft gekregen, waarop de beschuldiging van plagiaat is gebaseerd. Appellant heeft daar inhoudelijk op kunnen reageren. Het College ziet, gelet op de toelichting van verweerder, geen aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder, in navolging van de examencommissie, ten onrechte heeft geoordeeld dat bij deze paper sprake is geweest van plagiaat. Het betoog slaagt niet. […] 2.6.1. Het College overweegt dat de examencommissie, voordat zij tot de oplegging van de sanctie is gekomen, appellant onvoldoende in de gelegenheid heeft gesteld zich adequaat te verdedigen tegen de beschuldiging van plagiaat in de overige 5 papers. Nu de sanctie in ieder geval deels punitief van aard is, had het op de weg van de examencommissie gelegen om appellant duidelijk te informeren in welk opzicht hij plagiaat zou hebben gepleegd en op welke wijze dat zou hebben plaatsgevonden in de vijf papers die niet tijdens de hoorzitting bij de examencommissie aan de orde zijn geweest. Ook had het op de weg van de examencommissie gelegen om tijdig de stukken waarop het vermeende plagiaat betrekking heeft aan appellant ter beschikking te stellen, zodat hij zich adequaat kon voorbereiden op zijn verdediging, hetgeen niet is gebeurd. Appellant betoogt dan ook terecht dat verweerder niet heeft onderkend dat de beslissing van de examencommissie in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen. Het betoog slaagt.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 mei 2022 heeft de examencommissie aan appellant een maatregel opgelegd wegens fraude (plagiaat), bestaande uit ongeldigverklaring van 6 papers en uitsluiting van deelname aan alle toetsen tot 1 februari 2023.

Appellant heeft hiertegen administratief beroep ingesteld bij verweerder.

Appellant heeft op 3 oktober 2022 beroep bij het College ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het administratief beroep door verweerder.

Vervolgens heeft verweerder alsnog een beslissing op het administratief beroep genomen; op 4 oktober 2022 heeft het CBE het administratief beroep ongegrond verklaard voor zover het gaat om de vaststelling dat appellant plagiaat heeft gepleegd en gegrond verklaard voor zover het de zwaarte van de sanctie betreft. Volgens verweerder moet de periode van uitsluiting van deelname aan alle toetsen met drie maanden worden verminderd.

Appellant heeft hiertegen gronden ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft het beroep ter zitting behandeld op 14 november 2022, waar appellant, bijgestaan door C.J.A. van Vliet en C.M. Snellenberg, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. M.M. de Roon, zijn verschenen. Voor de examencommissie is haar voorzitter dr. R.M. de Rooij verschenen.

2. Overwegingen

Inleiding

2.1. Appellant zit in de afrondende fase van de masteropleiding Filosofie. Op 25 april 2022 ontving de examencommissie een melding van een vermoeden van door appellant gepleegd plagiaat in de paper “History and Philosophy of the Humanities”. Op 4 mei 2022 heeft de examencommissie appellant hierover gehoord. Na de hoorzitting heeft de examencommissie besloten om 5 andere papers die appellant heeft gemaakt te onderzoeken op plagiaat. Bij de beslissing van 24 mei 2022 heeft de examencommissie het standpunt ingenomen dat appellant in alle papers plagiaat heeft gepleegd. Dit maakt volgens de examencommissie dat sprake is van ernstige fraude.

Beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het administratief beroep

2.2. Nadat appellant beroep had ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een beslissing door verweerder op het administratief beroep heeft verweerder alsnog een beslissing op dat beroep genomen. Appellant heeft daarom geen belang meer bij een oordeel over het beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit. Dat beroep is niet-ontvankelijk.

Beroep tegen de beslissing van verweerder van 4 oktober 2022

2.3. Het beroep van appellant is van rechtswege mede gericht tegen de beslissing van verweerder van 4 oktober 2022.

Hoorzitting te laat gehouden

2.4. Appellant heeft naar voren gebracht dat de hoorzitting van de examencommissie te laat is gehouden. Hij wijst er daarbij op dat volgens artikel 4, eerste en tweede lid, van de Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA de examencommissie de student in de gelegenheid stelt om te worden gehoord binnen een termijn van twee weken. Appellant meent dat dit een fatale termijn is. Omdat de termijn van twee weken is overschreden, was de examencommissie niet meer bevoegd om een sanctie op te leggen, wat verweerder, volgens appellant, niet heeft onderkend.

2.4.1. In artikel 4 van de Fraude en Plagiaat Regeling Studenten UvA staat het volgende:
“1. Wanneer fraude en/of plagiaat wordt geconstateerd deelt de examinator dit terstond mee aan de student en tevens schriftelijk aan de examencommissie onder overlegging van de schriftelijke stukken en bevindingen.
2. De examencommissie stelt de student binnen een termijn van 2 weken in de gelegenheid te worden gehoord.”

2.4.2. Het College is van oordeel dat deze termijn van 2 weken, anders dan appellant stelt, geen zogenoemde fatale termijn is, maar een termijn van orde. Dit betekent dat de omstandigheid dat de examencommissie appellant later dan 2 weken na de constatering van de fraude heeft gehoord, niet tot gevolg heeft dat de examencommissie geen sanctie meer mocht opleggen.
Het betoog slaagt niet.

Fraude inzake de paper “History and Philosophy of the Humanities”?

2.5. Appellant voert aan dat verweerder ten onrechte de examencommissie is gevolgd in haar standpunt dat hij fraude heeft gepleegd in de paper voor het vak “History and Philosophy of the Humanities”.

Beoordeling door het College

2.5.1. Verweerder heeft aan de hand van plagiaatscans toegelicht dat appellant aanzienlijke delen in de tekst van deze paper heeft overgenomen, zonder naar de bronnen te verwijzen. Het College stelt verder vast dat appellant van de examencommissie de stukken heeft gekregen, waarop de beschuldiging van plagiaat is gebaseerd. Appellant heeft daar inhoudelijk op kunnen reageren. Het College ziet, gelet op de toelichting van verweerder, geen aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder, in navolging van de examencommissie, ten onrechte heeft geoordeeld dat bij deze paper sprake is geweest van plagiaat.
Het betoog slaagt niet.

Geen adequate verdediging mogelijk bij de overige papers

2.6. Appellant voert aan dat verweerder niet heeft onderkend dat hij onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om zich adequaat te verdedigen tegen de stelling van de examencommissie dat hij fraude heeft gepleegd in de overige 5 papers. Appellant wijst erop dat in de hoorzitting die de examencommissie heeft georganiseerd slechts het vermeende plagiaat in één paper (die hierboven aan de orde is gekomen) centraal heeft gestaan. Appellant heeft zodoende alleen de beschikking gehad over de ene paper, waar de melding betrekking op had. Pas ná die hoorzitting heeft de examencommissie vijf andere papers bekeken en daarover geoordeeld dat die ook plagiaat bevatten. Het is appellant echter niet duidelijk geworden waaruit dit plagiaat zou bestaan. Appellant heeft zich, voordat de examencommissie de beslissing van 24 mei 2022 heeft genomen, inhoudelijk daar niet over kunnen uitlaten. Pas tijdens het minnelijke schikkingsgesprek heeft de examencommissie stukken over die andere papers laten zien aan appellant. Het minnelijke schikkingsgesprek is echter naar zijn aard niet te beschouwen als een nadere hoorzitting waarbij de inhoud wordt besproken, aldus appellant.

Beoordeling door het College

2.6.1. Het College overweegt dat de examencommissie, voordat zij tot de oplegging van de sanctie is gekomen, appellant onvoldoende in de gelegenheid heeft gesteld zich adequaat te verdedigen tegen de beschuldiging van plagiaat in de overige 5 papers. Nu de sanctie in ieder geval deels punitief van aard is, had het op de weg van de examencommissie gelegen om appellant duidelijk te informeren in welk opzicht hij plagiaat zou hebben gepleegd en op welke wijze dat zou hebben plaatsgevonden in de vijf papers die niet tijdens de hoorzitting bij de examencommissie aan de orde zijn geweest. Ook had het op de weg van de examencommissie gelegen om tijdig de stukken waarop het vermeende plagiaat betrekking heeft aan appellant ter beschikking te stellen, zodat hij zich adequaat kon voorbereiden op zijn verdediging, hetgeen niet is gebeurd. Appellant betoogt dan ook terecht dat verweerder niet heeft onderkend dat de beslissing van de examencommissie in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen.
Het betoog slaagt.

Conclusie

2.7. Het beroep tegen de beslissing van 4 oktober 2022 is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De beslissing van verweerder dient te worden vernietigd.
Het College zal in de zaak voorzien door het administratief beroep gegrond te verklaren en de primaire beslissing van de examencommissie te vernietigen, met uitzondering van de ongeldigverklaring van het paper voor het vak “History and Philosophy of the Humanities”. Die ongeldigverklaring blijft dus in stand.

Proceskosten

2.8. Verweerder moet de proceskosten vergoeden die appellant voor het beroep en het administratief beroep heeft moeten maken, waaronder de reiskosten die appellant heeft gemaakt voor het bijwonen van de hoorzitting bij verweerder.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing op het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 24 mei 2022 niet-ontvankelijk;
II. verklaart het beroep tegen de beslissing van het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam van 4 oktober 2022 gegrond;
III. verklaart het administratief beroep tegen de beslissing van de examencommissie van 24 mei 2022 gegrond;
IV. vernietigt de beslissing van de examencommissie van 24 mei 2022, met uitzondering van de ongeldigverklaring van de paper voor het vak “History and Philosophy of the Humanities”;
V. bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde beslissing van 4 oktober 2022;
VI. veroordeelt het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam in verband met de behandeling van het beroep en het administratief beroep tot vergoeding van de bij appellant opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 3.054,62, waarvan € 2.979,50 is toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
VII. gelast dat het college van beroep voor de examens van de Universiteit van Amsterdam het door appellant voor de behandeling van het beroep betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.M.H. Hoogvliet, voorzitter, en mr. N. Verheij en mr. E.J. Daalder, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/140**
Rechter(s):	mr. Verheij
Datum uitspraak:	8 december 2022
Partijen:	appellant en CBE Hogeschool Rotterdam
Trefwoorden:	advies afstuderen kwaliteit risico stagebedrijf tentamengelegenheid zorgvuldig
Artikelen:	
Uitspraak:	Ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. In wat appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. De examencommissie heeft appellant uitdrukkelijk geadviseerd om niet direct, maar pas in september bij zijn nieuwe stagebedrijf te beginnen. Desondanks heeft appellant er voor gekozen om direct bij zijn nieuwe stagebedrijf te beginnen. Gelet hierop dient de omstandigheid dat appellant korter de tijd had om zijn afstudeeropdracht af te ronden, en dat dit mogelijk van invloed is geweest op de kwaliteit van zijn afstudeeropdracht, voor risico van appellant te komen. Verder betekent de omstandigheid dat de examencommissie appellant negatief heeft geadviseerd, niet dat de eerste beoordeling niet als zodanig kan worden aangemerkt. Appellant is namelijk door twee examinatoren beoordeeld. Het College overweegt verder dat de omstandigheid dat studenten het door de coronapandemie zwaar hadden, niet betekent dat de examencommissie gehouden was appellant een extra tentamenmogelijkheid voor zijn afstudeeropdracht te geven. De examencommissie heeft zich op het standpunt mogen stellen dat er niet meer dan twee toetsmomenten zijn om zo de kwaliteit van het eindniveau te kunnen borgen. Geen grond bestaat dan ook voor het oordeel dat de examencommissie onzorgvuldig heeft gehandeld. Verder valt niet in te zien dat appellant is benadeeld door de omstandigheid dat zijn gemachtigde niet in de gelegenheid is gesteld om via een videoverbinding deel te nemen aan de hoorzitting. Voor zover daarvan al sprake zou zijn, dan is deze benadeling in beroep opgeheven, aangezien appellant en zijn gemachtigde op de zitting van het College uitgebreid in de gelegenheid zijn gesteld het beroep toe te lichten. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van de Hogeschool Rotterdam, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 28 april 2022 heeft de examencommissie van het Instituut voor Communicatie, Media & Informatietechnologie een verzoek van appellant om hem een extra tentamengelegenheid voor het afstuderen te geven, afgewezen.

Bij beslissing van 30 augustus 2022 heeft verweerder het daartegen gemaakte ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 25 november 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. J.H. Gerritsen, en verweerder, vertegenwoordigd door mr. L. Markesteijn, zijn verschenen. Voor de examencommissie is R.S.A. Oudejans verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant studeert aan de hogeschool. In het kader van het afstuderen, moeten studenten een stage bij een bedrijf lopen en een afstudeeropdracht schrijven. Het afstuderen wordt op een vast beoordelingsmoment beoordeeld, waarbij de student één herkansingsmogelijkheid heeft. Appellant is in februari 2021 gestart met afstuderen. Omdat hij niet tevreden was met het stagebedrijf, is hij op zoek gegaan naar een ander stagebedrijf. Nadat hij dit eind maart had gevonden, heeft hij dit gemeld aan de examencommissie. Hoewel de examencommissie appellant heeft geadviseerd om per september 2021 bij dit nieuwe stagebedrijf stage te beginnen, is appellant eind maart direct bij zijn nieuwe stagebedrijf begonnen. In juli 2021 heeft appellant een eerste beoordeling voor zijn afstudeeropdracht ontvangen. De afstudeeropdracht is toen beoordeeld met een 4,0. De herkansing van de afstudeeropdracht is op 10 november 2021 wederom met een 4,0 beoordeeld.
Appellant heeft vervolgens de examencommissie verzocht om hem een extra tentamengelegenheid voor het afstuderen te geven. De examencommissie heeft bij de beslissing van 28 april 2022 het verzoek afgewezen. De examencommissie heeft hierbij geoordeeld dat er niet meer dan twee toetsmomenten zijn om zo de kwaliteit van het eindniveau te kunnen borgen. Verweerder heeft bij de beslissing van 30 augustus 2022 de beslissing van de examencommissie in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hier niet mee eens. Hij betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de eerste beoordeling niet zou moeten meetellen. Hij voert aan dat deze beoordeling geen echte beoordeling is, omdat de examencommissie hem had geadviseerd om niet per direct, maar pas in september bij zijn nieuwe stagebedrijf te beginnen. Ook voert appellant aan dat hij, omdat hij later bij zijn nieuwe stagebedrijf begon, in kortere tijd zijn afstudeeropdracht moest afronden. Volgens appellant had de examencommissie hiermee rekening moeten houden. Verder wijst appellant erop dat studenten tijdens de coronapandemie het extra zwaar hadden. Door hem geen extra tentamengelegenheid te geven, heeft de examencommissie onzorgvuldig gehandeld. Verder betoogt appellant dat verweerder zijn gemachtigde ten onrechte niet in de gelegenheid heeft gesteld om via een videoverbinding deel te nemen aan de hoorzitting.

2.3. In wat appellant aanvoert, ziet het College geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het College overweegt hiertoe als volgt. De examencommissie heeft appellant uitdrukkelijk geadviseerd om niet direct, maar pas in september bij zijn nieuwe stagebedrijf te beginnen. Desondanks heeft appellant er voor gekozen om direct bij zijn nieuwe stagebedrijf te beginnen. Gelet hierop dient de omstandigheid dat appellant korter de tijd had om zijn afstudeeropdracht af te ronden, en dat dit mogelijk van invloed is geweest op de kwaliteit van zijn afstudeeropdracht, voor risico van appellant te komen. Verder betekent de omstandigheid dat de examencommissie appellant negatief heeft

geadviseerd, niet dat de eerste beoordeling niet als zodanig kan worden aangemerkt. Appellant is namelijk door twee examinatoren beoordeeld. Het College overweegt verder dat de omstandigheid dat studenten het door de coronapandemie zwaar hadden, niet betekent dat de examencommissie gehouden was appellant een extra tentamenmogelijkheid voor zijn afstudeeropdracht te geven. De examencommissie heeft zich op het standpunt mogen stellen dat er niet meer dan twee toetsmomenten zijn om zo de kwaliteit van het eindniveau te kunnen borgen. Geen grond bestaat dan ook voor het oordeel dat de examencommissie onzorgvuldig heeft gehandeld. Verder valt niet in te zien dat appellant is benadeeld door de omstandigheid dat zijn gemachtigde niet in de gelegenheid is gesteld om via een videoverbinding deel te nemen aan de hoorzitting. Voor zover daarvan al sprake zou zijn, dan is deze benadeling in beroep opgeheven, aangezien appellant en zijn gemachtigde op de zitting van het College uitgebreid in de gelegenheid zijn gesteld het beroep toe te lichten.
Het betoog slaagt niet.

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. N. Verheij, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/148**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	8 december 2022
Partijen:	appellant en Rijksuniversiteit Groningen
Trefwoorden:	discretionaire bevoegdheid dwangsom ingebrekestelling minnelijke schikking prematuur versnelde behandeling
Artikelen:	WHW: artikel 7.63a, eerste lid WHW: artikel 7.63a, vierde lid WHW: artikel 7.63b, eerste lid Awb: artikel 7:10
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College stelt voorop dat het in deze zaak alleen gaat om de vraag of verweerder een dwangsom heeft verbeurd in verband met het niet tijdig beslissen op bezwaar. Het College is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellant gezonden ingebrekestelling prematuur was en dat daarom geen dwangsom is verbeurd. Gelet op artikel 7.63b, eerste lid, van de WHW is de wettelijke beslistermijn tien weken. Deze tien weken waren op het moment van de ingebrekestelling nog niet verstreken. Wanneer de voorzitter van de geschillenadviescommissie besluit een bezwaar versneld te behandelen is de wettelijke beslistermijn gelet op artikel 7.63a, vierde lid, van de WHW vier weken. De voorzitter van de geschillenadviescommissie heeft het verzoek van appellant om zijn bezwaar versneld te behandelen echter afgewezen. Daarom was de termijn van vier weken als bedoeld in artikel 7.63a, vierde lid, van de WHW niet van toepassing. Anders dan waar appellant kennelijk vanuit gaat, behoort het tot de discretionaire bevoegdheid van de voorzitter van de geschillenadviescommissie om te bepalen of een bezwaar versneld wordt behandeld. Dit betekent dat de door appellant gezonden ingebrekestelling prematuur was. Verweerder heeft, na advisering door de geschillenadviescommissie, overigens binnen de wettelijke termijn een beslissing op bezwaar genomen. Het College is verder van oordeel dat de geschillenadviescommissie in deze zaak niet hoefde na te gaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk was. Het College overweegt hiertoe dat het in deze zaak alleen gaat om de vaststelling of een dwangsom is verbeurd. De mogelijkheid van een minnelijke schikking nagaan, was daarom, nu partijen over deze juridische vraag van mening verschilden, zinledig. Hetgeen appellant verder in deze procedure aanvoert over de geschillenadviescommissie, wat daar ook van zij, gaat voorbij aan de beslissing die ter beoordeling van het College voorligt en kan niet leiden tot een ander oordeel.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 3 augustus 2022 heeft verweerder aan appellant meegedeeld dat zijn ingebrekestelling prematuur is en dat geen dwangsommen zijn verbeurd.

Bij beslissing van 11 oktober 2022 heeft verweerder het door appellant daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op zitting behandeld op 1 december 2022, waaraan zowel appellant, vertegenwoordigd door dr. F. van Mulken en mr. B. van Mulken, als verweerder, vertegenwoordigd door mr. E.R. Dreijer en I. Feenstra LLM, via een online videoverbinding heeft deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is een bezwaarprocedure gestart tegen een beslissing van verweerder van 21 april 2022, waarin is bepaald dat hij niet is toegelaten tot de verkorte bacheloropleiding Tandheelkunde. In deze bezwaarprocedure heeft appellant verzocht om versnelde behandeling. De voorzitter van de geschillenadviescommissie heeft besloten om geen toepassing te geven aan het bepaalde in artikel 7.63a, vierde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW) en de zaak niet versneld te behandelen. Vervolgens heeft verweerder op 23 augustus 2022, acht weken na indiening van het bezwaarschrift, een beslissing op bezwaar genomen.
Appellant heeft op 29 juli 2022 een ingebrekestelling verzonden wegens het niet tijdig beslissen op zijn bezwaarschrift. Op 3 augustus 2022 heeft verweerder meegedeeld dat zijn ingebrekestelling prematuur is en dat geen dwangsommen zijn verbeurd. Het door appellant daartegen gemaakte bezwaar heeft verweerder bij de beslissing van 11 oktober 2022 ongegrond verklaard.

2.2. Appellant is het niet eens met de beslissing op bezwaar. Hij betoogt dat verweerder wel degelijk een dwangsom heeft verbeurd. Hij voert hiertoe aan dat hij heeft verzocht om zijn bezwaar versneld te behandelen en dat zijn verzoek hiertoe ten onrechte, en bovendien te laat, door de voorzitter van de geschillenadviescommissie is afgewezen. Omdat zijn verzoek ten onrechte is afgewezen, moet uit worden gegaan van de vier weken-termijn van de versnelde behandeling. Dit leidt ertoe dat verweerder te laat heeft beslist, dat zijn ingebrekestelling niet prematuur is en verweerder aldus een dwangsom heeft verbeurd.
Appellant betoogt ook dat ten onrechte geen poging tot een minnelijke schikking als bedoeld in artikel 7:63a, derde lid, van de WHW is ondernomen.
Verder betoogt appellant dat verweerder aanleiding had moeten zien zich te laten adviseren door een commissie met een andere samenstelling om zo elke schijn van partijdigheid te voorkomen.

2.3. Artikel 7.63a, eerste lid, van de WHW luidt:
“Elke instelling voor hoger onderwijs heeft een geschillenadviescommissie. Op een geschillenadviescommissie is artikel 7:13, eerste tot en met zesde lid, van de Algemene wet bestuursrecht van overeenkomstige toepassing. De leden van de geschillenadviescommissie zijn functioneel onafhankelijk.”
Het tweede lid luidt: “De geschillenadviescommissie brengt aan het instellingsbestuur advies uit over bezwaren met betrekking tot andere beslissingen dan wel het ontbreken ervan op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen dan die, bedoeld in artikel 7.61.”
Het derde lid luidt: “De geschillenadviescommissie gaat na of een minnelijke schikking tussen partijen

mogelijk is."
Het vierde lid luidt: "Indien sprake is van onverwijlde spoed kan de voorzitter van de geschillenadviescommissie desgevraagd bepalen dat de geschillenadviescommissie zo spoedig mogelijk advies uitbrengt aan het instellingsbestuur. De voorzitter bepaalt binnen een week na ontvangst van het bezwaar of sprake is van onverwijlde spoed en brengt de betrokkene en het instellingsbestuur hiervan zo spoedig mogelijk op de hoogte. Het instellingsbestuur neemt dan, wat de openbare instellingen betreft in afwijking van artikel 7:10 van de Algemene wet bestuursrecht, binnen vier weken na ontvangst van het bezwaar door de faciliteit een beslissing."

2.4. Het College stelt voorop dat het in deze zaak alleen gaat om de vraag of verweerder een dwangsom heeft verbeurd in verband met het niet tijdig beslissen op bezwaar. Het College is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellant gezonden ingebrekestelling prematuur was en dat daarom geen dwangsom is verbeurd. Gelet op artikel 7.63b, eerste lid, van de WHW is de wettelijke beslistermijn tien weken. Deze tien weken waren op het moment van de ingebrekestelling nog niet verstreken. Wanneer de voorzitter van de geschillenadviescommissie besluit een bezwaar versneld te behandelen is de wettelijke beslistermijn gelet op artikel 7.63a, vierde lid, van de WHW vier weken. De voorzitter van de geschillenadviescommissie heeft het verzoek van appellant om zijn bezwaar versneld te behandelen echter afgewezen. Daarom was de termijn van vier weken als bedoeld in artikel 7.63a, vierde lid, van de WHW niet van toepassing. Anders dan waar appellant kennelijk vanuit gaat, behoort het tot de discretionaire bevoegdheid van de voorzitter van de geschillenadviescommissie om te bepalen of een bezwaar versneld wordt behandeld. Dit betekent dat de door appellant gezonden ingebrekestelling prematuur was. Verweerder heeft, na advisering door de geschillenadviescommissie, overigens binnen de wettelijke termijn een beslissing op bezwaar genomen. Het College is verder van oordeel dat de geschillenadviescommissie in deze zaak niet hoefde na te gaan of een minnelijke schikking tussen partijen mogelijk was. Het College overweegt hiertoe dat het in deze zaak alleen gaat om de vaststelling of een dwangsom is verbeurd. De mogelijkheid van een minnelijke schikking nagaan, was daarom, nu partijen over deze juridische vraag van mening verschilden, zinledig. Hetgeen appellant verder in deze procedure aanvoert over de geschillenadviescommissie, wat daar ook van zij, gaat voorbij aan de beslissing die ter beoordeling van het College voorligt en kan niet leiden tot een ander oordeel.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/151.5**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	14 december 2022
Partijen:	appellant en CBE Fontys Hogescholen
Trefwoorden:	begeleiding beoordeling beoordelingssystematiek docenten feedback kennen en kunnen onderwijseenheid verwerken
Artikelen:	WHW: artikel 7.3 WHW: artikel 7.4 WHW: artikel 7.66, tweede lid Awb: artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Het College overweegt dat verweerder naar aanleiding van het standpunt van appellant dat hij onvoldoende zou zijn begeleid, aan de examencommissie heeft gevraagd om bewijs te leveren waaruit blijkt dat appellant voldoende begeleiding en feedback van zijn docenten heeft ontvangen. Uit de door de examencommissie aan verweerder overgelegde stukken blijkt dat appellant gedurende semester 2 van verschillende docenten uitgebreid feedback heeft gekregen op zijn werk. Uit de stukken blijkt ook dat aan appellant is meegedeeld dat als hij met vragen zit, hij tijdens de lessen langs kan komen. Daarnaast is appellant gewezen op het belang om zich aan de planning te houden en om rekening te houden met het verwerken van feedback. Verder is gebleken dat appellant gedurende semester 2 door vier docenten is beoordeeld en dat zij allen tot de conclusie zijn gekomen dat appellant op de verschillende onderdelen van het vak een onvoldoende scoorde. Gelet op het vorenstaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat appellant onvoldoende feedback en begeleiding heeft ontvangen. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de beoordeling onvolledig is geweest of in strijd met de beoordelingssystematiek heeft plaatsgevonden. Dit betekent dat verweerder de vaststelling van de beoordeling terecht in stand heeft gelaten. Het College overweegt verder dat de beoordeling van het vak Synthesis Assignment Project en de mededeling aan appellant dat hij niet naar semester 3 mag doorstromen zo nauw met elkaar verweven zijn dat appellant in dit geval tegen die mededeling in rechte kan opkomen. Voor zover appellant betoogt dat het feit dat het vak Synthesis Assignment Project met een “beginning” is beoordeeld en dat dit betekent dat hij het hele vak over moet doen en dat dit in strijd is met artikelen 7.3 en 7.4 van de WHW, slaagt dit betoog niet. Het College overweegt hiertoe dat onbestreden is dat het vak Synthesis Assignment Project in de Onderwijs- en Examenregeling als één onderwijseenheid, goed voor 30 studiepunten, is aangemerkt. De artikelen 7.3 en 7.4 van de WHW staan er niet aan in de weg dat een onderwijseenheid uit 30 studiepunten bestaat. Namens de examencommissie is ter zitting van het College toegelicht dat het vak uit een aantal onderdelen bestaat, waarbij de student op verschillende vaardigheden en technieken wordt beoordeeld. De student moet eerst de verschillende onderdelen doorlopen en laten zien dat hij bepaalde vaardigheden en technieken

beheerst, waarna deze vervolgens integraal moeten worden toegepast in het eindproject. Verweerder heeft onbestreden gesteld dat elk van de onderdelen die appellant heeft doorlopen ook met de kwalificatie “beginning” zijn beoordeeld. Reeds hierom heeft verweerder in navolging van de examencommissie terecht geoordeeld dat appellant het gehele vak over moet doen.
Verweerder heeft verder toegelicht dat een student voor het met succes afleggen van vakken in semester 3 voldoende kennis moet hebben en appellant deze kennis als gevolg van de kwalificatie “beginning” voor het vak Synthesis Assignment Project niet heeft. Gelet op deze toelichting is het College van oordeel dat de beslissing van de examencommissie om appellant eerst semester 2 met succes te laten afronden redelijk is.
Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Fontys Hogescholen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij ongedateerde beslissing hebben de examinatoren van de opleiding Software Engineering appellant de beoordeling ‘beginning’ gegeven voor het vak Synthesis Assignment Project.

Bij e-mailbericht van 26 augustus 2022 heeft de examencommissie aan appellant meegedeeld dat hij niet is toegelaten tot semester 3 en semester 2 in het geheel opnieuw moet volgen.

Bij beslissing van 6 oktober 2022 heeft verweerder het door appellant ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 1 december 2022, waar appellant, bijgestaan door mr. R. Verspaandonk, advocaat te Den Haag, en vergezeld door een tolk, en verweerder, vertegenwoordigd door J. Janissen, zijn verschenen. Voor de examencommissie is dr. M. Franssen verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellant volgt de bacheloropleiding Software Engineering aan de hogeschool. In het kader van deze opleiding moeten studenten het vak Synthesis Assignment Project volgen. Ook appellant heeft deelgenomen aan dit vak. De examinatoren hebben appellant voor zijn deelname de beoordeling ‘beginning’ gegeven. Op basis van deze beoordeling heeft appellant op 26 augustus 2022 schriftelijk van de examencommissie vernomen dat hij niet toegelaten is tot semester 3 en opnieuw moet starten met semester 2.

Verweerder heeft in administratief beroep de beslissing van de examinatoren in stand gelaten.

2.2. Appellant is het hier niet mee eens. Appellant betoogt over de beoordeling dat deze onzorgvuldig tot stand is gekomen. Hij voert aan dat zijn project niet volledig is beoordeeld. Ook voert hij aan dat hij onvoldoende feedback en begeleiding heeft ontvangen en dat de beoordeling niet conform de geldende beoordelingssystematiek tot stand is gekomen. Appellant betoogt daarnaast dat verweerder niet heeft onderkend dat zijn administratief beroep ook betrekking heeft op de beslissing van de examencommissie om hem niet toe te laten tot semester 3. Hij voert aan dat die beslissing direct volgt uit het niet behalen van het vak Synthesis Assignment Project. Daarmee vloeit dit rechtsgevolg voort uit de beoordeling, zodat hij daartegen op moet kunnen komen. Appellant voert aan dat de beslissing om niet te mogen doorstromen naar semester 3 niet afhankelijk mag zijn van de beoordeling van het vak Synthesis Assignment Project. Hij wijst erop dat de onderwijseenheden geen afzonderlijke tentamens kennen waarbij per onderdeel studiepunten worden toegekend. Dit betekent in de praktijk dat als een deel van de onderwijseenheid niet met een voldoende wordt beoordeeld, de gehele onderwijseenheid opnieuw dient te worden afgelegd. Dat is volgens appellant in strijd met de artikelen 7.3 en 7.4 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (hierna: de WHW).

2.3. Ingevolge artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, gelezen in verbinding met artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit, inhoudende een beoordeling van het kennen en kunnen van een kandidaat of leerling die ter zake is geëxamineerd of op enigerlei andere wijze is getoetst, dan wel inhoudende de vaststelling van opgaven, beoordelingsnormen of nadere regels voor die examinering of toetsing. Deze bepalingen staan eraan in de weg dat door het instellen van beroep tegen een beslissing van een college van beroep voor de examens een oordeel van de bestuursrechter wordt verkregen over een beslissing die als zodanig van bestuursrechtelijke
rechtsbescherming is uitgezonderd. Dit betekent dat het College slechts kan onderzoeken of verweerder terecht de beoordeling van de deelname van appellant aan het vak in stand heeft gelaten voor zover bij de beoordeling is voldaan aan de voorschriften van procedurele aard die bij of krachtens de Awb, de WHW of enig andere wet in formele zin zijn gesteld.

2.3.1. Gelet op het voorgaande heeft het College een zeer beperkte ruimte om te toetsen of de beoordeling van de deelname van appellant aan het vak juist is. Het College zal hierna daarom alleen beoordelen of hetgeen appellant heeft aangevoerd tot de conclusie leidt dat die beoordeling zo onzorgvuldig is geweest dat deze niet in stand kan blijven.

2.4. Het College overweegt dat verweerder naar aanleiding van het standpunt van appellant dat hij onvoldoende zou zijn begeleid, aan de examencommissie heeft gevraagd om bewijs te leveren waaruit blijkt dat appellant voldoende begeleiding en feedback van zijn docenten heeft ontvangen. Uit de door de examencommissie aan verweerder overgelegde stukken blijkt dat appellant gedurende semester 2 van verschillende docenten uitgebreid feedback heeft gekregen op zijn werk. Uit de stukken blijkt ook dat aan appellant is meegedeeld dat als hij met vragen zit, hij tijdens de lessen langs kan komen. Daarnaast is appellant gewezen op het belang om zich aan de planning te houden en om rekening te houden met het verwerken van feedback. Verder is gebleken dat appellant gedurende semester 2 door vier docenten is beoordeeld en dat zij allen tot de conclusie zijn gekomen dat appellant op de verschillende onderdelen van het vak een onvoldoende scoorde. Gelet op het vorenstaande ziet het College geen grond voor het oordeel dat appellant onvoldoende feedback en begeleiding heeft ontvangen. Evenmin bestaat grond voor het oordeel dat de beoordeling onvolledig is geweest of in strijd met de beoordelingssystematiek heeft plaatsgevonden. Dit betekent dat verweerder de vaststelling van de beoordeling terecht in stand heeft gelaten.
Het College overweegt verder dat de beoordeling van het vak Synthesis Assignment Project en de mededeling aan appellant dat hij niet naar semester 3 mag doorstromen zo nauw met elkaar verweven zijn dat appellant in dit geval tegen die mededeling in rechte kan opkomen. Voor zover appellant betoogt dat het feit dat het vak Synthesis Assignment Project met een “beginning” is beoordeeld en dat dit betekent dat hij

het hele vak over moet doen en dat dit in strijd is met artikelen 7.3 en 7.4 van de WHW, slaagt dit betoog niet. Het College overweegt hiertoe dat onbestreden is dat het vak Synthesis Assignment Project in de Onderwijs- en Examenregeling als één onderwijseenheid, goed voor 30 studiepunten, is aangemerkt. De artikelen 7.3 en 7.4 van de WHW staan er niet aan in de weg dat een onderwijseenheid uit 30 studiepunten bestaat. Namens de examencommissie is ter zitting van het College toegelicht dat het vak uit een aantal onderdelen bestaat, waarbij de student op verschillende vaardigheden en technieken wordt beoordeeld. De student moet eerst de verschillende onderdelen doorlopen en laten zien dat hij bepaalde vaardigheden en technieken beheerst, waarna deze vervolgens integraal moeten worden toegepast in het eindproject. Verweerder heeft onbestreden gesteld dat elk van de onderdelen die appellant heeft doorlopen ook met de kwalificatie “beginning” zijn beoordeeld. Reeds hierom heeft verweerder in navolging van de examencommissie terecht geoordeeld dat appellant het gehele vak over moet doen.
Verweerder heeft verder toegelicht dat een student voor het met succes afleggen van vakken in semester 3 voldoende kennis moet hebben en appellant deze kennis als gevolg van de kwalificatie “beginning” voor het vak Synthesis Assignment Project niet heeft. Gelet op deze toelichting is het College van oordeel dat de beslissing van de examencommissie om appellant eerst semester 2 met succes te laten afronden redelijk is.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. <u>Beslissing</u>

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/152**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	28 december 2022
Partijen:	appellante en Iselinge Hogeschool
Trefwoorden:	aanmelden bekostigen financiële compensatie nalatig STAP-budget
Artikelen:	WHW: artikel 7.66, eerste lid
Uitspraak:	onbevoegd
Hoofdoverwegingen:	2.4. De beslissing van verweerder om het verzoek van appellante om haar financiële compensatie te bieden af te wijzen, is niet gebaseerd op de WHW noch op daarop gebaseerde regelingen. Dit betekent dat het College onbevoegd is om van het beroep van appellante kennis te nemen.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van Iselinge Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 7 juli 2022 heeft verweerder het verzoek van appellante om haar financiële compensatie te bieden wegens het niet aanmelden van haar opleiding voor het STAP-budget afgewezen.

Bij beslissing van 20 oktober 2022 heeft verweerder het door appellante daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op een zitting behandeld op 20 december 2022, waar verweerder, vertegenwoordigd door mr. S.H. Heldoorn-De Witte, is verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante volgt de opleiding Associate degree Pedagogisch Educatief Professional aan de hogeschool. Voor het volgen van deze opleiding is appellante collegegeld verschuldigd. Om deze opleiding deels te bekostigen, had appellante graag gebruik willen maken van het zogeheten STAP-budget. Het STAP-budget is een per 1 maart 2022 geldende overheidssubsidie voor scholing. Het is een geldbedrag van maximaal € 1.000,00 dat een werkende of werkzoekende één keer per jaar kan inzetten. Als werkende of werkzoekende is het mogelijk om gebruik te maken van het STAP-budget bij de hogeschool als je een post-hbo-opleiding of deeltijdopleiding wilt volgen. De betreffende opleiding moet dan wel zijn aangemeld als een voor het STAP-budget erkende opleiding. Omdat de opleiding van appellante niet was aangemeld, kwam zij niet in aanmerking voor het STAP-budget. Volgens appellante heeft verweerder hierdoor nalatig gehandeld. Daarom heeft zij verzocht om financiële compensatie.
Verweerder heeft het verzoek van appellante afgewezen en de afwijzing in bezwaar gehandhaafd.

2.2. Appellante is het niet eens met de beslissing van verweerder. Zij betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de hogeschool een zorgplicht jegens studenten heeft. Zij voert in dit verband aan dat de hogeschool heeft erkend dat zij haar opleiding niet heeft aangemeld voor het STAP-budget, omdat dat de hogeschool te veel werk zou opleveren. Volgens appellante moet dit worden beschouwd als nalatig handelen van de hogeschool. Ook stelt zij dat sprake is van ongelijke behandeling, omdat andere opleidingen van de hogeschool wel voor het STAP-budget waren aangemeld.

2.3. Artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek luidt: “Het college van beroep voor het hoger onderwijs oordeelt over het beroep dat een betrokkene heeft ingesteld tegen een beslissing van een orgaan van een instelling voor hoger onderwijs die jegens hem op grond van deze wet en daarop gebaseerde regelingen is genomen. Tegen uitspraken van het college van beroep voor het hoger onderwijs staat geen hoger beroep open.”

2.4. De beslissing van verweerder om het verzoek van appellante om haar financiële compensatie te bieden af te wijzen, is niet gebaseerd op de WHW noch op daarop gebaseerde regelingen. Dit betekent dat het College onbevoegd is om van het beroep van appellante kennis te nemen.

2.5. Het College verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart zich onbevoegd om van het beroep kennis te nemen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/155.6**
Rechter(s):	mr. Daalder
Datum uitspraak:	24 november 2022
Partijen:	appellant en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden:	proceskostenvergoeding
Artikelen:	Besluit proceskosten bestuursrecht: artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a
Uitspraak:	gegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. De behandeling van een zaak in de bezwaar- en beroepsprocedure behoort in beginsel tot de categorie gemiddeld, tenzij duidelijke redenen zijn hiervan af te wijken. Het College is van oordeel dat van dergelijke redenen in de voorliggende zaak niet is gebleken. De omstandigheid dat de gemachtigde van appellant in zijn administratief beroepschrift, naar verweerder stelt, vijf algemeen omschreven gronden heeft aangevoerd, is daarvoor niet voldoende.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellant,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 15 juli 2022 heeft de directeur van de Academie Life Science, Engineering & Design (LED) een negatief bindend studieadvies aan appellant gegeven.

Tegen deze beslissing heeft appellant administratief beroep ingesteld.

Bij beslissing van 29 augustus 2022 heeft de directeur de beslissing van 15 juli 2022 ingetrokken.

Bij beslissing van 29 september 2022 heeft verweerder appellant een proceskostenvergoeding ten bedrage van € 270,50 toegekend voor het ingediende administratief beroepschrift.

Tegen deze beslissing heeft appellant beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

2. Overwegingen

2.1. Appellant komt in beroep bij het College, omdat hij het niet eens is met de hoogte van de toegekende proceskostenvergoeding. Hij voert aan dat verweerder ten onrechte een wegingsfactor 0,50 (licht) heeft toegepast. Hij wijst erop dat de zaak die bij verweerder voorlag een gemiddelde zaak is, zodat de wegingsfactor 1 (gemiddeld) had moeten worden toegepast.

2.2. Ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht wordt bij de beslissing op het administratief beroep het bedrag ten aanzien van de kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand overeenkomstig het in de bijlage opgenomen tarief vastgesteld. Ingevolge het derde lid kan in bijzondere omstandigheden van het eerste lid worden afgeweken. Ingevolge de bijlage wordt het bedrag van de kosten vastgesteld door aan de verrichte proceshandelingen punten toe te kennen overeenkomstig lijst A en die punten te vermenigvuldigen met de waarde per punt ingevolge lijst B en met de toepasselijke wegingsfactoren ingevolge lijst C.

In lijst C is vermeld dat de wegingsfactor 1 is voor een zaak met een gemiddeld gewicht en 0,50 voor een zaak met een licht gewicht.

2.3. De behandeling van een zaak in de bezwaar- en beroepsprocedure behoort in beginsel tot de categorie gemiddeld, tenzij duidelijke redenen zijn hiervan af te wijken. Het College is van oordeel dat van dergelijke redenen in de voorliggende zaak niet is gebleken. De omstandigheid dat de gemachtigde van appellant in zijn administratief beroepschrift, naar verweerder stelt, vijf algemeen omschreven gronden heeft aangevoerd, is daarvoor niet voldoende.

2.4. Het beroep is kennelijk gegrond. De beslissing van verweerder van 29 september 2022 moet worden vernietigd. Verweerder had appellant een proceskostenvergoeding van € 541,00 moeten toekennen. Het College zal verweerder daarom gelasten om deze proceskosten te vergoeden.

2.5. Verweerder moet de proceskosten van het beroep betalen. Het College kent 1 punt toe voor het indienen van een beroepschrift. Nu het beroep uitsluitend ziet op de vergoeding van proceskosten dient hierbij de wegingsfactor “licht” (0,50) te worden toegepast.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

I. verklaart het beroep gegrond;
II. vernietigt de beslissing van het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool van 29 september 2022;
III. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool tot vergoeding van bij [naam] in verband met de behandeling van het administratief beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 541,00, geheel toe te rekenen aan door een derde verleende rechtsbijstand;
IV. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool tot vergoeding van bij [naam] in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 379,50, geheel toe te rekenen aan door een derde verleende rechtsbijstand;
V. gelast dat het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool aan [naam] het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E.J. Daalder, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/157.5**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	28 december 2022
Partijen:	appellante en Universiteit Utrecht
Trefwoorden:	aanvraag dwangsomverzoeken feitelijke informatie rechtsmiddelenclausule uitblijven
Artikelen:	Awb: artikel 1:3, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.3. Ter zitting van het College is duidelijk geworden dat het beroep alleen nog ziet op de verzoeken van 26 september 2019 en 26 april 2021. Bij beide verzoeken stelt appellante zich op het standpunt dat verweerder niet dan wel te laat heeft beslist en dat verweerder om die reden dwangsommen heeft verbeurd. Het College overweegt over het verzoek van 26 september 2019 als volgt. Het College stelt vast dat appellante bij e-mailbericht van 26 september 2019 aan een docent van de bacheloropleiding Diergeneeskunde heeft gevraagd wat de mogelijkheden zijn om in te stromen in de bacheloropleiding. Bij e-mailbericht van 24 oktober 2019 heeft de onderwijscoördinator hierop gereageerd. Het College overweegt dat het e-mailbericht van appellante een verzoek om feitelijke informatie is. Dit e-mailbericht kan niet worden aangemerkt als een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Dit betekent dat een reactie daarop, of het uitblijven daarvan, geen besluit is, dat er geen termijnen zijn gaan lopen en dat er geen dwangsommen zijn verbeurd. Wat betreft het verzoek van appellante van 26 april 2021 overweegt het College als volgt. Het College stelt vast dat appellante bij brief van 26 april 2021 verweerder heeft verzocht om te worden toegelaten tot een hoger jaar van de bacheloropleiding Diergeneeskunde. Op 23 juni 2021 heeft zij verweerder in gebreke gesteld wegens het niet tijdig nemen van een beslissing. Bij brief van 6 juli 2021 heeft verweerder het verzoek van appellante afgewezen. Anders dan appellante betoogt, is deze brief een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De omstandigheid dat onder de brief geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, doet hieraan niet af, nu vermelding van een dergelijke clausule geen vereiste is om een brief als besluit aan te merken. Nu verweerder op 6 juli 2021 heeft beslist op het verzoek van appellante, is er tijdig beslist op haar verzoek. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat geen dwangsommen zijn verbeurd. Het vorenstaande betekent dat verweerder in zijn beslissing van 24 februari 2022 terecht de dwangsomverzoeken heeft afgewezen. Het betoog slaagt niet

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van bestuur van de Universiteit Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 24 februari 2022 heeft verweerder gereageerd op drie dwangsomverzoeken en vastgesteld dat ten aanzien van één dwangsomverzoek een dwangsom van € 1.442,00 is verbeurd.

Bij brief van 21 maart 2022 heeft appellante beroep bij de rechtbank ingesteld wegens het niet tijdig nemen van een beslissing op drie dwangsomverzoeken. De rechtbank heeft dit beroep bij brief van 28 oktober 2022 ter behandeling doorgezonden aan het College.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op zitting behandeld op 20 december 2022, waar appellante, vertegenwoordigd door [naam 2], en verweerder, vertegenwoordigd door mr. J.M.J. van der Plas en B.D.L. Stam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellante heeft beroep ingesteld tegen het uitblijven van een beslissing op drie verzoeken om een dwangsom vast te stellen. In de bijlage bij het beroep is gespecificeerd om welke verzoeken het gaat. Bij beslissing van 24 februari 2022 heeft verweerder gereageerd en vastgesteld dat ten aanzien van één dwangsomverzoek een dwangsom van € 1.442,00 is verbeurd. De overige twee dwangsomverzoeken zijn afgewezen.
Appellante heeft vervolgens beroep ingesteld, omdat zij van mening is dat verweerder niet tijdig een beslissing heeft genomen op de drie dwangsomverzoeken.

2.2. De beslissing van verweerder van 24 februari 2022 moet worden aangemerkt als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb). Het College zal het beroep tegen het niet tijdig nemen van een beslissing beschouwen als gericht tegen de beslissing van 24 februari 2022.

2.3. Ter zitting van het College is duidelijk geworden dat het beroep alleen nog ziet op de verzoeken van 26 september 2019 en 26 april 2021. Bij beide verzoeken stelt appellante zich op het standpunt dat verweerder niet dan wel te laat heeft beslist en dat verweerder om die reden dwangsommen heeft verbeurd.
Het College overweegt over het verzoek van 26 september 2019 als volgt. Het College stelt vast dat appellante bij e-mailbericht van 26 september 2019 aan een docent van de bacheloropleiding Diergeneeskunde heeft gevraagd wat de mogelijkheden zijn om in te stromen in de bacheloropleiding. Bij e-mailbericht van 24 oktober 2019 heeft de onderwijscoördinator hierop gereageerd. Het College overweegt dat het e-mailbericht van appellante een verzoek om feitelijke informatie is. Dit e-mailbericht kan niet worden aangemerkt als een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Dit betekent dat een reactie daarop, of het uitblijven daarvan, geen besluit is, dat er geen termijnen zijn gaan lopen en dat er geen dwangsommen zijn verbeurd.
Wat betreft het verzoek van appellante van 26 april 2021 overweegt het College als volgt. Het College stelt vast dat appellante bij brief van 26 april 2021 verweerder heeft verzocht om te worden toegelaten tot een hoger jaar van de bacheloropleiding Diergeneeskunde. Op 23 juni 2021 heeft zij verweerder in gebreke gesteld wegens het niet tijdig nemen van een beslissing. Bij brief van 6 juli 2021 heeft verweerder het verzoek van appellante afgewezen. Anders dan appellante betoogt, is deze brief een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De omstandigheid dat onder de brief geen rechtsmiddelenclausule is opgenomen, doet hieraan niet af, nu vermelding van een dergelijke clausule geen vereiste is om een brief als besluit aan te merken. Nu verweerder op 6 juli 2021 heeft beslist op het verzoek van appellante, is er tijdig beslist op haar verzoek. Verweerder heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat geen dwangsommen zijn verbeurd.
Het vorenstaande betekent dat verweerder in zijn beslissing van 24 februari 2022 terecht de dwangsomverzoeken heeft afgewezen.

Het betoog slaagt niet

2.4. Het beroep is ongegrond.

2.5. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/158.5**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	28 december 2022
Partijen:	appellante en CBE Hogeschool Inholland
Trefwoorden:	blok coronasituatie eerstejaarsvakken omstandigheden studentendecaan studievoortgangsnorm verkeersongeval
Artikelen:	WHW: artikel 7.8b, eerste lid
Uitspraak:	ongegrond
Hoofdoverwegingen:	2.4. Niet in geschil is dat appellante in de eerste twee studiejaren 30 van de voorgeschreven 60 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald en dat zij aldus niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan. Appellante heeft aangevoerd dat haar persoonlijke omstandigheden zich voordeden rond de tentamenperiode van blok 1 van studiejaar 2021-2022 (oktober-november 2021) en de tentamenperiode van blok 4 van studiejaar 2021-2022 (juni-juli 2022). In het advies van de studentendecaan worden de persoonlijke omstandigheden van appellante erkend. In het advies staat echter ook dat deze omstandigheden niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Volgens de studentendecaan is aan appellante meegedeeld dat zij zich moet concentreren op de eerstejaarsvakken. Appellante heeft evenwel ervoor gekozen om vakken uit het tweede studiejaar te volgen. Zo heeft zij in het studiejaar 2021-2022 voor 18 studiepunten aan tweedejaarsvakken gevolgd. Verweerder heeft toegelicht dat niet valt in te zien dat appellante in blok 1 van studiejaar 2021-2022, ten tijde van het eerste verkeersongeluk, niet in staat was om verslagen van vakken digitaal aan te leveren. Verweerder heeft ook toegelicht dat appellante in blok 4 van studiejaar 2021-2022, ten tijde van het tweede verkeersongeluk, geen herkansingen van eerstejaarsvakken heeft gemaakt maar wel drie vakken uit het tweede jaar. Bovendien had zij, zoals op zitting van het College is gebleken, in blok 4 hooguit 23 studiepunten aan eerstejaarsvakken kunnen halen en had zij de studienorm van 60 studiepunten in die periode dus hoe dan ook niet kunnen halen. Het College is van oordeel dat, gelet op het advies van de studentendecaan en de toelichting van verweerder, de domeindirecteur zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Over de door appellante aangehaalde coronasituatie overweegt het College dat hiermee voldoende rekening is gehouden, daar in het studiejaar 2020-2021 geen BNSA is gegeven. Gelet op het voorgaande heeft de domeindirecteur zich op het standpunt mogen stellen dat appellante niet geschikt wordt geacht voor de bacheloropleiding Pedagogiek. Het College ziet dus geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven. Het betoog slaagt niet.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], appellante,

en

het college van beroep voor de examens van Hogeschool Inholland, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 21 juli 2022 heeft de domeindirecteur appellante een bindend negatief studieadvies (hierna: BNSA) gegeven voor de door haar gevolgde bacheloropleiding Pedagogiek.

Bij beslissing van 26 september 2022 heeft verweerder het door appellante daartegen ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze beslissing heeft appellante beroep bij het College ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak van een meervoudige naar een enkelvoudige kamer verwezen.

Het College heeft de zaak op zitting behandeld op 20 december 2022, waar appellante, vertegenwoordigd door mr. B. Wernik, advocaat te Haarlem, is verschenen. Verweerder, vertegenwoordigd door mr. P. de Vries, heeft via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen, evenals T. Ridder voor de domeindirecteur.

2. Overwegingen

2.1. Appellante studeert aan de hogeschool waar ze de bacheloropleiding Pedagogiek volgt. Bij de beslissing van 21 juli 2022 heeft de domeindirecteur appellante een BNSA gegeven. Aan deze beslissing is ten grondslag gelegd dat appellante in twee jaar 30 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald en daarmee niet voldoet aan de kwantitatieve norm van 60 studiepunten. Ook heeft appellante niet aan de kwalitatieve norm voldaan. Verder heeft de domeindirecteur advies aan de studentendecaan gevraagd over de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden. Uit het advies komt naar voren dat deze omstandigheden onvoldoende doorslaggevend zijn voor het niet succesvol afronden van de propedeutische fase. Omdat appellante niet aan de norm heeft voldaan, en dit niet geheel door haar persoonlijke omstandigheden kan worden verklaard, wordt zij geacht niet geschikt te zijn voor de opleiding, aldus de domeindirecteur.
Verweerder heeft de beslissing van de domeindirecteur in administratief beroep in stand gelaten.

2.2. Appellante betoogt dat verweerder niet heeft onderkend dat de opleiding onvoldoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zij voert aan dat deze omstandigheden van dien aard waren dat zij niet aan de studienorm heeft kunnen voldoen. Appellante wijst erop dat zij in het studiejaar 2021-2022 twee keer een verkeersongeval heeft gehad, uitgerekend in een periode waarin ze tentamens moest voorbereiden. Bij het eerste verkeersongeval heeft zij haar enkel verstuikt. Met name het tweede verkeersongeval op 6 mei 2022 heeft een zware impact op haar gehad, omdat zij daarbij ernstige fysieke klachten heeft opgelopen. Als gevolg van deze klachten en een moeizaam medisch traject is haar dienstverband beëindigd en is zij in financiële problemen terechtgekomen. Ook is zij in een sociaal isolement geraakt en was zij in ieder geval niet in staat om zich op een goede wijze voor te bereiden op tentamens van juni en juli 2022. Ze wijst er verder nog op dat de coronasituatie het studeren de afgelopen twee jaar heeft bemoeilijkt.

2.3. Ingevolge artikel 7.8b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, voor zover hier van belang, brengt het instellingsbestuur van een bekostigde universiteit of hogeschool iedere student uiterlijk aan het einde van diens eerste jaar van inschrijving voor de propedeutische fase van een voltijdse of duale bacheloropleiding advies uit over de voortzetting van zijn studie binnen of buiten de bacheloropleiding.

Ingevolge het tweede lid kan het instellingsbestuur, onverminderd het eerste lid, het advies aan de student uitbrengen zolang deze het propedeutisch examen niet met goed gevolg heeft afgelegd.
Ingevolge het derde lid, voor zover hier van belang, kan het instellingsbestuur aan een advies als bedoeld in het eerste of tweede lid ten aanzien van opleidingen die daartoe door het instellingsbestuur zijn aangewezen, binnen het in het tweede lid bedoelde tijdvak, doch niet eerder dan tegen het einde van het eerste jaar van inschrijving, een afwijzing verbinden. Deze afwijzing kan slechts worden gegeven, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur, met inachtneming van zijn persoonlijke omstandigheden, niet geschikt moet worden geacht voor de opleiding, doordat zijn studieresultaten niet voldoen aan de vereisten die het bestuur daaromtrent heeft vastgesteld. Het instellingsbestuur kan van de bevoegdheid krachtens dit lid slechts gebruikmaken, indien het in de propedeutische fase van de desbetreffende opleiding zorgt voor zodanige voorzieningen dat de mogelijkheden voor goede studievoortgang zijn gewaarborgd.
Ingevolge het zesde lid stelt het instellingsbestuur ter uitvoering van de voorgaande leden nadere regels vast. Deze regels hebben in elk geval betrekking op de studieresultaten en de voorzieningen, bedoeld in het derde lid, alsmede op de termijn, bedoeld in het vierde lid.
Ingevolge het zevende lid wordt bij algemene maatregel van bestuur bepaald welke persoonlijke omstandigheden, bedoeld in het derde lid, het instellingsbestuur in zijn beoordeling betrekt.

2.4. Niet in geschil is dat appellante in de eerste twee studiejaren 30 van de voorgeschreven 60 studiepunten uit de propedeutische fase heeft behaald en dat zij aldus niet aan de studievoortgangsnorm heeft voldaan.
Appellante heeft aangevoerd dat haar persoonlijke omstandigheden zich voordeden rond de tentamenperiode van blok 1 van studiejaar 2021-2022 (oktober-november 2021) en de tentamenperiode van blok 4 van studiejaar 2021-2022 (juni-juli 2022). In het advies van de studentendecaan worden de persoonlijke omstandigheden van appellante erkend. In het advies staat echter ook dat deze omstandigheden niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Volgens de studentendecaan is aan appellante meegedeeld dat zij zich moet concentreren op de eerstejaarsvakken. Appellante heeft evenwel ervoor gekozen om vakken uit het tweede studiejaar te volgen. Zo heeft zij in het studiejaar 2021-2022 voor 18 studiepunten aan tweedejaarsvakken gevolgd. Verweerder heeft toegelicht dat niet valt in te zien dat appellante in blok 1 van studiejaar 2021-2022, ten tijde van het eerste verkeersongeluk, niet in staat was om verslagen van vakken digitaal aan te leveren. Verweerder heeft ook toegelicht dat appellante in blok 4 van studiejaar 2021-2022, ten tijde van het tweede verkeersongeluk, geen herkansingen van eerstejaarsvakken heeft gemaakt maar wel drie vakken uit het tweede jaar. Bovendien had zij, zoals op zitting van het College is gebleken, in blok 4 hooguit 23 studiepunten aan eerstejaarsvakken kunnen halen en had zij de studienorm van 60 studiepunten in die periode dus hoe dan ook niet kunnen halen.
Het College is van oordeel dat, gelet op het advies van de studentendecaan en de toelichting van verweerder, de domeindirecteur zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door appellante aangevoerde persoonlijke omstandigheden niet het gehele tekort aan studiepunten kunnen verklaren. Over de door appellante aangehaalde coronasituatie overweegt het College dat hiermee voldoende rekening is gehouden, daar in het studiejaar 2020-2021 geen BNSA is gegeven.
Gelet op het voorgaande heeft de domeindirecteur zich op het standpunt mogen stellen dat appellante niet geschikt wordt geacht voor de bacheloropleiding Pedagogiek. Het College ziet dus geen grond voor het oordeel dat de beslissing van verweerder niet in stand kan blijven.
Het betoog slaagt niet.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Verweerder hoeft geen proceskosten te vergoeden.

3. Beslissing

Het College

Rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. Y. Soffner, als secretaris.

Zaaknummer:	**CBHO 2022/169.1**
Rechter(s):	mr. Borman
Datum uitspraak:	12 december 2022
Partijen:	verzoeker en CBE Saxion Hogeschool
Trefwoorden:	dispensatieverzoek entree-eisen medestudenten nadelig risico
Artikelen:	
Uitspraak:	Verzoek toegewezen
Hoofdoverwegingen:	2.2. De voorzieningenrechter vindt van belang dat verzoeker met gebruik van de eerste getroffen voorziening een gedeelte van de minor inmiddels heeft gevolgd en de resterende duur van de minor betrekkelijk kort is, te weten ruim anderhalve maand, waarbinnen de kerstperiode valt. Het afbreken van de voorlopige deelname aan de minor is nadelig voor verzoeker. 2.3. Verweerder en de examencommissie hebben tegen het treffen van de voorziening vooral ingebracht dat een ongewenst precedent zou worden geschapen. De voorzieningenrechter begrijpt dat verweerder en de examencommissie het onwenselijk vinden als wordt afgeweken van voor eenieder gestelde entree-eisen die gelden voor bepaalde minors. Het treffen van de voorziening is evenwel gebaseerd op de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert. Dat hiermee op één lijn te stellen gevallen zich in betekenende mate zullen voordoen, is voorshands niet gebleken. Wanneer in de toekomst blijkt dat dit toch het geval is, dan staat het verweerder of de examencommissie vrij hier een gemotiveerd beroep op te doen en de rechter te vragen hiermee rekening te houden. […] 2.7. De voorzieningenrechter realiseert zich dat de deelname van verzoeker aan de minor enkele weken niet was toegestaan en dus geleid zal hebben tot een onderbreking van deelname aan de groepsactiviteiten waaruit de minor bestaat. Het is niet duidelijk wat hiervan precies de gevolgen zijn. Verzoeker stelt - samenvattend weergegeven - dat hij nog contact heeft met de groep en dat hij eenvoudig weer kan gaan meedoen en dat medestudenten er baat bij hebben dat hij mee blijft doen. Verweerder en de examencommissie stellen daartegenover dat het weer mee gaan doen zal leiden tot onrust bij de medestudenten. De voorzieningenrechter kan zich dit laatste voorstellen, maar ziet op dit moment geen aanleiding om te veronderstellen dat verdere deelname aan de minor tot een van belang zijnde benadeling van medestudenten zal leiden. Mocht dit wél dreigen te gebeuren, dan ligt het in de rede dat de examencommissie bij de wijze van aanbieden van de minor aan de belangen van de medestudenten - die immers buiten het geschil tussen partijen staan - voorrang geeft. 2.8. Voorstelbaar is dat de onderbreking van de minor en het feit dat medestudenten door het weer gaan deelnemen niet gedupeerd mogen worden, ertoe leiden dat de examinator niet in staat zal zijn de vaardigheden van verzoeker voldoende waar te nemen of te toetsen. Indien dit het geval is, zal dit gevolgen kunnen hebben voor de vraag of het vak wordt behaald dan wel voor de waardering die verzoeker hiervoor ontvangt. Een en ander hoeft er echter niet aan in de weg te staan dat verzoeker, voorlopig en op eigen risico, binnen de mogelijkheden die er zonder medestudenten te duperen zijn, tot het

verder volgen van de minor wordt toegelaten in afwachting van de beslissing van de rechter in de hoofdzaak.

Uitspraak in de zaak tussen:

[naam], wonend te [woonplaats], verzoeker,

en

het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool, verweerder.

1. Procesverloop

Bij beslissing van 12 september 2022 heeft de examencommissie van de Academie Creatieve Technologie een verzoek van verzoeker afgewezen om dispensatie te verlenen van de doorstroomnorm van de minor.

Bij beslissing van 17 november 2022 heeft verweerder het daartegen door verzoeker ingestelde administratief beroep ongegrond verklaard.

Hiertegen heeft verzoeker beroep bij het College ingesteld. Verder heeft hij de voorzieningenrechter van het College verzocht om een voorlopige voorziening te treffen.

Verzoeker heeft een nader stuk ingediend.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De voorzieningenrechter heeft de zaak ter zitting behandeld op 9 december 2022, waar verzoeker, vertegenwoordigd door C.J.A. van Vliet, is verschenen. Verweerder, vertegenwoordigd door zijn secretaris mr. F.W. Beckmann, en de examencommissie, vertegenwoordigd door haar voorzitter N. Primus, hebben via een online videoverbinding aan de zitting deelgenomen.

2. Overwegingen

2.1. De voorzieningenrechter bepaalt dat de voorlopige voorziening die de voorzieningenrechter bij uitspraak van 25 oktober 2022 in zaak CBHO 2022/129.1 (www.cbho.nl) hangende het administratief beroep heeft getroffen, wordt voortgezet totdat op het door verzoeker bij het College ingestelde beroep is beslist. Verzoeker moet dus weer tot de minor Audiovisuele Storytelling (hierna: de minor) worden toegelaten. Deze voorziening geldt onder hetzelfde voorbehoud als de vorige, wat betekent dat de beslissing die de voorzieningenrechter nu neemt niet vooruitloopt op het oordeel in de hoofdzaak en dat verzoeker op eigen risico aan de minor deelneemt.

2.2. De voorzieningenrechter vindt van belang dat verzoeker met gebruik van de eerste getroffen voorziening een gedeelte van de minor inmiddels heeft gevolgd en de resterende duur van de minor betrekkelijk kort is, te weten ruim anderhalve maand, waarbinnen de kerstperiode valt. Het afbreken van de voorlopige deelname aan de minor is nadelig voor verzoeker.

2.3. Verweerder en de examencommissie hebben tegen het treffen van de voorziening vooral ingebracht dat een ongewenst precedent zou worden geschapen. De voorzieningenrechter begrijpt dat verweerder en de examencommissie het onwenselijk vinden als wordt afgeweken van voor eenieder gestelde entree-eisen die gelden voor bepaalde minors. Het treffen van de voorziening is evenwel gebaseerd op de specifieke omstandigheden waarin verzoeker verkeert. Dat hiermee op één lijn te stellen gevallen zich in betekenende mate zullen voordoen, is voorshands niet gebleken. Wanneer in de toekomst blijkt dat dit toch het geval is, dan staat het verweerder of de examencommissie vrij hier een gemotiveerd beroep op te doen en de rechter te vragen hiermee rekening te houden.

2.4. De negen punten van het eerste jaar die verzoeker nog moet behalen, betreffen drie vakken van elk drie punten. Twee hiervan, te weten ‘Recht en Ethiek’ en ‘Bronnenonderzoek’, zijn niet rechtstreeks te relateren aan de inhoud van de minor. Zoals de examencommissie ter zitting heeft toegelicht, is het

behalen van deze twee vakken meer een formele ingangseis.

2.5. Over het derde vak - ‘Schrijven’ - heeft de examencommissie gezegd dat dit wél een relatie heeft met de inhoud van de minor. De voorzieningenrechter kan de examencommissie volgen in haar opvatting dat een bepaald basisniveau op het punt van schrijven nodig is om een later studievak waarin het zich schriftelijk uitdrukken een rol speelt, succesvol te kunnen volgen. Omdat de omvang van het gemiste vak niet erg groot is (drie punten), gaat de voorzieningenrechter er vanuit dat het tot nu toe niet behaald hebben van het basisvak niet meebrengt dat verzoeker qua schrijven zodanig zal disfunctioneren, dat hem om die reden de toegang tot het verder voorlopig volgen van het vak dient te worden ontzegd.

2.6. Voorts is van belang dat de examencommissie ter zitting heeft gemeld dat denkbaar is dat verzoeker voor het volgen van de minor tóch niet hoeft te wachten tot de drie eerstejaarsvakken behaald zijn. De examencommissie heeft dit toegelicht door aan te geven dat door het inmiddels verstreken zijn van een half jaar de omstandigheden van verzoeker bij een nieuw dispensatieverzoek wellicht anders worden gewogen. De voorzieningenrechter heeft er goede nota van genomen dat de examencommissie hiermee geen enkele toezegging doet over de inhoud van het op een eventueel nieuw dispensatieverzoek te nemen besluit. Wél maakt de voorzieningenrechter uit de opmerking van de examencommissie op dat van de eis dat alle eerstejaarsvakken moeten zijn behaald onder omstandigheden kan worden afgeweken.

2.7. De voorzieningenrechter realiseert zich dat de deelname van verzoeker aan de minor enkele weken niet was toegestaan en dus geleid zal hebben tot een onderbreking van deelname aan de groepsactiviteiten waaruit de minor bestaat. Het is niet duidelijk wat hiervan precies de gevolgen zijn. Verzoeker stelt - samenvattend weergegeven - dat hij nog contact heeft met de groep en dat hij eenvoudig weer kan gaan meedoen en dat medestudenten er baat bij hebben dat hij mee blijft doen. Verweerder en de examencommissie stellen daartegenover dat het weer mee gaan doen zal leiden tot onrust bij de medestudenten. De voorzieningenrechter kan zich dit laatste voorstellen, maar ziet op dit moment geen aanleiding om te veronderstellen dat verdere deelname aan de minor tot een van belang zijnde benadeling van medestudenten zal leiden. Mocht dit wél dreigen te gebeuren, dan ligt het in de rede dat de examencommissie bij de wijze van aanbieden van de minor aan de belangen van de medestudenten - die immers buiten het geschil tussen partijen staan - voorrang geeft.

2.8. Voorstelbaar is dat de onderbreking van de minor en het feit dat medestudenten door het weer gaan deelnemen niet gedupeerd mogen worden, ertoe leiden dat de examinator niet in staat zal zijn de vaardigheden van verzoeker voldoende waar te nemen of te toetsen. Indien dit het geval is, zal dit gevolgen kunnen hebben voor de vraag of het vak wordt behaald dan wel voor de waardering die verzoeker hiervoor ontvangt. Een en ander hoeft er echter niet aan in de weg te staan dat verzoeker, voorlopig en op eigen risico, binnen de mogelijkheden die er zonder medestudenten te duperen zijn, tot het verder volgen van de minor wordt toegelaten in afwachting van de beslissing van de rechter in de hoofdzaak.

2.9. De voorzieningenrechter weegt mee dat de duur van de onderbreking niet of nauwelijks aan verzoeker kan worden toegeschreven. Verzoeker heeft meteen na de beslissing op administratief beroep geprobeerd de hiermee beëindigde voorziening voort te laten zetten door de examencommissie. Toen de examencommissie hiertoe niet bereid bleek, heeft verzoeker zich op korte termijn gewend tot de voorzieningenrechter.

2.10. Verweerder moet de proceskosten vergoeden.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter van het College

Rechtdoende:

I. bepaalt bij wijze van voorlopige voorziening dat verzoeker in afwachting van een beslissing op zijn beroep wordt toegelaten tot de minor Audiovisuele Storytelling;

II. veroordeelt het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool tot vergoeding van bij verzoeker in verband met de behandeling van het verzoek opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.518,00, volledig toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;

III. gelast dat het college van beroep voor de examens van Saxion Hogeschool aan verzoeker het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 50,00 voor de behandeling van het verzoek vergoedt.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.J. Borman, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. T. Hartsuiker, secretaris.

III. Artikelenregister

Artikel	Zaaknummer
Internationale regelgeving	
Europees Sociaal Handvest (ESH)	
artikel 10	2022/021
Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)	
artikel 6	2022/021
International Verdrag voor de Economische, Sociale en Culturele Rechten (IVESCR)	
artikel 13, lid 2, sub c	2022/021
Verordening (EUR) Nr. 1288/2013	
artikel 28, zevende lid	2021/095.7
Nationale regelgeving	
Algemene wet bestuursrecht (Awb)	
artikel 1:3, eerste lid	2021/156, 2022/031, 2022/157.5
artikel 2:14, eerste lid	2021/142
artikel 3:49	2022/117.5
artikel 4:6	2022/031
artikel 4:6, eerste lid	2021/156
artikel 4:17, eerste lid	2021/161
artikel 4:84	2022/112
artikel 6:2, aanhef en onder b	2022/027
artikel 6:7, eerste lid	2021/109
artikel 6:8, eerste lid	2021/109, 2021/142, 2022/041
artikel 6:9	2021/109
artikel 6:9, eerste lid	2021/142, 2022/041
artikel 6:11	2021/142, 2021/148, 2022/041
artikel 6:11,eerste lid	2021/109
artikel 6:19	2020/073, 2021/161, 2022/017
artikel 6:19, eerste lid	2021/161
artikel 6:20, derde lid	2022/027
artikel 6:22	2022/110.5
artikel 7:10	2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1, 2022/148
artikel 7:13	2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1
artikel 7:28, tweede lid	2021/115, 2022/070.6, 2022/076.6, 2022/080.6, 2022/091.6
artikel 8:4, derde lid, aanhef en onder b	2021/130, 2021/137, 2021/139, 2021/146, 2021/154, 2021/157, 2022/010, 2022/016, 2022/035, 2022/044, 2022/087, 2022/095, 2022/103, 2022/116, 2022/122, 2022/151.5

artikel 8:4, derde lid	2022/038, 2022/051
artikel 8:10a	2022/095
artikel 8:55d, eerste lid	2021/161
artikel 8:57, tweede lid, aanhef en onder c	2021/095.8
artikel 8:75a	2022/070.6, 2022/076.6, 2022/080.6
artikel 8:81	2022/108 en 2022/108.1
artikel 8:86, eerste lid	2022/108 en 2022/108.1
artikel 8:88, eerste lid	2021/100
artikel 8:89, tweede lid	2021/100
artikel 8:90, eerste lid	2021/100
artikel 8:92, eerste lid	2021/100
artikel 8:119, eerste lid	2021/100, 2022/015.4, 2022/071.4

Besluit proceskosten bestuursrecht

artikel 1	2020/073
artikel 2, eerste lid, aanheft en onder a	2022/155.6

Gedragscode internationale student hoger onderwijs

artikel 5.5	2022/112

Uitvoeringsbesluit WHW 2008 (UWHW)

artikel 2.1, eeerste lid, aanhef en onder i	2022/011, 2022/021
artikel 2.2	2022/112

Vreemdelingenbesluit 2000

artikel 3.87a eerste lid	2022/112

Vreemdelingencirculaire 2000

Paragraaf B3.4	2022/112

Vreemdelingenwet 2000

artikel 72, derde lid	2022/112

Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW)

artikel 7.3	2022/013, 2022/151.5
artikel 7.3j	2022/017
artikel 7.4	2022/013, 2022/151.5
artikel 7.8b	2021/127, 2021/135, 2021/136, 2021/144, 2021/155, 2022/011, 2022/033
artikel 7.8b, eerste lid	2022/158.5
artikel 7.10	2021/162, 2022/013, 2022/032
artikel 7.10, vierde lid	2022/020
artikel 7.11	2021/162
artikel 7.11, tweede lid	2022/025
artikel 7.11, derde lid	2022/025
artikel 7.12, tweede lid	2021/162
artikel 7.12a	2022/011
artikel 7.12b	2022/013, 2022/030, 2022/040
artikel 7.12b, tweede lid	2021/121, 2022/018, 2022/100.5

artikel 7.12b, tweede lid, aanhef en onder e	2021/162
artikel 7.13	2021/132, 2021/162, 2022/013, 2022/020, 2022/032
artikel 7.30b	2022/118.1
artikel 7.31a	2022/106.5
artikel 7.31b	2022/106.5
artikel 7.34	2022/010
artikel 7.34, eerste lid	2022/012
artikel 7.43, eerste lid	2022/012, 2022/029, 2022/054
artikel 7.45	2022/029
artikel 7.45a	2022/039
artikel 7.45a, eerste lid	2022/021, 2022/029
artikel 7,45b, eerste lid	2022/029
artikel 7.46	2022/021
artikel 7.46, eerste lid	2022/039
artikel 7.48	2022/029
artikel 7,48, eerste lid	2022/029
artikel 7.51	2022/032, 2022/112
artikel 7.51, eerste lid	2021/113
artikel 7.51h, eerste lid	2021/113
artikel 7.53	2022/110.5, 2022/117.5
artikel 7.53, eerste lid	2022/105.5, 2022/114, 2022/130
artikel 7.54	2022/110.5
artikel 7.57h	2021/161
artikel 7.57h, eerste lid	2022/028, 2022/127
artikel 7.57h, tweede lid	2022/100.5
artikel 7.59a, derde lid	2022/030
artikel 7.59a, vierde lid	2022/041
artikel 7.61	2021/154, 2022/095
artikel 7.61, eerste lid, aanhef en onder g	2022/118.1
artikel 7.61, tweede lid	2021/146
artikel 7.61, derde lid	2021/131, 2021/142, 2021/154, 2022/035, 2022/051
artikel 7.61, vijfde lid	2022/017
artikel 7.63a	2022/110.5
artikel 7.63a, eerste lid	2021/161, 2022/148
artikel 7.63a, vierde lid	2022/148
artikel 7.63b, eerste lid	2021/161, 2022/148
artikel 7.66	2021/154
artikel 7.66, eerste lid	2022/081, 2022/093, 2022/152 2021/095.8, 2021/109, 2021/130, 2021/132, 2021/137, 2021/139, 2021/142, 2021/146, 2021/154, 2021/157, 2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1, 2022/010, 2022/015.4, 2022/016, 2022/027, 2022/035, 2022/038, 2022/044, 2022/051, 2022/087, 2022/095, 2022/108 en
artikel 7.66, tweede lid	2022/108.1, 2022/128, 2023/103, 2022/116, 2022/151.5
artikel 9.15	2021/162

IV. Register Instellingen

Instelling	Zaaknummer
Universiteiten	
Erasmus Universiteit Rotterdam	2021/132, 2021/146, 2021/162, 2022/010, 2022/076.6, 2022/108 en 2022/108.1, 2022/118.1, 2022/130
Open Universiteit	2021/141, 2021/149, 2021/154
Radboud Universiteit Nijmegen	2022/091.6
Rijksuniversiteit Groningen	2021/095.7, 2021/095.8, 2021/127, 2022/022, 2022/093, 2022/096, 2022/110.5, 2022/148
Technische Universiteit Delft	2021/135, 2022/116
Technische Universiteit Eindhoven	2022/027, 2022/053
Universiteit Leiden	2022/032, 2022/033, 2022/035, 2022/039, 2022/056, 2022/068, 2022/069, 2022/122
Universiteit Utrecht	2021/128, 2022/002, 2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1, 2022/098.1, 2022/098.5, 2022/157.5
Universiteit van Amsterdam	2021/113, 2021/115, 2021/119, 2021/144, 2021/155, 2022/021.1, 2022/101.5, 2022/106.5, 2022/131
Universiteit van Maastricht	2022/017, 2023/103
Universiteit van Tilburg	2022/112
Vrije Universiteit Amsterdam	2021/103, 2021/121, 2021/129, 2022/020, 2022/029, 2022/036, 2022/040, 2022/044, 2022/050, 2022/051, 2022/031, 2022/057, 2022/078, 2022/082.5, 2022/083.5, 2022/086.5, 2022/090.5, 2022/100.5, 2022/105.5, 2022/114, 2022/117.5, 2022/125, 2022/128
Hogescholen	
Avans Hogeschool	2021/137, 2021/156, 2022/016, 2022/075, 2022/080.6
Codarts Hogeschool voor de Kunsten	2021/130
Fontys Hogescholen	2021/157, 2022/028, 2022/151.5
Gerrit Rietveld Academie	2021/161
De Haagse Hogeschool	2021/131, 2021/136, 2022/043, 2022/059, 2022/087

Instelling	Zaaknummer
Hanzehogeschool Groningen	2022/095, 2022/127
Hogeschool van Arnhem en Nijmegen	2022/023, 2022/038
Hogeschool Inholland	2021/109, 2022/058, 2022/070.6, 2022/081, 2022/158.5
Hogeschool Rotterdam	2022/013, 2022/018, 2022/140
Hogeschool Utrecht	2022/030, 2022/060, 2022/094
Hogeschool van Amsterdam	2020/073, 2021/142, 2021/148, 2022/011, 2022/025, 2022/041, 2022/092
Hogeschool Zeeland (HZ University of Applied Sciences)	2022/073
Iselinge Hogeschool	2022/152
Saxion hogeschool	2022/129.1, 2022/155.6, 2022/169.1
Van Hall Larenstein	2021/100, 2022/124.5
Zuyd Hogeschool	2022/012, 2022/019.1, 2022/054

V. Trefwoordenregister

Trefwoorden	Zaaknummer
#	
8+ regeling	2022/130
A	
aanbod	2022/073, 2022/115
aanmelddatum	2021/135
aanmelding	2021/128, 2022/022, 2022/152
aanmeldprocedure	2022/118.1
aanspreken	2022/028
aanvraag	2021/156, 2022/036, 2022/157.5
academisch wangedrag	2022/035
accepteren	2022/056
account	2022/127
accreditatie	2022/032
actueel	2022/020
adequaat	2022/131
administratief beroep	2022/076.6
advies	2022/057, 2022/140
afgeronde cijfers	2021/146
afmelding	2022/112
afstudeerdatum	2022/025
afstuderen	2021/115, 2022/013, 2022/125, 2022/140
afstudeeropdracht	2021/157, 2022/087, 2022/094
afwijkend	2022/040
afzien	2022/125
alternatieve tentamenvorm	2022/053
annuleren	2022/108 en 2022/108.1
antwoordmodel	2021/154
automatische koppeling	2022/025
automatische uitschrijving	2022/060
B	
bachelordiploma	2022/032
(onafgeronde) bacheloropleiding	2021/162
basisbeurs	2021/113
belang	2021/149, 2021/161, 2022/054
belangenafweging	2022/098.1
beëindiging inschrijving	2022/012, 2022/100.5
beeldopname	2022/040
beeldscherm	2022/115
begeleiding	2022/057, 2022/151.5
behandeltrajecten	2022/124.5
bekostigen	2022/152
beleidsruimte	2022/114

Trefwoorden	Zaaknummer
belemmeren	2022/031
benadelen	2022/069, 2022/098.5, 2022/101.5, 2022/114, 2022/130
beoogd niveau	2022/082.5, 2022/083.5
beoordelen	2021/149, 2022/078, 2022/117.5
(inhoudelijke) beoordelings-	2021/130, 2021/137, 2021/146, 2021/149, 2021/157, 2022/038, 2022/044, 2022/051, 2022/070.6, 2022/076.6, 2022/080.6, 2022/087, 2022/091.6, 2022/092, 2023/103, 2022/125, 2022/151.5
-criteria	2022/057, 2022/075, 2022/092
-formulieren	2021/139, 2022/128
-matrix	2021/146
-procedure	2022/010, 2022/051, 2022/151.5
berisping	2022/028
beroepsgrond	2022/044
beroepstermijn	2021/109
beslistermijn	2022/023, 2022/027
beslissing	2021/156, 2021/161, 2022/081, 2022/094
besluit	2021/156
bestanden	2022/058
bestuursorgaan	2022/070.6, 2022/076.6, 2022/080.6, 2022/091.6
betaling	2022/030
betoogopdracht	2022/069
bevoegdheid	2021/095.8, 2021/162, 2022/013, 2022/081, 2022/093, 2022/110.5
bewijs	2022/058, 2022/082.5, 2022/083.5, 2022/086.5, 2022/108 en 2022/108.1, 2022/118.1
bewijs betaald collegegeld (bbc)	2022/029
BIG-register	2022/032
bijvakstudent	2022/029
bindend negatief studie advies (BNSA)	2021/127, 2021/131, 2021/136, 2021/142, 2021/144, 2021/155, 2022/011, 2022/033, 2022/043, 2022/124.5
blok	2022/158.5
bronvermelding	2022/018
buitenschoolse activiteiten	2022/082.5, 2022/083.5, 2022/105.5, 2022/130
buitenwettelijk middel	2022/071.4
bundelvragen	2022/090.5
C	
camerabeelden	2022/101.5
causaal verband	2021/136, 2021/155, 2022/036
chronische ziekte	2022/053
cesuurbepaling	2022/110.5
cijferlijst	2022/086.5, 2022/117.5
civiel effect diploma	2022/032, 2022/068
cognitieve toets	2022/110.5
collegegeld (betaalde)	2021/100, 2021/119, 2022/012, 2022/021, 2022/031, 2022/081
(financieel) compenseren	2022/032, 2022/152

Trefwoorden	Zaaknummer
competenties	2022/013
concurrentie	2022/090.5
contact(persoon)	2022/106.5, 2022/054
contractstudent	2022/029
coronacrisis/corona-maatregelen (covid-19)	2021/095.7, 2021/119, 2021/136, 2021/146, 2021/155, 2022/028,2022/073, 2022/093, 2022/098.1, 2022/098.5, 2022/101.5, 2022/114, 2022/158.5
coulance	2022/078, 2022/091.6, 2022/117.5
criterium	2021/130
(iudicium) cum laude	2021/129, 2021/146, 2022/050
(gewijzigd) curriculum	2022/032
cursusmateriaal	2021/154
D	
deadline	2022/118.1
decaan	2022/086.5
deficiëntie	2022/106.5
(actieve) deelname	2021/129, 2021/132
delegatiebesluit	2021/095.7, 2021/095.8
deskundig	2021/139, 2022/035
didactisch hulpmiddel	2022/018
directe plaatsing	2022/130
discretionaire bevoegdheid	2022/148
discriminatie	2022/027, 2022/105.5
dispensatie(verzoek)	2022/032, 2022/129.1, 2022/169.1
disproportioneel	2021/121, 2021/141, 2022/030, 2022/127
docenten	2022/151.5
(ongedeelde) doctoraalopleiding	2022/032
doktersverklaring	2022/053
dwangsom(verzoeken)	2021/161, 2022/148, 2022/157.5
dyslexie	2022/090.5
E	
eerstegraads	2022/013
eerstejaarsvakken	2022/158.5
effect	2022/100.5
eigen handelen	2021/162
eindversie	2022/057
eisen	2022/082.5, 2022/083.5
Engelse taalvaardigheid	2022/118.1
entree-eisen	2022/169.1
Erasmusbeurs	2021/095.7, 2021/095.8
Europese Commissie	2021/095.8
evenredigheid	2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1, 2022/018, 2022/040, 2022/095, 2022/122
evenwichtig	2022/117.5
examinator	2022/035, 2022/125

Trefwoorden	Zaaknummer
expertise	2022/087
externe bronnen	2022/058
extra kans	2021/137, 2021/162, 2022/043
F	
(verschillende) faculteiten	2022/100.5
fair play beginsel	2021/146, 2022/057
feedback	2021/137, 2022/010, 2022/044, 2022/075, 2022/078, 2022/087, 2022/128, 2022/151.5
feitelijk beletsel	2022/129.1
feiten en omsctandigheden	2022/071.4
feitelijke informatie	2022/157.5
financiële ondersteuning	2021/113
(ernstige) fraude	2021/100, 2021/121, 2021/162, 2022/019.1, 2022/030, 2022/040, 2022/058, 2022/101.5, 2022/122
fraudegevoeligheid	2022/098.1, 2022/098.5
fraudemaatregel	2022/018
functiebeperking	2022/027, 2022/115
G	
gegrond beroep	2021/100
geldigheidsduur	2022/020, 2022/030, 2022/032, 2022/056, 2022/068
gelegenheid	2022/078
gelijkheidsbeginsel	2021/095.7
geluidsopname	2021/141
gemiddeld	2022/090.5
gerechtvaardigd vertrouwen/ verwachtingen	2022/054
geschillenadviescommissie	2021/161
getentamineerde kennis / vaardigheden	2022/020
getuigschrift	2021/156, 2022/013, 2022/030
gewogen gemiddelde	2021/146
Grant Agreement	2021/095.8
groepsproduct	2022/016
grondslag	2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1
H	
handschrift(onderzoek)	2022/040
hardheidsclausule	2021/129, 2021/132, 2021/162, 2022/021, 2022/032, 2022/036, 2022/068, 2022/082.5, 2022/083.5
herbeoordeling	2022/075, 2022/092, 2022/128, 2023/103
herhaald	2022/031
herinschrijving	2022/017, 2022/031
herkansing	2021/137, 2022/038, 2022/060
herkansingsmogelijkheid	2021/132, 2022/078, 2022/125
herleven	2022/032
herroepen	2021/115, 2022/070.6, 2022/076.6, 2022/080.6, 2022/091.6

Trefwoorden	Zaaknummer
herstelmaatregel	2022/018
herziening	2022/015.4
(doorlopende) hinderverklaring	2022/033
hoor en wederhoor	2021/154
huisregels	2022/028
I	
incompleet	2022/044
inconsistente toepassing	2021/129
IND	2022/023, 2022/112
indirect	2022/086.5
(algehele) indruk	2022/128
informatie	2022/036, 2022/054
ingangseis	2021/115, 2022/059
ingebrekestelling	2021/161, 2022/148
inhoudelijke kennis	2022/035
inleverdatum	2022/023
inschrijving(sverzoek)	2021/128, 2021/156, 2021/161, 2022/019.1, 2022/023, 2022/106.5, 2022/108 en 2022/108.1
instandlating	2022/053
instapvoorwaarden	2022/095
inschrijvingsdatum	2021/128
instellingscollegegeld	2022/021.1, 2022/021, 2022/036, 2022/039, 2022/054
intentie	2022/018
intrekking	2022/025
inzage	2022/110.5
iudicium (summa) cum laude	2021/129, 2021/146, 2022/050
J	
Junior Medical School	2022/130
K	
(redelijk) kansrijk	2022/098.1, 2022/098.5, 2022/114, 2022/117.5
kennen en kunnen	2021/130, 2021/137, 2021/139, 2021/146, 2021/154, 2021/157, 2022/010, 2022/016, 2022/018, 2022/035, 2022/038, 2022/044, 2022/051, 2022/087, 2022/095, 2022/103, 2022/116, 2022/128, 2022/151.5
kennis	2022/116
kennisnemen	2022/023
kennistoets	2022/090.5
klachten	2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1
(feitelijke) kosten	2021/113
kostenveroordeling	2021/115
kwalificatie	2021/100
kwaliteit	2022/140
L	

Trefwoorden	Zaaknummer
legaliteitsbeginsel	2021/095.7, 2022/018, 2022/100.5
lettertype	2022/058
M	
(aard van de) maatregel	2022/100.5, 2022/122
maatwerk(oplossing)	2021/137, 2022/053, 2022/086.5
machtsmisbruik	2022/035
Martinikaart	2022/093
masteropleiding	2022/118.1
matching	2022/106.5
materie	2022/116
mededeling	2022/039
medestudenten	2022/169.1
melding	2021/136, 2022/090.5
middelbare school	2022/117.5
minnelijke schikking	2020/073, 2021/131, 2021/142, 2021/154, 2021/157, 2022/023, 2022/035, 2022/110.5, 2022/115, 2022/131, 2022/148
minor	2022/129.1
misleiding	2022/019.1
moeilijkheidsgraad	2022/095
mondelinge toelichting	2022/125
motivering	2021/156, 2022/013, 2022/105.5, 2022/112, 2022/115, 2022/128
N	
nadelig	2022/169.1
nakijken	2022/060
nalatig	2022/152
nationale autoriteit	2021/095.8
niet-Nederlands diploma	2022/022
niet-ontvankelijk	2021/115, 2022/021, 2022/094
niet tijdig	2021/161, 2022/027, 2022/118.1
NO-GO	2022/094
noodzakelijkerwijs	2022/101.5
numerus fixus	2021/135
O	
objectiviteit	2022/011, 2022/116, 2022/128
oefentoets	2022/069, 2022/090.5
onafhankelijk	2021/139, 2022/035, 2023/103, 2022/116
onfatsoenlijk / ongepast	2022/127
onbilijkheid van overwegende aard	2021/128
onderdeel	2022/010
onderhouden	2022/032
onderwijs- -belasting	2021/146

Trefwoorden	Zaaknummer
-eenheid	2022/151.5
onderwijskundige overmacht	2021/113
onderzoeken	2022/118.1, 2022/131
onderzoeker	2022/105.5
onderzoeks-	
-opzet	2022/094
-verslag	2022/078
onevenredig	2022/021, 2022/073, 2022/086.5
ongeldig verklaren	2021/121, 2022/018, 2022/030, 2022/043
onherroepelijkheid	2021/156
onjuiste informatie	2022/054
online	2022/058, 2022/073, 2022/098.1, 2022/098.5, 2022/101.5, 2022/115
online onderwijs	2021/119
onrechtmatigheid	2021/115, 2022/070.6, 2022/076.6, 2022/080.6, 2022/091.6
(ernstige) onregelmatigheden	2022/030, 2022/058
ontheffing	2022/059, 2022/095
ontzegging	2022/127
ontzegging toegang co-schap	2022/002
onzorgvuldig(heid)	2022/010, 2022/044, 2022/087
oorzakelijk verband	2021/128, 2022/002
opleiding	2022/100.5
(voorwaardelijk) opzet	2022/018
ordemaatregel	2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1
Osiris	2021/131
overmacht	2021/113
P	
partnerorganisatie	2022/127
paspoort	2022/023
passeren	2022/110.5
patiëntveiligheid	2022/002
peildatum	2022/086.5, 2022/117.5
periode	2022/122
persoonlijke omstandigheden	2021/127, 2021/128, 2021/136, 2021/144 , 2021/146, 2021/148, 2021/155, 2021/162, 2022/011, 2022/013, 2022/017, 2022/021.1, 2022/021, 2022/032, 2022/033, 2022/043, 2022/050, 2022/053, 2022/059, 2022/068, 2022/075, 2022/112, 2022/117.5, 2022/124.5, 2022/158.5
persoonlijke doeleinden	2022/028
(onvoldoende) perspectief	2022/011, 2022/033
Plagiaat(scans)	2021/121, 2022/018, 2022/122, 2022/131
plausibel	2022/058
pogingen	2022/095
potentie	2022/057
praktijkonderwijs	2021/119
premaster	2022/112

Trefwoorden	Zaaknummer
prematuur	2022/148
privaat	2022/096
procesbelang	2021/115, 2022/021, 2022/076.6
proceskostenvergoeding	2020/073, 2021/115, 2021/161, 2022/058, 2022/070.6, 2022/080.6, 2022/155.6
proctoring (software)	2021/141, 2022/069, 2022/098.5
profileringsfonds	2021/113
programmeercode	2022/125
propedeuse	2022/030, 2022/129.1
proportionaliteitsafweging	2021/121
predicaat	2021/129
punitieve sanctie	2022/018, 2022/131
R	
rangnummer	2021/103, 2022/098.1
rechtmatig	2022/031
rechtsmiddelenclausule	2021/148, 2022/095, 2022/157.5
rechtsgevolg	2022/070.6, 2022/115, 2022/095
rechtvaardiging	2021/148
rechtsverwerking	2022/030
rechtszekerheidsbeginsel	2022/100.5
recidive	2021/121, 2022/122
redelijk	2022/020, 2022/033
redelijke grenzen	2022/028
referent	2022/112
registratie	2022/032
reserveplek	2022/098.1
restitutie	2021/119
rijksbijdrage	2022/021
risico	2022/140, 2022/169.1
S	
sanctie	2021/121, 2022/030, 2022/100.5, 2022/125
schadevergoeding	2020/073, 2021/100, 2021/149
schikkings-	2022/070.6, 2022/076.6, 2022/080.6, 2022/091.6
-poging	2021/157
-voorstel	2022/051, 2022/056
schorsing	2021/100
scoreformulier	2022/035, 2022/082.5, 2022/083.5
scoreperiode	2022/082.5, 2022/083.5
scriptie	2021/157, 2022/044, 2022/031, 2022/057
scriptiebegeleider	2022/044
scriptiecommissie	2021/146
selectie-	2021/135, 2022/098.5, 2022/105.5, 2022/114, 2022/130
-criteria	2022/114
-formulier	2022/105.5
selectieprocedure	2021/103, 2022/082.5, 2022/083.5, 2022/117.5, 2022/130

Trefwoorden	Zaaknummer
selectieronde	2021/103, 2022/090.5
shifts	2022/098.1, 2022/098.5
SIS	2021/142
social probation	2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1,2022/008.1 en 2022/009.1
spam (map)	2021/131
stage (traject)	2022/019.1, 2022/059, 2022/075
stagebedrijf	2022/140, 2022/127
staken	2022/028
STAP-budget	2022/152
studeerbaar (programma)	2022/059
studentendecaan	2022/124.5, 2022/158.5
studie-	
-advies	2021/127, 2021/131, 2021/135, 2021/142, 2021/155, 2022/12
-beurs	2022/096
-doeleinden	2022/028, 2022/127
-keuze - activiteit	2021/128
-planning	2021/155
-punten	2022/013, 2022/016
-reis	2022/106.5
-vertraging	2021/100, 2021/113, 2021/162, 2022/019.1, 2022/122, 2022/129.1
-voortgang	2022/127
-gangsnorm	2022/158.5
Studielink	2022/012, 2022/039, 2022/108 en 2022/108.1
strafmaatregel	2022/040
strengheid	2022/130
subsidie	2021/095.8
T	
technische problemen	2022/069
tegemoetkomen	2022/070.6
termijn	2022/020, 2022/033, 2022/041, 2022/127
termijnoverschrijding	2021/103, 2021/109, 2021/131, 2021/142, 2021/148, 2022/002, 2022/041
thuis	2022/115
tijdsverloop	2022/056, 2022/068
toegang	2022/093
toelatingscommissie	2021/139
toelatingseisen	2022/112
toelatingsprocedure	2022/068, 2022/110.5, 2022/114, 2022/118.1
toets-	
-afname	2022/101.5
-deelname	2022/030
-kans	2022/060, 2022/140
-mogelijkheden	2022/073, 2022/101.5

Trefwoorden	Zaaknummer
-onderdelen	2022/051
toetsingskader	2022/092
topniveau	2022/082.5, 2022/083.5, 2022/114
(beëindiging) track	2022/017
Track B	2022/105.5
transparant	2022/098.5, 2022/130
tussenbeoordeling	2022/002
tussentijdse inschrijving	2022/021
tweedegraads	2022/013
tweede deelname	2022/050
tweede inschrijving	2022/029
typegeluiden	2022/058
U	
uitblijven	2022/108 en 2022/108.1, 2022/157.5
uitlatingen	2022/127
(tussentijdse) uitschrijving	2021/119, 2022/012
uitsluiting	2021/121, 2022/018, 2022/030, 2022/098.5, 2022/122
uitstelgedrag	2021/136
uitstellen	2022/025, 2022/043, 2022/078, 2022/124.5
uitvoerbaarheid	2022/115
uitwisseling	2021/095.7
universele menselijke waarden	2022/028
universiteitsbibliotheek	2022/093
V	
(professionele) vaardigheidstoetsen	2022/027, 2022/069
verantwoordelijkheid	2022/023
(tussentijdse) verbetering	2022/010
verblijfsvergunning	2022/113
(mondelinge) verdediging	2021/157, 2022/087, 2022/131
vereisten	2022/118.1
vergelijkbaarheid	2022/013
vergelijken	2022/051
vergoeding van schade	2021/113
verkeersongeval	2022/158.5
verklaring	2022/058, 2022/086.5
verlenging	2022/020, 2022/032, 2022/068
vermoeden	2022/040
verouderd	2022/020
verplicht	2022/106.5
verschoonbaar(heid)	2021/103, 2021/109, 2021/131, 2021/142, 2021/148, 2022/041, 2022/095
versnelde behandeling	2022/148
(definitieve) versie	2022/044, 2022/057, 2022/078
verslag	2022/075
verstrekking	2022/096

Trefwoorden	Zaaknummer
vertraging	2022/013
vertragingsschade	2021/100
verwerken	2022/151.5
verwijderen	2022/101.5
verzoek	2022/025, 2022/031
videobeelden	2022/116
virtuele klassen	2021/154
visumprocedure	2022/022
vooraf	2021/139
vooringenomenheid	2021/146, 2021/157, 2022/035, 2023/103
voorlopige voorziening	2021/128, 2022/019.1, 2022/021.1
voortgangstoets	2022/056
vooropleiding	2022/105.5
voorwaarden	2022/127
voorzieningen	2022/027
vragenvolgorde	2022/098.5
vrijheid van meningsuiting	2022/127
vrij onderwijsprogramma	2022/017
vrijstellingen	2021/113, 2021/127, 2022/013
vwo-opleiding	2022/086.5
W	
waarborgen	2022/011
(formele) waarschuwing	2021/161, 2022/100.5
webcam	2021/141
wegingsfactor	2020/073, 2021/115
wegkijken	2022/058
wettelijk collegegeld	2022/021, 2022/029, 2022/054
WhatsApp	2022/030, 2022/098.1
(voorgeschreven) wijze	2022/010
Z	
zachte knip-regeling	2021/162
zekerheid	2022/060
ziekte	2021/113
zigma	2022/090.5
zorgplicht	2022/075
zorgvuldigheid(-seisen)	2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1,2022/008.1 en 2022/009.1, 2022/035, 2022/075, 2022/098.5, 2022/101.5, 2022/140

VI. Chronologisch Register

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2021/095.7	22 november 2021
2021/109	5 januari 2022
2021/136	5 januari 2022
2021/113	12 januari 2022
2021/148	18 januari 2022
2021/115	24 januari 2022
2021/127	24 januari 2022
2022/003.1, 2022/004.1, 2022/005.1, 2022/006.1, 2022/007.1, 2022/008.1 en 2022/009.1	24 januari 2022
2021/129	28 januari 2022
2021/135	9 februari 2022
2021/137	9 februari 2022
2022/021.1	9 februari 2022
2021/161	14 februari 2022
2021/128	24 februari 2022
2021/142	24 februari 2022
2021/155	24 februari 2022
2020/073	25 februari 2022
2021/157	25 februari 2022
2022/019.1	25 februari 2022
2021/095.8	1 maart 2022
2021/146	9 maart 2022
2021/130	23 maart 2022
2021/131	23 maart 2022
2021/141	23 maart 2022
2021/149	23 maart 2022
2021/121	25 maart 2022
2022/015.4	7 april 2022
2022/016	7 april 2022
2022/022	7 april 2022
2021/156	13 april 2022
2022/002	13 april 2022
2022/021	19 april 2022
2021/103	22 april 2022
2022/012	25 april 2022
2022/017	4 mei 2022
2022/027	11 mei 2022
2022/030	11 mei 2022
2021/132	19 mei 2022
2022/018	19 mei 2022
2021/154	23 mei 2022
2022/029	24 mei 2022
2022/038	24 mei 2022
2021/144	31 mei 2022

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2022/011	2 juni 2022
2022/039	2 juni 2022
2022/010	3 juni 2022
2022/036	8 juni 2022
2022/028	10 juni 2022
2022/041	15 juni 2022
2021/100	23 juni 2022
2021/162	23 juni 2022
2021/139	11 juli 2022
2022/050	11 juli 2022
2022/059	11 juli 2022
2022/069	11 juli 2022
2022/040	14 juli 2022
2022/020	19 juli 2022
2022/033	19 juli 2022
2022/043	19 juli 2022
2022/044	19 juli 2022
2022/060	19 juli 2022
2022/057	21 juli 2022
2022/035	2 augustus 2022
2022/082.5	2 augustus 2022
2022/083.5	2 augustus 2022
2022/086.5	9 augustus 2022
2022/090.5	9 augustus 2022
2022/098.1	9 augustus 2022
2022/032	29 augustus 2022
2022/051	29 augustus 2022
2022/098.5	29 augustus 2022
2022/101.5	29 augustus 2022
2022/013	31 augustus 2022
2022/108 en 2022/108.1	31 augustus 2022
2022/023	8 september 2022
2022/025	8 september 2022
2022/054	8 september 2022
2022/100.5	8 september 2022
2022/118.1	12 september 2022
2022/081	22 september 2022
2022/087	22 september 2022
2022/105.5	22 september 2022
2022/106.5	22 september 2022
2022/053	6 oktober 2022
2022/056	6 oktober 2022
2022/068	6 oktober 2022
2022/073	6 oktober 2022
2022/075	6 oktober 2022

Zaaknummer	Uitspraakdatum
2022/058	12 oktober 2022
2022/096	12 oktober 2022
2022/110.5	12 oktober 2022
2022/070.6	25 oktober 2022
2022/080.6	25 oktober 2022
2022/091.6	25 oktober 2022
2022/094	25 oktober 2022
2022/117.5	25 oktober 2022
2022/129.1	25 oktober 2022
2022/095	2 november 2022
2022/071.4	10 november 2022
2022/103	10 november 2022
2022/078	15 november 2022
2022/124.5	15 november 2022
2022/031	24 november 2022
2022/122	24 november 2022
2022/155.6	24 november 2022
2022/092	28 november 2022
2022/115	28 november 2022
2022/093	8 december 2022
2022/114	8 december 2022
2022/128	8 december 2022
2022/140	8 december 2022
2022/148	8 december 2022
2022/169.1	12 december 2022
2022/125	14 december 2022
2022/131	14 december 2022
2022/151.5	14 december 2022
2022/116	15 december 2022
2022/112	28 december 2022
2022/127	28 december 2022
2022/130	28 december 2022
2022/152	28 december 2022
2022/157.5	28 december 2022
2022/158.5	28 december 2022